ASLIHAN DOĞA

SİNA

ebediyet

" *Cehenneme de gitsen*
elini tutmak için orada olacağım! "

perSeus yayınevi

2. BASKI

SİNA - EBEDİYET

ASLIHAN DOĞA

ISBN: 978-605-06800-5-8
Yayıncı Sertifika No: 44781

Matbaa: Salmat Basım

Sertifika No: 47771
Baskı: Ankara - 2. Baskı - Eylül 2020

Genel Yayın Yönetmeni Özlem DOĞAN

Editör Aysel ERSEL

Kapak Tasarım & Mizanpaj Mehmet KARADOĞAN

© Bu kitabın tüm yayın hakları Perseus Yayınevi Basım Yayın Dağıtım ve Dış Tic. Lmt. Şti'ne aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

THESEUS YAYINEVİ

Söğütözü Mah. Söğütözü Cad. Koç İkiz Kuleler
A Blok Kat:3 No: 2A Daire: 9 Çankaya/Ankara
www.theseusyayinevi.com

---

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi

www.theseusyayinevi.com

ASLIHAN DOĞA

SİNA

3. KİTAP

Ebediyet

THESEUS
yayınevi

1. BÖLÜM

"Merhaba Sina."

Karan'ın dudaklarından çıkan dondurucu iki kelime, sanki cehennemin derinliklerinden çıkıp gelmiş gibi ürkütücü, karanlık ve bir o kadar da yakıcıydı. Sina kendine gelir gelmez kapıyı hızla geri örterken, sertçe açılan kapının şiddetiyle holün karşısına savruldu.

Daha ne olduğunu anlamadan kapının karşısındaki duvara sırtı yapışmış, Karan'ın kolu boğazına dayanmıştı bile. Dirseğinden kırdığı alt kolunu Sina'nın boğazının üzerine bastırıyordu. Karan kızı geriye doğru bastırırken dişlerinin arasından, "Seni gebertirim!" diye tısladı. "Benim yüzüme kapı kapatmaya kalkarsan seni gebertirim Sina! Yüzüme çok kapı kapadın ama bir daha asla buna izin vermeyeceğim!"

Sina zorlukla nefes alarak Karan'ın kendisini parçalayan gözlerine baktı. Karan konuşurken boğazındaki baskıyı arttırmıştı ve Sina gözlerini yumarak nefes almaya konsantre olmaya çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında, Karan ona öfkeyle bakarken kolunun baskısını az da olsa azaltmıştı.

Karan öfkesini hayatta tutmaya çalışıyordu. Eğer kendine tembih ettiği gibi öfkesini canlı tutarsa bunu başarabilirdi. Sina'nın tatlılıkla gelmeyeceği belliydi. Bu düşünce, öfkesini canlı tutmasına yardım ediyordu. En başta olduğu gibi zorla olacaktı bu iş ve Karan için her yol, öyle veya böyle zafere gitmeliydi. Aksini düşünemiyordu bile. Sina'ya karşı en ufak yumuşama gösterirse onu yine elinden kaçıracağını biliyordu ve bu anı aylardır kafasında kurmuştu. Onca zamandan

sonra ilk karşılaşmalarının nasıl olacağını, ne diyeceklerini ya da nasıl davranacaklarını aylardır kafasında kuruyordu ama dün, İbo'nun sözlerinden sonra hepsi tuzla buz olmuştu.

Başka plana geçmek onun için zor değildi. Sina söz konusu olunca, alfabenin tüm harflerini kapsayan planlar yapabilirdi. Hatta Çin alfabesini de, Hint alfabesini de, en fazla harf hangi dildeyse o alfabeyi de bu planlara dahil edebilirdi. Öfkesi zirvedeydi zirvede olmasına ama her ne kadar İbo ona söylemiş ve kendini buna hazırlamış olsa da şu anki manzaraya hiçbir zaman hazır olamayacağını anlamıştı.

Sina, tıpkı İbo'nun söylediği gibi görünüyordu. Dirseğine çok az güç verse kızın incecik boynunu rahatlıkla kırabilirdi. Can havliyle koluna asılan parmaklar, birer kürdandı sanki. Avucunun içinde yalnızca iki saniye sıkarak hepsini kırabilirdi. Üzerindeki kıyafetlerin dökülmesine, o bayıldığı parlak siyah saçları matlaşmasına, yüzü iyice süzülerek incelmesine, gözlerindeki ışığın sönmesine rağmen hayatında gördüğü en güzel zombi idi.

Korkuyla kendisine bakan yeşil gözlerinin derinliklerinde isyanı ve kavgacı ruhu görebiliyordu. Kolay pes etmeyecekti. Burnu yere düşse eğilip almayacak, başını asla eğmeyecekti çünkü korku dolu olmasına rağmen o gözler ona dik dik bakıyordu. O da bunu seviyordu işte. Onun hiç yılmayışını, hiç boyun eğmeyişini, kendisini bile bile kahretse de başkaldıran ve *"Ben öyle istiyorum!"* diyen gururlu ifadesini seviyordu. Bu kadını deli gibi seviyordu ve yanında tutmak için her türlü yolu denemek ona farz olmuştu.

Sina ağzını açıp tek kelime edemeden, Karan'ın delici bakışları hala üzerindeyken arkaya doğru seslendiğini duydu. "Salim! Gel eşyaları al, gidiyoruz!"

Sina'nın gözleri, duyduklarının dehşetiyle iri iri açıldı. Karan'ı itmeye çalıştı ancak bir milim bile kıpırdatamayacağını anlaması uzun sürmedi.

"Sen ne..." diye zorlukla karşı koymaya çalışarak konuşmayı denedi ama boğazındaki baskı artınca sesi kesildi.

Tekrar gözlerini yumarak hissettiği acıyı dindirmeye çalıştı. Boğazındaki baskı konuşmasını engelliyordu. Karan, sanki bu durumdan hoşlanmış gibi sinir bozucu bir gülümsemeyle ona baktı.

"Çenen açıkken de çok işe yaramıyordu. Şimdi sesinin tamamen kesilmesi daha iyi oldu."

Salim, Karan'ın arkasından geçip, Sina'yla göz göze gelmemeye çalışarak holün ucuna ilerledi. Sina can havliyle Karan'ı tekmelemeye çalıştı ama Karan bedenini tamamen ona kapadığında, bu çabası da boşa gitti. Gözlerini yumdu ve burnundan derin bir nefes çekerek, öfkeden rengi değişen gözleriyle Karan'a baktı. O kadar büyük öfke hissediyordu ki şu an, korkusu havada buhar olup uçmuştu. Yan gözle Salim'in, Sarya'nın olduğu odaya girdiğini görünce son gücüyle debelenmeye çalıştı ve gırtlağından çaresiz, isyan dolu bir ses çıktı.

Karan, başını Sina'nın gözlerinin kilitlendiği tarafa çevirdi ve Salim'e seslendi.

"Bebeği incitme. Dikkatli al."

Sina çığlık atmak istedi ama boğazındaki baskı nedeniyle bunu yapamadı. Gözleri dolu dolu oldu ve engel olamadığı bir damla, gözünün kenarından düşerek yanağından aşağı kaydı. Gözlerini yana kaydırarak odanın içini görmeye çalıştı ve Salim'in çıkardığı seslere kulak kabarttı.

Bir şeylerin bir poşete konulmasına benzer sesleri duyuyordu. Salim, Sarya'nın sayılı eşyasını çantaya dolduruyor olmalıydı. Nihayet birkaç dakika sonra, Salim bir bileğine geçirdiği çanta ve Sarya'nın içinde uyuduğu çekmeceden bozma beşikle beraber odadan çıktığında Sina delirmiş gibiydi. Debeleniyor, Karan'ı tekmelemeye çalışıyordu ama hiçbir şey fayda etmiyordu. Duvar ve kendisinin iki katı bir beden arasında sıkışıp kalmıştı, üstelik boğazındaki baskı sesinin çıkmasına bile izin vermiyordu.

Ağzını açıp bağırmak istediğinde Karan'ın kolunun baskısı arttı ve öksürmeye başladı. Gözlerinden yaşlar akarken, yaralı

bir hayvan gibi dehşet dolu bakışları Salim'in elindeki çekmeceye kilitlenmişti ancak pes etmiyordu. Tüm gücüyle Karan'ı itmeye, elinden kurtulup Sarya'ya ulaşmaya çabalıyordu.

Karan onun çabalarına sinir bozucu bir gülüşle karşılık verdi. Dudaklarından fırlamış, alaylı bir sesti çıkan. Onun alaycı tavrına karşılık Sina, Salim'in elinde kapıdan çıkan Sarya'nın peşinden gözlerinden yaş boşalarak bakıyordu. Nefes nefese kalsa da debelenmeyi bırakmamıştı ama çabası o kadar boşaydı ki bu çaba kendisini yormaktan öteye geçemiyordu.

Karan, yüzünü onun ıslanmış yüzüne yaklaştırdı. Sinsi gülümsemesi yüzünde asılı kalmış gibiydi. Sina nefretle baktı ona. Dudaklarını Sina'nın kulağına yaklaştırdı ve yine sinsi bir tonla, "Onu çok istiyorsan benimle geleceksin. Aksi halde burada tek başına zırlamaya devam edersin," diye fısıldadı.

Sina'nın gırtlağından bir hıçkırık koptu. Karan başını hafifçe geri çekip kızın gözlerine baktı. Şu an bunu yaptığı için kalbi parçalanıyordu ama başka çare bırakmamıştı ona.

"Evet. Kararın?" diye sordu umursamaz bir tonla. Tek kaşını kaldırmış, hiçbir açık vermeden Sina'ya bakıyordu.

Sina, birkaç damla yaş daha yanağından aşağı kayarken gözlerini yumdu. Sarya'yı asla bırakamazdı. Fidan'a söz vermenin ötesinde, Karan'ın bu öfke dolu, nefret dolu bakışlarını gördükten sonra Sarya'yı onun eline asla bırakamazdı. Kendisine olan öfkesini, ihtimal vermese de ondan çıkarmasını istemiyordu. Karan bir bebeği incitmezdi ama kendi karanlığını etrafındaki herkese aşılayabilirdi. Buna Sarya'nın da dahil olmasını istemiyordu. Islak, çaresiz ancak öfkeli bakışlarını, Karan'ın karanlık bakışlarına dikerek belli belirsiz başını salladı onaylayarak.

Karan, birkaç saniye emin olmak istercesine baktı kızın gözlerine. Öyle acı doluydu ki o gözler, kendisinden nefret etti ama daha çok Sina'yı suçladı. Hepsi, onun kendisine sunmadığı seçim yüzündendi. En başta ona seçim hakkı tanısa bunların hiçbiri olmayacaktı. O zaman olanlar onun değil,

Sina'nın suçuydu. Şu anda yaptığı şeyden nefret etse de kendinden memnun bir gülümsemeyle Sina'ya baktı.

"Güzel... Bak, ne güzel anlaşıyoruz artık," dedi alçak bir tonla.

Aniden geri çekilerek Sina'yı serbest bıraktığında, beklediği şey saniyesinde suratına inen bir tokat değildi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağıran Sina'nın sesi, dakikalardır boğazına yapılan baskı nedeniyle tarazla çıkıyordu. Elini kaldırıp boğazını ovmadı. Hırsla iki elini Karan'ın geniş güçlü göğsüne vurdu.

"Sen kimsin be? Kimsin sen?" diye haykırdı yine hırıltılı bir sesle.

Karan, yediği tokadın acısına aldırmadan sırıttı ve iki elini yanlara açarak, "Senin yarattığın adam..." dedi Sina'nın öfkesine karşılık, sakin bir sesle karşılık vererek. Ardından topuklarının üzerinde dönerek kapıya yöneldi.

"Alacakların varsa al, gel. Arabada bekliyorum."

Karan, Sina'yı arkasında bırakıp daireden çıktı ve birkaç basamak inerek Sina'nın görüşünden uzaklaştığı anda omzunu duvara yaslayarak durdu ve birkaç derin soluk çekti ciğerlerine.

Bu karşılaşmanın bu kadar sarsıcı olması tüm dengesini bozmuştu. Tüm iradesiyle Sina'ya tek açık vermemek için çabalamıştı ama görüntüsündeki değişim Karan'ı alt üst etmişti. Çok yorgun, çok soluk ve bitkin görünüyordu. Oysa bundan çok daha iyi görüneceğini sanmıştı nedensizce. Sıkıntıyla elini saçlarından geçirip, zorlukla ileri bir adım attı. Bir basamak daha indi ama bir anlığına dengesini kaybederek yine duvara çarptı bedeni. Yeniden duraksadı ve sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini kapayarak yeniden birkaç derin nefes çekti. Köhne binanın kokusu ciğerlerine dolduğunda sinirle dişlerini birbirine bastırdı. Sina'nın solgunluğunun nedeni belki de aylardır kendini bu binaya hapsetmesindendi. Bir daha buraya dönmeyeceğini garantileyeceğinden emin bir tavırla omuzlarını dikleştirdi ve bu kez daha sağlam adımlarla basa-

makları inmeye başladı.

Binadan dışarı çıktığında, peş peşe duran iki aracın önünde Salim'in kendisini beklediğini gördü. Salim'in şoför kapısını açmış, onu beklediği Vito'nun önündeki araca yönelirken sert bir sesle, "Ne yapacağını biliyorsun. Sen git, ben seni arar haber veririm," dedi.

"Tamam Karan Bey," diyen Salim araca girerken Karan, "Uyuyor mu?" diye sordu, Vito'nun kapalı kapısını işaret ederek.

"Evet, Karan Bey. Uyuyor. Araç koltuğuna yerleştirdim, keyfi yerinde görünüyor, sorun çıkmayacaktır."

Salim cevap verirken istemeden de olsa yüzü yumuşamış, sesi şefkatli çıkmıştı. Sanki gülümseyecek gibiydi ama ciddiyetinden yine de ödün vermedi.

"Gören oldu mu?" diye sordu, bu kez kuşkulu ve sinirli bakışlarla sokağa göz atarak.

"Hayır, muhtemelen kucağımda eşya çıkarıyorum sanmışlardır. Çantayı üzerine tuttum."

Karan onaylarcasına başını salladı.

"İncinmesin. Ağlarsa çek kenara, sakinleştir."

"Siz merak etmeyin," diyen Salim'in sesi kendinden emin çıkıyordu.

Salim, Karan'ın baş hareketiyle aracı çalıştırarak uzaklaştı ve Karan park edilmiş diğer aracın gövdesine yaslandı, ellerini üzerindeki siyah kotun ceplerine soktu ve gözlerini binanın aralık kapısına dikti. Sokakta ve bazı pencerelerde kendisine bakan meraklı gözlerin farkındaydı ama umursamadan beklemeye devam etti.

On dakika geçmemişti ki Sina omzuna astığı bilgisayar ve elinde taşıdığı spor bir çantayla dışarı çıktı. Karan ifadesiz bir yüzle ona bakıp, ileri bir adım attı ve elindekileri alarak bagaja koyarken ikisinden de ses çıkmadı. Yolcu kapısını açıp, başıyla sert bir hareketle içeri girmesini işaret ettiğinde, Sina film kaplı camlardan içeriyi görmek istercesine aracın arkasına bakıyordu. Ters bir bakış atarak ön koltuğa oturdu

ve Karan kapıyı sertçe kaparken, o da arka koltukta olduğuna emin olduğu Sarya'yı görmek için geriye döndü ve tam o anda Karan arabanın içine girip, aracı çalıştırdı ve akabinde kapılar kilitlendi.

"Sarya nerede?"

Sina bomboş olan arka koltukları göründüğünde şoka uğramış olduğu belli, panik dolu yüksek bir sesle aracın içinde bağırdı ancak Karan ona aldırmadan aracı hareket ettirdi.

"Kimden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Karan umursamaz bir sesle.

Sina hızla önüne dönüp öfkeyle bağırdı.

"Bebekten söz ediyorum! Benimle oynama! Kimden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun!"

"Güzel isim..." dedi Karan yine aynı tonla.

"Sarya nerede, dedim?"

Sina'nın sesi, bu kez hissettiği dehşeti yansıtıyordu. Karan'a baktığında onun umursamadan aracı sürmeye devam ettiğini ve neredeyse sokaktan çıkmak üzere olduklarını fark etti. İnanılmaz bir öfkeyle Karan'ın üzerine atılıp bağırmaya başladı.

"Sarya nerede, dedim!"

Karan, sol elini direksiyondan çekmeden sağ elini kaldırdı ve Sina'nın bileğini tutarak kızı oturduğu koltuğa doğru hafifçe itip, "Sakince yerine otur, kemerini bağla!" dedi sert bir sesle.

Sina ona aldırmadan tekrar atıldı ve direksiyonu tutmaya çalışarak delirmiş gibi bağırmaya devam etti.

"Sarya'yı ne yaptın? Durdur şu arabayı!"

Karan sokaktan zorlukla çıktı ve ana yola çıktığı anda sert bir frenle aracı kenarda durdurdu. Hızla yana dönüp Sina'nın iki bileğini tek avucunun içine aldı. "Sana yerine otur, kemerini bağla dedim!" dedi sertçe.

Kızı yerine oturmaya zorlarken, o sırada diğer taraftan tutup çektiği kemeri Sina'nın etrafından geçiriyordu ve neredeyse hiç güç harcamadığını düşündü. Birbirine birleştirdiği

iki bilek, tek elinin içinde kaybolmuş gibiydi ve bitkin olan Sina'nın gücü ona yetmiyordu. Sina hâkim olamadığı yaşlar gözlerinden akarken öfkeyle bağırdı.

"Sarya nerede? Sarya'ya ne yaptın?"

"Sen benim dediklerimi yapana kadar güvenli bir yerde. Onu görmek istiyorsan dediklerimi yaparsın. Ne kadar çabuk yaparsan o kadar çabuk görürsün."

"Ne istiyorsun be? Ne istiyorsun? Sarya'ya ne yaptın?"

Sina öfkeyle kemeri çıkarmaya çalıştı ama Karan kızın iki elini yine tek avucuna alıp, diğer eliyle çenesini tuttu ve ıslak yüzü sertçe kendisine çevirdi.

"Dediklerimi yap Sina! Yap ki bir an evvel kavuş ona!"

Sina yüzünü çevirerek çenesini kurtarmaya çalıştı ve yerinde sertçe hareket etti.

"Ne istiyorsun? Ne?" diye haykırdı.

"Gideceğimiz yere kadar uslu dur, sana söylediklerimi yap, akşama kadar bitsin, sen de akşam Sarya'ya kavuşursun. Ne kadar hızlı olursan o kadar çabuk görürsün onu."

Sina silkinerek Karan'ın ellerinden kurtulmaya çalıştı ve kendini saklamak istercesine koltuğa sindi. Karan ellerini bıraktığında hızla elini kaldırdı ve öfkeli bir hareketle elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi.

"İbo'yu mahvedeceğim!" dedi tıslar gibi. Gözleri şimdi aracın camından dışarı bakıyordu ve o kadar kızgındı ki solgun yüzü hissettiği öfkeyle pembeleşmişti.

Karan aracı tekrar çalıştırdı ve acele bir bakışı, yanında sinirden kuduran kıza atarak tekrar önüne döndü. Aracın içindeki gerginlik elle tutulacak kıvama gelmiş olsa da ikisinden de ses çıkmıyordu. Araç yarım saate yakın bir süre yol aldı ve Sina, nihayet önünde durdukları binanın neresi olduğunu fark ettiğinde, yerinde çok daha fazla gerilerek dikildi. Kısık, sinirli bakışları sorarcasına Karan'a çevrildi. Bakışlarındaki öfkeye rağmen içinde oynaşan hayal kırıklığı ve hayret oldukça belli oluyordu.

"Bu mu?" diye sordu zorlukla çıkan bir sesle. "Böyle mi

alacaksın intikamını?"

Karan ters ters Sina'ya bakarken aracın kapısını açtı ve tersleyen bir sesle, "Aklından neler geçiriyorsun bilmiyorum ama saçmalamasan iyi olur," dedi. Araçtan çıkarken söylenircesine devam etti. "Zaten o karmaşık aklından geçirdiklerini bilemediğim için bu noktadayız."

Sina çöken omuzlarının üzerindeki başını sağa çevirdi ve neredeyse 2 yıl önce gelmiş oldukları otelin giriş kapısına baktı. Yine üniforması içindeki bir görevli kapıda dikiliyordu ve Karan'ı görünce telaşlı adımlarla yanaşırken, Karan arabanın etrafında dolaşıp bagajı açtı. Yanına gelen görevliye, "Odanın kartını getir!" diye emreden bir tonla talimat verdi. Elindekileri kendisinin taşıyacağını ima edercesine Sina'nın bilgisayar çantasını omzuna astı. Görevli hızlı adımlarla uzaklaşırken Karan yolcu kapısına uzandı ve kapıyı açarak başıyla sert bir hareket yapıp, "Çık dışarı!" dedi.

Sina onu umursamadan karşıya bakmaya devam etti. Karan sinirle gözlerini kısıp eğildi ve kızın kemerini çözerek yine bileğine asıldı. Çekiştirircesine Sina'yı dışarı çıkarırken, kız yine karşı koydu ve tıslar gibi, "Rahat bırak beni!" dedi. "Sarya'nın nerede olduğunu söyle ve rahat bırak beni!"

"Sina, tepemi attırma benim! Ya doğru düzgün, sakince yürü ya da omzuma atar götürürüm!"

"Asla yapamazsın! Etrafta bu kadar insan varken yapamazsın!"

Karan, kızı silkeler gibi sertçe çekti ve karşı karşıya öfkeli gözlerle birbirlerine bakıp ayakta dikilirken, alayla tek kaşını kaldırdı.

"Yapamaz mıyım? Azıcık bile tanımadın beni değil mi? Sence ben başkalarını sikleyecek bir adam mıyım?"

Sina yüzü kızararak baktı Karan'a. Elbette onu tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu ve aynen dediğini yapacak biri olduğunu da biliyordu. Yeniden silkelenerek Karan'ın ellerinden kurtuldu. Küçümseyen bir sesle, "Doğru siklemezsin! Ama ben de seni siklemem! İstediğini alamayacaksın!" dedi.

"Beni siklemediğini biliyorum zaten!" dedi Karan, neredeyse bağıran bir sesle. Etraftaki insanların dönüp onlara baktığını fark eden Sina, utançla bir adım geri çekildi. "Ne istiyorum lan ben senden? Ne istiyorum sence?" diye devam etti Karan kimseyi umursamadan.

"Niye geldik o zaman bu lanet otele?" diye sordu Sina, kaçamak bakışları etrafı tararken. Huzursuzca parmaklarını birbirine doladı.

"Düşündüğün şey için gelmedik!" dedi Karan kestirip atar gibi. Öfkeli gözleri kızı öldürecek gibi bakıyordu. "Bu kadar mıyım lan ben senin gözünde?"

Sina karşılık vermeden yeniden huzursuzca etrafa baktı.

"Yürü içeri! Hayal dünyan saçma sapan çalışıyor. O herkesin yücelttiği zekâ, bana gelince nedense sürekli error veriyor."

Parmaklarını Sina'nın koluna dolayıp, kendisiyle yürümeye zorlayarak dev kapıdan içeri girdi. Merakla onlara bakan insanlar yüzünden Sina yerin dibine girdiğini hissediyordu ve daha fazla dikkat çekmemek için isteksiz adımlarını Karan'a uydurmaya çalıştı. Asansörün önüne geldiklerinde kapıdaki görevli onlara yetişip, Karan'a kartını uzattı.

Asansör kapıları arkalarından kapanırken, Sina üstlerine dikilen bakışlardan kurtulduğu için az da olsa rahatlamıştı ama kolunu kavrayan parmaklar sanki küçücük kabinin içinden kaçabilecekmiş gibi hâlâ sertçe onu tutuyordu. Sessizlik bir başka beden gibi yine aralarında asılı kaldı. Kata vardıklarında, asansör kapıları açıldı ve sessiz koridora çıktılar. Karan yine kendinden emin adımlarla ilerlerken Sina'yı da yanında sürüklemeye devam etti. Bu kez farklı bir odanın kapısı önünde durduklarında, Sina aynı oda olmamasından dolayı kendisini şaşırtan bir rahatlama hissetti.

Devasa suitin içine girdiklerinde, Karan arkasından kapıyı kilitledi ve çenesiyle Sina'nın içeri ilerlemesini işaret etti. Sina isteksiz, ağır adımlarla içeri yönelirken, Karan da aynı ağır adımlarla arkasından onu takip ediyordu. Tek fark onunkiler

isteksiz değil ama ona uydurmaya çalıştığı yavaşlıktaydı.

Büyük salona girdiklerinde, göz kamaştırıcı bir lükslükte döşenmiş salonun ortasında dikildi Sina. Karan kızın hareketsizliğini umursamadan, omuzundaki çantayla beraber büyük salonun sağına doğru hareket etti ve devasa bir çalışma masasının önüne gelince, çantayı dolu masanın üzerinde bulunan kısmi boşluğa bıraktı. Sina onun hareketlerini başıyla takip ederek o tarafa döndüğünde, masanın üzerinde iki tane bilgisayar olduğunu fark etti. Karan kendisine bakan kıza ters ters bakarak, "Başla!" dedi emir verir gibi.

Sina şaşkınlıkla sorarcasına ona bakarken, Karan tiksinti dolu bir yüzle bilgisayarlara kısa bir bakış attı ve aynı tonla, "O becerdiğin saçmalıkların hepsini geri alacaksın! Otur, çalışmaya başla! Sildiğin her şey geri gelecek. Ne kadar çabuk halledersen o kadar çabuk bebeği görürsün!" dedi.

Sina karmakarışık bir yüzle ona bakıyordu. Bunun için mi getirmişti onu buraya? Sildiği tüm kayıtları geri getirmesi için miydi her şey?

"Ne?" dedi anlamamış gibi. Kafası karmakarışık olmuştu.

"O sildiğin siktiğimin kayıtlarının hepsini geri alacaksın!" dedi Karan işaret parmağını sallayarak. Tehdit eder gibi ileri bir adım attı. "Bugün bunu halledeceksin Sina! Yoksa ömrünün sonuna kadar o bebeği bir daha göremezsin!"

"Beni onunla tehdit etme!"

Sina öfkeyle haykırınca, Karan aynı öfkeli yüzle tekrar bir adım ilerledi kıza doğru.

"Ederim! Herkesle, her şeyle ederim! O lanet kayıtlar geri gelecek!" diye haykırdı çok daha yüksek sesle. "Bugün o kayıtlar geri gelecek!" diye odayı inleten bir sesle bağırdı tekrar.

Sina elinden geldiğince cesur olmaya çalışsa da Karan'ın odayı dolduran sesi, ürkerek geriye bir adım atmasına neden oldu.

"Nerede o?" dedi yeniden. Bu kez sesi düşük, hatta endişe doluydu. Çıldırmak üzereydi. Sarya'nın nerede olduğunu bilememek, içinde savaştığı birçok duyguyu yüzeye çıkarı-

yordu ve bu duygular onu çaresiz hissettiriyordu. 'İşte!' dedi içinden, 'Senden ancak bu kadar anne olur! Bebeğine sahip çıkamayan bir kadın neden anne olsun ki?'

Karan'a belli etmemeye çalıştığı iç savaş, güçsüz olan bedenini zorluyordu. Dizleri titrese de sağlamca ayakta durmaya çalışıyor, içindeki suçluluk duygusu ve çaresizlik bağıra bağıra ağlama isteği doğuruyordu ama Karan'ın gözlerinde görmüştü! Ne yaparsa yapsın geri adım atacak gibi değildi. Her şey boşa bir savaştı ve Sina her geçen dakika başına geleni hak ettiğini düşünüyordu. Bebeğini koruyamamıştı. Anne olmayı asla hak etmiyordu. Gözleri yine doldu, titreyen dudakları belli olmasın diye dişlerini dudaklarına geçirdi.

"Güvende. Sen istediğimi yap, ben de onu yine sana vereyim."

Karan da tıpkı Sina gibi kendiyle savaşıyordu ama kararından dönmeye niyetli değildi. Sina'nın dolan gözlerini, belli etmemeye çalıştığı titreyen dudaklarını, hatta ayakta zorlukta durduğunu fark ediyordu ama elindeki her kozu kullanmaya niyetliydi ve hiçbir şey onu yolundan çeviremezdi. *'Bu kez değil,'* dedi o da içinden. *'Bu kez izin vermeyeceğim,'* diye tekrarladı. Acımasız göründüğüne emin olduğu gözlerini bir an bile Sina'nın yüzünden çekmiyordu.

"Söz mü?" dedi Sina bu kez. Ses tonu öyle acınasıydı ki Karan yüreğinin sızladığını hissetti. Bakışları emin olmak ister gibi Karan'a bakıyordu ama içlerindeki yalvaran ifade öyle netti ki Karan bir an gözlerini yumup, bu görüntüden etkilenmemeye çalıştı. Kararlı bir ifadeyle gözlerini yeniden açıp Sina'ya bakarken başını salladı sakince.

"Söz!" diyerek karşılık verdi.

Sina birkaç saniye emin olmak ister gibi Karan'a bakıp, yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Neden sonra karar vermiş gibi başını kabullenerek belli belirsiz salladı ve masaya doğru bir adım attı. Düşük omuzlarla, hiç ses çıkarmadan Karan'ın yanından geçti ve büyük çalışma masasının arkasına geçerek, geniş deri koltuğa oturdu. Ağır hareketlerle

kendi laptopuna uzandı ve aynı zamanda masanın üzerinde bulunan diğer bilgisayarları açmak için düğmelere bastı.

Ve sonra saatler süren çalışma başladı. Sina kendini tamamen dünyadan soyutlamıştı. Önündeki iki klavyede parmakları sürekli uçuşuyordu. Karan ona belli etmeden derin bir nefes alıp diğer odaya girdi ve telefona uzanarak oda servisinden yiyecek siparişi verdi. Uzun bir gün olacaktı ve Sina'nın şu anki haline bakılırsa, kendisi önüne koymazsa hiçbir şey yemeyeceği belliydi. Yemekler gelene kadar suitin mutfağına geçti ve dolaptan meyve suyu çıkararak bir bardağa koydu. Sessiz adımlarla kızın yanına dönerek bardağı klavyenin yanına bıraktı usulca. Gözünü ekranlara dikmiş olan Sina varlığını bile fark etmedi. Parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki sanki ekranda yaptıkları, onu Sarya'ya ulaştıracak koşan adımlarıydı. Ne kadar hızlı koşarsa o kadar çabuk ona ulaşabilirdi.

Gün akşama döndü ancak Sina, ne havanın karardığının ne de suitteki tüm ışıkların yandığının farkındaydı. Önüne konulan yiyeceklerden fark etmeden az da olsa atıştırmıştı ama çoğu olduğu gibi duruyordu. Karan masanın çaprazında olan deri kanepeye, yüzü Sina'ya dönük bir vaziyette oturarak bacaklarını ileri uzatmış, sırtını kanepenin koluna dayamıştı. Kucağında bir kitap vardı ama okumaktan ziyade yalnızca bir şey yapıyor görünmek için elinde tutuyordu. Gözleri sık sık kızın üzerine kilitleniyordu. Masanın üzerindeki yarıdan fazlası dolu tabaklara ters ters baktı ancak ses çıkarmadı. Geçmişte aldığı derslerden biri de buydu. Yemesi için zorlamayacak ama hayatta kalması için yine de önüne yiyecek koymaya devam edecekti.

Sina fark etmeden, uzun uzun inceledi kızı. Bembeyaz teni ne kadar saydam görünüyordu. Ekrana kilitli çekik yeşil gözleri, yay gibi kaşların altında öyle göz alıcı görünüyordu ki Karan onca öfkesine ve kırgınlığına rağmen içinin titrediğini hissediyordu. Ona dokunmak ve sarılmak için ölüyordu o an ama yine de duruşunu bozmamaya çabalayarak, otur-

duğu yerde kızı izlemeye devam etti.

Uzun süre sonra klavyelerin tuşlarından çıkan düzenli seslerle hipnotize olmuş gibi bir ağrılık üzerine çökmeye başladı. Gözleri birkaç kez yavaşça kapanıp açıldı. Kucağındaki kitabı yere bırakarak hafifçe kaykıldı ve başını kanepenin koluna yaslayarak kollarını göğsünde çaprazladı. Düzenli nefesleri uzun süreden beri almadığı kadar huzurluydu. Sina'yla aynı odada, aynı havayı teneffüs etmek bedeninin gevşemesine neden oluyordu. Uzun zamandan beri bu kadar huzurlu olduğunu hissetmemişti. Şu an araları gergindi, daha alınacak hesaplar vardı ama başlangıç için bu da yeterliydi onun için. Önünde uzun bir zaman vardı ve kimsenin bir yere gittiği yoktu nasılsa.

Gözleri yeniden kapanırken dudakları sinsi bir gülümsemeyle belli belirsiz kıvrıldı ama ekranlara dalmış olan Sina bunu da fark etmedi.

* * *

Karan cebinde hiç susmadan çalan telefonun rahatsız edici titreşimiyle hızla gözlerini açtı. Yerinden seri bir hareketle doğrulurken, gözleri kontrol edercesine otomatik olarak çalışma masasının olduğu yöne kaydı. Sina öncesinden çok daha bitkin görünüyordu ama yine de tıpkı bıraktığı gibi çalışmaya devam ediyordu. Karan'ın ani hareketiyle dikkati dağılarak gözleri adamdan tarafa çevrildi bir an.

Karan şimdi susmuş olan telefonu cebinden çıkararak önce saate baktı. Saat akşamın dokuzu olmuştu. Bakışlarını Sina'ya kaldırdı ve birkaç saatlik uykunun vermiş olduğu boğuk bir sesle, "Ne kadar kaldı?" diye sordu ifadesizce.

"Bitmek üzere..." dedi Sina ters bir sesle. Yan gözle Karan'a sinirli bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Karan cevap vermeden yeniden telefonun ekranına baktı. Birkaç tane cevapsız arama vardı ve hepsi de Hülya'ya aitti. Kaşlarını çatıp ekrana bakmaya devam ederken telefon tekrar çalmaya başladı. Karan elinde titreşen telefonu avucunda

sıkarken yeniden Sina'ya baktı. Bakışları yine ekrandaydı. Yerinden kalkıp ağır adımlarla diğer odaya geçti ve ısrarla çalan telefonu açarak kulağına dayadı.

"Sana ben gelene kadar arama dedim Hülya," dedi sert bir sesle.

"Her neredeyseniz bir an evvel gelin artık! Bebek durmuyor, saatlerdir ağlıyor."

"Ne demek ağlıyor?" diye kızgın bir sesle sorarken, sesini iyice alçaltmıştı Karan. Sina'nın bu konuşmayı duymasını istemiyordu.

"Ağlıyor işte. Susturmaya çalışıyorum, sadece iki dakika susuyor, sonra yine başlıyor. Çocuk tükendi artık!"

"Açtır. Karnını doyur, altını değiştir... Ne bileyim? Kadın olan sensin, yap bir şeyler. Bir çocuğa bile bakamıyor musun?"

"Geri zekalı gibi konuşma! Hepsini yaptım. Mamayı yemedi ve hiç susmadan ağlamaya devam ediyor. Bir an evvel gelin. Gelmezsen hastaneye gitmek zorunda kalacağım ve o zaman her şey daha da boka saracak. Sina anlıyordur dilinden. Hiçbirimiz bir şey yapamıyoruz. Bana ahkam kesme! Gelin artık!"

Hülya'nın sesi o kadar çaresiz çıkıyordu ki bu çaresizlik tamamen öfkeye dönmüştü ve öfkesini de Karan'dan çıkarmaya niyetliydi.

Karan sinirle gözlerini yumup, başını tavana kaldırdı ve o sıradan kapı tarafından bir ses geldi.

"Ne oluyor?" diye soran Sina'nın sesi şüphe doluydu ve kuşkuyla Karan'a bakıyordu.

Karan hızla başını indirip, "Yok bir şey!" diyerek kestirip atar gibi karşılık verdi. Hülya'nın, "Onu buraya getirmek zorundasın dedim!" diyen sesini umursamadan telefona, "Kapat. Ararım seni," dedi aynı ifadeyle.

Telefonu cebine geri koyarken Sina tehdit dolu bir adımı ileri attı. Aynı anda gözlerini kısarak "Sarya'ya bir şey oldu," dedi emin bir sesle. Sesi o kadar yoğun bir korku taşıyordu ki

korkusu gözlerine yansımış ancak o korku önüne çıkacak her şeyi yakabilecek bir tehdide dönüşmüştü. Yeşil gözlerindeki alevler, aralarındaki birkaç metreden bile seçilebiliyordu.

"Seni öldürürüm!" dedi dişlerinin arasından. Karan'a bakan gözleri kinle dolmuştu. "Ona bir şey olursa gözümü kırpmadan seni öldürürüm!"

Yeniden ileri bir adım attı ve Karan kızdaki değişime hayretle baktı. Sina o güçsüz, incecik bedeniyle bile öyle bir enerji saçıyordu ki gerçekten de dediğini yapacak gibiydi. İçinde aynı anda iki zıt duygu belirdi. Biri bu sahiplenişi kendisine karşı göstermediği için öfke dolu bir kıskançlık, diğeri en güçsüz anında bile çocuğunu korumaya çalışan, vahşi bir hayvana dönüşmüş Sina'nın, ki inkâr etse de sahip olduğu annelik duygusuna karşı duyduğu gururdu.

Sina'nın tavrına aldırmadan sakin bir sesle "Bitti mi?" diye sordu.

"Seni öldürürüm!" diye haykıran Sina, Karan'a doğru öyle hızla atıldı ki Karan'ın refleksleri hızlı olmasa, Sina tırnaklarını yüzüne geçirecekti. Hızla kızın bileklerini tutarak kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken, Sina delirmiş gibi ona saldırıyordu.

"Sarya nerede? Ne oldu ona?"

Karan içinden Sina'nın zayıflığına şükretti ve kızı çıldırtan sakinliğini kaybetmeden sorusunu yineledi.

"Bitti mi?"

"Bitti kahrolası! Bitti lanet olasıca! Bitti! Sarya nerede?"

Sina son bir güçle Karan'a atıldığında, Karan bileklerini bırakmadan kızı etrafında çevirdi ve Sina'nın göğsünde kollarını çaprazlayarak, kendi kollarının arasında kızı sıkıca tutup sırtını göğsüne yasladı. Sina nefes nefese karşı koymaya çalışıyor, sürekli aynı soruyu sormaya devam ediyordu.

"Sarya nerede?"

Öfkeli bir hıçkırık dudaklarının arasından fırladı. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı ama öfke içini öyle kaplamıştı ki farkında bile değildi. Tıpkı onu artık taşıyamayan güçsüz

bacaklarının çözülerek yere doğru kaydığının farkına varmadığı gibi. Karan onunla birlikte aşağı doğru kaydı ve ikisi de odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktüler.

Karan onun öfkesinin aksine sakindi. İstediğini şimdilik elde etmişti. Bundan sonrasını da ancak bu sinir harbinde kendine hâkim olan kazanacaktı. Onunsa yenilmeye hiç niyeti yoktu.

"Bittiyse gidebiliriz artık."

Sina aniden durarak başını geri çevirmeye çalıştı. Beklenti dolu ıslak gözleri umut eder gibi Karan'a bakarak, "Sarya'ya mı?" diye sordu.

Karan sıkıntıyla bir nefes çekti. Şu hevesi kendisine göstermemiş olması canını sıksa da bugünlük bu kadarının yettiğine karar vererek başını salladı.

"Sakinleş. Gidiyoruz."

Sina çırpınarak Karan'ın ellerinden kurtulmaya çalıştı ve yerde, dizlerinin üzerinde ilerleyerek yarım metre kadar Karan'dan uzaklaşıp, bacaklarının üzerine oturdu.

"Yalan söylemiyorsun değil mi?"

Karan'a bakan gözleri şüphe doluydu. Panik dolu gözleri yuvalarında hızla oynarken Karan'ın ifadesini okumaya çalışıyordu. Karan yerde, bir bacağının üzerine otururken, diğerini kaldırıp göğsüne çekti ve dirseğini dizine dayayarak elini saçlarında gezdirdi. Sina'ya çevirdiği bakışları ve ardından ettiği sözler Sina'nın içini parçaladı ve hiçbir karşılık veremedi.

"Senin aksine, ben yalan söylemem Sina!"

2. BÖLÜM

Sina aceleci adımlarla asansörden ileri atılıp sessiz koridora girdiğinde, yüreği göğüs kafesini parçalayacakmış gibi güçlü bir gümbürtüyle atıyordu. Bu koridoru bir daha görebileceğine dair içine dolan ümidi yitireli çok olmuştu.

Kalbi delicesine atarken aynı anda birçok endişeyle kıvranıyordu. Sarya'nın ne durumda olduğunu merak etmesi, belki de bunların içinde en hafif olanıydı. Karan'ın ona zarar verecek bir şey yapacağını hiçbir zaman düşünmemişti ancak Karan'la karşılamasının korkusu ve şaşkınlığını yalnızca Sarya'yı düşünerek atlatabileceğini bildiğinden, dört elle bu bahaneye sarılmıştı.

Karan öfkeli, kızgın ve saklamaya çalışsa da kırgındı. Sina'yı en çok acıtan da onun gözlerindeki kırgınlıktı. Yaptığı hatanın ne tür sonuçlara mal olacağını ilk adımda fark etmemişti ama geçen aylar içinde boş boş camdan bakarken, kafasının içinden geçen yüzlerce sahne ve görüntü, balyoza benzer bir etki yaratırcasına sonuçları beyninin duvarlarına vurmuştu. Geri dönüş şansını kendi elleriyle yok etmişti ve hissettiği pişmanlık hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Kendi yangınında kavruluyordu ve hayatının sonuna kadar sönmeyecekti alevler.

Sarya onun için kurtuluş olmuştu. Kafasını meşgul edecek, delirmesini engellemeye çabalarcasına kendisinden başka birilerini düşünmeye teşvik ederek, üzüntüsünden kahrolan benliğini ayakta tutmaya zorlayacak bir kurtuluş.

Karan'ı kapının önünde gördüğü andan beri kalp atışları

normale dönmemişti. Sanki anksiyete geçirir gibiydi bedeni. Karan'a karşı öfkeli davranmaya çalışarak kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Ne ona sarılmaya ne de affet demeye yüzü vardı. En büyük korkusuysa Karan'ın, *"Neden gittin?"* sorusuyla karşılaşmaktı. Ne cevap vereceğini henüz bilmiyordu. Gerçeği söylemek en doğrusuydu elbette ama bunca zaman sonra Karan'ın gözlerinde görebileceklerine henüz hazır hissetmiyordu kendisini. Hâlâ bir daha göreceğinden umudunu kaybettiği Karan'ın varlığını hazmetmeye çalışıyordu.

Bedeni sanki posası çıkmış bir yığın gibiydi. Kafası allak bullaktı. Ne sakince Karan'a açıklama yapabilecek ruh halindeydi ne de onun da şu anki tavrıyla makul açıklamaları dinleyebileceğini düşünüyordu. Karan tozu dumana katmış bir şekilde, Sina'dan öfkesini çıkarma pozisyonundaydı. Sina'nın onu terk edişini hazmetmediği o kadar belliydi ki Sina onun öfkesinden de, o öfkesinin neden olacağı şiddetten de korkuyordu. Elbette fiziksel şiddet uygulamayacaktı. Karan'ı öyle iyi tanıyordu ki bunu yapmayacağını çok iyi biliyordu ama zehirli kelimelerin şiddeti, bazen bir tokattan daha etkili oluyordu ve geçen ayların, Karan'ın diline belki de onlarca zehirli kelime eklediğinden emindi.

Şu anki güçsüzlüğü ile bunlarla başa çıkması imkansızdı. Bacaklarının üzerinde bile zorlukla durabilirken bu şiddeti kaldıramazdı. Düşünmek zorunda olduğu Sarya ve Özge vardı. Sarya'nın ne durumda olduğunu tahmin etmekte zorlanmıyordu. İlk başlarda girdiği ağlama krizlerinden birini yaşadığına emindi. Annesiz kalan bebek, Fidan'ın kaybının ilk günlerinde nasıl hissettiği güvensizlikle çatlarcasına ağlamışsa, Sina'nın güvenli kollarının uzağında da aynı güvensizlikle ağlama krizleri yaşıyordu muhakkak. Özge ertesi gün hastaneden çıkacaktı ve koskoca binada tek başına çabalayacağı düşüncesi Sina'yı kahrediyordu. Ona bir şekilde ulaşmalıydı. Tıpkı bir zamanlar onun ihtiyacı olduğunda Özge nasıl yanında olduysa, onun da ihtiyacı olduğu anda Özge'nin yanında olması gerekiyordu. Şu an bunu da nasıl başaracağını bilemiyordu.

Önüne geldiği kapıda belli belirsiz bedeni titrerken, o kapının arkasındakilerle nasıl yüzleşeceği ise en büyük korkusuydu. Hülya'nın da Sahra'nın da o kapının arkasında, delicesine bir öfkeyle onu beklediklerini biliyordu. Onlarca acıtan kelimeler kullanacaklardı ve hepsini nasıl karşılayacağına dair hâlâ bir fikri yoktu. Karan'ın dairesinin önünde endişeyle titrerken arkasında, "Abimin dairesindeler," diyen Karan'ın sesiyle, omuzları daha da gerildi.

Geri dönmeye, yüzünü diğer daire kapısına çevirmeye korkuyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor, sanki her an bir kalp krizi geçirecekmiş gibi kaslarına kramplar giriyordu. Tuttuğu nefesle ağır ağır yüzünü diğer daireye çevirdi. Karan elindeki anahtarı kilide sokarken hızlı bir bakışı Sina'ya attı ve hafifçe kenara çekilerek, açtığı kapıdan içeri girmesini işaret etti.

Açılan daire kapısından, içeride kendini kaybetmişçesine ağlayan bebeğin sesi duyuluyordu.

Karan, Sina'nın neredeyse dehşet ve korkudan gerilmiş yüzüne baktığında, yine kendisine kızsa da yüreğindeki sızlamaya engel olamadı. Öyle titriyordu ki bedeni, kendine hâkim olmasa ileri bir adım atacak ve o incecik bedeni kollarının arasında sıkarak her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti. Ama henüz erkendi. Önce kafasındakileri gerçekleştirecek, sonra bunu yapacaktı. O vakte kadar Sina'ya karşı, kendinde tek bir savunmasız alan bırakmak istemiyordu.

Yol boyu ikisi de sessizlik içindeydi. Otelden çıktıklarından beri tek laf etmemişlerdi. Sina onun en son sarf ettiği cümleyle yıkılmış bir halde yüzünü yere eğmiş, sonra da Karan'ın kısa direktiflerini yerine getirmişti. Kucağına koyduğu ellerini birbirine dolamış, yol boyu parmaklarını sıkarak başını bile kaldırmadan yolculuğu tamamlamıştı.

Karan'ın içi sızlasa da inisiyatifi bir daha Sina'ya bırakmak gibi bir düşüncesi yoktu. Garajda arabayı park ettiğinde, kendini arabadan atar gibi dışarı çıkmasını, asansörlere doğru hızla ilerlemesini arkasından takip ederek izlemişti. Kızı arkasından izlerken hâlâ bu kadar zayıflamış olabilmesine

şaşırıyordu. İncecik bacaklarını saran siyah taytı, üzerindeki bol gri t-shirt'üyle yürüyen bir ceset gibiydi sanki. Kendisine bütün bunları nasıl yapabilmişti, aklı almıyordu.

Şimdi açılan kapının önünde kendisini ne kadar sıksa da, belli etmemeye çalışsa da uçacakmış gibi titreyen bedenin zayıflığı kahrolmasına neden oluyordu. Sina çabuk, kaçamak bir bakışı Karan'a atıp, yanından geçerek zorlukla dairenin içini kaplayan sese doğru ilerlerdi.

Kapının girişinden sonra salona inen üç basamağı bacakları titreyerek inerken, kapıyı arkasından kapatıp onu takip eden Karan, nedensizce her an yere yığılacakmış gibi görünen bu bedeni tutabilme düşüncesiyle ona yakın duruyordu.

Salona doğru ilerlediklerinde, Sina yine bir savunma içgüdüsüyle kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarını doğrudan Hülya'nın kucağındaki bebeğe kilitledi.

Demir ve Taylan, yüzlerinde yarı bıkkınlık ve yarı telaşla kanepede yan yana oturuyor, Sahra Hülya'nın peşinde dolanıp bebeği sakinleştirme çabasıyla bir şeyler söylemeye çalışıyor, Hülya ise kucağındaki bebeği hafifçe hoplatarak salonun içinde dolaşıyordu. Yüzünden ne kadar yorulduğu ve usandığı o kadar belliydi ki Sina durumun hassaslığını kabul etmese kahkahayı basabilirdi o an.

Sina, Sarya'ya doğru bir adım attığında, Hülya sanki soracağı sorular, alacağı hesaplar yokmuş ve aradan onca ay geçmemiş gibi bir tavırla, "Bu çocuk hiç durmuyor. Çatlayacak ağlamaktan. Gel, çabuk nasıl susturuyorsan sustur şunu. Huysuzluktan yana kendine benzetecek bir bebek bulmuşsun. Tükendim artık!" dedi çemkirerek.

Sina hiçbir karşılık vermeden adımlarını hızlandırdı ve kulakları tırmalayacak kadar yüksek bir sesle ağlayan bebeği Hülya'nın kucağından alabilmek için kollarını uzattı. Hülya, sanki kurtulmak ister gibi aceleyle Sarya'yı Sina'nın kollarına bırakıverdi. Rahatladığını belli eden derin bir nefes çekerek yorgun bir halde yüzüne düşen saçları geri itti.

"Bir dakika ya! Sadece bir dakika susamaz mı? Yorulmadı da. Bebek dediğin iki ağlar, sonra susar, uyur. Bu sanki

canını alıyormuşuz gibi hiç susmadı. Hadi bizi geç, kendini tüketti saatlerdir."

Hülya söylenerek Taylan'ın yanına doğru ilerlerken, Sina kollarının arasına aldığı bebeği sol koluna yatırarak alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. Sağ elini kaldırıp işaret parmağıyla yumuşak dokunuşlarla bebeğin gözyaşlarını silerken, yüzünü Sarya'ya eğip kulağına yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Geldim güzellik... Geldim bir tanem. İyisin... Her şey yolunda. Ben buradayım artık. Güvendesin..."

Saatlerdir hiç susmadan ağlayan Sarya, aldığı tanıdık koku ve kulağına fısıldanan yumuşak kelimelerle önce ağlamasını yavaşlattı ve daha Sina'nın sözleri bitmeden de ortama huzur veren sessizlik salonu doldurdu. Birkaç saniye süren sessizliği, Sarya'nın iç çekişe benzer hıçkırığı bozdu. Ardından yeniden sessizlik oluştu.

Sina yüzünü Sarya'nın yumuşak, mis kokulu boynuna gömmüş, kesik mırıltılarla konuşmaya devam ederken, küçük adımlarla salonun ucuna doğru ilerledi ve ikisini de gözlerini onlara dikmiş bakışlardan az da olsa uzağa çekti. Sarya yeniden kısa bir hıçkırıkla iç çekti ve anlaşılmayan mırıltıları ağzından dışarı döküldü. Gözlerini açmış Sina'ya bakıyordu. Ağlamaktan şişen gözleri Sina'nın içini parçaladı. Tıpkı annesininkilere benzer kara gözleri, sanki o an çaresizlikle Sina'ya bakar gibiydi. Elini kaldırarak Sina'nın önüne düşmüş saçlarından bir tutama can havliyle tutundu. Yeniden ağzından mırıltılar çıktı. Sina gülümseyerek ona baktı ve yeniden mırıldandı.

"Buradayım. Merak etme. Bırakmadım seni. Asla bırakmam. Güvendesin. Kimse sana zarar vermiyor, vermeyecek de."

Sarya sanki söyleneni anlıyormuş gibi garip sesler çıkararak yüzünü Sina'nın göğsüne bastırmaya çalıştı. Kokusunu almaya çalışırcasına dolu burnunu çekti ve bir hırıltı çıktı burnundan. Sina üzüntüyle baktı ona. Ne koklamaktan ne de meme aramaktan hiçbir zaman vazgeçmiyordu ve bu doğal

hareket her defasında içini sızlatıyordu.

Çaresizce başını salladı ve Sarya göğsüne yüzünü sürterken, zorlukla da olsa başını arkaya çevirip suçlu bir yüzle Hülya'ya baktı. Nedensizce kimseyle göz göze gelmeme çabası, tek bir kişiye odaklanması gerekiyormuş gibi hissettiriyordu.

"Mamasını ne zaman yedi?" diye sordu suçlu, alçak bir sesle.

"Yemedi ki!" dedi Hülya ters bir sesle. "İnat!" dedi kelimeyi uzatarak. Taylan, sakin olmasını ister gibi elini kızın dizine koyup hafif bir baskı uygularken de umursamadan çemkirmeye devam etti.

"Altını değiştirdim ama ne yaptıysam almadı biberonu ağzına. Saatlerdir aç."

Sina anladığını belirtir şekilde başını sallayarak gözlerini salonda gezdirdi. Sarya'nın eşyalarının olduğu çantayı arıyordu. Yine tedirgin suçlu bir sesle, "Eşyaları nerede?" diye sordu.

Hülya eliyle işaret edecekken, ayakta dikilen ve bir an bile gözlerini Sina'nın üzerinden çekmeyen Sahra, kanepenin bir köşesinde duran çantayı uzanarak aldı ve Sina'ya doğru adımladı. Sina'ya bakan gözleri öyle öfkeliydi ki Sina tedirginlikle yutkunmasına engel olamadı. Sahra karşısına geçip çantayı uzatırken, "Görülecek hesabımız var seninle ama şimdi sırası değil. Önce şu zavallı bebeği doyur, bir sakinleşsin, sonra kozlarımızı paylaşacağız," dedi sert sert bakarak.

Sina yalnızca başını sallayarak karşılık verirken, gözlerindeki minnettarlık ve özür ifadesine mâni olamamıştı. Sahra bir an yumuşar gibi oldu. O an Sina'ya sarılmayı ve sonra kızmayı istiyordu ama kucağındaki bebekle bunun doğru bir zaman olmadığına karar vererek bir adım yana kayıp, Sina'ya yol verdi. Sina belli belirsiz gülümseyerek mahcup, hızlı bir bakışı kardeşine attı ve elindeki çantayla mutfağa doğru ilerledi.

Karan geldiğinden beri ayakta dikiliyor, sessizce Sina'yı izliyordu. Salondan mutfağa doğru geçtiğini gördüğünde, o da adımlarını o yöne doğru atarak ilerledi ve Sina'nın peşin-

den geniş açık mutfağa girerek, kalçasını ortadaki ada tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sina, sanki Karan orada değilmiş gibi bir kolunda Sarya'yı tutarken, diğer eliyle tanıdık mutfakta ihtiyacı olanları tezgâhın üzerine çıkarıp Sarya'nın mamasını hazırlamaya koyuldu. Sarya artık sakindi. Huysuz denecek garip sesleri ağzından çıkarmaya devam ederek parmaklarının arasında çekiştirdiği Sina'nın saçlarıyla oynuyordu.

Sina biberonun kapağını açabilmek için Sarya'yı tuttuğu kolunu yukarı kaldırdı ve iki eliyle kapağı açmaya çalıştı. Karan'ın dibine kadar yaklaştığını, biberon elinden alındığında fark etti. Karan bir göz kırpımı süresinde kapağı açıp, biberonu tezgâhın üzerine koydu ve ağzı açılmış mama kutusuna uzanarak, "Ne kadar?" diye sordu düz bir sesle.

"İki ölçek..." diye mırıldandı Sina.

Mamayı biberona koymaya çalışan Karan'ın titreyen elleri nedeniyle az da olsa dışarı dökülen mamaya aldırmadan, belli belirsiz kaşlarını çatarak Karan'ın ellerine baktı. Karan'ın dişlerini sıktığı için gerilen çenesini göz ucuyla gördü. Kendisine tahmin ettiğinden daha fazla kızgın olduğunu düşündü. Kendine hâkim olmaya çalıştığı belliydi ama öfkesi, ellerinin titremesine neden olacak kadar güçlüydü. Üzüntüyle sesini çıkarmadan mamayı hazırlamaya devam etti.

Mamayı hazırladıktan sonra, yüzünü yeniden göğsüne bastırıp aranmaya başlayan Sarya'ya eğerek, kucağındaki pozisyonunu değiştirdi ve biberonu bebeğin ağzına dayadı. Sarya, Karan'ın bir an yüzünü yumuşatan bir gülümseme oluşmasına neden olacak sesler çıkararak biberonu emmeye başladı.

Sina salona gitmeye korkarcasına mutfakta ayakta dikilmiş, Sarya'yı doyurmaya devam ediyordu. Bir eliyle biberonu tutuyordu. Kalçasını uzun tezgâha yaslayıp, Karan'la göz göze gelmemek için Sarya'nın yüzüne eğdiği yüzünü yukarı kaldırmıyordu.

"Salona!" dedi Karan direktif verir gibi. "Ayakta doyurmayacaksın herhalde."

Mutfakta, ayakta dikilerek buna devam etmesini istemi-

yordu. Ayakta zor durduğu belliydi ve incecik kollarının arasındaki bebekle daha fazla yorulmasına tahammül edemiyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı Sina.

"Salona dedim!"

Sina, Karan'ın keskin sesine irkilerek gözlerini kaldırdı ve sert sert kendisine bakan gözleri görür görmez yeniden gözlerini kaçırdı. Zoraki adımlarla Karan'ı takip ederek salona ilerdi. Sarya bir elini kaldırıp biberonu kavramaya çalışırcasına, minik parmaklarını kendi elinin üzerine sarmıştı. Karan'ı takip edip kanepeye yavaşça oturdu ve başını kaldırmadan gözlerini Sarya'ya indirdi. Karan tepesinde dikilmeye devam ediyordu.

"Bu ne hal?" diye soran Hülya'nın sert sesiyle, istemsizce başını yukarı kaldırdı. Kendisine öldürecekmiş gibi bakan, karşısında oturan arkadaşına sorarcasına baktı o da.

"Kızım, bu ne hal diyorum? Şu haline bak. Hiç mi bakmadın kendine?"

Sina cevap vermeden bir süre Hülya'ya baktı ifadesiz gözlerle. Ardından başını tekrar Sarya'ya eğerken alçak bir sesle, "İyiyim, sorun yok," diye karşılık verdi.

"Halt etmişsin sen! İyiymiş!" dedi Hülya yüzünü buruşturarak.

"Hülya!" dedi yanındaki Taylan, karısını sakinleştirmek istercesine uyaran bir sesle.

"Hiç sakinleştirmeye çalışma beni Taylan!" dedi Hülya aynı hızla devam ederken. "Dua etsin şu bebeğe. Yoksa var ya, şu an saçlarını elime dolayıp şu salonda süründürmeye başlardım."

"Gerçekten mi?" diyen alaycı ses Karan'dan çıktı. Sina'nın başını hızla kaldırıp ona bakmasına neden olacak kadar tehdit dolu, kavgaya açık bir ses tonuydu bu. Hülya'ya dik dik bakıyordu. Hülya, Karan'ın ses tonuna ve tehdit dolu bakışlarına bir an irkilerek baktı ancak pes etmeyeceği belliydi. Gözlerini kısarak tıslarcasına cevap verdi.

"Evet. Gerçekten! Bebeğe dua etsin!"

"Beni nasıl aşmayı düşünüyorsun?" diye sordu Karan aynı dik sesle. O da gözlerini kısmış Hülya'ya bakıyordu.

Hülya'nın ağzı şaşkınlıkla bir an açık kaldı ve sanki fark etmiş gibi çabucak ağzını kapatırken, az da olsa Taylan'a sokularak söylenircesine karşılık verdi.

"Bulurum bir yol."

Sanki Taylan'ın onu koruyacağını ima eder gibi gözleri bir an kocasına gidip, yeniden Karan'a döndü.

Karan'ın gözleri, abisi ve Hülya arasında gitti geldi. Yavaşça hareket ederek Sina'nın yanına oturdu. Sina'nın gerilen bedenini hissetse de aldırmadı ve bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı.

"Bulursun bir yol?" diye mırıldanır bir sesle sorarcasına konuşurken, başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Hülya gözlerini kıstı. Anlamaya çalışırcasına Karan'a bakıyordu ama adamı çözmesi imkânsız gibiydi. Şu ana kadar öfkeyle bu evin altını üstüne getirmesi gereken adam, dünden beri garip bir otokontrolle ve sakinliğiyle, onu ciddi anlamda ürkütüyordu. İkisi hasım gibi birbirlerine bakarken Demir'in sesi duyuldu.

"Siz sidik yarışına sonra devam edersiniz. Beni sıktı bu tavrınız iyice."

Ardından müşfik bakışları Sina'ya çevrildi. Sahra ile birlikte aynı büyük kanepede, onların karşısında oturuyorlardı.

"İyi misin Sina gerçekten? Çok zayıf görünüyorsun. Çok merak ettik seni."

Sina zoraki, belli belirsiz gülümseyerek başını salladı.

"İyiyim. Hülya abartıyor sadece," dediğinde, Hülya'dan protestoya benzer sesli bir nefes veriş çıktı ve kızın gözlerini devirdiğini gördü Sina.

İlk anlara nazaran korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Hülya öfkeli olsa da ona bakan gözlerinde tanıdık sevgiyi görmüştü ve artık bundan sonrasını kaldırabileceğine inandı. Elbette çemkirecekti, bağıracaktı, çağıracaktı ama yine düzelecekti araları. Bunu görebiliyordu. Bakışları Sahra'ya kaydığında, onun

gücenik gözlerle kendisine baktığını gördü. Sesini bile çıkarmadan çatık kaşlar ve somurtkan bir yüzle Sina'ya bakıyordu.

"Sen de tutma istersen kendini," dedi Sina bir cesaretle.

"Yok!" dedi Sahra çenesini dikerek. "Tutmuyorum merak etme ama Hülya gibi tez canlı değilim. Ben doğru zamanı bekliyorum. Öyle onun gibi söylenmeyeceğim. Kuru tehditler de savurmayacağım. Ben biliyorum ne yapacağımı."

Sina kaşlarını kaldırıp, yarı merak yarı kuşkuyla Sahra'ya bakarken, yanındaki Karan'ın bu kez tehdit dolu gözlerini Sahra'ya çevirdiğini görmedi. Sahra'nın bakışları bir an Karan'a kaydı ama çabucak geri çekerek adamın gözlerindeki tehdidi görmezliğe geldi. Sina zaten Karan'dan çekecekti, belki de kendilerine fırsat bile kalmayacaktı.

Demir oturduğu kanepede öne doğru çıkarak dirseklerini dizlerine dayadı ve iki elinin parmaklarını birbirine doladı.

"Şu an tüm bunları konuşmak için çok erken ama kızlar biraz haklı. Çok zayıflamışsın. Biraz toparlan, her şeyi konuşuruz. Sen aldırma hiçbirine. Olan olmuş... Bundan sonra konuşulacakların bir önemi yok. Sen kendine iyi bak, geri kalan düzelir."

Sina minnettar bir tavırla gözlerini yumarak hafifçe başını salladı. Diğerlerine oranla Demir şaşırtıcı bir destekle, sağduyulu davranıyordu ve gerçekten de umursadığı tek şeyin Sina'nın sağlığı olduğunu belli ediyordu. Ne soru soracaktı ne de nedenlerini sorgulayacaktı. Sina ne yaparsa bir nedeni olduğunu düşünüyordu ve yalnızca sorgusuz desteğini ortaya koyuyordu. Sina tüm gün boyunca gördüğü ilk şefkatli yaklaşım nedeniyle gözlerinin dolduğunu hissetti. Telaşla bakışlarını yine Sarya'ya indirdi.

"Sina?" diyen ses Taylan'a aitti bu kez. Sina başını zorlukla kaldırıp adama baktı. Gülümseyerek, dostça bakıyordu. Başını hafifçe salladı.

"Yeniden hoş geldin güzelim. İyi olmana sevindim."

Sina akmak üzere olan yaşları geri itmeye çalışırken, boğazına oturan yumru nedeniyle zorlukla yutkunarak duyulur duyulmaz boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kızlar baş başa kalınca, çok daha büyük bir fırtınayla paylaşacaklardı kozlarını ama ilk gün için fena geçmediğini kabullenmek zorunda kaldı Sina. En azından Demir ve Taylan'dan ters bir yaklaşım görmemişti. Kızları zaten göze almıştı. Onlarla da bir şekilde başa çıkabilecekti sonrasında ama yanında gerginlikle oturan ve inanılmaz bir elektrik yayan adamla nasıl başa çıkacağını hâlâ bilmiyordu.

"Neyse, biz bu hesaplaşmayı yarın aramızda hallederiz," diye kendi kendine söylenir gibi konuşan Hülya'ya, Karan ters bir bakış attı.

"Birkaç gün evde olacağım. Bizim dairede uzak dur!"

Sina duyduklarıyla yerinde gerilerek diklendi. Karan'ın sözlerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalıştı. Onu burada tutmayı düşünmüyordu herhalde? İstediğini yaptırmıştı. Kayıtlar geri gelmiş, Sina'nın yaşadığı yeri öğrenmişti. Tekrar aynı evde yaşayacaklarını düşünüyor olamazdı. Kafasını toparlaması ve az da olsa bugünkü şaşkınlık ve telaşı üzerinden atması lazımdı. Hiçbirine aldırmadan kararlı bir sesle araya girdi.

"Özge yarın hastaneden çıkacak. Yanında olmam lazım. Başka bir zaman konuşuruz."

Bakışları Hülya'ya çevrili olsa da sözleri hepsine yönelikti. Özellikle de Karan'a duyurmak ister gibiydi. Diğerlerinin inanamadıkları belli şaşkın ve çözümleyemediği bakışlarla kendisine bakmalarına rağmen olumlu düşünmeye çalıştı. Gözlerini, kendisine bakan hayret dolu yüzlerde gezdirdi.

"Ben birazdan giderim..." diye konuşmaya başladığında, diğerlerinin ona acırcasına bakmaya başladıklarını fark edince sesi düştü ve anlamaya çalışır gibi yüzleri inceleyerek devam etti sözlerine. Ancak son kelimeler artık ağzından fısıltı gibi çıkmıştı. "Birkaç gün sonra görüşürüz..."

Yanında oturan Karan'dan öyle tüyler ürpertici bir gülüş sesi çıktı ki Sina istemsizce gözlerini Karan'a çevirdi. Karan, kendisine sorgularcasına bakan Sina'ya, sanki bir aptala bakar gibi bakıyordu. Yüzündeki sinsi gülümseme Sina'nın yutkunmasına neden oldu. Sarya biten mamanın ardından

ağzından biberonu dışarı çıkarmıştı. Şimdi boş biberonu hâlâ çocuğun yüzüne tutuyordu ama bunun farkında değildi.

Gözleri, Karan'ın ona bakan delici gözlerindeydi.

"Gerçekten de gidebileceğini sanıyor musun?" diye sordu Karan. Sesinde öyle küçümseyici bir tını vardı ki Sina'nın söylediği şeyi yapabileceğine dair en ufak bir olumlu düşüncesi yoktu ve bunu da kıza çok net belli ediyordu. Bir aptala bakar gibi, zekâ yoksunu biriyle konuşur gibiydi bakışları.

"Gideceğim!" dedi Sina, kendinden emin çıkmasına çalıştığı bir sesle. Elindeki boş biberonu yeni fark etmiş gibi bir an bakışları eline indi ve boş boş birkaç saniye biberona baktı ve birden kendine gelerek önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Kararlı bir yüzle Karan'a bakışlarını çevirip "Gideceğim," diye tekrarladı.

"Hadi ya!" dedi Karan alayla ona bakarak. Kızın sözlerini umursamadığı o kadar belliydi ki Sina yeniden öfkenin bedenini ele geçirmeye başladığını hissediyordu. Karan, onu umursamadan aldığı kararlarla, kendi planlarıyla hareket ediyordu. Ona karşı kızgınlığı öyle büyüktü ki içini soğutmadan Sina'yı umursamamaya devam edecekti. Kendine tıpkı bir aptalmış gibi bakıyordu ve bu bakış Sina'nın sinirlerini bozmaya başlamıştı. Bir kez aptallık yapmış olması onun aptal olduğunu göstermezdi ve Karan'ın, *ben istediğimi yaparım* bakışı, içinde aniden karşı koyma isteği uyandırıyordu.

"Evet!" dedi sert bir sesle. "Aynen öyle."

Aniden ayağa kalktı. Birden sanki uzun zamandan beri kaybetmiş olduğu ve ne olduğuna dair artık hiçbir fikri olmadığı özgüvenini yeniden kazanmaya çalışırcasına derin bir soluk alıp, kararlı bakışlarını kızlara çevirdi. İkisinin de ağzını açıkta bırakan bir sertlikle üste çıkmaya çalışarak hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Anladım! Çok kızgınsınız, çok öfkelisiniz. Gayet açık ifade ettiniz! Haklısınız! Alırsınız hesabınızı. Çıkarırsınız acısını ama ben ne zaman müsait olursam! Eh nerede yaşadığımı öğrenmişsiniz nasılsa. Bir yere gittiğim de yok artık! Adresim belli. Önümüzdeki birkaç gün işim var, hasta bakacağım.

Müsait olduğumda ararım sizi, gelir hesabınızı görürsünüz. Şimdi biriniz bana taksi çağırsın, biz gidiyoruz!"

Sarya'yı omzuna attı ve eğilerek sehpanın üzerindeki biberonu eline aldı. Mutfakta olduğunu hatırladığı çantayı almak için ileri adımlayacakken, Taylan'ın daire kapısı açıldı ve salona inen basamakların başında İber belirdi.

Sina'nın aniden adımları durdu ve şok olmuş bir yüzle çocukla göz göze geldi. İber, sanki Sina'yı gördüğüne hiç şaşırmamış gibi ona baktı. Gözleri öyle gücenik, öyle üzgündü ki Sina bu bakışların altında sarsıldığını hissetti. Uzun süre birbirlerine baktılar. Sina özlemle, İber küskünlükle. Ve Sina gülümseyerek ileri bir adım atacakken, İber kızın ne yapacağını anlamış gibi aldırmaz bir yüz ifadesine büründü. Karan'a çevirdiği gözleriyle, "Süt bitmiş. Burada vardır herhalde?" dedi sorarcasına.

"Dolaba bak bakalım," diyen Karan, sakince karşılık verirken Hülya, "Var canım. Dolapta..." diye aynı anda karşılık verdi İber'e.

İber sanki hiçbir şey olmamış gibi Sina'nın önünden geçip mutfağa yol alırken, Sina şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde çocuğun ardından bakakaldı. Bir süre donmuş gibi ayakta dikildi. Neden sonra, ağır ağır geriye dönerek önce Sahra'ya, sonra Hülya'ya, ardından sorarcasına diğerlerine baktı. Demir gözlerini kaçırdı, Sahra yerinde kıpırdanarak üzerindeki pantolona sanki toz yapışmış gibi bacağını silkeler bir hareket yaptı. Hülya, "Ben İber'e bir bakayım sütü bulmuş mu?" diye ağzının içinde geveleyerek kaçarcasına yerinden fırlarken, en sakinleri Taylan Karan'a, Karan'sa dik dik, "*Hadi sor!*" dercesine Sina'ya bakıyordu.

Sina, Karan'ın bakışlarını anlamış gibi kendisine bakmaya devam eden tek bir çift kapkara göze bakıp, "İber'in burada ne işi var?" diye sordu. Ama sorusunu bitirmesiyle bakışları Sahra'ya çevrildi.

Sahra yine gözlerini kaçırdı ve huzursuzca yerinde kıpırdandı. Demir kolunu karısının boynuna atıp destek olmak istercesine omzunu sıktı. Bu konuda onların elinden gelebi-

len hiçbir şey olmamıştı ve kısmen, Sina'nın neden olduğu sonuca da kızın katlanması gerektiğini düşündü. Ancak yine de Sina'ya cevap veren o olmadı. Karısının suskunluğunu paylaştı ve Sahra'nın sıkıntıyla boynunu germesini, titrek bir nefes çekmesini üzgün gözlerle izledi.

"Olması gereken yerde! Evinde!" diyen keskin sesle, Sina bakışlarını hızla Karan'a çevirdi.

"Anlamadım?" dedi, gözlerini kısıp başını hafifçe yana yatırarak.

"Nesini anlamadın?"

"Ne demek evinde? Olması gereken yerde?"

Karan sakince kanepede oturmaya devam ederken, Sina kucağında Sarya'yla ayaktaydı ama bedeni yeni bir titremeyle sarsılmıştı.

"Senin haberin yok tabii..." dedi Karan alaycı bir gülümsemeyle. Yavaşça ayağa kalktı ve Sina'nın önünde dikildi. Tam o sırada Sina'nın arkasında beliren İber ve Hülya'ya gözleri çevrildi. Sıcak, samimi bir gülümsemeyle İber'e bakarken, Sina onun gözlerini takip edip hızla arkasını döndü. İber onunla göz göze gelmiyor, doğrudan Karan'a bakıyordu.

"İşlerin bittiyse sen yatmaya git. Biz birazdan geliyoruz. Sabah hep birlikte kahvaltı yaparız."

İber bir an merakla Sina'nın omzundaki bebeğe bir bakış atıp, uysal bir tavırla başını salladı.

"Tamam. İyi geceler. Sabah görüşürüz."

Sina'nın gözleri ardına kadar açıldı. İber'in üzerindeki gözlerini geri çekemiyordu. İber ona bakmadan arkasını dönüp, daireden çıktı. Kapanan kapının ardından Sina hızla diğerlerine dönüp, "Burada neler olduğunu bana hemen biri anlatsın!" dedi kızgın bir sesle.

"Uzun versiyonu mu yoksa kısa versiyonu mu istersin?" diye sordu Karan, yine alaycı bir sesle.

İkisi de karşılıklı ayakta dikilmiş, diğerleri tedirginlikle onlara bakarken birbirlerini tartan iki hasım gibiydiler.

"Özet geç!" dedi Sina tıslar gibi. "İber'in burada ne işi var?"

"Özet?" dedi Karan, alt dudağını bükerek kaşlarını kaldırdı. Düşünüyormuş gibi bakışları tavana kalktı. Ardından yeniden Sina'ya indirdi bakışlarını. Sonra sarf ettiği her kelimeden inanılmaz bir zevk alıyormuş gibi haz dolu bir gülümsemeyle gözleri parlayarak, "İber artık benim! Evlat edindim! Babası benim artık!" dedi kelimelerin üzerine bastırarak.

Sina duyduklarının gerçekliğine inanmak istemiyordu. Yanlış duyduğunu düşünerek anlamaya çalışırcasına birkaç saniye Karan'ın gözlerine baktı. O gözlerdeki intikam ateşini, şeytani gülümsemeyi gördüğünde, duyduklarının yanlış olmadığından emin oldu ve olduğu yerde sallandı. Başı inanmak istemez gibi istemsizce sağa sola sallandı yavaşça. Sarya'dan huzursuz bir mızıklama çıktı ve Sina gözlerinin kardığını hissetti. Titreyen dizleri kırılacak gibi olurken söz geçiremediği bedeni aşağı çekiliyormuş gibi hissetti. Kucağındaki Sarya'nın gevşeyen kollarının arasından aşağı doğru kaydığını çaresizce duyumsadı. Kolları tutmuyordu. Bütün bedeni boşalmış gibi titrerken iflas etmiş kasları gevşedi. Gözleri karanlığa kapanırken tek hissettiği, yere doğru kaymakta olan Sarya'nın göreceği zararı engelleyememenin hezeyanıydı.

Karan, Sina'nın gevşeyen kollarının arasında kaymakta olan Sarya'yı hızlı bir refleksle ileri atılarak tuttu ve düşmesini engelledi ancak Sina'nın düşüşüne engel olamadı. Bilincini kaybeden Sina'nın duymadığı, ayağa fırlayan diğerlerinin içini sızlatan endişeli bir sesle "Sina!" diye haykırmasıydı.

Yanına ulaşmış olan Hülya'nın kollarına bebeği hızla bırakırken, yere sert, tok bir sesle düşen Sina'nın başına tünedi. Başını yere vurduğunu anladığında, "Allah belamı versin!" diye bağırdı üzüntüyle. Titreyen eli kızın başının altına süzüldü. Avucunun içinde hissetmeye başladığı yumruyla, diğer elini yumruk yaparak yere vurdu ve yine "Allah belamı versin benim!" diye bağırdı.

"Sina!" diye seslendi korkulu titrek bir sesle, kızın yüzüne parmaklarını dokundurarak. "Sina! Aç gözlerini!"

Avucunun içindeki Sina'nın başı bilinçsizce yana düştü.

Yüzü bembeyaz görünüyordu ve Karan kalbinin boğazında attığını hissediyordu. Yutkunamıyordu. Bu kadar üstüne gitmemeliydi. Bu kadar zayıfken yapmamalıydı ama hırsı gözünü karartmıştı. Kollarını uzatarak yerde yatan Sina'yı kucakladı ve kanepeye yatırdı.

Salon bir anda karışmış gibiydi. Yeniden ağlamaya başlayan Sarya'yı kucağında sallamaya çalışan Hülya, panikle Sina'ya bakıyordu. Taylan her zamanki sakinliği ile telefonu çıkarmış, Salim'i arayarak doktor getirmesini söylüyordu. Hıçkırarak ağlayan Sahra'yı kollarının arasına almış olan Demir, "İyi mi?" diye sorduktan sonra, "Bok vardı o kadar üstüne gittin! Yerin genişledi mi? İberle vurmaya kalkmayacaktın!" diye bağırdı Karan'a.

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Karan hızla başını geri çevirerek. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve o öfke yalnızca birkaç salise göründü bakışlarında. Yeniden endişe kaplanan gözleri Sina'ya çevrildi. Kızı yatırdığı kanepenin önüne oturmuş, yüzünü okşarken, "Sina..." dedi bu kez yumuşak bir tonla. Sesi titriyordu. "Sina, aç gözlerini."

Hülya hızla ilerleyerek kucağındaki bebeği tutuşturur gibi Sahra'nın kucağına bıraktı ve Sina'nın yattığı kanepenin başına tünedi. Çok sert olmayan birkaç tokadı kızın yüzüne vurarak, "Sina! Sina aç gözlerini." dedi telaşla. Başını kaldırıp, "Taylan kolonya getir!" diye kocasına direktif verdi. Taylan hızlı adımlarla uzaklaşırken, Hülya yine Sina'yı hafifçe tokatlamaya devam etti.

"Bu yaptığın saçmalık. Bayılan insana tokat atılmaz!" Karan nerdeyse hırlayarak konuştu.

"Çok biliyorsun! Onu bayıltmadan önce düşünseydin!"

Taylan'ın uzattığı kolonyayı saldırır gibi aldı ve avucuna döküp Sina'nın boynuna sürdü. Avucunu kızın burnuna dayayıp, içine çekmesini sağladı. Birkaç dakika boyunca uğraşlarına devam ettiler.

"Abi, doktor neden hâlâ gelmedi?" Karan isyan dolu bir sesle sorarken başını Taylan'a çevirmişti.

"Biraz sabırlı ol. Uçamazlar öyle değil mi? Daha sadece on

dakika oldu."

Taylan sakin görünüyordu ancak onun da endişelendiği bakışlarından anlaşılıyordu. Saatine baktı sabırsızlıkla. Karan titreyen ellerini Sina'nın yüzüne kaldırdı. Avucunu bembeyaz saydam tene kapadı.

"Lütfen aç gözlerini."

Sina çok uzaklardan kendisine seslenen Karan'ın yumuşak sesini duymaya başladığında gülümsemek istedi ama yüzündeki kasları kontrol edemediği için bunu yapamadığını fark etti. Karan'ın onu çağıran sesine doğru gitmek istiyordu ama içinde bulunduğu karanlıkta bir türlü yönünü bulamıyor, ne tarafa gideceğine karar veremiyordu. Sesi yeniden duymak için çabaladı.

"Sina."

Sesi tekrar duyunca karanlıktan kurtulmak ister gibi gözlerini kırpıştırdı. Biraz evvel onu yutmaya çalışan karanlık bulanıklaşarak kaybolurken, kirpiklerinin titreşimini hissedebildi ve zorlanarak göz kapaklarını açmaya çalıştı. Gözlerinin önünde uçuşan bir şeyler vardı ve şimdi Hülya'nın ona, "Sina!" diyen sesini duyunca Karan'ın sesinin yalnızca bir hayal olduğunu düşündü.

Hülya'nın yüzüyle karşı karşıya gelince, en son hatırladıkları kafasının içine üşüşmeye başladığında kaşları çatıldı ve yorgun, yılgın bir sesle, medet umarcasına konuşmaya çalıştı.

"Yalan olduğunu söyle... İber..."

Daha fazla konuşamadı. Gücü tükenmiş gibi yeniden gözleri kapandı. Kapalı gözleriyle yeniden fısıldadı.

"İber'i almadığını söyle..." dedi yalvaran bir sesle. "Onu da kaybettin deme!"

Hülya'nın onu anlayacağını biliyordu. Hep anlamıştı. Her şeyini kaybetmişken bir de İber'in kaybını kaldıramazdı. Gözleri yeniden açıldı. Bu kez daha net görebiliyordu. Hülya başını onun yüzüne eğmiş, endişeyle kendisine bakıyordu.

"Yalan de..." diye tekrarladı.

"Kımıldamadan yat. Doktor geliyor şimdi. Bunları sonra konuşuruz."

Hülya'nın kararlı sesine aldırmamaya çalışarak zayıf bir sesle, "İyiyim ben," dedi.

"İyi falan değilsin. Dinlenmen lazım. "

Sahra kucağında mızıklanan Sarya'yla kanepeye yanaştı ve bakışları onlara çevrildi. Sahra ıslak gözlerle bakarak gülümsedi ona.

"İyisin değil mi? Kalkma sakın yerinden. Önce doktor baksın, emin olalım."

"O iyi mi?" diye sordu gözleriyle bebeği işaret ederek.

"İyi merak etme."

"Düşmedi değil mi?" dedi kısık endişeli sesi.

"Hayır düşmedi. Karan yakaladı son anda."

"Sahra!" diyen Karan'ın uyarıcı sert sesiyle, Sahra'nın son kelimeleri duyulamayacak derece alçak çıkmıştı. Karan kanepenin ucunda ayakta dikiliyor, gözlerini bir an bile Sina'nın üzerinden çekmiyordu. Kirpikleri oynamaya başladığında kızdan uzaklaşmıştı. İçi içini yiyordu ama yumuşadığını belli etmek istemiyordu. Hissettiği endişe göğsünde, kalbi yerinden sökülüyormuş gibi acı hissetmesine neden olmuştu. Sina yerinde doğrulmaya çalıştığında, sinirle öne doğru adım atacakken Hülya engel oldu.

"Kımıldama. Doktor geliyor şimdi. Önce kontrol etsin."

"İyiyim ben..." diyen Sina, sözlerini yalanlarcasına başında hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. Elini istemsizce yukarı kaldırıp başındaki acıyı hissettiği yere dokunma isteği duydu. "Başım acıyor sadece."

"Yere düştüğünde başını vurdun. Kımıldama!" dedi Hülya otoriter sert bir sesle.

Sina gözlerini yumarak geri yaslandı ve derin bir nefes çekerek sakinleşmeye çalıştı. Sarya yeniden ağlamaya başladığında gözlerini açtı ve elini kaldırarak Sahra'ya işaret etti.

"Ver sen onu bana. Uykusu geldi. Uyuması lazım."

"Kızım manyak mısın? Bu halde düşündüğün şeye bak. Uyuturuz biz. Sen kımıldama."

"Sahra ver bana," diye diretti Sina elini yukarıda tutarak. "Çok ağlamasına rağmen çabuk uyuyor," dedi göğsüne elini

hafifçe vurarak. Sahra isteksizce Sina'ya baktı, Sina gözlerini kardeşine dikerek eliyle yeniden işaret etti. Hülya söylenerek gözlerini devirdi ve Sina, "Hadi," diye üsteleyerek. Sahra isteksiz adımlarla yaklaşıp, kucağında mızıldanan bebeği Sina'nın göğsüne yasladı. Sina bebeği yüzüstü göğsüne yaslayıp sırtını yavaş yavaş okşarken mırıldandı.

"Birazdan uyur. Bugün yorulmuş iyice."

Ardından kendi de gözlerini yumdu. Sarya şaşırtıcı bir sessizliğe büründü ve yüzünü birkaç kez kaldırmaya çalışarak Sina'nın göğsüne sürtündü. Ardından yanağının üstüne yatarak başını çevirdi ve gözleri kapanırken alçak huzurlu mırıltılar çıkardı.

"Çok alışmış sana," diye mırıldandı Hülya. Şefkatli bir sesle konuşurken gülümseyerek bebeğe bakıyordu.

"Annesiz kalınca çaresiz kaldı. Sığınabileceği başka kimse yoktu. Başkası olsa ona da alışırdı mecbur."

Karan göğsünde yatan bebekle kanepede uzanan Sina'yı izliyordu. Onunla göz göze gelmemek için çabaladığı o kadar belliydi ki. İber büyük darbe olmuştu ona ve şu an öyle güçsüz görünüyordu ki Karan'la savaşmayı belli ki sonraya bırakacaktı.

Bebeğin Sina'nın göğsünde burnunu sürterek yüzünü öte yana çevirmesini, mâni olamadığı bir gülümsemeyle izledi. Sina'nın gözleri kapalıydı ve şu an Karan'ın yüzündeki gülümsemeyi göremezdi. Sarya'nın ne bulduğunu en iyi Karan biliyordu. Sina'nın kokusu başka kimsede yoktu. O koku sahiplenildiğini ona söylüyordu ve Sarya da bu kokunun müptelasıydı. Tıpkı Karan gibi. Tıpkı İber gibi. Sina onlara sahip çıkmış, koynunda büyütmüştü onları. O kokuya bağımlı yapmıştı hepsini.

Birini geçmişte büyütmüştü ve hiçbir zaman terk edilmeyeceğini hissettirmişti çünkü o kokuyu İber de almıştı. Sahiplenilme kokusunu. Sina'nın sebepleri olduğunu ve onu hiçbir zaman terk etmeyeceğini biliyordu. Güvenini hiçbir şeyin yıkmasına izin vermiyordu. Ne geçen zaman ne Karan'ın yaşadığı mutsuzluk ne de Sina'yı delicesine özlediği ve ihtiyaç

duyduğu anlar. Dönecek diyordu, başka hiçbir şeyin kafasını karıştırmasına izin vermiyordu. Karan böyle bir kararlılığı ve inancı başka hiç kimsede görmemişti.

Bu sabah onunla yaptığı konuşma tıpkı düşündüğü gibi geçmişti. Sina'nın nerede olduğunu, bulduğunu ve yanlarına getireceğini söylediğinde sevinçten gözleri parlayan İber, soğukkanlı bir şekilde onu dinleyip Karan'ı şaşırtan cevabı vermişti.

"Birkaç gün küs kalacağım ona. Biliyorum çok üzülecek ama benim de çok üzüldüğümü anlaması lazım. O zaman bir daha bunu yapmaması gerektiğini bilecek. Her şey yoluna girdikten sonra konuşacağız ve o zaman gerçek sorunun ne olduğunu anladığımda, yaptığı şey için onu affedeceğim. Beni hiç terk etmedi. Etmeyeceğini de çok iyi biliyordum. Bunun bir nedeni olmalı."

Karan düşünceli gözlerle dinlemişti İber'i. Bazen İber'in yaşından çok daha olgun şekilde durumu analiz etmesine, olaylara farklı boyutlarla bakmasına hayret ediyordu. İber için yapılan bir eylemin tek bir nedeni olamazdı. Başka etkenler de vardı ve hepsinin bir araya gelişi, kesin sonuç elde etmesini sağlayabilirdi. Sina onu terk etmemişti. Başa çıkamadığı bir sorun vardı ve bir süre herkesten uzaklaşma ihtiyacı hissetmişti. İber bunu öyle iyi anlıyordu ki kendisi de kısmen Sina'nın yaptığını yapmıştı. Artık başa çıkamadığı ortamdan uzaklaşmak istemiş, Sina gelene kadar Karan'ın onun vesayetini aldığına dair yaptığı açıklamayı, gerçeği bilmesine rağmen bilmiyormuş gibi davranarak büyütmeden kabul etmişti. O ortamdan kaçmaya ihtiyacı vardı ve artık taşıdığı yükü kaldıramaz hale gelmişti. Bunu hissettiği için kendisinden utanıyor, içten içe kendiyle savaşıyordu ama yapabileceği en doğru şeyin bu olduğunu kabullenmeye çalışıyordu.

Sina da onun gibi hissetmişti muhakkak. Başa çıkamadığı şeyler vardı ve yaşadığı ortamdan uzaklaşma ihtiyacı hissetmişti. Bu İber'i terk ettiği anlamına gelmiyordu. Terk etmezdi ki! İber adını bildiği kadar iyi biliyordu bunu. Sina'nın kendisi için yaptığı onca fedakarlığı göz ardı etmesi imkansızdı.

Terk edilmeyeceğini de biliyordu.

Karan şimdi Sina'nın göğsündeki bebeğe bakarken, onun da bağımlılar grubuna girdiğini düşünüyordu. İber o kokuyu almış emin olmuştu. Güveni hiç sarsılmamıştı. Karan delirmiş, çıldırmış ama bir an bile ümidini kesmemişti. Sina'sız hayat hiç aklından geçmemişti. Geri döneceği ya da bir gün mutlaka yerini bulacağından hep emindi. O kokuyu biliyordu çünkü. Ondan vazgeçmeye niyeti yoktu ki. Şimdi Sarya da o kokuda sakinleşiyordu. Güven kokusu. Sahiplenilme kokusu. Sevgi kokusu. Bunları alan bebek Sina'dan uzakta olamazdı.

Doktor daireden içeri girdiğinde Sarya çoktan uyumuştu. Sina konuşmaları duyunca gözlerini açtı ve Sahra'yla göz göze geldi. Sahra, bebeği kucaklamak için aşağı eğilmişti. Sina'nın ağzını açıp bir şey demesine fırsat kalmadan Karan ileri bir adım atıp, kararlı bir sesle, "Karşı daireye götür Sahra. Her şey yolundaysa birazdan biz de oraya geçeceğiz," dedi.

Sina usançla gözlerini yumarken dudaklarını büzdü sinirle. Doktor tepesine dikildiğinde, Sina yeniden gözlerini açtı. Sahra özür dileyen bakışlarla bebeği de alarak uzaklaşıyordu.

Doktor muayenesini yaparken başında yalnızca Karan dikiliyordu. Taylan ve Hülya mutfak tarafına geçmişlerdi. Demir, Sahra'yı takip etmişti.

Muayenenin ardından, kır saçları elli yaşların başında olduğunu gösteren doktor, çantasını toplarken sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Tansiyonunuz çok düşük. Bitkin görünüyorsunuz. Çok zayıfsınız, bu bünyenizdeki direnişi de zayıflatmış. Bir süre iyice dinlenmeli, iyi beslenmelisiniz. Şu an ciddi bir sorun görünmüyor ama bir ara hastaneye gidip check-up yaptırmanızı öneririm. Başınızdaki şişlik birkaç güne kadar iner ama bu arada bazen baş ağrısı çekebilirsiniz. Hafif bir ağrı kesici bırakacağım size. Bu gece iyice dinlenirseniz sabaha tansiyonunuz da normale dönecektir."

"Başka bir şey?" diye sordu Karan dik bir sesle. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misiniz? Başını çarpması sizi endişelendirmiyor mu? Bu gece uyuması iyi bir fikir mi? "

"Endişelenmeyin sadece basit bir şişlik. Düşündüğünüz

gibi ciddi bir şey yok."

"Kaç dakika bilinçsiz kaldı," diye diretti Karan. Sina sıkıntıyla gözlerini yumdu tekrar.

"Tansiyonu düştüğü için baygınlık geçirmiş. Yarın daha iyi olacaktır."

Doktor emin bir tonla yaptığı açıklamanın ardından ayağa kalkarak, elinde çantası kapıya doğru adımladı. Aynı anda Taylan ve Hülya da mutfak tarafından onlara doğru yaklaşmaya başladılar. Taylan elini uzatarak doktorla tokalaşıp teşekkür ederken Sina'nın yanından uzaklaşmış olan Karan, adamı vuracakmış gibi bakarken dişlerinin arasından konuştu.

"Ona bir şey olursa, canını fena yakarım."

Taylan gözlerini devirerek araya girdi. "Karan! Her şey yolunda. Doktorun dediği gibi sadece dinlenmesi gerek."

Doktor bir an ürkerek Karan'a baktı ve aceleci adımlarını kapıya yöneltirken, "Merak etmeyin. Bu gece iyi bir uyku çeksin, sabaha daha iyi olacaktır," demeyi ihmal etmedi.

Kapanan kapının ardından Karan arkasını döndüğünde, Sina'nın uzandığı kanepeden doğrulmaya çalıştığını gördü. Aceleyle kıza doğru yaklaşırken ters bir sesle, "Yerinde yat dendi sana!" dedi.

"İyiyim ben. Sarya'yı alıp gideceğim," dedi inatçı bir sesle.

"Benim asabımı bozma!"

Karan'ın kükreyen sesi salonda patladığında, Sina tam kalkmak üzereyken dengesini kaybederek yeniden kanepeye çöktü ve aynı anda Hülya yerinde zıpladı.

"Sana söylenenin neresini anlamıyorsun?" diye bağırdı Karan. "Hiçbir yere gitmiyorsun! Bundan sonra da gidecek değilsin! Bebek bizim dairede uyuyor ve biz de şimdi oraya geçiyoruz. Çeneni açarsan sonuçlarına katlanırsın!"

"Ne sonucu be? Daha ne sonucu olabilir ki?" diye Sina aniden ayağa fırlayarak tıpkı Karan gibi bağırdı.

Aniden ayağa kalkmasıyla başı yeniden döndü ve ayaklarının üzerinde sağa sola sallanırken eli istemsizce başına gitti. Yüzü yeniden beyaza keserken, Karan ileri atılıp kızı kucağına aldı. Öfkeli adımları kapıya yönelirken aynı ses tonuyla,

"Bu halde bebeği de alıp hiçbir şeye gidemezsin! Bundan sonra da gidecek değilsin! Beni zorlama Sina! Kendime zorlukla hâkim oluyorum, beni zorlama!" dedi söylenir gibi.

"İber'i aldın!" diye bağırdı Sina kucağındayken. Çırpınmaya bile mecali yoktu. Sesindeki hayal kırıklığı öyle belirgindi ki dolan gözlerine sinirle avuçlarını bastırdı.

"O ilk adımdı..." dedi Karan tıslar gibi. "Daha ruhunu alacağım senin!" dedi kendinden emin bir sesle. Dairenin kapısını Sina'nın bacaklarının altından geçirdiği elini uzatarak açtı ve kafasını bile çevirmeden geriye seslendi.

"Birkaç gün uzak durun bizden! Sahra'ları da çağırın, sizde kalsınlar bu gece."

* * *

Sina, Karan'ın kucağında karşı daireye girdiğinde, yatak odalarına uzanan koridordan çıkıp salona yönelen Sahra ve Demir'le göz göze gelince utançtan kıpkırmızı oldu. Demir garip bir şekilde, sanki çok normal bir sahneyle karşılaşmış gibi, "Biz bu gece karşıda kalacağız. Siz iyice dinlenin, birkaç gün sonra görüşürüz," dedi.

Karan karşılık vermeden ileri adımlarken, Sahra önüne dikilerek yolunu kesti. Birkaç saniye kadar dik dik Karan'a baktı. Karan kötücül bakışlarla ona bakarken de aldırmadan başını uzattı ve Sina'nın yanığını öptü. Saçının ucunu parmaklarıyla okşarken sevecen bir sesle, "Kendine iyi bak, iyice dinlen. Konuşacak çok zamanımız var artık," dedi gülümseyerek.

Sina mahcup gözleriyle baktı ona. Karan'ın kucağında tıpkı bir çocuk gibi görünüyordu. Elini uzatıp Sahra'nın yanağını okşadı. "Özür dilerim," diye fısıldadı dolu gözlerle.

"Dileme! Kendin için ne yaparsan yap, kimseden özür dileme! Ben sadece senin iyi ve mutlu olmanı istiyorum."

"Olmayacağım," dedi Sina acınası, cılız ve ümitsiz bir sesle başını iki yana sallayarak. İber'i kaybettiğini düşünmek kalbini parçalıyordu.

Karan sinirle keskin bir soluk alıp, gözlerini yukarı kaldırdı.

"Hadi Sahra. İyi geceler," dedi ters bir sesle kovarcasına. Yana doğru, önündeki kızdan kurtulmak ister gibi bir adım attı. Sahra ters ters Karan'a bakıp, "Densiz!" diye tısladı.

Karı koca daireden çıkarken Karan çoktan koridora girmiş, kendi yatak odasına doğru yol almaya başlamıştı bile.

"Orada uyumayacağım!" diye diretti Sina nereye yöneldiklerini anlayınca.

"Sana sormuyorum!"

"Beni zorlayamazsın! Orada uyumayacağım!"

Sina panikle çırpınmaya çalışsa da Karan'ın güçlü kollarının arasında hiçbir etki yaratamıyordu. Karan sanki kucağında tüy varmış gibi adımlıyordu ve Sina'yı da umursamadığı yüzünden belliydi. Odanın kapısını açıp içeri girdiklerinde Sina soluğunun kesildiğini hissetti. Bu oda zihnine özlemle anımsayarak kavrulduğu onlarca anıyı hücum ettirmişti ve gözlerini kapayarak herhangi bir eşyanın ona yeni hatıralar anımsatmasını engellemeye çabaladı. Boşa bir uğraştı gerçi. 'Görmezse hatırlamaz' diye düşünüyordu ama odanın içine sinen Karan'ın kokusu bile burun deliklerinden süzülerek, zihnini tarumar eden anıların birikmesine neden olmuştu. Bu odada geçirdiği hayatının en güzel anları çığ gibi büyüyerek, birbirinin peşi sıra beyninin duvarlarına vurdu.

"Uyumayacağım burada!" diye canhıraş bir sesle bağırdığında, Karan ondan ummadık alçak bir sesle, "Kapa çeneni, bağırma, bebeği uyandıracaksın! Zaten hiç susmayan siren gibi maşallah!" dedi.

Sina'nın gözleri aniden ardına kadar açıldı. Kocaman yatağın ortasında uyuyan Sarya'yı gördüğünde kalbi şefkatle doldu. Sorarcasına gözlerini Karan'a çevirdi.

"Odası bitene kadar bizimle uyuyacak. Çok küçük olduğu için gece mama vermek gerekiyor sanırım. Ağlarsa duyamayız. Ayarlamalar bitene kadar burada bizimle olacak."

Sina, şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle dinliyordu Karan'ı. Hâlâ onun kucağında durduğunu unutmuş gibiydi. Nutku tutulmuş gibi Karan'a baktı. Bakışları yine yatağın ortasındaki minik bedene kaydı. Yüzüstü yatmış, poposu yuka-

rı dikilmişti. İçinden akıp giden sevgi huzmesi yüzüne öyle bir ifade oturtmuştu ki o, Sarya'ya bakarken Karan çarpılmış şekilde Sina'ya bakıyordu. Sina bakışlarını söküp alırcasına Sarya'dan zorlukla geri çekti ve yavaş yavaş başını yeniden Karan'a çevirdi. Kızın her hareketini izleyen Karan, ona doğru dönen yüzü takip ederken kendi yüzündeki ifadeyi yok etmeye çalıştı. Sina adama baktığında, ona düz bakışlarla bakan gözlerle karşılaştı.

Gözlerini kıstı ve inatçı bir sesle, "İber'i senden geri alacağım!" dedi.

Karan alayla ona bakıp Sina'yı delirten bir rahatlıkla sırıttı ve başını salladı.

"Hııı... Rüyanda alırsın ancak."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Sina, nihayet pes etmiş gibi alçak yılgın bir sesle. Bakışları da tıpkı sesi gibi yılgındı.

"Beni neden terk ettiğini söyleyene kadar böyle devam edecek. Bundan sonra senin istediğin gibi değil benim istediğim gibi olacak her şey. Sen ne zaman bana dürüst olursan ben de o zaman olacağım. O zamana kadar ben nasıl istiyorsam öyle olacak."

Sina suçlu gözlerini Karan'dan geri çekti. Karan kızın suçlulukla kıvranan halini izledi. Kucağındaki ellerini birbirine dolamıştı ve huzursuzca parmaklarını sıkıyordu. Nedenini bilse de bunu Sina'nın ağzından duyana kadar ısrar edecekti. Diğerlerini tembihlemişti. Kimse Karan'ın gerçeği bildiğini Sina'ya söylemeyecekti ve Sina, ancak kendisi Karan'a söylerse Karan ona inanabilir, bir daha gitmeyeceğine güvenebilirdi. O zamana kadar topyekûn Sina'yla savaşmaya, onu pes etmeye zorlamaya ve hatta kendiyle birlikte tüketmeye kararlıydı. Bu iş, güven olmadan olmayacaktı ve Sina Karan'a güvenip gerçeği söylemek zorundaydı. Karan da Sina'nın yeniden onu terk etmeyeceğinden emin olmalıydı.

Gözleri Sina'nın yorgun yüzünde dolaştığında, bunun önlerindeki birkaç günde hallolmayacağını görebiliyordu. Önce biraz güçlensin, bu saçma kaçış bir son bulsun, diğer sorunlar da çözülecekti nasılsa. Birkaç güne kadar Sina'yı bir ömür

boyu kendisine mahkûm ettiğinde, beklemek için de çok zamanı olacaktı.

"Uyuman lazım..." diye mırıldandı ileri doğru adımlayarak. Sina'nın cevap vermeyeceğine kanaat getirmişti şimdilik.

"Çantam arabada kaldı," diye mırıldandı Sina yorgun bir sesle.

"İhtiyacın olan her şey burada var. Sen banyoya geç, benim Salim'le konuşmam gerekenler var. Siz yatın uyuyun.

Dinlenmen lazım."

Sina'yı yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Sina yatağın üzerinde dönerek yüzünü Sarya'ya çevirdi. Gülümsemesine engel olamamıştı. Başını eğdi, Sarya'nın tüylü başına yumuşak bir öpücük koyup, kokusunu içine çekti. Birkaç saat sonra uyanıp, kıyameti koparacaktı ama şimdi melekler kadar masum ve güzeldi. Karan yerinden kımıldayamadan önündeki manzarayı izliyordu. Bu görüntünün kalbine böyle dokunmasını saçma bulmaya çalışıyordu ama yatağın üzerinde bebeğe sokulan Sina'nın görüntüsü onu alt üst ediyordu. Daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde, ayağını yerden söküp alırcasına zorlukla kaldırdı ve geri dönerek odadan dışarı çıktı.

Cebinden telefonu çıkarırken, salonu adımlayarak cam duvarın önünde dikilip şehri izlemeye başladı. Kulağındaki telefonda Salim'in sesini duyduğunda, her zamanki gibi giriş yapmadan doğrudan konuya girdi.

"Daireyi hallettin mi Salim?"

"Hallettim Karan Bey. On birinci katta, boştaki stüdyo dairelerden biri."

"Sabah geç kalmıyorsun. İtiraz da kabul etmiyorsun. Doğrudan buraya geliyorsunuz."

"Aynen istediğiniz gibi olacak merak etmeyin."

"İbo'yla konuştun mu? İstediğimi alıyor mu?"

"Yarın öğlene kadar halledecekmiş, sanırım öğleden sonra elinizde olur."

"Sen diğer ayarlamayı yaptın mı? Adamını buldun mu?"

"Hiçbir sorun yok, merak etmeyin."

Karan bir anda şüpheye düşmüş gibi kuşkuyla sordu. "Ka-

yıtlarda sorun yok değil mi? Kontrol ettirdin?"

"Yok Karan Bey, her şey eskisi gibi."

Karan'ın rahatladığı belli olan aldığı derin nefesle göğsü şişerek yükseldi.

"Akşama elimde olacak, eminsin değil mi?"

"Sorun yok. Merak etmeyin. Akşam en geç yedide elinizde olacak."

"Güzel. Yarın herhangi bir sorun çıkarsa haber ver bana. Bütün gün evden çıkmayacağım. Belki alışveriş için çıkarız. İber'i salona götürecek şoförü de ayarladın değil mi? Sabah çalışmaya gidecek," diye son anda hatırlamış gibi sordu keskin bir sesle.

"Ayarladım Karan Bey. İber'in haberi var, mesaj atmıştım kendisine. Sabah onda garajda olacak, Nazif götürecek kendisini."

"Güzel. Öğleden sonra almayı da atlamasın sakın."

"Biliyor, programı verdim Nazif'e."

"İyi tamam. Hadi görüşürüz yarın." "İyi geceler Karan Bey."

* * *

Sina birkaç dakika daha uyuyan Sarya'nın meleksi yüzünü izledi. Yorgun gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve başını Sarya'nın başının yanına, yatağa bıraktı. Birkaç dakika tüm gün olanları zihninden geçirdi ve bugünü nasıl atlatmış olabildiğine şaşırdı. Hülya'yı ve Sahra'yı yeniden görebildiği için çok mutluydu. Öyle özlemişti ki onları. Onlarla olan sorunun, içlerinde en kolay çözümlenecek olanı olduğunu biliyordu. Ne kadar kızsalar da ağzını açıp tek laf etmeyecekti ve onlar da nihayet sakinleşerek yine birbirlerine sarılacaklardı.

İber'in görüntüsü gözlerinin önüne gelince, üzüntüden feri kaçmış gözlerini araladı ve loş odada Sarya'nın huzurla uyuyan yüzüne sabitleyerek boş boş bakmaya başladı. İber'in gönlünü nasıl alacağı en büyük sorunlardan biriydi şu an. İber, Karan'ın onu evlat edindiğini gerçekten biliyor muydu, bundan emin olamıyordu. İtiraz etmeden kabul edebilmiş

olması, içinde düşünmek istemediği huzursuz nedenleri doğuruyordu ve eğer öyleyse İber'e daha da çok borçlandığını hissettiriyordu.

İber'i zamanında ne yapıp edip alabilmeliydi. Hazar'ın eline bırakmamalıydı ve yaşanabilecek sorunları da bertaraf edebilmeliydi ama hiçbir zaman buna gücü yetmemişti. Çaresizlik elini kolunu öyle bağlamıştı ki İber için yapmak istediği şeyler ona daha çok zarar verecek korkusuyla, beklemeyi ve uygun anı kollamayı gerektirmişti. Hazar açgözlüydü. Sina'nın o zamanlar onu tatmin edecek parası yoktu ve İber'i alabilmek için Hazar'ı memnun edecek parayı vermesi olanaksızdı. Deli gibi çalışması hep bu yüzdendi. Hep daha çok çalışmak, daha çok para kazanmak ve nihayet Hazar'ın gözünü boyayacak parayı ona vererek İber'in velayetini üzerine alabilmek için uğraşmıştı ama geldiği şu anki nokta, bunun için çok geç kaldığını gösteriyordu. Dişlerini dudağına geçirerek titreyen çenesini durdurmaya çalıştı. Bir damla yaş gözünün kenarından akarak yatağa düştü. Neden her şeye geç kalıyordu ki? Neden bir türlü hiçbir şeye sahip olamıyordu? İber onun hayatta sahip olabileceği yegâne varlıktı.

Küçükken, koynunda onu uyuturken, içinde doğan sevgiyle bazen onu içine almak isterdi. Kollarının arasında sımsıkı sarar, göğsü patlayacakmış gibi bir sevgiyle dolardı yüreği. Çok kereler, "İnsan birini nasıl bu kadar sevebilir ki?" diye sormuştu kendisine. Öyle çok seviyordu ki İber'i, kendi çocuğu olsa o kadar sevemeyeceğini, belki de kendi çocuklarına bu yüzden haksızlık edeceğini düşünürdü. İber onun için kendi çocuğundan bile öteydi çünkü hep ona muhtaç, sahip çıkılmayan, bunu da hissedip tüm sevgisini Sina'ya gösteren bir çocuktu. Aralarındaki bağın hiç kimse tarafından koparılmayacağına inanıyordu. İnanmıştı. Hâlâ inanıyordu.

Şimdi kendisine bakan küskün ve kırgın gözleri düşündüğünde yüreği titriyordu ama biliyordu, onların arasındaki bağı kimse koparamazdı ama İber yine ona ait değildi. Sahip olduğu en değerli şeyi kaybetmenin acısı, kor gibi yüreğini dağlıyordu. İber yine onun olamayacaktı. Karan'ın kendisi-

ne duyduğu öfkenin acısını bu şekilde çıkarabileceğini düşünmemişti. Kendince haklıydı. Bir nedene ihtiyacı vardı ve Sina'nın nedensiz gidişi onu karanlıkta bırakmıştı. Ona nasıl anlatabilirdi ki sebeplerini? Nasıl söyleyebilirdi ki onun kaybettiği şansı, Karan'ın da kaybetmemesini istediğini, onun için gittiğini?

Üzüntüyle gözlerini yeniden yumup yavaş yavaş yatakta doğruldu. Yorgunluktan, yataktan güç almak için dayadığı kolları titriyordu. Gözlerini geri açarak cansız bacaklarını yataktan sarkıttı ve zorlukla ayağa kalktı. Banyoda işlerini halledip Sarya'nın yanına kıvrılmak ve saatlerce gözlerini açmamak istiyordu. Bedeni o kadar bitkindi ki düşük omuzlarıyla ayaklarını sürüyerek banyoya yöneldi.

İlk şoku banyonun ışığını açtığında yaşadı. Donmuş gibi gözlerini banyoda dolaştırdı. On ay evvel bu daireyi terk ederken ortadan kaldırdığı ve yok ettiği, kendisine ait olan her şey sanki hiç yok olmamışlar gibi olduğu yerde duruyordu. Hiçbiri bir santim bile yerlerinden oynamamış gibi. Tüm kozmetik ürünleri, fırçalar, tokalar... Her şey ama her şey tıpkı o yok etmeden önceki gibiydi. Silkinerek kendine geldi ve önce geniş küvete, ardından cam kapılı duşakabine yöneldi. Tüm banyo malzemeleri yine bir zamanlar oldukları yerde aynı şekilde duruyordu. Sanki Sina hiçbirine dokunmamış, olduğu gibi bırakmışçasına yan yana diziliydiler.

Hızla banyodan çıkıp, titreyen bacaklarının üzerinde sarsak adımlar atarak giyinme odasına yöneldi. İçeri girip ışığı yaktığında ikinci şoku yaşadı. Tüm eşyalar yine aylar öncesinde nasıl duruyorsa aynı şekilde dizilmişti. Birçoğunun üzerinde etiketleri sallanıyordu ama Sina'nın eşyalarının benzerleri yine askılardaydı. Kendisini artık taşımayan dizleri kırılınca, giyinme odasının ortasında yere çöktü. Elleri ağzının üzerine kapandı ve dolu gözleri odayı tararken başı ağrı ağır etrafında döndü. Tüm raflar ve askılar, onun boşaltmadan önce durduğu gibiydi. Eşyaları Karan'ınkilerin yanında muntazam şekilde dizilmiş, sanki o bunların hiçbirini yok etmemiş gibiydi.

Yokluğunla başa çıkmanın bir yolu olmalıydı...
Bir toka, bir elbise yalnızca sana ait...
Kokunu alıp giderken bir çift küpen olmalıydı...
Dokunduğun duvarların sesi...
Varlığına kanıt olmalıydı...

Gözünden kayan yaş yanağından elini ıslatarak aşağı düştü. Karan ondan hiç vazgeçmemişti! Hiç vazgeçmemiş, Sina'nın yapmaya çalıştığı şeyi kabul etmemiş ve ona inat, yine aynı düzeni devam ettirmişti. Sina'nın, belki kendisine yeni hayat kurar düşüncesini yerle bir etmiş, onun bilmediği ama Sina'nın ona vermeye çalıştığı o şansı paramparça etmişti.

Sina o an, Karan'ın elindeki şansa sırt dönmesine yüreği yanarak etrafa bakarken, kendisinden utandığı bir bencillikle içi kıpır kıpır olarak aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordu. Karan neden vazgeçmiyordu ondan? Neden bu derece tutkundu ona anlam veremiyordu? Onu sevdiğini biliyordu. Bunu onlarca kez açık yüreklilikle ortaya dökmüştü ama kendisini hiç sebepsiz terk eden birini unutup, hayatına devam etmesi gerekmez miydi? Sanki Sina'nın geri döneceğinden emin, onunla alıştığı düzeni aynı şekilde koruyarak, bunca ay nasıl devam edebilmişti yaşamına?

Sina alt üst olmuş durumdaydı. Ne düşüneceğini, ne yapacağını şaşırmış haldeydi. Karan'a duyduğu aşk, hayattaki her şeyden daha üstündü. Sırf onun mutlu olabilmesi için ondan vazgeçmek, hayatında yaptığı en zor, en kahredici şeydi ama mutlu olmasını istemişti. Karan'ın yüreğindeki sevgiyi biliyordu. Karan verici bir adamdı ve istemişti ki bu sevgisi başka parçalara da bölünsün, daha çoğalsın, kendi yaşadığı sahipsizliği unutturacak çocuklarına sahip çıkarak içinde daha da büyütsün. Yalnızca Sina yetmezdi ona. Bir gün, Sina ondan önce bu hayattan göçüp gitmek zorunda kaldığında, geride onun tutunacağı kendi kanından, canından olanlarla yaşamaya devam etsin istemişti. Bunun için Sina yüreğini ateşe atmış, Karan için feda etmişti kendisini.

Şimdi etrafa bakınca, Karan'ın inatla buna nasıl da karşı koyduğunu görebiliyordu. Bilmeden, fark etmeden Sina ile

birlikte kendisini yalnızlığa mahkûm ediyordu... Bilmeden, fark etmeden kendisini babasızlığa mahkûm ediyordu... Bilmeden, fark etmeden çocuksuzluğu kabul ediyordu... Bilmeden, fark etmeden Sina'yı yerle bir ediyor, yüreğindeki Karan sevgisini kat be kat artırarak arşa çıkarıyordu...

Sina, Karan için ölebileceğini biliyordu. Karan için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Karan için hayatından da her şeyden de vazgeçebileceğini biliyordu. Karan için cehennemde yanmayı bile göze alabiliyordu.

Aylar önce Karan'ın ona söylediği sözler aklına gelince, gözlerinden yaşlarla kabullenmiş gibi başını yavaş yavaş yukarı aşağı sallarken, dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Ben seni, senin benimle cehennemde yanmayı isteyeceğin kadar çok seveceğim."

Karan onu öyle çok sevmişti işte. Sina onunla birlikte cehennemde yanmayı göze alacak kadar çok seviyordu o inatçı adamı.

* * *

Karan, Salim'le konuşmasının ardından içi rahat etmeyerek, emin olmak istercesine İbo'yu aramıştı.

"Hallettin mi?"

"Lan oğlum başıma bela mısın lan? Salim'e söyledim ya, beni niye arıyorsun?"

"Emin olmak istiyorum."

"Hallettim manyak herif, hallettim ama Sina çıldıracak haberin olsun."

"Umurumda bile değil. Bunu da aldığımda hiçbir yere gidemez bir daha."

"Sen böyle metazori veriyorsun ya, kopacak o ip bir yerden sonra."

"Siktirme İbo ipini bana!"

"Özge tırsıyor yalnız. Bana söylediğini Sina duyarsa, ona da fena girer haberin olsun."

"Kime girdiği çıktığı umurumda değil. Ben istediğimi alayım, gerisi sikimde değil."

"Onu fark ettim zaten!" dedi İbo alaycı bir sesle. "Yarın öğlene kadar halledeceğim. Gönderirim Salim'le."

"Ne kadar istiyorsa verin. Salim'de sınırsız vekalet var. Tek itiraz, nazlanma istemiyorum. Pazarlık yapmaya kalkıp riske de girmeyin. Verin parasını, istediğimi getirin bana."

"La havle..." diyen İbo'nun sesi usanç doluydu. Konuyu değiştirmek ister bir şekilde, "Sina nasıl? Nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Sence? İyi mi o hali? Berbat durumda!" dedi Karan hırslı bir öfkeyle.

"Sana söylemiştim ama beni sallamadın! Üzerine çok gitme. Bak sonra pişman olacağın şeyler olur. Bırak birkaç gün toparlasın. Önce şu şoku bir atsın üzerinden. Sonra sakinleşir her şey. Saçma sapan bir şey yapma!"

"Farkındayım! Bana akıl verme! Üzerine gitmeyi ben de istemiyorum ama garantiye almam lazım her şeyi. Yine aynı boku yerse bu sefer daha kötü şeyler olacak, uyarmadı deme!"

"Beni ne uyarıyorsun lan? İkinizin ne bok yemeye çalıştığını ben anlamıyorum ki? Bana ne atarlanıyorsun?"

"İbo!" dedi Karan uyaran, sert bir sesle. "Benim bir bok yemeye çalıştığım yok! Benim istediğim gayet net, açık. Bana martaval okuma! Anlıyorsa git ona oku!"

"Onun kafasına sıçayım ben!" dedi İbo öfkeyle. "O inat var ya o inat! Boyun eğmez oğlum o! O takmış kafaya sana haksızlık ettiğini! O yoldan zor çevirirsin sen onu!"

"Gece gece benim asabımı bozma İbo! Onun inadını da sikerim, haksızlığını da! Bana sordu mu lan? Bana sordu mu?" dedi Karan tıslar gibi. Sesini alçaltmış, telefonu kıracak gibi sıkarken öfke kusuyordu karşıya.

"Sormadıysa da öğrendin artık, git söyle o zaman! O da rahat etsin sen de! Sonra da yolunuza bakın işte."

"Hayır!" dedi Karan öfke dolu bir panikle. "Anlaştığımız gibi kimse çenesini açmayacak! Kendisi söyleyecek bana! Doğru düzgün, açık yüreklilikle kendisi bana söyleyecek! O zaman bana güvendiğini anlarım! O konuşana kadar bir taneniz bile çenesini açarsa yemin ediyorum hayatınızı karartırım!"

"Lan karattın zaten be! Daha ne kadar karartacaksın? Aklımı siktiniz oğlum iyice! İki sabit fikirli manyak yüzünden hayatım kaydı lan!"

"Siktir git bana drama yapma!" dedi Karan yüzünü buruşturarak.

"Dramada masterı siz yapıyorsunuz, ben daha stajyer bile değilim."

"İbo siktir git, gece gece tepemi attırma benim."

"Gece gece uykumun ortasında arayan sensin!"

"Sen de Salim gibi geç yat o zaman! Tavuk gibi hava kararınca uyumaya başlama!"

"Geri zekalı! Salim geç mi yatıyor sanıyorsun? Çocuğun aklını siktin be! Hâlâ sana nasıl katlanıyor anlamıyorum? Oğlum, o çocuk işini bitirip erkenden yatağına giriyor, senin abuk sabuk saatte aramalarında da uyumuyorum diyor korkusundan."

Karan kaşlarını çattı. Elindeki telefonu kulağından çekip, şaşkınlıkla ekrana baktı bir an. İnanmadığı belli bir sesle, "Geç yatıyor!" diye üsteledi.

"Bok geç yatıyor! Gecenin üçünde yatan adam, sabahın altısında kalkacak, günde üç saatlik uykuyla senin kıçını toplayacak enerjiye sahip olabilecek sanıyorsan, sen harbiden kafayı sıyırmışsın! Senin gibi bir manyakla uğraşacağı için Allah Sina'ya da sabır versin."

Karan söylenenlere daha fazla tahammül edemeyince, "Siktir git İbo! Git, zıbar yat o zaman!" deyip, küt diye telefonu İbo'nun yüzüne kapadı.

Salim konusunda yanılıyordu İbo. Sırf onu delirtmek için öyle söylediğinden de emindi. Salim güçlü biriydi. Birçok insan günde üç saat uyumasına rağmen gayet dinç olabiliyordu. Mesela kendisi üç dört saatlik uykuya rağmen kendisini dinç hissediyordu. İber'i aldıktan sonra hayatını düzene sokarken tekrar spora başlamıştı ve şimdi çok daha sağlıklı, çok daha dinçti. Salim de onun gibiydi tabii ki. Bunda şaşılacak ya da İbo'nun dediği gibi saçma sapan bir şey yoktu. Salim'i ne zaman arasa, sesi hiçbir zaman uykulu gelmezdi. Belli ki uyumuyordu.

Kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı. Ya da öyleydi ama o istediklerine odaklandığı için bunu fark etmiyor olabilir miydi? Birkaç dakika düşünmesine rağmen işin içinden çıkamayınca, başını hızla iki yana sallayıp bu saçma düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. İstediği zaman Salim'e ulaşabilmeliydi. Uyuyup uyumaması onun sorunuydu. Karan uyumuyorsa o da uyuyamazdı. Bunun tartışacak bir tarafı da yoktu işte.

Salondaki kanepenin üzerinde Sarya'nın çantasını görünce kanepeye yaklaştı ve çantanın içindekileri dışarı çıkararak yan yana dizdi. Bez, pudra, ıslak mendil gibi malzemeleri bir tarafa koyarak, biberonları ve mamayı eline alıp mutfak tarafına götürdü. Tezgâhın üzerine bıraktı ve yeniden geri döndü. Gece muhtemelen birkaç defa mama için kalkacaklardı ve her şeyin yerli yerinde, ellerinin altında olmasını istiyordu.

Ağır adımlarla koridora yöneldi. Önce İber'in odasına uğradı. Her zamanki gibi yine üzerindeki çarşaf bacaklarına dolanmış, sırtı açıkta kalmıştı. Yatağa ilerleyerek çarşafı düzeltti ve çocuğun sırtını örttü. Şefkatle saçlarını okşadı ve bir süre yüzünü izledi. İber onun için çok değerliydi. Ondan o kadar çok şey öğreniyordu ki öğrendiği her şey için Sina'ya minnet duyuyordu. Kendisi anne terbiyesi almış bir adam değildi ama Sina, İber'i çok iyi yetiştirmişti. İber, ne zaman onu şaşırtan bir şey yapsa, bunu kendisine Sina'nın öğrettiğini söylüyordu. Akıllı, makul, sorgulayan ve aklına yatmayanı irdelemeden kabul etmeyen bir çocuktu. Son bir kez gülümseyerek çocuğa baktı ve açık kalmış olan gece lambasını kapayarak sakin, sessiz adımlarla odadan çıktı.

Kendi yatak odasına girdiğinde, Sina ve Sarya'nın koyun koyuna uyuduklarını gördü. Sina'nın saçlarının hâlâ nemli olduğu belli oluyordu ama yorgunluğun galip geldiği anlaşılıyordu. Saçlarını kurutmadan uyuyakalmıştı. Üzerine uçuk mavi, ince pamuklu pijamaları giyinmiş olan Sina sol yanının üzerinde yatarken, Sarya onun göğsüne sokulmuştu. İkisinin de göğüsleri alıp verdikleri nefeslerle hafifçe inip kalkıyordu. Sarya bir an mırıltılı sesler çıkararak, gözlerini açmadan yüzünü Sina'nın göğsüne sürttü. Elleri aranırcasına boşlukta

hareket etti ve derin bir iç çekişin ardından yeniden uykusuna devam etti. Karan elini kalbinin üzerine koyarak onları izlediğini çok sonra fark etti. Zorlukla topuklarının üzerinde dönüp banyoya yöneldi.

On beş dakika sonra duşunu almış olarak, üzerine yalnızca siyah, ince bir pijama altı giyip, Sarya'nın diğer tarafından çarşafın ucunu kaldırarak yatağa girdi. İçerinin yeterli sıcağı nedeniyle üzerini örtme ihtiyacı duymadı ve çarşafı beline indirdi. Sağ yanına dönerek dirseğini yastığa dayadı ve elini başına destek vererek bir süre uyuyan iki meleği seyretti.

On aydır kendisini bu kadar huzurlu hissetmemişti. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes çekti. Zor olan geçip bitmişti. Bundan sonraki savaş, Sina'yı yıpratsa da onu mutlu edecekti. Ne yapıp edip kabullendirecekti Sina'ya da... Kendisine güvenmeyi öğretecekti. Hem de burnunu sürte sürte öğretecekti. Ondan bir daha asla vazgeçemeyeceğini anlayana kadar öğretecekti. Karan'ın onsuz bir hayatı buruşturup çöpe atabileceğini görecek, öğrenecekti. Karan'ın ondan asla vazgeçmeyeceğini öğrenecekti. Kendisinin de vazgeçilmez olduğunu öğrenecekti.

Karan yeniden derin bir nefes alıp, yatağın içinde aşağı kayarak başını yastığa koydu ve sol kolunu hem Sarya'nın hem de Sina'nın üzerine atarak, iki masum meleğini kendi siyah kanatlarının altına sığdırdı. Gözlerini huzurla kaparken dudaklarının mutlulukla kıvrılmasına engel olamadı. Sahiplenilme kokusu yine çektiği nefesle burnundan içeri süzülüyor, tüm hücrelerini zevkle dolduruyordu.

Odada uzun zamandan sonra yeniden Sina'nın kokusunu almak, dünyadaki hiçbir şeyden daha fazla mutlu edemezdi onu. Şimdi mutluydu işte. Hem de uzun zamandan beri olmadığı kadar mutluydu...

3. BÖLÜM

Karan sabaha karşı ikinci kez uyanıp bir önceki ritüelin aynısını uygulamaya başladığında, Sina'nın iki aydan beri bu tempoya nasıl dayanmış olduğuna şaşırıyordu. Tavşan uykusuna yatması nedeniyle Sarya daha mızıklamadan uyanıyordu. Acıktığı belli olan bebeği Sina'yı uyandırmadan kucağına alıyor, mutfağa yollanıyordu. Bir kolunda tuttuğu bebekle mama hazırlamaya çalışırken şaşırtıcı şekilde, daha önce gördüğü gibi onun ağlamadığını fark etmişti.

"Sanırım şimdiden kabullenmeye başladın küçük hanım. Sen de haklısın. Kaçamayacağın şeyi kabullenmek zorundasın. Yarın akşam benim olduğunda, annen muhtemelen kuduracak ama seninle iyi anlaşıyor olmamız bence iyiye işaret."

Karan bir yandan mamayı hazırlarken bir yandan Sarya'yla konuşuyordu ve Sarya sanki anlıyormuş gibi pür dikkat onu dinliyordu. Daha önce de henüz tanımadığı bu insanın kendisini doyurmasını itiraz etmeden kabul etmişti. Pamuksu yüzünü Karan'ın çıplak göğsüne sürtüyor, elleri sürekli hareket halindeyken ağzından garip sesler çıkarıyordu.

"Seninle alışverişe gitmemiz lazım küçük hanım. Önümüzdeki birkaç gün hepimiz için daha eğlenceli olacak. Hem kızlar alışverişi severler, öyle değil mi? Eminim sen de seveceksin."

Sarya yine Karan'ın yüzüne baktı anlamaya çalışırcasına ve yine tuhaf bir ses çıkararak, bu kez Karan'ın yüreğini hoplatan bir gülücük bahşetti.

"Tanrım. Bu gülücüğü büyüdüğünde de atmaya kalkarsan hemcinslerime acımaya başlayacağım," dedi Karan hayranlık dolu bakışlarla bebeğe bakarak.

Ve yeniden bir gülücükle ödüllendirildi. Bu kez hayranlığın yerini çatık kaşlar aldı.

"Bana bak, daha ciddi olmalısın. Ben kıskanç bir adamım. Herkese bu şekilde gülmeye devam edersen, başımı belaya sokarsın ki bunu hiçbirimiz istemeyiz, öyle değil mi?"

Sarya bu kez kıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Öyle iç gıcıklayıcı ve insanın içini sevgiyle hoplatan bir sesti ki Karan elinde olmadan, "Siktir! Başımız ciddi dertte!" diye söylendi. Ardından aceleyle ekleyerek, "İlk kelimeyi sen duymadın!" dedi gözlerini panikle açarak bebeğe bakarken.

Hazırladığı biberonu eline aldı ve daha önce Sina'yı izlerken edindiği bilgilerle bebeğin ağzına dayadı. Sarya iştahla biberonu emerken, yine Karan'ın gülümsemesine neden olan şapırtıya benzer sesler çıkarıyordu. Salona geçerek kanepeye oturdu ve arkasına yaslanarak bebeğin mamasını yemesini izledi. Biberonun sonuna doğru birkaç kez Sarya'nın gözleri kapanıp, zorlukla geriye açıldı ve son damlalar bitmemişken tamamen kapandılar.

Karan bir süre bekleyip dikkatli ve yavaş hareketlerle biberonu Sarya'nın ağzından çıkardı ve huzurla uyuyan bebeği seyretti. İyice daldığına emin olduğunda yavaşça ayağa kalktı ve biberonu mutfağa bırakarak yatak odasına doğru yollandı. Yarın birkaç biberon daha almaları gerekecekti. Her defasında bir öncekini yıkamak vakit kaybettiriyordu ve Karan daha çok biberonla bu sorunu çözebileceğini düşündü.

* * *

"Geri zekalı! Sabahın köründe niye telaşla hemen gelmen lazım diyorsun? Ödümü kopardın!"

Hülya pijamaları içinde, uykulu gözlerle ellerini beline koymuş, salonun ortasında dikilirken bedeninin üstü çıplak Karan, kucağında Sarya ile aynı kızgın gözlerle Hülya'ya bakıyordu.

"Kokuyor! Altının değişmesi lazım ve ben beceremiyorum! Sina yorgun ve uyanmasını istemiyorum! Ne yapmamı bekliyordun?"

"Öğren o zaman! Her sabah beni buraya dikemezsin böyle!"

"Öğretirsen öğreneceğim!" diye tısladı Karan. "Kedi olalı bir fare yakalayacaksın, onu da benim başıma kakma!"

Hülya hayretle gözlerini açtı. Sinirle yüzüne düşen saçları geriye atarken tıpkı Karan gibi tıslarcasına konuştu.

"Kedi olalı bir fare mi? Hatırlatma istersen!" diye uyaran bir sesle karşılık verdi.

Karan gözlerini devirdi. "Birkaç soru soruyor olabilirim..." derken, Hülya tek kaşını kaldırarak gözlerini kısınca aceleyle, "Tamam... Kabul! Epey soru soruyor olabilirim..." diye devam etti. "Ama soracak başka kimse yok işte! Ayrıca iyi bir öğrenci olduğumu inkâr edemezsin! Aynı soruyu asla ikinci kez sormadım!" dedi sert bir sesle.

Hülya ikna olmuş gibi başını sağa sola yatırarak, "Neyse... Nankörsün zaten. En kötü öğrencim, asla takdir etmeyi bilmeyen..." diye söylenirken Karan, "Hülya!" dedi yine uyararak. Çenesiyle kucağındaki bebeği işaret edip yüzünü buruşturdu. Hülya gözlerini devirerek elini salladı boşlukta.

"Tamam tamam. Çantası nerede? Bezler, ıslak mendiller. Küçük bir poşet de getir kirli bezi içine atmak için..."

Karan bebeği Hülya'nın kollarına bırakarak, aldığı talimatları uygulamak için geri döndü. Birkaç dakika sonra acele adımlarla tekrar geri geldiğinde, Hülya gülümseyerek Sarya'yla konuşuyordu.

"Koktun mu bakayım sen? Sevmedi mi Karan seni kokunca?"

"Saçma sapan şeyler sokma çocuğun kafasına! Altına yaptı diye nefret edecek değilim."

"Yüzün hiç öyle demiyor."

Karan oflar gibi bir nefes koyuverip, aldırmadan, "Hadi göster, nasıl yapacağız?" diyerek, bir an evvel göreve hazır olduğunu belirtti.

Hülya çantadaki büyük bezi kanepenin üzerine sererek Sarya'yı bezin üzerine yatırdı ve talimatları sıralayarak, Karan'a bebeğin altını nasıl değiştireceğini anlattı. Sarya'nın bezini açtıkları ilk anda gördükleri Karan'ı şaşkınlığa uğrattı.

"Bu kadar ufak bir şeyden bu kadar kaka nasıl çıkabilir ki?" dedi, neredeyse şoka uğramış bir tonla.

"Bebekler yapar!" dedi Hülya bilmiş bir sesle ve ardından altını temizlerken neler yapacağını tek tek gösterdi.

Karan ilk anda yüzünü buruşturmuş, burnunu tıkamıştı ama Sarya'nın altı temizlenince dikkatle geri kalanı dinledi. Bezi bağlayacağı zaman, Hülya onu kendi yerine geçirip deneme yapmasına izin verdi. Sarya'nın bacakları sürekli sallanırken Karan bunun mucize gerçekleştirmek gibi bir şey olduğunu düşündü. Sürekli kımıl kımıl kımıldayan bir bebeğin altı nasıl bağlanabilirdi ki? İncitmeye korkarak, akla karayı seçercesine zorlukla bezi bağlayabildi ve bakışlarını Hülya'nın yüzüne kaldırıp takdir bekler gibi, "Oldu değil mi?" diye sordu.

Hülya dalga geçer gibi iki elini birbirine vurarak sessiz alkışların eşliğinde, "Tebrik ederim. İlk ders için gayet başarılı!" dedi alayla.

"Dalga geçme, sinirimi attırma benim!"

"Aman be! Senin sinirin hep atık zaten!" dedi Hülya yüzünü buruşturarak. Karan Sarya'yı kucağına alıp ayağa kalkarken Hülya da hızla dikildi.

"Ellerimi yıkamaya gidiyorum. Sonra da kocamın koynuna tabii ki. Bundan sonrakileri kendin halledersin."

"Tamam. Hallederim. Sağ ol," dedi Karan zoraki teşekkür eden ters bir sesle.

"Ne demek efendim? Her zaman hizmetinizdeyim."

Karan mutfağa doğru yollanırken, Hülya elinde kirli bezin poşetiyle koridorun başındaki misafir tuvaletine girdi.

"Hadi ben çıktım," diye seslendiğinde Karan, Sarya'ya yeni mamasını hazırlıyordu.

"Tamam. Gelme bugün bir daha," diye mutfaktan başını uzatarak yeniden tembihledi.

Hülya aniden durarak gözlerini kıstı ve Karan'a baktı.

"Düşersin yine elime! O zaman sana bu sözünü hatırlatırım. Nankör!"

"Tıpkı annene benziyorsun."

"Çok şükür!" dedi Hülya. Böbürlenen bir şekilde çenesini kaldırmıştı. Kızgın gözlerle Karan'a bakıyordu.

"Pijamanı da ters giymişsin!" dedi Karan imalı bakışlarla kıza bakarak.

Hülya kıpkırmızı olurken, "Pislik!" diye tısladı.

Ardından ikisi de ters ters birbirine bakıp Karan mutfağa çekilirken, Hülya kapıya yöneldi.

"Bu kadın çekilecek gibi değil," diye, Sarya'ya dert yanarcasına konuşmaya başladı Karan. "Allah abime sabır versin. Çenesi hiç durmuyor, küstahlığı da cabası. Tek artı puanı, her şeyden anlıyor oluşu. Kahretsin ki her şeyi biliyor ve mecburen danışmak zorunda kalıyorum."

* * *

Sina gözlerini açtığında, nerede olduğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Farkına vardığı gerçeklikle aniden yerinden fırlayarak doğruldu ve boş yatağa baktı. Kalbi gümbür gümbür atarken yataktan fırlarcasına çıktı ve koşar adımlarla odanın kapısını açıp salona doğru ilerledi. Salonu boş gördüğünde kalp atışları daha çok yükseldi ve mutfak tarafından gelen seslerle hızla o tarafa yöneldi. Mutfağın girişine vardığında adımları aniden durmuştu.

Sarya, İber'in kucağında masada otururlarken, Karan da kahvaltı hazırlıyordu ve bir yandan sohbet ediyorlardı.

"Bence bizim işimiz zor bu kızla. Bak söyleyeyim başımızı belaya sokacak," diyordu İber sırıtarak Sarya'ya bakarken.

"Gece ben de seninle aynı şeyi düşündüm ama sanırım birlikte üstesinden gelebiliriz."

"Bence daha on beşine gelmeden isyan edecek," dedi İber, yaptığı tespitten zevk aldığı belli bir sesle.

"Bunu ona belli etmeden yapabiliriz. İki akıl her zaman tek akıldan üstündür."

"Haklısın. Çaktırmadan takip edebilirim ben."

"O da o gülümsemeyi çaktırmadan yapabilirse çok sevineceğim," diye söylendi Karan.

Sina saçı başı dağılmış, hayretle açılmış gözlerle mutfağın girişinde duyduğu sözleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Karan elindeki omleti İber'in tabağına koymak için geriye döndüğünde Sina'yı fark etti.

"Günaydın," dedi düz bir sesle.

İber onun sesiyle bakışlarını takip etti ve başını çevirerek Sina'ya baktı. Sina bakışlarını İber'e çevirdiğinde, yine aynı küskün gözlerle karşılaştı ve yine kalbinin göğüs kafesinin içinde büzüldüğünü hissetti. Birbirlerine bakmaya devam ederlerken İber bakışlarını kaçırdı ve yüzünü önüne çevirerek ağzının içinde mırıldanır gibi konuşurken, kucağındaki bebekle birlikte ayağa kalktı.

"Nazif abi beni bekliyordur. Ben çıkıyorum."

"Önce kahvaltını bitir. Nazif bekler," dedi Karan otoriter bir sesle. Ardından omleti çocuğun tabağına koyup elindeki tavayı arkasına dönerek tezgâha bıraktı ve kollarını uzatarak Sarya'yı İber'in kucağından aldı.

İber aldığı talimatla tekrar yerine otururak hızlı hızlı omleti yemeğe başladığında, Sina çekingen bir adımı ileri doğru attı. Ardından birkaç adım daha atarak Karan'a bakmadan masaya yöneldi ve İber'in karşısına oturdu. Bakışları, *"beni gör"* der gibi bakıyordu İber'e ama çocuk başını kaldırmadan omleti yemeye devam etti. Bitirdiğinde yine çabucak sandalyesini geri itti ve Karan'a dönerek, "Bitirdim. Tamamız değil mi?" dedi ifadesiz bir sesle.

Karan bir an Sina'ya bakıp başını salladı. Sina çocuk mutfaktan çıkmak üzereyken, "İber?" diye seslendi yumuşak bir sesle. İber bir an duraksadı ama arkasını dönmeden yeniden ileriye adımlayarak mutfaktan çıktı.

Sina dirseklerini masaya koyup, yüzünü ellerine gömdü. Kendisini perişan hissediyordu. İber'in küskünlüğü canını yakıyordu ve çocuğun haklı olduğunu bildiğinden ona kızamıyordu bile. Öyle haklıydı ki. Parmaklarını saç diplerine

dolayıp saçlarını çekiştirdi. Ağrıyan gergin boynu, başındaki ağrı, şu an düşüneceği en son şeydi. İber'e sarılmak istiyordu. Öyle özlemişti ki onu, İber'in uzak, küskün tavrı onu yerle bir ediyordu. Aklına yeni gelmiş gibi başını hızla kaldırıp, soran gözlerini Karan'a çevirdi.

"Yaz tatilindeyiz. İber nereye gitti?"

"Profesyonel bir takımın alt yapısında başladı. Her gün antrenmanları var. Öğleden sonra dört gibi gelir."

Sina anlamaya çalışırcasına baktı Karan'a. Kucağındaki Sarya yine her zamanki mutlu sesler çıkarıyordu ve ellerini Karan'ın çenesinde gezdiriyordu. Sina ne cevap vereceğini bilemezmiş gibi dalgınca onları izledi, neden sonra kollarını uzatarak Sarya'ya uzandı.

"Gece hiç uyanmadı mı? Hiçbir şey duymadım. Açtır şimdi."

"Uyandı birkaç kez. Mamasını yedi. Aç değil."

Aldığı cevaba şaşırmış olduğu belli, "Altını değiştirmek lazım," diye mırıldanarak bebeği kaldırdı ve burnunu bebeğe dayadı ancak beklediği kokuyu alamayınca şaşkınca Sarya'ya baktı. Karan başını iki yana sallayarak arkasına döndü ve hazırladığı kahveleri fincanlara koydu.

"Beni kaldırabildin. Teşekkür ederim," dedi mırıltılı bir sesle. Karan ona ters ters bakarken, "Altına yapmamış sanırım," diye devam ettiğinde, Sina'nın sesine istemsizce sinirli bir gülüşle karşılık verdi. Sina sorarcasına ona bakınca, "Maşallah, belediye fark etse çevre temizlik vergisini ondan on kat fazla alırlar," dedi söylenir gibi.

Sina ters ters ona bakarken, "Sen nasıl değiştirebildin ki altını? Böyle şeyleri bildiğini bilmiyordum," dedi.

"Bilmiyordum... Ama öğreniyorum. Hülya gösterdi."

Sina kaşlarını kaldırarak ona bakarken, Karan kahveleri masaya koyup bir sandalye çekti ve Sina'nın çaprazına oturdu. Sina önüne konan kahveye dokunmadan, üzgün gözlerini medet umarcasına Karan'a dikti.

"İber beni affetmeyecek değil mi?"

Karan kaşlarını kaldırıp kahvesine uzandı. Bir yudum

kahve alana kadar cevap vermedi. Fincanı geri bırakırken, "Aranıza girmeyi düşünmüyorum," dedi kararlı bir sesle. Bakışlarını Sina'ya çevirdi ve kara gözleriyle dik dik kıza bakarken, "Sen önce bana affettir kendini. İber de affeder belki o zaman," dedi imalı bir tonla.

Sina gözlerini kaçırarak masaya indirdi bakışlarını. Kucağındaki Sarya'nın eline tutunarak, sanki ondan güç almak ister gibi parmaklarını okşadı düşünceli bakışlarla. Kendisini Karan'a nasıl affettireceğini henüz bilemiyordu. Ne derse affederdi ki? Ne yaparsa Karan ona kızmaktan vazgeçerdi? Üstelik ortaya dökülecek gerçekler de ona yeni bir darbe indirecekti. Bir hiç uğruna mı bunca zaman Sina'yı beklemiş olacaktı? Karan'a nasıl bir gelecek sunabilirdi ki? Kafasının içindeki düşünceler birbirine dolanmış, açılamaz bir yumağa dönüşürken yine bir panik dalgasının içinde yükseldiğini fark etti.

Onu kurtaran ses daha önce arabada olduğunu bildiği ve şimdi salonun girişinde yerde duran çantasındaki telefondan geliyordu. Başını hızla yukarı kaldırarak sesin geldiği yöne bakışlarını çevirdi. Hızla ayağa kalkarak çantaya doğru ilerledi ve çalmaya devam eden telefonu çantadan çıkarmaya çalışırken, Karan'ın da ağır adımlarla arkasından geldiğini gördü.

Ekranda Özge'nin adını gördüğünde, telaşla telefonu açıp kulağına götürdü ve daha kızın konuşmasına fırsat vermeden, "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Seni arayamadım... Çok şey oldu ve ben..."

"Kızım, bi' kapa çeneni be!" diyen Özge'nin çemkiren sesiyle susmak zorunda kaldı. Özge sinirli olduğu belli bir sesle devam etti. "Başımda bir zebellah var! Tutturmuş benimle geleceksiniz diyor, inanabiliyor musun?"

"Ne?" dedi Sina şaşkınlıkla. Birden o da sinirlenerek sesini yükseltti. "Kimmiş o zebellah? Geri zekalı, getirtmesin beni oraya! Mete almayacak mıydı seni? Mete nerede?"

"Ne Mete'si kız? Çocuğu hastaneye sokmamış bile bu zebellah. Manyak manyak bir şeyler söylüyor. Karan Bey diye biri göndermiş de bilmem neymiş de. Kızım pezevenk mi ne-

dir bu Karan dedikleri?" diye devam eden Özge'nin sesi o kadar yüksekti ki ses telefondan dışarı taşıyordu.

Yan taraftan, "Hanımefendi ayıp oluyor." diyen Salim'in sesine dönerek, Sina'yı telefonda unuturcasına çemkirmeye devam etti. "Konuşma be dallama dallama! Ne bileyim kim senin Karan Bey'in? Hastaneden travesti kaçırmaya kalkan adam başka ne olur ki? Bir de kalkmış Sina Hanım biliyor diyorsun? Hanım ne be?"

"Karan Bey mi?" diye ağzından çıkan soru, soluk gibiydi Sina'nın.

Özge, Sina'nın şaşkın sesine geri dönerken Sina da bakışlarını, karşısında elleri cebinde sakin sakin ona bakan Karan'a dikti.

"Tanıyor musun kız sen bu adamı? Kimin nesi o manyak? Neden ben hastaneden bu zebellahla çıkıyormuşum? Çarka mı çıkartacaklar lan beni? Yemin ediyorum keserim onların çüklerini. Geçti o günler anladın mı? Bir daha kimse bana aynı şeyi yaptıramaz!"

Özge delirmiş gibi bağırırken, Sina öldürecek gibi Karan'a bakmaya başlamıştı ve Karan sakin bir hareketle bir elini cebinden çıkarıp telefonu vermesini ister gibi parmaklarını büktü birkaç kez.

"Sen ne yapıyorsun ya?" diye bağıran Sina'ya aldırmadan ileri adımladı ve sökercesine kızın elinden telefonu aldı. Sina sarsılarak Sarya'ya sarıldı ve kucağındaki bebeği omzuna attı.

Karan telefonu kulağına yasladı. "Özge Hanım günaydın. Karan benim. Yanınızda sizi almaya gelen Salim de benim yardımcım. Sina yanımda Sarya'yla birlikte. Pezevenk değilim, sizi çarka çıkarıp sermaye yapmak gibi karanlık düşüncelerim de yok. Salim sizi yeni dairenize götürecek. Toparlanana kadar Sina da sık sık yanınıza gelir, aynı binada olacaksınız zaten. İyileştikten sonra ne yapacağınıza karar verirsiniz ama anladığım kadarıyla bu kesinlikle çarka çıkmak olmayacak ki bunun kesinlikle doğru bir karar olduğunu düşünüyorum. Riski çok fazla bir kere. Birkaç saate burada olursunuz, Sina da sizi ziyarete gelir. Birbirimizi anladığımızı umuyorum."

Karan'ın sesi öyle kararlı ve kendinden emin bir tekdüzelikteydi ki Sina biraz evvel dışarı taşacak kadar yüksek sesle konuşan Özge'nin sesini bu kez duyamadı ve Karan telefonu kapamadan önce, "Sevindim. Geldiğinizde tanışırız... He bu arada, çükümden uzak durmanızı tavsiye ederim. Onu en çok seven kişi şu anda yanımda duruyor ve onun hayal kırıklığına uğramasını ikimiz de istemeyiz sanırım," dedi.

Sina kıpkırmızı suratındaki hayretten açılmış gözlerle Karan'a bakarken, Karan kapattığı telefonu hiçbir ifade okunmayan bir yüzle Sina'ya uzattı. Sina ne yaptığını fark etmeden, titreyen eliyle telefonu geri aldı ve birbirlerine baktılar bir süre.

"Kahvaltı..." dedi Karan, çenesiyle mutfağı işaret ederek. Kendisi mutfağa yönelirken, Sina ne yaptığını bilmez halde, otomatik hareketlerle onu takip etti ve çökercesine masaya oturarak şaşkınlıkla Karan'a bakmaya devam etti. Karan onun tabağını doldururken konuşuyor ama Sina dediklerini anlamadan dinliyordu.

"Salim bir iki saate Özge'yi on birinci kattaki dairelerden birine yerleştirecek. Öğleden sonra ziyaret edersin. Başında bir yardımcı olacağı için endişelenmen ya da başında beklemen gerekmeyecek. Binadan çıkmadığın sürece yanına gidebilirsin. Gerçi ben izin vermeden binadan da çıkamazsın ya neyse ben söylemiş olayım. Öğleden sonra birlikte dışarı çıksak iyi olacak. Sarya'nın çok eksiği var, alışverişe gitmemiz lazım. Yiyecek alışverişini de çıkarırız bu arada. Evde süt kalmamıştı. Kalan eksikleri de kahvaltıdan sonra listeleriz. Yarın sabah İber'in odasının yanındaki oda, Sarya için dekore edilmeye başlanacak. İstediğin şeyleri iç mimarlara söylersin, onlar hallederler."

Sina kulakları uğuldayarak dinliyordu Karan'ı ancak şu ana kadar anlattıklarını doğru düzgün anladığı söylenemezdi. Karan kızın donup kalmış gibi kendisine bakan yüzüne sıkıntılı gözlerle baktı. Önündeki tabağa dokunmamıştı bile. Bıkkınlıkla ileri uzandı ve çatala taktığı zeytini Sina'nın ağzına soktu zorlayarak.

"Kahvaltını yap Sina! İşimiz var ve yine yorgunluktan bayılmanı istemiyorum."

Sina nihayet kendine gelmiş gibi omzundaki Sarya'yı kucağına indirerek öfkeyle baktı Karan'a.

"Yorgunluktan bayılmıyorum. Senin yaptıklarının şaşkınlığı bayıltıyor beni."

Karan arsızca sırttı. "Bayılacağını biliyordum. Sürprizlerle dolu bir insanım ve kim olsa mutluluktan bayılır tabii." Sina ağzı açık kalarak Karan'a baktı.

"Pes!" dedi yine hayretle.

"Pes ediyorsun demek?" dedi Karan gülümseyerek. "Çok çabuk oldu ama bu da kabulüm. Uğraşmamış oluruz." Omuzlarını silkmişti umursamazca.

Sina gözlerini devirip, boştaki eliyle önüne düşen saçları geriye atmaya çalıştı ama Sarya'nın parmaklarına dolanan tutamlar yine önünde kaldı. Karan saçlarına göz atarken, düşünüyormuş gibi alçak sesle konuşmaya başladığında, elindeki çatalla Sarya'yı ve kızın elindeki Sina'nın saçlarını gösteriyordu.

"Bir de şu bebekleri içine koyup, sürekli yanlarında taşıdıkları zamazingolardan almak lazım. Onu sürekli kucağında taşıyamazsın."

"Ana kucağı!" dedi Sina ters ters.

"Adı her neyse işte," dedi Karan umursamaz bir mimikle yüzünü buruşturarak.

* * *

"Sen bu adamı anlatıp durduğunda ben adamı normal bir şey sanıyordum. E kızım bu bildiğin manyak!" dedi Özge her zamanki tavrıyla.

Son yarım saattir hiç susmadan konuşmuştu ve Sina endişeyle ona bakıyordu. Her zamanki gibi Sarya kucağındaydı ve bugün Karan'a hak verdiği tek şey ana kucağı almak konusundaki fikriydi. Özge bir saat evvel, ona tahsis edilmiş daireye yerleşmişti. Sina, onun geldiğini duyar duymaz görmek için ısrar etmiş ve Karan her ne kadar bundan hoşlan-

masa da kabul etmek zorunda kalmıştı.

Stüdyo daire olmasına rağmen epey geniş bir alanı vardı ve bir de evin içinde dolanan bir yardımcı bulunuyordu. Kırkların üzerinde olduğu belli olan kadın, Özge'nin yarım saatten beri hiç susmadan yaptığı monoloğa birkaç defa kendisine hâkim olamadan gülümsemişti. Sina kadının kendisini zor tuttuğu belli gülümsemelerini yakaladığında, kendisi de gülmemek için çaba harcıyordu.

Özge, salondaki geniş kanepede, bir kraliçe edasıyla ayaklarını uzatarak oturuyordu. Sırtını kanepenin koluna vermişti ve arkasında da birkaç yastık vardı. Beline kadar çekili örtü bacaklarının üzerindeydi. Askılı siyah tişörtten silikonlu göğüsleri fırlayacak gibi görünüyordu ve elini kolunu sallayarak konuşurken hoplayan göğüslerine Sina'nın sürekli gözü takılıyordu. Daha fazla dayanamayarak bu kez o çemkirir gibi Özge'nin sözünü keserek, "Kızım şu memelerini ört, sürekli gözüm takılıyor, sinirim bozuluyor," dedi.

Özge aniden susarak başını göğüslerine indirdi ve tişörtün önünü çekerek yukarı toplarken, "Kaç para verdim ben onlara sen biliyor musun? Valla açıp dolaşasım var."

"Bana bak, Karan tanışmak için aşağı indiğinde o memelerini ortaya serersen seni gebertirim."

"Hıh, kıskandı haspam. Seninkilerden büyük diye hırs yapıyorsun değil mi? Ayrıca senin herif hetero demedin mi? Ne diye baksın benim memelerime?"

"Ben bakıyorsam o da bakar. Bakmasın!"

Özge yüksek sesli bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Adamı benden kıskanıyor yahu. Bir manyak da bu!"

Sina cins cins Özge'ye bakarken o da nihayet durulmuş gibi susmuştu. Dikkatli gözlerle Sina'yı inceleyerek, "Anlat bakayım neler oldu?" diye sordu ciddileşerek.

Sina, mutfağın içinde dolanan yardımcı kadına çabuk bir bakış atıp omuz silkti.

"Daha sonra anlatırım."

"İbo söylemiş öyle mi nerede olduğunu?"

Sina başını sallarken gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Onu elime geçirirsem ne yapacağımı biliyorum ben."

"Hiç boşu boşuna benim prensime girme canım. En doğrusunu yapmış. Sen bu bebeyle tek başına ne yapacaktın acaba? Herifin seni bırakmayacağı belli. Beni bile karga tulumba buraya getirtti. Sen de artık aklını başına devşir, al karşına, doğru düzgün konuş artık."

Sina yeniden mutfaktaki kadına hızlı bir bakış atıp, başını hafifçe Özge'ye eğerek alçak sesle, "Korkuyorum!" dedi. Endişeli gözleri sürekli kıpırdıyordu ve yüzü korkuyla gerilmişti.

"Kızım korkunun ecele faydası yok. Söyle kurtul. Sen sağ ben selamet."

Sina, Özge'nin haklı olduğunu biliyordu ama şu anda Karan'ın öfke barındıran gözlerinde hayal kırıklığı görmeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Öfkesine razıydı ama hayallerinin yok oluşunu izlemek bambaşka şeydi. Bunca zaman sonra tüm hayallerinin alt üst oluşunu ve ümitlerin tükenişinin o gözlere yansımasına kalbinin dayanabileceğini sanmıyordu. Çaresizlik ne berbat bir şeydi. Çare bulamamak Sina'yı öldürüyordu. Karan'sız olamıyordu. Onu mutlu edemiyordu. İber buradaydı. Sıkışıp kaldığını hissediyordu. Ne gidebiliyordu ne kalabiliyordu.

Kanepenin diğer ucunda Özge'nin ayaklarının dibinde, sırtını kanepenin koluna vermiş bağdaş kurarak otururken, dolu gözlerini çaresizce Özge'ye kaldırdı.

"Onun hayal kırıklığı dolu gözlerini görmeye dayanamam."

"He hayal kırıklığına uğramasın ama manyak olsun diyorsun! Kızım sen neyin kafasını yaşıyorsun? Adam beni bile buraya getirtti diyorum. Sana bu normal mi geliyor? Beş yıldızlı rezidansa travesti soktu be! Hiçbir şeyi sikliği yok o herifin! Senin dediklerini mi sikleyecek?"

Üzgün gözlerle, "Ama..." diye başlayan Sina'yı, yüzünü buruşturup elini kaldırarak susturdu.

"Hiç kafamı ütüleme benim amayla mamayla..." diye,

Özge ters ters karşılık verdiği sırada dairenin kapı zili çaldı.

İkisi de aynı anda kapı tarafına dönüp bakarken, mutfak tarafındaki yardımcı kadın çoktan kapıya doğru hareketlenmişti bile. Özge sorarcasına Sina'ya baktığında, omuzlarını silkerek, "Belki Karan'dır..." diye mırıldandı.

Ancak gelen seslerden yanıldığını anladı.

"Bize haber de vermiyorlar. Manyak, almış kızı buraya getirtmiş, bari bir Allah'ın kulu da bize haber verseydi," diyen Hülya'nın sesine, Sahra'nın sesi karıştı.

"Ne bok yediği belli değil ki. Adam aldı yine düdüğü eline, hangimizi ipliyor ki?"

Salona girdiklerinde aniden durarak hepsi birbirine baktı. Nihayet her zamanki gibi önce Hülya atıldı. Bakışlarını Özge'ye çevirerek ileri adımladı ve kollarını açarak eğildi ve kanepedeki Özge'ye sarıldı.

"Çok geçmiş olsun canım. Duyunca nasıl üzüldüm. Elleri kopasıca, çükü düşesice. Nasıl kıydı sana ya?"

Sesi gerçekten de üzgün olduğunu belli ediyordu. Özge kolunu kaldırıp Hülya'ya sarılırken karşılık verdi. "Düşmüştür kesin. Düştüğü için hırs yapmıştır zaten. Neyse, buna da şükür. Başıma bu gelmese sizi daha uzun süre göremeyecekmişim. Her şerde vardır bir hayır."

"Kızım saçmalama..." dedi Hülya kızgın bir sesle geri çekilerek. "Senin sağlığın yerinde olsun da bir ömür görme bizi. Zaten siktirdin gittin, izini kaybettirdin. Sağ mısın, ölü müsün haberimiz olmadı. Kızgınım sana ama bu halinle daha fazla darlamayacağım."

Özge az da olsa mahcup bir gülümsemeyle baktı Hülya'ya. "Öylesi herkes için daha iyiydi. Kimsenin lafıyla sözüyle uğraşın istemedim."

"Kimin lafı be? Seni görmek için kime hesap vereceğim ben?" Ardından hızla başını Sina'ya çevirdi. "Sen var ya, az şeytan değilsin! Ben artık seni tanıyamıyorum. Madem Özge'nin nerede olduğunu biliyordun da niye daha evvel söylemedin bize?"

"O öyle istedi," dedi Sina dik dik Hülya'ya bakarak.

Sahra Hülya'yı kenara iterek Özge'ye sarıldı o arada.

"Çok geçmiş olsun canım. Duyunca çok endişelendim. Ama iyi görünüyorsun çok şükür."

"İyiyim kız," dedi Özge, Hülya'ya sarıldığı gibi tek koluyla Sahra'yı sarmalayarak. "Öyle bir deldi geçti işte."

Sahra tasvip etmez bir bakış atarak yeniden doğrulurken, "Senin şu her şeyi hafife alışın deli ediyor beni..." dedi.

"N'apıyım kızım? Karalar mı bağlayayım? Yas mı tutayım? Olan oldu bir kere. Bunu da atlattık şükür."

"Manyak bu!" dedi Hülya eliyle Özge'yi göstererek. Ardından hızla konuşmaya devam etti. "İyimserlikten geberecek. Polyanna'ya tecavüz etmişler, neyse götü kurtardık!' demiş" dedi söylenircesine kızgın kızgın Özge'ye bakarak.

"He canım. O Polyanna orospusu şanslıymış. Ben götü kurtaramadım ama yine de o orospudan daha iyimserim," dedi Özge arsızca sırıtırken. Ancak gözlerinin derinliklerine gömdüğü hüzün ne kadar çabalasa da kendini belli ediyordu.

Sina araya girerek konuyu değiştirmek ister gibi, "Senin ne işin var burada? Sen işte değil miydin?" diye sorarken Sahra'ya bakıyordu.

Sahra ve Hülya aynı anda onların karşısındaki tekli koltuklara yerleşirken, Sahra omuz salladı umursamazca. "Öğleden sonrayı izin aldım. Tam yemeğe çıkacakken Hülya arayıp Özge'nin buraya geldiğini söyleyince, senin onun yanına ineceğini bildiğimden, hem Özge'yi hem seni görürüm diye düşündüm."

"Hem senin de daha ifadeni alamamıştık. Hazır Karan önümüzü kesmeden, şu hesabı da bir an evvel keser bitiririz dedik," dedi Hülya haince Sina'ya bakarak.

Sina ifadesiz bir suratla baktı Hülya'ya. Bu işin bir an evvel bitmesi herkes için daha iyi olacaktı belki de. Nasılsa, ne derlerse desinler sesini çıkarmadan dinleyecek ve onlara hak vererek özür dileyecekti.

"Ne hesabı?" dedi Özge gözlerini kısarak. Gözleri karşısında oturan iki kızla Sina arasında gidip geliyordu.

"Bize tek bir haber vermeden gitmesinin, bizi meraktan

öldürmesinin hesabı," diye cevap veren Sahra'ydı.

Özge ağzını açıp cevap verecekken, fikrini değiştirmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıp, gözlerini Sina'ya çevirdi. Sina suçlu bakışlarını diğer ikisine çabucak çevirip yeniden kucağındaki Sarya'ya baktı. Bebek neredeyse uyumak üzereydi. Özge gözlerini Sina'nın kucağına çevirince bu fırsatı kaçırmadı.

"Nazife Hanım, Sarya uyumak üzere. Size zahmet, siz onu yatak odasına götürüp yatırın da düşmesin diye yanında bekleyin biraz."

Biraz sonra burada ciddi bir tartışma çıkacaktı ve yabancı birinin bunlar konuşulurken yanlarında olmasını istememişti. Daha kibar kovamazdı kadını yanlarından. Kadın da bunu fark etmiş gibi alınganlık göstermeden gülümsedi ve elindeki tepside tuttuğu kahveleri ortadaki sehpanın üzerine bırakırken yumuşak bir sesle, "Kahve yapmıştım size. Siz kahvelerinizi içerken ben onunla ilgilenirim," dedi.

Özge, kibarca olmasına zorladığı bir gülümsemeyi suratına oturturken yüzü yırtılıyormuş gibi gerilmişti. Bu kibarlık işlerinden hiç hazzetmiyordu ve onu getirdikleri binanın ihtişamını gördüğü andan beri sanki kibar davranmaya zorlanmış gibi hissediyordu.

Nazife, Sarya'yı Sina'nın kucağından şefkatli bir gülümsemeyle alıp, tek oda olan yatak odasına yollandı. Arkasından kapıyı kapayınca, hepsi sanki aynı anda sözleşmiş gibi senkronize bir şekilde, kadını takip eden gözlerini yeniden birbirlerine çevirdiler. Hülya gözlerini kısarak Sina'ya baktı.

"Seni var ya..." diye başladı oturduğu koltukta ileri çıkarak. Gözlerinden ateş çıkıyordu. "... şu an saçlarından tutup, şuralarda sürümemek için kendimi zor tutuyorum. Kızım sen nasıl böyle oldun ya? Bize bunu nasıl yaptın? Hiçbirimize haber vermeden ortadan kaybolmak ne demek?"

"Hem de her yerden kendini silerek?" diye Sahra yarı gücenik yarı kızgın gözlerle Sina'ya bakarken araya girdi hızla. "Bana nasıl yaparsın bunu ya? Sanki hiç var olmamışsın gibi? Sanki ablam değilmişsin gibi? Her yerden nasıl silersin ken-

dini? Beni hiç mi düşünmedin? Bizi hiç mi düşünmedin?"

"Öyle gerekiyordu..." diye Sina ağzının içinde gevelemeye çalışırken, Hülya yeniden atıldı. "Ne gerekiyordu ya? Sana aylarca yalvardık açık açık konuş diye. Kaçmak mı çözümdü? Bak n'oldu? Yine kaçamadın! Kaçsan ne olacak? Ne olacak söylesene?" diye sesini yükseltti kendisine hâkim olamadan. "Hepimiz ne hale geldik, sen biliyor musun? Hele o manyak ne hale geldi hiçbir fikrin var mı?"

Sina aniden yere indirdiği bakışlarını kaldırarak Hülya'ya baktı merakla. Ancak bir türlü ağzını açıp soramıyordu istediği soruyu. Hülya onun kıvranan bakışlarını görünce, içinde yükselmiş öfkeyle devam etti sinirli bir sesle.

"Adam hastanelik oldu!"

Sina gözlerini ardına kadar ayırınca Sahra bu kez devam etti kanırtırcasına.

"İki ay hastanede kaldı sen gittikten sonra. Kafayı yedi. Hadi bizi düşünmedin, onu da mı düşünmedin? İber'i de mi düşünmedin?"

Sina ellerini kucağında birleştirip parmaklarını kırarcasına bir güçle sıkarken, titreyen çenesine hâkim olabilmek için dişlerini sıktı. Dolu gözlerinden yaşların akmaması için çabalarken, sesini bile çıkaramadan öfkeden kudurmuş iki kıza baktı. Özge temkinli bir tavırla araya girmeden kızları dinlerken, Sina'ya çabuk bir bakış attı. Hülya ara vermeden devam ediyordu.

"Ulan, biz her şeyi paylaşmadık mı? Beni nasıl kandırdın? O gün sana, iyi misin dedim. Bana yalan söyledin! Oynadın resmen! Ben ne hale geldim, sen biliyor musun? Aylardır herkesi toparlayacağım diye canım çıktı. Senin yüzünden kocama bile yalan söyledim ben! Öldün mü kaldın mı? Neredesin? Ne yapıyorsun? Haberimiz bile olmadı! Sen böyle bir şeyi bize nasıl yaparsın ya?"

"Aklım çıktı Sina..." diye bu kez Sahra sazı ele aldı. "Ama en çok ne koydu biliyor musun? Bütün kayıtlarını silmen! Ben, senin ailen değil miydim? Sanki bize katlanamıyormuşsun gibi her yerden kendini silmek ne ya?"

İki kız da hızlarını almış şekilde saydırmaya devam ederlerken, Sina soluk gibi çıkan bir sesle çenesi titreyerek, "Peşime düşmesin... Unutsun beni istedim. Bir süre sonra her şeyi geri alacaktım... O unuttuktan sonra," diye fısıldadı.

Hülya ve Sahra aniden susup kulak kabartarak, Sina'nın sözlerini algılamaya çalıştılar.

"Ne unutması be?" diye Hülya yine çemkirdi. "Unutmuş gibi bir hali mi var? Adam aylardır *NEDEN* diyor, başka bir şey demiyor. Suçlulukla kıvrandık. Ağzımızı açıp tek kelime edemedik. Ona bir neden vermeden ortadan kaybolunca unutur mu sandın? Sen bu kadar aptal mısın?"

"İstedim ki varlığımı unutsun, kendisine yeni bir hayat kursun. Hiç var olmamışım gibi," diye hıçkırdı Sina başını kaldırarak.

"Ya, sen o adamı hiç mi tanımadın? Kafasına taktığının peşini bırakır mı?" diye bağırdı Hülya bu kez.

Sina hızla yüzünden akan yaşları sildi. Omuzları sarsıldı.

"Kaldıramıyorum..." diye hıçkırdı. "Kaldıramıyorum, kabullenemiyorum... Hiç mi anlayamıyorsunuz? Ben ona, onun hayalini kurduğu şeyleri veremem!" dedi isyan dolu bir sesle gözlerinden yaşlar akarken.

"Sen onun ne hayal kurduğunu ne biliyorsun be? Sordun mu?" diye bağırdı Hülya.

"Kuruyor!" diye bu kez Sina bağırdı yaşlı gözlerle. "Kurduğunu biliyorum. Onun kafasında pembe düşler var! Benim gerçekleştiremeyeceğim pembe düşler! Nasıl kıyayım ona?"

"Bir bok bildiğin yok Sina!" dedi Sahra bu kez kızgın bir sesle. "Ne biliyorsun? Sen gerçeği söyledin mi ona? Onun yerine karar verdin! Söylesen belki de kabullenecekti."

"Neyi kabullenecek be?" diye bağırdı Sina öfkeyle. "Bugün kabullenecek, yarın başka türlü düşünecek. Bugün olmasa yarın çocuk isteyecek. Kendi çocuğunu isteyecek! Her erkek ister bunu. Aptal olabilirim ama gerçekçiyim ben, anladınız mı? Ben vazgeçilmez biri değilim ki! Kaldıramam anlamıyor musunuz? Bir gün bana bakıp pişman olacak, belki acıyarak bakacak, belki gidip başkasından çocuk yapacak. O

günü kaldıramam ben!" diye neredeyse çığlık çığlığa bağırdı ıslak gözlerle. "En başında kabullenebilirim. Yüreğime taş basarım ama sonra kaldıramam."

"Ya bu dediklerini yapmazsa peki? Bak on ay oldu, senin düşündüğün gibi eski hayatına dönüş yapmadı. Gitti İber'i aldı... "

"Sırf benden hıncını almak için yaptı bunu." dedi Sina hınçla. "Alacağım İber'i ondan geri!"

"Bok alırsın! Alamazsın artık! Çok geç! Evlat edindi. Gitti Hazar şerefsizine parayı bastırdı, resmen satın aldı çocuğu! Tüm evraklar resmi. Kimse alamaz İber'i ondan. Sen ortalığı karıştırınca, İber gerçeği öğrenirse ne olacak?"

Hülya gözlerini kısarak Sina'ya bakıyordu sorarcasına.

Sina birkaç saniye donakalmış gibi baktı Hülya'ya. Kafası karışmış gibi, "İber'e ne söyledi?" dedi korkarak.

"İber'e, sen gelene kadar ona kendisinin bakacağını, babasıyla da bu konuda anlaştıklarını söylemiş. Hazar'ın bir bokla ilgilenmediğini biliyor. Karan'ın onun her şeyiyle ilgilenmesinden de mutlu, neden sorgulasın ki?"

"Neden alamazmışım İber'i geri?" dedi Sina kuşkuyla gözlerini kısarak. Islak kirpiklerinin, çaresizce bakan gözlerinin farkında değildi.

Sahra derin bir nefes alarak önüne düşen saçları geri itti. "Avukatlara sordum. Her şey yasal. Karan bunu bilerek yaptı. Kimse İber'i ondan alamaz."

Sina, omuzları çökerek oturduğu yerde büzüldü. Dizlerini karnına çekerek kollarını bacaklarına doladı ve alnını dizlerine dayayarak yüzünü karnına gömdü. İber hep onun bebeği olmuştu. Kimliğinde babası Hazar yazsa da o bakmış, o büyütmüştü ve kimsenin onu kendisinden almasına izin vermemişti. Yıllarca o emek vermişti İber'e. İber'e sahip olmak için annesine bile karşı gelmiş, onun için onca dayak yemişti ama hiç geri adım atmamıştı. İber onundu. Giderken onu arkasında bıraksa da geri döneceğini, İber'i alacağını biliyordu. Şartları oluşturabilmek için çok çabalamıştı ama bu kez geç kalmıştı. Şimdi ne İber'i bırakabilirdi ne Karan'la kalabilirdi.

Şu anda hâlâ orada duruyorsa bu İber içindi. Onu asla terk etmediğini, yalnızca bir süreliğine ayrı kaldıklarını ona anlatabilmek, kendisini affettirebilmek içindi kalışı.

İber için Karan'la savaşması gerekecekti. Karan'ın bu ısrardan vazgeçmesini sağlayacak bir şeyler mutlaka olmalıydı. Karan onun neden kendisini terk ettiğini öğrenmek istiyor, af dilemesini bekliyordu. Belki Karan'ı ikna edecek bir neden bulabilirdi. Af dilenmekse ilk defa yapacağı bir şeydi. Daha önce kimseden af dilenmemiş, hep başını dik tutmuştu. Şimdiyse hayatında ilk defa bunu hak eden iki kişiden birinin Karan olduğunu da biliyordu.

Nedensizce onu arkasında bırakıp gitmek onun için de ağır olmuştu ama Karan'ın hastanede yattığını öğrenmek aklına hiç gelmemiş bir durumdu. Karan güçlüydü, umursamazdı, yenilmezdi, baş eğmezdi ve Karan'ın o raddeye düşmesinin tek kabahatlisi kendisiydi. Öğrendikleri üst üste inen darbelerdi ruhuna. Benliği eziliyor, bedeni sanki dev bir avucun içinde buruşturuluyordu. Karan'ın o çaresiz hallerini görmediği için şükretti. O resmi hayal etse de gerçekliği ile başa çıkamazdı. Onun yıkılmışlığını görmek Sina'nın soluğunu keserdi. Bacaklarına doladığı kollarını öyle sıkmıştı ki omuzları ağrıyordu gerginlikten. Karan'ı tekrar gördüğü andan beri birkaç defa dikkatini çeken şeyi ancak fark etmişçesine başını kaldırmadan zorlukla çıkan bir sesle sordu.

"Elleri neden titriyor?"

Kulaklarına Hülya'nın üzgün ve sıkkın sesi vurdu. "Hastaneden çıktığından beri öyle. Artık kafasında neler kuruyorsa gergin olduğu anlarda elleri titremeye başlıyor."

Sina'nın içi sızladı. Yüreğine öyle ağır bir yük bindik ki kalbinin sıkıştığını hissetti. Sanki nefes alamıyormuş gibi hızla başını kaldırıp gözlerini yumarak, derin bir nefesi ciğerlerine göndermek istedi. Çektiği hava ilk anda boğazına yumru gibi tıkandı, göğsünün ortasında hissettiği şiddetli ağrı tıkanan nefes borusunun baskısıydı muhtemelen. Elini göğsüne bastırırken canını yakar şekilde yeniden nefes çekip yutkunmaya çalıştı. Sanki koca bir taşı yutmuş gibi nefes bo-

rusu yırtılırcasına bir acıyla sızlarken, bu kez çektiği nefes ciğerlerine ulaştı ve ciğeri sızlamak deyimini birebir yaşadı o an. Ciğerleri zorlukla çektiği havayla kavrulmuştu. Hissettiği acının ardından yavaşça nemli gözlerini araladı ve kendine bakan üç çift endişeli gözle karşılaştı.

"Benden ne istiyor?" diye fısıldarken başını iki yana salladı.

"Senden bir açıklama bekliyor Sina," dedi Hülya keskin bir sesle. "Ona bir açıklama borçlusun ve o açıklamayı yapacaksın! Çekip gitmene izin vereceğini sanmıyorum."

Sina'nın dudakları sinirli bir gülüşle kıvrılırken dudaklarının arasından çıkan hava ıslık gibiydi.

"Açıklama yapacağım?" dedi acınası bir gülümsemeyle. "Neyin açıklamasını yapacağım?" diye devam etti ve alaycı bir sesle, "Seni terk ettim çünkü istedim ki sen mutlu ol, kendine bir yuva kur, çocukların olsun, benim gibi evlatsızlığa mahkûm olma?" dediğinde Hülya ve Sahra aynı anda başlarını sallıyorlardı.

Sina'nın kaşları çatıldı ve bu kez öfkeli bir sesle devam etti. "Sonra olacağı ben size söyleyeyim... Beni şimdi seviyor... Üzülecek, kahrolacak ama en kötüsü bana acıyacak! Vicdan yapacak! Bunu umursamadığını söyleyecek, devam etmek isteyecek! Sonra ne olacak? Bir sene sonra? Üç sene sonra? Hadi iyimser olayım sizin gibi... Beş sene sonra ne olacak?" Hülya ve Sahra kızgın gözlerle ona baktılar.

"Bundan emin olmazsın!" dedi Hülya dik dik.

Karan'la konuştuklarını ona söylemek istiyor ama hem Karan'ın gazabından korktuğundan hem de Karan'ın Sina'yla konuşup kendisine güven sağlaması ve inandırabilmesi için araya girmesinin doğru olmayacağını bildiğinden, susmak zorunda kalıyordu.

Hülya susmak zorunda kaldığı her durumdan nefret ediyordu artık. Onun tarzı değildi bu. O aklından geçenleri, hissettiklerini, inandığı doğruları anında ortaya döken biriydi ve doğrudan kendisini ilgilendirmeyen, aynı zamanda bu kadar hassas olan durum hakkında tam olarak bildiklerini

anlatamıyordu. O da Sina ve Karan'dan farklı şekilde ama onlar gibi kıvranıyordu. Sina'nın inatçı tutumuna küfretti içinden. Her ne kadar küfretse de ona hak da veriyordu. Aynı durumda kendisi olsa belki de aynı şeyi yapacaktı. Hele ki Taylan bu kadar çocuk isterken, onu evlatsızlığa mahkûm edeceğini bilse vicdan azabından kahrolurdu ve o da tıpkı Sina gibi yapardı. Ama şimdi gerçekleri bilirken ve bu iki salağın birbirlerini anlamamak için gösterdikleri dirençle çıldıracak gibi oluyordu.

"Ben kararlıyım!" dedi Sina inatçı bir tonla. "Onu tatmin edecek cevaplar vereceğim, hayatını bir düzene oturtacak ve önüne bakacak bundan sonra."

Kızlar şaşkınlıkla ona bakarken aynı inatçı tavırla devam etti. "İber'i alıp gideceğim. İber'i bana vermek zorunda. Hazar'a ne kadar verdiyse öderim. Bir şekilde öderim!" Bakışlarını hızla Sahra'ya çevirdi. "Ne kadar verdi Hazar'a? Ne kadar ödediyse geri veririm ona."

Sahra yarı küçümseyen yarı alaycı bir gülümsemeyle baktı Sina'ya. "Biz kendimizi satsak o kadar para etmeyiz! O parayı ödememiz de mümkün değil. Hazar zaten başka türlü vermezdi İber'i ve Karan bu konuda epey bonkör davranmış."

"Ne kadar?" diye bağırdı Sina bacaklarını indirerek. Şimdi oturduğu kanepede ayaklarını yere bastırmış, keskin gözleriyle kardeşine bakıyordu.

"Bir milyon dolar!" dedi Sahra soluk gibi bir sesle.

Sina'nın gözleri ardına kadar açıldı. "Ne?" dedi sesi içine kaçmış gibi düşük bir tonla.

"Aynen duyduğun gibi. Bizim bu parayı ona ödememize imkân yok! Ödeyebilecek olsak da kabul etmeyecek Sina. Buna kendimizi alıştırmaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Sina donmuş gibi baktı Sahra'ya. Karan'a karşı hisleri hiçbir zaman değişmeyecekti. Onu ölesiye seviyordu. Herkesten, her şeyden, kendinden bile çok seviyordu ve onun mutluluğu için her şeyle başa çıkabilirdi. Karan şimdi ona kızgındı, nedenlere ihtiyacı vardı ve her normal erkek gibi

terk edilmek egosunu sarsmıştı. Bunlar tamir edilebilirdi. Sina onun geleceğini, umutlarını çalamazdı. Çalmayacaktı. Bu tamir edilemezdi çünkü... Kırılan kalbini onarabilir, kendisinden nefret ettirebilir ve tamamen hayatından çıkarmasını sağlayabilirdi. Bir daha Sina'yı görmez, geri kalan hayatını hayal ettiği gibi güzel bir aileyle devam ettirebilirdi. Bunun için de Sina'ya ait olan her şeyden uzak durması gerekiyordu. İber bunların başında geliyordu. İber Sina'ya aitti.

Sina'nın duyduklarıyla içinde öyle bir öfke kabarmaya başladı ki Karan'ın kendisinden nefret etmesinin belki de umduğundan daha çabuk olacağını düşündü. Gözü kararmıştı Sina'nın. İber için ödediği para öyle akıl almaz bir rakamdı ki Sina, Karan'ın fütursuzluğuna inanmak istemedi. Karan'la savaşın belki de ilk cephesi böylece açılmış oldu. Karan onu yıldıracak, istediği şeyleri ona yaptıracaktı. İber'le sağlayacaktı bunu ama Sina'nın buna izin vermeye niyeti yoktu. İber bambaşka konuydu. İber, Sina'nın yumuşak karnıydı ve Karan'ın bunu kullanarak hem Sina'yı delirtmesi hem de kendi geleceğinin önüne taş koyması kabul edilir bir şey olmayacaktı.

Yerinden nasıl hızla kalktığını, Özge'nin dairesinden arkasındaki bağırışlara aldırmadan nasıl dışarı fırladığını hatırlamıyordu. Tek fark ettiği, asansörün içindeydi ve çıplak ayaklarla en üst kata tırmanıyordu. Asansör kapıları en üst katta açıldığında hırsla öne atıldı ve koridoru, yerleri delen adımlarla hızla kat etti. Dairenin önüne yaklaşırken bir an anahtarı almadığını hatırlayarak kaşlarını çattı, hızı düşse de varmasına birkaç adım kalan kapının açıldığını ve Karan'ın kapıyı açıp, sakin adımlarla geri dönerek yeniden dairenin içinde kaybolduğunu fark etti. İçinde kaynayan öfkeyle daireden içeri girdi ve hem dairede hem de koridorda patlayan bir sese neden olacak kadar kapıyı yerinden sökercesine çarparak kapadı. Neredeyse tüm dairenin camlarının zangırdadığını duyumsadı ama umursamadı. Hızla önündeki birkaç basamağı aşarken haykıran bir sesle bağırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Karan salondaki oturma grubuna varmıştı ve Sina'nın öfkesine aldırmadan kanepeye otururken, önündeki sehpanın üzerinde duran kâğıt ve kaleme uzanarak Sina'yı delirten bir sakinlikle karşılık verdi.

"Alışveriş listesini tamamlamaya çalışıyorum. Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum"

"Ne alışveriş listesi be?"

Sina, Karan'ın tepesine dikildiğinde gözlerinden ateşler saçıyordu ama Karan arkasına yaslanırken yine sakince kıza baktı.

"Evde olmayanların listesi. Alınacaklar..." dedi imalı bir tavırla tek kaşını kaldırarak.

Sina gözlerini kısarak başını hafifçe eğdi.

"Alışveriş umurumda bile değil! Anlaşılan o ki sen epey alışmışsın buna," dedi imalı tıslayan bir sesle. Yine yüksek sesle bağırmaya başladığında Karan'a diktiği gözleri alev alevdi. "Bunu yapmaya hakkın yok! Bir eşyaymış gibi İber'i satın alamazsın!"

"Neden? Senden önce davrandım diye mi kızgınsın?" dedi Karan umursamaz bir tavırla.

"Ben onun halasıyım! Ya sen kimsin?" diye bağırdı Sina diklenerek.

Karan, birkaç saniye inceleyen bakışlarla Sina'ya baktı. Aylar süren sessizlikten sonra bu şiddet öyle iyi hissettiriyordu ki Sina'nın öfkesini umursamadı bile. Onun gözlerinden taşan alevleri seviyordu. Sessizliğindense öfkesine razıydı ve şimdi onun, karşısında kuduruyor oluşu neredeyse ona haz veriyordu. Kızların aşağıya indiklerini biliyordu. Konuşmanın neler içerdiği de Sina'nın şu anki halinden anlaşılıyordu ama bu öfke ona vız geliyordu. Gözlerini kısarak baktı kıza. Onun her türlü tepkisine kucak açabilirdi ama canını yakmaktan da geri durmazdı. Çünkü Sina her canı yandığında Karan'a daha çok saldıracak, tırnaklarını onun etlerine batırmaya çalışırken ona saplanıp kalacaktı.

Karan derisinin içine işleyecek pençelerin acısından ürkmüyordu. Aksine o pençeler ona her saplandığında derisine

yapışıp kalacak ve Sina'yı yanında tutacaktı. Saplanan pençeler daima canını yakacak olsa da buna razıydı nasılsa. Sina pençeleriyle Karan'ı acıtacaktı... Karan diliyle onu acıtacaktı... Canları acıdığı sürece hayatta olacaklardı ve bu da yan yana, karşı karşıya olacaktı. Uzakta olmadığı sürece her şey Karan'ın kabulüydü zaten. İlk can yakıcı cümle dudaklarının arasından sızarken, Sina'nın gözlerinin tıpkı cam parçaları gibi kırıldıklarını da görebiliyordu şimdi ama hiç değilse pençeleri ona saplanmıştı ve Karan da göğsünün üzerindeki bu acıyı severek hissediyordu. Göze göz dişe diş. Gayet adaletliydi bu durum onun için.

"Ben onu hiçbir zaman terk etmeyecek kadar onu anlayan tek kişiyim."

Sina duyduğu kelimelerin birer cam parçası olduğunu ve havada süzülerek tek tek bedenine battığını hissetti. Her bir kırık parça, sivri ucuyla bedenine saplanıyordu. Kimi göğsünü delip geçerek kalbini parçalıyor, kimi ciğerine saplanıyor, kimi un ufak olarak damlarında akan kana karışıp, yakıcı bir acıyla vücudunu talan ediyordu. Görüşünün tıpkı kırık bir camın arkasından bakar gibi parçalara ayrıldığını fark etti. Etrafındaki her şey bölük pörçüktü şimdi. İrkilerek geriye doğru bir adım attığının bile farkında değildi o an. Tüm kasları kilitlenmiş gibi donmuşçasına Karan'a baktı. Titreyen dudaklarının elverdiği ölçüde düşük bir tonla, fısıldarcasına konuşmaya çalışırken kelimeler dudaklarından zorlukla çıkıyordu.

"Ben onu terk etmedim..."

"Ettin Sina!" dedi Karan yavaşça ayağa kalkarak.

Şimdi ikisi de karşı karşıya duruyordu. Karan, kara gözlerini dikmiş acımasızca Sina'ya bakarken tekrar etti yeniden. "Ettin... Sen onu da beni de terk ettin!"

Sina kabullenmez gibi başını iki yana salladı. "Ben İber'i terk etmedim..."

Sesi yine duyulur duyulmaz tondaydı ve Karan kulaklarını öyle dikmişti ki tek bir kelimeyi bile kaçırmamıştı. Tek kaşını kaldırıp karşısındaki kıza bakarken yüzünde oluşan

gülümseme öyle ürkütücüydü ki Sina zorlukla yutkundu.

"Onu terk ettin! Beni terk ettin!"

Sina dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini yumarak yanan ciğerlerini serinletmek ister gibi bir nefes çekmeye çalıştı. Gözlerini yeniden açarak Karan'a baktı.

"İber'i terk etmedim. Sadece bir süre uzaklaşmaya ihtiyacım vardı," dedi bu kez savunma dolu bir tonla.

"Beni terk ettin!"

Karan öyle yüksek sesle bağırmıştı ki Sina istemsizce yerinde sıçradı. Ürktüğü belli bir şekilde kirpikleri birkaç kez hızla kırpıştı. Karan başını ona doğru eğerek bağırmaya devam ederken yanında duran ellerini bacaklarına bastırdı ve avuçlarını korkuyla üzerindeki pantolonun kumaşın sürttü.

"Hatırlıyor musun? Hani bana demiştin ya *'Sen benim nefesimmişsin diye!'* Ulan sen benim nefesimi kestin be! Soluğumu aldın, gittin! Kanımı kuruttun be! Terk ettin beni! Beni göt gibi ardında bırakıp gittin!"

Sina karşılık veremeden suçluluk dolu bakışlarıyla sadece Karan'a bakıyordu.

"Neden yaptın lan? Sebep neydi? Nerede yanlış yaptım?"

Karan, Sina'yı kışkırtırcasına üstelerken Sina başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Ellerini yumruk haline getirip iki yanına bastırdı.

"Sen yanlış yapmadın," diye zorlukla karşılık verdi.

"Neden gittin o zaman? Hiç mi sevmedin? Her şey mi yalandı? Her şey mi hayaldi?"

Sina rengi kaçmış bembeyaz bir yüz, Karan'ın netlikle gördüğü pişmanlık dolu gözleriyle Karan'a baktı. Deli gibi sevmişti, hâlâ deli gibi seviyordu. Karan, onun gözlerinde öyle açık görebiliyordu ki o sevgiyi ama yeterli gelmiyordu bu ona. Sina'nın gözlerinde güven göremiyordu ve aşkından kavrulan gözleri, güvensizliğin karanlığında soluk görünüyordu.

Sina cevap vermeyerek ona bakarken, Karan hâkim olmaya çalıştığı kontrolünü yitirmek üzere olduğunu hissediyordu. Titrediğini fark etmediği elini kaldırıp Sina'ya doğru

sallarken kırgın gözlerle baktı ona ve o gözler Sina'yı paramparça etti.

"İber'e sahip çıktın! Şimdi doğru düzgün tanımadığın birilerinin bebeğine sahip çıkıyorsun! Herkese sahip çıktın! Bir bana sahip çıkmadın! Ben de sahipsizdim lan! Bana neden sahip çıkmadın? Kimsesiz sokak köpeğine göstereceğin şefkat kadarını bile göstersen bana yeterdi! Onu bile çok gördün bana! Ulan herkese sahip çıkıyorsun, şimdi karşıma geçmiş İber için benimle kavga ediyorsun, senden alacağım diyorsun ama bana yine sahip çıkmıyorsun, öyle mi?"

Sina titreyen dudaklarını birbirine bastırırken, gözleri bir anlığına Karan'ın titreyen ellerine takıldı. Onlara uzanmak, ellerinin arasında sıkıca tutup o titremeyi durdurmak istiyordu ama yapamıyordu. Karan öfkeyle ona bakarken, üzüntüden kahrolsa da içinde garip bir hafifleme hissetti. Karan'ın ona olan öfkesi devam ettiği sürece ondan vazgeçme olasılığı da yükselecekti.

Vazgeçecekti biliyordu. Bundan emindi. Karan da vazgeçecekti ve bu sadece an meselesiydi. Öfke, nefrete dönüşecek ve sonra sevgisi tükenmiş olacaktı. Sina da her zamanki gibi vazgeçilir olacaktı. Vazgeçilir olunca gözden de çıkarılmış olunurdu sonuçta. Neden olmasın ki? Annesi için gözden çıkarılmış bir çocuktu. Babası için gözden çıkarışmış bir çocuktu. Hazar için herkes gözden çıkarılırdı ve buna ilk Sina dahildi. Onu sömürürken bile gözden çıkardığı ve iliklerinin son damlasına kadar onu emmeye çalıştığı hep belliydi. Sina için gözden çıkarılır olmak alışılagelmiş bir şeydi. Karan için de böyle olacaktı.

Karan da an gelecek onu gözden çıkaracaktı. Bu şimdi olmazsa ileri mutlaka olacaktı. Sina Karan'a güvense, ona herkesten daha çok sahip çıkardı ama Karan'ın onu gözden çıkaracağı günü beklemek azaptı. Annesini umursamamıştı çünkü zaten ilişkilerinde hiçbir zaman sevgi yer edinmemişti. Babasını umursamamıştı çünkü etkisiz eleman kişiliğini benimsemiş, ondan beklentisi olmamıştı. Hazar ve başkaları da kırmamıştı onu. Hiçbiriyle onu kıracak kadar derin iliş-

kiler kurmamıştı. Tıpkı gruptaki hain gibi. Ne kadar yardım etse de kişisel ilişkisi olmamıştı kimseyle.

Oysa Karan bambaşka bir yerdeydi. Onunla yaşadığı, geçirdiği her salise bile değerliydi Sina için. Onun tarafından gözden çıkarılacak olmak Sina'nın sonu olurdu. Hayatta kalması da ayakta durması da mümkün olmazdı. Oysa Hülya'nın, Sahra'nın, İber'in ve Sarya'nın ona ihtiyaçları vardı ve ancak hayatta kalırsa onlara yardım edebilirdi. Karan onun sonu olurdu. Bunu göze alması imkansızdı. Şimdi Karan'ın öfkesine de kırgınlığına da çok ihtiyacı vardı.

Karan, Sina'nın kendisine bakan gözlerindeki geri çekilişi görünce onun şimdi kırılmayacağını anladı. Kendisine karşılık vermeyeceği, Karan'ın öfkesini körükleyeceği öyle açıktı ki. Karan düşmek üzere olduğu tuzağı son anda fark etti., Sina'nın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olacak ani bir manevrayla dik dik kıza bakarak, "Git Sarya'yı al, alışverişe gidiyoruz," dedi sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle.

Sina hayretle, sorarcasına ona bakmaya devam ederken, arkasını dönüp sehpanın üzerine bıraktığı kâğıdı aldı ve inceliyormuş gibi kâğıda bakarken, "Buraya çocuk bezi de yazmak lazım," dedi düşünceli bir sesle. Ardından bakışlarını Sina'ya kaldırdı ve kuşkulu bir şekilde kendisine dikilmiş bakışlara sakin ve kararlı bakışlarla karşılık verdi.

"İber'i unut! Onu istiyorsan burada kalmaya devam edeceksin. Aksi takdirde bir daha sana yüzünü göstermem."

Bu sözlerin bitiminde Sina'nın bakışları anında değişiklik gösterdi ve nasıl olduğunu kendi bile anlamadığı bir hızla Karan'a atıldı.

"Onu benden alamazsın!" diye haykırdı. Sesi hem öfkeden hem hissettiği panikten titriyordu. Karan üzerine atılan kızın hızıyla, onunla birlikte kanepeye düşerken Sina'yı delirtecek neşeli bir kahkaha attı.

Üstüne düşen kızın, "İber'i sana bırakmam! Onu benden alamazsın! Ben baktım ona! Ben büyüttüm!" diyen öfkeli haykırışlarına aldırmadan, belini bir koluyla kavrayarak Sina'nın algılayamadığı bir hızla kanepenin üzerinde döndü

ve kızı altına alarak, iki bileğini tek avucunun içine aldı ve başının üzerine kaldırdı.

"Bana bırakamazsan burada kalacaksın o zaman. Onu çok iyi yetiştirmişsin. Çok sağ ol, bana pek bir şey kalmamış. Bundan sonrasını tek başıma da gayet rahat idare edebilirim. Tabii sen de bana eşlik etmek istemezsen?"

Tek kaşını kaldırmış alayla Sina'nın yüzüne bakarken, Sina sinirden çatlayacak gibiydi.

"Bu yaptığın insafsızlık! Sırf beni burada tutmak için onu kullanman çok acımasızca."

Karan gözlerini yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı ve gözlerini yeniden Sina'ya eğdi. Alayla gülümsedi ancak gözlerindeki hain ışıltılar Sina'nın dikkatinden kaçmadı.

"Biliyor musun Sina..." dedi tehlikeli denecek kadar alçak ve iç gıcıklayıcı bir tonla. "Seni burada tutmak için planladıklarımı bir bilsen..." deyip, kısa bir es verdi. Sina yarı korku yarı şüpheyle ona bakarken, başını kıza doğru iyice yaklaştırdı. Sina başını kanepenin döşemesine gömercesine geri çekildi. "...şaşkınlıktan düşüp yine bayılırsın... ama bugün çok işimiz var ve şu an bayılmanı istemiyorum. O yüzden ben sürprizlerime devam edeceğim... Tıpkı senin burada kalmaya devam edeceğin gibi," dedi kendinden emin bir sesle. Gözleri hafifçe kısıldı ve uyarıcı bir tonla, "Biliyorsun, itlikte masterım var ve sen daha hiçbir şey görmedin. Artık senin de gerçek benle tanışmanın zamanı geldi. Sana çok tolerans tanıdım ama bitti. Asıl acımasızlık nasıl oluyormuş, ben senden öğrendim ve sen de şimdi bana öğrettiklerinin meyvesini toplayacaksın."

Sina debelenmeyi çoktan bırakmıştı. Karan'ın bakışlarının içindeki karanlığı görebiliyordu. 'Neden?' diye haykırmak istedi. 'Neden bunu bana yapıyorsun? Ben senin için bu kadar çabalarken, kendimi paramparça ederken bana neden bunu yapıyorsun' demek istedi ancak biraz korkudan, biraz duyduklarının tutukluğundan ağzını açıp hiçbir şeyi dile getiremedi. Araştıran bakışları Karan'ın bakışları arasında gidip gelirken, solgun yüzünün Karan'ı nasıl üzdüğünü fark etmiyordu.

Karan acımasızlık maskesini öyle iyi giyinmişti ki. Sina'nın inadını kırmak, gerçeği ona söyletebilmek için öyle kararlıydı ki Sina şu an yalnızca resmin küçük bir bölümünü görüyor, tamamına hâkim olamıyordu. Altındaki incecik bedenin kırılganlığını idrak ettiğinde, ağır bedeninin yükünü tek kolunun üzerine verdi ve aşağı doğru hafifçe çekildiğinde bedenleri birbirine sürtündü.

Karan, kabarmaya başlayan sertliği Sina'ya sürtündüğünde inlememek için kendine zorlukla hâkim oldu. Bir an gözleri kapandı ve kısacık bir nefes çekti içine. Gözlerini geri açıp Sina'nın kızgın gözlerine baktığında iradesinde çatlaklar oluşmaya başladı. Sina onun sertliğinin farkındaydı ve kızgınlıkla bakıyordu kendisine. Karan elinde olmadan gülümsedi. Kızı öfkeden delirten şeyi yapmaktan bir an bile çekinmeyeceğini anladığında, on ayın özlemiyle hızla Sina'nın dudaklarına kapandı. Ne Sina'nın öfkesi ve inadı ne kendi iradesi, hiçbir şey umurunda değildi. Tek istediği özleminden delirmek üzere olduğu bedene sıkıca sarılmak ve hiçbir şeyde bulamadığı o dudakların tadına yeniden bakmaktı. Açlıkla Sina'nın dudaklarını kavradığında, altındaki ince beden yeniden debelenmeye, ona karşı koymaya çalıştı ilk birkaç saniye.

Sina dudaklarına kapanan dudakların temasıyla kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Ona dokunursa gidemezdi. Karan'a saplanır kalırsa, hem onu hem kendisini azapta bırakırdı, biliyordu. Bu yüzden ilk anda karşı koymaya çalıştı. Hasretinden delirdiği kokuyu içine çekmemek için nefesini tutmaya, dudaklarını onun talepkâr dudaklarından kurtarmaya çalıştı ama hasret ağır geldi ve yenilgi birkaç saniye sonrası kapıya dayandı.

Hani insan uzun süre suyun altında kalıp, yanan ciğerlerine bir an evvel hava toplamak için suyun yüzeyine çıktığında ağzını kocaman açar ve devasa bir nefesi ciğerlerine göndermeye çalışır ya. Sina, işte öyle sarıldı Karan'a. Devasa bir nefesi ciğerlerine göndermeye çalışırcasına dudaklarını araladı ve ciğerlerinin havaya muhtaç kalması gibi muhtaç

kaldığı Karan'ı içine çekercesine saldırdı Karan'ın öpüşlerine karşılık vererek.

Karan'a sarılmak istercesine kollarını çekmeye çalıştığında, Karan sanki anlamış gibi tek avucunda tuttuğu bileklerini gevşetti ve Sina'nın kolları Karan'a dolandı. Karan tek koluyla incecik bedeni sarmalayarak kendisine hapsederken, diğer elini Sina'nın yüzüne uzatıp ensesini ve yüzünün bir kısmını kavrayarak kendisine çekti kızı.

Dudaklar dudakları talan ederken dişler birbirine çarptı, aynı anda ikisinin dudaklarından dökülen inilti birbirine karıştı. Karan sertliğini Sina'nın bacaklarının arasına bastırırken, Sina günlerce aç kalan birinin yiyeceklere saldırması gibi bacağının birini kaldırarak Karan'ın beline doladı ve aynı sabırsızlıkla kendisini Karan'a bastırdı. Şuurunu tamamen yitirmiş gibiydi. Karan'a olan ihtiyacı her şeyin önüne geçmişçesine, ne düşünebiliyor ne de yaptığı şeyin yanlış olduğunu algılayabiliyordu. Karan şu an her şeyin önündeydi.

Karan, Sina'nın dudaklarını sertçe öperken dilini kızın ağzının içine soktu. İki dil birbirini karşıladı. Sina kollarının çemberini sıkılaştırırken, tek eli Karan'ın başının üzerine çıktı ve parmaklarını Karan'ın saçlarına dolayıp çekiştirdi. Karan'ın dişleri alt dudağını sıkıştırınca kendi dişleri Karan'ın üst dudağının üzerine kapandı. İkisi de delirmiş gibiydi. İkisi de açlıkla birbirlerinin dudaklarını çekiştiriyor, öpüyor, dilleriyle dans ediyorlardı. Nefesleri birbirine karıştı. Karan'ın burnundan çıkan nefes yalarcasına Sina'nın yüzüne çarptı. Sina'nın burnundan çıkan nefes Karan'ın burnundan içeriye sızarak ciğerlerini doldurdu. Karan koptuğunu hissediyordu ve umursamadı. Sina irade denilen şeyin ne olduğunu tamamen unuttu.

Karan zorlukla başını bir santim geri çekip dudaklarını Sina'nın dudaklarından kurtardı ama bu kez hasretle kızın yüzünde dolaştırmaya başladı. Yanaklarını öpüyor, çenesine iniyor, sonra tekrar yanaklarına, gözaltlarında, kapalı gözlerinde dolaşıyordu. Kısa öpücükler hem yumuşak hem sertti. Doymak bilmez telaşlı bir hızla dudakları kızın yüzünü talan

ediyordu. Sabırsız dudakları yeniden hırpalanmış ve şiş dudaklara yöneldi ve hızla ağzının içine aldı tekrar. Elleri istemsizce hareketlendi ve Sina'nın üzerindeki kısa kollu tişörtün yakasına uzandı. Ne Karan fark etti iki eliyle tuttuğu tişörtün parçalandığını ne de Sina fark etti üzerindekinin yırtıldığını.

Karan'ın sabırsız, aceleci elleri, yırtılan tişörtü iki yana savurdu. Dudakları sesli bir inlemeyle kızın dudaklarından uzaklaştı ancak bir saniye sonra çenesinden aşağı inerek boynuna, oradan iki göğsünün arasına kaydı. Bir eli Sina'nın sol göğsünün üzerine kapanırken, dudakları sutyenin üzerinden sağ göğsünün üzerine kapandı. Sina'nın başı geriye savrulurken kalçaları istemsizce havalandı ve kendisini Karan'a bastırırken hâkim olamadığı iniltisi dudaklarından dışarı fırladı. Karan sanki kendisine engel oluyormuş gibi kızgınlıkla sutyeni kızın göğüslerinden aşağı çekti ve ortaya çıkan bembeyaz göğüslere bir an sarsılarak baktı. Gözü dönmüşçesine yine birini avuçlarken diğerine kapandı ve sertleşen uçları dişlerinin arasında çekiştirerek emmeye başladı. Sina'nın dudaklarından fırlayan çığlık acıdan mı hazdan mıydı ikisi de anlamadı ama umursamadılar.

Sina kulaklarının uğuldadığını, beyninin karıncalandığını hissediyordu. Teninde dolaşan parmaklar, sert dudaklar şuurunu kaybetmesine neden olmuştu. Ne nerede olduğunu, ne ne ne yaptığını biliyordu o anda. Sanki bir rüyanın içindeymiş gibi bedeninin boşlukta süzüldüğünü hissediyordu. Bu dokunuşları bu kadar özlemiş olduğuna inanamıyordu. Şimdi teninde dolaşan dudakların varlığı, aklını kaybetmiş olduğunu söylüyordu ona. Nasıl dayanmıştı? Onca zaman bu dokunuşlardan uzakta nasıl dayanmış, nasıl hayatta kalmıştı? Yeni çıkmaya başlamış sakalların tenine sürtünmesi, yoğrulan göğsünün üzerindeki parmakların dokunuşu, dişlerin arasında ezilen göğüs ucu beyninin içinde şimşeklerin çakmasına neden oluyordu ve bu hazzın uzağında yaşamaya nasıl dayanmış olduğuna akıl erdiremiyordu. Karan'a hissettiği tutku bir girdap gibiydi. O girdaba yakalanınca oradan çıkması imkansızdı. Ne aklı kalıyordu yerinde ne de düşünce

sistemi işler durumdaydı. Bedenindeki her sistem arıza veriyordu. Her yanından kulaklarını sağır edecek yükseklikte sinyal sesleri geliyordu ama o bunları durduramıyordu.

Kafasının içinde çınlayan gürültüden kurtulmak için çığlık atmak istedi ama ağzını açtığında yalnızca haz dolu bir inilti çıktı dudaklarından. Karan başını hafifçe kaldırıp, dişlerinin arasındaki göğüs ucunu çekiştirerek Sina'nın yüzüne baktı. Gözleri kapalı, başı arkaya düşmüştü ve gerilen ince boynunun üzerinde damarları şişerek belirginleşmişti. Karan gözlerini kısarak başlattığı saldırının bir adım sonrasına geçti. Sina'nın sol göğsünün üzerindeki elini kaydırarak aşağı doğru indirdi. Hiç tereddüt etmeden aceleci bir tavırla, elini iki bedenin arasına soktu ve kızın üzerindeki taytın lastiğini kavrayarak aşağı çekti. Dudakları boşta kalan göğsün üzerine kapanırken, sol elini kızın sağ göğsünün üzerine kapayarak yoğurmaya devam etti. Kendi kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı ve Sina'nın taytını kalçalarının altına kadar indirdikten sonra vakit kaybetmeden avucunu çamaşırının üzerinden kızın bacaklarının arasına bastırdı.

Sina bacaklarının arasında hissettiği elin varlığıyla gözlerini ardına kadar açıp, bakışlarını Karan'ın bakışlarına indirdi. Karan bacaklarının arasına baskı yaparken inlemesine hâkim olamadı ve istemsizce kalçalarını adamın avucuna bastırdı. Karan başını kaldırıp, dişlerinin arasındaki göğüs ucunu çekiştirerek bıraktı. Saçları dağılmış, birkaç tutam alnına dökülmüştü. Gözleri alev alev yanarken Sina'nın bulutlu yeşil gözlerine baktı.

"Hadi beni özlemediğini söyle," dedi boğuk, Sina'nın aklını başından alan seksi bir tonla.

Sina cevap veremeden ona baktı. Kalbinin boğazında attığını biliyordu. Boğazının yanında pıt pıt atan damarın baskısı o kadar netti ki Karan'ın da bunu görebildiğini, onun oraya kayan bakışlarından anlayabiliyordu. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak ağzından çıkacak kelimeleri engellemeye çalıştı. Yanıyordu... Karan'ın dokunuşları bedenini alevlerle sarmalamıştı ve yandığını bilse de uzaklaşamıyordu. Göz-

lerini sımsıkı kapayıp, kaybettiği iradesini bulmaya çalıştı. Kafasının içinde dağılmış düşünceleri sıraya sokup, yeniden kontrolünü kazanmaya çalıştığı esnada üzerindeki çamaşırın ağırın kenara çekildiğini ve Karan'ın vakit kaybetmeden bir parmağını içine soktuğunu hissettiğinde, toparlamaya çalıştığı düşünceler parçalanarak beyninin karanlıklarında dağıldı yine.

Karan, Sina'nın toparlanmasına izin vermeden saldırısına devam etti. Bir parmağını kızın içinde oynatırken avucunu daha çok bastırarak Sina'nın kadınlığında sürttü. Sina'dan çaresiz bir inilti çıkarken, kontrolünü kaybetmişçesine kalçaları yeniden havalandı.

"Hadi istemediğini söyle!" dedi Karan meydan okuyan bir sesle.

Sina'nın çaresiz hıçkırığıyla omuzları sarsıldı. Karan'ın büyüsü onu her zaman çaresiz bırakıyordu. Şu an sanki yaşama tutunur gibiydi. Sanki Karan'dan uzaklaşırsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Söyle!" dedi Karan sesini yükselterek.

Parmağını dışarı çekerek bu kez iki parmağını birden kızın içine itti ve Sina haz dolu bir çığlık attı. Karan'ı özlemişti... Öyle çok özlemişti ki kavruluyordu. Bedenindeki her hücre adam için çırpınırken, şu anda paramparça olmuş iradesini yeniden bir araya getirmeye çalıştı. Dudaklarının üzerine kapanan dudaklar ve içinde hareket eden parmaklarla yeniden yerle bir edildi.

Karan kızın alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Gözlerini bir an bile Sina'nın yüzünden ayırmıyordu. Elinin baskısını arttırırken, gözlerinden çıkan arzulu alevler Sina'nın gözlerinin içinde yansıdı.

"Yapma!" diye yalvaran ses Sina'nın ağzından dışarı döküldü. Öyle alçak, öyle düşük bir tondu ki Karan duymakta zorlansa da Sina'nın bakışlarındaki çaresizliğe ek olarak, birbirine yapışık dudaklardan çıkan kelimeyi doğru duyduğuna emin oldu ama kabul etmedi bu itirazı.

"On ay!" diye inledi dudaklarını hafifçe çekerek. Konu-

şurken ikisinin de dudakları birbirine değiyordu. Alevlerden kavrulan gözlerini Sina'nın gözlerinden çekmedi. Kızın gözlerinin içinde kendi yansımasını görebiliyordu. İkisi de birbirlerine gözlerini dikmiş bakarlarken, Karan kızın içindeki elini yavaşça çekerek dışarı çıkardığında, Sina'nın çektiği derin nefesle göğsü yukarı kalktı.

"On ay azap çektirdin! On ay beni sensiz bıraktın!" diye mırıldandı Karan, yarı öfkeli yarı hasret dolu bir tonla.

Sina hem durmasını istiyor hem hissettiği boşlukla hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu adama. Karan, kızın gözlerindeki ikilemi fark ettiğinde, aklından geçeni yapmak için bir an bile duraksamadı. Hızla elini pantolonun fermuarına götürüp açtı ve eline aldığı sert erkekliğini dışarı çıkararak diğer elini aşağı kaydırıp, Sina'nın kalçasını kaldırdı ve sırılsıklam ıslanmış kadınlığında kaydırarak hızla içini doldurdu. "Artık beni sen bile durduramazsın!" dedi haz dolu bir iniltinin dudaklarından dökülmesinden hemen önce.

Başını arkaya doğru atarken gözlerini yumdu ve sanki yuvasına dönmüş mutlu bir adamın huzuruyla gömüldüğü sıcaklığın tadını çıkardı. İleri doğru bir hamle yaptığında ikisi aynı anda inlediler. Sina kolunun biri Karan'ın ensesine dolanmışken, diğeriyle bedenine sarıldı. Kendisini dolduran sertlik başını döndürüyordu. Bunun olmaması gerekiyordu ama karşı koyacak gücü yoktu. Şu an tek ihtiyacı olduğu şey bu adamdı. Bu adam onu tamamlayan yegâne şeydi ve aylar süren eksikliği sanki bir anda yok olmuş gibi hissediyordu.

Karan, yüzünü kızın boynuna gömerek geri çekildi ve yeniden içeri sert bir hamle yaptı. Sina dişlerini Karan'ın omzuna bastırdı. Kapalı gözlerinin kıyısından bir damla yaş süzülürken burnu Karan'ın tişörtünün üstüne kapandı ve sesli, derin bir nefes çekti. Karan'ın kokusu burnundan içeri dolarken, yeni bir hamleyle içi yine Karan tarafından dolduruldu.

İkisi de delirmiş gibiydi. Karan hızlı ve sertçe içinde gidip geliyor, Sina adamı daha fazla hissetmek istercesine kalçasını kaldırıyordu. Karan başını bir an Sina'nın boynundan geri çekti ve çabuk hareketlerle elini kaldırarak, kızın üzerindeki

taytı söker atar gibi bir bacağından çekip çıkardı. Sina kurtulan bacağını sabırsız bir hareketle Karan'ın beline sardı. Karan yüzünü yeniden kızın boynuna gömdü. Dudakları Sina'nın boynunda, yanağında, dudaklarında dolaşırken ikisi de nefes nefese hem öpüşüyor hem birlikte kalçalarını oynatarak daha fazlasını ister gibi birbirlerine sarılıyorlardı.

Sina aklını kaybetmiş olduğunu düşünse de o anda başka türlüsüne gücü yetmeyeceğini biliyordu. Çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir canlı gibiydi. Kana kana su içercesine Karan'a karşılık veriyordu.

Hamleler hızlandı, öpüşler daha çok sertleşti ve çok kısa bir anda ikisi de zirveye doğru tırmanışa geçtiler.

Karan başını kaldırıp, "Beni bir daha bırakıp gitmene izin vermeyeceğim!" dedi nefes nefese. Ağır ağır Sina'nın içinde gidip gelirken, sağ elini kaldırıp Sina'nın çenesini kavradı ve bakışlarının buluşmasını sağladı.

Sina ıslak gözleriyle Karan'a bakarken tıpkı onun gibi nefes nefeseydi. Arzudan ikisinin de gözleri bulanık bakıyordu birbirlerine.

"Sana benden başka kimse dokunmayacak ve sen bana mahkumsun," dedi Karan dişlerinin arasından. Kızın çenesini hafifçe salladı. "Söyle bana, sen bana nesin?" dedi tekrarlamasını ister gibi. Yeniden sertçe içine vurdu. "Söyle!" diye neredeyse bağırdı.

Sina gözlerini yumarak hıçkırdı. Tırmandığı zirvede her an aşağı düşebilirdi ve bundan kaçınırcasına Karan'ın omuzlarına tutunup kalçalarını kaldırdı.

"Söyle!" diye tısladı Karan kulağının dibinde. "Gözlerini aç, gözlerime bak ve tekrarla!"

Sina nefes nefese solurken göğsü inip kalkıyordu. Karan'ın çenesini hafifçe sıkarak sarsmasıyla yeniden gözlerini açtı. Hezimete uğramış gibi baktı Karan'a.

"O siktiğimin kafasında ne kuruyorsan hepsine çözüm bulacağız. Gitmene asla izin vermeyeceğim! Duydun mu beni? Bana mahkumsun! Ben sana mahkumum ve sen bir daha beni terk edip gidemezsin!"

Sina yalvarırcasına baktı Karan'a. Gözlerine dolan yaşlar, görüş açısını bulanıklaştırdı. Karan'a mahkumdu. Tek istediği Karan'ın ona mahkûm olmamasıydı.

"Söyle!" dedi Karan dişlerini sıkarak.

"Sana mahkumum," diye fısıldadı zorlukla.

Karan dudaklarını kızın kulağına eğdi. "Sen de bana mahkumsun diye devam edeceksin!"

Sina hıçkırdı. Karan sertçe bir darbe daha vurduğunda isyan dolu bir sesle bağırdı.

"Sen de bana mahkumsun!"

"Güzel..." diye fısıldadı Karan memnun bir tonla. "Bunu aklından çıkarma! Biz birbirimize mahkumuz."

Aniden temposunu hızlandırarak hem kendisini hem Sina'yı sabırsızlıkla bekledikleri zirveye taşıdı. Birbirlerinin kollarında, birbirlerine sımsıkı sarılarak, nefes nefese kalmış halde iniltilerinin birbirine karışmasını sağladı.

4. BÖLÜM

Dakikalardır kımıldamadan oldukları yerde duruyorlardı. Karan'ın başı kanepenin kolunda, sırtını kanepenin arkasına dayamış, kollarını kızın etrafında sararak onun sırtını da kendi göğsüne yaslamıştı. Bacaklarının arasında Sina'nın bacakları hapsolmuştu. Kızın bir bacağı çıplak, diğerinde hâlâ taytı vardı. Kendi pantolonunun önü açıktı ve kalçalarının yarısına kadar inmişti. Çenesi Sina'nın başının üzerindeydi. Sina utançla kıvranıyordu. Onun kımıldayamaması utançtan kaynaklanırken Karan'ınki tamamen keyfiydi. Uzun zamandan beri özlediği yakınlığı yaşarken, kımıldamak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Sina'nın utançtan kıvrandığını ve bu yüzden kımıldayamadığını biliyordu ama bu durumu kendi avantajına çevirip sesini çıkarmadan anın keyfini çıkardı.

Sina şu noktaya nasıl geldiklerini çözümlemeye çalışıyordu. Her konuda tıkır tıkır işleyen beyni, Karan'ın söz konusu olduğu durumlarda resmen iflas ediyordu. Her zaman muntazam işleyen çarkların arasına biri çomak sokmuş gibi dişleri kırılıyor, her şey bir anda darmadağın oluyordu. Şu anda da beynindeki çarklar birbirine girmiş vaziyetteydi.

Yukarı hırsla çıkarken maksadı Karan'la kavga etmek, onu delirtmek ve öfkesinin önünde sürüklenmekti. Oysa şu anda bulundukları pozisyon sanki bunların tam tersi olmuş gibiydi. Karan'la sevişmişti. Hem de aklının ucundan dahi geçmediği bir anda sevişmişti. Özlemi öyle ağır basmıştı ki daha ilk adım atıldığında tökezlemiş, resmen adama saldır-

muştu. Ağzının içinden kaçmak üzere olan utanç iniltisini, dudaklarını birbirine bastırarak engelledi ve hüsranla gözlerini yumdu.

Karan'ın sarf ettiği sözler beyninde yankılandı o anda. Ona sahip çıkmadığını haykırmıştı. Oysa nasıl da tersini yapmaya çalışmıştı. Gözünün kenarından bir damla yavaşça süzülürken, Karan'la birlikte uçurumun kenarında olduklarını hissediyordu. Onu mutlu etmek tek amacıyken bu suçlamalara göğüs germek çok zordu. Çok acıydı. Kim sevdiğini başka kollara itmeye çalışırdı ki? Kim yapabilirdi bunu? Sina bunun da bir çeşit intihar olduğunu düşündü. Kendini değilse bile ruhunu öldürüyordu.

Karan kollarının arasındaki bedenin gerilmeye başladığını hissettiğinde, onun yine içten içe kendiyle savaşmaya başlamış olduğunu anladı. Buna fırsat vermeden, kafasında kurmaya başladığı her şeyi dağıtması ve ona düşünme fırsatı vermemesi gerektiğini fark ettiğinde, aniden yerinde kıpırdanarak doğrulmaya başladı. Sina'ya düşünecek zaman vermeden kendi rüzgarına katıp savurursa, o zaman bir şansları olacaktı. Yoksa Sina düşünecek, kuracak, kaçacak ve yeniden elde ettikleri şansı yok edecekti.

"Alışverişe gitmemiz lazım," diye tekdüze bir sesle konuşarak yerinden kalkarken, Sina'yı da kollarının arasında kaldırarak oturttu. Sina başını kaldırıp ona bakamıyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış çenesi titrerken, bakışlarını yere çivilemişti. Karan daha fazla üzerine gitmemek için farkında değilmişçesine iki ayağının üzerine basarak ayağa kalktı ve pantolonunu yukarı çekerek toparlandı ama fermuarı kapamadan eğildi ve Sina'yı bir çırpıda kucağına aldı. Sina sesini bile çıkarmadan yüzünü Karan'ın göğsüne gömdü. Karan seri adımlarla yatak odasına yollandı. Odaya girer girmez Sina'yı banyoya taşıdı, yavaşça kızın ayaklarının yere değmesini sağladı ve sanki her şey çok normalmiş gibi olağan bir sesle konuştu.

"Hızlı bir duş al, temiz giysileri yatağın üstüne koyacağım."

Utançtan başını kaldıramayan kızı banyoda bırakıp kapıyı kapadı ve derin bir nefes çekerek sırtını kapıya yasladı. Şimdilik en iyisi, her şey yolundaymış gibi davranmaktı. İlk muharebe düşündüğünden bile iyi gitmişti. Kimin kazandığının önemi yoktu. Karan'a göre ikisi de kazanmıştı. En azından on ayın ardından hasret gideren bir sevişme olmuştu. İstediği kadar uzun sürmemişti ama şimdilik bununla da yetinebilirdi. Suratında engel olamadığı bir gülümseme belirdi. Sina şimdi kendi kendini yiyip bitirecekti ama ona karşı boş olmadığı öyle belliydi ki o da kendini durduramamıştı işte.

Zaten Sina'nın ona karşı boş olmadığını çoktandır biliyordu ama o saçma fedakarlıktan kurtulması gerekecekti. Sina'nın bencil olmasını istiyordu. Yalnızca kendini düşünmesini, kendi istek ve arzularına göre yaşamasını istiyordu. Sina bencil olursa Karan'ı zaten bırakmazdı. İliklerine kadar işlemiş olan o saçma fedakârlık duygusundan bir an evvel kurtulması lazımdı ve bencillik konusunda Karan bir uzmandı. Bunu ona zevkle öğretecekti. Sina'nın sonsuz bencilliği, Karan'ı da sonsuza kadar Sina'nın yanında tutardı nasılsa. Bundan öyle emindi ki en ufak şüphe kırıntıları varsa da zihninde, biraz evvelki sevişme sonrası hepsi buhar olup uçmuştu.

Sina onu istiyordu, hem de çok istiyordu. Kendini Karan'a verişi, Karan'dan talepleri öyle belirgindi ki Karan her zamanki gibi sevişirken ondan başka hiçbir şeyi düşünememişti.

* * *

Sina önde, Karan arkada Özge'nin dairesine girdiklerinde, üç kız da koltuklara iyice yerleşmiş kıkırdayarak sohbet ediyorlardı. Duş sonrası Sina saçlarını kurutsa da bir saat önce yaptığı haltı gizlemek istercesine uzun, gür saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı. Üzerinde bol, krem rengi keten bir pantolon ve siyah, kısa kollu, dar bir tişört vardı.

Saçma sapan bir şekilde, Ağustos'un sıcağında bu tişörtü giymek zorunda kalmıştı.

Banyo sonrası yatağın üzerindekilere bakıp burun kıvırarak sırtının yarısını açıkta bırakan askılı bir tişört alıp üzerine geçirdiğinde, odanın ortasında duştan çıkan Karan'la burun buruna gelmişti. Karan, üzerindeki tişörte bakıp kaşlarını çatarak, "Ben bunları çıkarmadım!" demişti.

Sina, ters ters bakarak karşılık vermeden yanından geçecekken kızı kolundan tutup durdurmuştu.

"Çıkar onu üzerinden. Dışarı böyle çıkamazsın!"

Sina'nın başa çıkmaya çalıştığı utancı, çok çabuk şekilde öfkeye dönüştü. Can simidi gibi bu kavgaya sarıldı.

"Ağustos'un sıcağında onları giyinecek değilim! Canım ne isterse onu giyinirim!"

"Sina asabımı bozma benim! Sırtındaki dövmenin yarısı görünüyor!" diye bağırdı Karan kaşlarını çatarak.

"N'olmuş görünüyorsa? Beden benim, dövme benim!"

"Görünemez efendim!" diye haykırdı Karan, gözleri çakmak çakmak Sina'ya bakarken. Belinde yalnızca bir havlu sarılıydı ama her zamanki gibi bu durumdan zerre rahatsızlık duymuyordu.

"O dövmeyi benden başka kimse göremez! Çıkar üstündekini hemen!"

"Çıkarmıyorum!"

Sina iki eli belinde, öfkeden kuduarak bakıyordu Karan'a. Karan bir saniye bile tereddüt etmedi. Hızla ileri atılıp, kızın üzerindeki tişörtü iki eliyle kavradı ve iki parçaya ayırdı.

"Evde istediğini giyin! Dışarı çıkarken o dövme görünmeyecek! Bana bir kamyon dolusu tişörte mal olsa da her defasında yırtıp parçalayacağım!" diye tıslad hiddetli gözlerle kızın şaşkınlıktan donakalmış yüzüne bakarak.

Sina başını eğip, üzerinde sallanan parçalanmış kumaşa baktı. Yalnızca bir sutyenle ayakta dikildiğinin farkında olmadan, hâlâ biraz evvelki durumu kavramaya çalışırcasına, hayretle bakışlarını yeniden Karan'a kaldırdı. Karan, sanki birkaç saniye önce hiddetten kuduran adam kendi değilmiş

gibi gülümseyerek Sina'ya bakıyordu. Yumuşak bir sesle konuşurken omuzlarını silkti.

"Hem arabayla gideceğiz, alışveriş merkezleri de serin oluyor. Asla sıcaktan bunalmana izin vermem. Klimalar yüzünden üşümeni de istemem. Bence benim çıkardıklarımı giyin. Göreceksin bak, pişman olmayacaksın."

Suratı öyle sevimliydi ki o an, Sina şüpheyle gözlerini kısıp Karan'a baktı. Bir insanın üç saniye içerisinde bu kadar zıt ruh hallerini yaşayabilmesi ancak ruh sağlığı bozuk olan birinde görülebilirdi ve şimdi Sina da Karan'ın ruh sağlığından ciddi şekilde endişe etmeye başlamıştı. Karan yine gülümseyerek ona baktı. Tıpkı inatçı bir çocuğu ikna etmeye çalışan bir ses tonuyla, "Hadi güzelim. Bir an evvel giyin çıkalım. Daha Sarya'yı alacağız," dedi.

"Ruh hastasısın sen!" diye fısıldadı Sina hayretle bakarak.

"Sayende!" diye karşılık verdi Karan sırıtarak.

Sina hiçbir şey söylemeden birkaç saniye daha Karan'a baktı ve bıkkınlıkla dudaklarını büzerek, topuklarının üzerinde dönüp tekrar giyinme odasına yöneldi. Karan'ın mutlu bir yüzle derin bir nefes çekip, kendisine bakmaya devam ettiğini görememişti.

* * *

Kızlar Karan'la birlikte içeri giren Sina'nın üzerini değiştirmesini dışarı çıkacaklarına verdikleri için bununla ilgili yorum yapmadılar. Üzerinde siyah kot ve kısa kollu siyah tişört olan Karan'ın omzunda bir çanta vardı ve çantanın fileli yanına sıkıştırılmış biberonlardan Sarya'nın eşyalarını taşıdığı belli oluyordu.

Sina asık suratlı, Karan'sa neredeyse keyifliydi. Kızlar sessizleşerek onlara bakarken, Karan omzundaki çantayı ortadaki sehpanın üzerine bırakarak Özge'ye doğru yaklaştı ve elini uzattı.

"Karan Turanlı. Memnun oldum."

Özge ilk anda şaşırdıysa da kimsenin fark etmediği bir hızla toparlanarak uzatılan eli sıktı.

"Özge... Ben de memnun oldum."

Karan ayakta dikilmeye devam ederken Sina huzursuzca etrafına bakıp, daha önce oturduğu Özge'nin ayak ucuna ilerledi. Bu arada Karan ve Özge kısa sohbetlerine devam ediyorlardı.

"Geçmiş olsun. Umarım şimdi daha iyisindir."

"Teşekkür ederim. İyiyim, sorun yok. Büyütülecek bir şey değildi zaten," dedi Özge umursamazca omuz silkerek.

Karan anlamış gibi başını salladı, sonra bakışları Hülya ve Sahra'ya çevrildi.

"Anlaşılan hiç vakit kaybetmiyorsunuz."

"Ne vaktiymiş o?" dedi Hülya gözlerini kısarak.

"Özge'nin geldiğini duyup, hemen damlamanızdan söz ediyorum," dedi Karan ters bir sesle.

"Herhalde geleceğiz. En azından bir geçmiş olsun demek istedik. Sen ne zaman gelmemizi isterdin haşmetlimiz?"

Karan, Hülya'nın aksi, alaycı sözlerine gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. Hülya onu terslemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Böyle bir yengeyle ömür nasıl geçerdi ki? Elini sallayarak Hülya'ya çevirdi yüzünü. "Kalk, bana kahve yap. Senin sivri dilin başımı ağrıtıyor. Belki baş ağrımı alır," dedi ters bir tavırla.

"Ben niye sana kahve yapıyormuşum? Sina yapsın!"

Sina kızgınlıkla Hülya'ya bakınca, Karan bir an Sina'nın yüzüne bakıp yeniden Hülya'ya döndü. "Onun şu sıra beni zehirleme olasılığı yüksek," dedi alaycı bir tonla. Sonra araştırırcasına etrafına bakıp, "Nazife Hanım gelecekti? Gelmedi mi hâlâ?" derken, elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Hülya usançla yerinden kalktı.

"Arama kimseyi. Rahat bırak Salim'i. Burada Nazife Hanım. İçeride, Sarya'nın yanında duruyor. Çocuk uyudu, yataktan düşmesin diye yanında beklemesini istedik. Yaparım ben kahveni."

Hülya ters ters Sina'ya bir bakış attı. "Bunu da benim başıma sardın ya, aferin Sina," diye söylendi.

Karan, Hülya'ya aldırmadan kızın kalktığı koltuğa oturdu

ve gözlerini Özge'ye dikti.

"Dikişleri ne zaman alacaklar?"

"Haftaya dedi doktor." Özge cevap verirken, gözleri inceleyerek Karan'ı süzüyordu. Kafasında canlandırdığı tipe hiç benzemiyordu. Adamın garip bir elektriği vardı. Yakışıklıdan ziyade çekici bir tipti. Uzun kirpiklerin çevrelediği kara gözleri, insanı delip geçecekmiş gibi bakıyordu. Karşısındakini huzursuz edecek kadar kendine güvenen bir tipti. Bakışları Sina ve Karan arasında gitti geldi. Yerinde hafifçe toparlanarak, bir dirseğini kanepenin koluna dayayıp yüzünü Karan'a çevirdi.

"Beni buraya yerleştirdiğin için teşekkür etmek istiyordum. Gerçi gerek yoktu. Kendi evime gitmeyi tercih ederdim. Genelde hep böyle emrivaki mi yaparsın?"

Karan arkasına yaslanmış, sağ ayak bileğini sol dizine yaslamıştı. Öyle rahat öyle sakindi ki Sahra kuşkuyla bakıyordu adama. Karan etrafa bakarak omuz silkti. Sanki dairenin içini inceler gibiydi. "Emrivaki değil. Sen şimdi evine gitsen, ben Sina'yı zapt edemezdim. Boşu boşuna canım sıkılacaktı. Böyle her ikiniz de gözümün önündesiniz işte. Sen rahatsın, ben de rahatım."

Özge kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla Karan'a baktı. Adamın umursamaz açık sözlülüğü hayrete düşürmüştü.

Yan gözle Sina'ya bakınca onun, *"Anlıyorsun beni değil mi?"* der gibi kendisine baktığını gördü. Garip bir mimik yapıp yeniden Karan'a döndü.

"Canım sen biraz dediğim dedik misin acaba? Hani diyorum, acaba etrafındakilere de bir sorma nezaketinde bulunsan mı? Beni apar topar buraya getirttin anladım da, bizim binanın kapısını değiştirmek, eve alarm takmak ne iş?"

Sina yerinde dikleşerek, "Ne?" dedi şaşkınlıkla. Gözleri ardına kadar açılmış, bir Özge'ye bir Karan'a bakıyordu.

Özge bakışlarını Sina'ya çevirip, eliyle Karan'ı göstererek açıklamaya girişti.

"Mete'yi aradım az evvel. Eleni de yok. Daha bir ay adada kalacakmış. Binaya göz kulak olsun diyecektim Mete'ye. Ne

dese beğenirsin? Senin bu höttö zöt, bu sabah adam göndermiş, binanın kırık kapısını değiştirmişler, kilit kırıktı ya, o da yetmemiş alarm taktırmış her yere."

Sina ağzının açık kaldığını biliyordu ama kapatamıyordu. Başı ağır ağır Karan'a çevrilirken, yüz kaslarına zorlukla hâkim olup ağzını kapamaya çalıştı.

"N'aptın?" dedi hayretle.

Karan yine umursamazca omuz silkti. "E bina ardına kadar açık. Hiç güvenli değil. Mahalle zaten hapishane kaçkınları yuvası gibi. Talan ederlerdi her şeyi. Birkaç kamera, birkaç alarm işte," dedi omuz silkerek, sonra tek derdi kahveymiş gibi başını geri çevirip, "Hülya kahve nerede kaldı? Çekirdek mi topluyorsun? Abim de bu kadar bekliyor mu bir kahveyi?" dedi sabırsız bir sesle.

"Getiriyorum, az sabırlı ol!" diye çemkirdi Hülya elindeki fincanla gruba yaklaşırken.

Karan, Hülya'yı umursamadan bakışlarını Özge'ye çevirdi. "Höttö zöt ne?" diye sordu merakla.

"Sensin canım!" dedi Özge iğneleyici bir sesle. "Senin gibilere biz höttö zöt diyoruz!"

Karan hâlâ hayretle ona bakan Sina'ya çabuk bir bakış attı. Hülya'nın uzattığı fincanı alırken, "Sen hazırlanmaya başla. Kahvemi içeyim, çıkıyoruz hemen," dedikten hemen sonra yine Özge'ye döndü. "İyi bir şey değil galiba," dedi bu kez tek kaşını kaldırarak. Özge iki kaşını yukarı kaldırarak cevapladı onu.

Sina hızla ayağa kalkarken işaret parmağını salladı. "Bana emir verip durma! Herkesin hayatına da karışma!"

Karan kahvesinden ilk yudumunu aldı ve fincanı dudaklarından geri çekerken ifadesizce baktı Sina'ya.

"Herkesin hayatından bana ne? Benim derdim senin hayatınla. Hadi, git hazırla bebeği, akşama kadar yapacak çok şey var. İber gelene kadar dönmemiz lazım. Aç gelecek," dedikten sonra tek kaşını kaldırdı imalı bir şekilde. "İber'in aç kalmasını istemezsin değil mi?" diye sordu.

Sina anlamıştı artık. Karan İber'i kullanarak Sina'ya her

istediğini yaptıracağını sanıyordu. Gözlerini kısarak tehdit edercesine Karan'a baktı. Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki Karan ondan önce davrandı. İmalı bir gülüş yüzünde yayılırken gözleri baştan aşağı Sina'yı süzdü. "Yeni bir İber tartışmasını dört gözle bekliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Sina, kıpkırmızı bir suratla gözlerini ondan kaçırıp hızla kirpiklerini kırpıştırdı. Kızlar merakla ikisine bakarken, Sina bakışlarını salonun içinde dolaştırdı ve pes etmiş gibi oflarcasına bir nefes koyuverip, sehpanın üzerindeki çantayı sinirli bir tavırla kaparcasına aldı ve yatak odasına yollandı.

Yeni uyanan Sarya'nın altını değiştirdikten sonra mamasını yedirdi ve kendi aralarında sohbet eden gruba aldırmadan, kucağında Sarya'yla birlikte kapıya yöneldi. Adımları sert, hareketleri protesto eder gibiydi. Karan onun tavırlarına aldırmadan yerinden kalkarken, alaycı bir gülümsemeyle kızlara baktı.

"Siz dedikodunuza devam edin. Birkaç gün sonra görüşürüz," dedi imalı bir sesle. Hülya'ya uyarıcı bir bakış atarken, gözleriyle onları rahatsız etmemelerini söyler gibiydi.

"Akıllısı beni bulmaz, delisi yamacımdan ayrılmaz," diye mırıldandı Özge, ikisinin arkasından bakarken.

* * *

"Alışveriş keyfimi bozma!" dedi Karan ters bir sesle.

"Seninki alışveriş keyfi değil, bokunu çıkarmak!" diye tıslad Sina.

"Bebek alışverişi diğerlerinden daha eğlenceli. Neden bokunu çıkarmak olsun?" dedi Karan masumca gözlerini açarak.

İki saate yakındır alışveriş merkezindelerdi ve Sarya, Karan'ın kucağında çok rahat ve mutlu görünüyordu. Karan'ın koca bedeniyle kıyaslayınca oyuncak bebek gibi duruyordu. Karan, sol koluna yasladığı bebeği öyle benimseyerek tutuyordu ki sanki hayatı boyunca bebeklerle zaman geçirmiş gibiydi.

Şu an bebek mağazasının ortasında karşılıklı tartışırken,

her zamanki gibi Sina çıldırmanın eşiğine gelmiş, Karan'sa keyiften kendini kaybetmiş durumdaydı.

"Mağazanın yarısını satın aldın!" diye tısladı Sina gözlerini kısarak.

"Sarya'nın ihtiyacı var."

"Onun ihtiyaçları belli. Üç kutu biberon takımı ihtiyaç değil! İki biberon ona yetiyor."

"Geceleri sürekli biberon yıkamak vakit kaybı. Hem aldığımız alet bence müthiş bir şey. Sence de biberonların buharla steril edilmesi çok ilginç değil mi?"

Sina gözlerini devirdi. Karan işe yarar olduğunu düşündüğü her şeyi alıyordu.

"Aldığın ayakkabıların çiftini bir ay bile giyinemeyecek ve sen yirmi çift aldın!" dedi suçlarcasına.

"Bence hepsi de çok sevimli. Hem siz kızlar giysilerinizde renk uyumuna önem veriyorsunuz, öyle değil mi? Onun da bir kız olduğunu unutma. Giysisine uygun ayakkabıyı o da ister. Bence konuşabilse, mutlaka o da bunu söylerdi."

Karan umursamazca arkasına dönüp mağazanın içine doğru yeniden hareketlenirken, Sina aceleci adımlarla onu takip etti ve yine söylenircesine konuştu.

"Görgüsüzsün!"

"Belki de haklısın ama umurumda değil. Bok gibi param var ve bunu bok temizlemek için kullanabilirim," dedi arsızca sırıtarak. Aldıkları paketler dolusu çocuk bezinden söz ettiğini Sina çok iyi anladığından, bu kez adama yalnızca küçümseyerek bakmakla yetindi.

İki saatin sonunda mağazadan çıktıklarında elleri boştu. Sina onca şeyi nasıl taşıyacaklarını kara kara düşünürken Karan kredi kartıyla ödemeyi yapmış, mağaza müdürüne her şeyin eve gönderilmesini söylemişti. Sina yalnızca aldıkları kangurunun gönderilmesine izin vermemiş, üzerine geçirerek Karan'ın kolunda keyifle yatan Sarya'yı göğsüne yerleştirmişti. Şimdi Sarya yüzünü Sina'nın göğsüne gömmüş, uyuklamaya başlamıştı. Karan bir omzunda Sarya'nın çantasını taşırken, sağ eli Sina'nın sol elini kavramıştı. Başka

bir mağazaya girip İber için birkaç giysi alırken, Sina yine onunla tartışma halindeydi.

"Sahip olduğu giysiler ona yetiyordur. Bu yaptığın çok yanlış."

"Neden yanlış olsun?"

"Çünkü ileride tatminsiz bir çocuk olur. Her şeye sahip olabileceğini düşünmesini istemiyorum. Elindekilerin kıymetini bilmeli."

"İber elindekilerin kıymetini biliyor. Bunlar ona çok yakışacak."

"Mesele yakışıp yakışmaması değil!"

Sina usançla Karan'la tartışırken yorulduğunu hissediyordu. Yorgun bir şekilde yüzüne düşen tutamı kulağının arkasına iterken ofladı. Tekrar bir nefes çekip Karan'a çevirdi bakışlarını.

"Onun her şeyi çabucak tüketen bir çocuk olmasını istemiyorum. Senin bu yaptığın kötülük. İyi niyetini anlıyorum ama bu tür şeylerde ihtiyacından fazlasını ona vermen onu mutlu etmeyecek."

"Ne mutlu edecek peki?" diye sordu Karan şüpheyle Sina'ya bakarken. Yine bir mağaza ortasında tartışmaya başlamışlardı.

"Onun ihtiyacı olan tek şey sevgi. Sen zaten bunu ona veriyorsun. Lütfen..." dedi Sina rica eder bir bakışla. "...bu alışveriş işini abartma... İber elindekilerle mutlu olmayı beceren bir çocuk. Her şeye kolayca sahip olan ve sonra da tatminsizlik duygusuyla boğuşan biri olmasını istemiyorum."

Karan düşünceli bakışlarla baktı Sina'ya. Onun haklı olduğunu biliyordu. Karan maddesel her şeye fazlasıyla ve kolaylıkla sahip olmuştu ama hiçbir zaman tatmin olamamıştı. Sina'yla tanışana kadar hiçbir şeyden tatmin olmamıştı. Her şeye sahip olabiliyordu ama asıl istediğine sahip olamıyordu. İstemeden de olsa kabullenerek başını salladı.

"Tamam, haklısın," dedi isteksizce elindekileri geri bırakarak. Ardından son kez şansını denercesine, "Sadece bir tane alsak, o da mı çok olur?" dedi çocuksu bir ifadeyle, izin alır-

casına Sina'ya bakarak. Sina yeniden göz devirdi bıkkınlıkla.

"Yalnızca bir tane!" dedi bastırarak.

Karan'ın gözlerinin içindeki sevinç pırıltılarını görmemesi imkansızdı.

"Tamam. Sadece bir tane..." dedi Karan memnun bir yüzle kabullenerek. Bakışları Sina'nın yorgun yüzüne takılınca, göğsündeki Sarya'ya çevirdi gözlerini, ardından ileri adımlayarak Sina'nın kucağına uzandı.

"Kızı bana ver, her an düşüp bayılacak gibi görünüyorsun."

"İyiyim ben," dedi Sina itiraz eder gibi geriye bir adım atarak. Karan'ın ters ters bakan bakışları üzerine kilitlenince, teslim olmuşçasına, "Tamam, sen taşı," dedi alçak bir sesle. Gerçekten yorgundu ve kuş kadar hafif Sarya bile artık ona ağır geliyordu. Suçlu bakışlarla Karan'a çabuk bir bakış attı, Karan'sa bunu daha önce düşünemediği için kendi kendine kızmakla meşguldü o sırada.

Kanguruyu Sina'nın üzerinden çıkarıp Karan'ın bedenine göre bağlarını gevşettiler ve Karan çabucak Sarya'yı kendi göğsüne yatırdı. İlk anda keyfi bozulan bebek birkaç kez kısa aralıklarla ağlasa da yeniden yerine rahatça yerleştirildiğinde, bu kez yanağını Karan'ın geniş göğsüne yaslayıp uyuklamaya başladı. Karan çantayı yeniden omuzuna astı ve sanki kaçıp gidecekmiş gibi diğer eliyle Sina'nın eline yapıştı tekrar. Alınan tek parçayı Sina elindeki karton çantada taşıyordu.

"Yiyecek alışverişini de çabucak halledip eve dönelim. Gidince dinlenirsin."

Karan'ın yanında yürürken, "İber'e yemek yapacağım," diye mırıldandı Sina. Şimdi yürüyen merdivenlerden en altta kata inmeye başlamışlardı.

"Yarın yaparsın. Yarın çalışması yok. Bütün gün evdeyiz. Ayakta zor duruyor gibisin, yemeği ben hallederim."

"Hayır, ben yapacağım!" diye diretti Sina. Başını çevirip Karan'a bakmıyordu ama inatçı tavrı ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

"Sen neden bu kadar inatçısın?"

Karan'ın soruyu soruş şekli öyle garipti ki Sina hızla başını çevirip incelercesine ona baktı. Sitem yoktu, ima yoktu, sadece saf bir merakla kıza bakarken sorgularcasına sormuştu. Sina ne cevap vereceğini bilemedi ilk anda. En son kata inmek için yeniden merdivenlere yönelirken Karan hâlâ ona bakıyordu. Sina başını öne çevirip, Karan'ın hemen ardından adımını yürüyen merdivene attı. Karan hafifçe geriye dönerek bir üst basamakta dikilen ve hemen hemen kendisiyle aynı boya gelmiş olan kıza baktı yeniden.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne cevap vereceğimi bulamadım," dedi Sina omuzlarını silkerken. Karan kendisine gülümseyerek bakarken elinde olmadan o da gülümsedi. "İnatçı olduğumu hiçbir zaman düşünmemiştim. Belki ona kararlı diyebiliriz."

Karan kaşlarını kaldırdı alayla gülümseyerek. "Sen inat konusunda tez bile hazırlarsın."

"Abartma!" dedi Sina yan gözle ona bakarak.

"Abartmıyorum. İnatçısın. Sürekli burnunun dikine gidiyorsun. Sadece kendi doğruna inanıp başkalarının doğrusunu kabul etmiyorsun."

"Bak şimdi tespitten ziyade suçlamaya dönüştü bu gözlemin."

"Suçlama değil ki olan gerçeği dile getiriyorum."

İkisi de biten merdivenlerden ileri adım atarak düz yüzeyde yan yana yürümeye başladılar. Sina ikisi de tek düze bir sesle sıradan bir konuda sohbet ediyorlarmış gibi hissetti. Sesler yükselmiyordu. Seslerin tınısında hafif dokundurmalar vardı ama sanki herhangi bir konuda fikir alışverişi yapıyorlarmış gibiydiler. Eli Karan'ın avucunda süpermarkete doğru ilerlerken, tıpkı Karan gibi düz alçak bir sesle karşılık verdi.

"Sadece içinde bulunduğum durumların matematiğini sorguluyorum. Matematiksel doğrular tektir öyle değil mi?" dedi kendi içindeki durumu düşünürken.

Karan, Sina'nın kafasından geçenleri tahmin etmekte zor-

lanmadı ancak Sina'nın onun kafasından geçenleri bilmesi imkansızdı. O da tıpkı Sina'nın düşündüğü şeyi aklından geçirirken, kızın başka bir şeyden söz ettiğini düşündüğüne emin olarak karşılık verdi.

"Ama insanlar söz konusu olunca matematiksel doğrular her zaman sapma gösterebilir. Sonuçta biz insanlar, duygularıyla hareket eden canlılarız çoğu zaman. Diğer türlü robottan farkımız kalmaz."

"Benim robot olduğumu mu düşünüyorsun?" Sina'nın sesinde belli belirsiz bir alınmışlık vardı.

"Hayır. Aksine sen robot olamayacak kadar kendi duygularının içinde boğuşan birisin."

Sina'nın adımları aniden durarak başını Karan'a kaldırdı. Marketin girişindeydiler ve Sina merakla Karan'a bakıyordu. "Ne demek bu?"

Karan, kızın sorusuna hemen cevap vermeden market arabalarından birini almak için birkaç adım attı. Arabayı alıp geri döndüğünde, Sina'nın hâlâ olduğu yerde dikilip sorarcasına ona bakmaya devam ettiğini gördü. Arabayı ileri sürdü, Sina'nın elindeki çantaya uzandı ve kendi omuzuna astığı çantayla birlikte market arabasının içine koydu. Sanki çok sıradan bir konuyu konuşuyorlarmış gibi ses tonunda hiçbir bozulma olmadan, kaldığı yerden devam ederek karşılık verdi.

"Mesela, beni neden terk ettiğinin matematiksel doğrusunu bilmek isterdim. Bana kalırsa bir doğrusu yok ama sen benim bilmediğim, senin de bana anlatmadığın birtakım duyguların karmaşasında adım attın ve gördüğün gibi bunun doğru olduğunu iddia edemezsin. Bana yaptığın şeyin matematiksel doğrusunu ispatlarsan dediğini kabul edebilirim ama aksine, sen duygularınla hareket ettin, iddia ettiğin matematiksel doğruyla değil. Yani hayatta her zaman senin dediğin gibi tek bir doğru yok. En azından insanlar için yok."

Sina karmaşık bir yüzle Karan'a baktı. Karan sıradan bir tavırla tek eliyle arabayı iterken, diğeriyle Sina'nın elini tuttu ve marketin içinde ilerlemeye başladı.

"Liste arka cebimde, çıkarır mısın?" dedi duraksayarak.

Sina'yla karşı karşıya dikilmişlerdi ve kızın elini bırakmadan listenin olduğu yeri göstermek ister gibi kalçasını hafifçe Sina'ya çevirdi.

Sina kızaran yüzünü yere indirdi, ileri bir adım atıp Karan'a yaklaşmak zorunda kaldı. Neredeyse bedenleri birbirine değecekti. Neyse ki Karan'ın göğsünde uyuyan Sarya, aralarında tampon görevini üstlenmişti. Boştaki elini Karan'ın arkasına doğru uzatıp, parmak uçlarıyla Karan'ın arka cebindeki listeyi almaya çalıştı ancak parmak uçlarının işe yaramadığını fark edince, elini tamamen cebin içine sokması gerektiğini kabullenmek zorunda kaldı. Bunu yaparken dudaklarını birbirine bastırdı, Karan'a sitemli, hızlı bir bakış attı. Karan'ın alaycı bakışlarını umursamamaya çalışarak elini kotun cebine soktu ve mecburen yüzü Karan'ın yüzüne daha çok yaklaştı. Kalçalarının sertliğini elinin altında hissediyordu ve adamın gerilmesinden bu dokunuşun onu da etkilediğini fark etti. Nihayet parmak uçlarıyla kâğıt parçasını kavradı ve Karan'ın yüzüne çarpan etkileyici nefesinden az da olsa uzaklaşmak için çabucak çekip, dışarı çıkardı. Bir adım geri atarak listeyi yukarı kaldırdı. Karan delici bakışlarla ona bakarken alayla gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Nereden başlayacağımızı söyle hadi," dedi iç gıcıklayıcı bir tonla.

Sina'nın bakışları bir an Karan'da asılı kaldı ama çabucak kendisini toparlayarak elini Karan'ın avucundan yavaşça çekti. Katlanmış kâğıdı açtı ve listeye çabuk bir bakış attı.

"Bence önce et reyonuna gidelim. En uç kısımda kalan o. Sonra manav kısmı ve diğer kalanları hallederiz."

Listeye bakarak neredeyse mırıldanmıştı. Karan, o görmese de başını salladı ve yeniden Sina'nın eline uzandı. "O zaman başlayalım hadi," diyerek ileri adımlarken, Sina'yı da yanında sürüklemeye başladı. Raflar arasındaki koridorda ilerlerlerken kaldıkları yerden devam ederek bir önceki konuya döndü. Sesi yine sakin, durağan ve sanki çok sıradan bir konuyu konuşuyorlarmış gibi ifadesizdi.

"Ee ne düşünüyorsun? İnatçı olman konusunda yanılıyor muyum?"

Sina belki Karan'ın tepkisiz yaklaşımından, belki de çok önemli bir konuyu bu kadar sıradanlaştırıp üzerinde baskı yapmadan konuşmaya çalışmasından etkilenerek ona uymaya başladığını fark etti. Belki de onların en büyük sorunu bu olmuştu. Sakin, aklı başında tartışamıyorlardı. Her zaman bir fırtına kopuyor, duyguları şaha kalkıyor ve tepkileri de abartılı oluyordu. Şimdiyse bir süpermarketin rafları arasında dolaşırken, sanki sıradan bir konuyu konuşur gibiydi ikisi de. Sakin, olağan ve sıradandı tavırları ikisinin de.

"Arada inatçı olduğumu kabul edebilirim ama her zaman değil."

Dikkatini çeken rafa yöneldi ve eline aldığı sosun kavanozunu incelemeye başladı.

"Ama senin de benden daha inatçı olduğunu kabul etmen lazım," diye tamamladı sözlerini.

"Haklısın. Ben bunu inkâr etmiyorum zaten. Mesela senin tekrar gitmemen konusunda çok inatçıyım."

"Fark ettim..." diye mırıldandı sosun son kullanma tarihine bakarken. Karan o sırada başka bir sosa bakıp sepete atmıştı.

"Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gitmem gerektiğini..." diye mırıldandı Sina başka bir sosa uzanırken. Göz ucuyla bıraktığı sosu Karan'ın arabaya attığını gördü.

"Benim aksime yani. Ben tam tersini düşünmüştüm..." dedi Karan o sırada. Ardından elindeki pesto sosunu gösterip, "Sence bununla güzel makarna olur mu? Yoksa sen kendin mi yapmayı tercih edersin?" diye sordu ciddi bir sesle.

Sina düşünceli gözlerle Karan'ın elindeki kavanoza baktı. Birkaç saniye sonra burun kıvırarak, "Taze fesleğen alır kendimiz yaparız, hazırına gerek yok," dedi ukala bir sesle.

Karan başını sallayarak onayladı ve sosu geri bırakırken tekrar devam etti. "Gitmene izin vermeyeceğimi kabullenmen lazım bence. Hatta gidiş sebeplerini de oturup konuşmalıyız. Senin düşündüğün tek doğrunun ne olduğunu merak ediyorum. Belki beni aydınlatırsın."

Arabayı yeniden itmeye başlayarak gözleriyle rafları taradı ve tekrar Sina'nın elini kavradı. Koridoru bitirdiklerinde, kasap reyonuna doğru ilerlemeye başladılar.

"Belki sana karşı duygularım senin düşündüğün gibi güçlü olmadığı için gitmişimdir."

Sina'nın tekdüze bir sesle verdiği cevaba Karan yalnızca gülümsedi. Sina şansını denemekten hiç vazgeçmiyordu. Yan gözle kıza bakarken kendinden emin bir tonla karşılık verdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Sen de biliyorsun... Ne beni ne de kendini kandır. Bana gerçek sebebi söyleyeceksin ama bu konuda beni en çok kıran şeyi söylemem gerek. Bana güvenmedin! Bu her şeyden çok daha acıttı. Güvenseydin ve kafandaki benim bilmediğim problem her neyse bunu dile getirseydin, bence birlikte bunu çözebilirdik. Biz birlikte her şeye çözüm bulduk, yine yapabilirdik."

Kasap reyonunda vitrinin içindeki etlere ikisi de araştıran gözlerle bakıyordu şimdi.

Sina gözleriyle vitrinin içindekileri süzerken, "Belki de hiçbir zaman çözemeyeceğimiz bir şeydir. Çözümü olmayan bir şey," dedi alçak sesle.

Bu yaptıkları çok saçmaydı. Olağanüstü ciddi bir konuyu markette alışveriş yaparken sakin sesle konuşuyor olmaları, birçok bakımdan saçma görünse de Sina ilk defa kalp çarpıntısı hissetmeden sakince karşılıyordu bu konuşmayı.

"Listeye yazmamıştım ama incik iyi görünüyor değil mi? Biraz almalı mıyız sence?" diye sordu Karan doğal bir tavırla. Sina başını sallayarak onaylarken, gözleri cam vitrin içinde dizilmiş inciklere çevrildi.

"Yani *sevmediğim* için gittim diyemezsin o zaman," diye devam etti Karan, sanki araya başka bir şey girmemiş gibi.

Sina çekingen bakışlarını hafifçe ona çevirdiğinde Karan tezgâhın arkasındaki görevliyle göz teması kurmaya çalışıyordu.

"Aksi olduğu için gitmiş olmam seni daha mı iyi hissettirecek?"

Sina yine alçak sesle Karan'a cevap verdiğinde, tezgâhın

arkasında karşılarına gelen ve "Buyurun? Ne istemiştiniz?" diye soran görevliye bakan Karan, listeye yazdıklarını saymaya başladı. Son anda karar verdikleri inciği de istediklerine ekleyip, adamın baş sallayarak uzaklaşmasının ardından yeniden Sina'ya baktı.

"Hayır. Aksine daha kötü hissettirecek. Beni sevdiğin için beni terk ettiysen durum bizim açımızdan daha ciddi demektir. Bu da benimle sorunu paylaşmadan hakkımda peşin hükme vardığını ve bana haksızlık yaptığını gösterir. Oysa sen kimseye haksızlık yapmazsın. Bana bir şans vermem gerekirdi. Sence de öyle değil mi?"

Sina düşünceli bakışlarla Karan'a bakarken, Karan göğsünde kımıldanan Sarya'nın tüyümsü saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı ve onun yüzünü diğer yanağının üzerine çevirmesini gülümseyerek izledi. Sarya uykulu gözlerini kırpıştırarak etrafa bakmaya çalıştı.

"Acıktı sanırım. Bir an evvel şu işi bitirip eve dönmemiz gerek," diye fikrini belirttikten sonra, bakışlarını bu kez Sina'ya çevirdi.

"Seni çok seviyorum," dedi Karan aniden. Dürüst ve berrak gözlerle Sina'ya bakıyordu. "Seni tekrar kaybetmeyeceğim. Sorunun ne olduğunu bana anlatacaksın, bunu birlikte değerlendireceğiz ve sonuca ulaşacağız. Her ne olursa olsun sonuç bizim için değişmeyecek. Beni sevdiğini biliyorum ama bu benim için yeterli değil. Beni sevmenden önce bana güvenmen gerekiyor. Ben baban değilim ve ona yaptığın gibi beni sevip, güvensizlik hissedemezsin. Beni dene, test et, ne yaparsan yap ama gitmeyi aklından çıkar. Ben seni severken, sen beni severken bunun yok olup gitmesine izin vermeyeceğim ve o sikik mevzu neyse konuşacağız. Seni incitmek istemiyorum ama aklından gitme fikrini çıkarmadığın sürece seni kırmaya devam edeceğim. Bunun suçlusu da sen olacaksın."

Sina gözlerini kırpmadan Karan'ın sözlerini sindirmeye çalışırcasına ona baktı. Karan öyle sakin, öyle dingin ve soğukkanlıydı ki konuşurken, Sina marketin ortasında bu konuşmayı yapıyor olmalarına inanamadı. Öte yandan sıra dışı

bir şekilde bunun kendileri için normal olduğunu düşündü. Hiçbir şeyi sıradan yaşamıyorlardı ve şu anki durum da bunun ispatıydı.

Karan araştıran gözlerle bakıyordu karşısındaki kıza. Çekingendi, düşünceliydi, kendi iç hesaplaşmasını yaptığı da belliydi ama ona bakan bakışlarının içindeki aşkından en ufak kuşkusu yoktu.

Sina içinde filizlenen tohumu hissedebiliyordu. Karan'a karşı duyduğu o güven filizleri yeşilleniyordu. Karan içindeki kurak toprakları suluyor, gönül bahçesine kocaman rengarenk çiçekler yerleştiriyordu. Hiç pes etmiyordu, hiç yılmıyordu. Utançla bakışlarını yere indirdi. Bu adamı hiç hak etmiyordu. Aşkından, sevgisinden başka verebileceği hiçbir şey yoktu. Kendisini onun için o kadar yetersiz görüyordu ki Karan'ın çok daha fazlasını hak ettiğine inandığı için bu noktaya gelmişlerdi ve şimdi yine o başlangıç noktasındaydı.

"Güven enteresan bir olgu..." diye karşılık verdi adama yine durgun bir sesle. "En ağırı da hiç beklemediğin anda, sen tam da güvenmişken tersi olduğunda, yaşadığın yıkılmışlıkla başa çıkamadığında hissettiklerin olur."

Sina karmakarışık duygularla boğuşuyordu. Karan'a haksızlık etmemeye çalışmak en baştaydı ama kendisini yetersiz hissetmesi, savunma içgüdüsü ve güven eksiliği de eklenince her şey birbirine girmişti. Karan dürüsttü, açıktı. İsteklerini ve arzularını kimseyi umursamadan ortaya sererdi ve Sina duymaya korktuğu şeylerden kaçmaya çalışmaktan çok yorulduğunu hissediyordu.

"Ben senin güvenini sarsacak ne yaptım?" diye sordu Karan yumuşak bir tonla. "Sen ihtimalleri hesaplıyorsun. İhtimaller sana bir sonuç çıkarıyor. Kafandaki terazide benim kefeme, yaşadığın tecrübeleri de yükleyerek hesaplarının doğruluğuna inanmaya çalışıyorsun. Oysa beni o kefeye koymam en başta yaptığın hesaplama hatası. Risk almak istemiyorsun, anlıyorum."

Karan, Sina'nın karşısında dururken ikisi de gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Sina ses çıkarmadan Karan'a bakıyor-

du. Karan kırgın gözlerle Sina'ya bakarken usulca sordu.

"Benim için riske girmeye değmez mi?"

Sina'nın kalbi bir an yerinden çıkacakmış gibi hopladı. Göğsüne ani bir basınçla keskin bir ağrı saplandı. Karan'a saplı bakışları öyle kederliydi ki. O an ileri atılıp Karan'a sarılarak, onun bakışlarındaki o kırgınlığı yok etmek istedi. Yeniden kendisinden utandı. Korkuları ve ona duyduğu aşkın büyüklüğü, hayatı boyunca karşısına çıkan en güzel şeyi yok ediyordu. Karan gibi cesur olamıyordu. Karan gibi yalnızca istediği şeye odaklanamıyordu. Karan'ı her şeyden çok istiyordu ama eksiklik hissi ve ona haksızlık edeceği düşüncesinden de kurtulamıyordu. Öte yandan onun hakkında peşin hükümlü olduğunu da pişmanlıkla kabul ediyordu. Öyle korkaktı ki sırf Karan'dan duyabileceğini düşündüğü olumsuz sözlerin ihtimaliyle, sahip olduğu güzelliği paramparça etmişti. Karan gerçeği öğrenmeden bunun peşini bırakmayacaktı ve geçen zaman ona yaptığını düşündüğü haksızlığı daha da telafi edilmez hale getiriyordu.

Nasıl olduğunu anlamadığı bir duyguyla başını yukarı aşağı olumlu bir şekilde sallarken, dudaklarının arasından usulca çıkan tek kelimeyle engel olamadı.

"Değer."

Duyduğu kelimeyle Karan'ın gözlerinde sanki havai fişekler patladı. Sina onun gözlerinin içinde parlayan sevinç ışıltılarından gözlerinin kamaştığını sanarak hafifçe gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Birkaç şişe şarap alalım. Evde kalmamıştı. Yemekte içeriz. Hem belki yemekten sonra biraz sohbet ederiz. Ne dersin?"

Karan'ın suratını kaplayan gülümsemeyle sıcak bir sesle sorduğu soruya, mahcup gözlerini yere indirerek başını sallarken, "Olur." diye cevap verdi.

* * *

Eve döndüklerinde Sina dinlenmeye fırsat bulamadı. Sarya'nın altını değiştirip mamasını yedirdikten sonra onu uyutmuş ve gözünün önünde olabilmesi için aldıkları minik

portatif beşiğin içine yerleştirdikten sonra mutfağa geçmişti. Sarya mutfağın bir köşesinde uyurken, Karan'ın yerleştirdiği malzemelerden ihtiyaç duyduklarını yeniden tezgâhın üzerine çıkarmaya başladı. İber'in en çok sevdiği yemek olan köfte ve patates hazırlığına girişti.

"Gidip dinlen dedim sana," dedi Karan aksi bir sesle tepesine dikilerek.

"Daha sonra dinlerim. İber birazdan burada olacak, öyle değil mi? O gelmeden hazırlarım hepsini, daha sonra yalnızca kızartmak kalır."

"Bu mutfağın ortasına düşüp bayılırsan kaldırmayacağım seni."

Sina köfteyi hazırlarken yan gözle ona baktı. "Kaldırmanı istemedim zaten."

"Sana ben hazırlarım dedim, neden yine burnunun dikine gidiyorsun?"

Karan sinirli bakışlarla ona bakarken, hızla bedenini çevirdi ve yüz yüze geldiği adama çıkışarak, "Nerede o marketteki sakin, mülayim adam?" diye sordu.

"Yandı bitti kül oldu!" dedi Karan kızgın gözlerle ona bakarak.

Sina, Karan'ın iki anlama da çekilecek karşılığına ters ters bakarak, "Dengesiz!" dedi sitemkâr bir tavırla.

"Sayende!" diye karşılık verdi Karan hiç beklemeksizin.

"Seninle tartışmayacağım!" Çenesiyle arkasını işaret etti. "Benimle tartışarak hem bana hem kendine enerji kaybettireceğine bir işe yara ve salata malzemelerini çıkarıp yıka istersen."

"Yine pis işleri bana veriyorsun! Salata malzemesi yıkamayı sevmediğimi biliyorsun."

Karan'ın çocuksu itirazı Sina'nın gözlerini devirmesine neden oldu. Derin bir nefes alıp sakin bir sesle karşılık verdi. "Salatayı sen yapacaksın! Yemekten sonra Sarya'yı yıkamam lazım. Asıl zor olan o! O yüzden hiç itiraz etme ve daha zor olan şeyleri düşünerek gönül rahatlığı ile yıka o yeşillikleri."

"Neden zor olsun ki Sarya'yı yıkamak?" diye merakla so-

ran Karan, asık bir suratla yeşillikleri lavabonun yanına dizmeye başladı.

"Elinden yağ gibi kayan ve sürekli kıpır kıpır eden bir bebeği yıkamak, senin yıkayacağın cansız otlara benzemiyor."

Karan duraksayarak Sina'ya baktı. Sina köfteyi yoğurmaya başlamıştı.

"Yardım etmemi ister misin?" diye soran Karan'a çabuk bir bakış attı. "Baştan aşağı ıslanmak sorun olmayacaksa benim için mahsuru yok," dedi omuz silkerek.

"Şeker değilim, erimem herhalde," diye söylendi Karan.

Sina *tabii tabii* dercesine başını sallayarak işine geri döndüğü sırada Karan'ın telefonu çaldı. Karan telefonu çıkarıp ekranda Salim'in adını görünce, arkası dönük Sina'ya hızlı bir bakış atıp telefonu kulağına götürdü.

"Hallettin mi Salim?"

Sina, Karan'ın sessizce karşı tarafı dinlemesine aldırmadan işine devam ediyordu. Kim bilir Salim'e yine ne işler buyurmuştu? Karan birkaç saniye daha telefonda karşı tarafı dinledi ve kapatmadan önce, "Tamam... Döndüğünde doğrudan bana getir," dedi yalnızca.

Telefonu yeniden üzerindeki kotun arka cebine tıkıp, rahatlamış bir şekilde önündeki yeşilliklere döndü.

Mutfaktaki işleri bitiren Sina, Sarya'ya alınanları toparlayabilmek için şimdilik boştaki misafir odalarından birine koydukları eşyaları ayırmaya başladı. Karan, kucağındaki beşikle Sarya'yı da taşıyarak onun yanına gelmişti. Hiçbir şekilde Sina'nın yalnız kalmasına izin vermiyor, evin içinde nereye gitse peşinden kızı takip ediyordu.

İkisi de odanın ortasında yere oturup, alınanları kutularından çıkarmaya başladılar. Sina, Karan'ı yönlendirerek mutfağa taşınacakları ayrı tarafa, yıkanması gerekenleri ayrı tarafa koymasını söylemişti. Bir yandan giysilerin üzerindeki etiketleri söküyorlardı.

"Hafta sonu evde tantana olmaması için mimarlara pazartesi başlamalarını söyledim," dedi Karan düz bir sesle.

Sina umursamazca omuz silkti.

"Mutfağa gideceklerin hepsi önce yıkanacak, sonra kullanmaya başlayacağız. Giysilerin de önce yıkanması lazım. Ardından ütülenecek hepsi," dedi durağan bir tonla önündekileri işaret ederek.

Karan kaşlarını kaldırdı. "Hepsi mi ütülenecek?"

"Evet. Bebek giysilerini çoraplara varana kadar ütülemem gerek. Bu akşam büyük kısmını yıkarım. Yarın ütüleri yaparım. Hepsi küçücük şeyler, zaten uzun sürmez."

"Neden sen uğraşıyorsun ki? Birileri gelip ütüleyebilir hepsini."

"Başkasının yaptığı işe güvenemem. Ben hallederim."

"Kendini boşa yoruyorsun."

Sina bıkkınlıkla derin bir nefes çekti. Bakışlarını Karan'a dikti.

"Kendi işimi kendim yapmak istiyorum. Bebek daha o. Emin olmam gerek."

"Bu güvensizlik sorununu aşmamız lazım," dedi Karan tenkit eder bir sesle mırıldanarak.

"Güvensizlik değil! Sadece kendim yapınca daha emin olacağım."

"Güvensizlik!" dedi Karan inatçı bir sesle üsteleyerek. "Kimseye güvenmiyorsun! Ütü için bile kimseye güvenmiyorsan daha ciddi şeyler için bana güvenmemiş olman çok normal tabii."

Sina kalbinin kırıldığını hissediyordu. Yine de savunma dolu bir tonla, "Konuyu çarpıtma!" dedi.

"Çarpıtmıyorum. Gözlemimi dile getiriyorum. Kendinden başka kimseye inanmıyorsun!"

Karan, giysilerin üzerindeki etiketleri sökmeye devam ederken başı eğikti ve geri adım atmaz bir kararlılıkla sarf etmişti kelimeleri.

Sina, Karan'ın her fırsatta gözlemlerini acımasızca dile getireceğine emindi. Hiçbir fırsatı kaçırmıyor, her konuyu Sina'nın güvensizliğine ve onun zayıf noktalarına çekiyordu.

"Bunu yapmaya devam edecek misin?" diye sordu yılgın bir sesle.

Karan bakışlarını kaldırıp Sina'ya baktı. "Gitmeyeceğinden emin olana kadar boşa takıldığın her şeyi dile getireceğim," dedi Karan net bir tavırla. "Sen kafanda saçma sapan şeyleri çok kuruyorsun ve bu ikimizin de zararına oluyor. Yanlışlarını gözüne sokmaya devam edeceğim."

"Senin bu yaptığın da yanlış."

"Bunu inkâr etmiyorum ki. Ama madem sen tatlı dilden anlamıyorsun, o zaman seni acıtsa da ben sert yöntemler kullanmaya devam edeceğim. Birilerinin acı olsa da gerçekleri söylemesi lazım öyle değil mi?" dedi iğneleyici bir tonla.

Sina birkaç saniye kımıldamadan Karan'a baktı. Solgun yüzü daha da beyazladı. Yorgun gözleri içine hücum eden yaşlarla titredi. Başını ağır ağır kucağına indirdi ve elindeki paketi çekiştirerek titrek bir sesle, "Benim yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yalan söyleseydin en azından bunu anlardım. Sen daha kötüsünü yapıyorsun. Hiçbir şey söylemiyorsun."

Sina uzun denecek bir süre karşılık vermedi. Karan kızın sessizliğinin üzerine giderek devam etti yeniden.

"En başından beri beni karanlıkta bıraktın. Sana daha önce de söylemiştim... Karanlığa da razıyım, yeter ki elimden tut, bana yol göster... Onu da yapmadın! Beni yapayalnız o karanlığın ortasında bıraktın," dedi suçlayan bir sesle. Ardından sitemkâr bir tonla, "Ben seni bırakmazdım," dedi.

"Ya o karanlıkta tek başına olman benimle olmandan daha iyiyse."

"Buna sen mi karar veriyorsun? Bana sordun mu? Benim ne istediğimi sordun mu bana? Karanlıkta kalmaktan daha kötü ne olabilir? Ufacık bir ışık bile yeter bana. Bir mum ışığı bile benim için yeter ama sen bir türlü çakmıyorsun o kibriti."

"Ya o kibrit mumu değil de ikimizi birden yakarsa?" Sina'nın sesi soluk gibiydi.

"Yanalım! Ben yanmaktan korkmuyorum ki. Yanımda olduğun sürece ben yanmaya da razıyım."

Karan'ın inançla sarf ettiği sözlerle sarsılan Sina'nın gözünden düşen yaş, kucağındaki elinin üzerine damladı. Ka-

ran'ın sevgisinin karşısında ezilmenin ne olduğunu şimdi çok daha iyi hissediyordu. Karan sevgisiyle eziyordu onu. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. En başından Sina ona açık olabilseydi bu kadar kırılmazlardı ikisi de. Korkaklığı, yaşayacakları benzersiz bir sevgiyi harap etmişti. Islak gözlerini kaldırıp Karan'a baktı. Karan elindekini bırakmış, ondan bir hareket beklercesine bakıyordu kıza.

"Ben seni hiç hak etmiyorum," dedi titrek bir sesle.

Karan, gözlerini odanın tavanına kaldırarak usanmış bir nefes çekti. Gözlerini kapayarak, sakinleşmek istercesine dudaklarını birbirine bastırarak bir süre bekledi ve yeniden açtığı gözlerini Sina'ya indirirken, içindeki öfke pırıltılarını saklama gereği duymadı.

"Benim yerime karar vermekten vazgeç artık!" dedi tıslar gibi. "Neyi hak edip etmediğime ben karar veririm Sina! Senin bu korkak tavrından usandım artık. Her tehlikeye gözü kapalı atlıyorsun, sana burada kucak açmış adamdan kaçıyorsun öyle mi? Kendine gel artık! Bu kendine acıyan tavrından bıktım. Ne olduğunu bile bilmediğim ki muhtemelen saçma sapan olan bir şey yüzünden ikimize de çektirdiklerinden usandım artık. Bu suskunluğun neden? Senden vazgeçeceğime emin olduğun şey ne olabilir? Ne olabilir o sikik mesele? Sen benim yediğim her haltı bildiğin halde beni kabullendin. Benim senden vazgeçeceğimi nasıl düşünüyorsun? Bunca şeyden sonra hâlâ buna nasıl inanıyorsun?"

Karan sesine hâkim olmaya çalışsa da olamıyordu ve sinirli sesi birkaç oktav yükselmişti. Kucağındaki ellerinin titremeye başlaması öfkesini daha da katladı. Parmaklarını kıvırıp yumruk haline getirdiği ellerini kuvvetle sıkmaya başladı. Sina'nın bakışları Karan'ın kucağındaki ellerine ilişince yüreği ıstırapla sızladı. Ne yaptığını fark etmeden kucağındakileri savururcasına yana attı ve hızla Karan'a atılıp elleriyle Karan'ın yumruklarını sararken alnını göğsüne yasladı.

"Özür dilerim," dedi hıçkırarak. "Çok özür dilerim... Benim yüzümden yaşadıkların için çok özür dilerim..." Omuzları sarsılarak ağlarken, elleriyle Karan'ın titreyen ellerini

durdurmak istercesine kavramaya çalışıyordu ancak ufacık elleri bunun için yeterli değildi. Gözyaşları Karan'ın kucağına damlıyor, çaresiz bir sesle sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim..."

Karan, çenesini Sina'nın başının üzerine dayadı ve ellerini Sina'nın avuçlarının altından çekerek kollarını kızın etrafına doladı.

"Azapsın bana," diye mırıldandı sitemli bir sesle. Kızı çekerek kucağına yerleştirdi ve daha sıkı sarıldı. "Azıcık güvensen, sadece azıcık güvensen, azabımı durdursan olmaz mı?" diye sordu yakaran bir tonla.

"Ben sana herkesten çok güveniyorum," diye hıçkırdı Sina. Yüzünü Karan'ın boyun çukura gömmüş, sıkıca Karan'a sarılmıştı.

"Bunu söylemekten ziyade gösteremez misin? Şu an söylediğine inanmak içimden gelmiyor."

Sina kollarının baskısını arttırdı. Sanki yalvarırcasına kendisini inandırmaya çalışır gibiydi. Karan'ın yaşadıkları omuzlarına öyle yük bindirmişti ki suçluluk duygusunun eklendiği bu vicdan azabı, bedenini ezen bir ağırlıktı şimdi.

Karan onu bırakmayacaktı... Karan'ın gerçeği bilmeye hakkı vardı... Söylediği her şey o kadar doğru ve gerçekti ki Karan'ın yerine karar vermiş, onu karanlıkta bırakmış, onun darmadağın olmasına neden olmuş, azap içinde eziyet çektirmişti. Vicdanına yüklenen suçları zihninde sıraladıkça acıyla haykırmak istedi. İşkence altında, acılar içinde günlerce kıvranmış birinin yılgınlığıyla bütün bunları durdurabilmek, sanki 'bir an evvel olsun bitsin' der gibi ölüme atlamak istercesine, bir solukta söylemek ve bu azaptan kurtulmak istedi.

Külçe gibi ağırlaşmış başını yavaşça geri çekti. Islak kederli gözlerle Karan'ın hüzün dolu gamlı gözlerine baktı. Gözleri her ne kadar kederle baksa da Karan ilk defa o gözlerin içinde güveni gösteren ışıltıyı gördü ve kalp atışları aniden hızlandı. Sina zihninin karanlık perdelerini aralayarak, gizlediği sırrını ifşa etmek amacıyla dudaklarını zorlukla bir-

birinden ayırdı.

"Benim..."

Başladığı cümle odanın kapısında dikilen ve "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diyen İber'in sesiyle yarıda kaldı. Çocuk kaşlarını çatarak anlaşılmaz bakışlarını ikisinin üzerine dikmiş, ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Sina hüsranla alnını yeniden Karan'ın göğsüne yaslarken, Karan gözlerini yumup, kaçan fırsatın gidişini dişlerini sıkarak kabullenmeye çalıştı. Zamanlama o kadar kötü denk gelmişti ki Sina'nın devam etmeyeceğini bildiği gibi kendisinin de üstelemeyeceğini kabullenmek zorunda kaldı. En azından büyük bir adım attıklarını düşünerek içini rahatlatmaya çalıştı. Bundan sonrası çok daha hızlı olabilirdi. Artık düğümün çözülmesi an meselesiydi. Sevecen bakışlarını İber'e çevirdi.

"Halan yorgun koçum. Bugün çok yoruldu, o yüzden bitkin hissediyor kendisini. Ben de dinlenmesi gerektiğini söylüyordum."

İber bir süre sessizce ikisine de bakmaya devam etti. Sina'nın arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordu ve Karan'ın sözlerini şüpheyle dinlemişti.

"Neden yatıp dinlemiyor o zaman?" diye sordu ters bir sesle.

"Sarya'ya aldıklarımızı ayırıyorduk. Yemek yedikten sonra dinlenecek. Yarın daha iyi olacak."

Karan, İber'e karşılık verdikten sonra başını Sina'ya indirdi, tasdik bekleyen bir tonla, "Öyle değil mi? Yarın daha iyi olacaksın?" diye sordu.

Sina başını kaldırmadan onaylarcasına yukarı aşağı salladı. Islanmış yüzünü İber'e çeviremiyordu.

"Yemekte ne var? Başlayayım mı ben hazırlamaya?" diye soran İber'e yine Karan cevap verdi.

"Sina senin için köfte patates yaptı. Biz sofrayı kurana kadar kızarır hepsi. Sen istersen odanda biraz dinlen, yorgun görünüyorsun."

İber'in duyduklarıyla gözleri parladı. Gülümsemesi yüzünde yayılırken, "Koç canımızı çıkardı yine..." dedi şikayet-

çi bir tonla. Yüzünü dönmeyen Sina'ya özlem dolu bakarken, "O zaman ben biraz dinleneyim, yardıma ihtiyaç olursa seslenirsiniz," dedi.

"Tamam koçum. Biz de şimdi geçiyoruz mutfağa. Daha sonra burayı hep birlikte hallederiz. Halan bu akşam her şeyin bitmesini istiyor," dedi şikayetçi bir edayla. Sesindeki şakacı ton İber'in gülümsemesine yol açtı. Başını anladığını belirten bir tavırla salladı ve topuklarının üzerinde dönerken ağzının içinde mırıldanırcasına "Bilmez miyim?" diye aynı şikayetçi ifadeyle karşılık verdi.

* * *

Akşam umulandan huzurlu ve sakin geçti. Yemeğe oturdukları esnada Salim gelmişti ve kapı ağzında Karan'la konuştuktan sonra, Sina yemeğe kalması için davet etse de Karan engel olarak göndermişti genç adamı. Aralarındaki bakışmadan Sina huylandıysa da sorgulamamış, sessiz kalmayı tercih etmişti.

Yemek boyunca aralarında sulh vardı. Karan bir sonraki uygun anda düğümü çözeceğinden emin, sabırlı olmaya çalışıyordu. Bu konu ikisi yalnızken konuşulması gerekiyordu ve İber'in varlığı şimdilik bu konuşmayı ötelemelerine neden olmuştu.

İber, Sina'yla konuşmama çabasıyla daha çok Karan'la sohbet etmişti ve Sina yaşanan sakinliği kaybetmemek için kalbi sızlasa da farkında değilmiş gibi davranmıştı. Yemekten sonra hep birlikte mutfağı toparladılar. Sina yıkanacakları makineye attı. Ardından yine misafir odasında ayırdıklarını toparlamaya devam etti. Birkaç tur mutfağa gidip gelerek, mutfakta kalacak olan aletleri temizleyip yerleştirdiler. İber, Karan'ın direktifiyle bebek telsizini işler hale getirmişti ve bir süre iki erkek de aleti denerken eğlenerek zaman geçirdiler.

İş Sarya'yı yıkamaya geldiğinde, İber'in de diplerinde bitmesine ikisi de ses çıkarmadı. Banyo işi düşündüklerinden keyifli geçmişti. Sina ilk defa üzerindeki gerginlikten kurtulduğunu ve aylar sonra ilk defa mutlu olduğunu hissetti.

İber doğrudan onunla konuşmasa da ters davranmıyordu en azından. Sarya'yı yıkarlarken Sina'nın yönlendirmelerini ses çıkarmadan yapmıştı. Sarya'yı sabunlarken, "Sıkı tut kaymasın elinden," diye uyardı Sina Karan'ı.

"Üzerine sabun sürülmüş şey nasıl kaymadan durabilir ki?" diye söylendi Karan ve aynı anda İber'den keyifli bir kıkırtı çıktı. Koltuk altlarından iki eliyle kavradığı Sarya ara ara mızıklıyor, Karan canını yakmaktan korktuğu bebeği sıkı kavrayamıyor ve avuçlarının arasında onu tutarken zorlanıyordu. Sina sabunlama işini çabucak bitirirken duşun başlığını tutan İber'e, "Halacım, şimdi suyu tutabilirsin ama dikkat et, yalnızca bedenine tutacaksın. Henüz başına ve yüzüne tutma," dedi yumuşak bir sesle ve İber'in dikkatle dediklerini yapmasını izledi. Bebek şampuanından avucunun içine bir parça alırken, "Yavaş yavaş suyu tutmaya devam et. Su onu rahatlatıyor, o arada ben de başını yıkayayım," dedi alçak bir sesle.

Sina küvetin içindeydi. Diğer ikisi ise dışarıdan görevlerini yerine getiriyorlardı. Alınan küçük bebek küvetini devasa küvetin içine yerleştirmişlerdi ve Sina daha rahat hareket edebilmek için küvetin içine girmişti. Üzerinde kısa bir şort, askılı tişört vardı ve neredeyse sırılsıklam olmuştu, tıpkı Karan'ın üzerindekiler gibi. İber kısmen daha kuruydu ama suyu onun tuttuğu düşünülürse bu da gayet normal görünüyordu. Beceriksizliği diğer ikisinin ıslanmasına neden oluyordu ama ne Sina'dan ne de Karan'dan protesto görmemişti henüz. Sina, Sarya'nın az olan saçlarını yine çabucak becerikli hareketlerle yıkadı ve bakışlarını bu kez İber'e kaldırdı.

"Başına tutacaksın suyu ama dikkat et. Burnuna ya da kulaklarına su kaçırmayacağız. O yüzden yavaş hareket et, birden yüzüne tutma suyu."

İber başını salladı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu ama yine de Sina'ya sesli karşılık vermedi. O da en az Sina kadar inatçıydı. Sina bu kez Karan'a döndü.

"Şimdi havaya kaldır ve bir süre öyle tut ki tüm sabun aksın üzerinden."

Karan alnında terler birikerek Sarya'yı havaya kaldırdı ve İber suyu başının üzerinden dökerken Sarya banyoyu dolduran bir sesle ağlamaya başladı.

"Canı mı yanıyor?" diye sordu İber telaşla.

"Hayır, sadece korkuyor," dedi Sina, Sarya'nın yüzündeki suyu eliyle temizleyerek. Başındaki tüm şampuan akınca Sina yine bedenine tutmasını söyledi İber'e ve o sırada Sarya da ağlamayı durdurarak keyifli sesler çıkarmaya başladı.

"Suyu seviyor," diye mırıldandı Karan.

"Evet seviyor. Sadece başını yıkarken mızıklanıyor biraz, o da çok normal."

Sina yeniden İber'e bakışlarını çevirirken çocuğun elindeki duş başlığına uzandı ve "İbercim havlusunu verebilir misin?" diye sordu. İber elindekini hemen teslim edip hızla arkasına döndü ve banyo tezgahının üzerindeki minik havluyu uzattı aceleyle. Sina musluğu kapadı ve Karan'ın elleri arasındaki bedeni, İber'den aldığı havluya sararak kucağına bastırdı. Sarya hâlâ ağzının içinden sesler çıkarıyordu. Sina duraksamadan Sarya'yı Karan'ın kucağına uzattı.

"Sen Sarya'yı alıp içeri gir, ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Karan telaşla ona baktı. "Ben nasıl tutacağım onu böyle?"

"Sadece beş dakika kucağında tut, kurulamaya çalış. Bu ıslak giysilerle çıkamam buradan." Gözleriyle tezgâhın üzerine bıraktığı kuru giysileri işaret etti. "Hemen değiştirip geliyorum."

"Ama ben de ıslağım!" dedi Karan itiraz ederek. Panik dolu gözlerle Sina'ya bakmaya devam ediyordu.

"Ben daha ıslağım," dedi Sina kaşlarını çatarak.

"Tamam tamam, siz değişin üstünüzü ben tutarım," diyen İber, atılarak Karan'ın kollarındaki bebeğe uzandı. Kendinden emin bir hareketle Sarya'yı kucağına alıp banyodan çıkarken, Karan arkasından şaşkınlıkla bakıyor, Sina ise küçümseyen bir sesle, "Şu çocuk kadar olamıyorsun," diye söyleniyordu mırıldanarak.

Küvetin içinden çıkmak için ayağını dışarı atarken, Karan

iki eliyle kızı belinden kavrayarak dışarı çıkardı.

"Kayıp düşeceksin şimdi," diye söylenirken, Sina yalnızca ters ters baktı ona. Tezgâhın üzerindeki giysilerine uzanırken Karan'a çenesiyle işaret ederek kapıyı gösterdi.

"Çıkarsan ben de hemen değişeceğim."

Karan omuz silkerek, "Neden çıkıyormuşum? Değiş işte. Ben de değişeceğim," dediği anda, üzerindeki ıslak tişörtü çıkarıp kirli sepetinin üzerine fırlatmıştı bile. Sina şaşkınlıkla onun çıplak bedenine bakakaldı. Yeniden spora yüklendiği belli oluyordu. Sina'nın donakalmış bakışlarına aldırmadan altındaki eşofmana uzandı. Sina o anda toparlanarak utançla bakışlarını kaçırdı ve kendi giysilerine uzandı. Sinirle dudaklarını birbirine bastırmıştı. Karan'dan böyle bir nezaket beklemek yersizdi elbette. Kuru giysileri eline alıp sinirle banyodan çıkacakken, Karan hızlı davranarak banyonun kapısını kapadı ve eli kapıya yaslanmış, üzerinde yalnızca bir boxerla, "Attırma tepemi benim. Burada değişiyorsun," dedi kararlı bir sesle.

"Senin karşında soyunmayacağım!" dedi Sina öfkeli bir sesle.

"Daha sabah seviştin benimle."

Karan'ın gerçeği bu şekilde yüzüne vurması, suratına kan hücum etmesine neden oldu ve kıpkırmızı bir suratla kapının önünde sıkışmışken, bakışlarını adamdan kaçırıp, "Terbiyesizsin!" dedi utanç dolu bir tonla.

"Gerçekçiyim! Mesafe istemiyorum. Burada değişiyorsun."

Sina usanç dolu bir nefesi koyuverirken ellerinin arasında kavradığı giysilerle birlikte Karan'ı göğsünden iterek geri çekilmesini sağladı. Sinirli adımlarla yanından geçerek banyonun diğer ucuna gitti. Arkasını Karan'a dönerek hızlı hareketlerle üzerindeki ıslak giysileri çıkardı ve iç çamaşırlarının üzerine hemen diğer kuru giysileri geçirdi. Yine bir şort ve bol bir tişört giymişti. Arkasındaki seslerden Karan'ın da giyindiğini duyabiliyordu ama nezaket göstererek arkasını dönmeyip, onu izleyerek giyindiğinden emindi. Yüzünü

döndüğü anda yanılmadığını gördü ancak hiçbir şey söylemeden Karan'a yalnızca ters bir bakış atıp, önünden geçerek kapıya uzandı. Karan alayla gülümseyerek baktı arkasından ve o da Sina'nın peşi sıra banyodan çıktı.

İber yatağın üzerinde, havlunun arasında mütemadiyen kollarını ve bacaklarını sallayan Sarya'yla konuşuyordu.

"Sürekli hareket etmekten yorulmuyor musun? Ben bile bu kadar ısınma hareketi yapmıyorum."

Sarya her zamanki gibi anlamsız sesler çıkarıyordu. Sina hızla ilerledi ve hazırladığı eşyaları alarak yatağın üzerindeki ikilinin yanına oturdu. Bebeği kurulaması ve giyindirmesi uzun sürmemişti. Mamasını hazırlamak için mutfağa yönelirken Sarya'yı yine diğer ikisine bıraktı. Odadan çıkarken ikisinin de bebeği kucağına almak konusunda tartışmalarını duyunca gülümsemeden edemedi.

* * *

Sarya'yı uyutup koca yatağın ortasına koydu Sina. Karan ve İber, o Sarya'yı uyuturken odadan çıkmışlardı. Sina şimdi biraz nefes alabildiğini ama feci yorgun olduğunu hissediyordu. Buna rağmen İber'le konuşmadan bu gece huzurla uyuyamayacağını bildiğinden, ağır adımlarla odanın kapısını aralık bırakarak koridora çıktı. Salonda kimse yoktu. Mutfağa doğru yöneldiğinde, Karan'ın bir bardağa süt koyduğunu gördü. Mutfağın grisinde Karan'la göz göze gelince merakla elindeki bardağa baktı.

"İber'in..." dedi Karan elindekini hafifçe yukarı kaldırarak.

"Ben götürebilir miyim?" diye sordu çekinerek.

Karan birkaç saniye sessizce ona bakıp başını salladı ve ileri adımlayarak bardağı Sina'ya uzattı. Sina bardağı alırken yine göz göze geldiler.

"Konuşmadan uyumayacaksın," dedi Karan kızın gözlerinde gördüğü ifadeyle.

Sina başını salladı. "Konuşmam lazım. Kalbi kırık farkındayım... Haklı da... Ama gözüme uyku girmeyecek bunu

yapmazsam."

Karan anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Bu hafta sonunu hep birlikte huzurla geçirmek istiyorum. Belki de doğrusu budur," deyip, ardından bilgi verir gibi, "Ben kurutmadaki çamaşırları çıkarıyorum," dedi.

Sina teşekkür eder gibi başını salladı. Onun da tam olarak istediği buydu. Birkaç günü sakin ve huzurlu geçirmek. Sonraki adımın Karan olduğunun da farkındaydı ve bu düşünce omuzlarındaki yükü hafifletiyordu. Kendini birkaç gün sonra idam edilmek üzere götürülecek bir mahkûma benzetti ama bu duygu onu panikletmedi, aksine üzerinde garip bir huzur ve hafiflik vardı. Karan onu seviyordu. O Karan'ı, onun bildiğinden çok daha fazla seviyordu. Bunu ona hiçbir zaman doğru dürüst göstermemişti ama kalbindeki doğruyu ve ona karşı hissettiklerinin yoğunluğunu her zaman çok iyi bilmişti. Güvenle baktı Karan'a ve o bakış Karan'ın kalbindeki mahkûm kuşları havalandırdı. İleri bir adım atarak dudaklarını Sina'nın saçlarına bastırdı. Elini kızın beline atıp geri çevirdi ve birlikte İber'in odasının kapısına kadar yan yana yürüdüler. Kapının önünde Karan, Sina'nın başını tekrar öptü ve alçak bir sesle "Korkma. Sadece açık ol. Seni seviyor. Çok zor olmayacak," dedi destekleyici bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Sina. Sonra Karan'ın beklemediği bir şeyi yaptı ve parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Karan'ın çenesine dokundurarak kısa bir öpücük bıraktı.

Karan'ın gözlerindeki mutluluk içini sevinçle doldurdu ve Karan, sanki ondan ayrılmakta zorluk çekiyormuş gibi gözlerini kızdan ayırmadan geri geri birkaç adım attı. Sina birkaç saniye adamın gözlerine baktı ve sonra derin bir nefes alıp başını sallayarak, bedenini kapıya vurdu. İçeriden ses gelmesini beklemedi. Kapının kolunu yavaşça indirip araladı ve başını ileri uzatırken elindeki sütü göstererek, "Gelebilir miyim?" dedi.

İber yatağına uzanmış, kitap okuyordu. Sina'yı görünce elindeki kitabı kapayarak yatağın içinde doğruldu ve başını salladı.

Sina ağır adımlarla içeri girip, kapıyı arkasından kapadı ve ileri doğru adımlayarak sütü İber'in yatağının yanında duran komodinin üzerine bıraktı. Çekingen bir gülümsemeyle baktı İber'e ve sonra rica dolu bir tonla "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

İber birkaç saniye küskün bakışlarla ona baktıktan sonra, toparlanarak kenara çekildi ve Sina'ya oturması için yer açtı. Sina ağır ağır yatağın üzerine oturdu ve bacaklarını toplayıp bağdaş kurarak İber'in karşısına yerleşti.

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sina bakışlarını ağır ağır kucağına indirdi ve kucağında tuttuğu elleri, birbirine dolanmış parmaklarıyla söze nereden başlayacağını düşündü. En doğrusunun lafı uzatmamak olduğuna karar verdi.

"Seni çok seviyorum İber," dedi alçak bir sesle. "Bu benim hayatımda hiç değişmeyen, her ne olursa olsun hiç değişmeyecek, kesin olan tek şey."

İber ses çıkarmadan baktı Sina'ya ve kız bakışlarını ona kaldırdığında panikle bakışlarını ondan kaçırıp odanın içinde dolaştırdı.

"Bana kırgın olduğunu biliyorum. Haklısın da. Bunun için savunma yapmam sebep ne olursa olsun doğru olmayacak. Bilmeni istediğim tek şey, seni çok seviyorum. Seni terk etmişim gibi hissettirdiğim için senden ne kadar özür dilesem de yeterli olmayacağının farkındayım... Ben seni hiç terk etmedim. Olanın böyle görünmediğinin farkındayım ama asla seni terk etmedim ve hiçbir zaman etmem de. Yalnızca kötü bir dönemden geçiyorum ve bazen sağlıklı düşünemeyecek kadar ani kararlar alıyorum. Elbette bu bir mazeret değil. Ne kadar kötü zaman geçirsem de senin böyle hissetmene yol açtığım için çok ama çok üzgünüm. Sen benim için dünyadaki en kıymetli insansın. Kalbini kırdığım ve sana yaşattıklarım için senden çok özür dilerim. Umarım yüreğin beni affedecek kadar yücedir. Ben senin ne kadar merhametli biri olduğunu biliyorum. Nasıl yufka yürekli, ne kadar anlayışlı olduğunu da biliyorum. Ama yüreğinde şimdi benim için ufacık bir af yoksa kendini buna zorunlu hissetmeni de istemiyorum.

Ben beklerim... Senin beni affedeceğin güne kadar beklerim ve sen içinden gelmediği sürece beni affetmeyebilirsin. Buna hakkın var. Kendini buna zorunlu hissetme. Senin kalbini kırdığımı biliyorum ve yüreğine bu yükü bırakmak istemiyorum. Herkes yaptıklarının bedelini ödemeli ve senin kalbini kırdığım için sabırla beklemek de bana düşer. Yalnızca seni hep sevdiğimi ve ne olursa olsun seveceğimi bil bana yeter. Bu asla değişmeyecek benim için."

Sina susarak kısa bir nefes aldı ve İber'e baktı hüzünle. İber başını diğer tarafa çevirmiş, ona bakmamıştı ama onu dikkatle dinlediğini biliyordu.

"Neden gittin?" diye sordu İber, uzun süren bir sessizliğin ardından. Ses tonu düşüktü ve sorduğu soru, anlamaya çalışır bir ifadeyle sorulmuştu.

Sina derin bir nefes çekip, bu kez bakışlarını odanın içinde o dolaştırdı. Oda şimdi yaşayan bir odaya dönüşmüştü. Her yerde İber'in eşyaları olan tipik bir genç odasıydı. Hafif dağınık ama kendince bir düzeni olan. Yeniden İber'e döndürdü bakışlarını. Alçak sakin bir sesle karşılık verdi. "Başa çıkamadığım bazı şeyler vardı. Benimle ilgili. Kimsenin bunda bir kabahati yok. Sadece kendimle baş başa kalıp, kafamı toparlamam gereken şeyler vardı ve burada kalıp çevremdeki sevdiklerimle bunları konuşmak yerine, kaçmayı tercih ettim. Büyük bir hataydı. Sorunlar sen kaçınca ortadan kalkmıyor, aksine seninle birlikte geliyorlar."

"Sorun ne?" diye sordu İber, bu kez bakışlarını Sina'ya dikerek.

Öyle bir bakışı vardı ki Sina artık neredeyse on beşine girecek olan çocuğun büyümeye başladığını anladı. Boyu onun tahmin ettiğinden daha çok uzamıştı ve bırakıp giderken çocuk olduğunu düşündüğü İber'in artık bir delikanlı gibi karşısında dikildiğini gördü. İber'i incitmeden ama öte yandan ona karşı dürüst de olması gerektiğini düşünerek, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı çocuğa.

"Karan'la benim aramda olan ilişkinin sorumluluğunu taşıyamayacağımı düşündüm. Bunun seninle bir ilgisi yok.

Sadece bazı şeyler bana ağır geldi ve çarenin gitmek olduğunu sandım."

"Seni çok seviyor," dedi İber alçak inançlı bir sesle.

"Biliyorum. Ben de onu çok seviyorum."

"O zaman neden gittin?"

Sina kaşlarını çatarak düşünceli bir ifadeyle başını eğdi. İber'e doğrusunu anlatmak çok zordu. Bunu onun yaşındaki biri anlamakta zorluk çekerdi ve kafası çok daha karışacaktı ama onun anlayabileceği bir şekilde de bu soruya cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Sıkıntılı bir nefes çekip, bakışlarını İber'e kaldırdı.

"Hani bazen ne yaparsan yap yeterli gelmeyeceğini düşündüğün ve kendini yetersiz hissettiğin anlar olur ya?" diye usulca sorarken, gözlerini çocuğun üzerinden çekmemeye çalıştı. Aklına gelmiş gibi aniden elini kaldırarak, "Hani okuldaki takıma girecektin ama kendini yetersiz görüyordun ve o kadar çalışmana rağmen bunun yetmeyeceğinden endişelenmiştin?" İber başını sallayınca aceleyle devam etti. "Benim hissettiklerim bunun çok daha ötesindeydi. Hayatta bazen bizim kontrol edemediğimiz şeyler oluyor. İnsan bazen kendini çok yetersiz ve güçsüz hissediyor. Doğru olmadığını bilsen de kalıp savaşmak yerine bazen kaçmayı tercih ediyorsun. Sen korksan da, endişelensen de o seçmelere girdin ve kazandın. Benim hissettiklerim biraz daha şiddetliydi ve ben senin gibi cesur davranamadım ve aksini yaptım. Yaptığım doğru değildi. O an çok net düşünemiyordum ama doğrusunun o olduğunu sandım. Yalnızca bir süre yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım vardı. Seni terk etmek asla aklımdan geçmedi çünkü bu dünyada beni iyi hissettiren tek şey sensin."

"Seni anlıyorum aslında," diye mırıldandı İber başını önüne eğerek.

"Anlıyor musun?" diye hevesle atıldı Sina, hafifçe başını İber'e eğerek.

İber başını sallarken kafasını kaldırmamıştı.

"Peki, bir daha gidecek misin?" diye sordu bu kez, az da olsa endişe barındıran bir sesle. Emin olmak ister gibi başını

kaldırıp Sina'nın gözlerine baktı. Sina buruk bir gülümsemeyle ona bakıp başını iki yana salladı.

"Bir gün yine gitmek zorunda kalırsam bu sefer asla sensiz olmayacak."

"Neden yine gitmek zorunda kalasın?" diye şüpheyle gözlerini kıstı İber.

"Şimdi değil elbette ama hayatın ne getireceğini bilemeyiz, öyle değil mi?"

"O seni bırakmaz," dedi bu kez İber. Emin olduğu bir şeyi dile getirmişti. Sina o anda fark etti. Döndüğünden beri İber'in Karan'ın adını telaffuz etmediğini yeni fark ediyordu. Sürekli ortaya konuşuyordu ve Karan'ın adını ağzına almıyordu. Düşünceli bakışlarını çocuğa diktiğinde kafası karışmıştı ve onun söylediklerini bir an için arka plana attı.

"Neden o diyorsun? Karan'a adıyla seslenmeyi tercih ettiğini hatırlıyorum."

İber telaşlı bir yüz ifadesiyle bakışlarını kaçırarak başını yana çevirdi ve sanki odayı gözden geçiriyormuş gibi gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Baştan savma bir tavırla omuz silkmişti yalnızca.

Onun bu kaçamak tavrıyla Sina'nın bütün duyuları şaha kalkmıştı. Hafifçe yerinde hareketlenerek İber'e doğru yaklaştı ve elini çekinerek uzatıp çocuğun bir elini tuttu.

"Burada yaşamayı seviyor musun? Karan'ın ben gelene kadar sana bakacağını söylediğini biliyorum ama eski düzenine dönmek ister misin?" diye yumuşak bir sesle sordu Sina.

İber'in bu durumdan ne kadar hoşnut olup olmadığını onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı. Burada mutlu olduğunu görebiliyordu ama İber'in gerçek hislerini ondan duymak zorundaydı. Bir çıkış kapısının olduğunu ve istediği şeyi yapmak konusunda özgür hissetmesini istiyordu.

Sina'nın sorusuyla İber hızla bakışlarını ona çevirdi ve neredeyse telaşla, "Hayır. Burada mutluyum, neden eski düzeni isteyeyim ki?" dedi. Gözlerindeki korku ve telaş Sina'nın yüreğini sızlatsa da bunu belli etmeden anlayışlı bir sesle,

"Babanı özlüyorsan bunu anlayabilirim İberciğim... Kimse senden istemediğin bir şeyi yapmanı bekleyemez," dedi.

İber sinirli bir alaycılıkla güldü ve tükürür gibi, "Onun beni özlediğini sanmıyorum. Şu an bana ihtiyacı da yok!"

Sina, İber'in tavrıyla yüreğine oturan ateşin, aniden bedenine yayılarak onu kavurduğunu duyumsadı. İber biliyordu!

Bunu çocuğun gözlerindeki güceniklikten, kırgınlıktan ve öfkeden anlayabiliyordu. İber'i öyle iyi tanıyordu ki onun yüzünden geçen en ufak bir değişiklikte bile neler hissettiğini anlayabilirdi. Onun bu yükle yaşamasına asla izin veremezdi. İnsanın içinde taşıdığı sırlar bir süre sonra nasıl ağır bir yük haline gelebiliyordu, bunu en iyi Sina biliyordu. İber'in yüreğindekilerle ömür sürmesine müsaade etmesi imkansıza eşti. Sakinleşmeye çalışarak soğukkanlı bir tavırla, "Biliyorsun değil mi?" diye sordu.

İber gözlerini hızla kırpıştırdı ve bir an ne diyeceğini şaşırmış gibi dudaklarını dişledi. Sina onun yaşadığı paniği bastırabilmek için yine sakin bir sesle, anlayışlı bir tonla konuşmaya devam etti. "Bu senin suçun değil İberciğim. Sen elinden geleni yaptın. Bazen insanlar sahip olduklarının kıymetini bilemezler." Bu da nispeten Sina'nın kendisinin yaptığı bir şeydi. Karan'ın kıymetini o da bilememişti ve şu an Hazar'la aynı çizgide olduğunu düşünmek midesini alt üst etti. Zorlukla yutkunup tüm dikkatini İber'e verdi.

"Bana gerçekten ne hissettiğini anlat canım. İçinde tutma sakın. İçindeki kızgınlık ve öfkenin bir süre sonra sendeki güzel şeyleri yok etmesine izin verme. Sen çok güzel bir çocuksun ve yüreğinin güzelliğini hiçbir şey bozamaz."

İber, bir süre sessizce aşağı düşmüş gözlerini kaldırmadan durdu. Neden sonra karar vermiş gibi derin bir nefesi dudaklarının arasından dışarı bırakarak medet uman ve anlayış bekleyen gözlerini Sina'ya kaldırdı.

"Yoruldum Sina," dedi alçak, bıkkın bir sesle. Başını iki yana sallayarak, "Çok yoruldum. Elimden gelen her şeyi yaptım ama bana bir kez bile oğlum demedi. Sanki ben babaydım da o benim oğlumdu. Ama ben daha çocuğum." Du-

dakları titriyordu. Buna öfkelenmiş gibi boştaki elini kaldırıp yanağına sürttü sertçe. "Beni sattı!" dedi gözleri dolu dolu Sina'ya bakarak. "Resmen beni sattı," diye tekrarladığında, Sina dolu gözlerle baktı çocuğa. İber sanki önünde onu tutan duvar yıkılmışçasına, tıpkı bir çağlayan gibi coşkun bir tavırla hızlı hızlı ve kopuk kopuk içindekileri dışarı atmaya başladı.

"Asiye ablayla tartışırken duydum dediklerini. Asiye abla ilk defa ona sesini yükseltmişti ve merak edip içeri girmeden dinledim söylediklerini. Asiye abla ona kızarken, o bunun bulunmaz fırsat olduğunu söylüyordu ona. Benim üzerimdeki haklarından vazgeçmiş çünkü paraya ihtiyacı varmış ve benim sadece onun karşılamakta güçlük çektiği giderlerim varmış. Benim ne giderim vardı ki? Bir kez bile harçlık vermediği oğlunun ona ne gideri varmış ki? Hep yanında olmadım mı ben onun? Beni sevsin diye her istediğini yaptım. Bir kez bile bir şey istemedim ondan. Yük olmamak için elimden geleni yaptım. Daha ne yapabilirdim ki?"

İber öyle çaresizce sormuştu ki Sina ileri atılarak kollarını İber'e sardı.

"Sen dünyanın en mükemmel çocuğusun ve Hazar seni asla hak etmiyordu. Bunun için sakın kendini suçlama bir tanem. Bu senin suçun değil. Hazar kendinden başka kimseyi sevmeyen birisi. Bunu biliyorsun aslında. Bizi de hiçbir zaman sevmedi. Sen oğluysan biz de kardeşleriydik ama bizi de sevmedi çünkü onda sevme yetisi yok canım. Bu senin kabahatin değil ki. Bu sadece onun kaybı. Bazen insanları değiştiremeyiz ve sadece oldukları gibi kabullenmekten başka yapabileceğimiz bir şey olmaz. Onu öyle kabul etmek zorundayız ama hayatımızda tutmak zorunda değiliz. Ben hep senin yanındayım. Bir daha asla seni bırakmayacağım ve ben seni çok ama çok seviyorum."

"Sina..." dedi İber titreyen bir sesle. "Ben aslında sana hiç kızmadım. Ben seni anlayabiliyorum. Bazen insan kaçmak istiyor işte. Ben de çok kaçmak istedim ama yapamadım çünkü gidecek bir yer yoktu. Senin yanına gelsem de ondan kaçamazdım. Ben her şeyin farkındaydım. Senin nasıl çabaladığı-

nı da onun izin vermediğini de biliyorum. Beni sizden para almak için kullanıyordu ve siz buna göz yummak zorunda kaldınız ama şimdi ondan uzakta kalabileceğim bir yer var. Eskiye dönmek istemiyorum çünkü artık büyük biriymişim gibi davranmak istemiyorum. Ben sadece olmam gerektiği gibi çocuk olmak istiyorum. O kadar para aldığına göre benim ona borcum da kalmamıştır artık."

Sina ıslak gözleriyle geri çekildi ve İber'in son sözlerine kaşlarını çatarak baktı.

"Sen hiçbir zaman ona borçlu değildin İber. Çocuklar babalarına borçlu olmazlar." Ardından yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. İki ıslak göz birbirine bakıyordu. "Çocuk ol bir tanem. Bu senin en büyük hakkın. Büyüdüğünde zaten o kadar çok şeyle karşılaşacaksın ki şimdinin tadını çıkar. Son zamanlarda yanında olamadığım için çok özür dilerim bir tanem ama büyümek böyle bir şey işte. Ben büyüdüm ve çok daha büyük sorunlarla karşılaşıyorum ve bazen çok yoruluyorum. Yorulduğum anlarda seni göremediğim için çok özür dilerim."

"Sen önceden de sürekli sorunlarla karşılaşıyordun. Herkes senin gözünün içine bakıyordu çözmen için. Yorulduğunu biliyorum. Hep yanımda oldun. Her şeyden korudun..." dedi İber ve sesinin tonunu söylenir gibi alçaltarak, "Özellikle babaannemden çok korudun beni," dedi... Sina gözlerini devirip dudaklarından alaycı bir gülüş çıkarırken, İber devam etti. "Buna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Sadece seni çok merak etmiştim ve haber vermediğin için kızdım ama bundan sonra ayrılmayacağımızı da biliyorum. O seni bırakmaz. Beni de bırakmaz biliyorum. O çok iyi bir adam."

Sina geri çekilerek yeniden İber'in iki elini ellerinin arasına aldı. Anlamaya çalışırcasına baktı çocuğa bu kez.

"Neden adını söylemiyorsun?" diye usulca sordu.

İber çekingen, mahcup bakışlarla Sina'ya bakarken omuz silkti yine.

"İber?" diye üsteledi Sina.

İber bir süre sessizliğe gömüldü. Sina ondan bir tepki gel-

mesini bekledi ve sesi çıkmayınca avucunun içindeki elleri hafifçe sıkarak üsteledi. İber utanç dolu gözlerini zorlukla kaldırdı Sina'ya.

"Karan demek içimden gelmiyor."

Sina endişeyle İber'e baktı. Karan'ı sevdiğini biliyordu ama o zaman yaşadığı bu zorluk nedendi?

"Abi de. İçinden ne geliyorsa onu de. Sen hitap konusunda sıkıntı çekmezsin ki?"

Sorarcasına ona bakıyordu ve İber de sanki içinde tuttuğunu nasıl diyeceğini bilemiyormuş gibi Sina'ya bakıyordu. Sina çocuğun kızaran yüzünü, içine girdiği sıkıntıyı fark edince yardımcı olmak ister gibi sakin ve yumuşak bir sesle sordu.

"Sen nasıl hitap etmek istiyorsun?"

İber kirpiklerinin altından ona suçluluk dolu gözlerle bakıp gözlerini çabucak aşağı indirirken, "Baba desem kızar mı sence?" diye neredeyse ağzının içinde mırıldandı.

Sina'nın duyduğu kelimeyle içine bir ateş bastı ve kendine hâkim olamadan geri çekildi. Şaşkınlıkla İber'e baktı. İber kirpiklerinin altından gözlerini hafifçe kaldırdı ve yeniden hızla aşağı indirdi. Aralarında oluşan sessizlik uzayınca İber'in gerginliği arttı ve ellerini geri çekmeye çalışırken huysuz bir tavırla, "Neyse, boş ver." dedi. Şimdi biraz hırçınlaşmış, suratı asılmış ve gerilmişti. Sina çabucak kendisini toparlamaya çalıştı ve İber'in içini rahatlatacağını düşündüğü cümleyi kurdu.

"İstersen yarın bunu kendisine sorarsın ama ben kızacağını sanmıyorum."

İber aniden başını kaldırdı ve beklentiyle baktı Sina'ya.

"Sence kızmaz mı? Yani çok genç ya... Belki de benim babam olmak istemiyordur."

"Bence senin baban olmak ister," dedi Sina, neredeyse kendinden emin bir sesle.

Karan'ın bunu isteyeceğini biliyordu. Karan, İber'i gerçekten çok seviyordu ve ona nispet yapar gibi, "İber'in artık babası benim!" derken ki ses tonu kulaklarında yankılanınca, bundan kesinlikle emin olduğunu fark etti.

İber duyduklarıyla mutlu olmuştu ve biraz evvelki gergin

çocuğun yerine tipik ergen gelmiş oldu.

"Hadi benim uykum var. Sen de yorgun görünüyorsun zaten. Git yat artık."

"Barıştık mı?" dedi Sina çocuksu bir beklentiyle.

İber bir süre gözlerini kısarak ona baktı ilk önce, sonra yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlanırken karşılık verdi. "Barıştık! Ama bir daha gitmeye kalkarsan bu sefer izin vermeyeceğimizi bil. Sorunlarımızı birlikte çözeceğiz. Sen hep bana öyle derdin, o zaman kendi dediklerini de uygula. Boş nasihat verme!"

"Bak bak, sıpaya bak!" dedi Sina yan gözle çocuğa bakarak. "Benim laflarımı bana satıyor!" dedi şakacı bir tavırla.

"Bana balık verme, balık tutmayı öğret!" dedi İber hazırcevap bir üslupla.

"O ne demek?" dedi Sina kaşlarını çatıp anlamaya çalışarak.

"Ne bileyim? Yeni öğrendim. Hoşuma gitti. Sanki buraya uyar gibi geldi," dedi İber masumca omuzlarını sallayarak.

Sina kısa bir kahkaha atıp çocuğun üzerine atladı ve boynuna dudaklarını bastırıp gürültülü bir öpücük kondururken, "Uymadı küçük bey. Hiç uymadı. Ama iyi denemeydi..." dedi gülerek.

5. BÖLÜM

Sina epey zaman sonra İber'in odasından çıktığında huzurlu ve mutluydu. İber'le her şeyi yola koyacakları konusunda en ufak kuşkusu kalmamıştı. Onun mutlu olması ise şu anki en büyük mutluluğu idi. İber'in Karan'ı çok sevdiği ve bu sevgiye de samimiyetle karşılık bulduğu çok açıktı. Karan, İber'i ona karşı kullanırken bile onu incitmemek için uğraş veriyordu, bunu görebiliyordu.

İber'in gerçeği biliyor oluşu, içini burksa da bunun önünde sonunda bir gün ortaya çıkacağı da belliydi. En baştan öğrenmiş olması, belki de ileride çıkabilecek birçok sorununun da önüne geçebilmelerini sağlayacaktı. Bazen gerçekler sarsıcı olsa da en başta bilinmesi herkes için çok daha hayırlıydı. Kendisinin geldiği noktaya bakınca bunun en doğru şey olduğu da belliydi.

Ağır adımlarla çamaşır odasına gidip, Karan'ın kurutucudan çıkardığı ve bir sepete koyduğu giysileri ayrıştırdı ve ertesi gün ütüleyecek şekilde bir sıraya dizdi. Yorgun bacaklarının üzerinde ağır ağır ilerleyerek mutfağa gitti ve Sarya için mama hazırladı. Birkaç saat önce mamasını yemişti ve birazdan uyanacaktı. Yorgun bir şekilde yüzüne düşen birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak Karan'ın odasına gitmek için tekrar koridora yöneldi.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde gördüğü manzarayla adımları duraksadı. Karan yatakta yanının üzerine uzanmış ve sağ dirseğini destek olurcasına yatağa dayamış, yatağın ortasında yatan ve gözleri açık Sarya'nın üzerine eğilmiş halde be-

bekle konuşuyordu.

"Çok uslu bir bebeksin kızım," diyordu Karan. "Etrafımdaki kadınların dırdırcılığını göz önüne alırsak, senin onlara çekmeyeceğini umut ediyorum. Büyüdüğünde sana bunu hatırlatacağım. Sen onlar gibi olma sakın. O zaman da şimdi olduğu gibi uslu olmaya çalış olur mu?"

"Gerçekten mi?" dedi Sina kendine hâkim olamayarak kapıyı kapatıp ileri adımlarken.

Karan aniden başını kaldırıp suçüstü yakalanmış birinin ifadesiyle Sina'ya baktı. Toparlanmaya çalışırcasına biraz kıpırdanmıştı ama hala dirseğinden destek alarak uzanırken pozisyonunu bozmamıştı.

"Ne gerçekten mi?" diye sordu anlamamış gibi.

"Küçücük bebeğe duygusal baskı mı yapıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece sıradan bir şekilde sohbet ediyorduk."

"Etrafındaki dırdırcı kadınların dedikodusunu yaparak mı?" dedi Sina gözlerini kısarak imalı bir sesle.

Yatağın başına gelince, doğal bir hareketle elindeki biberonu Karan'a uzatıp ters ters baktı. "Duş alıp pijamalarımı giyineceğim," dedi yorgun bir sesle. Sitemli bakışları Karan'ın üzerindeydi. Karan biberona uzanırken gözlerini kaçırdı ve ağzının içinde mırıldanır gibi, "Yalan olduğunu iddia edemezsin. Şu an tek aklı başında kadın Sarya..." diye söylendi.

Sina gözlerini devirerek geri döndü ve başını iki yana sallarken, "On beş sene sonra bunu hatırlatırım," diye söylendi ne dediğini fark etmeden.

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım," dedi Karan hevesli bir sesle, başını geriye çevirmeden. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Sina'nın en az on beş sene boyunca hâlâ yanında olacağına garantiydi bu söz.

Yatağın içinde doğrularak oturdu ve biberonu yanındaki komodinin üzerine koyarak bebeğe uzandı. Dikkatli ve yavaş hareketlerle bebeği kucağına alıp sol koluna yasladı. Tekrar biberona uzandı ve mırıltılar çıkaran Sarya'nın dudaklarının arasına yerleştirdi. Sina banyoya girip kapıyı kapadığında,

odanın içinde yalnızca Sarya'nın iştahla biberonu emerken çıkardığı sesler duyuluyordu. Karan başını eğip gülümseyerek bebeği izledi. Çok güzel bir bebekti gerçekten. Kara gözleri, minik burnu, bembeyaz teninde parlayan pembe yanakları, biberonu emen büzüşmüş ağzıyla göz kamaştıran bir mükemmelliğe sahipti. Parmaklarının ucuyla Sarya'nın başındaki yumuşak tüyleri okşadı. Odanın içine sinen bebek kokusu burun deliklerinden içine sızarken, bunun ne kadar rahatlatıcı ve huzur veren bir koku olduğunu düşündü.

Sina duştan sonra üzerindeki bornozla giyinme odasına girerken Karan ve Sarya'ya baktı.

"Uyudu mu?" diye sordu alçak sesle.

"Henüz değil ama gözleri kapanmak üzere."

"Gazını çıkardı mı?" diye sorduğunda, giyinme odasının girişine varmıştı.

Karan bitmiş biberonu bebeğin dudaklarından geri çekip, gözlerini bebekten ayırmadan komodinin üzerine koyarken "Şimdi o işleme geçiyoruz," diye cevap verdi.

Sarya'yı kucağında düzeltip omzuna yerleştirdi ve sırtını ağır hareketlerle okşamaya başladı. Sina giyinme odasında üzerine çabucak şort ve askılı tişört olan pijama takımını geçirdi. Odaya geri dönerken elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Tam o sırada Sarya'dan gürültülü bir ses çıkınca, Karan bir an donakalmış gibi şaşkınlıktan açılmış gözlerle Sina'ya baktı ve Sina onun gözlerindeki ifadeyle kendisine hâkim olamadan kıkırdadı. Elindeki havluyu odadaki kanepenin üzerine atarak, aceleci adımlarla diğer taraftaki komodinin üzerindeki eşyalara yöneldi. Eline aldığı küçük, yumuşak bir mendille dizlerinin üzerinde yatakta ilerleyerek Karan'a yaklaştı.

"Kustu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Karan şaşkın bir yüzle. Sina ikisinin üzerinden eğilerek Karan'ın omzuna baktı ve üzerindeki tişörtün kuru olduğunu görünce geri çekilerek bacaklarının üzerine oturdu.

"Kusmamış. Sadece gazını çıkarmış. Alayım mı? Gözleri

kapanmak üzere, rahatlamıştır şimdi."

"Yok, biraz daha kalsın. Belki daha gazı vardır." Sina başını salladı ve bakışlarını aşağı indirdi.

"Sen git saçlarını kurut, biz iyiyiz."

"Gerek yok, sıcak zaten. Kendi kendine kurur."

"İnat etme. Islak saçlarla uyunmaz."

"Kim demiş?"

"Ben dedim. Sina, inat etme, git kurut saçlarını."

Karan'ın ters bir sesle ısrar etmesine oflayarak cevap verdi ve bıkkınlıkla yerinde hareketlenerek banyoya yöneldi tekrar.

Karan banyodan gelen saç kurutma makinesinin sesini dinlerken yine Sarya'nın sırtını okşamaya devam etti. Kulağının dibinde bebeğin huzurlu mırıltılarını duyunca gülümsedi. Ağır hareketlerle Sarya'yı omuzundan kucağına aldı ve gözleri kapanmış bebeği yavaşça yeniden yatağın ortasına yerleştirdi. Dudaklarını nazikçe bebeğin başına dokundurdu ve burnunu saçlarına dayayarak kokusunu içine çekti. Gözlerini yumup kokunun tadını çıkardı. Banyodaki ses kesildiğinde o da yavaşça kayarak yatağın içine yerleşti. Yine sağ yanının üzerine yatarak dirseğini yastığa dayadı ve elini çenesinin altına koyarak Sarya'yı izlemeye devam etti.

Sina tekrar odaya dönerek yatağın diğer tarafına yöneldi. Karan'ın Sarya'yı izleyen bakışlarına anlayışla baktı. İnsanın uyuyan bir bebekten gözlerini ayırması zor oluyordu. Tıpkı uyuyan bir meleği izlemek gibiydi bu.

"Alayım mı beşiğine?" diye sordu alçak bir sesle.

Karan başını kaldırmadan cıkladı. "Yok bizimle yatsın. Bendeki bütün kötü enerjiyi yok ediyor. İyi geliyor," diye mırıldandı.

Sina yine anladığını belirtir gibi başını sallayarak yatağın içine girdi ve çarşafı dikkatle Sarya'nın üzerine çekti. Sanki sıradan bir şekilde sohbet ediyormuş gibi düz bir sesle, "İber gerçeği biliyor." diye mırıldandı.

Karan hızla bakışlarını Sina'ya kaldırdı ve yerinde dikleşerek yatağın içinde oturdu. Sina Sarya'nın üzerini kapatmaya devam ederken, "Ne demek gerçeği biliyor?" diye sordu

panik dolu bir sesle.

"Onu almak için Hazar'a para verdiğini öğrenmiş. Asiye ablayla Hazar'ın tartışmalarını duymuş."

"En baştan beri biliyor muymuş?"

Sina başını salladı ve yatağın içine uzandı. Tıpkı biraz evvel Karan'ın yaptığı gibi dirseğini yastığa dayayarak çenesini avucunun içine yerleştirdi ve bakışlarını Sarya'nın uyuyan yüzüne sabitledi.

"Kızgın mı bana? Kırılmış mı bana bunu yaptığım için?"

"Sana değil... Ama Hazar'a hem kızgın hem kırgın. Bunun artık geri dönüşü olacağını sanmıyorum."

"Ne konuştunuz?"

Karan hâlâ yatağın içinde otururken yüzü karmakarışık olmuştu. Düşünceli gözleri odanın içini tarıyordu.

"Onu terk etmişim gibi hissettirdiğim için özür diledim ve sanırım özrümü kabul etti. Beni affedecek ama babasını affedeceğini sanmıyorum."

"Ya beni?" diye sordu Karan panik dolu bir sesle.

Sina bakışlarını ona kaldırıp kaşlarını çattı, anlamaya çalışır gibi Karan'a baktı. "Seni ne sebeple affedecek ki?"

"Onun kalbini kırdığım için beni affedecek mi? Çok mu kötü hissediyor?"

Karan sıkıntılı bir sesle karşılık verirken yüzünü buruşturmuştu.

"Seninle ilgisi yok bunun. Seni seviyor. Seninle ilgili olumsuz herhangi bir düşüncesi yok."

"Ama onu resmen satın almışım gibi görünüyor," dedi Karan telaşlı bir yüz ifadesiyle.

"İber aptal bir çocuk değil. Bunu neden yaptığını biliyor. Seninle ilgili bir sıkıntısı yok," dedi Sina. Düşünceli bakışları tekrar aşağı inerken son sözlerine doğru sesi düşmüştü.

"Bir şey var?" diye atıldı Karan, onun düşen ses tonunu kaçırmadan.

"Bunu yarın kendisi konuşacak seninle."

Sina bakışlarını kaldırmamıştı ve gözleri Sarya'nın üzerindeydi.

"Ne konuşacak? Parayla onu satın aldığım için sitem edecek, öyle değil mi?"

Sina oflarcasına bir nefes koyuverdi ve bakışlarını yeniden Karan'a kaldırdı.

"Onunla ilgili değil..."

"Ne o zaman?"

"Bunu kendisi konuşacak. Ben aranıza girmek istemiyorum."

"Biraz yardımcı olabilirsin, öyle değil mi?" diyen Karan'ın sesi kızgınlık barındırıyordu.

"Şu an yardımcı olabileceğim bir şey yok. İkinizin arasındaki bir konu bu. Benim araya girmem yakışı kalmaz."

Karan karışık bir yüzle Sina'ya bakmaya devam ederken "Konu ne?" diye üsteledi.

Sina anlayış bekleyen gözlerini Karan'a kaldırdı. "Kendisinin sana sorması gereken bir şey," dedi üstelememesini umut ederek.

Karan sıkıntıyla bir nefes aldı ve yatağın içine yeniden yerleşti. Sırtını yatağın başlığına dayayarak endişeli gözlerini boşluğa dikti.

"Kırıldı tabii bana," dedi mırıldanarak. "Bunu neden yaptığımı soracak."

Sina bakışlarını Karan'a kaldırdı. Karan'ın endişeli tavrı üzülmekle sırıtmak arasında ikilemde kalmasına neden oldu.

"Niye yaptın o zaman? Bana karşı kullanmak için yaptığını söylersin sen de," dedi iğneleyici bir sesle.

Karan hızla başını ona çevirip sert bir bakış attı.

"Bu sadece ufak bir detaydı," dedi ters bir sesle. "Sen gittikten sonra onun da benim gibi hissettiğini biliyordum ve birbirimize destek olabileceğimizi düşünmüştüm daha çok." Ardından bakışlarına yüklenen suçlama dolu bir ifadeyle devam etti. "Her şeyi yok etmişsin! Yalnızca onun odası vardı ve o oda olmasa her şeyin hayal olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Ne yapmamı bekliyordun ki?"

Sina aceleyle bakışlarını aşağı indirdi. "Bu kadar büyük ve ciddi bir adım atabileceğini düşünmemiştim," diye mırıl-

dandı suçluluk dolu bir tonla.

"Düşünme yetini kaybettiğin ortada," dedi Karan suçlayan bir tonla. Ardından kızgın, alçak bir sesle devam etti. "O herif İber'i hak etmiyordu. Sen gitmiştin. Çocuk orada yapayalnızdı. Benim yaşadıklarımı yaşamasını istemedim. Onu anlayabilecek tek kişi benim."

"Biliyorum."

Sina'nın kabullenen üzgün sesi Karan'ı bir an afallattı ve hayretle Sina'ya baktı. Sina, Karan'ın duraksamasını fırsat bilip kafasındaki rahatsız eden soruyu sordu.

"Hazar ne tepki verdi? Nasıl yaptın?"

Karan küçümser bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. Kollarını kaldırıp ellerini ensesinde birleştirirken umursamazca omuz silkti.

"Eve gittim. Asiye ablayla baban yoktu. Hazar evdeydi ama daha önce tanışmamıştık biliyorsun... İçeri girdim, kendimi tanıttım. Ardından imzalaması gereken evraklarla birlikte çeki sehpanın üzerine koyup, ne istediğimi söyledim."

Karan kestirip atarcasına, özet denecek açıklamayı yapıp susunca, Sina devamı gelecekmiş gibi bir süre sessizce bekledi ve Karan'dan ses çıkmayınca hayrete düşerek yerinde doğrulup yatağın içinde bağdaş kurarak Karan'a baktı.

"Bu kadar mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Karan yalnızca başını salladı ona bakmadan.

"Ne demek bu kadar? Hiç mi olmaz demedi? Sen kimsin? Necisin? Ne alaka diye hiç mi sormadı?"

Karan omuz silkti. "Bunların önüne geçmek için rakamı yüksek tuttum zaten," dedi kendine güvenen bir sesle. Başını Sina'ya çevirdi ve gözlerini onun hayretten açılmış üzüntülü gözlerine dikti. "Gözleri parlayarak çeke baktı. Sanırım bir an sıfırları saymakta zorluk çekti ki emin olmak ister gibi rakamın doğruluğunu sorarak teyit etmeye çalıştı. Ben de çenesini tutup, İber'e yapacağım açıklamayı tasdik ederse ertesi günü parayı tahsil edebileceğini söyledim ve tamam dedi."

"Tamam, dedi?"

Sina inanmak istemez gibi bakıyordu Karan'a. Karan kı-

zın karışmış ifadesine bakıp yüzünü buruşturdu ve kendine hâkim olamayarak "Sina kusura bakma ama çok şerefsiz bir abin var..." dedi söylenir gibi.

"Biliyorum," dedi Sina hüsrana uğramış bir sesle. "Sadece bu kadar şerefsiz olacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı doğrulayarak. Konuştuğunun bile farkında değildi. Bakışları ağır ağır Karan'ın gözlerine kalktı. "Parayı ne yaptığını biliyor musun? Kızlara soramadım henüz."

Sesi öyle acı doluydu ki Karan bir an yüreğinin sızladığını hissetti. Omuzlarını silkti ve "İş mi ne kuracakmış, birileriyle ortak olacakmış diye duydum İbo'dan ama yaş o iş, söyleyeyim ben."

"O ne demek?" diye sordu Sina kuşkuyla.

"İbo parayı çar çur edeceğinden emin. Birkaç kez konuşup aklını başına almasını istemiş. 'Hep parasızlıktan şansın yüzüne gülmediğini söyleyip durdun, bari bundan sonra adam ol, doğru düzgün bir şeyler yap' demiş. İbo'yu terslemiş. Ona iş öğretmemesini, kendi aklı olduğunu söylemiş. Büyük iş adamı olacakmış, ortak bulmuş kendisine, tekstil fabrikası açacaklarmış ama yaş o iş. Bence kısa sürede batırır o parayı." Konuşurken küçümseyen tavrına engel olamamıştı.

"Nereden biliyorsun?" diye soran Sina, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"İş dünyasını azıcık tanıyan biri bile bunu bilir. Ortak olmaya çalıştığı adamlar daha önce de birkaç kişiyi böyle batırdılar. İbo'ya söyledim. O da uyarmaya çalışmış ama İbo'yu kıskançlıkla suçlamış senin akıl yoksunu abin. Kusura bakma ama tam salak. Hiçbir şey yapmayıp parayı bankada tutsa, ömrünün sonuna kadar yine yeterdi ona."

Sina uzun denecek süre kalakaldı oturduğu yerde. Kafasının içinde binbir düşünce cirit atıyordu. Aptal Hazar! diye haykırmak istedi. Bir hiç uğruna oğlundan vazgeçmişti. Zorlukla yutkunarak başını aşağı eğdi ve gözlerini yine Sarya'ya indirdi. Dünya'daki hiçbir şeyle onu değişmezdi, kaldı ki insanın kendi çocuğunu parayla takas etmesi kabul edilir şey değildi. Hazar'ın başına gelecek olana adı kadar emindi. Ha-

zar'ın hiçbir şeye kafası çalışmazdı ki. Hayatı boyunca hiçbir yerde doğru dürüst çalışmamış, iş hayatının nasıl olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bir adam, neyin işini yapacaktı dolandırılmadan? İlla patron olmasını söyleyen egosuna yenik düşmüştü ve şimdi de bu egonun kurbanı olacaktı. İçinde yalnızca öfke hissetti. Ne üzüntü ne telaş ne de endişe vardı. 'Kendi düşen ağlamaz' denilen sözün tam da Hazar'a yakışacağını düşündü. Başını ağır ağır kaldırıp keskin bir sesle konuşmaya başladı.

"Yakında o parayı batıracak ve yeniden İber'i almaya çalışacak. İber onun ekmek kapısı. Yine gelecek. Onu da rahat bırakmayacak."

Sanki gelecekte olanı görüyor gibiydi. Karan küçümseyen bir tavırla gülümsedi. Gözlerinde şeytani bir pırıltı oluştu.

"Avucunu yalar. Her şey resmi. Hiçbir hak iddia edemez. Onu evrakları imzalamadan önce düşünecekti. İber'e de yaklaşamaz. Onu üzmeye kalkarsa İber'in biyolojik babasıymış, senin abinmiş dinlemem canını fena yakarım, haberin olsun."

Karan'ın tehdit dolu ses tonu Sina'yı hiç ürkütmedi. Aksine dediklerini yapacağından emin olduğu için kararlı tavrı içine su serpti. Kendi vicdani sorumlulukları yüzünden Hazar'a dur diyememişti ama Karan'ın bunu yapabilecek kadar acımasız olduğunu biliyordu. İber'in üzülmemesi için de acımasız olurdu, bundan emindi. Şu an onu ilgilendiren tek şey, bir zamanlar onun bebeği olan İber'in şimdi mutlu olmasıydı. İber huzurlu ve mutlu olduğu sürece bağrına taş basar, Karan'ın almasına katlanabilirdi. Belki de onu koruyacağından emin olduğu tek kişi oydu aslında.

Aniden yatağın içinde hareketlenerek yatar pozisyonu aldı ve kolunu kaldırıp korumak istercesine Sarya'ya sarılırken emin bir tonla, "İyi o zaman. Uzak tut onu İber'den! Daha fazla kırılmasını istemiyorum," dedi hızlı hızlı konuşarak. "Hadi iyi geceler," der demez, yüzünü Sarya'ya yaklaştırıp gözlerini kapadı.

Karan şaşkınlıkla Sina'ya baktı. Ensesindeki ellerini çözerek kucağına indirdi. Sina'nın yorgun olduğunu ve bu saate

kadar ayakta zor durduğunu biliyordu ama konunun bu kadar ani kapanması beklediği bir şey değildi.

"Ne yani, bu mu?" diye sordu.

"Ne dememi bekliyorsun? Sorumluluk böyle bir şey. Baba olacağım diye tutturduysan çocuğunu da kendin koru," dedi Sina gözlerini açmadan.

"Ben çocuğumu korurum!" diye tısladı Karan. "Babası artık benim ve onu üzecek kişi karşısında beni bulur."

"İyi."

"Ne iyi?"

"Çocuğunu korumak istemen işte."

Sina gözlerini açmadan yorgun bir sesle karşılık veriyordu.

"İber ne soracak bana peki?" dedi Karan endişeli bir sesle.

Sina gülmemek için kendisine zorlukla hâkim oldu. Karan'ın endişeli sesi, sabah yapacağı konuşmanın telaşını işaret ediyordu.

"Baba oğul arasına girmeyi düşünmüyorum. Beni ilgilendirmiyor," dedi Sina bıkkın, yorgun bir sesle.

"Tabii ki de babası benim ve kimseyi ilgilendirmiyor! Ama en azından kendimi hazırlamam için azıcık da olsa ipucu verebilirsin!"

"Hazırlanmışsın zaten," diye mırıldandı Sina uykuya dalmak üzereyken. Yorgunluk hızla üzerini kaplamıştı ve beyni çoktan uyuşmuş halde uykunun derinliklerine gömülmek üzereydi. Burnuna dolan Sarya'nın kokusu uykunun derinliklerine hızla çekti onu.

Karan Sina'dan çıkan uykulu sözleri zihninden geçirirken, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. İber neredeyse altı aydır onunla birlikteydi ve gerçeği bildiğine dair en ufak açık vermemişti. Araları her zaman çok iyiydi ve birbirlerini sevdikleri çok açıktı. Karan bunu söylemekten hiç çekinmemişti. O zaten aklından geçenleri söylemekten hiç çekinmezdi ve İber'i sevdiğini ya da başardığı en ufak şeyde onunla gurur duyduğunu söylerken hiç tereddüt yaşamamıştı. İber'in bakışlarında, kendisine karşı beslediği sevgiyi her zaman açıklıkla görmüştü.

Onu üzen tek şey, çok uzun süreden beri kendisine karşı kullanmadığı hitaptı. Adını söylemiyordu. Sürekli ortaya konuşuyordu ve ilk başlarda bunun tesadüfi geliştiğini sanmıştı ama son aylarda bu hitap durumu dikkat çekiydi ve çocuğun üzerine gitmemek için farkında değilmiş gibi davranmıştı. İber'in bir karmaşa yaşadığını, yeni hayatına adapte olmaya çalıştığını biliyordu ve şimdi öğrendiği şekilde, eğer baştan beri gerçeği de biliyorsa, bu karmaşada ne diyeceğini bilememesini anlaşılır bir tutum olarak değerlendirebileceğini kabullenmeye çalıştı.

Karan düşüncelerinin içinde kıvranarak İber'le geçirdiği zamanları gözünün önünden geçirdi. O anda sanki kafasına sihirli bir değnek dokunmuş gibi bir aydınlanma yaşadı. Gözleri ardına kadar açılırken yerinde doğruldu ve telaşla Sina'yı dürterek uyandırmaya çalıştı.

"Sina uyan."

Birkaç dürtmenin sonunda, "Git başımdan, yorgunum." dedi Sina huysuz uykulu bir sesle. Gözlerini açmamıştı bile.

"Bana ne soracak?" diye hevesle sordu. Sina ağzının içinde huysuzca anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp, yüzünü Sarya'nın boynuna gömdü.

"Baba mı diyecek bana?" diye sorarken bile kalbinin hissettiği mutlulukla inanılmaz bir hızla attığını hissediyordu.

Uykulu bir sesle "Hıı..." diyen Sina'nın cevabına, tatmin olamayarak yeniden kızı dürttü.

"Ne soracak?"

Sina kızgınlıkla gözlerini aniden açıp "Ne? Ne?" dedi öfkeyle. "Dürtüp durma beni! Gece sürekli uyanacağım zaten. Ne dürtüp duruyorsun?"

Uykulu gözleri öfkeyle kavruluyordu. Bölünen uykusu yüzünden suratı asıktı. Başını yeniden yatağa bırakırken gözlerini tekrar kapandı.

"Gece ben nöbet tutarım. Söz, uyandırmayacağım seni. Hadi, doğru düzgün cevap ver bana."

Karan'ın ısrarlı tavrı ve bir yandan hâlâ dürtmesi Sina'nın tüm sinirini tepesine toplamıştı. Gözlerini aniden açıp, hırs-

la yatağın içinde doğruldu ve uykusuzluğun verdiği gerginlikle sinirden kuduran bir tavırla, "Ne? Ne? Bir kere bile kalkmayacağım! Sen kalkıp yapacaksın mamasını! Bir rahat bırakmadın!" diye sesini yükseltti ve aynı anda Sarya'nın huzursuzca mızıklamasını duyunca gözlerini bebeğe indirip, "Beğendin mi yaptığını?" diye sesini alçaltarak tıslarcasına devam etti. "Uyanırsa oturur bakarsın bütün gece."

"Tamam bakarım. Söz! Hadi, doğru düzgün cevap ver," dedi Karan kızın sinirine aldırmayarak. Yüzü tıpkı mutlu bir çocuk gibi parlıyordu. Emin olmak ister gibi üsteledi. "Baba mı diyecek bana?" diye sordu tekrar.

Sina uykulu gözlerini kapayıp eliyle yüzünü ovuşturdu ve yeniden yerine yatarken huysuz bir sesle karşılık verdi.

"Evet."

"Valla mı?" dedi Karan sevinçle.

Sina tek gözünü açıp sinirle ona baktı ve yeniden gözünü yumarken "He valla." dedi baştan savma bir cevapla.

"Vay be!" dedi Karan gözlerini tavana kaldırıp gülümserken, "Baba oldum."

Sina yeniden uykuya dönerken, "Hayırlı olsun..." diye mırıldandı duyulur duyulmaz, alaycı ters bir sesle.

"Hoopp, burada da hazır yapılmışı var," dedi Karan, mutlu bir sesle ellerini boşlukta kaydırarak. Sanki ellerinin arasında bir şeyi tutar gibi bir yanından öteki tarafına hareket ettirmişti kollarını.

"Geri zekalı..." diye mırıldandı Sina gözlerini açmadan.

* * *

Kahvaltı sessizlik içinde geçiyordu o anda.

Sina bütün gece deliksiz uyumuştu ve sabah uyandığında kendini daha zinde hissediyordu. Karan gerçekten de tüm gece Sarya'ya kendi bakmıştı. Uyandığında ne Karan ne de Sarya yataktaydı. Yüzünü yıkadıktan sonra ayaklarını sürüye sürüye mutfağa gittiğinde, Sarya'nın ana kucağı koltuğunda, mutfağın ortasındaki devasa ada tezgâhın üzerinden gözleriyle etrafını taradığını ve Karan'ın da o sırada kahvaltı ha-

zırlıyor olduğunu görmüştü. Günaydınlaşmanın arkasından Sina Sarya'yı boynundan öpmüş, bebekle cilveleşmiş ve daha sonra kahvaltı hazırlığına yardım etmişti. Karan ikisinin kıkırtılarını ve mutfağı kaplayan mırıltıları huzurla dinlemişti. Derin, mutlu bir nefesi içine doldurduğunda göğsü şişmişti.

İber mutfağa geldiğinde, bir gün öncesine göre hepsi daha gevşemiş haldelerdi. Sina'nın İber'e sarılmasına çocuk aynı şekilde karşılık vermişti. Hepsinin yüzünde bir dinginlik ve huzur vardı.

Masaya oturduklarında genel geçer birkaç laf etmişlerdi. Sina kahvaltı sonrası Özge'yi kontrol edeceğini, sonra da ütü yapacağını söyleyince Karan ve İber birkaç saati aşağıdaki spor salonunda geçireceklerini söylemişlerdi. Günün programı yapıldıktan sonra masaya sessizlik çökmüştü ve İber arada kaçamak bakışlarla Sina'ya bakıp, ne zaman söze girmesi gerektiğini sorar gibi bakmaya başlamıştı. Sina gözlerini yumup, rahat olmasını işaret eder gibi başını sallasa da İber huzursuzca yerinde kıpırdanmış, Karan onun huzursuzluğunun farkında değilmiş gibi hevesle gelecek soruyu beklemeye başlamıştı.

İber tarafından gelecek soruya öyle takılmıştı ki Sina ile henüz konuşmamış olduklarını bile kafasına takmıyordu artık. Bunun nasılsa uzun bir konuşma olacağını biliyordu ve bu konuyu Pazartesi, İber antrenmana gittikten sonra, ikisi evde yalnızken yapacaklarını kafasına koyduğundan, hafta sonunun huzurlu bir şekilde geçmesini planlamıştı. Şu an tüm dikkati İber'den geleceklere yönelmişti.

İber sanki boğazını temizler gibi birkaç kez garip sesler çıkardı. Sina destek olan gözlerini ona dikti. Karan farkında değilmiş gibi kahvesini içiyordu. İber'in yüzünde beliren birkaç sıkıntılı ter damlası Sina'nın müdahale etmesini gerektirince, masanın altından Karan'ın bacağını tekmeleyerek çocuğa yardımcı olmasını işaret etti. Karan bacağında hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu ve elini bacağına götürmemek için kendine engel olmaya çalıştı. Elindeki fincanı masaya geri bırakırken ters ters Sina'ya baktı ancak onun uyarıcı bakışlarını

görünce, durumu kendisinin ele alması gerektiğini kabullendi. Yan gözle İber'e baktığında, onun sıkıntıyla tabağındakilerle oynadığını ve arada kendisine kaçamak bakışlar attığını fark etti. Bu kez o boğazını temizledi söze girmek ister gibi.

"Ee İber..." diye dudaklarının arasında bir ses çıkarmaya çalıştı. Sina'nın kaşlarını kaldırarak, "Bu mu?" der gibi bakan bakışıyla yerinde kıpırdandı. Sina gözlerini ondan kaçırıp yanında duran Sarya'ya döndü ve sanki yalnızca onunla ilgileniyormuş gibi bebeğe gülümserken, yan gözle diğer ikisine baktı yine.

"İber şey diyecektim sana..." diye Karan yeniden söze girince, Sina onun ilk kez yaşadığı beceriksizliğine hayretle baktı. İber hızla dönüp tüm ilgisini yönelterek "Ne?" dercesine baktı ona. Karan medet umar gibi Sina'ya hızlı bir bakış atıp, zorlukla bakışlarını çocuğa çevirdi.

"Hani biliyorsun bu sene başka bir okula başlayacaksın ve velin de benim ya..." deyince İber başını salladı onaylayarak. Aynı anda Sina'dan tarafa çabuk bir bakış atınca Karan bu bakışın karşılığı olarak aceleyle ekledi. "Sina, Sarya'yla ilgilenmek zorunda ya, her zaman fırsat bulamaz diye okulun aksamaması için benim veliliğim devam edecek."

İber emin olmak ister gibi Sina'ya bakınca onun kabullenerek başını salladığını gördü. Sina, İber'in bu tür bir karmaşanın içinde olmaması için alıştığı düzende devam etmesine göz yummak zorundaydı. İber yeniden Karan'a döndüğünde Karan boynunu sıkıntıyla esnetti.

"Yeni okulunda yeni arkadaşlar edineceğin için... Hani tatsız ve gereksiz konularla muhatap olmaman için acaba birlikte bir çözüm mü üretsek diye düşünüyordum..."

Sina sanki Karan başka bir canlıymış gibi şaşkınlıkla ona bakarken, İber anlamadığı belli bir tavırla, "Ne gibi?" diye sorunca Sina çenesiyle *"Buyur cevap ver."* der gibi bir mimik yaptı.

"Biliyorsun... Hani, yeni arkadaşların aileni falan sorarlarsa, onlara uzun uzadıya seni yoracak açıklamalar yapmak yerine..."

Karan bakışlarını sürekli etrafta dolaştırarak konuşmasını toparlamaya çalışırken iyice battığının farkındaydı ama konuya nasıl gireceğini bir türlü bilemiyordu.

"Beni evlat edindiğini biliyorum. Kimliğimde senin adın yazıyor. Kulübe yazılırken görmüştüm evraklarda."

İber'in başını eğerek alçak bir sesle verdiği karşılıkla Karan ve Sina nefeslerini tutarak çocuğa baktılar.

"Farkına vardığını düşünmemiştim," diye, hafif suçluluk barındıran bir sesle karşılık verdi Karan.

"Her şeyin farkındayım," dedi İber aynı alçak tonla.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordu Karan korkarak. İber'in kırılması ya da üzülmesi en son isteyeceği şey bile olamazdı.

İber omuz silkti. "Artık değil. Neler olduğunu biliyorum. O yüzden sıkıntıya girmene gerek yok bana açıklama yapmak için." Başını kaldırıp Karan'a baktı. "Sana kızgın değilim. Hatta teşekkür etmeliyim. Beni almak istemene şaşırmıştım sadece."

"Neden?" diye bu kez Karan sordu şaşırarak.

"Yani kim on dört yaşında..." diyerek söze başlayıp aceleyle ekledi. "...hatta yakında on beş olacağım... Kim bu yaşta bir çocukla uğraşmak ister ki?"

"Ben isterim... Ben seni istedim..." diye söze başladı Karan. Bir anda tüm gerginliği kaybolmuştu. Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve sakin bir sesle devam etti. "Çünkü sen müthiş bir çocuksun ve birbirimizi anlayacağımızdan emindim... Bak, belki bir gün ayrıntıları sana anlatırım ama benim de çocukluğum çok hoş geçmedi... Seni anlıyorum ve benim yaşadıklarımı yaşamanı istemedim. Seninle tanıştığımız günden beri seni seviyorum ve düşündüm ki biz iyi bir ekip oluruz. Bunun için kullandığım yöntem hoş değil, bunun farkındayım ama bu süreçte senin daha fazla arada kalmanı istemediğim için kesin sonuca götürecek, hoş olmayan yöntemler kullanmak zorunda kaldım. Bunu bildiğini bilmiyordum ve seni kırmayı asla istemedim. Seni satın almışım gibi düşünmeni istemiyorum İber. Böyle hissettiğini bilmek beni çok yaralar. Durum asla böyle değil ama başka

çarem yoktu. Resmi süreç uzayacaktı ve doğrusunu istersen, o süreç hepimiz için yıpratıcı olacaktı. Bunları yaşamanı istemedim. Her şey sakince olsun istedim."

"Anlıyorum," dedi İber başını yavaşça sallayarak. Bakışları yine masaya inmişti. Elini ensesine götürüp sıkıntıyla boynunu gerdi. "O zaman şu söz ettiğin çözüm ne peki?" dedi başını kaldırmadan. Yan gözle çabuk bir bakış atmıştı Karan'a. "Hani okuldaki durum için..." diye çabucak ekledi.

Karan tekrar yerinde kıpırdandı. Sina ses çıkarmadan ikisini izliyordu. Karan beceriksizce, "Okuldaki durum için yani... Sen kendini nasıl iyi hissedeceksen... Yani... Eee hani babanı anneni sorduklarında falan..."

Sina gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu. Sırf bir şeyler yapabilmek için yanındaki Sarya'yı koltuğundan alıp omzuna yatırdı ve sırtını okşamaya başladı.

İber o sırada başı aşağı eğik, çekingen bir sesle konuştu. "Eh kimliğimde yazanı söylerim, öyle değil mi? Yani, hani babam göründüğün için..."

Sina neredeyse çığlık atmak üzereydi. İki erkek de istediklerini ortaya dökmek için neden bu kadar kıvranıyorlardı ki? Karan kendisi söz konusu olunca Sina'ya her şeyi zorla kabul ettirmeye kalkarken, İber söz konusu iken kekemeye dönmüştü. Öte yandan İber'in asıl istediği ortadaydı ve bir türlü dile getirememişti. İçini basan sıkıntıyla öne atılmamak için dudaklarını birbirine mühürledi. Elinden geldiğince ikisinin arasına girmeyecekti ancak sabırsızlığı hat safhaya ulaşmıştı.

"Yani tabii... Elbette..." Karan yine ağzının içinde geveledi İber'i tasdikleyerek. "Yani ben sevinirim tabii öyle dersen..." diye zorlukla tamamladı sözlerini. Sözlerinin ardından sıkıntıyla yutkundu. İber başını kaldırıp, emin olmak istercesine bir süre Karan'a baktı.

"Gerçekten sana baba desem kızmaz mısın?" diye çekinerek sordu. Karan daha ağzını açmadan aceleyle ekledi. "Hani daha gençsin ya, belki de benim yaşımda birinin baba demesi sana garip gelebilir..." Son kelimeler neredeyse duyulmayacak kadar alçalmıştı.

Sina nefesini yavaşça dudaklarının arasından dışarı verdi. Bakışlarını bir an bile İber'in üzerinden ayırmamıştı. Bunları söylerken onun nasıl da zorlandığını ve endişelendiğini görebiliyordu. Karan'sa o arada gözleri parlayarak bakıyordu İber'e. Yüzünde şimdi yavaş yavaş engelleyemediği bir gülümse oluşmaya başlamıştı. Elini yavaşça kaldırıp sahiplenir bir tavırla İber'in omzunu sıktı.

"Ben senin baban olmaktan gurur duyarım. Bu dünyada senden daha mükemmel bir evlat olabileceğini sanmıyorum. Eğer beni buna layık görürsen bu dünyanın en mutlu adamı yaparsın."

İber yavaş yavaş başını dikleştirdi ve neredeyse dolan gözleriyle Karan'a baktı.

"İnsanın babasıyla gurur duyması güzel bir şeymiş," diye mırıldandı yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle.

İlk defa büyük bir erkek tarafından çocuk olarak sahiplenilmesi, sevildiğinin söylenmesi, onunla gurur duyulduğunun dile getirilmesi içinde tarif edilemez bir mutluluk yaratmıştı. Bunun insanı ne kadar da güçlü ve güvende hissettiren bir duygu olabileceği aklına bile gelmemişti. Oysa şimdi karşısında güçlü bir adam vardı. Onu sevdiğini ve babası olmaktan gurur duyacağını söylüyordu. Üstelik bunun için hiçbir şey yapmamıştı da. Karan'ın ona verdiklerinin karşılığında o, Karan'a hiçbir şey vermemişti ki! Hazar için çok çabalamıştı ama biraz evvel duyduğu kelimelerin birini bile tüm hayatı boyunca duymamıştı ondan.

Karan duyduğu kelimelerle daha önce hissetmediği bir coşku hissetti. Kalp atışları hızlanmıştı ve İber'e atılıp sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Yine de daha fazla sabredemeyerek tek kaşını kaldırıp şakacı bir tavırla, "Şöyle büyük bir baba oğul kucaklaşması yapsak mı?" diye sordu.

İber sırıtarak ona baktı ve başını salladı. Dolu gözlerinden bir damla yanağından aşağı kayınca, utandığı belli olan yüzü pembeleşti. Elinin tersiyle fark etmediklerini umarak, sanki yüzünü kaşıyormuş gibi hızla yüzünü sildi. Karan ayağa kalkar kalmaz o da kalktı. Kollarını açmış karşısında diki-

len adamın geniş göğsüne, en ufak bir tereddüt hissetmeden yaslandı. Karan kollarını sıkıca İber'in etrafına dolayıp dudaklarını başının üstüne bastırdı.

"Aslan oğlum benim."

"Aslan babam benim," diye karşılık verdi İber şakacı çıkmasına çalıştığı bir sesle. Sesinin titremesine engel olamamıştı.

Sina önündeki manzarayla gözlerinin dolduğunu hissettiğinde, ardından gelecek yaşları onlara göstermemek için aceleyle yerinden kalktı. Sarya'yı koltuğa oturttu ve tezgâhın ucundaki çantasını alır almaz aceleci bir sesle konuşmaya başladı.

"Siz baba oğul ortalığı toplarsınız artık. Biz Sarya'yla Özge'ye iniyoruz. Kahvemizi orada içeceğiz," dedi doğal çıkmasına çalıştığı bir sesle.

Masanın etrafından dolaşıp kapıya doğru ilerlerken, iki erkek kolları birbirinin omzunun üzerinde sarılı halde yan yana durarak ona baktı.

"Nereye? Daha sofra ortada duruyor?" diye seslendi Karan.

"Siz toplarsınız baba oğul. Ben kızımla gezmeye gidiyorum," dedi kestirip atarcasına. Omzuna astığı çanta, bir koluna sepet takar gibi Sarya'nın koltuğu asılı halde aceleyle kapının yanından anahtarları aldı ve daireden çıktı. Asansöre doğru ilerlerken yanaklarından akan yaşları bırakmıştı artık.

"Gördün mü fıstığım. Baba oğul kavuşması çok duygusal oldu değil mi?" dedi başını koltuğa eğerek. Sarya'nın gözleri ışıkları takip ediyordu ama hiçbir şey anlamadığı çok açıktı.

"İber artık mutlu olacak. Karan ona çok iyi bakacak, biliyorum," dedi yine Sarya'ya. "İnşallah sen İber'in yaşadıklarını yaşamayacaksın güzelim. Bu sefer yalnızca ben olacağım ve kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Bizi mutsuz eden ve hırpalayan cadılar olmayacak etrafımızda. Hem seni çok iyi koruyacak bir abin de var artık."

Asansör gelir gelmez içeri girdi ve birkaç dakika sonra Özge'nin dairesinin önüne vardı. Gözlerindeki yaşları hızla sildi ve derin bir nefes alarak yüzünü normal haline getir-

meye çalıştı. Kapıyı açan Nazife Hanım, "Günaydın..." der demez aynı şekilde karşılık vererek hemen yanından geçerek içeri girdi.

Salona geçer geçmez Sarya'nın koltuğunu sehpanın üzerine bırakırken, boş kanepeyi görünce arkasından gelen Nazife Hanım'a baktı.

"Özge nerede?"

Nazife Hanım gülümseyerek çenesiyle arkasını işaret etti.

"Mutfakta."

Sina hızla etrafında dönüp mutfak tarafına bakınca, Özge'nin ocağın başında olduğunu gördü.

"N'apıyorsun sen orada? Yatsana kızım sen. Ayağa kalkman doğru mu?"

"Saçma sapan atar yapma bana. Sanki böbreğimi aldılar! Alt tarafı bir delik. Hepiniz çok büyütüyorsunuz. Yata yata kıçımın şekli bozuldu. Kahvemi kendim yapmaya karar verdim."

"İyi o zaman. Kahveler iki olsun." Yeni fark etmiş gibi başını hızla Nazife Hanım'a çevirdi. "Siz de içersiniz değil mi?"

Kadın yeniden gülümsedi. "Ben içtim, çok teşekkür ederim. Siz keyfinize bakın. Benim çamaşır odasında biraz işim var. İhtiyaç duyarsanız seslenin ama."

Sina yüzünü buruşturdu. "Ütü mü?"

Kadın başını sallayınca tiksinen bir yüz ifadesiyle, "Birazdan ben de başlayacağım. Kaç saat sürerse artık," dedi şikayetçi bir tonla.

"İsterseniz ben hallederim."

"Yok yok, size hiç zahmet olmasın. Ben hallederim. Bir film koyarım, hem seyreder hem küçük hanımın her şeyini ütülerim."

Konuşurken Sarya'ya doğru eğilip gülümsemişti ve artık onu tanıyan Sarya da gülümsemesine karşılık vermişti.

"Çok tatlı maşallah."

Nazife Hanım da gülümseyerek Sarya'ya doğru eğildi ve parmaklarını okşarken birkaç sevgi sözcüğü mırıldandı. Sarya'nın keyfinin yerinde olduğu belliydi ki kadını da boş geçmeyerek bir gülücük de ona bahşetti. Nazife Hanım gülüm-

seyerek doğruldu ve tekrar bir şeye ihtiyaç duyduklarında çağırmalarını tembihleyerek salondan çıktı.

"Kız sabahın köründe, karga bokunu yemeden ne demeye geldin buraya?"

Özge elindeki tepsiye yerleştirdiği iki fincanla oturma grubuna yaklaştı. Sehpanın ucundaki boşluğa tepsiyi bırakıp yavaşça kanepeye oturdu. Sina da yanına geçerken, Sarya'nın koltuğunu kendi görebileceği şekilde çevirerek yüz yüze gelmelerini sağladı. Sarya kendi elleriyle oynuyordu. Ağzına sokuyor, emiyor, sonra dikkatle inceleyerek yeniden ağzına sokuyordu.

"Kalamadım. Kalsaydım zırlamaya başlayacaktım."

"Sebep? Enişteyle mi tartıştınız yine?"

"Ne enişteşi be?"

"Kızım ne diyeyim adama? Enişte işte."

Sina kahvesine uzanırken yan gözle sinirli bir bakış attı. Elindeki fincanı Özge'ye verip diğerini kendisine aldı.

"Çakarım suratına!"

"Ay yüzüme vurma," diyen Özge kelimeleri uzatarak alaycı, ağlak bir ses çıkardı. "Yüzüm çok güzel, dağılmasın. Karnıma çalış."

Sina cıklayarak ters ters ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu bu kez Özge ciddi bir sesle. Fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Sina da tıpkı onun gibi bir yudum içti ve ardından dün geceden itibaren başlayarak olanları anlattı. Sina'nın sözleri bitince Özge söze başladı.

"Kız, seninki atarlı falan ama harbi adam söyleyeyim ben. İber için çok sevindim. Çocuk adam gibi adam görsün de babası gibi sünepe sanmasın bütün erkekleri."

Sina ister istemez kabullenmek zorunda kaldı. İkisi tekrar aynı konular üzerinden konuşmaya başladıklarında kapı çaldı ve Sina gözlerini devirdi.

"Kesin yine damladı," dedi Karan'ı ima ederek bıkkın bir sesle.

Ancak Nazife Hanım'ın açtığı kapıdan içeri giren Hülya, tahmininde yanıldığını gösteriyordu. Şaşkın şaşkın Hülya'ya

bakarken, Hülya ellerini belinin iki yanına dayayıp salonun ortasında dikildi.

"Kızım madem kahveye iniyorsun buraya da bana niye haber vermiyorsun?" dedi kızgın bir sesle.

"Ne bileyim be? Kocan evde sandım. Aklıma gelmedi."

"Kocam işte canım. Birinin çalışması lazım değil mi? Seninki yine kafa iznine çıktı," dedi iğneleyici bir ifadeyle.

Sina ters ters ona bakıp başını iki yana salladı. Hülya kızların önünde duran boş fincanları görünce elini kaldırdı.

"Durun durun, ben de kahvemi yapıp geleyim de sonra yine devam ederim sitemlerime. En sevdiğim şeyden mahrum olmayayım hazır elime fırsat geçmişken."

Hülya arkasını dönüp mutfağa geçerken Özge yüzünü buruşturarak konuşmaya başladı. "Bu kız hâlâ çirkef. Bu çirkeflikle nasıl koca buldu anlamıyorum. Allah alana sabır versin. Ecüş bücüş mü kız bunun kocası yoksa? Eli yüzü düzgün, aklı başında adam almazdı bunu."

Sina yan gözle ona bakıp alayla güldü. "Hee ecüş bücüş! Görünce düşer dibin. Durdu durdu turnayı gözünden vurdu."

"Allah çirkin şansı versin işte," dedi Özge sitemkâr bir sesle.

"Neresi çirkin be?" dedi Sina şaşkınca.

"Allah çirkef şansı versin o zaman," dedi Özge duraksamadan.

Hülya kahvesini yapıp karşılarına yerleşince yeniden sohbete başladılar ve aynı konu tekrar anlatıldı. Hülya gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken ağlak bir sesle konuşuyordu. "Ay çok sevindim. İkisi de rahatlamıştır. İber yavrum, neler çekti. İnşallah artık doğru düzgün bir ortamda huzur bulur. Karan da hak etti onu valla. Az çaba göstermedi."

Sina sessizce Hülya'ya bakarken, Hülya bu kez Sina'ya yeniden çıkışmaya başladı.

"Sen gittin, bıraktın ikisini de... Neler çektiler? Kızım hâlâ kızgınım sana. Sen keyif çatarken o ikisi birbirlerinin dert ortağı oldular."

"Ne keyfi be?" diye Özge atıldı. Özge'nin gözlerinde bu

kez öfke pırıltıları yanıp sönüyordu. "Bana bak, şuraya geldiğimden beri sesimi çıkarmıyorum sizin ağlaklığınızı çekiyorum, hak veriyorum diye havalara girmeyin. Anladık! Sina'nın adamı bırakması doğru olmadı. Bunu ben de söylüyorum ama sanki o hiç üzülmemiş gibi davranmanızdan sıkıldım artık. Sen bu kız ne çekti, onu biliyor musun? Atar yapacağınıza azıcık anlamaya çalışın. Kolay bir karar mı o? Kapıma geldi, eşikte düştü kaldı, on gün kendine gelemedi. Ölecek sandım. Aylarca ağzını bıçak açmadı, süs bitkisi gibi cam kenarında oturdu öylece. Yemeden içmeden kesildi. Bak, iğne ipliğe döndü. Herif gitsin, başkasını bulsun diye kaçtı geldi, bu sefer de başkasını bulacak korkusuyla kriz geçirip evin ağzına sıçtı, sağlam eşya bırakmadı. Attık çöpe hepsini. Sen hiç içinden çıkılmaz bir ikileme düştün mü? Ne bok yiyeceğini bilemez hale geldin mi? Anladık, yanlış bir karardı da sürekli başına kakmanız nedir yani? Siz haklısınız diye başınız göğe mi eriyor? Sen ne anlarsın be?" diye ters bir çıkış yapınca Hülya şaşkın şaşkın Özge'ye bakarken, son kelimeleriyle irkilerek geriye yaslandı oturduğu yerde.

Sina elini Özge'ye uzatıp susmasını rica eder gibi bir jest yapınca Özge daha da öfkelenerek aldığı hızla devam etti.

"Hiç sus falan deme bana. Bunlar hep bir taraftan bakıyorlar bu olaya. Seni gerçekten anlamaya çalıştılar mı? Anladık adam seviyor. Eyvallah. Çok şükür ki seviyor. Yoksa bu kızı topla ki bir araya getiresin. Ulan, hanginizin başına bu iş geldi? Aha evlendim diyorsun! Hadi bakalım, böyle bir şey senin başına geleydi de diyeydin o kocana kolayca, ben sana çocuk yapamam diye. Haklısınız, dünyanın sonu değil tabii ki. Ama bunu da sanki grip olmuş gibi algılamanıza şaşıyorum doğrusu. Sen sevdiğin adama çocuk verememenin nasıl bir acı olduğunu biliyor musun? Sen sevdiğin adama gönlünce seni seviyorum diyememenin acısını biliyor musun? Her şeyiniz tıkır tıkır işliyor tabii. Ben de sizin yerinizde olsam böyle ahkam keserdim tabii. Başa gelmeden bilinmez, tamam mı? İnsan saçmalar, yanlışlar yapar. Yanlış yapa yapa doğruyu öğrenirsin. Seven adam, yanlış yaptığında da ya-

nında durur. Bu kızın en büyük şansı, o adamın hâlâ duruyor olması. Hâlâ ona umut veriyor olması. Bundan sonrasını aralarında bir şekilde halledecekler, siz de kendi kendinize artistlik yapmayın bana! İkide bir şu kızın üstüne gidip ayar vermeye çalışmayın, yolarım o saçlarınızı."

Özge yüzünü buruşturarak söylevine devam etti. "Yok arada kalmış da yok suçluluk duymuş da yok vicdan azabı çekmiş de. Çekeceksin kızım! Arkadaşın, dostun değil mi? Arada da kalacaksın, her boku da yapacaksın! Yok öyle üç kuruşa beş köfte! Dostlar bu zamanlarda var. Yoksa aha çık sokağa, yığınla arkadaş bulursun. Bulursun da kötü gününde biri olmaz yanında. Arkadaşını anlamaya çalışmazsan, dostsun da denmez sana. Yanlışlar yapıldı anladık. Önemli olan bundan sonrası. Temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp önüne koymayın şu kızın. Kimsenin keyif yaptığı falan yok. Herkes kendi derdini bilir. Tepemi attırmayın benim!"

"Ay tamam be!" Hülya sinerek karşılık verdi. "Ağız tadıyla bir sitem ettirmiyorsun insana."

"Başlarım sitemine!" dedi Özge çıkışarak. "Herkes kendi işine baksın. Herif belli bırakmayacak. Bundan sonrasını ikisi çözerler artık. Siz de kapayın çenelerinizi, çekilin köşelerinize."

"Ya ne dedim de bu atarlandı bu kadar?" diye masumca sordu Hülya üzgün gözlerle. Sina'dan medet umarcasına kıza bakıyordu.

Sina omuz silkti yalnızca. Cevap verecek bir şey yoktu. Özge'nin yaşadığı ikilemi ve elinden gelmeyenleri düşününce, Sina'yı en iyi onun anladığı yadsınamazdı. Ömür boyunca kalbine gömmesi gereken bir aşk vardı ve elinden gelen hiçbir şey yoktu. Çaresizliği bazen yalnızca kabullenmek gerekiyordu ve o da çoğu zaman deliliğe vurarak bunun üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Hülya'nın gözlerinden düşen birkaç damlayı görünce içi sızlayarak kıza baktı ve rahatlatmak istercesine gülümseyerek, "Dökme şu incilerini. Sen aldırma Özge'ye. Kaç gündür yataktan çıkamadı ya afakan basmıştır, kime çatacağını bilmiyor. Aldırma sen ona," dedi sıcak bir sesle.

"Ay daraldım valla. Dışarı çıkıp hava alasım var," diye atıldı Özge hemen. Ardından yine azarlayan bir tonla Hülya'ya döndü. "Sen de zırlama hemen. Bir şey demedim. Sadece gerçekleri bilin diye söylüyorum. Kimse keyif falan yapmadı yani." Hızla başını Sina'ya çevirip, sanki biraz evvel onca lafı o söylememiş gibi konuyu kapatırcasına, "Kız, biraz dışarı falan çıksa mıydık? Çok daraldım içeride," dedi.

"Ben çıkamam. Dünya kadar yapacak iş var. Kızın giysilerini ütülemem lazım." Sarya'ya uzandı ve anında yüzünü buruşturarak, "Altını temizlemem de lazım sanırım," diyerek ayağa kalktı. Koltuğu yine koluna takarken yere bıraktığı çantaya uzandı. "Siz birbirinizi yemeden tatlı tatlı sohbet edin, ben Sarya'nın altını değiştirip geliyorum," dedi otoriter bir sesle. Gözleriyle ikisine de uyarıcı birer bakış attı.

Sina Özge'nin odasına doğru yollanırken Hülya şikayetçi bir sesle, "Ay kızım gelme üstüme ya. Bu sıra zaten sinirlerim bozuk her şeye ağlıyorum. Her şey üstüme üstüme geliyor. Azıcık da beni idare ediver n'olur yani..." diyerek Özge'ye dert yanıyordu.

"Aman çirkef seni. Neyini idare edeyim? Sen zaten önceden de zırlaktın."

"Kızım ne zaman gördün zırladığımı be? İftira atma!"

"Ne bileyim kız? Sürekli zırlayan sen değil miydin?"

Özge'nin hatırlamaya çalışıyormuş gibi sorduğu soruya Hülya sinirle karşılık verdi.

"O Nazmiye ablanın zırlak kızı Hatice'ydi..." dedikten sonra yine ağlamaklı bir sesle, "Ay Hatice uyuzuna benzedim ya... Her şeye ağlıyorum," dedi mızmız bir tavırla.

"Kız evlendi mi o da?"

Özge'nin öne doğru eğilerek merakla sorduğu soruya, Sina Sarya'nın altını değiştirirken gülümsedi. Özge şu anda tam da dedikodu moduna geçmişti.

"Aman kim alsın o zırlak uyuzu?" dedi Hülya yüzünü buruşturarak. Ardından o da koltukta ileri doğru kaykıldı ve başını Özge'ye doğru uzattı. "Kız boklu Ahmet nişanlandı biliyor musun?" dedi son havadisleri verme hevesiyle.

"Aaa deme? Kız nasıl oldu? Salonun ortasına sıçmadan kız istemeyi başarabilmiş mi bu sefer?"

Salonu kaplayan kahkahalarla Sarya'nın altını yeniden bağlayan Sina da kıkırdadı. Hülya Özge'ye laf yetiştiriyordu. "E kızım, bu sefer biz! etkeni yoktu yani. Annem anlattı... Sakine'nin kızı Sibel'i istemişler. Bütün akşam kendini germekten az daha patlayacakmış Ahmet. Düşünsene, yine işin içine sıçacağım diye ne gerilmiştir..."

Salonu yeniden kahkahalar doldurdu. Özge'nin yüksek sesli kahkahası Hülya'yı bastırıyordu. Sina tam Sarya'nın üstünü giydirip ellerini yıkamak üzere odadan çıktığı anda kapı tekrar çalındı.

"Özge kıza dikkat edin, ellerimi yıkayıp geliyorum," diye seslenerek banyoya yöneldi.

Sina banyoya geçerken, Özge yerinden kalkıp Sarya'yı almak için yatak odasına ilerledi. O sırada Hülya'ya "Enişte-dir bu sefer kesin! Kurtlanmıştır Sina hala çıkmadığı için," derken, Sarya'yı kucağına alarak geri döndüğünde Karan'ı görünce yanılmadığını anladı.

"Sina nerede?" diye sordu Karan, Özge'nin kucağındaki Sarya'ya gözlerini kısarak bakarken.

"Kızın altını değiştirdi şimdi. Ellerini yıkıyor," dedi Özge ileri adımlayarak. Kanepeye oturacağı sırada Karan ilerleyerek Sarya'yı almak için kollarını ileri uzattı. Özge göz devirerek Sarya'yı verirken söylenircesine mırıldandı.

"Geç kalmıştın. Koş yetiş."

Karan ne demek istediğini anlamak istercesine ona bakarken sahte bir gülümsemeyi yüzüne oturtup, "Hoş geldin enişte. Kahve içer misin? Hülya sana kahve yapsın," dedi.

Karan birkaç saniye Özge'ye baktı, ardından, "Kalk sen yap. Senin evin değil mi? Misafirin kahvesini misafire mi yaptırıyorsun?" dedi iğneleyici bir tonla.

"Aaaa..." dedi Özge gözlerini kocaman ayırarak. "Ben delindim ayol! İstirahat etmem lazımmış."

"Hani öylesine delip geçmişti?"

Karan kucağında Sarya'yla Hülya'nın diğer tarafındaki

boş tekli koltuğa oturdu. Özge suratını buruşturarak ters ters baktı Karan'a.

"Az biraz naz niyaz yapmayacağım anlamına gelmiyor herhalde."

"Bana ne naz yapıyorsun? Ben zaten birinin nazını dibine kadar çekiyorum, bir de seni çekemem!"

"Ay maşallah lafını da hiç sakınmıyor," dedi Özge şaşkınlıkla Karan'a bakarak. Yerinden kalkıp mutfağa doğru ilerlerken yakınırcasına söylendi tekrar. "Bana normali denk gelmez zaten."

"Siz neye gülüyordunuz? Kahkahalarınız dairenin dışına taşıyordu."

Karan merakla Hülya'ya sorarken, Sina koridordan salona ilerliyordu. Mutfak tarafındaki Özge'yi görünce, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Yok yok. Enişte ellerimden istedi kahvesini. Ben yapayım da belki beğenirse oğluna alır."

Özge'nin alaycı cevabına Karan hiç duraksamadan, sanki sıradan bir konu konuşuyorlarmış gibi normal bir ses tonuyla karşılık verdi. "Benim oğlum evlenecek yaşa gelene kadar sen karta çıkarsın. Sana başka birini bakacağız artık."

Özge elindeki kaşık havada asılı kalarak şaşkınlıkla arkasını dönüp Karan'a baktı.

"Maşallah, hiç lafın altında kalmıyorsun be enişte. Pes valla."

"Laf altında kalmak için söylemedim. Var uygun bir kısmet. Değerlendiriyorum."

Karan'ın sözlerini Sina ve Hülya hayretle dinleyerek adama bakıyorlardı. Özge de tıpkı onlar gibi hayrete düşmüştü ama Karan'ın dalga geçer bir ifadesi de yoktu. Özge silkinerek toparlandı ve kahveyi yapmaya geri dönerken söylendi.

"Tövbe estağfurullah. Adam Esra Erol çıktı başımıza."

"Sen dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı Sina nihayet kendine gelerek.

Karan boş boş ona bakıp omuz silkti. "Yoo, niye dalga geçeyim?"

Sina sanki Özge duyup kırılmasın ister gibi başını oturduğu yerde ileri çıkararak fısıldarcasına, "Sen Özge'yi biliyorsun değil mi?" diye sordu. Yüzü buruşmuş, sanki bir şey anlatmaya çalışır gibi başını sağa sola yatırıyordu. "Hani... Yani..." diye fısıldarken Karan rahat bir ifadeyle gayet normal bir ses tonuyla, "Bilmesem bile anlaşılmayacak gibi mi? Salağa mı benziyorum?" diye sordu.

Sina telaşla Özge'den tarafa bakarken, eliyle Karan'ın sesini alçaltmasını işaret etti.

"Yahu ne uyarıp duruyorsun? Kız bilmiyor mu travesti olduğunu? Ne var yani bunda?"

Sina gözlerini ayırarak ne diyeceğini bilemez halde Karan'a bakarken Hülya, "Dilini eşek arısı soksun! Az yavaş gel!" diye çıkıştı.

Karan sıkıntıyla gözlerini devirip kucağındaki Sarya'yı sol koluna yatırdı. Sanki ortamda ikisinden başka kimse yokmuş gibi dert yanarcasına Sarya'yla konuşmaya başladı.

"Kızım, bu annenle teyzen harbiden kafayı yemiş. Böyle kendi yarattıkları sanal bir dünyada yaşıyorlar ya, herkesi de kendileri gibi sanıyorlar. Sen sakın onlara benzeme güzelim, tamam mı? Ben sana tüm gerçekleri tek tek öğreteceğim, hiç merak etme."

"Ne öğreteceksin be çocuğa?" diye çemkiren Sina'ya, Karan gözlerini kaldırarak baktı.

"Dünyanın gerçeklerini. Kafadan uydurulan sanal dünyanın dışındaki gerçekleri," dedi iğneleyici bir sesle. "Hayatımızdaki gerçekleri..." diye üsteledi.

Sina gözlerini kırpıştırarak yerinde kıpırdandığı sırada Özge elindeki kahveyle yanlarına yaklaştı.

"Al bakalım enişte. Afiyet olsun."

"Sağ ol. Eline sağlık."

Karan gözüyle yanındaki sehpayı işaret edince Özge gözlerini devirip fincanı sehpanın üzerine bıraktı.

"Eee siz neye gülüyordunuz?" diye sordu Karan tekrar kızlara bakarak.

"Ahmet'in nişanlandığını söylüyordum Özge'ye," dedi

Hülya saf saf Karan'a bakarak.

"Boklu Ahmet?" diye Karan kaşlarını kaldırarak sorunca, Özge'nin kahkahası salonda patladı. Sina sinirlerinin bozulduğu bir gülüşe kapılınca, bacaklarını kanepenin üzerine çekip karnına dayarken yüzünü dizlerine gömdü.

"Ya sen nerden biliyorsun?" diye Özge kahkahalarının arasında zorlukla sordu.

"Sevgi teyze anlattıydı nişanı. Herif sizin yediğiniz halttan sonra..." diyerek Sina ve Hülya'ya baktı kınayarak "...anca yeni yeni kahvede başını dik tutmaya başlamış. İbo söyledi."

Hülya ve Sina kıkırdarken Özge elini karnına bastırıp kahkahalarını zapt etmeye çalıştı.

"Kız dikişlerim patlayacak," diye feryat etti. Ardından yeni bir krize girerken, "Ay neyse o doktor çok yakışıklıydı. Biraz daha eller madem..." diye ekleyince, Hülya ve Sina bu kez sesli kahkahalarıyla ona eşlik ettiler. Karan'sa kahvesine uzanırken hepsine kınarcasına bakarak başını iki yana sallıyordu.

* * *

Bir saat sonra hep birlikte yukarı çıktıklarında Hülya kendi dairesine geçmiş, Sina da Sarya'yı uyuttuktan sonra ütüleri yapmak üzere çamaşır odasına yollanmıştı. Bebek telsizini duyabileceği gibi yakınına koyarak işe girişmişti. Yarım saat sonra Karan dibinde bittiğinde bir süre sessizce Sina'yı izlemişti.

Daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde, "Benim canım sıkıldı," dedi aksi bir sesle.

Sina ona dik dik bakıp işine devam ederken, "İber'le salona inecektiniz?" diye sorarcasına karşılık verdi.

"İber odasında film izliyor. Akşama doğru ineceğiz."

"Eee? Ne yapabilirim?" diye sordu bu kez Sina omuz silkerek.

"Bu işi bu sıkıcı yerde yapacağına salonda yap o zaman. Bir yandan biz de film izleyebiliriz. Sen sıkılmadın mı? Müzik bile dinlemiyorsun," dedi suçlarcasına.

"Telsizi duyamam diye açmadım."

Karan birkaç saniye Sina'nın yüzüne bakıp, karar vermiş gibi aniden ileri bir adım atarak ütünün fişini çektiğinde Sina, "Ne yapıyorsun? Daha yığınla ütülenecekler var!" dedi isyan dolu bir sesle.

"Tamam işte. Topla hepsini salona gidiyoruz."

Karan, kararlı bir tavırla ütü masası ve ütüyü kaparak çamaşır odasından çıkarken, Sina oflayarak sepete doldurduklarını kucakladı ve onun peşinden odadan çıkmak zorunda kaldı.

Büyük ekran televizyonun karşısına tekrar masayı kurarken, "Burası daha geniş. Daralıyorum küçük yerlerde," diye söylenircesine konuşurken kısa sürede düzeni oturtmuştu bile Karan.

"E sana küçücük odada tepemde dikil demedim ben."

"Tek başıma sıkılıyorum. Hem bana gösterirsen ben de yardım ederim sana, çabucak bitirebiliriz."

"Sen mi ütü yapacaksın? Bence bu iş daha çok uzar o zaman."

Karan ters ters Sina'ya bakıp, ekranın altında sıralanmış filmleri kontrol etmeye başladı.

"Var mı film tercihin?" diye sorduğunda, Sina başını iki yana sallayarak, "Sen seç, fark etmez. Sadece iç sıkıcı bir şey olmasın yeter," diye karşılık verdi. Sepeti yere bıraktıktan sonra ütülediklerini düzenli bir şekilde koyabilmek için temiz bir çarşafı kanepenin üzerine serdi. Karan seçtiği filmi yerleştirdikten sonra tekli koltuğu çekerek Sina'nın yanına yaklaştırdı.

Ekranda başlayan Wall-E'yi görünce Sina sorarcasına Karan'a baktı. Karan masumca bakarak omuzlarını silkti.

"Bence çok uygun."

Sonraki birkaç saat bir yandan ekranı izlerlerken bir yandan ütüleri yaptılar. İkisi de uzun zamandır olmadıkları kadar sessiz ve huzurluydular. Sina ütülediklerini masanın ucuna bırakırken, Karan minik giysileri düzgünce katlayıp kanepenin üzerine diziyordu. Karan bir ara salonda gözleri-

ni dolaştırdığında, bir yuvanın tıpkı şu anda olması gerektiği gibi görüneceğini düşündü.

Bebek giysileri ütülenerek katlanıyor ve kanepenin üzerine yan yana diziliyordu. Salon dağınık görünüyordu ama öte yandan sıcak bir atmosferi de barındırıyordu. İçerisinin sıcağı açılan klimaların ferahlatıcı serinliğinde kırılmıştı. İkisi de arada Karan'ın yapıp getirdiği kahveleri içiyordu. Sina önüne düşen saçları sık sık sıkıntıyla geri attığında Karan sessizce salondan çıkmış, bir dakika sonra geri geldiğinde hiçbir şey demeden Sina'nın arkasına geçerek, lastik bir tokayla kızın saçlarını tepesinde toplamıştı. Sina ütüye ara vererek işini bitirmesinin ardından mahcup bir sesle, "Teşekkür ederim," demişti. Karan'sa Sina'nın açılan ensesine dudaklarını bastırıp, "Etme." diye karşılık vermişti sadece. Sina, Karan'ın dokunuşlarıyla yüreğinin yerinden çıkacağını sanmıştı. Karan'a dokunmayı, onunla yakın olmayı çok özlemişti ama aradan geçen zaman ve olanlar, çekingenliğini kırmasını engelliyordu. Boynunu bükerek hiçbir şey olmamış gibi işine geri dönmüştü.

Sina bir ara ekrandaki sahneyle gözlerinin dolduğunu hissetti. En sevdiği animasyonlardan biriydi Wall-E. Özellikle dişi robotu yağmurdan korumaya çalışan Wall-E'nin elektrik yüküyle sürekli çarpılması ama buna rağmen yine de şemsiyeyi bırakmadığı sahne, çocukça gelse de ona her zaman dokunuyordu. Çoğu filme nazaran en duygusal film sahnelerinden biriydi o belki de. Karan, Sina'nın dolan gözlerini fark etse de sesini çıkarmamış, yalnızca sık sık kolaçan edercesine endişeli bakışlar atmıştı kıza.

Ütü bitmek üzereyken telsizden gelen mırıltılarla Sarya'nın uyandığını anladıklarında, Karan bebeği alıp salona dönmüştü. Sina altını değiştirirken Karan mamasını yapıp getirmiş ve Sina yeniden ütüye devam ederken, Karan Sarya'nın karnını doyurmuş, daha sonra Sarya'yı koltuğuna yerleştirip yanlarında tutmuşlardı.

Nihayet biten ütünün ardından ortalığı toplamaya giriştiler. Karan, ütülenenleri düzgünce kucaklayarak, "Şimdilik bizim odadaki raflardan birine yerleştiriyorum, odası bitince

oraya taşırız," dedi.

Sina cevap vermeden yalnızca başını salladı. Karan'la tartışmanın anlamsızlığını kavrayınca, bu tip durumları sessizce karşılamanın daha mantıklı olacağını düşünüyordu. Karan yan gözle tepkisini ölçer gibi Sina'ya baktı ama beklediği tepkiyi göremeyince içi rahatlayarak koridorda kayboldu. Sina kalanları aldığında Karan geri dönmüş, ütü masası ve diğerlerini toplamaya başlamıştı. Elbirliği ile kısa sürede her yeri yeniden eski düzenine soktular.

Günün kalanını Sina Sarya'yla geçirirken, İber ve Karan salona inmişlerdi. Saatler sonra yukarı çıktıklarında yine hep birlikte akşam yemeğini hazırlayarak, sıradan ama sıcak bir havayla genel geçer sohbetle yemeklerini yediler.

Bu süre boyunca Karan çok kez doğal bir tavırla Sina'ya dokunmuş, bazen başına bazen şakağına dudaklarını bastırmıştı. Bunu o kadar doğal ve sıradan bir şekilde yapıyordu ki Sina öptüğünü ancak o uzaklaştığında kavrayabiliyordu.

Mesela salatayı yaparken Sina'nın üzerinden bardak almak üzere dolaba uzandığında, her zaman yaptığı bir şeymiş gibi kızın başına bir öpücük bırakıyor, sonra bardağı alıp uzaklaşıyordu. Sina'nın durduğu çekmecenin içinden bir şey alacağı zaman, kolunu kızın beline sarıp kendisine yaslıyor, onu geri çekerek çekmeden ihtiyacı olanı alıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi yine işine dönüyordu ve tüm bunları yaparken de sıradan bir sesle İber'le sohbet ediyordu.

Yemek sonrası yine hep birlikte mutfağı toplayıp salona geçtiler. Karan ve İber'in aralarında geçen kısa süreli bir müzakerenin ardından film izlemeye karar vererek kanepede yan yana dizildiler. Karan, İber ve Sina'nın arasına oturup Sarya'yı göğsüne yaslayarak bacaklarını önündeki sehpaya uzatırken, sorarcasına kendine bakan Sina'ya, "E sen sık sık kalkacaksın yerinden ya..." dedi masumca.

"Sebep?" dedi Sina tek kaşını kaldırarak.

"İber birazdan patlamış mısır isteyecek. E bize de içecek bir şey yaparsın inşallah."

"Ben neden yapıyorum? Sen yap!"

"En son mısır patlatmaya kalktığımda hepsi yanmıştı," diye hoşuna gitmez bir şekilde itiraf ettiğinde İber atılarak, "Hayır babam yapmasın! Sina senin tereyağlı mısırını çok özledim," diyerek hevesli gözlerle halasına bakınca, Sina yelkenleri suya indirerek başını salladı.

Karan'ın yüzünde oluşan gururu ve hazzı gözden kaçırması imkansızdı. Sanki yeni yeni duymaya başladığı bu hitabı tadına varmaya çalıştığı leziz bir tat gibi sindiriyor, farkına varmadan gözleri birkaç saniyeliğine kapanıyor ve yüzünde mest olmuş bir gülümseme peyda oluyordu.

İber'in baba kelimesini bu kadar doğal kullanması Sina'nın içini titretti. Ancak kullandığı bu kelimede daha önce hiç duymadığı tınılar da vardı. Hazar'a karşı sanki zoraki kullandığı bu hitabı Karan'a kullanırken ses tonu daha sıcak, daha güvenli, daha sevgi doluydu.

"İyi madem..." deyip yan gözle ikisine kınayıcı bir bakış atıp yerinden kalkarak mutfağa yönelirken, Karan sitemli bir sesle İber'e çıkışıyordu.

"Hemen sattın beni. Gideri var demiştin!"

"Sen üzülme diye demiştin. Yoksa gideri falan yoktu. Hepsi yanmıştı ve az daha dişlerimi kıracaktım yerken."

İber dürüstçe lafı yapıştırdığında Karan, "Üç kağıtçı!" diye söylendi. Ardından kendisine yandaş bulmaya çalışırcasına Sarya'nın saçlarını okşayarak tatlı bir sesle, "Ama senin mamalarda uzman oldum, değil mi güzelim? Asla şikâyet edemezsin. Hepsi tam kıvamında..." diye, göğsünde yatan bebekle konuşmaya başlamıştı.

"Onun daha damak tadı gelişmemiş bence. Mamalarının tadı berbat" dedi İber yüzünü buruşturarak.

"Sen nerden biliyorsun?" diye Karan hızla başını İber'e çevirip, merakla baktı çocuğa.

İber umursamazca omuz silkip "Merak edip tadına baktım." Buruşturduğu suratıyla, "Tadı gerçekten berbat!" diye devam etti başını iki yana sallayarak.

Karan ona hayretle bakarken masumca gözlerini açıp, "Ne?" dercesine baktı. "Merak ettim!" dedi savunma dolu

bir sesle. "Sen merak etmedin mi?"

"Bebek mamasını mı?" diye sordu Karan kınayan bakışlarla.

İber ukalaca çenesini dikip, "Doğru bilgiye merakını takip ederek ulaşırsın," dedi bilmiş bir edayla.

"Onu kim söylemiş?" diye şaşkınca soran Karan'a aynı ukala tavırla, "Ben!" diye karşılık verince Karan gözlerini devirerek, "Tanrım, kendimi çok yaşlı hissediyorum," diyerek söylendi.

* * *

Filmin sonunda Sarya Karan'ın göğsünde uyuyakalırken, Karan'ın sağında oturan Sina da tıpkı Sarya gibi Karan'ın omzuna başını yaslanarak uyuyakalmıştı. Karan başını hafifçe yana çevirip uyuyan Sina'ya baktı gülümseyerek. Bir süre kızı izledikten sonra, belli belirsiz kımıldayarak başını İber'e çevirdi ve alçak sesle, "İber, yavaşça küçük hanımı sen al, anneyi de ben alayım, yatıralım kızlarımızı, hadi bakalım," dedi.

Karan özellikle 'anne' kelimesini kullanmıştı. İber'in de Sarya'nın da etrafında sık sık bu kelimeyi kullanacak ve onların Sina'yı anne olarak görmelerini sağlayacaktı. Her zamanki gibi bu düşüncesinde de kararlıydı ve kimsenin başka türlü düşünmesine izin vermeyecekti.

İber uysalca başını sallayarak dikkatli hareketlerle Sarya'yı Karan'ın göğsünden kucağına aldığında, Karan Sina'yı uyandırmamaya çalışarak yerinde yavaşça döndü ve eliyle Sina'nın kaymasını engelleyerek destek olurken, ayağa kalktı ve çabucak kızı kucağına aldı.

İki erkek kucaklarındaki kızlarla koridora doğru ilerlerken İber söylenircesine, "Evin kızları uyuyor, erkekleri de onları taşıyor. Ne güzel hayat!" dedi.

"Taşıyacağız tabii oğlum," dedi Karan nasihat veren bir tonla. "Biz onlardan daha güçlüyüz. Bizim her zaman sağlam durup, onları taşımamız lazım. Böylece onlar kendilerini daha güvende ve huzurlu hissedecekler. Onlar huzurlu ve

mutlu olursa biz de oluruz. O yüzden biz her zaman onları taşıyacağız ve onlar da her zaman gönül rahatlığı ve güvenle bize yaslanacaklar. Onları korumak bizim görevimiz. Erkek dediğin dik ve sağlam durmalı. Güçlü olmalı ki sevdikleri de ondan güç alsın."

İber sessizce Karan'ı dinlerken yatak odasının önüne gelmişlerdi. İber bir an başını kaldırıp Karan'a baktı, başını sallarken nihayet söylenen sözlere karşılık verdi.

"Haklısın baba. Erkek dediğin güçlü olmalı ve sevdiklerini taşımalı."

Ne kastettiğini ikisi de biliyordu ve birbirlerine anlayışla bakarken başka bir şey söylemelerine gerek kalmadı. Karan sevgi dolu bir gülümsemeyle İber'e bakıp göz kırptı ve çenesiyle kapıyı işaret etti.

"Aç bakalım şu kapıyı, yatıralım güzellerimizi."

İber de tıpkı onun gibi gülümseyerek başını salladı ve kapıyı açarak Karan'a yol verdi. Kendisi de onun ardından odaya girdiğinde Karan alçak sesle, "Sen ufaklığı beşiğine yatır. İki saate kalmaz uyanır çalar saat gibi," dedi sevimli bir sesle.

İber sırıtarak yatağın yanındaki beşiğe Sarya'yı yatırırken, Karan da Sina'yı yatağa yatırmıştı. İber bir süre uyuyan Sarya'yı seyredip, yumuşak hareketlerle üzerini örttü.

"Çok güzel bir bebek, değil mi baba?"

Karan onun yanına gelip Sarya'ya baktı yumuşak bir yüzle. Başını sallarken, "Evet koçum. Çok güzel bir bebek," dedi. Başını geriye çevirerek yatakta uyuyan Sina'ya bakarken aşk dolu bir tonla, "Ama benim bebeğim daha güzel," dedi böbürlenen bir sesle.

İber gözlerini devirip alaycı bir jestle Karan'a hafifçe omzuyla vurdu ve odadan çıkmak üzere geriye doğru adımlarken, "Bir gün senin halamı sevdiğin kadar seveceğim bir kadınla tanışacağım," dedi.

Karan odadan çıkmak üzere olan İber'e alayla bakıp, "Zor be İber Turanlı!" dedi sırıtarak. "Dünyada bir tane Sina var."

"Göreceğiz Karan Turanlı! Bakarsın ikinciyi ben bulurum."

Karan şakacı bir tavırla ileriye doğru tehdit dolu bir adım atarak, "Yürü lan sıpa!" dedi.

İber aceleyle odadan çıkarken kısık bir sesle kıkırdadı. Ellerini ağzının iki yanına koyup sanki bağırıyormuş gibi rol yaparak kısık bir sesle, "Kapıyorum taktikleri Karan Turanlı. Kapıyorum!" dedi ve kaçarcasına hızla koşarak gözden kayboldu.

Karan sırıtarak İber'in kaybolduğu kapıya baktı bir süre. Başını iki yana sallayarak içeriyi toplamak için odadan çıkmaya hazırlanırken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Bu hafta sonu umduğundan daha iyi gidiyordu. Sanki geçen onca acı dolu ay hiç olmamış, onlar hep böyle mutlu ve huzurlu yaşamışlar gibiydi. Düzenleri yeni yeni istediği şekle bürünürken geleceğe dair beklentilerinin de bundan farklı olmayacağını biliyordu. Bu mutluluğu kimsenin bozmasına izin vermeyecekti. Onlar bir aileydi ve aileyi korumak ona düşüyordu. Bunu yapabilecek gücünün olduğunu yüreğinin ta derinlerinde hissediyordu.

6. BÖLÜM

Pazar günü sabaha karşı Sina, Sarya'nın ağlama sesine uyandı. Bir an alışkanlıkla araştıran gözlerini yatağın içinde dolaştırdı ve eliyle yatağı yokladı. Sesin arkasından geldiğini algıladığında, Sarya'nın beşiğinde olduğunu anladı ve yerinden kalkmak için hareketlenince, "Kalkma sen. Uyumaya devam et. Ben alıyorum," diyen Karan'ın sesi kulağına çarptı.

Uykulu gözlerini kırpıştırarak yatağın içinde doğrulduğunda, Karan'ın yatağın etrafında dolaşarak beşiğe ilerlediğini gördü. Sarya hala ağlıyordu. Yeniden yataktan çıkmak için hamle yaptı.

"Kalkma Sina. Ben hallederim," dedi Karan otoriter bir sesle.

"Saat kaç?" dedi Sina avuçlarını yüzüne bastırarak.

Karan, Sarya'yı kucağına alıp göğsüne bastırdığında Sarya'nın ağlamasının şiddeti biraz düşmüştü ama hala odanın içinde ince bir ses yankılanmaya devam ediyordu. Sina yüreği sızlayarak baktı Karan'ın kucağındaki bebeğe.

Karan, "Beş!" deyince kollarını ileri uzatarak, "Tamam sen mamasını yap, altını değiştireyim ben de. Islaktır altı," dedi.

Karan ters ters ona baktı. "Biliyorum nasıl değiştirileceğini, ben yaparım ikisini de. Yat uyu sen."

Sina sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Hadi tartışma benimle. Kızı bana ver, sen mamasını yap."

"Sina, nesini anlamıyorsun?" dedi Karan inatçı bir sesle. Bir yandan göğsüne yatırdığı Sarya'nın sırtını sıvazlayıp sakinleştirmeye çalışırken, "Yüzün bembeyaz. Kendini toparlayana

kadar geceleri Sarya'yla ben ilgilenirim. Biraz toparlan, güçlen önce. Kuş kadar kalmışsın. Uyu, dinlen. Ben hallederim," dedi.

"İyiyim ben."

"İyi falan değilsin. Tartışma benimle. Hadi, koy kafanı yastığa uykuna geri dön."

"İçim rahat etmez," dedi Sina huzursuzca.

"Edecek... Alışacaksın... Ben ilgileniyorum. Hadi biraz daha uyu."

"Uykum kaçtı," dedi Sina suratını asarak.

Karan gözlerini devirdi. Onaylamaz bir tavırla başını iki yana sallayıp Sarya'nın eşyalarına yöneldi. İhtiyacı olanları tek eliyle alıp yatağı üzerine bırakırken kızgın bir sesle konuşuyordu.

"Neden sürekli inat ediyorsun aklım almıyor. Gerçekten almıyor. Sadece bir kez dediğimi yapman bu kadar mı zor? Ayakta zor duruyorsun. Halin yok biliyorum. Kendini bir kez teslim etsen ölür müsün? Bana hiç mi güvenmiyorsun?"

Sina, Karan konuştukça üzüntülü halde ses çıkarmadan onu dinliyordu. Karan eşyaları tek tek önüne bırakırken sitemkardı. Kucağındaki Sarya'yı hala bırakmamıştı ve Sarya ara ara susarak ağlamaya devam ediyordu.

Sina zihninde dolaşan bin bir düşünceyle ses çıkaramıyor, düşünceleriyle boğuşuyordu. Eğer kendi çocukları olabilmiş olsaydı belki de bu gece uyanmaları konusunda Karan'a nazlanabilir, hatta çıkışabilirdi onun bunları yapması için ama Karan'ın kendisinin olmayan bir çocuk için zahmete giriyor olması içine suçluluk dolduruyordu. Belki de kendi gerçekleştiremeyecekleri yüzündendi bu suçluluk. İçindeki eksiklik hissi hiçbir zaman kapanmayacaktı. Karan'a karşı hep suçlu hissedecekti ve kendini yetersiz bulacaktı. Döndüğünden beri Karan'ın İber'le olan ilişkisi, Sarya'ya karşı tutumu içini sızlatıyordu. Baba olmak ona nasıl da yakışırdı. Yakışmıştı da... Çabası, fedakarlığı öyle belli oluyordu ki Sina, Karan'ın kendi çocukları olsa kim bilir onlara neler yapardı, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

İki günde o kadar çok düşünce geçmişti ki aklından, gör-

dükleri, şahit oldukları; savunma içgüdüsüyle içinde tutunmaya çalıştığı Karan güvensizliğinin ne kadar minik ve yetersiz bir çaba olduğunu gösteriyordu. İçten içe Karan'a hep güvenmişti aslında. Sorunun kaynağının kendisi olduğunu da biliyordu. Kendiyle savaşını sonlandıramıyor, Karan'a yapacağı şeyin haksızlık olacağı düşüncesinden kurtulamıyordu. Sona yaklaştığının bilincindeydi. Yarın o konuşma yapılacaktı. Karan iki gündür sabırlı davranıyordu çünkü İber evdeydi ve çocuk etrafta olduğu sürece bu karmaşanın içine onu çekmemek için Pazartesi'nin gelmesini bekliyordu. Sina sürekli ihtimalleri aklından geçiriyordu. Karan'ın vereceği tepkiyi ve sonrasını... Her şey arapsaçına dönüşmüştü. Artık nasıl bir sonuca varacaklarını Sina bile bilemiyordu. Tek emin olduğu Karan'ın büyük bir yıkım yaşayacak olmasıydı.

Karan, gerekli olan her şeyi Sina'nın önüne koyduğunda, kızın kımıldamadan başını eğmiş ve düşüncelere dalmış olduğunu gördü. Omuzlarının çöküklüğü, suratındaki hüzün kalbini eziyordu. Aklından neleri geçirdiğini tahmin etmesi zor değildi. Sina'nın içinde verdiği savaş bitecek gibi görünmüyordu. Kaşlarını kızgınlıkla çattı. O savaşa ancak kendisinin son verebileceğini biliyordu. Onun kendini bu derece hırpalamasına dayanamıyordu ve bir zamanlar, arada sırada dahi olsa gördüğü gülümsemeyi yeniden onun yüzüne oturtmak ve hiç silinmemesini sağlamak istiyordu. Kucağındaki Sarya hala ağlıyor olsa da bu ses onu rahatsız etmiyordu. Öyle ince bir sesti ki dili olmayan bebeğin isteklerini ancak bu şekilde anlatabildiğini bilmesi ona yalnızca üzüntü veriyordu. Ağlama sesine aldırmadan yavaşça yatağa oturdu ve yüzünü Sina'ya çevirip, sol koluna yasladığı Sarya yüzünden boştaki sağ eliyle Sina'nın yüzüne düşen saçları kavrayıp, kulağının arkasına sıkıştırdı. Aynı anda Sina irkilerek başını yukarı kaldırdı ve göz göze geldiler.

Karan bir an bile duraksamadan yumuşak bir sesle, "Seni çok seviyorum... Bunu hiç unutma tamam mı?" dedi. Sina'nın gözlerine hızla hücum eden yaşları hüzün dolu bakışlarla izledi.

"Her şey düzelecek. Bana azıcık güven olur mu?"

Sina, dudaklarını birbirine bastırıp sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Elleri kucağında yumruk olmuş, bakışları Karan'ın bakışlarına saplanmıştı sanki. Karan başını yavaşça ileri uzatıp, dudaklarını Sina'nın pürüzsüz, solgun yanağına bastırdı. Burnunu yanağına sürttü, sesli bir soluk çekip kızın kokusunu ciğerlerine hapsetti.

"Ben seni hiçbir zaman bırakmam," diye mırıldandı kararlı bir sesle. Burnunu yavaşça kaydırıp yüzünü Sina'nın boynuna kapadı. Alçak, boğuk bir sesle devam etti. "Ne olursa olsun, ne yaparsan yap ben seni bırakmam. Bu solgun, mutsuz halin beni kahrediyor. Sana yalvarıyorum benim için hayatta kal... Hiçbir şey için, hiç kimse için olmasa bile benim için tutunmaya çalış şu siktiğim hayatına. Ben sensiz tutunamıyorum. Kendin için değilse bile benim için tutun. Seni çok seviyorum kadın... Bu paramparça adamı bir arada sen tutuyorsun, dağılmama izin verme. Sana ihtiyacım var. Yalnızca sana ihtiyacım var. Yalnızca sana..."

Sina yanağından akan yaşa mâni olamadı. Sarya sanki ikisinin arasındaki bu yoğunluğu anlamış da onları rahatsız etmek istemez gibi ağlamayı durdurmuş, Karan'ın göğsüne yüzünü sürterek mırıltılar çıkarıyordu yalnızca. Sina nasıl yaptığını bile bilemeden kollarını kaldırıp Karan'ın boynuna sardı. Karan ona sokulunca Sarya aralarında kalsa da hiçbiri rahatsızlık hissetmeden birbirlerine sokuldular.

"Seni çok seviyorum," diye hıçkırdı Sina. "Seni çok seviyorum ve bu bana öyle ağır geliyor ki."

Karan, Sina'yı tanıdığından beri onun ilk defa bu kadar içten ve yürekten bu kelimeleri kullandığını düşündü. Onca zaman içindeki şeytanlar onu öyle ele geçirmişti ki hep bir adım geride duran kız, ilk defa bu kadar içten bu kadar yürekten onu sevdiğini söylemişti. Çektiği azap, yaşadığı ikilem onu çürütüyordu ve Karan'ın buna izin vermesi olanaksızdı. Yüzü Sina'nın boynunda, sımsıkı kızın kolları arasında dururken başını çevirip dudaklarını kulağının altına bastırdı.

"Biz ikimiz yan yana olduğumuz sürece her şeyi yoluna

koyarız. Seni yiyip bitiren her neyse bunu konuşacağız ve arkamıza atacağız. Sen benimle kaldığın sürece hiçbir şey umurumda değil, tamam mı? Önce sen! Her şeyden önce sen olacaksın benim için. Senin de bunu artık kabul etmeni istiyorum. Seni bırakmam Sina. Böyle bir alternatif yok. Bunu kabullen artık."

Sina yeniden hıçkırdı ama bu kez karşılık vermedi. Karan'ı mahkûm ettiği kaderin ağırlığı tüm heybetiyle omuzlarına oturdu. Karan, Sina'nın bunu kabullenebilmesi için gerekirse dakika başı bunları söylemekten çekinmeyecekti. Sina'nın onu bırakıp gidemeyeceğini kabullenmesi gerekiyordu. İstediğinin yalnızca Sina olduğunu da kabul edecekti. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu bu hayatta.

"Tek başına uykuya dönmeyeceksin madem, şu işi bir an evvel halledelim de birlikte uyuyalım o zaman."

Karan sevgi dolu, yumuşak bir sesle kelimeleri sarf ederken başını yavaşça Sina'nın omzundan kaldırmıştı. Sina kollarını gevşeterek başını salladı yalnızca. Karan yüzünü yaklaştırıp Sina'nın dudaklarına kısa yumuşak bir öpücük bıraktı. Bakışları bir anda değişmişti ve çarpık bir gülümsemeyle, birkaç santim uzağındaki Sina'nın gözlerine baktı. Gözlerindeki yoğunluk o kadar belirgindi ki Sina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Seninle sevişmeyi çok özledim. Sarya'yı odasına taşıdığımız ilk gece sabaha kadar içinden çıkmayacağım. Çok fena becereceğim seni."

"Geri zekâlı, terbiyesiz!"

Karan'ın arsız kelimeleri Sina'nın ışık hızıyla tepki vermesine neden oldu. Kızgın gözlerle Karan'a bakarken yumruğunu Karan'ın omzuna indirmişti. Karan umursamazca omuzlarını silkti ve Sarya'yı Sina'nın kollarının arasına bırakıp ayağa kalkarken, eskiden olduğu gibi arsızca sırıttı konuşurken.

"Çok sikilesi bir kadınım var, benim de bunu değerlendirmem lazım."

Yatağın yanında ayakta dikilirken, belinden düşecekmiş

gibi görünen siyah pijamanın üzerinden önündeki sertliği avucuyla kavrayıp, utançtan kıpkırmızı olmuş Sina'nın şaşkınca açılmış gözlerine gülerek baktı. "Çürüyecek diye korkmaya başlamıştım. Pasını açmamız lazım. Dünkü açılış iyiydi ama beni kesmedi," dedi.

Sina'nın yüzü alev alev yanarken ateş saçan gözlerini saplarcasına Karan'a dikti.

"Doğru düzgün konuş! İtlik yapma!" diye neredeyse bağırdı utanç dolu bir sesle.

"Kabul et! Bu iti çok seviyorsun çünkü o it seni çok seviyor ama seni sikmeyi daha çok seviyor."

Karan sarf ettiği sözlerle Sina'yı alt üst ederken Sina ne diyeceğini şaşırmış gibi ağzını açtı, kapadı, yeniden açtı ve boz duman olmuş bir suratla Karan'a karşılık veremeden Karan hızla eğildi ve dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Birkaç saniye içinde Sina'yı tepetaklak eden istekli ve arzu dolu öpüşe Sina otomatik bir tepkiyle karşılık verdi. Karan'ın bu yönünü neredeyse unuttuğunu fark etti. Karan yaşananlar nedeniyle, Sina'nın tepki vereceği hiçbir şeye neden olmamak için kıza tutunabileceği bir bahane bile yaratmamak adına olabildiğince düzgün davranmaya çalışmıştı ama özündeki pervasız ve açık sözlü adam şimdi yeniden ortaya çıkmıştı. Onun istediği de buydu zaten. Özlerinde olan kişilikleri ortaya koymaları ve birbirlerine karşı sahtelikten uzak bir samimiyetle yaklaşmalarını istiyordu.

Karan ne olduğunu, kim olduğunu çok iyi biliyordu. Sina'nın içindeki kadını da biliyordu. Seviştikleri her seferinde Sina, Karan'a ayak uydurmaktan geri durmamıştı. Kendisini hiçbir çekince olmadan bıraktığında, Karan onun içindeki sınırları aşan kadını seviyordu ve bu onların en mahrem anlarını en derin ve doğal şekilde yaşamalarını sağlıyordu. Yalnızca ikisine ait olan zamanlarda tüm perdelerin indiği, tüm duvarların yıkıldığı, özgürce hareket ettikleri o anları çok özlemişti.

Zorlukla kızdan uzaklaşarak alnını Sina'nın alnına dayadı. Sina yatakta bağdaş kurarak oturuyor, önündeki Sarya

mırıldanıyor, kendisi elleriyle yataktan destek alarak kızın üzerine eğilmiş halde duruyordu. Gözlerini Sina'nın baygın gözlerine dikti.

"Çok özledim seni. Sıcaklığını, sıkılığını özledim."

Sina'nın yüzü yine pancar gibi kızarırken hafifçe gülümsedi.

"Utanma benden! Yüzün kızarınca daha bi si..."

Sina aniden ellerini Karan'ın omuzlarına bastırarak hızla adamı geri iterken, "Sakın! Sakın tamamlama o kelimeyi, yemin ediyorum çok fena olur," dedi çemkirerek.

Karan yerinde doğrulurken kıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Gırtlaktan gelen, boğuk, iç gıcıklayıcı bir sesti. Sina bu sesle karnının içinde aniden bir bükülme hissetse de kızgın tutmaya çalıştığı bakışlarını ters ters odanın içinde dolaştırdı. Karan kapıya doğru odanın içinde ilerlerken, "Mamayı yapıp geliyorum. Sen de bir an evvel hanım kızımızın altını değiştir," dedi alaycı bir sesle. "Birkaç gün daha aramızda yatmanın keyfini çıkarsın, odası biter bitmez annesini geceleri altımda inletmeyi planlıyorum."

"Karan!" diye haykırdı Sina, öfkeyle eline geçirdiği yastığı kapıya doğru fırlatırken.

Karan omzuna çarpan yastığa aldırmadan yine o iç gıcıklayıcı gülme sesini çıkardı ve umursamaz rahat adımlarla odadan çıktı.

* * *

Sarya'nın ihtiyaçlarını giderdikten sonra tekrar uymak üzere yatağa yerleştiler. Sarya, Sina'nın koynunda uyurken Karan, Sina'nın arkasından sarılarak ikisini de kendi kollarının arasında hapsetmişti. Kolunun üzerindeki Sina'nın başına dudaklarını bastırıp, "Dünya'nın en güzel iki kızı kollarımda uyuyor," diye fısıldamıştı. "Çok şanslı adamım ben."

Sesi kibirli ve gururluydu. Sanki sahip olduklarına başka hiç kimse sahip değilmiş de bunun haklı gururunu yaşıyor gibiydi. Sina belli belirsiz tebessüm etmişti Karan'ın ses tonuna. Her zaman küstah bir adam olmuştu ve onun hala

değişmediğini görmek nedense içini mutlulukla doldurmuştu. Karan'ın kendine has tavırlarını seviyordu. Çoğu zaman sinir bozucu gibi görünse de Sina onun özündeki adamı görebiliyordu. Karan değişik bir adamdı belki ama yüreğinin yüceliği Sina'nın en emin olduğu ve diğer her şeyi gözünde önemsiz hissettiren en değerli tarafıydı.

Pazar günü, Karan bulduğu her fırsatta aynı flörtüz ve hatta çoğu zaman bunun ötesine geçen arsız tavrını devam ettirdi. İber'in yanında olabildiğince adaplı davranırken, çocuğun etrafta olmadığı her an Sina'yı sıkıştırmaktan ve kulağına olur olmadık anlarda edepsiz kelimeler fısıldamaktan vazgeçmedi. Her fırsatta kıza dokunuyor, öpüyor, sevgisini göstermekten çekinmiyordu. Tüm günü kendi hallerinde evin içinde geçirdiler. Öğleden sonra İber'in yavaş yavaş sıkıldığını fark edince, Karan aşağı havuza gitmeyi teklif etti. Sina bir an duraksasa da İber'in yalvaran bakışlarıyla kabul etmek zorunda kaldı. En son havuza indikleri gün aklına gelince yüzüne basan kızıllığı saklamaya çalışsa da Karan'ın bir an bile üzerinden ayırmadığı bakışlarından kaçamadı.

İber hazırlanmak için sevinçle odasına koştururken Sina kanepede toparlanmaya başlamıştı. Karan, Sina'nın karşısındaki büyük sehpanın üzerinde duran Sarya'nın koltuğunu kavradı ve eğilerek Sina'nın yanağına bir öpücük bırakırken, dudaklarını kızın kulağına kaydırıp, "O bikininin aynısını buldum. Dolabında. Giyinmeni sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadı yakıcı bir tonla.

Sina telaşla yerinden doğrulup kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini etrafta dolaştırırdı. Karan elinde bebek koltuğu, alaycı bir gülümsemeyle ona bakarken huysuz bir sesle, "Ne bikinisi? Bikiniye falan gerek yok. Mayo vardır," diye karşılık verdi aceleyle.

"Ben aşağıyı kapatayım da tedbirimi alayım en iyisi," diyen Karan, cebindeki telefonu çıkarıp koridora doğru yüzünü dönmeden önce sitemkâr ve alaycı bir sesle, "Ne yapacağı belli olmayan, dediğim dedik, inatçı bir kadın ve evde iki çocuk varken bir bikini fantezisi daha yapmak zor olacak gibi

görünüyor," diyerek ileri adımladı. Son kelimeler hayıflanır gibi çıkmıştı dudaklarından.

Sina yüzü kızarsa da gözlerini devirerek yerinden kalktı ve adamın ardından koridorda ilerledi. Karan'ın telefonda konuşurken otoriter sert bir sesle, "Salim, söyle aşağıyı boşaltsınlar. Havuzu biz kullanacağız. Yarım saat!" deyip cevap beklemeden telefonu kapamasına, dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Karan'ın sırtına sapladığı kızgın bakışları, duyduğu cümleyle şaşkınlıkla ardına kadar açıldı.

"Hiç atar yapma! Bikini ya da mayo fark etmez... Etrafında başka adam istemiyorum."

Karan ve İber büyük havuzda hareketli ve eğlenceli zaman geçirirken, Sina çocuk havuzunda Sarya'nın bacaklarını suyun içerisinde dolaştırıyordu. Sarya'nın üzerinde yalnızca bezi vardı ve suyun içinde dolaşan bacaklarını oynatırken keyfi yerinde görünüyordu. Sina üzerine yüzücü mayosu giyinmişti. Şimdilik Karan'ı kışkırtmanın anlamı yoktu.

İber'in kahkahaları ve havuzu kaplayan mutlu sesi, Sina'nın sık sık dönüp onlara bakmasına neden oluyordu. İber çok mutlu görünüyordu. Uzun süre Sarya'yı suyun içinde dolaştırdıktan sonra nihayet bir havluya sarıp kucağına aldı ve şezlonglardan birine oturup diğer ikisini seyretti. Yanında getirdiği termostaki sıcak suyla Sarya'nın mamasını hazırlayıp, kucağına yatırdığı bebeği doyururken havuzun girişinde, "Havuza iniyorsunuz da bize niye haber vermiyorsunuz?" diyen sesle başını çevirdi. Taylan ve Hülya'nın ele ele gülümseyerek yaklaşmalarını izledi.

Hülya, Taylan'ın elini bırakıp koşar adımlarla Sina'ya yaklaşırken, Taylan arkasından, "Koşma güzelim. Koşma! Ayağın kayacak!" diye uyaran sesi duyuldu. Hülya gülümseyerek ona bakıp yavaşladı ve Sina'nın dibinde bitince eğilerek kıza sarıldı ve yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

"Hain seni. Söylesenize havuza iniyoruz diye."

Sina omuz silkerek, "pazar gününü birlikte geçirmek istersiniz diye düşündüm. Karan da bir şey demeyince... Ne bileyim?" dedi mahcup bir sesle.

"Sen ona ne bakıyorsun? Ona kalsa sen etraftayken kimseyi istemiyor."

Hülya'nın alaycı sitemine, Sina yine mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hülya hızla başını eğip havluya sarılı mamasını yiyen Sarya'ya baktı. Gülümseyerek bebekle konuşmaya başladı.

"Sende mi yüzdün küçük hanım? Eğlendin mi bakalım?" der demez hızla başını kaldırıp eriyen bir suratla, "Ya Sina, çok tatlı bu. Baksana gözler boncuk boncuk. Gerçi bizde durmuyor, hemen ağlamaya başlıyor ama senin kucağında melek gibi oluyor bu cadı. Çok tatlı ya," diyerek soluk almadan konuşuyordu.

"Çok sorunlu bir bebek değil aslında," diye mırıldandı Sina bakışlarını Sarya'ya eğerek.

Hülya gülümseyerek havlusunu Sina'nın yanındaki şezlonga bıraktı ve yan oturarak yüzünü Sina'ya çevirdi. Sarya'yı izlerken, "Sen yüzdün mü?" diye sordu.

"Yok. Yüzmedim. Sarya'yı bırakamadım henüz. Mamasını yedikten sonra uyur birazdan, üzerine bir şey giyindireyim, koltuğuna yatırırım."

"Askılı bir tişört giydir yeter. İçerisi çok sıcak zaten."

Hülya'nın sesi cıvıl cıvıldı. Sina başını kaldırıp ona bakınca, eskisi gibi sevgiyle kendisine baktığını gördü. O da istemsizce gülümserken başını salladı onaylayarak.

"Taylan abi, hadi gel yarışalım!" diye bağıran İber'in sesi havuzda yankılanınca, ikisinin de bakışları havuzun kenarına gelmiş, Karan ve İber'le onların tepelerinde dikilen Taylan'a döndü.

"Lan sıpa! Taylan abi ne lan? Bu zırtapoza baba diyorsun da bana niye amca demiyorsun? Beni amcalığa layık mı bulmuyorsun lan?"

Taylan'ın sitemkâr, alaycı sözleriyle Sina aniden dikleşti ve donakalmış gibi İber'e bakmaya başladı.

"E Zeus'um haklı valla. Adamcağız dünden beri 'bana da amca diyecek o zaman' diyerek dolaştı evin içinde. Karan zırtapozu baba oluyorsa ben hayde hayde amca olurum diyordu."

Hülya neşeyle şakırken Sina gözlerini İber'den ayıramıyordu. Oturduğu yerden bile çocuğun yüzüne yayılan pembeliği fark ediyordu. Kesinlikle havuzdan kaynaklanmıyordu o kızıllık. Telaşlı yüzünü Karan'a çevirip, kirpiklerini kırpıştırarak medet umarcasına ona baktı çocuk. Karan gülümseyerek İber'e bakarken Taylan çocuğun telaşına bir kahkaha attı. "Olmuş lan bu. Baksana, izin alır gibi babasına bakıyor. Oğlum ben ondan büyüğüm lan. Amcayım ben. Ona değil bana soracaksın. Sen boş ver onu."

Karan'ın kahkahası havuzda yankılandı.

"Taylan Turanlı'dan kıskanç hareketler," dedi alayla. Kolunu İber'in boynuna atıp, elini havuzun kenarına uzattı. Başını İber'e çevirip, "Görüyorsun değil mi oğlum? Hiç çekemiyor amcan beni," dedi alayla.

Bu kez Taylan'ın kahkahası yankılandı havuzda. "Neyini çekemeyim lan? Çekilmeyecek neyin var? Senin manyaklığın eğlendiriyor beni." İşaret parmağını uyarır gibi kaldırıp tepelerinde dikildiği ikiliye salladı. "Ama bak uyarmadı deme. Oğluna terbiye ver, amcasına abi demesin, bu sefer asıl manyaklık nasıl oluyormuş gösteririm ikinize de."

"Duydun değil mi oğlum amcanı? Sonra başıma kakmasın, oğlunu iyi yetiştiremiyorsun diye."

İki kardeş alaycı bir tavırla birbirlerine laf sokarken ortamda oluşabilecek gerginliği de sanki çok doğal bir şeyden söz ediyorlarmış gibi gösterdikleri tepkilerle bertaraf etmişlerdi. İber önce gerilmiş, utanmış, bir an telaşa kapılmıştı. Bu hiç beklemediği bir şeydi. Aylardır Karan'a baba demek için kıvranırken, şimdi Taylan geçmiş karşısına, sanki çok sıradan bir şeymiş gibi bir de çocuksu bir güceniklikle neden ona da amca demediğini sorguluyordu. Oysa onun canına minneti bu. Taylan'ı ilk gördüğü anda sevip saymıştı. Tanıdığı kimseye benzemiyordu. Haşmeti, duruşu, çevresindekilere yaklaşımı onu ilk tanıdığı andan itibaren hayran bırakmıştı kendisine. Şimdi bu koca adam, her ağzını açtığında İber'in hayranlıkla izlediği adam, amcası olmuştu. İber bazen rüyada olup olmadığını sorguluyordu.

Bazı geceler uyanıyor ve emin olmak istercesine odasının içinde dolaşarak tek tek tüm eşyalara dokunuyordu. Eşyalar umurunda değildi aslında. Sadece gerçekten orada olduğunu kanıtlamaya çalışırcasına onları hissetmeye, gerçekliğini ispatlamaya çalışıyordu. Bazen bu düşten uyanacağını ve yine sevimsiz ve ruhsuz odada, Hazar'ın horultularını duymaya başlayacağını sanıyor, üzerine binen yükün çok daha ağır geleceğini düşünüyordu. İnsanın sürekli başını eğmesine neden olan bir baba, yaşam enerjisini yok ediyordu. Ne gülümsemek istiyordu ne de gerçekleşmeyeceğini bildiği hayaller kurmak.

Şimdi içinde bulunduğu hayat, o gerçekleşmesinden umudunu çoktan kestiği hayatın ta kendisiydi. Gurur duyduğu, onu her şekilde sahiplenen, arkasında duran, onun için çabalayan, ona zaman ayıran, her şeyiyle ilgilenen bir baba ve dağ gibi arkalarında duracağına en ufak kuşku bırakmayacak bir güven veren, gurur duyulacak bir amca vardı hayatında. Bunların gerçek olması imkansızdı oysa. Hepsinin rüya olması gerekiyordu ve o bu rüyadan uyanıp, o katı ve onu dehşete düşüren gerçeklikle yüzleşmekten korkuyordu.

"İber Turanlı?!" diye seslenen Taylan'ın sesiyle kendine geldi ve mahcup bir gülümsemeyle utangaç bir sesle "Efendim amca?" deyince, Taylan başını arkaya atıp bir kahkaha attı. Mutlu bir yüzle İber'i gösterip, hava atar gibi Karan'a bakarak, "Duydun mu lan? Amca dedi bana! Koçum be!" diye bağırınca Karan gözlerini devirip, "Abi, çocuk 14 yaşında. Yeni konuşmaya başlamış gibi davranma!" dedi alayla. Elini kaldırıp İber'in saçlarını karıştırdı sevgiyle.

"Sen bakma oğlum amcana. Bazen ondan beklenmeyecek taşkınlıklar yapıyor işte. Çocukluğunu yaşayamadı ya, hep ondan," dedi alayla açıklama yaparak.

"Hadi abi hadi. Atla suya," diyen Karan, bakışlarını Taylan'a kaldırdı.

Taylan başını sallayarak "Hadi açılın siz, geliyorum şimdi. Bakalım en hızlı Turanlı erkeği kimmiş göreceğiz!" dedi kafa tutan bir tavırla.

"Vaaayy. İber duydun mu amcanı oğlum? Yaşına başına bakmadan bize kafa tutuyor."

İber sırıtarak Karan'ın etrafında döndü ve hızla atlayarak Karan'ın sırtına tırmandı. Neşeyle konuşarak, "Amcam bizden bile genç görünüyor. Yine de çok iddialı olmamak lazım," dedi.

"Bak, görüyorsun değil mi?" dedi Taylan neşeli bir tonla Karan'a bakarak. "Zekâsı tam da bir Turanlı erkeğine yakışır seviyede. Örnek al biraz oğlundan, örnek al."

Ardından müthiş bir sıçrayışla havuzun kenarından balıklama suya daldı. İber neşeyle bağırırken Karan, "Hava atmayı seviyor adam! Hep poz hep poz!" diye bağırdı, Taylan suyun yüzeyinden başını çıkardığında. Taylan başını iki yana sallayarak saçlarını savururken Sina'nın yanında oturan Hülya iç çekerek derin bir nefes aldı. Omuzları yukarı kalkarken hayranlık dolu bir sesle, "Ay nasıl şanslıyım ya. Kocam resmen yıkılıyor," diye mırıldandığında, Sina kendisine hâkim olamayarak kahkaha attı. Sarsılan bedeniyle Sarya huzursuzca mızıklanınca, telaşla başını Sarya'ya indirip, "Özür dilerim güzelim. Keyfini bozdum. Ama bunların hepsi çok manyak," dedi gülümseyerek.

* * *

Pazar gününün geri kalanı tıpkı bir önceki gün gibi sakin ve huzurlu geçmişti. Karan'ın yakın tavırları Sina üzerinde olumlu bir etki bırakıyor, ertesi günü yapacakları konuşma için ümit vadediyordu. Sina kabullenmişti artık. Ne olursa olsun bu kez kaçmadan gerçekle yüzleşmek ve ortaya çıkacak duruma karşı elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu. İber mutluydu, Karan sadece kendisini istiyordu. O etrafındaki insanları seviyor ve artık onlardan uzakta yaşamak istemiyordu. Sarya'ya sahipti ve ona güzel bir yuva verecekse önce kendisinin huzurlu olması gerektiğini kendisine sık sık tekrarlıyordu.

Karan'a güveniyordu ve karşılaşacağı duruma da içten içe makul yaklaşacağını umut ediyordu.

Pazartesi sabahı, bu kez o Karan'dan önce uyandı. Sarya yine ortalarında yatmıştı ve sabaha karşı en son uyandığından beri henüz uyanmamıştı. Sina yataktan kalkıp yüzünü yıkadı, üzerine bir şort ve askılı bir tişört giyinerek Karan ve Sarya'yı yatakta mışıl mışıl uyurken bırakıp mutfağa geçti. İber bu sabah çalışmaya gidecekti ve kahvaltıyı gecikmeden hazırlamak istiyordu. Yatakta uyuyan Sarya'nın bacakları Karan'ın göğsüne dayanmıştı ve öyle güzel bir manzaraydı ki bu, gözlerini zorlukla çekebilmişti üzerlerinden.

Mutfakta kahvaltıyı hazırlarken yüzündeki gülümsemeye engel olamamıştı. Her şeye rağmen karşılaştığı mükemmellikleri de görmezden gelemiyordu. En başta Karan vardı. Kaybettiği, sahip olamadığı her şeyin karşılığı Karan'dı bir kere.

İber için çok çabalamıştı. O, onun hiç sahip olamayacağı sandığı bebeklerin yerini almıştı en baştan beri. Ona tamamen sahip olmayı hiçbir zaman başaramamıştı ama yanında tutmak için elinden geleni yapmış ve annesine karşı ilk zaferini İber'le kazanmıştı. İber onun ilk bebeğiydi. Şimdi içini hafif burksa da onun mutlu olduğunu görmek, Karan'ın onu aldığı gerçeğini daha kolay hazmetmesini sağlıyordu. Bebeği büyümüştü ve önemli olan onun mutluluğu ve huzuruydu. Artık Sarya vardı yanında. Yalnızca onun olacak, kimsenin onu da alabileceği korkusu yaşamadan, sadece Sina'ya ait olacak bir bebekti Sarya.

Kahvaltıyı hazırlarken doğumu yaptıran doktorla bu hafta içinde konuşup, doğum kağıdını hazırlayıp hazırlamadığını soracaktı. Sonrası çok kolay olacaktı. Sarya'yı üzerine alacak, kimliğinde Sina'nın adı yazan Sarya'yı kimse ondan alamayacaktı. İlk defa bir bebek yalnızca onun olacaktı.

Kahvaltı hazırlığını bitirmek üzereyken mutfağa ilk Karan girdi. Üzerine tam oturan, kaslı bacaklarını ortaya seren buz mavisi bir kot ve yine üstüne yapışan kısa kollu, dar, beyaz, V yaka bir tişört vardı. O kadar taze ve canlı görünüyordu ki Sina adamın görüntüsüne bakarken bile kalp krizi geçirebileceğini düşündü. Kucağında Sarya vardı. Mutfağın girişinde gülümseyerek Sina'ya baktı. Sina gözlerini Karan'ın gözlerine

kaldırdığında öyle bir sevgi gördü ki orada, birkaç saat sonra yapacağı konuşmanın tüm korkuları tuzla buz oldu içinde. Bu adam onu bırakmayacaktı. Gözleriyle öyle bir demir atmıştı ki Sina'ya, karaya oturmuş bir gemi bile daha kurtarılabilir geliyordu. Karan'sa son liman der gibi Sina'ya demir atmışçasına bakıyordu. Elinde olmadan gülümsedi Karan'a. Karan onun yüzündeki gülümsemeyi gördüğünde, yüreği göğüs kafesini delecekmiş gibi çarptı. Sina'nın bakışlarındaki saf teslimiyet, saf güven, artık her şeyin yolunda gideceğine işaret ediyordu. İçindeki zehri atacak ve Karan'a sonsuz teslimiyet gösterecekti. Karan sözlere dökülmese de bunu o an Sina'nın gözlerinde gördü. Cesaretini toplamış, kabullenmiş ve umutluydu bu sabah. Yüzündeki gülümseme genişlerken boğuk bir sesle, "Sabah öpücüğüm nerede benim?" diye sordu şikâyet eden çocuksu bir yüzle.

Sina kirpiklerini indirerek kıkırdadı ve ileri yavaşça adımlayarak Karan'ın önüne geldi. Karan'ın kucağındaki Sarya'nın gözlerini kırpıştırarak etrafa baktığını görünce, oyuncu bir tavırla başını iki yana sallayarak, "Çocuğun önünde, çok ayıp," dedi muzır bakışlarla adama bakıp.

Karan gözlerini kısarak baktı kıza. Kalın kaşlarını yukarı aşağı kaldırarak, "Sabah öpücüğümü ver bana yoksa çocuğun önünde daha ayıp olan şeyler olabilir," dedi tehdit eden bir tonla.

Sina elini kaldırıp Karan'ın üst koluna vurdu ve "Terbiyesiz!" dedi kınayan bir sesle.

"Sevmek neden terbiyesizlik oluyormuş? Sevdiğim kadından öpücük bekliyorum."

Sina seninle başa çıkılmaz der gibi başını sallayarak gülümsedi ve parmaklarının üzerinde yükselerek Karan'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Günaydın."

Karan, kolunda tuttuğu Sarya'yı çevirerek sırtını belinin üzerine yasladı ve yüzünü dışa çevirdi. Boştaki elini Sina'nın beline sarıp, ince bedeni vücuduna bastırdı sertçe. Başını eğip Sina'nın dudaklarına kapandı ve sert, arzu dolu bir öpüşle

kızın dudaklarını aralayarak dilini içeri kaydırdı. Sina istemsizce kollarını Karan'ın boynuna doladı. Uzun öpüş, ikisinin de inleyerek zorlukla birbirinden uzaklaşmaya çalışmasıyla son buldu. Karan alnını Sina'nın alnına dayayıp, "Çocuk görmedi bak. Doğru düzgün ver benim sabah öpücüklerimi," dedi arzudan kısılmış bir sesle. Burnunu Sina'nın yanağına sürttü, aşağı kaydırarak boynuna yüzünü kapadı ve derin bir nefes çekti.

"Çok güzel kokuyorsun. Bu koku aklımı başımdan alıyor," diye fısıldadı.

Sina Karan'ın ensesindeki ellerini çözerek kendini geri çekmeye çalıştı. "Sabah sabah mutfağın ortasında başlama yine," dedi utanç dolu bir sesle gevelercesine konuşarak.

Karan, kızın boynuna sertçe dudaklarını bastırıp, sesli bir öpücüğü daha bıraktıktan sonra geri çekildi. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Karan parmaklarının ucuyla kızın açık bırakmış olduğu saçlarını omuzlarından geriye attı. Ardından parmak uçlarıyla Sina'nın yüzüne dokundu. Birkaç gün öncesine nazaran yüzü şimdi daha canlı görünüyordu. Kısa sürede eskisi gibi daha sağlıklı görüneceğine emindi. Bunun için elinden geleni yapacaktı. Gözlerindeki ışıltı bunun ilk kanıtıydı. O fersiz gözleri dünden beri daha canlı bakıyordu ve atılan adımın büyüklüğünün ikisi de farkındaydı.

"Daha iyi görünüyorsun. Seni solgun görmeyi sevmiyorum. Yüzün ışıl ışıl olduğunda içim kaynıyor. Kendine bakacaksın, bol bol dinleneceksin ve yine eskisi gibi ışıldayacaksın."

Karan, alçak bir sesle kızın yüzünü okşayarak konuşurken, Sina başını hafifçe sağ omzuna yatırıp minnetle baktı ona. Belli belirsiz bir gülümseme yüzünde oluşurken gözlerinden taşan sevgisi, Karan'a küçük bir çocuğun sevincini yaşatıyordu. Dudaklarını kızın alnına bastırıp, "Şu tembel oğlanı uyandırsan mı acaba? Çalışmaya geç kalmasın," dedi sıcak bir sesle.

Sina içinden gelerek yükseldi ve dudaklarını Karan'ın boynuna bastırdı. Gönlünce, hiç tereddüt etmeden, ona ait

olduğu bilinciyle doyasıya bir öpücük kondurdu Karan'ın boynuna.

"Gidip uyandıralım bakalım," dedi geri çekilerek. Sina bir adım atıp yanından geçecekken, ikisi de ellerini birbirlerinin bedenleri üzerinde sürttüler. Sina Karan'ın kolunu okşarken, Karan kızın belindeki kolunu okşarcasına geri çekmişti. Sina mutfaktan çıkarken Karan kolundaki Sarya'yı çevirip yeniden göğsüne bastırdı. Dudaklarını bebeğin tüylü başına dokundurdu.

"Bu da senin günaydın öpücüğün olsun. Kıskanma anneyi. Onun öpücüklerinin eşi benzeri yok, n'apalım. Yapacak bir şey yok. Önce can sonra canan demişler."

Neşeli ve sakin bir kahvaltı yaptılar. Sarya'nın karnını doyuran Sina, onu koltuğuna yerleştirip masanın diğer ucundaki boşluğa koydu ve yüzünü kendisine çevirdi. Sarya, yine her zamanki gibi ellerini yumruk yaparak ağzına götürüyor ve gürültülü bir şekilde ellerini emiyordu. Ardından ellerini dışarı çıkarıyor, şaşkın bir yüz ifadesiyle ellerini inceliyor, sonra aynı döngü yeniden tekrarlanıyordu.

"Bu kız hiç doymuyor sanki," dedi İber şikâyet eder gibi. "Mamasını yiyor, sonra yine ellerini emmeye başlıyor. Çıkardığı sesi duyan sanki açlıktan ölmüş sanır."

"Bebeklerin emme içgüdüsü yüzünden bu," diye karşılık verdi Sina gülümseyerek. "Yapabildikleri tek şey bu ve sürekli emmek istiyorlar. Normal bir davranış bu. Sen de böyleydin."

Sina gülümseyerek İber'e bakınca İber kaşlarını kaldırdı.

"Ne yani? Bende mi sürekli böyle ellerimi emiyordum?"

Sina başını salladı. Bir an gözlerinin ardından hüzün bulutları geçti. İber'i doyurmak için çok çabalardı. O zamanlar her defasında pahalı olduğu için mama alamazdı. Annesi mama parası vermezdi ve alabildiği süt ve pirinç unuyla mama yapardı İber'e. Çoğu zaman Sevgi teyze getirirdi mamasını. Bittiğinde utanır, kimseye söylemez, yeniden süt ve pirinç ununa talim ederdi. Doymayan İber de sürekli ellerini emerdi; tıpkı Sarya'nın şimdi yaptığı gibi. Hatta Sarya'dan

farklı olarak doymadığı için ağlayarak emerdi o elleri hırsla. Kaç geceler uykusuz kalmıştı İber için. Üstelik kendi de çocuktu daha ve annesine inat pes etmemişti de. Sahra o zamanlar daha küçüktü ve uykusuzluğa dayanamaz, sızar kalırdı bütün gece Sina İber'le çabalarken. Bir yaşına varmadan çok önce yemek yedirmeye başlamıştı Sina İber'e. Püre yapıyor, evde olan her yemeği ezerek İber'e yediriyordu. O zamanlar, en azından doyan çocuk geceyi daha rahat atlatıyordu. Annesi bir kez bile odalarına gelip bakmazdı. İber ağlama krizine girip Sina çaresizce onu susturmaya çalıştığında, bazen odanın kapsına dayanır, alaycı bir yüzle ona bakıp, "Bebek bebek diye tutturuyordun. Al sana bebek. Aklın başına gelmiştir artık," derdi. Sina dik dik annesine bakar, yeni bir güçle İber'e sarılır, kucağında sallayarak onu susturmaya çalışırdı. Bu bebeği ondan alması imkansızdı ve Sina da pes etmeyi düşünmüyordu.

Gömüldüğü düşüncelerinden Karan'ın elini kavramasıyla kendisine geldi ve başını hızla iki yana sallayarak toparlanmaya çalıştı. Karan'ın sorgulayan bakışlarla ona baktığını gördüğünde, zoraki bir gülümsemeyi yüzüne oturtup, "Dalmışım," diye mırıldandı.

Karan uzanıp kızın şakağına dudaklarını bastırdı. "Dalma," diye fısıldadı kulağına. Sina dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı çabucak.

"Hadi ben çıkıyorum," diyen İber, yerinden kalkıp Sarya'nın koltuğuna yaklaştı ve yumuşak bir hareketle Sarya'nın ellerini ağzından çıkarıp, başını öptü şefkatle.

"Çok yaramazlık yapma. Akşama görüşürüz," dedi Sarya'nın gözlerine bakarak. Sarya boş boş ona bakıyordu. İber'in dudaklarından keyifli bir kıkırtı çıktı. Sarya'nın ellerini bıraktığında, onun yeniden ağzına götürdüğünü görünce başını iki yana salladı. "Yok, bu kız çok inatçı," diye söylendi.

Sina'nın yanına geçip onu da öptü yanaklarından.

"Görüşürüz tatlım," dedi Sina çocuğun boynuna sarılarak.

Ardından Karan'la yumruklarını tokuşturdular.

"Görüşürüz baba."

"Görüşürüz koçum. Dikkat et."

İber gülümseyerek başını salladı ve mutfağın girişindeki çantasını alarak omzuna astı ve dairenin kapısına doğru ilerledi.

Onun ardından bakan Karan, birden hatırlamış gibi aniden yerinden kalkarken eli pantolonunun arka cebine uzandı. İber'e para vermesi gerektiğini hatırlamıştı. Cebindeki deri cüzdanı dışarı çıkarırken çocuğa sesleniyordu "İber, bekle koçum bir dakika. Paranı almadın," diyerek ileri bir adım attığında çıkardığı deri cüzdana yapışan kimliğin yere düştüğünü fark etmedi. Karan, İber'e doğru ilerlerken Sina yere düşen şeye birkaç saniye algılayamayarak merakla baktı ve cebinden düşeni Karan'a verebilmek amacıyla yerinden ağır ağır hareketlenerek ayağa kalktı. Bir iki adımda yerdeki şeyin önünde durarak yavaşça eğilip eline aldı. Merakla elindeki şeye baktı. Resim olmayan ve ön yüzünü gördüğü kimliğin bilgilerine çabucak göz attığında, gözüne ilk çarpan kimlik sahibinin adı oldu.

Turanlı

Sarya

Gözleri kutular arasındaki diğer bilgilere indiğinde içindeki yazılanları algılamakta zorluk çekti. Doğum tarihi Sarya'nın doğduğu gün olarak kaydedilmişti.

Bunun Karan'ın cebinde ne işi olabileceğini düşünürken ağır ağır parmaklarının ucunda ters çevirerek arka yüzüne baktı. Baba adı hanesinde Karan'ın adı, anne hanesinde bilinmiyor yazıyordu. Sina anlamaya çalışırcasına kimliği incelerken, Karan'ın geri döndüğünü ve donmuş gibi ona baktığını fark etmiyordu bile. Kimliği sürekli elinde çeviriyor, önünü arkasını tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Yavaş yavaş algıladığı şeyle başından aşağı bir bir kova buzlu su dökülmüş gibi içi titredi ve buza kesen parmaklarının ucunda tuttuğu kimlik sallanmaya başladı.

Hissettiği soğuğa rağmen kalbinin ortasında adeta kocaman bir ateş topu patladı. Yakıcı acısı kalbinden ciğerine zıpladı ve göğüs kafesinin altındaki tüm organların adeta cayır

cayır yandığını sandı. Aynı anda bir insan nasıl olur da hem buza keser hem de cayır cayır yanabilirdi ki? Bakışları ağır çekimdeymiş gibi yavaş yavaş Karan'ın olduğu noktaya çevrildi.

Karan, Sina'nın elindekini gördüğü anda en az Sina kadar donakalmış halde buz gibi bir soğukluğun bedenini sardığını hissetti. Çok erken olmuştu bu. Açıklama şansı olmadan Sina'nın bunu görmesi kesinlikle iyi olmamıştı. Bunu daha biraz evvel ona güven dolu bakışlarla bakan kızın, büyük bir hüsranla kendisine yönelen bakışlarında görebiliyordu. O güven bir anda yok olmuştu. Hatta yerle bir olmuştu. Yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi bembeyaz bir suratla allak bullak olmuş halde ona bakıyordu.

"Bu ne?" diye zorlukla sordu Sina. Elleri titreyerek parmaklarının ucundaki kimliği gösteriyordu.

Karan kontrolünü geri kazanmak istercesine derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve soğukkanlı bir sesle cevap verdi.

"Neye benziyorsa o," dedi düz bir ifadeyle.

"Baba adı var yalnızca," dedi Sina yine mırıltılı bir sesle. Hala kafasında hızla dönen düşünceleri bir sıraya oturtmaya çalışırken kaşları çatılmış, anlamaya çalışırcasına bir elindekine bir Karan'a bakıyordu.

"Annesi bilinmiyor çünkü..." diyen Karan, yanlış bir giriş yapmış gibi yüzünü buruşturarak açıklamaya çalışır gibi hızlı hızlı konuştu. "Yani peşine düşmemeleri için annesinin adı özelikle yazılmadı. Kimsesiz olduğu için annesi belirsiz," dedi.

"Ama doğum kağıdında benim adım yazılacaktı."

Sina'nın sesi düşük, hayal kırıklığı dolu bir ton vardı ve konuşurken hala kendine gelemediği belli bir tutukluk yaşıyordu.

"Doğum kâğıdı yok."

"Ama ben doktorla konuşmuştum..." dedi Sina bakışlarını Karan'a dikerek. Sanki ortada büyük bir yanlışlık olmuş ve onu düzeltmeye çabalıyor gibiydi. "Doktor halledecekti, doğum kağıdını ayarlayıp benim adımı yazacaktı..." diye

hızlı hızlı konuşurken, Karan'ın suçlulukla bakan bakışlarını fark ettiğinde aniden sustu ve inanmak istemez gibi genç adama baktı birkaç dakika. Aradaki sessizlik elle tutulur hale gelmişti. Ortamdaki gerginlik, ikisinin karşı karşıya ayakta dikilerek birbirlerine bakmaları sanki saatler sürmüş gibiydi. Sina nihayet anlamaya başladığı gerçekle yüz yüze geldiğinde bakışları donuklaştı. Anlamış gibi başını yukarı aşağı sallarken, "Doktoru buldun ve o doğum kağıdını asla çıkarmamasını sağladın," dedi bozguna uğramış bir tonla.

Karan ona doğru bir adım attığında Sina bir adım geri çekildi. Karan kararlı bir tonla konuşmaya başladığında sesi tutarlıydı.

"O doğum kâğıdı çıkmayacak. Sahte evrakla kimlik çıkarman olanaksızdı. Sokakta bulunan kimsesiz çocukların kaydettirebilmesi için polise teslim edilmesi, ardından Çocuk Esirgeme'ye gönderilmesi ve kimliklerinin orada çıkarılması gerekiyor. Yasal olan bu. Sahte doğum kağıdıyla sahte kimlik çıkarman doğru olmayacaktı."

Karan'ın kendini haklı çıkarmaya çalışırcasına kendinden emin, küstah bir sesle verdiği karşılığa Sina sinirli bir gülüşle karşılık verdi.

"Üzerinde annesinin adı Sina yazacak kimlik doğru değil ama senin paranla herkesi satın alarak istediğini yaptırman doğru, öyle mi?"

Sanki olan biteni tam olarak şimdi kavramış gibi suçlayan bir sesle devam etti. "Doktora gidip para verdin ve o doğum kağıdını asla çıkarmamasını sağladın. Emniyetteki tanıdıklarını araya soktun, Salim'i Çocuk Esirgemeye gönderdin ve kim bilir kaç para vererek, oradakileri de ayarlayıp istediğini yaptırdın, öyle değil mi? Paranla sen çocuk satın alabiliyorsun ama ben hiçbir halt yapamam öyle değil mi? Senin paran var çünkü. Kudretlisin, güçlüsün, her şeye muktedirsin!"

"Yanımda kalman gerekiyordu."

Karan'ın kararlı ancak sinirli bir tavırla verdiği karşılık Sina'nın kanını dondurdu. Sina'yı yanında tutmak için öyle gözünü karatmıştı ki ne yaptığı umurunda bile değildi.

"Beni burada tutmak için bebeklerimi satın alıyorsun! Sırf beni yanında tutmak için onları..." diye öfkeli bir sesle suçlayarak bağırmaya devam ederken, Karan aniden sözünü keserek ters bir sesle bağırarak karşılık verdi.

"Beni buna sen zorladın! Yanımda kalman için ne gerekiyorsa yaparım demiştim! Sana bunu kaç defa söyledim! Benim için değilse bile onlar için kalacaksın! Beni bırakıp gitmenden, bana sürekli bu korkuyu yaşatmandan usandım artık, anlıyor musun? Beni artık terk edemeyeceksin!"

Karan delirmiş gibi bağırırken Sarya ağlamaya başladı ancak ikisi de bebeği duymuyorlardı. Sina Karan'ın yaptığını kaldıramıyordu. Sarya'yı da kaybetmiş olduğu gerçeği tokat gibi yüzüne vurduğunda çığlık çığlığa bağırmak istedi. İsyan, öfke, hüsran, kaybetmişlik iliklerine işlerken gözü hiçbir şeyi görmedi. İçinde patlayan volkanlar ardı ardına ruhunu sarsarken, bedeninin nasıl bir sarsıntıyla titrediğini fark etmedi bile. Bunun olmuş olduğuna inanmak istemiyordu. Sanki annesi mezarından çıkmış, o sinsi gülümsemesiyle elini göğsünde sürtüp oh dercesine ona bakıyor gibi hissetti. Hiçbir zaman ona ait bir bebek olmayacaktı! Alt üst olmuş bir yüzle, hiddet dolu gözlerini Karan'a dikip içinde yıllarca tuttuğu, derinlere gömdüğü ve büyük bir çabayla dışarı çıkmasını engellemeye çalıştığı her acıyı, yıkılmış bir barajın duvarlarını aşan çağlayan gibi önüne kattığı her şeyi silip süpürürcesine akmasına izin verdi.

"Benim çocuğum asla olmayacak!" diye haykırdığında, sesi açık mutfakla birlikte salonda patladı. Sanki camlar zangırdamış gibi geldi. O sesin tüm camları patlatmasını ve her parçanın bedenine saplanmasını arzu etti.

"Öğrendin mi gerçeği?" diye haykırmaya devam etti gözlerinden yaşlar akarken. "Benim hiçbir zaman bir bebeğim olmayacak! Rahatladın mı şimdi? Seni terk ettim çünkü benim kaderimi yaşama istedim! Benim gibi evlatsızlığa mahkûm olma istedim! Ben, bana tanınmayan şansı sen yakala istedim! Senin çocukların olsun diye gittim. Benim gibi köksüz kalma, benim gibi kuruma diye gittim! Ben acı çeke çeke sen-

sizliğe kendimi mahkûm ettim. Sırf senin için! Sırf senin için ben kendimden vazgeçtim, tutunacak tek dalımı da yine sen aldın öyle mi? Sen kırdın son dalımı da öyle mi? Benim ne emekler vererek büyüttüğüm, hayatta kalsınlar diye çabaladığım bebeklerimi aldın öyle mi? Bana güven dedin!"

Çığlık çığlıya konuşurken gözlerinden akan yaşları engelleyemiyor, akan burnunu elinin tersiyle silerek bağırmaya devam ediyordu.

"Güven bunun neresinde? Sen paranla benim bebeklerimi benden çalıyorsun! Bu mu güven? Ben senin çocukların olsun diye acı çekerken, soyunu devam ettirebilmen için kendimden bile vazgeçerken, sen baba ol diye acıdan geberirken, sen benim tutunmaya çalıştığım dalları mı kırıyorsun? Tutunacak neyim kaldı benim geriye?"

"Bana sordun mu?" diye haykırdı Karan karşılık olarak. "Bana sordun mu ne istediğimi? Ben senden çocuk mu istedim! Yalnızca yanımda kal istedim? Ne soyu ne kökü be?" diye haykırdı.

Sina zangır zangır titrerken bu kez kendini kaybetmiş gibi Karan haykırıyordu.

"Beni bu boktan sebep yüzünden mi terk ettin? Ben soysuz soyumu devam ettirebileyim diye mi onca acıyı yaşattın bize? Hangi soy ulan? Ne soyu? Ne babalığı ne analığı? Benim anamı babamı da mı örnek almadın? Kendi ananı da mı düşünmedin? Biz yalnızca sen doğurunca mı ana baba olacaktık? Siktiğimin ne soyundan bahsediyorsun sen? İber'i benden olacak on çocuğa değişmem ben! Baba olmam için ne benim boktan spermlerime ihtiyacım var ne de senin anne olman için doğurmaya ihtiyacın var! Bize bunu nasıl yaptın lan? Bu boktan sebep yüzünden bunca zamanımızı nasıl çöpe attın?"

Sina, Karan'ın sözlerini duymak istemiyordu. İçindeki yıkılmışlık, annesinin görüntüsü gözünün önünden kaybolmuyordu. Hızla etrafında dönüp kollarıyla masanın üzerindeki her şeyi silercesine etrafa saçtığında Karan aniden sustu ve hayretle kalakaldı yerinde. Sarya hala ağlamaya devam

ederken Sina hızla arkasına dönüp tezgâhın üzerinde duran sürahi ve bardağı yere fırlattı.

"Neyim kaldı daha alacağınız?" diye tekrar bağırdı ağlayarak.

Yerde parçalara ayrılan camların üzerine çıplak ayakla bastığında tabanlarında acı hissetmedi bile. Karan, Sina'nın patlamasıyla ilk anda şok yaşamış gibi donakalarak kıza bakmıştı ancak geçirdiği sinir krizinde kendisine zarar vereceğini algıladığında ve kızın çıplak ayak camların üzerine basıp eline geçirdiği her şeyi yere parçalayarak atmasıyla ileri fırladı. Tam uzanarak Sina'yı tutacakken kız, "Dokunma bana!" diye haykırdı geri çekilerek.

Öyle canhıraş bir sesti ki Karan irkilerek geri çekildi. Eli havada asılı kaldı. Sina ağlayarak acı dolu gözlerle ona baktı ve dizlerinin üzerinde cam kırıkların üstüne çökerken omuzları sarsıldı.

"Bir bebek be!" dedi elini kaldırıp parmaklarını birleştirerek. "Bir bebek istedim sadece. Çok şey mi istedim? Sadece bana ait bir bebeğim olsun istedim. Sadece bir bebek!" diye inledi.

Karan donmuşçasına kıza baktı. Ağzını açıp bir şey söyleyemiyordu. Yine yavaşça kıza yaklaşmak isterken dudaklarının arasından usulca fısıldadı.

"Sina?"

"Dokunma bana!" diye haykırdı Sina geri çekilerek. Saçları karmakarışık, ıslak gözleri kıpkırmızı halde avuçlarını fark etmediği cam parçalarının üzerine bastırdı, zorlanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Hıçkırarak ağlıyor, sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Sadece bir bebek istedim."

Karan çaresizlikten çıldırmak üzereydi. Kız camların üzerinde duruyor, dizlerinden, avuçlarından kanlar akıyordu ama farkında değildi tüm bunların. Tekrar Sina'ya uzanacak oldu, onun çıldırmış gibi bağırarak geri çekilmesiyle kendisi de hızla geri çekildi. Yaptığı her hareket daha fazla cama basmasına neden oluyordu. Ellerini kaldırarak sakin tutma-

ya çalıştığı bir sesle, "Sakin ol. Dokunmayacağım. Sadece kımıldama. Camlara basıyorsun. Bak her yerin kanıyor. Sadece sakin ol."

Sina görmeyen gözlerle başını eğip kendine baktı. Bacaklarında ve ellerindeki kanı fark ediyordu ama neden hiç canının yanmadığını anlayamadı.

"Karanlık..." dedi fısıldar gibi. İstediği tek şey karanlık bir köşede kıvrılmak ve tüm bunlardan uzaklaşmaktı.

Karan kızın ne demek istediğini anlamak istercesine baktı ama yeniden bir adım atacakken onun yine geriye çekildiğini gördüğünde, dudaklarını birbirine bastırarak kendisine hâkim olmaya çalıştı. Sina onun önünden çekilmesini ister gibi elini ileri uzatıp ileriye doğru bir adım attı. Hala ağlıyordu ve ne yaptığını kendi de bilmiyordu. Yaşadığı hayal kırıklığıyla başa çıkamıyordu. Tek istediği karanlık bir köşede saklanmaktı. Sarya'nın ağlayan sesi Sina'nın hıçkırıklarına karışıyordu.

Ona dokunmamaya çalışır gibi uzaktan uzaktan Karan'ın yanından geçerken, "Bak bebeğin ağlıyor. Git sustur bebeğini," dedi acı bir sesle. Yürürken yerlerde kanlı ayak izleri bırakıyordu ve Karan gördüğü görüntülerle delirmek üzereydi. Sina'yı kucaklamak ister gibi yine bir adımla kıza yaklaşmak istediğinde, onun delirmiş gibi bağırmasıyla yerinde kala kaldı tekrar.

"Dokunma bana! Dokunmayın bana artık!" dedi yalvaran bir sesle hıçkırıklarının arasında.

İleri doğru aksayan adımlarla yürüyordu ve Karan, Sarya'nın daha çok yükselen sesiyle iki arada bir derede kalmış gibi bir bebeğe bir Sina'ya baktı. Ellerini saçlarına götürüp bağırarak çekiştirdi ve hızlı düşünerek çabucak Sarya'ya yöneldi. Kucağına aldığı Sarya'yla geri döndüğünde, Sina'nın koridora yönelerek gözden kaybolduğunu gördü. Ayaklarındaki, dizlerindeki ve avuçlarındaki cam parçalarının farkında bile değil gibi davranıyordu ve sesli hıçkırıkları kulaklarına çarpıyordu. Sarya'nın ağlaması biraz hafifleyince, hiç düşünmeden telefonu masanın üzerinden alıp Hülya'yı çevirdi.

"Hemen buraya gel. Çok acil hemen gel!" deyip telefonu kızın yüzüne kapadı. Kendisi de kapıya doğru hareketlendi. Daire kapısına vardığı anda kapı açıldı ve Hülya korku dolu bakışlarını Karan'a dikti.

"Sarya'yı al ve git."

"N'oldu?" dedi Hülya korkulu bir sesle. Acele adımlarla Karan'a yaklaştı ve kollarını uzatarak Sarya'yı aldı.

"Söyledi! Söyledi ama iyi değil! Kriz geçiriyor!"

"Ne demek iyi değil? Kriz geçiriyor? Sina nerede?"

"İçeri gitti. Yanına gitmem lazım. İlk yardım çantasını alıp yanına gitmem lazım."

Hülya, Karan'ın panik dolu ses tonundan korkarken dediklerinden hiçbir şey anlamıyordu. Gözleri yerdeki kan izlerine takılınca yüreği korkuyla hopladı.

"Ne demek ilk yardım çantası be? Sina nerede? N'oldu ona?" diye bağırarak koridora yöneldi.

Karan acele adımlarla çamaşır odasındaki ilk yardım çantasını almaya giderken, Hülya kucağındaki Sarya'yı sıkıca tutarak izleri takip etti. Karan'ın odasının önüne gelince, kapıyı açıp içeriye girme isteğiyle kapı kulpunu kavradı ancak kapı açılmayınca içinde hissettiği korku ikiye katlandı.

"Kapıyı kilitlemiş!" diye bağırdı Karan'a. Ardından kapıya vurarak, "Sina! Sina tatlım lütfen aç kapıyı!" diye bağırdı.

Karan elindeki çantayı yere bırakıp kapıya bu sefer o girişti. "Sina! Aç şu kapıyı!"

İkisi de kapıyı yumrukluyorlardı ama hiçbir ses alamadılar.

"Ne oldu? Neden böyle oldu? Bu kanlar ne?" dedi Hülya yüksek bir sesle.

"Sarya'nın kimliğini gördü. Her şeyi kırdı ve kırıkların üzerine bastı," dedi Karan ters bir sesle. Ardından yeniden kapıyı yumrukladı.

"Sina aç kapıyı! Aç yoksa kıracağım!"

Yine ses alamadı ama yumruklamaya devam etti. Hülya durmuş hayretle ona bakıyordu.

"Ne dedin sen?"

"Sarya'nın kimliğini gördü!" dedi Karan kızgın bir sesle.

Hissettiği suçluluğu bastırmaya çalışıyordu.

"Sen Sarya'nın kimliğini mi çıkardın?" dedi Hülya inanmaz bir sesle. "Ne yazıyordu? Ne yazıyor üstünde? Sina'nın adı yazıyor mu?" dedi parmaklarını Karan'ın kollarına gömerek.

"Benimle evlenmeden yazmayacak!" dedi Karan kararmış gözlerini Hülya'ya çevirerek.

"Sen Sarya'yı da mı ondan aldın?" dedi Hülya şok olmuş bir ifadeyle.

"Aldım! Alırım! O benim olduğunda hepsi de onun olacak!" diye hırladı Karan üste çıkmaya çalışırcasına.

"Ne yaptın sen be?" dedi Hülya feryat eder gibi. "Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Allah'ım kız kendisini kaybetmiştir." dedi saçlarını çekiştirerek. Telaşlı gözleri koridoru boş boş tararken kendi kendine konuşur gibi, "Sahra'yı aramam lazım. Sahra'nın hemen gelmesi lazım," dedi Hülya. Ardından kucağında yeniden ağlamaya başlayan Sarya'yı susturmak ister gibi sallarken acele adımlarla koridorda ilerledi.

"Gerekiyorsa kır o kapıyı, o kızı oradan çıkar!" diye haykırdı geriye dönerek. "Sen nasıl yaparsın bunu ona ya?" diye öfkeyle bağırdı. "Nasıl bebeğini elinden alırsın onun?"

Karan suçluluk hissini bastırmaya çalışırken öfkeyle haykırdı geriye.

"O da beni terk etmeseydi o zaman! Bana sormadan benden gitmeseydi!"

"Allah'ım sen bunlara akıl ver. İkisi birbirini yok edecek!" diye bağırdı Hülya sinirle. Aceleci adımlarla karşı daireye yöneldi. Sahra'nın bir an evvel gelmesi gerekiyordu.

Karan hırsla kapıyı yumruklarken tekrar bağırdı.

"Sina son ihtarım! Kapıyı aç yoksa kıracağım!"

İçeriden hiçbir ses gelmeyince yüreğinin boğazında attığını hissetti. Daha fazla beklemesi olanaksızdı. Hızla geri çekildi ve tüm gücüyle kapıya omuz darbeleri indirmeye başladı. Üçüncü yüklenmesinde kapı çatırdayarak açıldı ve Karan hızla odaya girdi. Yatak odasının ortasında dikilip etrafa baktığında Sina'yı göremeyince hızla banyoya doğru yönel-

di. Banyo'yu da boş bulunca bu kez giyinme odasına daldı. Odanın dört bir yanını kaplayan büyük kapaklı dolaplar ve raflar bulunuyordu ve görünürde Sina yine yoktu. Çıldırmak üzereydi. Orada olduğunu biliyordu. Hızla dolapların kapaklarını kaydırarak içlerine bakmaya başladı. Sol taraftakileri kontrol ettikten sonra sağdakilere yöneldi ve kapının girişinden itibaren iki dolap kapağını kaydırıp içlerine baktı ancak yalnızca askılardaki giysiler vardı. En dipteki dolabın kapağını kaydırdığında gördüğü manzarayla beyninden vurulmuşa döndü.

Sina dolabın dibine sinmiş, bacaklarını karnına çekmiş, başını dizlerine dayamış öylece duruyordu. Üstü başı kan içindeydi. Ayaklarının altından kanlar sızıyordu ama o kımıldamadan yerinde oturuyordu. Bacaklarını doladığı kolları kan olmuştu. Avuçlarını kollarına sürttüğü belliydi.

"Lütfen kapat!" diye inlercesine mırıldandı. Yalvaran bir sesle, "Işık gelmesin!" dedi.

Karan hızla hareket edip odanın ışığını kapadı ve tekrar Sina'nın önüne gelip yere oturdu.

"Sina, bak yüzüme," diye fısıldarcasına alçak bir sesle yalvardı.

Sina başını kaldırmadan bir kolunu usulca kaldırdı ve titreyen eliyle dolabın kapağını kapatmak ister gibi çekti. Karan buna engel oldu.

"Sina," dedi yumuşak bir sesle. "Ellerindeki, ayaklarındaki camları çıkarmamız lazım."

Sina cevap vermedi. Karan ona dokunmak istercesine elini yavaşça uzattı ve Sina'nın koluna dokunduğunda, kız sanki elektrik akımına uğramış gibi sarsılarak geri çekildi ve sindiği köşeye daha çok çekildi.

"Bana dokunma!"

Gırtlaktan çıkan adeta hayvansı bir sesti bu. Köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanın tıslaması gibi. Karan hızla elini geri çekti. Parmaklarını çaresizce saçlarına dolarken bağırmak istedi. Sina'yı sindiği yerden çıkaramıyor, üzerindeki kanları gördükçe çıldırıyordu.

"Lütfen..." dedi yalvaran bir sesle. "Lütfen seni oradan çıkarmama izin ver. Bu halde kalamazsın orada."

Sina cevap vermeden dolabın en karanlık köşesine çekilmeye çalıştı. Karanlık, çoğu kişiye korkutucu gelirken Sina için hiçbir zaman öyle olmamıştı. Karanlık onun için huzur, acılardan kaçıştı. Karanlığı seviyordu. Annesinin bazen onu dövdükten sonra karanlık tuvalete kilitlemesinden hiç korkmamıştı. Karanlığa terk ediliyor oluşu acıdan da kurtulması anlamına geliyordu. Çoğu zaman bunu bir lütuf olarak görüyordu. Karanlık onu sararken sessizce kendi düşüncelerinin içinde kalakalması, kafasında kendi yarattığı dünyada huzur bulması kadar güzel bir şey olamazdı. Karanlık sakinlikti, dinginlikti, sessizlikti, acının bitişi demekti ve en güzeli kendiyle kalmasıydı. İnsanlar gözlerini kapatıp hayal kurarken, Sina karanlıkta hayal kurabiliyordu. Gözlerini bile kapatmasına gerek kalmıyordu ve hayalleri daha ulaşılabilir ve gerçekçi görünüyordu.

Şimdi yaşadığı hayal kırıklığını ancak karanlıkla aşabilirdi. Bununla baş etmesi imkansızdı. Annesi ona ceza verdiğini sandığı zamanlarda bilseydi en huzurlu yere kapatıyor, muhtemelen Sina'nın elinden karanlığı da alırdı. Yılmayışı belki de o yüzdendi. Karanlıkta yenileniyor, tekrar güçlenerek çıkıyordu. Annesi ıslah edeceğini sanarak onu oraya kaparken bilseydi orada kaldığı sürede daha da güçlendiğini, kesinlikle bunu da elinden alırdı. Tıpkı o zamanlarda yediği dayakların acısını uyuşmuş bedeninde hissetmeden karanlığa teslim olurken, şimdi de bedenindeki acıların farkında değildi. Bir yerleri sızlıyordu belli belirsiz ama onun kalbinin sızısı olduğunu düşünüyordu. Kaybettikleri için kalbi sızlıyordu. Çektiği tek acı buydu.

Karan, Sina'nın tam karşısına oturup sırtını dolaba yasladı. Dizlerini karnına çekip, gözlerini bir an bile kızın üzerinden ayırmadan loş odanın içinde oturmaya devam etti. Sina'nın başı dizlerinin üzerinde, bedeni sallanırken Karan gözlerinden akan yaşlara daha fazla engel olamadı. İçinde büyük bir pişmanlık vardı. Sina'yı yanında tutmak için her

yolu denerken, bunun onda bu derece bir yıkıma neden olacağını düşünememişti. Onunla kavga etmesini, bağırıp çağırmasını ve hatta küfretmesini istiyordu ama Sina sessizdi. Ona ne dokunabiliyordu ne de olduğu yerden çıkarabiliyordu. Acı dolu gözlerle kızın perişan halini izliyordu.

Hülya içeri girdiğinde ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Giyinme odasına giren kız ışığı yaktığı anda gördüğü manzarayla şaşkınlığa uğradı ama onu en çok şaşırtan Karan'ın öfkeli bir sesle, "Işığı kapat! Onu rahatsız ediyorsun!" diye bağırması oldu. Aceleyle ışığı kapatıp Karan'ın önüne geldi ve eğilerek tam Sina'nın karşısına, yere oturdu.

"Sina?" dedi usulca en sevecen sesiyle. "Güzelim, bana bak."

Hülya dakikalarca uğraşmasına rağmen tek bir tepki alamayınca başını Karan'a çevirdi. Gözleriyle yatak odasına gelmesini işaret edip yerinden kalktı. Karan isteksizce yerinden kalkarak kızı takip etti. Hülya sesini alçaltarak hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Bu halde daha fazla duramaz orada. Taylan'ı arıyorum. Hemen bir doktor getirsin. Sahra gelmek üzere. Yediğin bokun sonuçlarının sebebini anlatır sana. Sina'yı tatlılıkla oradan çıkaramayacağımız belli. Doktor sakinleştirici yapsın hiç değilse uyurken şu cam parçalarını çıkarsın. Gerekirse iki gün uyutsun ama bu şekilde daha fazla kalamaz orada. Bunu da atlatacağız. Atlatacağız ama bari bu sefer burnunun dikine gitme."

Hülya Karan'ı azarlarken Karan tek bir kelime etmedi ve kızın konuşması bitince yalnızca başını sallayarak dediklerini kabul etti. Hülya hızla odadan çıkarken Karan yeniden loş odaya dönüp biraz evvel oturduğu yere çökerek üzgün gözlerini Sina'ya dikti.

* * *

Sina üç saattir uyuyordu. Ayaklarında ve ellerinde sargı bezleri vardı. Dizlerinde ve bacaklarında açılan kesiklere yara bandı yapıştırılmıştı. Doktorun müdahalesinin ardın-

dan, kendinden geçen kızı Hülya ve Sahra temizleyerek üzerine temiz giysiler geçirmişlerdi.

Dolaptan çıkarmaları kolay olmamıştı Sina'yı. Taylan, doktorla birlikte geldiğinde Sahra çoktan varmıştı oraya ve gözlerinden çıkan ateşlerle Karan'ı yakmak ister gibiydi. Ne Sahra'nın ne de doktorun uğraşları sonuç vermişti. Doktorun talimatıyla Karan, Sina'yı kucaklayarak çıkarmak üzere hamle yaptığında kopmuştu kıyamet. Sina'nın bağırışları ve çığlıkları uzun süre hiçbirinin kulaklarından gitmeyecek gibi görünüyordu. Doktor hazırladığı sakinleştirici iğneyi yaparken Karan ve Taylan kızı zor zapt etmişlerdi. Karan hayatı boyunca o denli acı çektiğini sanmıyordu. Sina'nın yüzü karmakarışıktı. Gözleri o kadar acı dolu ve çaresizlikle kaplanmıştı ki Karan saatlerce kendisine lanet okumuştu.

Şimdi Sina odada uyurken hepsi sessizlik içinde salonda oturuyorlardı. Hülya ve Sahra yine asık suratlarla ortalığı temizlemişlerdi. Karnını doyurdukları Sarya'yı zorlukla uyutmaya çalışmışlardı ama başaramadıklarında Karan devreye girmek zorunda kalmıştı. Kucağında uyuyan bebeği koltuğuna yatırıp kanepede yanına almıştı.

"Mimarları geri gönderdim," dedi Hülya solgun bir yüz ve alçak bir sesle. Elindeki kahve fincanını Karan'ın önüne bırakıp, Taylan'ın yanına oturdu.

Bir süre salonda çıt çıkmadı. Neden sonra Sahra suçlayıcı bir tonla, "Ne zaman yaptın?" diye sordu. Elindeki Sarya'nın kimliğini Karan'ın suratına atar gibi ortadaki sehpanın üzerine atmıştı. Ortalığı temizlerken yerde bulmuşlardı.

Karan cevap vermeyeceğini düşündükleri uzun bir sürenin ardından, "Onu aldığımın ertesi günü," dedi alçak bir sesle. Başı önüne eğikti. Dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakıyordu düşünceli gözlerle.

"Acelen neydi? Neden yaptın böyle bir şeyi?"

"Tekrar gitmesinden korktum. Sarya'yı da alırsam artık hiç gitmez diye düşündüm."

"En büyük kazığı atarak mı?"

Karan aniden başını kaldırıp, kaşlarını çatarak Sahra'ya

baktı ama gözlerindeki soru işaretleri açıkça ortadaydı.

"Ben ona kazık atmadım!" dedi keskin bir sesle. "Benimle evlendiğinde zaten ikisine de sahip olacak. Çocukların kimlikleri değişecek ve anneleri o olacak."

"Böyle mi ikna edeceğini sanıyorsun?" dedi Sahra burun bükerek. Ardından kızgınlıkla gözleri parladı. "İber'i daha yeni sindirmişken Sarya ağır darbe olmuştur ona."

"Ne fark eder? Ne fark eder?" diye çıkışarak bağırdı Karan. Aniden doğruldu ve dik dik Sahra'ya baktı. "Neden böyle oldu?" diye sordu. Bakışları bir an Hülya'ya çevrilirken yeniden Sahra'ya dikti gözlerini. "Hülya bir şey dedi. Bunun sebepleri falan gibi bir şeyler zırvaladı."

Sahra derin bir nefes çekip Hülya'nın yanında kanepenin ucunda otururken, yerinde dikleşti ve kolunu kanepenin koluna dayayarak bacaklarını altına topladı.

"Sana Sarya için neden bu kadar büyük tepki verdiğini söyleyeyim o zaman..." dedi acı bir sesle. Bakışlarını Karan'a dikip konuşmaya devam etti. "Benim anamın nasıl bir psikopat olduğunu az çok biliyorsundur. Sina anlatmış sana ama sana anlattıkları bizim, özellikle onun yaşadıklarının onda biri bile değil. Bizim küçükken Sina'yla hiç oyuncak bebeğimiz olmadı. Almazdı annem bize. Bırak oyuncak bebeği herhangi bir oyuncak da almazdı ama kız çocuğuyduk işte, gözümüz kalıyordu diğer kızların elinde bebek görünce. İki kez ben babama yalvararak aldırdım uyduruktan bir bebek. Sina gururundan babamdan istemezdi ama ben daha küçüktüm ve istemiştim. Babam da pazardan aldığı bir bebeği bize getirdi bir gün. Daha biz yarım saat bile oynamadan annem o bebeği alıp parçaladı ve çöpe attı. Ardından babama oynamayı bilmediğimizi ve hemen kırdığımızı söyleyip, bir daha parasını çarçur etmemesi için babamı azarladı. Aylar sonra yine yalvardım ve yine aynı şey yaşandı. Babam da ne doğrusunu sorguladı ne de bir daha bize bebek aldı. İçimiz gidiyordu tabii. Sevgi teyze Hülya'ya bebekler alırdı ve biz sadece onlara gittiğimizde Hülya'nın bebekleriyle oynardık. Bir gün Sevgi teyze, Hülya'ya bebek alırken bir tane de bize almış. Annemin

manyaklığını bildiğinden, bize gizli gizli verdi ve saklayarak oynamamızı tembihledi. İki aya yakın Sina'yla yataklarımızın altında o bebeği saklayarak, geceleri herkes uyuduktan sonra oynadık. Ben 6 yaşlarındaydım sanırım. Okula yeni başlamıştım. Sina da 8 civarıydı. Tam hatırlamıyorum. Biz okuldayken annem bulmuş bebeği. Yine kolunu bacağını kırmış, parçalara ayırarak çöpe atmış biz yokken. Eve geldiğimizde çöpteki bebeği görünce ne hissettiğimizi sen düşün artık. En kötüsü de annem, onu hangimizin, kimden aldığını sorduğunda yaşadığımızdı. Annem hem bana dokunmasın hem de gidip Sevgi teyzeye çatmasın diye Sina kendisinin harçlıklarını biriktirerek pazardan aldığını söyleyince..." Sahra sinirle gözünden akan yaşı elinin tersiyle çabucak sildi. Başını sallayarak bir süre sesini çıkarmadı. Birkaç dakika sonra biraz toparlanarak sinirli bir sesle devam etti konuşmasına. "Ne kadar dövdüğünü bilmiyorum. Beni odaya gönderdi Sina. Sadece sesini duyuyordum. Sonra da kızı yine karanlık tuvalete kilitledi bir gün boyunca. Babam geldiğinde, annem bana gözlerini belerterek bakarken onun uyuduğunu söyledi... Babam hiç sorgulamadı bile. Ben de korkumdan sesimi çıkaramadım..."

Tekrar derin bir nefes aldı. "Sonra da bir daha bebeğimiz olmadı... Ta ki İber'e kadar. İber'i getirip bıraktıklarında, Sina'nın ben bakarım deyip onu kucaklamasını hiç unutmuyorum. Annem istemiyordu. Babam yine mırın kırın etmişti ama Sina ben bakarım deyince, sanki çok ulvi bir adammış gibi, "Ele güne ayıp olur, bir torunlarına sahip çıkamadılar derler. Madem kız bakarım diyor, kalsın o zaman," dedi büyük lütufta bulunmuş gibi. Hazar zaten umursamadı bile. O günü hiç unutmuyorum. Niye biliyor musun?" dedi Sahra gözlerini Karan'a dimdik mıhlarken. Karan gerilmiş çenesi, sıkılı yumruklarıyla sesini çıkarmadan Sahra'yı dinliyordu. Tepki vermeden Sahra'ya bakarken kız tekrar konuşmaya başladı.

"Daha kendisinin de neredeyse 9 yaşında bir çocuk olduğunu düşünmeden, İber'i kucağına alarak bizim kaldığımız odaya girdi. Yüzündeki mutluluğu görmen lazımdı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Sanki bir mucize gerçekleşmiş kadar mut-

lu bir gülümsemeyle, annemlerin duymasından korkarak sesini alçaltıp, "Sahra, artık bizim de bir bebeğimiz var. Annem bunun kolunu bacağını kırıp çöpe de atamaz. Cinayet olur. Bu da çok büyük bir suç. Hem bu canlı bebek. Sence de daha güzel değil mi?" dedi. Nasıl bir sorumluluğun altına girdiğini bilmeden, sadece bir bebeği olsun diye İber'e 'ben bakarım' dedi... Ve baktı da... İber'i o büyüttü. Gecelerce uykusuz kaldı. Kendisi yemeden onun karnını doyurdu. İstediği tek şey bir bebekti. Sonra ne oldu? İber'e bir türlü tam anlamıyla sahip olamadı. Hazar senelerce kanını kuruttu kızın, İber yüzünden. En kötüsünü kendi çocuğu olamayacağını öğrenince yaşadı. Neler düşünmüş, neler hissetmiş olabileceğini düşünebiliyor musun? Asla kendisine ait bir bebeği olamayacağını düşündü. İber'i almak için çabalarken sayende o fırsatı kaçırdı. Sonra şans tekrar yüzüne güldü ya da kaderin bir cilvesi mi diyelim, bilemiyorum ama Sarya çıktı karşısına. Sadece ona ait olacak bir bebeği olacakken sen yine onu da elinden aldın. Yaşadığı yıkımı algılayabiliyor musun şimdi? Sen Sina'ya sahip olamayınca neler hissedersin, bir düşün bakalım. Sina orada... Önünde sonunda sende kalacak... Bunu biz biliyoruz ama sen sabırsızsın. Haklı tarafların var mı? Var! Bu zamana kadar sana hiç kızmadım da. Hep hak verdim. Ama bu yaptığın..." Sahra başını iki yana sallayarak, kınayan bakışlarını Karan'a dikmişti. "Ben bu yaptığına hiçbir isim veremiyorum... Bu onu can evinden vurmaktır. Şimdiye kadar işin zordu ya. Şimdiden sonra daha da zor. O kalbi nasıl onarırsın ben bilmiyorum... Sina çok zekidir. Zaten o kadar zeki olmasa annem gibi bir kadının elinde ne o ne de ben hayatta kalamazdık. Hepimizi hayatta tuttu o... Ama o zekaya rağmen hala içinde küçücük bir kız çocuğunun ruhunu taşıyor. Hiç büyümeyen bir kız çocuğu var onun içinde. Tek tesellim Sina'nın merhametinin sonsuz oluşu ve seni, senden vazgeçemeyecek kadar çok sevmesi. İnşallah sende de onun merhameti kadar sabır vardır. Eğer bunun üstesinden gelemezsen ben ikiniz için de bir son göremiyorum artık."

Sahra'nın kelimeleri tüketip susmasının ardından, salonda

dev gibi bir sessizlik meydana geldi. Hülya başını Taylan'ın göğsüne yaslamış akan yaşlarını sessizce silerken, Sahra çatılı kaşlar ve birbirine bastırdığı dudaklarıyla dalgınca oturuyordu. Taylan duyduklarını sindirmeye çalışırken kolunu Hülya'nın omzuna sarmış, teselli etmek ister gibi kolunu okşuyordu karısının. Bir kadının bu kadar acımasız olabileceğini aklı almıyordu. Annesi de çok sevgi gösteren bir kadın değildi ama söz edilen kadınla kıyaslamak haksızlık olacaktı. En azından onları fiziksel olarak incitmemişti. Karan'ı hiçbir zaman sevmese de uzak durmayı ve varlığını görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Salondakiler içinde en çok dağılan Karan'dı. Yaptığı şeyin Sina'da nasıl bir acıya neden olacağını düşünmemişti. Tek isteği onu yanında tutmak için tüm kapıları kapamaktı. Kapadığı kapıların Sina'ya cehennem azabı yaşatan bir kafes olabileceğini düşünmemişti. Yaptığının telafisi yoktu. Şu andan itibaren Sina'ya ne dese ne yapsa onu affetmese haklıydı. Niyeti iyiydi ama iyi niyet her zaman iyiye neden olmuyordu. Beyninin duvarlarına istemsizce hatırladığı bir cümlenin kelimeleri çarpıyordu.

Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir...

Yalnızca sana...

Dipsiz kuyuların içinde boğuluyorken Nefesine ihtiyacım var...

Yalnızca senin olan dünyama tutun diye Varını yoğunu esir ettim...

Benden gitme istedim...

Sev istedim...

Bilseydim yokluğuna talimim bundan sonra, El sürmezdim yalnız karanlığına...

Tükenen umudumun son kalesi, Kanlı ellerinde cam kırıkları...

7. BÖLÜM

Karan yılmıyordu... Tam 3 gün geçmişti ve Sina'nın ağzından tek kelime çıkmamıştı. İlk günü verilen sakinleştiricilerle uyuyarak geçirmişti. Sonraki iki gün sakinleştirici verilmemişti. Gerek kalmamıştı çünkü Sina adeta kendisini dünyaya kapatmış gibi yataktan çıkmıyordu. Bazen gözleri pencereye dikili sessizce boş boş bakıyor, bazen gözlerini kapayıp derin bir uykuya dalıyordu.

Karan onun iyi hissetmesi için elinden geleni yapıyordu. İber'in düzeninin değişmemesi ve çocuğun bu ortamda huzursuz olmaması için karşısına alıp açık açık konuşmuştu onunla.

"Onu üzecek çok büyük bir hata yaptım ve telafi edeceğim. Ne olursa olsun her şey düzelecek. Sana söz veriyorum. Senden tek isteğim bana destek olman. Sina'nın şu anda hepimize ihtiyacı var. Özellikle sana ve Sarya'ya ihtiyacı var. Düzenini bozmanı istemiyorum. Her gün çalışmana gideceksin ama evde olduğun zamanlarda, olabildiğince Sina'nın yanında kalarak ona destek vermeni istiyorum. Şu an yardımına çok ihtiyacım var koçum. Biz bir aileyiz ve şu anda ailemizin atlatması gereken sorunları var ama el birliği ile her şeyi yeniden yoluna sokabiliriz. Bunu yapabileceğimize inanıyorum ben. Sina'nın biraz zamana ihtiyacı var ve bana kırgınlığı geçene kadar elimden gelen her şeyi yapacağım. Onu çok seviyorum. O da bizi seviyor. Birbirimizi bırakmayacağız. Bunu da atlatacağız."

İber sessizce dinlemişti Karan'ı. Sina ve Karan arasında çözülmesi gereken bir şeyler olduğunu biliyordu ama birbir-

lerini çok sevdiklerini de biliyordu. Karan'ın çabasını görünce, "Neden kırdın onu?" benzeri hiçbir soru sormamıştı. İnsanların hata yaptıklarına yakinen şahit olmuştu ve şimdiye kadar şahit oldukları içerisinde, düzeltmek için Karan gibi çabalayanı da görmemişti. O yüzden sorgulamadı Karan'ı. Yalnızca yanında olduğuna dair başını salladı.

Karan yeniden herkesi gönderip, bunu birlikte aşmaları gerektiğini söylediğinden beri eve gelen giden olmuyordu. Hülya sık sık Karan'ı yokluyordu ama Karan her defasında, bununla kendilerinin başa çıkacağını söyleyerek kızı savuşturuyordu. İber çalışmadan geldikten sonra Sina'nın yanına gidiyor, birkaç saat halasına sarılarak yanında yatıyordu. Karan Sarya'yı, Sina'nın koynundan çıkarmıyordu. Altını değiştireceği ya da mamasını yedirdiği zamanlar hariç bebeği usulca Sina'nın koynuna bırakıyordu. Sina'nın suskunluğuna ve hiçbir tepki vermemesine rağmen geceleri ona sırtını dönen kızı yine de kollarıyla sarıp sarmalıyordu.

Ellerindeki ve ayaklarının altındaki kesikler için pansuman yaparken Sina'dan yine ses çıkmıyordu. Canının yandığını anlayabiliyordu Karan ama kız tek bir ses çıkarıp figan etmemişti. Sargıları değiştirdiği her anda gördüğü kesiklerle yüreği sızlamıştı. Dudaklarını tek tek kesiklerde dolaştırmış, sanki kesiklerin bir an evvel iyileşmesi için şifa olmak istemişti. Sina, Karan sargılarını değiştirirken de gözlerini açmadan yatmaya devam etmişti. Birbirine mühürlediği dudakları, gerilen ve titreyen çenesi, sanki kendini koyuverse hıçkırıklara kapılacağını işaret ediyordu ama Sina sessizliğini devam ettiriyordu.

Sessizlik içinde zorla birkaç lokma yediriyordu Karan. Sina yememek için dirense de Karan da inatçıydı. Boyun eğmeden, vazgeçmeden, tek bir kelimeyi sarf etmeden, birkaç kaşık da olsa bir şeyler yediğinden emin olmadan ayrılmıyordu yanından. Sina çoğu zaman onu yanından göndermek ister gibi aceleyle birkaç kaşık alıyor, sonra önüne konan tepsiyi eliyle geri iterek tekrar çarşafların altına süzülüyordu. Karan'ın yılması mümkün değildi. İçindeki suçlulukla baş

etmeye çalışırken, Sina'yı mutlu edebilmek için elinden geleni yapıyordu. Sarya'yı kızın kollarının arasına bırakırken yılmadan, her defasında Sina'nın saçlarına dudaklarını bastırıyor ve her defasında fısıltıyla, "Özür dilerim... Seni çok seviyorum." diyordu. Sina ise yalnızca gözlerine dolan yaşları engellemek istercesine gözlerini yumup, karşılık vermiyordu. Veremiyordu...

Üçüncü gün öğleden sonra çalan kapıyı, geleni bir an evvel defetmek ister gibi hızla açan Karan, Özge ile yüz yüze gelince duraksayarak kıza baktı sorarcasına. Özge, Karan'ı yolundan çekmek ister gibi elini ileri uzatarak, "Çekil önümden!" diyerek içeri girdi. Ayağında bulunan düz, parmak arası terlikleri çıkararak kenara fırlattı ve çıplak ayak birkaç adım attı.

Karan kaşlarını çatarak dişlerinin arasından, "Müsait değiliz!" dedi kızgınlıkla.

"Niye? Altın günün var da ben mi davetli değilim? Yıkanacak çamaşırın, bulaşığın ya da ocakta yemeğin mi var?" dedi ters ters Karan'a karşılık verip, kendi eviymiş gibi rahat adımlarla içeri girerek.

"Hiç sırası değil!" dedi Karan arkasından kızı takip ederek.

"Hangi odada?" dedi Özge ona aldırmadan. Soran bakışları bir an Karan'a çevrilmiş, sonra araştırırcasına etrafta dolaşmaya başlamıştı.

"Uyuyor. Sarya'yı şimdi yanına yatırdım. Rahatsız etmeni istemiyorum."

"Sen onu kendi haline bırakırsan on yıl yataktan çıkmaz o! O yüzden bugün yataktan çıkması gerekiyor."

"Kendini iyi hissetmiyor. Ayrıca bana kızgın da..." dedi Karan, Özge'nin önünü kesmek ister gibi bir adım atıp kızın karşısına dikildiğinde. Düşük, üzgün bir sesle devam etti. "Haksız da sayılmaz..."

"Kim haklı kim haksız, konumuz bu değil..." dedi Özge kendinden emin bir tonla. "İkiniz de haklı ya da haksız değilsiniz... Mesele sıçık hayatlar ve onun getirdiği boktan durumlar yalnızca."

Karan anlamayan gözlerle Özge'ye bakınca, kız bir an gözlerini bıkkınlıkla tavana kaldırıp derin bir nefes aldı ve anlayışlı gözlerle Karan'a baktı.

"Bilmediğin şeyler yüzünden seni suçlamıyorum... Yaşadıkları yüzünden verdiği tepkiler nedeniyle onu da suçlamıyorum... Ama bu kız, bugün, o kurtlanmaya başlayacak olan yataktan çıkacak!"

Özge'nin direten bir tavırla kurduğu son cümleye Karan savunmaya geçercesine, "Her gün çarşafları değiştiriyorum." diye hızla karşılık verdi.

Özge kolunu uzatıp eliyle Karan'ın omzunu takdir edercesine sıkıp, "Aferin enişte... Titiz ve temiz olmak iyidir," dedi kaşlarını kaldırıp sırıtarak.

Karan, karşısında sanki ne dediğini anlamadığı başka bir canlı varmış gibi kaşlarını çatıp kıza bakarken, Özge yeniden atıldı. "Hangi oda? Şu taraf mı?" diye sordu eliyle yatak odalarına giden koridoru göstererek. Karan tutuk bir tavırla, istemsizce başını sallayarak karşılık verdiğinde, "Sen ocaktaki yemeğine bak, yanmasın!" dedi alaycı bir sesle. Ardından koridora yönelirken omzunun üzerinden başını geriye çevirip, "Hangi oda?" diye seslendi. "Bütün odalara tek tek bakamam! Yok bende o kadar enerji. Delindim ben! Herkes unutuyor mu acaba? Maşallah daire değil, saray yavrusu... İki de at alın, yarış yaparsınız canınız sıkılmaz," diye yarı sitem yarı alayla konuştuğunda, Karan topuklarının üzerinde dönüp fırtına gibi hareket eden kıza yalnızca, "Sağdan üçüncü oda." diye karşılık verdi kaşları çatılı halde.

Hala kaşlarını düzeltememişti. Karmakarışık halde koridora yönelen kıza bakıyordu. Onu bu evden göndermesinin diğerleri gibi kolay olmayacağını nedense ilk dakikada anlamıştı ve tartışmanın zaman kaybından ya da enerji israfından başka bir şeye yol açmayacağı da ortadaydı. Sıkıntıyla elini saçlarından geçirerek boş boş etrafına baktı. Özge'nin Sina'yı nasıl yataktan çıkaracağını merak ediyordu. Günlerdir Sina yüzüne bakmamıştı ve hala yılmak konusunda en ufak bir düşünce geçmemişti aklından.

Sarya'nın kimliğinin Sina üzerinde bu derece etki etmesi beklediği bir şey değildi. Tahmin etmemişti. Tek amacı kimliği zamanı gelince ortaya çıkarıp Sina'nın kendisiyle evlenmesini sağlamaktı. Sina ne İber'i ne de Sarya'yı bırakmazdı ve sırf onlar için bile olsa Karan'la evlenmek zorunda kalacaktı. En azından Karan'ın planı bu yöndeydi. Sina'nın yeniden ortadan kaybolabileceği düşüncesi kafasından hiç çıkmıyordu ve hissettiği korkuyu aşabilmek için aklına gelen en mantıklı çözüm tüm yollarını kapamak olmuştu. Neye mal olursa olsun. Sina'nın öfkesine razıydı, onunla savaşmasına da razıydı ama bu yıkım ve ardından gelen sessizlik, en az Sina'nın şu anda hissettikleri kadar onu da sarsıyordu. Düşünceleri içinde savaşırken ağır ağır koridora yöneldiğini ve Özge'nin çoktan içeriye girip aralık bıraktığı kapının önüne geldiğini fark etmedi bile. İçeriden kızın kızgın, ısrarlı ve inatçı sesini duyduğunda, omzunu duvara yaslayıp kulak kabartmaya başlamıştı bile. Yavaş yavaş yere çökerken bir bacağının üzerine oturup, diğer dizini karnına çekti ve omzu duvara yaslı halde içerideki konuşmaları dinlemeye başladı.

Özge tereddütsüz adımlarla Karan'ın söylediği odaya hışımla girdiğinde, doğrudan çarşafların altında kaybolmuş olan kızı sarsmak için yatağa yöneldi. Oda o kadar büyüktü ki bir köşede, ortasında siyah yuvarlak bir sehpanın olduğu, yine siyah renkli ikili kanepe ve tekli koltuktan oluşan oturma grubuna, şık siyah bir tuvalet masasına, Sarya'nın pembe beşiğine ve koca yatağın iki yanındaki geniş iki komodine rağmen hala devasa bir boşluk olduğunu fark etti. Kaliteli parkelerin üzerine atılmış devasa siyah renkli bir halı vardı ortada. Adımları halının içinde kaybolduğunda içinden zenginliğin güzel bir şey olduğunu geçirmişti alayla. Odadaki siyah renkli eşyalara rağmen yataktaki çarşaflar beyaz satendi. Yüzünü buruşturup burun kıvırdı. Tam da hasta yatağı demek istedi yüksek sesle ama ardından bundan vazgeçti. Odadaki tek açık renk, yatak çarşaflarıydı çünkü ve bunun ister istemez odada hoş bir tezatlık yarattığını kabullenmek zorunda kaldı.

Yatağın başına ilerlediğinde Sina'nın kollarının arasındaki Sarya'yı fark etti. Dikkatle eğildi ve uyuyan bebeği yumuşak bir hareketle kucaklayarak beşiğine yatırdı. Sina gözlerini usulca açıp tepesindeki Özge'yi gördüğünde, başına geleceği anlamış gibi dudaklarını büzerek gözlerini kapadı ve yüzünü yastığa gömdü.

Özge, Sarya'nın üzerine ince örtüsünü örtüp geri dönerek, çarşafın ucundan tuttu ve hızla kaldırarak, "Kalk kız o yataktan!" dedi kızgın bir sesle. Sarya'yı uyandırmamak için tıslarcasına konuşmuştu.

"Git başımdan!" diye mırıldandı Sina yalnızca. Yüzünü gömdüğü yastık nedeniyle sesi boğuk çıkmıştı. Ellerinde ve ayaklarında sargı bezleri vardı. Üzerinde penye, açık mavi bir şort ve askılı üstten oluşan pijama takımı vardı.

Özge aniden yatağa oturarak Sina'ya yanaştı ve eliyle kızı dürterek, "Kalkacaksın o yataktan! Sana yemin ediyorum, başından aşağı bir kova su boşaltmam gerekse de kalkacaksın!" dedi inatçı bir sesle.

"Rahat bırak beni!"

"Yok öyle bir dünya canım! Rahat falan bırakmıyorum. Bu arabesk tavırların sinirimi bozuyor artık. Kalk, eski Sina gibi davran, benim canımı sıkma artık."

Sina karşılık vermeden, eliyle çarşafın ucunu bulmak istercesine yatağı yokladı ve uzandığı çarşafı yeniden üzerine çekmek isterken, Özge hırsla çarşafı yeniden kapıp geriye attı. Sina öfkeli bir nefes koyuverirken de oralı olmadan kızgın bir sesle konuşmaya devam etti.

"Yeter artık! Sana bu melankoli hiç yakışmıyor. Aklını başına topla artık."

Kızgın bir sesle konuşmasına rağmen Sina'dan tepki alamadı. Bir süre bekleyerek bir karşılık bulma ümidiyle bakışlarını Sina'ya dikti ancak yüzünü yastığa gömüp, dizlerini karnına çekmiş kızdan bir tepki gelmeyince, farklı bir taktik uygulamaya karar vererek yatağın içinde hareketlendi. Sırtını yatak başlığına dayayarak bacaklarını ileri uzattı ve sağ ayağını sol bileğinin üzerine çaprazlayarak ellerini kucağın-

da birleştirdi. Artık ciddi bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti. Durağan, alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladığında Sina pozisyonunu hiç bozmamıştı.

"Bak, seni anlıyorum. Her zaman anladım... Şu an kalbin kırık... Kendini kaybetmiş gibi hissediyorsun... Belki haklısın da... Ama Sina şu an sahip olduklarını da göz ardı edemezsin... O herif manyak falan ama işte aynen öyle, manyak gibi seviyor seni... Yaptığı şey doğru değil... Tamam, orada hepimiz hemfikiriz... Ama hiç düşünüyor musun? İkiniz de ne yaparsanız yapın korkularınız yüzünden yapıyorsunuz. Her korktuğunuzda yanlış adım atıyorsunuz ve birbirinizin canını daha çok yakıyorsunuz. Sen en başından beri onu kaybetme korkusundan ona gerçekleri söylemekten kaçındın. Buna rağmen bile isteye onu kaybetmeyi göze aldın. Ona sormadan, gerçeği ona söylemeden... Sırf sana acıyarak bakmasın diye... Sırf yarın öbür gün seni terk eder, sen de kaldıramazsın diye... Sırf ona güvenmekten korktuğun için herifi bırakıp, çekip gittin. Yeniden hayal kırıklığı yaşamamak için... Kendin gibi onun da çocuk sahibi olamayacağından korktun. Bu vicdani sorumluluktan korktun. Hepsi, içinde beslediğin bitmek bitmez korkuların.... Ama o da korkuyor Sina. O da seni kaybetmekten korkuyor... Senin onca korkuna rağmen onda sadece kocaman, tek bir korku var... Senin tüm korkularını bastıracak kadar güçlü bir korku onunkisi... Sence bu herif bütün bunları manyaklığından mı yapıyor?"

Özge bir an sustu. Gözlerini tavana kaldırıp başını iki yana sallarken, "Tamam, normalde de epey manyak, orası kesin tabii de..." dedi çabucak kabullenerek, ardından bir nefes alıp savunma dolu bir tonla devam etti." Ama ne yapıyorsa seni kaybetmekten korktuğu için yapıyor. Bak, seni yanında tutmak için İber'i aldı ama kabul et! O hayırsız, cibilliyetsiz Hazar'da kalsa daha mı iyiydi? Senin de planın buydu, biliyorum ama sende Hazar'ı tatmin edecek para yok be güzelim maalesef. Zorluk çıkarmayacak mıydı? O zamana kadar hem İber hem sen, ne kadar yıpranacaktınız? Adamın taktiklerinin doğru olduğunu savunmuyorum ama bazen kesin çözüm

için sert taktikler gerekir ki o da bunu yapmış. Bunun için ona minnettar olduğunu ben biliyorum... Kızıyorsun ama bir yandan da için rahat! Hazar'da olmasındansa Karan'da olmasını sen de tercih ediyorsun, biliyorum. Önemli olan İber'in mutluluğu... Böyle düşündüğünü de biliyorum."

Özge birkaç saniye susup düşüncelere gömüldü. Yeniden konuşmaya başladığında sesi acı doluydu. "Sen anne olamayacağım diye üzülüyorsun ya, aslında sen çoktan anne oldun be Sina... Annelik doğurmakla olmuyor. Yeri gelince evladın için en iyiyi seçebilecek, kendinden vazgeçecek kadar evladının iyiliğini düşünecek yürekte bir kadın olmaktır annelik. Fidan'ı hatırlamıyor musun? Sarya için kendinden vazgeçti. O itler Sarya'nın varlığını bilse sence böyle mi olurdu? Belki bebeğin canına kıymazlardı ama alıp götürseler, belki 13-14'üne gelmeden kim bilir kimlere verip anasının kaderine benzer bir hayat yaşatacaklardı ona? Fidan gerçekleri hepimizden daha iyi ve net gördü ve kızının kaderini değiştirdi. Alın yazısı var, bunu kabul ediyorum ama kader insanların seçimleriyle olur bence. Fidan kızının kaderini kendi canını vererek değiştirdi. Belki de kefareti buydu. Çok güzel bir aşk yaşadı. 1 sene, 3 sene ne fark eder? Herkese inat yaşadı işte ve kefaretini de gözünü kırpmadan ödedi."

Özge yeniden sustuğunda odada derin bir sessizlik çöktü. Sina yüzünü gömdüğü yastıktan kaldırmış, yanağının üzerinde yatmaya devam ederken gözleri yatağın üzerine kilitlenmişti. Özge'nin her kelimesi içine işliyordu. Gözünden bir damla yaş akarak burnunun üzerinden yastığa damladı. Özge kımıldamadan yatağın içinde otururken ileri bakıyordu hala. Sesi yeniden duyulduğunda, Sina yine sessizce onu dinledi.

"İber'in onda kalmasını kabullendin çünkü İber'i onun koruyacağını biliyorsun. Yüreğine taş bastın ve gerçeği kabullendin çünkü evladının iyiliğini ve mutluluğunu düşünen bir anne bunu yapardı. Sarya'yı üzerine alması doğru ya da değil ama kabul etmen gereken şey, o da ne yaparsa yapsın tüm bunları kendi korkuları yüzünden yapıyor. Sen çocuk-

larını bırakmazsın. Çocuklara o sahip olduğu sürece sana da sahip olabilecek. Neden bunu hem onun hem de kendi elinden alıyorsun ki? O adam seni bırakmayacak... Neden kendine bu kadar eza çektiriyorsun? O manyak anana inat, güzel bir hayat yaşamayı istemez misin? Burada böyle karalar bağlayarak hayatı kaçırmak hiç sana yakışıyor mu? Neleri atlattın? Ne sınavlardan geçtin? Şimdi karşına kimsenin seni sevmediği kadar çok seven bir adam çıkmış, senin için dünyayı yerinden sallayacağı da belli olan bir adamı, neden kapılarını açıp içeri alarak, karanlık olan o dünyanı aydınlatmıyorsun? Bilmedikleri için onu suçlayabilir miyiz? Herif nereden bilsin bir ruh hastasının sana yaptıklarını? Sen korkuyla hareket ediyorsun, o korkuyla hareket ediyor... Bak sonuç ne oldu?"

Sina, Özge'nin gerçekçi kelimelerine rağmen ses çıkarmadan dinlemeye devam ederken Özge yeniden sustu ve bir süre huzursuzca yerinde kıpırdanarak sessizliğini korudu. Neden sonra, sanki alacağı tepkiden çekinerek sıkıntılı bir sesle konuşmaya yeniden başladı.

"Sana şimdi diyeceklerime kızacaksın biliyorum ama bizim aramızda hiç yalan ya da sır olmadı. O yüzden burada böyle ölü gibi yatmandansa bana bağırıp çağırmanı ya da kalkıp iki yumruk sallamanı tercih edeceğimden, bilmediğin gerçekleri de şimdi söylemek istiyorum..."

Sina tepki vermeden gözlerini ona kaldırdığında suçlu, kaçamak bir bakışı kıza atıp yeniden gözlerini karşıya dikti.

"İbo'ya doktoru ben söyledim..." dedi usulca. Sina yine tepki vermeyince bir an evvel itirafını yapıp kurtulmak istercesine çabuk çabuk devam etti.

"Gerçi böyle bir şey yapacağını düşündüğümden değil. İbo hastaneye geldiğinde konuşurken, sohbet arasında bebeği ne yapacağımızı sorduğunda, olanı anlatıp senin doktordan kâğıt alacağını ben söyledim ona. Muhtemelen seninkinin öğrenmesi zor olmamıştır..."

Bakışlarını bu kez Sina'ya çevirdiğinde, bir süre ikisi de ses çıkarmadan birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Özge, Sina'nın tepki vermemesine kaşlarını çatarak baktı. Kız dur-

gun gözlerle ona bakıyordu. Belki de bunu tahmin etmesi onun için de zor olmamıştı ama bakışları, Özge'ye kızgın olmadığını belli ediyordu. Her ne kadar tepkisiz bir yüz ifadesi varsa da bakışları da durgundu. Özge sanki peş peşe her şeyi söyleyip rahatlamak ister gibi diğer itirafı da Sina'nın gözlerinin içine bakarak dudaklarından salıverdi.

"Sana geldiğinde çocuğunun olmayacağını biliyormuş."

Sina birkaç saniye Özge'ye aynı ifadeyle dümdüz baktı ve kirpikleri usulca aşağı inerken kısık bir nefes alıp alçak bir sesle, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

Özge duyduğu kelimeyle birden yerinde hareketlenerek bacaklarını yukarı çekti ve omzunu yatak başlığına dayarken şaşkınlıkla Sina'ya baktı.

"Biliyor muydun?"

Sina birkaç saniye karşılık vermedi ancak neden sonra başını sallayarak düşük tonla, "Ona söylediğimde vermesi gereken tepki o değildi. Bildiğini dün anladım..." dedi yine alçak sesle.

Ardından yavaşça hareketlenerek yatağın içinde doğruldu ve sırtını yatağın başlığına dayayarak bacaklarını ileri uzattı. Yorgun bir hareketle yüzüne düşen saçları sargılı elleriyle geri itti.

"Nasıl anladın?" diye sordu Özge merakla.

"Tartışıyorduk ve ona gerçeği söylediğimde savunmaya geçerek ona sormadığım için beni suçladı. Vereceği karşılık o olmamalıydı," dedi omuzlarını silkerek. "En azından önce şaşırması ya da bir duraksaması lazımdı... İlk anda çok kırgın ve öfkeliydim..." Sina yorgun, alçak bir sesle nihayet Özge'yle konuşmaya başlamıştı. Günlerdir yatakta yatarken o kadar çok şeyi düşünmüştü ki. Son iki senede olan her şeyi kafasından tek tek geçirmişti. Elde ettikleri, farkına vardıkları yataktan çıkma azmini de silmişti. Çıkamıyordu çünkü Karan'a ne diyeceğini bilemiyordu. Özge'nin gelmesine bir yandan sevinmişti. Düşüncelerin içinde kaybolmuşken, en azından sert gerçekçiliğiyle Özge hepsini bir sıraya dizmesine yardımcı oluyordu.

"...Sarya'nın kimliğini gördüğümde öyle yıkıldım ki o an hiçbir şey düşünemiyordum. Onun dediklerini de algılayamıyordum. Hep o kadın gözümün önüne geliyordu..." İlk defa anne demek istememişti. Bundan sonra demek istemiyordu da. Alışılagelmiş ve ezberletilmiş hiçbir şeyi artık kabullenmek istemiyordu. "Çıldırdığımı sandım... Parçalandığımı sandım. Artık yaşamasa bile sanki beni yenmiş sandım... Oysa ona yenilmemek için çok çaba harcamıştım. Sonucun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Böyle hayal etmemiştim... Sonrasını hatırlamıyorum bile... Gözlerimi açtığımda yataktaydım ve aklıma gelen ilk düşünce, Karan'ın benim yüzümden endişeye kapılıp kendini üzmüş olduğuna dair hissettiğim suçluluktu. Ellerinin titrediğini her gördüğümde içim sızlıyor. Ona bunu ben yaptım ve bunu kaldıracak güçte omuz yok bende..."

Sina bacaklarını karnına çekip kollarını etrafında doladı. Sızlayan tabanlarını önemsemedi. Buna katlanması gerekiyordu. Bir çeşit kefaret de bu diye düşündü. Alnını bir süre dizlerine dayayarak sessizliğin içinde kayboldu. Özge hiçbir tepki vermeden ona bakıyordu. Konuşmaya başlamışken fikrini değiştirecek hiçbir şey yapmak istemedi. Sadece konuşmasını ve içindekileri dökmesini bekliyordu. Sina nihayet başını yeniden kaldırdı ve gözlerini dağınık yatağın çarşafına dikerek yeniden konuşmaya başladı.

"Ne zamandır yataktayım, ne zamandır düşünüyorum ben de bilmiyorum... Ama onun yüzüne bakamıyorum... Utanıyorum..." dedi omuzlarını kaldırarak. Dudaklarını büzerek başını Özge'ye çevirdi. Dolu gözlerle medet umar gibi baktı kıza. "Utanıyorum..." diye tekrarladı mahzunca. "Gerçeği bildiğini anladığımda utancım daha çok arttı. Bana rağmen... Benim düşündüğüm tüm kötü olasılıklara rağmen... Ona çektirdiklerime rağmen... En başından beri hiç yılmadı... Çoğu zaman mantıklı davranmadı ama ben de mantıklı davranmadığım için ona kızamıyorum bile."

Bakışları yeniden yatağın ortasına dikildi. İçindekileri dökmek istercesine devam etti.

"İlk andaki öfkem çok hızlı bir şekilde hayal kırıklığına ve ardından yıkıma geçti... Ne kadar zamandır şu yataktayım bilmiyorum ama artık tek hissettiğim şey suçluluk ve utanç. Onun sevgisine onun gibi sahip çıkamadığım için suçluluk duyuyorum ve ona karşı, onun kadar açık olmadığım için utanç hissediyorum... Söylesene Özge..." dedi Sina başını kaldırarak Özge'ye çevirdi dolu gözlerini. "Sen, seni bu kadar kırmış, seni bu kadar kendinden uzak tutmuş, terk etmiş, kendisini hiçbir şekilde yeterli görmeyen, hata üstüne hata yapan ve üstelik sana senin çocuğunu bile doğuramayacak bir kadını sevebilir misin?" diye sordu üzüntülü bir sesle.

"Ay ne bileyim? Kadınlar benim ilgi alanıma girmiyor," diye pat diye karşılık verdi Özge omuzlarını silkerek. Sesi sıkıntılı ve umursamazdı.

"Karan seviyor biliyor musun?" dedi Sina hüzünle gülümseyerek. Özge'nin umursamaz karşılığına herhangi bir tepki vermeden devam etti. "O seviyor benim gibi hastalıklı bir kadını. Ne bedenim ne de ruhum sağlıklı... Ama o beni seviyor. Bunu bana hep hissettirdi... Bu yataktan çıkamıyorum... Çünkü çok utanıyorum ve ondan nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum ama aklıma hiçbir çözüm gelmiyor. Karan'ın benim için yaptıklarına nasıl karşılık verebilirim bilmiyorum. Şimdiye kadar kimse onun benim için yaptıklarını yapmadı ki nasıl davranılır bilemiyorum..."

"Depresyonda değilsin yani?" dedi Özge umutla kaşlarını kaldırarak.

Sina yeniden omuz silkti. "Bilmiyorum. Her şey öyle üst üste geliyor ki... Gerçeği Karan'ın bildiğini anladığımdan beri onun yüzüne bakamıyorum. Bilmesine rağmen pes etmedi... Bana acıyarak bakmadı... Yaptığı her şey suratıma atılacak tokattan daha çok acı veriyor... Sevgisi canımı yaktı... Ama onun canını yaktığım için canım yandı daha çok... Ben onun gibi birinin var olabileceğine hiç inanmadım... Hep tetikte bekledim ve ona hak ettiği sevgiyi gösteremedim... Sen haklısın. Korkularıma yenildim. Benim içime o korkuları

sokan o kadına yenildim işte..."

Hüzünlü bakışlarını Özge'ye çevirdi. "Sarya için kızmıyorum ona. Önemli olan Sarya'nın güzel bir hayat geçirmesi ve Karan, ona belki de hiçbir çocuğun sahip olamayacağı güzellikte bir hayat yaşatacak. Bunun için nasıl kızabilirim ki? Bir bebeğim olsun istemiştim... Sürekli bizim işe yaramaz olduğumuzu söyleyen, bizden hiçbir halt olmayacağını tekrarlayan ve hiçbir şeye sahip olamayacağımızı iddia eden kadının yanıldığını kanıtlamak istemiştim. Sırf o kadına inat istemiştim. O, önüme ne engeller koyarsa koysun benim onları aşabileceğimi ona göstermek için istemiştim. Ona yenilmeyeceğimi, yılmayacağımı ispatlamak istemiştim. Belki doğurabilecek yeteneğim olsaydı da bir bebeğim olmayacaktı. Hep bir şüphe ve korku hissedecektim, onun genlerini alır da ona benzerse diye doğurmak istemeyecektim ama seçimin bana ait olmamasına öfkelenmiştim. Sarya kollarımda kalakaldığında o kadına inat, sadece bana ait bir bebeğin olduğunu ve onu çok güzel yetiştireceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi bakıyorum da kendime... Ben neden o kadınla sürekli bir savaş halindeyim ki? Artık hiç olmayan ve bir daha karşıma çıkamayacak bir hayale neyi ispatlamaya çalışıyorum ki? Hala o kadın yüzünden neden sevdiklerime ve kendime acı çektiriyorum? Ona dönüşmeye başlamaktan korkuyorum..."

Son cümlesini neredeyse ürpererek korkuyla sarf etti. Endişeyle Özge'ye baktı.

"Sence ona benziyor muyum? Ona dönüşür müyüm? Belki de Karan'ın Sarya'yı alması en doğrusuydu değil mi? O kadına dönüşüp Sarya'ya zarar verebileceğim düşüncesi çok korkunç. Artık Karan'a kızgın değilim çünkü o en doğru şeyi yaptı. "

"Sina saçmalama!" dedi Özge kızgın ters bir sesle. "O kadınla uzaktan yakından alakan yok. Sen İber'i yetiştirdin. Bak o çocuğa! Mükemmel bir çocuk nasıl yetiştirilir, her gün o kadının gözüne soka soka bunu başardın. Sarya'yı Karan'ın neden aldığını hepimiz biliyoruz. Seni yanında tutmak istiyor! Ve Sarya sende kalsa da sen ona zarar verecek hiçbir şey

yapmazsın. Bu saçma sapan fikirleri kafandan at ve bir an evvel şu adamla doğru düzgün konuşun artık... O kadını da at artık kafandan. Hala seni etkilemesine izin verme! Bunu başarabilecek güç var sende. Eskisi gibi güçlü ol, ayağa kalk ve sevdiklerine sahip çık!"

Özge bakışlarını tavana kaldırıp azarlayan bir tonla hızlı hızlı devam etti bu kez.

"Bu ezik kadın tavırları sana hiç yakışmıyor. İçim çıktı be senin bu zır zır hallerinden! Valla adam iyi dayanmış sana. Ben olsam şimdiye kadar bin defa terk edip, kapının önüne koymuştum seni."

Sina istemsizce gülümsedi. Başını iki yana sallarken, "Biliyor musun, uzun süreden beri ilk defa özgüvenim yerine geliyor. Bu söylediklerini birkaç ay önce söylesen muhtemelen alınır, sonra da içim içimi yerdi..." dedi.

Özge soran gözlerini ona indirdiğinde, çok ama çok uzun süreden sonra ilk defa kendinden emin, nahif bir gülümsemeyle baktı kıza. Son birkaç gündür Karan'ın ona nasıl davrandığını biliyordu ve emin olduğu bir tonla devam etti.

"O yapmaz! Karan yapmaz ki öyle bir şey! Ben her şeye rağmen koşulsuz sevmeyi ondan öğrendim. O beni koşulsuz seviyor. Bütün huysuzluğuma, bütün eksiklerime, bütün hatalarıma rağmen beni seviyor. Yapmaz ki öyle bir şey."

"Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorsun? Kabul ediyor musun artık bunu?"

Kapıdan gelen sesle birlikte, birbirine bakan iki kız hızla başlarını o yöne çevirdiler. Sina yüzünde hissettiği ani yanmayla suratının kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Karan kapıda dikilmiş umutla ona bakıyordu. Gözleri onca mesafeden bile öyle yakıcı, öyle ümitle ona bakıyordu ki Sina o gözlerin karanlığında insanın kaybolabileceğini düşündü. Özge'nin bakışları ikisi arasında gidip geldi ve bu andan sonrasında aralarında olmamya karar vererek yerinde hareketlendi. İkisinin birbirlerine bakışlarını görünce kendini epeyce fazlalık hissetmişti. Ayaklarını yataktan sarkıtıp doğruldu. Diğer ikisi hala konuşmadan birbirine bakmaya de-

vam ediyordu. Özge, Karan'a doğru ilerlerken adam dönüp ona bakmamıştı bile. Hala duymak istediği sözlerin Sina'nın ağzından çıkabileceği ümidiyle, gözlerini kırpmadan kıza bakıyordu.

Özge sessiz adımlarla Karan'ın yanından geçecekken bir an duraksadı ve müstehzi bir gülümsemeyle, "Enişte, bu iyiliğimi de unutma..." dedi fısıldar gibi. "Şu bahsettiğin kısmeti hızlıca değerlendirirsin artık?" diyerek aceleyle devam etti.

Karan bakışlarını Sina'nın üzerinden çekmeden kıza hitaben yalnızca, "Bende!" dedi ciddi bir tonla.

"Aslan enişte," diyerek sırıtan Özge, neşeyle sekerek odadan çıktı.

Karan hala odanın girişinde beklentiyle Sina'ya bakıyor, Sina bakışlarını adamın üzerinden çekemiyor ancak utançla kıvranıyordu. Kirpikleri bir an düşer gibi oldu ve bakışları aşağı düşecekken Karan, "Hayır..." diye atıldı ileriye bir adım atarak. Sağ elini ileri doğru Sina'ya uzatırcasına kaldırdı. "Bak bana! Sakın indirme gözlerini," dedi, sanki bir çocuğu ürkütmeye korkarcasına yumuşak bir sesle.

Sina yüzü alev alev yanarken zorlukla bakışlarını Karan'a kaldırdı yeniden. Karan ona doğru bir adım daha attı. Eli hala Sina'ya dokunmak ister gibi ileri uzanmıştı. Alçak ürkek bir tonla, "Doğru değil mi? Artık inanıyorsun?" diye sordu.

Sina gözlerine hızla hücum eden yaşlar yüzünden adamı netlikle göremese de belli belirsiz başını salladı. Gerginlikten sıktığı sargılı yumrukları, avuçlarında acı hissetmesine neden olsa da parmaklarını çözemedi ve acıya rağmen daha çok sıkıldı yumrukları. Omuzları sarsılacakken dudaklarını birbirine bastırıp kendisini tutmaya çalıştı. Karan kızın bedenindeki gerilmeyi, yüzündeki çaresizliği ve utancı gördüğü anda adımlarını hızlandırdı ve iki saniye içinde yatağın üzerine çıkarak kollarını Sina'nın etrafına doladı.

"Sakın ağlama olur mu? Sen ağlayınca ben yanıyorum. Sakın ağlama."

Karan kızı kucağına çekerek kollarının arasında hapse-

derken, dudaklarını başına bastırarak mırıldanıyordu.

"Çok özür dilerim..." dedi Sina nihayet tutamadığı hıçkırığı dudaklarından fırlarken. Omuzları sarsılırken, etrafına dolanmış Karan'ın kolları nedeniyle ikisi arasında sıkışıp kalmış olan ellerini Karan'ın göğsüne bastırdı. Alnı adamın göğsüne yaslanırken omuzları yeniden sarsıldı.

"Dileme! Hiçbir şey için dileme özür. Bana anlatmıştın. Söylemiştin... Bilmem lazımdı. Tahmin etmem lazımdı. Kalbini kırdım senin. Hiçbir şey için özür dileme."

"Saçmaydı... Sana öyle tepki vermem çok saçmaydı... Sen Sarya'nın iyiliği için yaptın, biliyorum."

"Hayır bebeğim... Onun için yapmadım. Büyütme beni gözünde... Öyle bir adam olmadığımı biliyorsun."

Karan yatağın içinde hareketlenerek sırtını yatak başlığına dayadı ve Sina'yı kucağına çekerek sıkıca sarıldı.

"Sen benim ne boktan bir adam olduğumu biliyorsun. Yumuşatma olur mu? Sarya'yı sen yanımda kal diye aldım..."

"Ne olursa olsun sen ona iyi bakacaksın, biliyorum."

Sina başını Karan'ın göğsüne yasladı. Karnına çektiği dizleri Karan'ın göğsüne değiyordu. Karan'ın kucağında yan otururken güçlü kollar sıkıca onu sarmalamıştı. Karan bir elini kaldırıp Sina'nın saçlarını okşadı. O kadar küçük kalmıştı ki kız, kucağında kaybolmuştu neredeyse.

"Birlikte bakacağız," dedi Karan kesin bir tonla.

Sina cevap vermeden yanağını Karan'ın göğsüne sürttü.

"Konuşalım mı güzelim? Konuşalım olur mu?" dedi Karan yumuşak bir sesle. "Bana neler hissettiğini anlat. İçinde seni korkutan ne varsa, seni üzen ne varsa hepsini çıkar at içinden."

"Ne konuşacağız? Her şey ortada değil mi?"

Sina tatsız bir sesle karşılık verdiğinde istemsizce Karan'ın kucağında daha da büzüldü. Başını kaldırıp hala adama bakamıyordu ama kollarında güvende olduğunu bilmek kendisini iyi hissettiriyordu. Karan bir süre ses çıkarmadan yalnızca Sina'ya sarıldı. Yüzünü Sina'nın saçlarına bastırmış, yalnızca kokusunu içine çekerek içinden şükrediyordu. Nihayet başını

kaldırıp çenesini Sina'nın başına dayadı. Yumuşak bir sesle, "İlk öğrendiğinde ne hissettiğini anlat bana," dedi.

Sina bir süre ses çıkarmadı. Kapadığı gözlerini yavaşça açtığında, bakışları karşısındaki Sarya'nın beşiğine kilitlendi. Düşünceli gözlerle beşiğe bakmaya devam ederken, "İlk hissettiğim şaşkınlıktı. Beklediğim bir şey değildi... Zaten kim bekler ki böyle bir şeyi?" dedi üzgün bir sesle. "sonra yakıcı bir öfke hissettim. O öfke hiç çıkmadı içimden. Haksızlığa uğramışım gibiydi o his. Ama bir türlü kendini temize çıkaramadığında yaşadığın hırs olur ya, öyle gibiydi de. Çok uzun süre üzüntü yaşamadım. Çocuk sahibi olmayı zaten istemiyordum... O kadın gibi olmaktan korkuyordum ama sanki onun tarafından lanetlenmişim gibi hissediyordum. Sanki elinde bir değnek vardı ve bana dokunmuş, beni lanetlemişti, o yüzden benim seçimim nedeniyle çocuk doğurmayacağım hakkımı da o elimden almış gibi öfkeli hissediyordum. Üzüntüyü seninle tanıştıktan sonra yaşadım..."

Sina'nın sesi düşerek sözlerine ara verdiğinde Karan, "Neden bana söylemedin?" diye sordu belli belirsiz bir sitemle.

Sina hafifçe omuz silkti. "Başta seni tanımıyordum ve söylemek anlamsız gelmişti. Yani doğru düzgün tanımadığı bir adama bunu neden söylesin ki bir kadın?" Derin bir nefes alıp devam etti. "Hayatımı tamamen ele geçirdiğinde, söylemeyi istediğim çok anlar oldu ama bir türlü yapamadım..."

"Seni bırakırım diye?" diye sorarcasına tamamladı Karan. Sesinde yine hüzün ve sitem yan yana duruyordu.

"İlk andaki korkum o değildi. Daha çok bana acımandan korktum. Bana acıdığın için kendini bana karşı sorumlu hissedeceğinden korktum. Sonraki korkum başkaydı. Seni kaybetmek istemiyordum ve hayatımda ilk defa bu kadar seviliyorken, aynı zamanda birini bu kadar severken bunu hemen kaybetmek istemedim ve sürekli erteledim..." diye dürüst bir sesle itiraf etti Sina.

"Ben seni hiçbir sebeple terk etmezdim. Sen bana hiç inanmadın," dedi Karan acı, kırgın bir tonla.

İkisi de sakin bir tavırla her şeyi açıklıkla konuşurken,

içinde hissettiklerini o da netlikle ortaya döküyordu artık. Sina utançla kıvransa da başını yavaşça kaldırıp gözlerini Karan'a dikti. Puslu, yeşil gözleri Karan'ın karanlık gözlerine mühürlendi. Acı dolu bir sesle konuşmaya başladığında yüzü üzüntüyle buruşmuştu.

"Ben bunu bilmiyor muyum? Senin beni bırakmayacağını bilmiyor muyum ben? Ama nasıl alayım bu vebali üstüme? Sana nasıl yapayım bunu? Herkes kendi çocuğuna sahip olmayı hak eder. Ben bu hakkı senin elinden nasıl alayım? Sen bana inanmadın diyorsun ya! Dibine kadar yanılıyorsun! Ben sana sonuna kadar inandığım için sevdiğim için gittim! Sana hiç göstermemiş olabilirim ama ben, en çok sana güvendim bu hayatta. Hala güveniyorum. Yabancı birine bu derece güveneceğimi tahmin etmezdim ama sana sorgusuz güveniyorum. Bunu hep hissettim. Sana söylemedim... Göstermedim biliyorum ama bu hep böyle oldu. O hastane bahçesinde, benim için hapse girmeye değer olduğunu söylediğin andan beri bu hep böyle oldu. Hani bir gece bana dedin ya sen; seni, benimle cehennemde yanmayı isteyecek kadar çok seveceğim diye. Ben cehennemde yanıyorum zaten. Seninle birlikte yanıyorum! Seni o kadar çok seviyorum işte. Yanmayı göze alacak kadar çok seviyorum. Cayır cayır yanıyorum... Sadece yüreğim sızlıyor. Etlerim erise de umurumda değil, yeter ki yüreğim bende kalsın. Sen orada kal istiyorum."

Karan'ın gözlerini çevreleyen uzun, gür kirpikleri titredi. Dudaklarını zorlukla araladı ve titreyen dudaklarla Sina'ya karşılık verdi.

"Beni bu kadar çok seviyorsan, o zaman neden beni bırakıp gittin? Hem de hiçbir iz bırakmadan? İkimizi de niye yaktın?"

"Her şey üst üste geldi," dedi Sina gözlerini aşağı indirerek. "Sana söylemeye karar verdiğim gün, çocuğu olamayacak bir kadın hakkında konuşuyordun ve o sözler çok içime oturdu..."

"Bir orospu yüzünden?" dedi Karan gözlerini kısarak.

Sina kirpiklerini kaldırarak suçlu gözlerle baktı ona.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi fısıltıyı andıran bir sesle.

"Kim olduğunu sana anlatayım o kadının. Parası için adamın peşinde koşup, tuzağa düşürdü. Hamile olduğuna inandırdı ve adamla evlendi. Ardından çocuğu düşürdüğünü söyledi. Kaç yıl adamı oyaladı ve nihayet gerçek ortaya çıktı. Ne bekliyordu ki? Aldığı tazminat bile çok ona!"

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Sina merakla Karan'a bakarak.

Karan yüzünü buruşturarak baştan savma bir tavırla karşılık verdi.

"Seninle tanışmadan birkaç ay önce bir barda karşılaşmıştık. Barda yan yana oturuyorduk ve Emin Bey çok sarhoştu. Adam bir anda her şeyi anlatmaya başladı. O gün, karısının doktoruyla çevirdiği numaraları öğrenmişti ve muhtemelen o yüzden o kadar içmişti. Birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordu belki de. Nasıl tanıştıklarından başlayıp, hiç susmadan sonraki süreci uzun uzun anlattı. O gece çatlamıştım sıkıntıdan ama adamı da bırakıp gidemedim. Her şeyi anlatıp, "Sence ne yapmalıyım?" diye bana sordu. Ben de omuz sallayıp, 'Boşa gitsin! Nesini düşünüyorsun ki?' dedim. Anlaşılan sözümü dinlemiş. Niye o kadar bekledi, ben de bilmiyorum."

Kızgın bir sesle devam etti bu kez. "Sen o kadının doğuracağı çocukların nasıl olabileceklerini düşünebiliyor musun? Para için bunca dolabı çeviren bir kadın mı düzgün çocuk yetiştirecek? Onlarla ilgilenmeyecekti bile! Bunu hak ettiğini söylerken ben tamamen tıpkı beni doğuran fahişe ve o kadın gibi kadınlardan söz etmiştim ama sen üzerine alındın ve beni terk ettin!"

Sina suçlulukla baktı Karan'a. Bakışlarını aşağı indirip, duyulur duyulmaz bir sesle karşılık verdi.

"Kafam karışıktı... Çözüm bulamıyordum. Seni kaybetmek istemiyordum ama seni evlatsızlığa da mahkûm etmek istemiyordum. Ben de en korkunç bahaneye sarıldım ve sürekli kendime, sana güvenmemem gerektiğini tekrarlayıp durdum. Gerçi bir boka yaramadı..." dedi bakışlarını Karan'a

kaldırarak. "Düşüncesine bile inanmazken sesli söylesem de bir işe yaramayacağını biliyordum..." Başını hafifçe sağ omzuna yasladı. Af dileyen bakışlarla baktı adama. "O yüzden her şeyi temizledim... İstedim ki benden geriye bir iz kalmazsa beni unutur, başkasıyla yeni bir başlangıç yaparsın... Benden bir iz bulamazsan peşime düşemezsin ve belki bana olan öfkene sarılır, hayatına devam edersin ama hiç değilse kendi çocuğun olur..."

"Benim başkasıyla birlikte olabileceğimi nasıl düşünebildin? Hiç mi tanımadın beni?"

Karan kızgınlıkla Sina'yı kollarının arasından çıkararak karşısına oturttu. Gözlerinde yanıp sönen kıvılcımlar öfkesini belli ediyordu. Avucuyla önündeki sertliği kavradı sinirle konuşmaya devam ederek.

"Ulan senden başkasına kalkmıyor bu meret. Ben gidip kimi sikeyim?"

Sina yakıcı bir kıskançlıkla içinde aniden ortaya çıkan öfkeyle, kızgın bakışlarını adama dikti.

"Bakarsın öyle!" dedi Karan sert bir sesle. "Erkekliğimi unuttum lan ben? Amına kodumun siki bir tek sana kalkıyor. Beni nasıl bırakıp gidersin?"

Sina dudaklarını sinirle birbirine bastırıp tıslar gibi bir sesle karşılık verdi.

"Kurusun o zaman! Başkasına kalkarsa kurusun inşallah!"

"Kurudu zaten! Bir de kalkmış bana, git başkasından çocuk yap diyorsun! Ne başka kadın ne de çocuk sikimde değil benim!"

Aniden gözlerini kısarak başını hafifçe sağ omzuna yatırdı.

"Ya benim çocuğum olmasa ne olacaktı peki? Ben de seni mi bırakıp gitmeliydim?"

Sina panik dolu bakışlarla Karan'a baktı. Bu düşüncenin korkusu bile kalp atışlarını arttırmıştı. Karan başını öne eğerek neredeyse Sina'yla burun buruna geldi.

"Ben sana bir şey diyeyim mi?" dedi işaret parmağının ucunu sertçe Sina'nın göğsüne vurarak. "Benim çocuğum olmasa bile ben ne seni bırakırım ne de başkasına yar ederim!

Yok bende öyle bir yücelik! Erkek soyunu tüketirim yine de seni başkasına bırakmam! Sen buna ne dersen de! İster bencillik de ister psikopatlık de, ne dersen de umurumda değil ama ben seni bırakmazdım. Sen beni nasıl bırakırsın? Seni bırakabileceğimi nasıl düşünürsün? Öldüm sandım lan? Öldüm sandım!"

Sina pişmanlıkla baktı adama. Kirpikleri hızla hareket etti ve başını öne eğip pişmanlık dolu bit tonla, "Pişman oldum zaten. Seni başkasıyla düşününce ben de öleceğim sandım."

"Neden her şeyi sildin o zaman? Ulan peşinden gelebilecek en ufak ize bile razıydım."

Sina dudakları titreyerek elini kaldırdı ve sargılı avucunu Karan'ın kirli sakallarının gölgelediği yanağına bastırdı. "Peşime düşeceğini biliyordum... Öyle iyi biliyordum ki o yüzden sildim her şeyi. Yaparken bile kahroluyordum ama çaresizdim. Bir şansın olsun istedim. Bensiz kendi çocuğuna sahip olabilirsin diye düşündüm... Sonradan öyle pişman oldum ki ölmek istedim... Ama vicdanımın sesini durduramadım bir türlü... Sen farkında değilsin ama yüreğinde öyle yüce büyüklükte bir sevgi var ki senden olacak çocukların buna sahip olma haklarını ellerinden almak istemedim. Öyle mükemmel bir baba olacaktın ki o şanslı çocuklar doğsun istedim."

Sina'nın titreyen kirpiklerinden bir damla düştü. Karan yakıcı bakışlarını kızın gözlerinden çekmeden delercesine ona bakıyordu. Sina'nın yüzü allak bullak, gözleri pişmanlıkla kendisine bakıyordu. Elini kaldırıp başparmağının ucuyla düşen damlayı Sina'nın yanağından sildi usulca. Acı bir sesle karşılık verdi.

"O çocuklar zaten doğdular be azabım."

Sina anlamayan bakışlarla Karan'a bakarken, yüreğinin ağzında attığını hissetti. Adamın ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına ona bakarken, yan taraftaki beşiğin içinden önce bir mırıltı, ardından ince bir ağlama sesi duyuldu. Karan gözlerini bile kırpmadan Sina'nın karmakarışık ifadesine bakarken yüzünü kızın yüzüne yaklaştırdı, burnunu Sina'nın burnuna sürttü.

"Bak, bir tanesi karnım aç diye seslenmeye başladı bile," dedi yumuşak bir sesle. "Diğerinin de eli kulağında ama evde yemek yok hala," diye devam etti endişeli çıkmasına çalıştığı bir sesle.

Sina başını yan tarafa çevirip beşiğe baktı ilk önce. Sarya'nın ağlama sesi biraz daha yükseldiğinde, Sina bakışlarını bu kez Karan'a çevirdi.

"Onlar..." diye fısıldadı.

Karan başını salladı.

"Doğurmak mı anne olmak? Döl vermek mi baba olmak? Benim babam benim için döl verdi ama bir babalık görmedim. Beni doğuranı biliyorsun işte. Ben onun için nakde çevrilecek çek ya da senetten farksızdım. O nasıl olacak? Senin annen olan o kadın doğurdu da anne mi oldu sence? O şanslı çocukların ne senden ne de benden doğması gerekmiyor. Yalnızca doğmuş olmaları bile yeterli ve onlar çoktan doğdular. İkisi de bizim çocuklarımız ve biz onları çok iyi yetiştireceğiz. Asla yalnız bırakmayacağız. Asla kalplerini kırmayacağız. Asla terk edilmiş ve güvensiz hissetmeyecekler ve ne olursa olsun bizim, hep onların arkalarında olduğumuzu bilecekler. "

"Sen çok mükemmel bir adamsın biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Sina gözlerinden yaşlar akarak. Kollarını kaldırıp adamın boynuna sarıldı ve yüzünü omzuyla başı arasına gömerek burnunu dayadığı tenin kokusunu içine çekti. Kokusunu öyle özlemişti ki... Tenine dokunmayı öyle çok özlemişti ki çok zaman yoksunluk krizine girdiğini düşünmüştü.

Kulağının dibinde Karan'ın çocuksu bir tonla, "Çoğu zaman ağzıma biber sürmek istesen bile mi?" diye sorduğunu duydu. Kolları beline dolanmıştı ve ince bedeni tekrar kucağına çekerek sertliğinin üzerine oturttu. "Üstelik içinden hiç çıkmak istemesem bile. Hani sürekli seni sikmek istememe rağmen..."

"Bazı zamanlar tersini düşündüğüm olmuyor değil," dedi Sina iğneleyici kızgın bir sesle. Bir elini indirip Karan'ın kolunu çimdikledi ancak sert kol kaslarına sahip bedene yapmaya çalıştığı hareket, sargılı ellerinde hissettiği acıyla çok etkili

olamamıştı. Karan kızı kucağında yeniden hareket ettirirken inlercesine bir ses çıkardı ve zorlukla konuşarak, "Şu an gerçekten dediğimi yapmayı çok istesem de sen kendini toparlayana kadar bu isteğime gem vuracağım ve tabii bir de kızımız ağladığı için onun da karnını doyurmamız lazım. Ama en kısa zamanda benim ufaklığa bir şenlik yaşatacağım haberin olsun," dedi.

Sina elini Karan'ın omzuna vurup, "Edepsizsin!" diye söylendi. Yüzünde mahzun bir gülümsemeyle başını geri çekti ve ıslak gözlerle Karan'a baktı. Sarya'nın sesi odada daha fazla yankılanınca alçak bir sesle, "Ben doyururum Sarya'yı," dedi.

Dudaklarını Karan'ın yanağına bastırdı. Gözlerini yumarak sevgi dolu bir öpücük bıraktı yüzüne. Geri çekilerek ıslak kirpiklerin çevrelediği berrak gözlerle baktı yeniden. Karan'ın içini titretecek denli sıcak ve kalpten gelen bir tonla, "Seni çok seviyorum. Allah'a çok şükür olsun ki seni benim karşıma çıkardı. Dünya'nın en mükemmel itisin sen," dedi.

Karan'ın duyduklarıyla yüzü aydınlandı. Dudakları gerilerek geriye çekilirken, düzgün beyaz dişleri ortaya serildi. Parlak muzır gözlerle kıza baktı.

"Allah'a çok şükür ki itim. Biri bana bunu dese onu yaşatmazdım ama sen deyince, nedense dünyanın en güzel sıfatıymış gibi geliyor."

Sina gülümseyerek geri çekilecekken kızı belinden tutarak kaldırdı ve yatağa oturttu tekrar.

"Kalkma ayağa. Ayakların hala tam iyileşmedi. Ben mamasını yapıp getireyim, sen doyurursun kızını. Oğlana da düşüneceğiz bir şeyler."

Karan konuşurken yataktan kalkıyordu ve iki ayağının üzerine dikildiğinde, düşünceli gözlerle Sina'ya bakarak yakınır gibi, "Oğlan da mama yese ne kolay olurdu değil mi? Ama hiç beğenmemiş tadını," dedi dudak bükerek.

Sina günler sonra ilk kez kıkırdadı. Utangaç bir yüzle baktı adama.

"Sen Sarya'yı bana ver. Karnını doyurduktan sonra beraber oğlanınkini de yaparız artık."

"Sarya karnını doyurduktan sonra koltuğuna koyar, yanımıza alırız. Ben şimdi mutfakta sana yer hazırlayacağım, sonra iki kızımı da alıp yanıma taşıyacağım. Ben yemek yaparken siz yanımda dursunuz."

Karan yatağın çevresinde dolanırken karşılık veriyordu. İkisi de bir anda üzerlerinden attıkları yüklerin rehavetiyle rahatlamışçasına, uzun zamandan beri olmadıkları kadar samimi ve içten davranıyorlardı. Sina kucağına aldığı bebeğe hayranlıkla bakan adamdan gözlerini alamadı. Sarya, Karan'ın kucağına geçtiği anda susmuştu ve şimdi yalnızca her zamanki garip sesleri çıkarıyordu.

"Ne oldu küçük hanım? Çok mu sabırsızız? Şurada çok önemli bir mevzu konuşuyorduk içine ettin." Karan aniden bebeği yukarı kaldırıp altını kokladı. "Altına da ettin mi acaba? Kızım, sen ne çeşit bir canlısın anlamıyorum... Yediğin bir lokma şeyi nasıl oluyor da devşirip öyle katlanılmaz bir madde olarak çıkarıyorsun acaba?"

Sina kıkırdayarak, "Ben değiştiririm altını" derken yataktan çıkmak için hareketlenince Karan, Sarya'yla beraber yatağa yaklaşıp, "Çıkma dedim," dedi keskin bir sesle. Sarya'yı Sina'nın yanına yatağa bırakırken, "Bekle, bezlerini getiriyorum," dedi gözleriyle yerinde kalması için uyararak.

Birkaç dakika sonra birlikte Sarya'nın altını değiştirdiler. Karan, Sarya'yı yatağın ortasına bırakıp ortalığı topladıktan sonra Sina'yı kucaklayarak banyoya götürdü ve lavabonun olduğu uzun, geniş mermer tezgâhın üzerine oturttu. Kendisi çabucak ellerini yıkayıp Sina'nın ellerindeki sargıları çıkardı. Dikkatle kızın ellerini yıkadıktan sonra çekmeceden yeni sargıları çıkaracakken Sina engel oldu.

"Sarma artık. Açık kalsınlar. Çok acımıyor zaten," diye mırıldandı.

Karan ses çıkarmadan birkaç saniye dikkatle kızın gözlerine baktı. Havluya uzanarak şefkatli hareketlerle Sina'nın ellerini kuruladı. Kesikler birkaç gün öncesine göre daha iyi görünüyordu. İnce hatlar kabuk bağlamıştı artık.

"Bunu bir daha bana yapma. Kendinden çok bana zarar

veriyorsun," diye mırıldandı Karan Sina'nın ellerini kurularken.

"Bir daha olmayacak. Eskisi gibi güçlü olacağım. Sevmedim bu beni."

"Ben senin her halini seviyorum ama kendine zarar veren halini sevmiyorum. Hepsi geçecek. Bundan sonra seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim. Buna ben de dahilim."

"Sen beni üzmüyorsun."

"Üzdüğümü biliyorum..." Karan havluyu yerine asmak için arkasını dönmüştü. Tekrar Sina'ya döndüğünde devam etti. "Şu yemek işini halledelim. İber gelecek birazdan. Akşam yemeğinde İber'le konuşup durumu ona açıklamamız lazım. Bu ailede hiçbir şeyin gizli saklı kalmasını istemiyorum. Gerçeklerimizi bileceğiz ve bunları sindirerek yaşamaya devam edeceğiz. Biz bir arada olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz. Çocuklar da gerçeklerle ama huzurlu ve mutlu yaşayacaklar. Bunu biz sağlayacağız onlara. Bizim yaşadıklarımızı yaşamayacaklar. Bazı şeylerin alışılagelmiş ya da öğretilmiş şekilde doğru olmadığını bilmeliler. Bizim biyolojik anne baba olmayacak olmamız, iyi birer anne baba olmayacağımız anlamına gelmiyor. Tıpkı biyolojik ebeveynlerin de her zaman iyi anne baba olmadıkları gibi."

Sina başını sallarken gözlerini kaldırıp Karan'a bakamadı. Karan elini kızın çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdı ve göz göze gelmelerini sağladı. Bakışları o kadar net ve kati bakıyordu ki Sina gözlerini kaçıramadı bile. Adeta kilitlenmiş gibi Karan'ın kapkara gözlerine baktı.

"Bunun canını yakmasına izin vermeyeceksin Sina. Bu öğretilmeye çalışılmış yanlış bir düşünce. Doğurmak seni ne kadın ne de anne yapar! Seni burandaki..." diyerek, diğer elini önce Sina'nın kalbine bastırdı, konuşmaya devam ederek bu kez Sina'nın şakağına işaret parmağıyla dokundu. "...ve burandakiler sen yapar. Sen ne önce bir kadınsın ne de ben önce bir erkeğim. Biz önce insanız ve insan gibi yaşamak ikimizin de en büyük hakkı. Ben senin kalbindekileri de kafandakileri de seviyorum. Çocukların için ne derece fedakâr olduğunu

biliyorum ve en güzeli de ne biliyor musun? Kimse ailesini seçemez. Sadece birilerinden dünyaya gelirsin. Sana, bana en başta seçim şansı verilseydi belki de şu anki ailelerimizi asla seçmeyecektik ama bizim çocuklarımızın ailelerini seçme şansı oldu. Doğdukları kişileri değil, onları seven kişileri seçmek isteyeceklerine ben eminim ki bunun en güzel örneği İber. Her şeyi bilmesine rağmen ben onu almak istediğimde, kan bağı olan adamı değil beni seçti. Sence o aptal bir çocuk mu? Onu ne kadar sevdiğimi ve istediğimi biliyordu. O, bu seçimi kendi yaptı ve hayatı boyunca buna pişman olmaması için çabalayacağım. Birlikte bunu başaracağız ve bizim çocuklarımız, bizi seçtikleri için asla pişmanlık hissetmeyecek, asla bizden yana üzüntü yaşamayacaklar."

"Sen olmasan ben bununla başa çıkamazdım..."

Sina gözlerinin içinde yaşlar titreyerek bakıyordu Karan'a. Elini kaldırıp Karan'ın çenesinin altında olan elini kavradı parmaklarıyla. Gözlerinde öyle büyük bir sevgi vardı, Karan'ı öyle yüce bir yere oturtmuştu ki Karan bu bakıştaki minnetten rahatsızlık duydu.

"Sina yapma bunu bize. Ne bana minnet duy bunun için ne de kendini eksik hisset. Benim tek istediğim sensin. Bunu benim bencilliğim olarak kabul et, olur mu? Sen söz konusu olduğunda ben bencilim ve seni yalnızca kendim için istiyorum."

Sina ağzını açıp itiraz edecekken içeriden Sarya'nın sesi duyuldu. Karan Sina'nın konuşmasına fırsat vermedi. "Bunları daha sonra konuşuruz. Hadi çocuklarımızla ilgilenelim."

Sina'nın konuşmasına fırsat vermeden kızı tekrar kucaklayarak yatak odasına döndü ve yatağa bıraktı. Sina, avuçları sızlasa da Sarya'yı kucağına alıp göğsüne bastırdı. Karan bir an ikisine de sevgiyle baktı. Kendisine hâkim olamadan eğildi ve dudaklarını Sina'nın alnına bastırdı.

"Sen çok güzel bir annesin."

Sina zorlukla gülümseyerek başını salladı belli belirsiz. Karan'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve buna minnettardı. Hiç kimse o kuralsız adamın bu derece ince bir ruhu oldu-

ğunu bilmemişti. Sina, onun her türlü sıra dışılığına rağmen bunu en baştan beri görmüştü ve bunu suistimal etmek istememişti. Tüm görünenin aksine, Karan da tıpkı kendisi gibi sevdiklerine karşı fedakardı. Sadece onun şimdiye kadar abisi hariç bunu gösterebileceği kimse olmamıştı.

* * *

İber eve geldiği zaman değişimi hemen fark etmişti ve gördüğü manzara, son birkaç günden sonra huzur dolu derin bir nefes almasını sağlamıştı.

Karan mutfakta yemek yaparken Sina mutfağın köşesindeki yuvarlak masanın etrafındaki bir sandalyede oturuyordu. Bacakları önüne çekilen diğer bir sandalyeye uzanmıştı. Sarya masanın üzerindeki koltuğunda otururken, Sina bir yandan onunla konuşuyor bir yandan önündeki sebzeleri doğruyordu. Karansa içinde tavuk olan tepsiyi fırına yerleştiriyordu.

Karan, İber'i görür görmez gülümseyerek, "Geldin mi koçum? Nasıl geçti antrenman?" diye sordu.

İber'in gözleri, hızla başını kaldırıp ona bakan Sina ve Karan arasında gidip geldi. İkisine de gülümseyerek bakarken, "İyi geçti..." dedikten sonra şüpheyle gözlerini kısıp, "Barıştınız mı?" diye sordu.

Sina yalnızca birkaç saniye suçlulukla İber'e bakıp elindekileri bıraktı ve sarılmak istercesine kollarını açarak "Küs değildik bir tanem. Benim arada yaptığım saçmalıklardan biriydi sadece," dedi yaşananları hafifletmeye çalışırcasına.

İber ona doğru ilerledi ve kollarını açarak Sina'ya sarıldı. Dudaklarını kızın yanağına bastırıp hafifçe geri çekildi ve sitemkâr bir sesle, "Bir daha saçmalama o zaman," dedi azarlar gibi.

Sina şaşkınlıkla gözlerini ayırıp kaşlarını yukarı doğru kaldırdı.

"Sen bana fırça mı attın az evvel?"

"Attım..." dedi çocuk kendinden emin bir sesle. "Sen üzülünce ben de üzülüyorum. Sorun neyse artık bitsin istiyorum."

Sina hala şaşkınlıkla çocuğa bakarken, Karan onlara yaklaşıp kolunu İber'in omzuna atarak çocuğu kendisine yasladı.

"Bitti artık koçum. Çözdük her şeyi. Bundan sonra hiçbirimiz üzülmeyeceğiz. Yemek yerken konuşacağız, senin de bilmeni istediğimiz şeyler var."

İber başını çevirip Karan'a baktı. Son aylarda boyu epey uzamıştı ve Karan'a yetişmesine az kalmıştı. Tek fark Karan'ın iri yarı bedenine nazaran onun ince bir bedeni olmasıydı. Sorarcasına bakıyordu adama.

"Sen git, üstünü değiştir, o arada yemek hazır olur. Akşam sakin sakin ailecek konuşacağız."

İber karşılık vermeden başını salladı. Sina'ya kısa bir bakış atıp arkasını döndüğünde, Karan'ın sesiyle duraksadı.

"Bir daha da benim sevgilimi öpme. Git, kendine sevgili bul."

"Karan!" diye Sina sinirle bağırdığında İber kahkahayı basmıştı.

"Çok geç Karan Turanlı. Senden önce benim sevgilimdi o! Aramıza sen bile giremezsin."

İber sırıtarak salona yönelirken Sina çatık kaşlarla Karan'a bakıyor, Karan'sa düşünceli gözlerle İber'in arkasından çocuğu takip ediyordu. Kendi kendine konuşur gibi kaşlarını çatarak Sina'ya döndü.

"Sence bu çocuk fazla özgüvenli değil mi?"

"Bilmiyorum artık..." dedi Sina aksi bir sesle. "Önceden böyle değildi. Kimi örnek alıyorsa artık!" dedi imalı bir sesle tek kaşını kaldırarak.

Karan memnun bir ifadeyle başını salladı. Tekrar mutfağa yönelirken, "İyidir iyidir. Özgüven iyidir. Sadece benim sevgilimden uzak dursun yeter."

"Ben halasıyım onun!"

"Biliyorum ama aranız benden daha iyi olmasın. Kıskanıyorum, ne yapabilirim ki?"

Karan ellerini iki yana açmış, dürüst gözlerle Sina'ya bakıyordu mutfağın ortasında. Sarf ettiği her kelimede samimiydi bakışları. Sina gözlerini devirdi. Her ne kadar sinirli gibi gö-

rünse de Karan'ın ona karşı olan bu aşırı tutumu yaralı ruhuna ilaç gibi geliyordu.

"Sebzelerin işi bitti," dedi konuyu değiştirerek.

Karan masaya yaklaşarak sebzeleri alırken Sina, Sarya'ya dönüp gülümseyerek baktı. Yine parmaklarını emmeye başlamıştı. Yumuşak bir dokunuşla bebeğin ellerini ağzından çıkardığında, Sarya elini kurtarıp yeniden ağzına soktu. Sina keyifle gülümsedi. Dudaklarının arasından çıkan gülümseme sesi Karan'ın durup ona bakmasına neden oldu. Sina'nın şu anki huzurlu ve keyifli halini hiçbir şeye değişmezdi. Hayatına anlam katan tek varlık bu kadındı. Dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi onu.

Karan sebzeleri alıp geri dönerken Sina sohbet edebilmek için aklındaki soruyu sordu.

"Bestem Su meselesi ne durumda? İber çok hoşlanıyordu o kızdan."

"Bitti o."

Karan'ın sıradan bir sesle verdiği cevapla Sina hayretle açılan bakışlarını ona çevirdi.

"Başladı mı ki bitti? Neden bitti ki?"

Karan sebzeleri musluğun altında suya tutarken omuz silkti.

"İber fikrini değiştirdi. Artık hoşlanmıyormuş."

"Neden ki?"

Karan bu kez yüzünü buruşturarak Sina'ya döndü ve kolaçan eder gibi mutfağın girişine baktı çabucak. Sesini hafifçe alçaltarak, "Kızın düşündüğü gibi biri olmadığını anlamış," dedi.

"O ne demek?" Sina bütün dikkatini Karan'a vermiş, merakla bakıyordu adama.

Karan sebzeleri süzgece alırken, tekrar çabuk bir bakış attı mutfağın girişine.

"Okula arabayla gidip geliyordu ya. Kız İber'in değişen ekonomik koşullarından sonra aniden ilgi göstermeye başlayınca, İber en başta anlamamış ama sonradan ilgisinin aslında ona değil, sahip olduklarına yönelik olduğunu fark etmiş."

Karan'ın yaptığı kısa açıklama her şeyi anlatıyordu. Sina düşünceli gözlerini yere indirdi.

"Demek tüm zengin bebelerin yaşadığı sıkıntıları İber de yaşamaya başladı."

Dudaklarından fırlayan kelimelere engel olamamıştı. Karan aniden ona dönerek kaşlarını çattı.

"Niye sıkıntıymış? O da parasıyla ilgilenmeyen biriyle karşılaşacak bir gün. Normal bunlar."

"Ama hep güvensizlik hissedecek. Ona mı yoksa parasına mı ilgi duyuyorlar diye."

"Yeni okulunda böyle bir sorun olmayacak çünkü oradaki arkadaşları da onunla aynı koşullara sahip olacak. Ayrıca güvensizlik hissetmesine gerek olmayacak. İber kendini bilen bir çocuk. O da benim gibi yalnızca o olduğu için onu seven birisiyle mutlaka karşılaşacak."

Sina başını hafifçe omzuna yatırırken sevgiyle baktı ona. Gözlerini kısarak şakacı bir tonla, "Belki de paran için seninleyimdir ne biliyorsun?" dedi alayla.

"O yüzden çıkardığım kredi kartını sonuna kadar kullandın, biliyorum zaten. Hatta her gün sana pırlanta set almadığım için başımın etini yiyorsun. Bilmem neredeki tasarım giysilerini alamadın diye de trip atıyorsun. Güzellik salonundan, alışveriş merkezinden de çıkmıyorsun çünkü paramı tüketmekle meşgulsün. Bu sene Maldivler'e gitmemiz konusundaki ısrarın da bu yüzden hep. Param yüzünden benimlesin. Hatta o kadar öylesin ki Sarya'ya aldıklarım yüzünden mağazada benimle tartışan da sendin. İber'e alacaklarımı geri bıraktıran da sendin!"

Karan hızlı hızlı konuşurken aniden sustu ve ters ters Sina'ya bakıp, "Bir adamı ne kadar işe yaramaz hissettirdiğini bir bilsen kendinle gurur duyarsın," dedikten sonra tekrar işine döndü.

"Senin kalbine sahibim ben. Başka bir şeye ihtiyacım yok ki."

Sina'nın boğuk, duygulu bir sesle verdiği karşılık Karan'ın duraksamasına neden oldu. Sırtı kıza dönüktü ve sırtındaki

kaslar duyduklarıyla gerilmişti. Elindekileri aniden bırakıp seri adımlarla kıza yaklaştı, serin avuçlarını yüzünün iki yanına bastırarak dudaklarını sertçe Sina'nın dudaklarına kapadı. Öyle sert ve hırsla öpüyordu ki kızı, Sina nefesinin kesildiğini hissetti. Nihayet geri çekildiğinde, kara gözlerini dimdik kızın puslu yeşil gözlerine dikti. "Her zaman... Sonsuza kadar..."

* * *

Akşam yemeğine oturduklarında hepsi de huzurlu ve sakindi. Sina bacaklarını diğer sandalyeden indirmişti ama tabanlarını yine de yere çok fazla bastırmıyordu. Büyük masanın bir köşesine Sarya'nın koltuğunu koymuşlar, yüzünü kendilerine çevirmişlerdi. Sanki dört kişilik masada onun da yerini boş bırakmak istemez gibiydiler.

Yemeğin ortasına doğru, Karan elindeki çatal ve bıçağı yavaşça bırakıp elini uzatarak Sina'nın elini tuttu ve yüzünü İber'e çevirdi. Çocuk sanki ona söyleneceklerin zamanı geldiğini anlamışçasına kendi çatal ve bıçağını bırakarak, dikkatle Karan'a bakmaya başladı. Sina huzursuzdu. Yerinde kıpırdandığı anda Karan ona bakmadan avucunun içindeki eli sıkarak destek oldu.

"Koçum yaşadığımız bazı sorunları senin de bilmen gerektiğini düşündük. Biz bir aileyiz ve aramızda gizli saklı şeyler olmasını istemiyoruz. Ne yaşarsak yaşayalım bunları hep birlikte, birbirimize destek olarak aşacağımızı senin de öğrenmen gerek..."

İber onaylayarak başını salladı ciddi bir yüzle. Onun istediği de buydu. Gerçekten bir aile olmak ve her an birbirlerinin yanında olabilmek. Karan çocuğun ciddi ifadesinden gözlerini ayırmadan devam etti.

"Halanın kendi çocuğu olamayacak koçum..." dediği anda, İber'in gözleri irileşerek bakışları hızla Sina'ya çevrildi. Ne diyeceğini bilemez bir halde olduğu yüzünden o kadar net anlaşılıyordu ki Karan çocuğun kendi kendine kıvranmasını engellemek için hızla sözlerine devam etti.

"Birkaç yıl önce bazı sağlık problemleri yaşadığı zaman,

doktorlar onun sağlığı için en doğrusunun bu olduğuna karar vermiş ve şükür ki onlara ben de katılıyorum. Önemli olan halanın sağlıklı bir şekilde bizim yanımızda olabilmesi. Bunun bizim için bir önemi yok. Sina bu konuda her kadının yaşayabileceği bir üzüntü yaşadı ama nihayet bunun, benim için bir önemi olmadığına inandı artık. Bu konu bizim için sonsuza kadar kapandı. Bir daha onun üzülmesini ve böyle basit şeylerin bizi ayırmasını istemiyorum. Benim gözümde biyolojik ebeveyn olmanın bir önemi yok. Bizim için sen varsın, Sarya var... Bundan sonra ailemiz sizinle birlikte dört kişilik devam edecek. Sarya senin kardeşin, ben senin babanım ve halan da zaten sen doğduğundan beri yaptığı gibi yine sana annelik yapacak. Ben halanı çok seviyorum... Sizi de çok seviyorum ve hiçbir şey bu gerçekten daha önemli değil benim için. Senin de böyle hissetmeni istiyorum. Bunları sana anlatıyorum çünkü bizim için aslolan şeyi senin de bilmeni istiyorum. Aslonan tek şey, bizim birbirimizi sevmemiz. Başkalarının ne düşündüğünün değil, bizim ne hissettiğimizin çok daha önemli olduğu."

İber sessizce Karan'ın söylediklerini dinlerken her kelimeyi içinde sindiriyordu. Kalbinin minik atışlarla pır pır ettiğini hissediyordu o sırada. Bakışları bir Sina'ya bir Karan'a gidip geliyordu. Karan'ın büyük bir adammış gibi onu karşısına alıp bu derece ciddi bir konuşma yapması göğsünü şişirmişti. Ona olan hayranlığı her geçen gün artıyordu ama bu konuşma, yüzündeki ciddiyet ve arada Sina'ya çevirdiği sevgi dolu bakışlar, Sina'nın mahzun ama kendisine çevrili beklenti dolu gözleri, kendisinden gelecek tepkiyi huzursuzca beklemesi içinde hem sevinç dolu bir duygunun yayılmasına hem de Sina için hüzün hissetmesine neden oldu. Oysa ne müthiş bir anne olabilirdi halası. Bu düşünce aklından geçtiği anda hayali bir jestle hızla başını iki yana salladı. Sina onun için müthiş bir anne olmuştu ve şimdi yalnızca ona kalmıştı. İçinde hissettiği bencillikten utansa da bu sevinci bastıramadı ve tıpkı bir yetişkinin yapmayacağı gibi çocukça bir tepki verdi.

"Yani yalnızca ben varım senin için," dedi saklayamadığı

bir sevinçle Sina'ya gözlerini çevirerek.

Sina şaşkınlıkla İber'e bakarken, İber yüzündeki gülümsemenin farkında bile değildi. Sanki çok uzun zamandan beri içinde taşıdığı endişelerden kurtulmuş gibi rahatlamış bir sesle devam etti.

"Kendi çocuğun olursa beni unutursun, beni daha az seversin diye çok korkuyordum. O zaman sadece beni sevmeye devam edeceksin değil mi? Sadece ben olacağım yine?"

Sina gözleri dolarak baktı İber'e. Yüzünde hüzünlü, alıngan bir gülümseme belirdi.

"Nasıl öyle bir şey düşünürsün bir tanem? Ben seni hep severim. Sen benim ilk göz ağrımsın."

"Ama yine de kendi çocuğunu benden daha çok severdin," diye üsteledi İber.

Sina çocuğun bu endişeyi kim bilir ne zamandır içinde sakladığını düşündü. Üzüntüyle iç çekti. Masaya doğru bedenini eğdi ve dimdik bakışlarını güvence vermek ister gibi İber'e dikti.

"Senin yerini kimse alamazdı İberciğim. Sen benim için hep özel bir yerde olurdun. Öylesin! Sen benim için çok özelsin ve hep öyle kalacaksın."

İber rahatlamış gibi bir nefes çekti. Nihayet aklına yeni gelmiş gibi utanmış bir yüzle baktı Sina'ya.

"Özür dilerim. Ben aslında öyle demek istememiştim... Yani çocuğun olmayacağına gerçekten çok üzüldüm..." diye mırıldandı. Yüzüne hafif bir kızıllık yayılsa da içten içe durumun onu rahatlattığı belli oluyordu. "ama babamın dediği çok doğru. Önemli olan senin sağlığın. Bizim yanımızda olduğun sürece bu o kadar önemli bir şey değil ki. Ben seni hiç üzmem. Sen ne dersen yaparım," dedi çabucak ekleyerek.

"İberciğim, sen ne yaparsan yap beni üzmezsin ki..." dedi Sina alçak, müşfik bir sesle.

İber'in böyle bir korku taşıdığına ilk kez şahit oluyordu. Şefkatli bir gülümseme oturdu yüzüne.

"Kendin olmaktan hiçbir zaman vazgeçme! Sen ne yaparsan yap ben asla üzülmem. Hep yanında olacağım. İnan bana!"

İkisi de birbirlerine bakarken aralarındaki sevgi neredeyse elle tutulabilecek kadar somutlaşmak üzereydi. Karan memnun bir gülümsemeyle bakıyordu ikisine de. Fark ettirmeden derin bir nefes çekti ciğerlerine. Artık geleceğe dair hiçbir endişesi kalmamıştı. Sina hep yanında olacaktı ve şimdiden aile olmuşlardı bile. Bir sonraki adımı Sina ile evlenmek ve ailesini her anlamda bir arada tutmak olacaktı. Ancak bu kez daha temkinli ve yumuşak adımlar atması gerekiyordu. Tam Sina'yla her şeyi yola koymuşken bir kez daha onun kırılmasına neden olamazdı. Aklındaki planların bir kısım değişikliğe uğraması gerekecekti. Önceki planladıklarını hayata geçirirse bu kez Sina'nın onu affedebileceğini sanmıyordu. Yapması gereken tek şey, sakin ve sabırlı davranmaktı. Elbette kararlılığından hiçbir ödün vermeden...

Kafasındaki düşünceleri hızla uzaklaştırıp ortamdaki ağırlaşan havayı bozmak için yarı şakacı yarı ciddi bir sesle konuşarak gözlerini İber'e çevirdi.

"Yalnız koçum... Halanın sevgisini maalesef bölüşmek zorundasın. Sen yine de çok heveslenme. Rakiplerin epey güçlü. Önce beni say..." dedi bir an için ciddileşen bakışlarıyla. Sarf ettiği kelimelerin önemini belirtmeye çalışır gibiydi. Sina için önce o gelmeliydi. Sina'nın sevgisinin en büyük parçasını o almalıydı. Başka türlüsünü düşünmeyi beynindeki hiçbir hücre kabul etmiyordu. Kendisini zorlayarak sesini yumuşattı ve devam etti. Kaşlarıyla Sarya'yı işaret ederek yüzüne muzip bir gülümseme oturttu.

"Şuradaki ufaklığı da atlamasan iyi olur. Henüz çapı küçük olabilir ama emin ol, o da güçlü bir rakip."

İber önce Karan'a baktı, sonra bakışlarını Sarya'ya çevirdi. Ardından kendinden emin bir tavırla başını sallayıp, "Hodri meydan!" diyerek Karan'a kafa tutarcasına karşılık verdi.

Tekrar çatalına uzanıp ağzına bir lokma attığında gözleri meydan okur gibi Karan'a bakıyordu. Lokmasını çiğnerken öyle sevimli bir gülümseme oturtmuştu ki yüzüne, Karan gözlerini kısarak tartar gibi çocuğa baktı. Sina ise gözlerini devirip sesli bir nefes koyuverdi ve ikisine de kınayarak baktı.

8. BÖLÜM

Hülya yüzüne tüy gibi dokunan dudakların temasıyla kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açmaya çalıştı. Yatak odası kapalı perdeler nedeniyle tam olarak aydınlık değildi ancak sabahın erken bir saati olduğu anlaşılıyordu. Dudakları, içinde hissettiği doyumsuz sevgiyle hafifçe kıvrıldı. Yüzünde Taylan'ın aklını başından alan bir gülüş meydana gelirken, bir kedi gibi mırıldanarak kendisini saran kolların arasında yan döndü ve tekrar kirpiklerini birbirine mühürledi.

"Zeus'um..." diye mırıldandı gülümseyerek.

"Tanrıçam..."

Taylan kıza kısık bir sesle karşılık verirken, bedenine yapışan çıplak bedeni kollarının arasında sıkarak daha da kendisine bastırdı.

"Sabahları beni bu şekilde uyandırmana bayılıyorum. Sanırım asla bıkmayacağım tek şey."

"Sanırım benim de asla bıkmayacağım tek şey senin tenin olacak."

"Hmm..."

Hülya'nın gülümsemesi biraz daha genişlerken yüzünde dolaşan dudakların tadını çıkardı. Taylan'a olan aşkının her geçen gün daha da büyüyor olmasına şaşırıyordu. Bir adam daha ne kadar sevilebilirdi, bilemiyordu ama ona karşı hissettiği duyguların her geçen gün çok daha fazla artarak büyüdüğünü hissetmek, içinde tarif edilemez bir haz oluşturuyordu. Taylan mükemmeldi... Taylan benzersiz bir adamdı ve ona sahip olduğu her güne şükrediyordu.

Kollarını kaldırarak Taylan'ın boynuna doladı ve yüzünü adamın omzu ve başı arasındaki o pürüzsüz, yumuşak tene bastırdı. Burnunu sürterek kokusunu içine çekti.

"Kokun her defasında başımı döndürüyor."

Mırıltılı sesi boğuk çıkmıştı. Karnında hissettiği sertliğe kendisini bastırırken, çıplak göğüsleri adamın yumuşak tüylerle kaplı sert göğsünde ezildi ve yine boğuk bir sesle inledi.

Taylan ellerini kızın çıplak sırtında dolaştırırken, dudakları bu kez yumuşak kumral saçlarının üzerindeydi. Tıpkı karısının yaptığı gibi derin bir nefes çekip, o hayranı olduğu saçların kokusunu içine çekti. Bir elini kaldırarak gür dalgalı saçları parmaklarına doladı. Hafifçe geri çekerek kızın yüzünü boynundan geriye doğru uzaklaştırdı. Dudakları alnından başlayarak şakağına kaydı ve yeniden yüzünde dolaşmaya başladı.

"Sen kendi kokunun nasıl baş döndürücü olduğunu bir bilsen..."

Hülya yeniden inleyerek bedenini sert kaslı bedene bastırdı. Taylan kızın altından geçirdiği kolunun baskısını arttırarak sıkıca sarıldı. Bir bacağını kaldırarak karısının bacaklarını güçlü bacaklarının arasına sıkıştırdı. Sağ eli Hülya'nın saçlarından yüzüne kaydı. Parmak uçlarıyla yüzüne düşen tutamları geriye itti ve elinin tersiyle karısının pürüzsüz, muhteşem yanağını okşadı. Yarı kapalı gözleri kızın yüzünden geçen hiçbir ifadeyi kaçırmıyordu. Dudakları hafifçe kıvrılmış gülümseyerek, Hülya'nın her dokunuşunda verdiği tepkileri izliyordu. Karısının yüzünde müthiş meleksi bir gülümseme vardı o an. Kapalı gözleri, yarı aralık dolgun dudakları, pembeleşmiş pürüzsüz yanaklarıyla öyle güzel görünüyordu ki her güne bu manzarayla başlamak sadece ona bahşedilmiş bir ayrıcalık gibi hissediyordu.

Karısı hafifçe inleyerek bedenini kendi bedenine sürttü. Tenlerin birbirine teması ikisinin de sarsılırcasına titremesine neden oldu. Hülya, kocasının boynuna doladığı kollarından birini indirerek avucuyla omzunu okşarken, aynı anda diğeriyle ensesine tırnaklarını batırıyordu. Taylan, Hülya'nın

dokunuşlarıyla çoktan uyanmış erkekliğinin gittikçe sertleştiğini hissediyordu. Hülya'nın en ufak dokunuşu bile onu hazır hale getiriyordu ve bu küçük bedenin kendi üzerindeki etkisine her defasında şaşırıyordu. Karısının yüzünü okşayan elini aşağı indirerek, ikisinin arasında sıkışıp kalan ve acı çeken erkekliğini düzelterek bedenleri arasında sıkışmasına izin verdi. Karnında hissettiği sertlik nedeniyle Hülya'nın dudaklarından çıkan iniltiyle yeniden gülümsedi. Bu dokunuş Hülya'ya çok şey vadediyordu ve aşinası olduğu son, şimdiden bedenini alt üst ediyordu.

"Doyumsuz mu benim minik tanrıçam?"

Taylan'ın kelimeleri alaycı olsa da sesi bundan duyduğu memnuniyeti belli ediyordu.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldandı Hülya. Gözlerini kırpıştırarak hafifçe araladı ve kendisine bakan yakıcı, kara gözlerin içinde kaybolduğunu sandı.

"Gece seksini de çok seviyorum ama güne sen içimdeyken başlamak en sevdiğim."

Karısının açık yüreklilikle hissettiklerini kendisiyle paylaşması Taylan'ın aklını başından alıyordu. Hülya inanılmaz bir öğrenciydi. Taylan'ın yönlendirmelerine tereddütsüz uyum gösteriyor, ikisinin aldığı hazzı artıran yataktaki tüm edepsizliklere memnuniyetle karşılık veriyordu. İlk anlardaki çekingenliği bazen ortaya çıkıyor ama bu bile Taylan'ın ona daha tutkuyla yaklaşmasını sağlıyordu. Hülya cüretliydi. Taylan'ı takip etmekten korkmuyordu ama içindeki utangaç kızı da henüz yok edememişti. Kimi zaman utançtan kızaran yanakları, mahcup bir tavırla kırpıştırdığı gözlerine rağmen yine de her defasında Taylan'a ayak uyduruyor ve sonunda ikisinin de akıllarını yitirmelerine neden olan orgazmların ortaklığını paylaşıyorlardı.

"Ben içinde olduğum her anı çok seviyorum. Tıpkı biraz sonra seveceğim an gibi."

Taylan'ın sesi, karısının kalp atışlarının rayından çıkmasına neden olacak kadar vaat doluydu. Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kalkmış, öyle seksi bir gülüş yerleşmişti ki

yüzüne, Hülya kalp atışlarının hızını ölçemiyordu bile. Taylan'ın en sevdiği gülüşü buydu. Hafif çarpık, kendine güvenen, yakıcı gözleri kendisine kilitlenmiş, dağılmış saçlarının bir kısmı alnına dökülmüş ifadesi kızın kendini kaybetmesine neden oluyordu.

"Bu kadar seksi olman çok büyük haksızlık. Erken yaşta kalp krizi geçireceğim."

Hülya'nın boğuk sesi şikayetçi gibi çıksa da bakışları öyle hayranlık doluydu ki Taylan'ın gülümsemesi büyüdü ve Hülya inleyerek gözlerini yumdu.

"Çok büyük haksızlık bu," diye inledi tekrar.

Taylan bu cümleleri sık sık duysa da inanmakta kimi zaman zorluk çektiği yadsınamazdı. Karısı genç, hayat dolu, zeki, becerikli, ışıl ışıl, muhteşem bir varlıktı ve kendi çarpıcı güzelliğinin farkında değişmişçesine Taylan'a duyduğu hayranlığı sık sık çekinmeden ortaya döküyordu. Kocasını yüceltmekten, ona duyduğu sevgi ve hayranlığı dile getirmekten asla çekinmiyordu. Kocası onun gözünde öyle yüce bir varlıktı ki Taylan hayatı boyunca kimsenin ona karısının hissettirdiği duyguları hissettirmediğini fark ediyordu. Hülya benzersiz bir kadındı. Doğal, samimi, cana yakın ve açık yürekliydi.

"Benim gözümün önündeki manzarayı sen görebilsen asıl haksızlık neymiş anlardın o zaman."

Başını eğerek dudaklarını karısının dudaklarına dokundurdu. Hafif hafif öpücükler bırakırken bir yandan kızın tenini okşuyor bir yandan kesik kesik konuşmaya devam ediyordu.

"Şu pembeleşmiş yanaklar, titreyen o muhteşem kirpikler, bu öp beni diye yalvaran dudaklar, bu pürüzsüz yumuşak ten, saçlarının kokusu..."

Daha fazla devam edemeyecekmiş gibi aniden susarak hırsla karısının dudaklarını ağzının içine aldı. Hülya şevkle kocasına karşılık verirken ikisinin de kolları sıkıca birbirine dolandı. Taylan kollarının arasındaki kızı aniden çevirerek sırtını yatağa bastırdı ve kızın üzerine çıktı. Dirseklerinden güç alarak ağırlığını hafifçe ince bedeni üzerinden kaldır-

dı ancak tenlerin birbirine temasını kesmedi. Ağırlığını tek dirseğinin üzerine vererek bir elini kaldırdı ve kızın dolgun göğüslerine kaydırdı. Büyük avucuyla kızın sol göğsünü sıkarak ikisinin de dudaklarından taşan iniltileri yine dudaklarının arasında hapsetti.

Hülya bacaklarını açarak sağ bacağını Taylan'ın beline sardı ve kocasının bacakları arasına iyice yerleşmesini sağladı. İkisi de birbirinin dudaklarını örselercesine bir hırsla öpüşüyordu. Taylan, kızın dolgun alt dudağına dişlerini bastırdığında Hülya inleyerek başını geriye attı. Taylan bedenini ileri iterek kendini karısına bastırdı ve Hülya'nın belindeki bacağının daha da kasıldığını hissetti.

"Ölüyorum sana be kadın," diye inledi Taylan kızın alt dudağını çekiştirerek bırakırken.

"Öldürüyorsun be adam," diye Hülya boğuk bir sesle karşılık verdi. Kirpiklerini kırpıştırarak araladı ve mahmur ela gözlerini Taylan'ın alev alev yanan kara gözlerine dikti. Kocasının bakışlarındaki yoğunlukla sarsıldığını hissetti. Bir adam bir kadına nasıl böyle bakabilirdi ki?

Ellerini adamın sırtında yukarı aşağı hafifçe hareket ettirirken kalçasını hafifçe kaldırdı ve kendini kocasına biraz daha bastırdı. Elleri yavaşça aşağı doğru indi ve kocasının sert, gerilmiş kalçalarına avuçlarını bastırarak parmaklarını adamın sert etine gömdü. Taylan gözlerini yumup başını geriye attı. Kendini tekrar ileri iterken erkekliğinin karısının tenine sürtmesiyle aynı anda dudaklarından haz dolu, hayvansı bir inilti çıktı.

Hülya bu iniltiyle aklının tamamen uçtuğunu hissetti. İçinde o anda doruğa doğru hızla yükselen durdurulamaz bir istek patlarken, bir an evvel kocasını içinde hissetme arzusuyla aceleci bir sesle konuştu.

"Ön sevişmeyi geç... Seni şimdi içimde istiyorum."

Elinin birini adamın kalçasından çekip aceleci bir tavırla ikisi arasında sıkışmış erkekliğini kavramak için bedenlerinin arasına soktu. Sert, büyük erkekliği kavrayarak sıktı.

"Şimdi... Hemen..." diye direktif verir gibi konuştu kısık

bir sesle. Sesi boğuk, arzu doluydu.

"Sen bu aralar epey azgın görünüyorsun sevgilim..." dedi Taylan erkeksi bir sesle kıkırdayarak. Kalçasını hafifçe kaldırıp kızın daha rahat hareket etmesini sağladı. Karısı ona bir şey bırakmadan erkekliğini yönlendirmek ister gibi bacaklarının arasına iterken kendisine hâkim olamayarak yeniden inledi.

"Beni azdırıp azdırıp şikâyet edemezsin," diye hırçın bir sesle karşılık veren karısına yeniden kıkırdadı.

Hülya erkekliğini bacaklarının arasına kaydırdığında, Taylan onun çoktan ıslanmış kadınlığının girişindeydi. Bir an evvel o bağımlısı olduğu sıcaklığa kavuşmak istese de kendine zorlukla hâkim olmaya çalışarak kalçasını hafifçe geri çekip Hülya'nın yapmaya çalıştığı şeye engel oldu. Oyuncu bakışlarını karısının aşağı düşmüş göz kapakları nedeniyle göremediği gözlerine dikti. Hülya yeniden onu içine itmeye çalışırken tekrar geri çekildi gülümseyerek. Kızgın gözler aniden yukarı kalktı ve öfkeyle ona baktı.

"Oynama benimle!"

"Ama kızınca çok güzel oluyorsun," dedi dudağını bükerek.

"Taylan!"

Karısı adını bu şekilde sarf ettiğinde onu daha çok seviyordu. O küçücük bedenin kendi üzerinde kurmaya çalıştığı hakimiyet çoğu zaman baş döndürücü olsa da bunu uzatmaktan aldığı zevk bambaşkaydı. Öfkeli ama aynı zamanda cesaretli, ne istediğini bilen ve onu almak için çekinmeyen yırtıcı, vahşi bir kediye benziyordu o anlarda. Hülya gözlerini kısarak ona bakarken hafifçe kalçalarını ileri itti ve anında Hülya'nın yüzünde oluşan memnun ifadeye inat tekrar geri çekildi.

"Taylan!" diye Hülya sesini yükselti. Kıvranırcasına kalçasını yukarı kaldırdı. Taylan başını eğip, dudaklarını kızın dudaklarına sertçe bastırıp geri çekildi.

"Söyle tanrıçam?" dedi sanki hiçbir şey olmamış gibi yumuşak bir sesle.

"Oynama benimle! Şimdi istiyorum!"

"Seni sevmemi, okşamamı, öpmemi istemez misin?"

Taylan burnunu kızın yanağına sürtüp yumuşak bir sesle mırıldandığında, Hülya yeniden kalçasını kaldırarak avucunun içindeki erkekliği kadınlığının girişine yöneltti.

"Hepsini birden aynı anda yapsan!" dedi Hülya ters bir sesle.

"Ooo karım fena kızmış... Yoksa kızışmış mı demeliyim?" dedi Taylan alaycı bir sesle. Burnunu bu kez kızın boynuna sürttü ve kalçasını hafifçe ileri itip karısının kadınlığının girişini belli belirsiz zorladı. Hülya yeniden kalçasını kaldırıp onu karşılayacakken tekrar geri çekildi.

"Yapma şunu!" diye haykırdı Hülya.

Bedeni titrerken, yüzü hem hissettiği arzudan hem bir an evvel erkeğini içine almak istediğini belli eden açlıktan ve bunu alamadığı için hissettiği kızgınlıktan alev alev yanmaya başlamıştı. Çakmak çakmak olmuş ateşli gözlerini kocasının gözlerine dikmek ister gibi diğer elini kaldırıp, yüzü boynuna gömülü Taylan'ın saçlarını kavradı ve sertçe geriye çekerek adamın başını yukarı kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı.

"Şimdi!" dedi tıslar gibi. "Seni şimdi istiyorum. Bana istediğimi ver!"

Kullandığı emir kipi Taylan'ın gözlerinin içinde şimşeklerin çakmasına neden oldu.

"İstediğini almak için böyle savaşmana bayılıyorum."

Taylan boğuk bir sesle ona karşılık verdiğinde gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Taylan'ın dışarıdan görünen donuk ve soğuk duruşunun aksine yatakta nasıl bir adam olduğunu çok iyi bilen Hülya, o arzulu ve çılgın adama bir an evvel kavuşmak istiyordu. Taylan'ın bu oyuncu tarafını seviyordu aslında. Onu çıldırtan, aklını başından alacak duruma getiren adam, kimi zaman kontrolü tamamen Hülya'ya bıraksa da yine de tüm iplerin onun elinde olduğunu kanıtlarcasına davranıyordu. Hülya buna çoğu zaman öfkeden kudursa da sonunda aldığı

ödül nedeniyle adamın bu tavrına da bayılıyordu. Adamın her tavrına bayılıyordu... Taylan onu o kadar iyi tanıyordu ki yataktaki birlikteliklerini her defasında unutulmaz kılmayı başarıyordu. Hülya'nın çekimser, utangaç ya da tutuk davranmasına asla izin vermiyor, onu çıldırtmanın eşiğine getirip tamamen yoldan çıkararak fütursuzca ve kontrolsüzce davranmasını sağlıyordu. O anlarda Hülya iplerin ucunu bırakıyor ve Taylan'ın aklını başından alan ateşli bir dişiye dönüşüyordu. Sona vardıklarında her biri birbirinden benzersiz orgazmlar ikisinin de ödülü oluyordu.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu Taylan kısık boğuk bir sesle.

"Çok!" dedi Hülya aynı boğuk sesle ancak sesi sabırsızdı. Kalçasını yeniden yukarı kaldırırken kocasının gözlerinin içindeki kıvılcımlar adeta onun içindeki ateşi harlıyordu.

Taylan avucunun içindeki göğsü sertçe yoğurdu ve iki parmağının arasına aldığı iri tomurcuğu sıkıştırdı. Dudaklarını karısının kulağına yaklaştırırken Hülya yüksek sesle inledi.

Taylan dişlerinin arasından tıslar gibi bir sesle, "Seni nasıl becermemi istersin karıcığım?" diye sordu arzulu bir sesle.

"Çabuk ve sert," dedi Hülya bir an bile duraksamadan. Sabırsız ve arzuluydu.

"Çok yazık..." dedi Taylan sahte olduğu belli üzüntülü bir sesle.

Başını geri çekip dudaklarını yeniden karısının dudaklarına bastırdı. Dudaklarının arasına aldığı karısının dudaklarını açlıkla öpüyordu. Dilini kızın ağzından içeri soktu ve sertçe ağzının içinde dolaştırdı. Üst dudağını ezercesine öptü ve sabırsızca alt dudağına yeniden dişlerini geçirdi. Hülya artık başının döndüğünü hissediyordu. Kocası nefes kesici bir şekilde onu öperken beynindeki hücrelerin kısa devre yaptığını sandı. Saçlarının dipleri karıncalanıyor, başının derisine sanki minicik iğneler batıyordu. Sırılsıklam olmuş kadınlığı sızlıyordu. Ellerini yeniden kocasının sırtına koydu ve tırnaklarını adamın sırtına geçirerek aşağı doğru kaydırdı. Ağ-

zının içinde kocasının iniltisi patladı. Taylan ağzını karısının dudaklarından zorlukla uzaklaştırdı ve dağılmış saçlarıyla gerilmiş yüzünde gözleri yanarcasına kıza baktı.

"Bu sabah kendimi çok enerjik hissediyorum karıcığımm," dedi yine o çarpık gülümsemesiyle. "Ve ne kadar şanslıyım ki ilk toplantım öğleden sonra başlayacak."

Hülya ona sorarcasına bakarken gözlerinin içindeki hevesli ışıltılar parlamaya başlamıştı bile. Taylan gözlerini kıstı. Gözdağı vermek istercesine kendinden emin bir sesle devam etti.

"Çabuk ve sert olmayacak hayatım. Uzun ve sert olacak!"

Hülya kocasının ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına ona bakarken ne olduğunu bile anlamadığı bir hızla aniden ve çok sert bir darbeyle içinin dolduğunu hissetti. Dudaklarının arasından kaçan haz dolu çığlığa kendi bile şaşırdı. Gözleri iri iri açılarak kocasına baktığında, Taylan çabucak kendini geri çekip yeniden ileri bir hamle yaptı. Hülya, içini yeniden dolduran ani hamleyle kocasının altında yukarı doğru kaydı. Çığlığı yeniden odayı doldurduğunda, Taylan karısının yüzündeki hiçbir ifadeyi kaçırmak istemez gibi gözlerini kızın yüzüne sabitlemişti. Hülya'nın gözleri baygınca yukarı kalkarken göz kapakları aşağı düştü. Gırtlağından yukarı doğru fırlayan arzulu bir inilti dışarı taştı.

"Yeteri kadar sert mi hayatım?"

Taylan'ın erkeksi sesi Hülya'nın aklını başından alıyordu. Dili kuruyan dudaklarının üzerinde dolaştı ve gözlerini hafifçe aralayarak kocasına baktı. Yüzünde öyle memnun bir gülümseme vardı ki istediğini almış olmanın verdiği zevki yaşadığı belliydi. Buna rağmen meydan okuyan bakışlarını kocasına dikti. Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırıp gülümsedi.

"Daha iyisini yapabileceğini biliyorum..." diyerek karşılık verdi ve bir anlık duraksamanın ardından tek bir kelime daha ekledi: "...hayatım."

"İşte bu gözü dönmüş kadını seviyorum!" dedi Taylan hayranlıkla karısına bakarak.

"Ben de birazdan beni tüketecek olan adamı seviyorum."

"O adam seni çok fena becerecek güzelim!"

"Çalış köle!" dedi Hülya kıkırdayarak. Bakışları sevinçli ışıltılar nedeniyle parlıyordu. Önlerindeki birkaç saat unutulmaz olacaktı ve nasıl bir efor sarf edeceğini bildiği kocasının gözlerinde de bunu görmüştü. Taylan onu cennete taşıyacaktı. Her zaman yaptığı gibi...

* * *

Saatler sonra ikisi de gerçekten tükenmiş haldeydi. Üstünde yattıkları yatak çarşafları karmakarışık olmuştu ama umursamadılar. Taylan başını karısının karnına yaslamış, kollarını kızın bedenine sarmıştı. Hülya'nın bir eli yatağın üzerinde cansızca dururken, diğeri kocasının saçlarının arasında, kalın telleri parmaklarına doluyordu.

"Bu yorgunlukla işe gidebileceğine emin misin?" Hülya gözleri kapalı halde, alçak bir tonla sormuştu.

Taylan'dan ne olduğu belirsiz "Hmm," diyen bir ses çıktı.

"Hmm evet mi? Hmm hayır mı?"

"Hmm devam etsek mi?"

Taylan gözleri kapalı cevap verirken dudakları kıvrılmıştı. Hülya kocasının cevabıyla gülümsedi. O anda aklına gelmiş gibi yatağın üzerinde duran elini kaldırıp hafif bir şaplak attı adama.

"Bir daha beni kudurtma!"

Taylan gırtlaktan çıkan bir sesle kıkırdadıktan sonra karşılık verdi.

"Kızınca kontrolünü kaybediyorsun ve o zaman seni tutan ipleri bırakıyorsun. Gözü dönmüş halde sevişmen hoşuma gidiyor."

"Bir kadını o şekilde kıvrandırman hiç hoş değil!"

"Biliyorum... Ama sevişirken kontrollü olmanı sevmiyorum. Çok utanıyorsun... Gerçi utanmanı seviyorum... Ama ben senin içindeki o vahşi dişiyi istiyorum daha çok."

"Çok edepsizsin!"

"Karımla istediğim edepsizliği yaparım!"

Taylan'ın kestirip atarcasına verdiği karşılığa Hülya dudaklarını bükerek hak verdi. Taylan, ikisi arasında hiçbir du-

var bırakmıyordu ve tüm bunları yalnızca onunla yaşıyor olmak Hülya'nın da çok hoşuna gidiyordu. Kocasıyla arasında hiçbir engel istemiyordu. Kimi zaman çok utansa da Taylan her defasında hissettiği utancı yok etmesini sağlıyordu. Onlar karı kocaydı ve aralarında hiçbir engel olmamalıydı.

Hülya konuyu değiştirmek istercesine parmakları kocasının saçlarında dolaşırken tavana bakarak mırıldandı.

"Hayret. Neredeyse öğlen oldu ama kimse aramadı."

"Karan şirkettedir. O halleder."

"Çok mutlu değil mi?" diye sordu Hülya gülümseyerek.

"Evet. Hayatım boyunca görmediğim kadar mutlu artık." "Bunu aşmış olmalarına çok seviniyorum."

"İkisi de berbat çocukluk yaşamasalardı belki de aşamazlardı ama birbirlerini anlıyorlar. Belki onların yaşadıklarını yaşamayan çiftler aşamazlardı ama durumu kabul etmelerini sağlayan örnekler belli."

İki haftadır hepsinin hayatı sakin bir düzende gidiyordu. Karan ve Sina'nın problemlerini kabullendikleri ve hayatlarına nasıl devam edeceklerini belirledikleri günden beri hepsi olmadıkları kadar mutlu, sıradan bir hayat yaşıyorlardı. Karan yeniden şirkete gidip gelmeye başlamıştı ve Sina evde Sarya'ya bakarken bir yandan o da yine işine dönmüştü. Gerçi yine çoğunlukla evden çalışıyordu ama geçen günler içinde ortaklarıyla her şeyi yeniden görüşmüşler ve daha emin adımlar atmaya başlamışlardı. Askıda kalan her şey toparlanmış ve daha sağlamlaşmıştı şimdi işleri. Sarya'nın varlığı nedeniyle Sina çoğunlukla evde kalıyordu ama bazen ofise gitmesi gerektiğinde Hülya bakıyordu Sarya'ya. Artık bebek hepsinin varlığına alıştığından, ilk günlerdeki gibi değildi. Sina'nın yokluğunda eskisi kadar zorluk çıkarmıyordu.

İber'in yeni okuluna başlaması Eylül'ün ilk haftalarına denk gelmişti. Özel bir kolej olduğu için devlet okullarından önce başlamışlardı ve bu süreç İber'in adaptasyonu için de bir fırsattı. Öğleden sonraları yine kulüpteki antrenmanlarına gidiyor, akşam eve dönüyordu. Karan, Nazif'i İber'e tahsis etmişti ve çocuk Nazif'le birlikte sabah okula gidiyor, öğle-

den sonra Nazif onu okuldan alıp kulübe bırakıyordu. Akşam yine çocuğu kulüpten alarak eve getiriyordu. İber yoğun bir temponun içindeydi ama şikayetçi değildi. Okulun ilk günü biraz gerginlik yaşasa da umduğundan iyi geçirmişti. Son aylarını Karan'la geçirmesi ve ortaya çıkan içindeki gerçek benliği, özgüvenini yerine getirmişti ve olağan bir uyumu vardı. Her ne kadar okuldaki diğerlerinden farklı olsa da bunu çok dert ediyor görünmüyordu. Diğer çocukların tavırlarının karşısında daha olgun bir duruşu vardı. Kendi yaşıtlarının biraz ötesindeydi ve bu durumu kabullenmiş gibi onu mutlu eden şeyleri yapıyordu yalnızca. Antrenmanların da buna katkısı vardı. Onu çağırdıklarında çalışması olduğunu söyleyerek atlatabiliyordu okulda yeni tanıştığı gençleri. Kulüptekilerle daha iyi anlaştığı su götürmezdi. Henüz okuldakilerle alışık olmadığı ortamlarda olmak istediğini sanmıyordu. Onların ilgisini çeken şeylere karşı ilgisinin olmadığını fark ettiğinde kendisini zorlamıyor ve gerçekten istediği şeyi yapıyordu. Hayatının bundan sonraki kısmında, başkalarını memnun etmeye çalışmaktan çok kendini mutlu eden şeyleri yapmayı hedeflemişti. Bu konuda Karan ve Sina umduğunun bile ötesinde onu desteklemişlerdi.

"Kendini kimseye sevdirmek zorunda değildi ve çevresindekiler onu olduğu gibi kabul etmek zorundaydılar."

Hem Karan hem de Sina birbirlerinden habersiz aynı cümleyi kurmuşlardı ona. İkisi de yalnızca İber'in mutluluğunu istiyorlardı ve İber'in seçimlerine karşı saygılıydılar. Sina, kimi zaman İber'in biraz daha yaşıtları gibi olmasını isterken yaşadıklarının buna engel olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu. İber diğer çocuklardan farklı olarak, çok erken yaşta almıştı çoğu sorumluluğu ve bir babaya babalık yapmaya çalışması çocuk ruhunu epey örselemişti. Zamanından önce olgunlaşmıştı. Üzerine oturan ağırlık kolay kolay vazgeçebileceği bir şey değildi. Buna rağmen İber şaşırtıcı bir şekilde Karan'ın yanındayken yaşının çocuğu gibi davranıyordu. Şımarmıyordu, çocuksu hareketler yapmıyordu ama Karan'ın yanındayken gerçekten yaşına uygun davra-

nıyordu. Kimi zaman şakalaşıyorlar, bazen Sina yüzünden çekişiyorlar, birlikte plan yapıp uyguluyorlar ve çokça aşağı salonda yaptıkları birebir maçlarda keyifli zaman geçiriyorlardı. Bazen onlara Taylan ve Salim'de katılıyordu.

Taylan hiç ummadığı bir şekilde İber'in ona her "amca" deyişinde göğsünün kabardığını hissediyordu. Bu duyguyla yeni tanışmıştı ve henüz tam olarak çözümleyememişti. Son günlerde Karan ve İber'i izledikçe, aklından sürekli aile olmanın çok da kan bağıyla gerçekleşmediğini görüyordu. Onları aile yapan kan bağı değildi, birbirlerine duydukları sevgileriydi. İber, Karan'ın gözünün içine bakıyor, Karan'ın koruyucu gözleri İber'in üstünden hiç çekilmiyordu.

"Haftaya İber'in doğum günü."

Hülya'nın düşünceli mırıltısı Taylan'ın düşüncelerini böldü.

"Plan yaptınız mı Sina'yla?"

"Her sene pastasını alır, bizde kutlardık. Bu sene farklı bir şey yapalım istiyoruz ama Sina'yla konuştuğumuzda, İber ne isterse onu yapmaya karar verdik. Sanırım çocuk ilk defa içinden geldiği şeyi yapmak ister."

"Daha önce neden içinden geldiğini yapmadınız ki?"

"Sence?" dedi Hülya kızgın bir sesle. Ardından karşılık beklemeden devam etti. "Hazar manyağı yüzünden. İber'e aldığımız hediyelerin boşa para harcamak olduğunu söyleyip çocuğun canını sıkardı. Biz de çoğu zaman gizli saklı annemin evinde kutlardık. Birkaç kere, daha küçükken lunaparka falan götürmüştük. Çok eğlenmişti... Ama onu bile gizli saklı yapmak zorunda kalırdık. Geri zekalı parazit o gün harcayacağımız paralara kendisinin ihtiyacı olduğunu söylerdi. Gidip kahvede okey oynayacak ya... İhtiyacı da o!

Pis, tek hücreli yaratık!"

Hülya'nın kızgın sesi Taylan'ın başını kaldırıp karısına bakmasına neden oldu.

"Sıkma canını. Artık o herif onlara yaklaşıp canlarını sıkamaz. İber'in bu sene gönlüne göre kutlamasını sağlayacağız. Üzülme sen."

"Taylan..." dedi Hülya minnettar bakışlarını kocasına indirerek. "Siz var ya, yemin ediyorum kardeşinle cennetliksiniz. Bir çocuğun hayatını kurtardınız. Sina önünde sonunda alırdı onu ama yaşanacakları düşündükçe tüylerim ürperiyor. Karan biraz absürt bir yol izledi gerçi ama sonuca bakınca kızamıyorum ona. Ben daha çok İber öğrendiğinde hissedeceklerinden korkmuştum ama duruma bakılırsa çocuk kırgınlığını kalbine gömmeyi tercih etti. Hayatı boyunca o kırgınlık çıkmayacak içinden biliyorum ama öte yandan, o parazitten kurtulduğu için omuzları da hafifledi, bunu görebiliyorum."

Taylan yüzünü çevirip dudaklarını Hülya'nın karnına bastırdı. Yeniden bakışlarını karısına kaldırdı.

"İber çok iyi bir çocuk. Yaşadıklarını hak etmiyor. Şu an hak ettiği her şeye sahip ve böyle de devam edecek."

Hülya gözlerini kısarak kocasına baktı. Yalnızca ikisinin bildiği konudan söz ettiğini belli edercesine sordu.

"Karan bilmiyor değil mi?"

Taylan kaşlarını olumsuzca kaldırdı.

"Gerek yok. Canını sıkmaktan başka bir şeye sebep olmayacak. Ayrıca biliyorsun, hallettim ben onu. Ağzını açıp tek laf edemez artık."

"Yine de yarın öbür gün bir yerde karşılaşırlarsa, baban ağzından bir şey kaçırırsa ve Karan o zaman duyarsa kötü şeyler olur diye korkuyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Endişelenme. Anlaştığımız gibi Sina'ya da bir şey söyleme."

Hülya başını salladı. Aylar önce yaşadığı şey yeniden aklına gelince istemsizce gerildi. Taylan onu yatıştırmak ister gibi karısının bacağını okşadı. Başını yeniden karnının üzerine bıraktı.

Karan'ın İber'i almak için ödediği para aylık raporlarda ortaya çıktığında, babası soluğu şirkette almıştı. Miktarın büyüklüğü adamın sinirden köpürmesine sebep olmuştu. Karan'ın parayı nereye ödediğini dahi öğrenmişti. Şirkette hala ona sadık adamların olduğu gerçeğini de Taylan o zaman

tamamıyla anladığında, bu durum işine de gelmişti. Ertesi hafta şirkette epey bir temizlik yapması gerekmişti.

Aylık raporlar babasına ulaştığında, Karan'ın hesabına geçen para ve sonrasında kime ödeme yaptığını öğrenmek adam için zor olmamıştı. Karan'ın yazdığı çeki kimin tahsil ettiğini öğrenmesi onun için çocuk oyuncağı idi. Üst düzey banka yetkilileri, onun istediği bilgiyi seve seve verirlerdi elbette. Vermişlerdi de. Ardından edindiği bilgiler ve ona ulaşan kayıtlar da üstüne tuz biber ekmişti. O da soluğu şirkette almıştı. Tesadüfen o gün Hülya şirkete, Taylan'ın yanına gitmişti. Birlikte öğle yemeği yiyeceklerdi. Taylan'ın babası Ayhan hışımla dalmıştı odaya.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Taylan'ın adamın odaya girişine verdiği ilk tepki gözlerini devirmek olmuştu. Son kez annesi de bu şekilde girmişti içeriye. Hülya onun işini bitirmesini beklerken uzun kanepede bacak bacak üstüne atarak oturmuş, bir dergiye bakıyordu ve Taylan, çıkmadan önce yazdığı son mailin tam o sırada gönder tuşuna basmıştı. Koltuğunu geriye çevirerek bomba gibi içeri düşen babasına baktığında, Hülya'nın da çekingen bir tavırla bacaklarını düzeltip, dergiyi sehpaya bırakarak kaybolmak ister gibi geriye yaslandığını fark etmişti. Karısına çabuk bir bakış atıp dik durmasını işaret ettiğinde, Hülya yalnızca bir saniye süren bakıştan ne demek istediğini anlamış ve aniden yerinde daha dik oturmaya başlamıştı. Karısı ile bakışlarıyla anlaşabildiklerini fark ettiği ilk an da o gündü. Yalnızca bir saniyelik bir bakış bile ikisinin birbirlerine ne demek istediğini anlatıyordu ve onlar birbirlerini çok net anlıyorlardı.

"Ne yapıyormuşuz baba?" dedi Taylan bıkkın bir sesle. Hoş geldin ya da benzeri kibar girişleri o da geçmişti. Bu durum can sıkıcıydı ve artık onlara anladıkları dilden konuşması gerektiğini epey zaman evvel anlamıştı.

"Senin, Karan'ın hesabına geçen paranın miktarından haberin var mı? Üstelik onu ne için kullandığını biliyor musun? Buna nasıl izin verirsin? Onca parayı sokağa atmasına nasıl

müsaade edersin?"

Taylan babasının susmasını ister gibi elini kaldırıp, "Önce sakince oturur musun şuraya? Seninle yüksek sesle tartışmak istemiyorum," dedi Ayhan'ı şaşırtan otoriter bir tavırla.

Adam kaşlarını çatıp kızgınlıkla oğluna baktı birkaç saniye. Ardından birbirine bastırdığı dudaklarını inceltti ve ters bir bakış atarak masanın karşısındaki koltuğa oturdu sinirli bir tavırla.

Odanın içinde Hülya'nın varlığını fark ediyordu ancak kıza yalnızca kısa, küçümseyen bir bakış atmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kızın varlığını kabul etmeyen bir tavır takınması, anlaşılan o ki o an onun için en doğru tavır gibi görünüyordu.

"Şimdi anlat," dedi Taylan dirseklerini masaya dayayıp sakin bir yüzle babasına bakarak.

"Bu ayki raporlar geldi. Karan'ın hesabındaki hareket dikkatimi çekti. Bu kadar büyük bir meblağı hesabına gönderilmesi hiç normal değil."

"Baba, Karan'ın kendi hisseleri var. Neden doğru değilmiş? Kendi parasını istediği gibi harcar."

"Ben onun harcadığı tek bir kuruşa karışmadım şimdiye kadar! Ama tek kalemde bu miktar kabul edilemez!"

"Nedenmiş o?"

"Ne demek nedenmiş? O parayı nereye harcadığını biliyor musun sen?"

Ayhan'ın kızgın, kendinden emin çıkan sesi kendi haklılığına inandığını o kadar belli ediyordu ki bunu gözden kaçırdığını düşünüp küçümseyerek oğluna bakıyordu.

Taylan başını sallayarak onayladı.

"Evet, biliyorum nereye gittiğini. Bu Karan'ın tasarrufu ve parasını nasıl harcamak isterse öyle harcar."

"Ne idüğü belirsiz bir çocuğu evlat edinmiş!" diye neredeyse bağırdı Ayhan. "Çocuğu resmen satın almış diyebiliriz hatta!"

Adamın susmasını uyaran bir tonla, "Baba!" diyerek bu kez Taylan sesini yükseltti.

"İber ne idüğü belirsiz bir çocuk değil. Karan'la birbirlerini seviyorlar ve Karan'ın oğlu o artık!"

"Saçmalama! O sadece açgözlü bir adamın oğlu. Karan'ın oğlu falan değil. Ne oldu? Kardeşinin yaptığı saçmalıklardan canı sıkıldı, şimdi de başka bir oyuncak mı buldu kendisine? Ama bayağı pahalı bir oyuncak doğrusu!"

Ayhan'ın tiksintiyle buruşan yüzü, Taylan'ın gözlerinin tehlikeli bir şekilde kısılmasına neden oldu. Dişlerinin arasından tıslarcasına, "Baba! Seni son kez uyarıyorum, kelimelerine dikkat et!" dedi alçak, tehlikeli bir tonla.

"O parayı hisselerinden düşeceksin!" dedi Ayhan, Taylan'ın uyarısına aldırmayarak. İşaret parmağını kaldırıp tehdit eder gibi sallıyordu. "Bu kadar müsamaha yeter! Bir kalemde bu kadar parayı gözden çıkarabiliyorsa bunun bedelini ödemek zorunda. Hayatı boyunca tek bir kuruş kazandırmadan yalnızca benim verdiklerimi tüketti. Artık yeter!"

"Sen ona yalnızca para verdin ve emin ol, senin onun hayatı boyunca ona harcadığın paradan fazlasını Karan iki senede çıkardı bile!"

Ayhan inanmadığı belli bir yüzle, yeniden küçümsercesine yüzünü buruşturdu.

"Saçma sapan konuşma. O yalnızca para harcamasını bilir."

"Çünkü bunu ona sen öğrettin! Önüne para koyarak başından attın ve o da senin verdiğin parayı, tıpkı istediğin gibi senden uzak durarak harcamasını öğrendi."

Ayhan yalnızca bir saniye yüzünden geçen suçluluğu hızla yok ederek dik dik Taylan'a baktı. Dişlerinin arasından tıslar gibi uyaran bir sesle, "Özel hayatımızı yabancıların yanında tartışmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi.

İşaret etmese de odada bulunan Hülya'nın varlığından söz ettiğini hepsi biliyordu. Taylan sinirle kısılmış gözlerini babasına dikip, "Karım o benim! Sen belki karına yabancılık hissediyor olabilirsin ama benim en yakınım, karım!" dedi iğneleyici bir sesle.

Hülya duyduklarıyla gerilse de ses çıkarmadan yerinde

oturmaya devam ediyordu. Bakışları kocası ve Ayhan arasında gidip geliyordu ve Ayhan'ın sözleri bir an içinde bir sızıya neden olsa da Taylan'ın cevabıyla içine su serpilmiş gibi hissederek yerinde kendinden emin oturmaya devam etti.

Taylan, bu konuşmanın tatsızlaşacağından şüphe ederek bir an evvel bitirmesi gerektiğine karar verdi ve aniden sakinleşerek arkasına yaslandı. Oturduğu geniş, deri koltuk hafifçe sallandı. Bakışlarını, kendisini dikkatle inceleyen babasına dikerek her zamanki soğuk, kendinden emin ifadesini yüzüne oturttu ve bekletmeden indirici darbeyi vurdu.

"Anlaşılan sana sadık adamlar, sadece harcanan paraların dökümünü gönderiyorlar ama senin de bildiğin gibi bu defterlerin bir de kazanç sütunu bulunuyor. Onlardan da söz ediyorlar mı sana? Son iki senede, senin yere göğe sığdıramadığın ve hala onlarla çalışmamız konusunda ısrar ettiğin avukatlarının ve yöneticilerinin ne hatalar yaptıklarını da raporladılar mı?"

Ayhan anlamadığı belli bakışlarıyla oğluna bakarken Taylan devam etti sözlerine.

"İşler yoğunlaştıkça tek başıma her yere yetişemez oldum ve onlara güvenmeyi seçtim. Ama ne oldu? Son beş sene içerisinde yapılan sözleşmelerin tüm açıklarını Karan ek sözleşmelerle kapadı. Son iki senedir tüm sözleşmeler onun elinden geçiyor ve ortaya çıkardığı hatalar akıl alacak gibi değil. Senin yöneticilerinle avukatlarına güvensek şimdiye kadar milyon dolarları kaybetmiştik ve tüm bu kayıpların önüne Karan geçti. Neden sence tüm sözleşmelerde son zamanlarda onun imzası var, hiç düşündün mü? Senin aklını kaybetmene neden olacak o 1 milyon doların elli katından fazlasını kurtardı. Sadece bir senede üstelik. Onca inşaat sözleşmesi, bankalarla yapılan anlaşmalar, taşeronlarla yapılanlar dahil ne tür saçmalıkların önüne geçtiğine dair bir fikrin var mı? Karan'ın harcadığı paraları sana yetiştirenler, kazandırdıklarını da söylüyorlar mı?"

Ayhan huzursuzca yerinde kıpırdandı ve bakışlarını kaçırarak odanın içinde dolaştırdı.

"Onun işten anladığını düşünmüyordum. Sadece zaman geçirsin diye şirkette tuttuğunu sanıyordum. Eskisi kadar saçmalamadığının farkındayım ve onu kontrol ediyorsun diye düşündüm."

"Ben onu kontrol etmiyorum baba!" dedi Taylan keskin bir sesle. "Ben Karan'ı hiçbir zaman kontrol etmedim. Ben sadece onu sevdim. Kardeşim o benim! Ne kadar zeki, ne kadar başka bir adam olduğunu sen de bilsen, onu gerçekten tanısan, belki sen de severdin ama hiçbir zaman bunu yapmadın. Vebalıymış gibi uzak durdun ondan!"

Ayhan cevap vermeden bakışlarını oğluna çevirdi ve geldiğinden beri ilk defa durgun bir yüzle baktı Taylan'a. Sanki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Taylan derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Yeniden gözlerini açtığında dirseklerini tekrar masaya koyarak öne eğildi.

"Baba hayatımda senden ilk defa ricada bulunuyorum. Bu konuyu kapat ve bir daha açma! Bu paranın hesabını sorma Karan'a. Hayatını bir düzene oturttu ve hiç olmadığı kadar huzurlu şimdi. Senden rica ediyorum, asıl şimdi ondan uzak dur. Şimdiye kadar hep uzak tuttun madem, bundan sonra da ondan uzak dur ve onu kıracak bir şey yapma. Kardeşimin ilk defa tutunacak bir şeyleri var ve onun mutlu olmasını istiyorum. İber'i evlat edindi ve onun babası olmaya talip oldu. Bunu kabul et. Görmediği, bilmediği bir şeyi yapacak ve iyi bir baba olmaya çalışacak. Şimdiye kadar onu hiç desteklemedin. Yine destekleme ama köstek de olma! Yeter artık baba! Gerçekten yeter! Çocuğun huzurlu bir nefes almasına izin verin. Şimdiye kadar kendi günahını ona yükledin ama artık yeter! Karan'dan uzak dur ve bu konuyu kapat. Durumu kabullen! Hiçbirimize geri dönülmez adımlar attırma. Senin için çok geç olabilir ama biz huzurlu yaşamak istiyoruz ve maalesef gördüğüm kadarıyla bunu annem ve senden uzakta yapabileceğiz yalnızca."

Taylan'ın darbeye benzer sözlerinin ardından başlayan Ayhan'ın suskunluğu ve ortama taşıdığı gerilim, neredeyse elle tutulur bir hale gelene kadar uzadı. Taylan gözünü bile

kırpmadan babasına bakmaya devam ederken Hülya nefesini tuttuğunu fark etmiyordu bile. Ayhan bu süreçte aklından neleri geçirdiğine dair dışarıya tek bir açık vermeden ifadesiz bir yüzle düşünüyordu. Neden sonra, sessizlik içinde geçen epey bir sürenin ardından bakışlarını Taylan'a çevirdi.

"Anlıyor mu bu işlerden?" diye sordu Karan'ı kastederek. Sesindeki minik tını farklılığı Taylan'ın keskin kulaklarından kaçmadı. Gözlerinde gurur ışıltısıyla gülümsedi.

"Zehir gibi!"

Ayhan düşünceli bakışlarını odanın içinde gezdirdi bir süre. Belli belirsiz yukarı kalkan omuzlarına Taylan gözlerini kısarak baktı. Çok iyi tanıdığı Ayhan'ın o anda omuzlarının gururla kalktığına emindi ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Buna anlam veremese de adamın senelerin alışkanlığını bir anda bırakmayacağını da biliyordu. Ayhan kabullenmişçesine başını salladı.

"Bu konuyu kapatacağım."

Sesi neredeyse duyulmayacak derecede alçaktı. Gitmek üzere aniden yerinden kalktı. Odada yarım tur dönerek etrafa baktı ve Hülya'yla göz göze gelince çabucak gözlerini kaçırdı. Taylan ayağa kalktığında Hülya da yavaşça kalmıştı. Taylan ellerini ceplerine sokup rahat bir ifadeyle babasına bakarken, Ayhan kaçamak bir bakışı Hülya'ya atıp ağzının içinde geveler gibi, "Bir akşam yemeğe çıkalım... Hep birlikte..." diye son anda eklediği iki kelimeyle sözlerini bitirdi. Sesi ifadesizdi ancak Taylan garip bir şekilde bunun zeytin dalı olduğunu hissetmişti.

"Olur. Annemi ikna edebilirsen."

Ayhan çabucak oğluna bakarken gözleri tasvip etmez gibi hafifçe kısılmıştı. Taylan omuz silkti umursamazcasına.

"Tatsız bir yemek yemek istemiyorum. Hazımsızlık yapıyor." Sesi alaycıydı.

"Son zamanlarda kendine fazla güvenli ve küstahsın."

Ayhan azarlar gibi karşılık verdiğinde, Taylan sinirlense de bir yandan hoşuna giden karşılığı yapıştırdı.

"İş hayatımdaki başarımı buna borçluyum."

Oğullarının kendisinden daha başarılı olduklarını görmek adama garip bir tatmin duygusu veriyordu. Karısının tüm aşağılamalarına rağmen oğullarının zekasının ve becerisinin tüm sebebi onun genleriydi. Karısı onu sürekli küçümsese de şu anki lüks hayatını devam ettirmesini sağlayan tek şey onun zekâsı ve o zekayı genleriyle devrettiği oğullarıydı. Göğsünü hafifçe öne çıkarıp omuzlarını kaldırarak kapıya yönelirken Taylan'ın arkasından seslendiğini duydu.

"Temizliğe başlıyorum, haberin olsun."

Taylan'ın ne demek istediğini o kadar iyi anlamıştı ki başını hafifçe omzunun üzerinden geriye çevirerek, "Aksini düşünmemiştim bile," diye kendinden emin karşılık verdi. Son kez Hülya'dan tarafa göz atıp, başını belli belirsiz hafifçe sallayarak odadan çıktı.

"Bana hoşça kal mı dedi baban?"

Hülya kaşlarını çatıp gözlerini kısmış, kapanan kapıya bakarken son anda gördüğü kısa jeste anlam vermeye çalışıyordu.

"Öyle yaptı sanırım."

"Merhaba demeden hoşça kal demesi garip oldu."

Hülya düşünceli bir sesle konuşurken Taylan kısa bir kahkaha attı. "Ayhan Turanlı'nın garip tavırlarından biri daha," dedi umursamaz bir omuz silkişle.

Hülya, başını kocasına çevirip anlamadığı şeyi öğrenmek istercesine, "Ne temizliğinden söz ettin? O anladı ama ben anlamadım," dedi masumca kocasına bakarken.

"Şirket temizliği hayatım."

Taylan sırıtarak karısına bakarken, Hülya hayretle bakıyordu ona şimdi. Şirket temizliğini Taylan'ın yapacağı düşüncesi saçma gelse de bu işlerin nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Sen şirketi mi temizleyeceksin? Ne alaka? Bunun için koca şirkette kimse kalmadı mı?"

Taylan kızın asılmış yüzüne bakarak kahkaha attı.

"Hülya bazen gerçekten çok saf oluyorsun. O temizlikten söz etmiyorum güzelim?"

"Ne temizliği o zaman?"

"Babama içerden bilgi veren ve istemediğim adamlar... Hepsini işten çıkaracağım."

Hülya'nın kaşları neredeyse saç diplerine kadar yukarı kalktı. İri iri gözlerle baktı kocasına.

"Casuslarını yani..." dedi şaşkın bir sesle. "Kim olduklarını biliyor musun?"

Taylan başını salladı.

"Evet hayatım. Casusları şirketten temizlemek lazım. Bundan sonra tüm kontrolün bende olduğunu kabul etti nihayet."

"Öyle mi yaptı?"

Hülya birçok şeyi kaçırdığını fark ediyordu. İki adam karşılıklı atışmıştı ve o sadece söylenen kelimeleri değerlendirirken Taylan'ın babasının tüm yüz ifadesini ve tavırlarını da değerlendirdiğini anladı. Sarf edilen kelimelerin dışında başka bir konuşma yapılmıştı ve Hülya bunu hiç anlamamıştı bile.

O günden sonra şirkette epey değişiklik olmuştu ve şimdi her şey çok daha iyi bir düzende devam ediyordu. Ekip daha dinamikti ve Karan tıpkı babasına söylediği şekliyle zehir gibiydi. Öyle kıvrak zekâsı vardı ki her türlü anlaşmada, şartları onlardan yana çevirmeyi beceriyordu. Taylan geçmişte olduğu gibi tek başına savaşmıyordu her şeyle. Karan sayesinde bir zamanlar hayal ettiği gibi kendisine ayıracak zaman bulabiliyordu ve bunu da karısıyla değerlendiriyordu.

Tıpkı bu sabah olduğu gibi... Karısıyla muhteşem bir sevişmenin ardından sohbet edebiliyor ve bir yerlere yetişme stresi yaşamıyordu. Karan yapılması gerekeni onsuz da yapabilirdi ve öğleden sonra katılacağı toplantısı hariç zamanını şu anda olduğu gibi yatakta keyifle geçirebilirdi.

"Sence İber'e ne hediye almalıyız?"

Taylan'ın sesiyle Hülya'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Bence hep birlikte olmamız onun için benzersiz bir hediye olacak. Çocuk ilk defa doğru düzgün bir aile ortamı yaşayacak."

"O zaman o gün için rezervasyon yaptıralım, akşam yemeğine dışarı çıkalım hep birlikte."

"Sina'yla konuşayım önce. Ne yapacağımıza karar verelim, sonra planlarız. Hediye konusunu da sen merak etme. Ben hallederim."

"Birlikte alalım ama..." Taylan başını kaldırıp hevesle baktı karısına. Hülya kıkırdadı.

"Sen İber'den daha çocuksun."

"Karım sayesinde. İçimdeki çocuğu ortaya çıkarıyor." Hülya avucunu Taylan'ın yanağına bastırdı.

"Benim kocam da içimdeki çocuğu hep canlı tutuyor."

İkisi de sevgi dolu gözlerle baktılar birbirlerine. Taylan birden göz kırparak bedenini yukarı doğru çekti ve karısıyla yüzünü aynı hizaya getirdi.

"Özge'den ne haber?"

Hülya kısa bir kahkaha attı. Özge'nin Taylan'la tanıştığı gün yine gözlerinin önüne gelmişti.

"İyi... İşe gidip geliyor. Bu sıra çok heyecanlı biliyorsun."

"Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Resmen ilk görüşte aşk oldu."

"Çok güzel bir gündü ama değil mi? Sık sık yapmalıyız bence."

"Yaparız güzelim. Hatta haftaya, İber'in doğum gününe her ikisi de gelir zaten, yine hep birlikte eğleniriz."

Hülya başını sallarken, Taylan'ın gözlerine hızlı bir bakış atarak gözlerini kaçırdı. Söyleyeceği şeyin onu huzursuz ettiği belliydi.

"Özge haftaya evine döneceğini söyledi." Taylan kaşlarını kaldırdı sorarcasına.

"Sebep?"

"Artık iyileştiğini, burada kalmasının doğru olmadığını söyledi. Eleni de gelecekmiş ay sonu. Onu yalnız bırakamam dedi."

"Karan'ın bırakacağını sanmıyorum. O giderse Sina'nın aklı Özge'de kalacak. Sina huzursuz olunca Karan huzursuz olacak."

Taylan'ın düşünceli sözlerine Hülya onaylayarak başını salladı.

"Biliyorum ama Eleni bir yana, Özge sanırım kendisini huzursuz hissediyor. Buranın kirasını karşılayacak gücü yok. Aldığı maaş kendisine ancak yetiyor. Kira ödemesi gerekmediğini söyledim ama kabul edemeyeceğini ve 1 aylık misafir olduğunu söyledi. 1 aylık misafirliği bitince evine dönecekmiş. Eleni'yi de bahane ediyor işte."

Hülya'nın tatsız sesine Taylan teselli eden bir tavırla gülümsedi. Elini kaldırıp kızın omzunu okşadı ve dudaklarını hafifçe kızın dudaklarına dokundurdu.

"Üzülme sen. Bir çaresi bulunur. Özge aileden. Hiçbir yere gidemez. Ayrıca Karan'ın ne kadar ikna edici olduğunu biliyorsun. Sina'nın suratı düştüğü anda, ne yapar eder Özge'yi burada tutacak bir yol bulur. Tekrar o tehlikeli semte dönmesine izin vermez."

Hülya inanmak ister gibi başını salladı. Özge'yi seviyordu. Başına gelenleri öyle vakur kabullenmiş, öyle gerçeklerle yüzleşip kendisine bir yol çizmişti ki boyun eğmiyordu. Kendi kendine yetmeye çalışırken, ona yapılmış onca kötülüğe rağmen yılmıyor, içindeki sevgiyi etrafına saçmaya devam ediyordu.

"Özge'nin hikayesini anlatmadın bana."

Taylan'ın sesiyle düşüncelerinden kopan Hülya yüzünü buruşturdu sıkıntıyla. Bakışlarını kocasına kaldırdı. Taylan düz bakışlarını karısına dikmişti. Yüzleri aynı yastıkta birbirine dönüktü.

"Anlatmaya yüreğim el vermiyor."

"Çok mu kötü?"

Hülya derin bir nefes çekip geri bıraktığında, dudaklarından çıkan nefes Taylan'ın yüzüne vurdu. Taylan gülümseyerek gözlerini yumdu ve meltem havası estiren karısının nefesini içine çekti. Hülya elini kaldırıp kocasının yanağına avucunu bastırdı. Alçak, düz bir sesle Özge'nin yaşadıklarını kocasına anlatmaya başladı. Taylan, Hülya'nın ifadesiz tutmaya çalıştığı sesine rağmen nasıl bir üzüntü yaşadığı-

nı hissediyordu. Duyduğu kelimeler kulaklarına çarptıkça kaşları çatılarak karısını dinledi. Nihayet Hülya, "İşte Sina bulmuş sonradan onu... Kimliğini halletmiş, bir süre sonra doğru düzgün iş bulunca Eleni'nin binasına taşınmış, sıradan bir hayat yaşamaya başlamış. İşle ev arası yaşıyor tabii ama rahatsız edenler çok oluyor belli ki. Sürekli savunmada oluşu ve kavgacı yanı bu yüzden. Kendini koruma güdüsü... Bazen korkuyor düzeninin bozulup yeniden geçmişe dönmek zorunda kalacağından. Canla başla işine sarılmış. Tekrar düzgün bir iş bulması zor. Her ne kadar kadın gibi görünse de anlaşılmayacak gibi değil. Herkes iş vermiyor onlara. Verseler de tacize açık oluyorlar. Neyse ki çalıştığı firmanın müdürü kadın ve anladığım kadarıyla çok destekliyor. İşini de iyi yapıyor. Gördün işte, doğal bir sevimliliği var. Cana yakın, sevgi dolu. Sanırım seviyorlar onu çalıştığı yerde, o da memnun işinden," diyerek sözlerini tamamladı.

"Bir abi, böyle bir şeyi nasıl yapar?"

Taylan yerinde doğrularak sırtını yatağın başlığına dayarken yüzü gerilmişti ve çenesinin oynamasından dişlerini sıktığı belli oluyordu.

"O kadar çok var ki böyleleri," diyen Hülya da doğrularak sırtını başlığa yasladı. Çarşafı çekerek koltuk altlarına sıkıştırdı ve göğüslerini kapadı. "Abisi şerefsiz diyelim, ya anne babasına ne demeli? Korumadılar bile onu. O şerefsiz herifin tarafını tuttular."

Taylan kararmış gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Perdeleri açmadıkları için içerisi hala loştu ancak neredeyse öğlene gelmek üzere olduğundan sabaha oranla daha aydınlanmıştı içerisi.

"Biliyor musun? Karan'ın Sina'ya dediği her şey çok doğru ve benim kardeşim gerçekten adam gibi adam. Doğurmakla ya da döl vermekle anne baba olunmuyor."

Kardeşiyle bu uzun süreç içerisinde çok konuşmuşlardı ve Karan inandıklarından bir adım geri atmamıştı. Bu inançla Sina'yı inandırmış, kendisine güven duymasını sağlamıştı. Taylan en başından beri onu desteklemişti, dediklerine bir

kez daha hak verdi.

Karı koca bir süre sessizliklerinin içinde kayboldular. Uzun bir süre sonra Taylan hareketlenerek doğruldu ve yataktan çıktı. Çıplaklığından çekinmeden eğildi ve karısını öptü.

"Ben duşa giriyorum hayatım. Sonra beraber bir şeyler atıştıralım, işe gideyim."

Hülya gülümseyerek kollarını kocasının boynuna doladı. Dudaklarını adamın boynuna bastırdı.

"Eşlik edeyim sana duşta?" dedi yüzünde seksi bir gülümsemeyle kur yaparcasına.

Taylan gülerken gözleri parlıyordu. Kollarını karısının beline sarıp yukarı kaldırdı.

"Hiç sormayacaksın sandım."

* * *

Bundan 2 hafta evvel Karan ve Sina'nın nihayet kesin olarak huzura erdikleri günün ertesinde, hep birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Sina ve Karan akşam yemeğine, Özge ve diğerleriyle birlikte Hülya ve Taylan'ı da davet etmişti. Gerçi Hülya'nın davet beklediği yoktu, ne yapar eder yine giderdi yemeğe.

Sina'nın kapısını çaldığı o günü hiç unutmuyordu. Kriz geçirdikten 4 gün sonraydı ve Karan daireye yaklaştırmamıştı bile Hülya'yı. Delirmişti kız. Kaç defa Karan'la telefonda tartışmıştı ama adamı geçememişti. Sina'nın bitkin ama mutlu yüzünü gördüğünde ağlayarak sarılmıştı kıza. Öyle özlemişti ki arkadaşını. Sina'yla kahve eşliğinde uzun uzun dertleşmişlerdi. Tıpkı eski günlerde olduğu gibiydi her şey.

Sina biraz mahcup biraz mutlu bir yüzle, "Bu akşam hep birlikte yemek yiyelim istiyoruz. Ailecek..." dediği anda, bunun onun için ne denli önemli olduğunu bildiğinden, sabırla sözlerini bitirmesini beklemişti. Duraksayarak, sorarcasına ona baktığı anda hızla atılıp kıza sarılmış ve "Senin ailen benim kızım. Kocamı kaptığım gibi geliyorum. Bir de davet mi bekleyeceğim?" demişti şakıyarak. Ardından çabucak eklemişti.

"Sahra'yla Demir de geliyorlar mı?"

Sina kollarını Hülya'ya sararken başını salladı.

"Aradım gelecekler. Uzun uzun konuşmasak da Sahra'ya da anlattım durumu. Akşam daha rahat konuşuruz yüz yüze... İbo'yu da arayacağım birazdan."

"Ay korkudan açamaz o telefonu."

Hülya kıkırdayınca Sina da eşlik etmişti. İbo'ya kızgınlığını gömeli çok olmuştu. Sadece İbo bunu bilmiyordu henüz.

"Korkunun ecele faydası yok. Az biraz üzerine gideyim de terleteyim azıcık."

"E başka kimler var?"

"Özge'yi çağıracağım. Şimdilik biz bizeyiz. Sevgi teyzeyi de çağırmak istiyorum. Karan onun da gelmesini istedi."

Hülya'nın yüzü düştü. "Annem yine bilmem neredeki bir arkadaşına gitti. Şu turlara katıldığı gruptaki arkadaşlarından biri. Hafta sonu dönecekmiş."

Sina'nın yüzü düşse de başını sallayarak kabul etti.

"O zaman İber'in doğum gününde bir araya geliriz."

Hülya hevesle başını salladı. "Eee yardım etmemi ister misin? Geleyim birlikte yapalım yemekleri."

"Yok... Karan evde bugün de. Sarya'yla ilgileniyor şimdi. Ben birkaç saati seninle geçireceğimi söyledim. Gerçi her zamanki gibi hoşlanmadı ama buna ihtiyacım olduğunu anlıyor. Yarın başlayacak işe. Bu akşamki yemekleri birlikte yapmamızı istedi. İlk defa evimizde kalabalık misafir ağırlayacakmışız, her şeyi birlikte yapmamızı istiyor."

Hülya mutlu bir gülümsemeyle başını sağ omzuna yatırdı.

"Çok sevindim kızım ya... İkinizin böyle huzurlu ve mutlu olmanızı öyle çok bekledim ki yemin ediyorum sevinçten içim içime sığmıyor."

"Biliyorum," dedi Sina mahcup bir ifadeyle yüzünü indirerek. "Kabullenmem zaman aldı. Belki daha önce söyleseydim bunların hiçbiri yaşanmazdı ama korkularımın esiri olmuştum."

Hülya anlayışlı gözlerle ona bakıyordu gülümseyerek. Başını kaldırıp o da zorlukla da olsa gülümsedi.

"Gerçi her şerde vardır bir hayır derler. Bu süreç ikimiz için de ağır bir sınav oldu belki ama galiba biz o zor sınavı geçtik. Bundan sonra, ömrümün sonuna kadar en ufak bir kuşku hissetmeden Karan'la birlikte olabilirim. Benim için yaptıkları, yaşadıkları benzersiz şeyler. Her zaman kıymetini bileceğim sevgisinin."

Konuşurken aşağı eğdiği başını birden kaldırarak yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle devam etti. "Sarya da var... Eğer gitmeseydim hiçbir zaman onunla karşılaşamazdım ve başka türlü şeyler düşünmek yüreğimi sıkıştırıyor. Karan da ben de acı çektik ama ödülümüz galiba Sarya oldu. Hepimiz birbirimize şifa olacağız sanırım. İber çok mutlu ve onun o huzurlu yüzünü görmeyi inan bana hiçbir şeye değişmem."

* * *

O akşamki yemek için Karan'ın dairesine onlardan evvel giden Özge'nin, kapı açılıp da içeri giren Hülya ve Taylan'ı gördüğünde verdiği tepki uzun süre konuşacakları ve güleceklerı bir malzemeydi.

"Ohaaa... Kız bu ne?" demişti Özge ağzı bir karış açık şaşkınlık ve hayranlıkla Taylan'a bakarken.

Taylan bir an duraksayarak kıza bakmış, ardından etrafında gözlerini dolaştırarak Özge'nin neyden bahsettiğini anlamaya çalışmıştı. Hülya ve Sina kahkahayı basarken, Karan kollarını Sina'nın beline dayayarak kızın sırtını göğsüne yaslamış halde ayakta dikiliyorlardı.

"Kız bana bak! Kocama sarkarsan yemin ediyorum kestirmeye kıyamadığın pipini keserim senin."

Hülya'nın şakalaşarak kurduğu uyarıcı sözler Sina'yı daha çok güldürmüştü. Taylan yüzünü buruşturarak karısına bakarken, Özge Hülya'ya çemkiriyordu.

"Kız sen bu meymenetsiz suratla bu adamı nasıl tavladın? Allah kahretmesin seni. Hep diyorum Allah çirkin şansı versin! Ohaaa kız bu ne allasen? Nerde satıyorlar bunları? Ay ben de gidip alacağım."

Taylan kurulan cümlelerin şaşkınlığıyla bir karısına bir

Özge'ye bakıyordu. Söz edilenin kendisi olduğunu anlaması uzun sürmemişti ama çekincesiz bir tavırla, açıkça ortaya dökülmesi onu da afallatmıştı ama yine de çok çabuk toparlanmıştı.

"Özge herhalde?" dedi elini ileri uzatarak. Yüzünü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama karşısındaki tip öyle sevimli bir tavır ve dürüst bir hayranlıkla kendisine bakıyordu ki her an kahkaha atabileceğinden korktu.

Özge ellerini birbirine sürtüp endişeyle baktı uzatılan ele.

"Ay bilemedim valla. Dokunsam böyle içim bir hoş olacakmış gibi hissediyorum."

"Özgeee!!!" diye Hülya çemkirerek ileri atıldı ve Taylan'ın havadaki eline iki eliyle sarılarak kendisine çekti.

"Kızım valla gebertirim seni. Saçını başını yolarım. Ay bir de açık açık yürüyor kocama be!"

"Kızım ne yürümesi... Koşarım ben bu adama..."

Taylan'ın yüzünde hiçbir ifade okunmuyordu. Donuk gözlerle Özge'ye bakmaya devam ederken kolunu karısının beline dolayarak kendisine bastırdı. Hülya'nın yüzü endişeyle gerilmiş gibi görünüyordu. Öldürecek gibi Özge'ye bakıyordu ancak Özge haince kıstığı gözleriyle sırıtarak kızı izliyordu. Sina, Karan'ın kolları arasında dönerek yüzünü Karan'ın göğsüne gömdü ve kahkahalarla sarsıldı. Karan kollarını sıkıca ona dolarken sırıtarak abisinin yüzüne baktı. Onun nasıl bir karşılık vereceğini tahmin ediyordu ve o anın gelmesini bekliyordu.

"Ağzından akan salyaları sil!" dedi Hülya dik bir sesle.

"Ay mendilim evde kalmış! Tüh! Yanımda olsa şöyle bir yere atardım." dedi Özge bakışlarını süzerek. Kalçasını hafifçe sallayarak eliyle yere bir şey atar gibi bir hareket yaptı Taylan'a bakarken.

"Hmm epey demode bir hareket," dedi Taylan dudağını bükerek ciddi bir sesle. "Ama ben daha çok saçlarımı okşa diye emir kipi kullanan kadınları seviyorum," deyip, göz kırptı ciddi bir tavırla çenesini sallayarak. "Var mı sende o numaralar?" diye sordu.

Özge'nin gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. Taylan'ı zorlayacağını düşünürken kendisi kalakalmıştı hayretle.

"Yuhhh! Kız bu iki kardeş de çok densiz! Öbürü de çükümden uzak dur dediydi," deyiverdi birden.

Sina yeniden kahkaha atarken Hülya da ona eşlik etti. Rol yaptığı endişeli tavrı daha fazla devam ettiremeyerek kocasına yaslandı.

"Hadi beni tebrik et! Kocam yıkılıyor değil mi?" Sesindeki ve yüzündeki gurur gözden kaçacak gibi değildi.

Özge burnunu kıvırıp, küçümseyerek yüzünü buruşturdu. "Kedi olalı bir fare tutmuşsun!"

Bu kez ciddi bir tavırla ileri adımladı ve elini uzattı. "Memnun oldum enişte. Yalnız şaka bir yana harbiden maşallahın var. Allah sahibine bağışlasın."

Taylan gülümseyerek elini uzattı. Özge'yle tokalaşırken bakışlarını Karan'a çevirdi.

"Haklıymışsın koçum. Doğru tespit."

Karan bilmiş bir yüzle başını salladı tek kaşını kaldırarak. Özge bir adım geri çekilirken bakışları ikisi arasında gidip geldi.

"Ne tespiti?"

"Senin başını bağlamayı görev edindik. Karan'ın uygun bulduğu kısmetin doğru bir tespit olduğuna şimdi ben de inandım."

"Ay ne kısmeti? Valla de?" dedi Özge heyecanla Karan'a bakarak. "Hala lafı var, kendi yok ortada."

"Hafta sonuna ayarlıyorum. Kahvaltıya dışarı çıkıyoruz. O zaman tanışacaksın."

Karan'ın kendinden emin sesi diğer iki kızın da merakla ona bakmasına neden oldu. Sina, Karan'ın kollarının arasından çıkarak başını kaldırıp adama baktı.

"Sen ciddi misin?"

Karan bakışlarını kıza indirdi. Aniden gözlerinin içine dolan yoğunlukla baktı kıza. Kimseyi umursamadan başını eğdi ve hızlı bir öpücüğü Sina'nın dudaklarına bıraktı.

"Evet ciddiyim," dedi başını sallayarak. "Bence çok yakı-

şacaklar."

"Kim?" dedi Sina merakla. Biraz evvelki öpücüğe bile tepki verememişti.

"Sürpriz!" dedi Karan sırıtarak.

"Hadi oğlum ya. Açım ben. İşten geldim. Sofraya geçelim artık. Var mı daha gelecekler?" diyen Taylan'ın sesi bakışmalarını böldü. Karan dudaklarını bu kez Sina'nın başına bastırdı.

"Ben İber'i çağırayım. Sarya'yı da alıp geliyorum. Demirler on dakika içinde burada olacaklar. İbo da yolda. Sanırım aynı anda varırlar."

O akşam çok keyifli bir yemek yemişlerdi. Özge bütün gece ara ara sorarak merakını gidermeye çalışmıştı ama ne Karan ne de Taylan tek ipucu vermemişlerdi ona. Gizemli gülümsemeler ve bilmiş birer yüz ifadesiyle birbirlerine bakarak kızı iyice meraktan çatlatmışlardı. Gerçi tek kıvranan Özge olmamıştı. Sina, Sahra ve Hülya da merakla kıvranmışlardı ama tatmin edici cevapları alamamışlardı.

İbo kapıdan girerken gergindi. Sina'nın ona tepkili olacağından emindi ve bunun kaçınılmaz olduğunu bildiğinden uzatmamak için bu akşam özellikle gelmişti. Bunun bir an evvel bitmesini ve kozlarını paylaştıktan sonra eskisi gibi olmalarını istemişti. Sina İbo'yla karşı karşıya geldiğinde ve hareketsizce ona baktığında, gerginlikle kıza bakmıştı o da. İlk kelimelerin ağırlığına kendisini hazırlamış, gerilen omuzları, sıkılı yumruklarıyla beklemişti. Ancak Sina onu gerecek kadar uzun bir süre gözlerine bakıp kollarını iki yana açarak, "Gel buraya geri zekâlı. Yine yaptın dostluğunu," dediğinde, bir an algılayamayarak kıza bakmıştı. Algılayamadığı gibi savunma dolu bir tavırla çabuk çabuk konuşarak söze girmişti.

"Ya valla ben senin iyiliğin için yaptım kızım. Seni satmak değil yani. Ben seni asla satmam. Ama bu adam burada kıvranırken sen de orda tek başına kıvranırken saçmaydı ayrı kalmanız. Yoksa bana kalsa normal değilsiniz yani... Ama ne yapayım? Sizi anca birbiriniz paklarsınız diye düşündüm."

"Biliyorum oğlum niye yaptığını. Kızmıyorum artık. As-

lında o zaman da kızmadığımı fark ettim. Sadece kafam çok karışıktı ve sağlıklı düşünemiyordum."

İbo kuşkuyla gözlerini kıstı. "Valla mı diyorsun? Küs değilsin değil mi bana?"

"Ben sana nasıl küseyim be? İnsan dostuna küser mi?"

Sina'nın sıcak bakışlarıyla İbo nihayet derin, rahatlatıcı bir nefes alıp kızı kollarının arasına çekti.

"Oh be kızım! Çok korktum lan bana küstün, bir daha konuşmayacaksın diye. Ama seni öyle görünce gerçekten çok canım yandı. Bir şey yapmadan duramazdım. Doğrusu o değildi."

"Biliyorum," diye mırıldandı Sina İbo'ya sarılarak. "Teşekkür ederim. Her şey için. Hep yanımda olduğun ve ben fark etmediğimde bile benim iyiliğimi düşündüğün için."

"Her zaman kızım. Her zaman yanımdayım ben."

O akşamın uzun denecek bir süresini Sahra'ya ayırmıştı. İki kardeş, diğerleri kendi aralarında sohbet ederken başka bir köşedeki geniş kanepede yüzleri birbirine dönük, uzun uzun konuşmuşlardı. Gün boyunca ve o akşam Karan ve İber sayesinde Sina çok fazla ayakta kalmamıştı. Ayakları artık sargılı değildi ama yere her bastığında hala kesiklerinin sızısını hissediyordu. Her ne kadar bunu belli etmese de Karan'ın sürekli üzerinde tuttuğu keskin gözlerinden kaçmıyordu sıkıntısı ve doğal olarak onun ortalıkta fazla dolaşmasına da izin vermiyordu. Yemek sonrası ortalığın toplanmasına da yardım etmesine izin vermemişti. Herkes masadan kalkıp el birliğiyle ortalığı toplarken, Sina çoktan Karan tarafından taşınarak şimdi oturdukları kanepeye yerleştirilmişti bile.

Sahra sık sık Sina'nın yüzünü okşuyor, arada sarılarak yanağını öpüyordu.

"Çok özledim seni. Öyle çok merak etmiştim ki bazen aklımı kaçıracak gibi oluyordum."

"Biliyorum canım. Özür dilerim ama çok çaresizce kapana kısıldığımı hissetmiştim. Çok doğru düşünüp hareket etmediğimin farkındayım. Şimdi geriye dönüp baktığımda geçen zamana üzülsem de birçok şeyi çok daha net görme-

mi sağladığının da farkındayım olanların. Karan'ın yaşamak zorunda kaldığı şeyler içimi çok sızlatıyor. Telafi etmem imkânsız ama elimden geleni yapacağım."

"Çok daha iyi görünüyor. Bu akşam ellerinin titrediğini de hiç fark etmedim. Gerilimden uzaklaştıkça o da rahatlıyor sanırım."

Sina başını salladı. "Dünden beri ben de çok fazla fark etmedim. Sanırım ikimiz de iyileşeceğiz yakın zamanda."

"İnşallah."

"Evdekilerden haber var mı?"

"Asiye ablayla konuşuyorum sık sık. İyi. Seni özlemiş ama. Döndüğünü henüz söylemedim. Yurt dışında sanıyordu seni. Olanları anlatmadım ona. Boşu boşuna canı sıkılsın istemedim. Zaten sıkıntılı bir hayatı varken bir de bunu dert etmesin kendisine... Babamı da biliyorsun işte." dedi Sahra bıkkın bir yüz ifadesiyle omuz silkerek.

"Hazar?"

Sahra göz devirerek derin bir nefes aldı.

"İş kurmuş kendisine. Evden ayrıldı birkaç ay önce..." dediğinde, Sina şaşkınlıkla baktı ona. "Tabii bilmiyorsun sen... Karan'dan parayı aldıktan sonra evden ayrıldı. Lüks bir sitede ev tuttu kendisine. Altına da araba çekti. Kalan parayla iş yapıyormuş. Ortak bulmuş kendisine ama İbo'nun dediğine bakılırsa uzun sürmezmiş o parayı kaptırması. O ne anlar ki işten güçten."

"Karan söz etmişti," dedi Sina düşünceli bakışlarını aşağı indirerek.

"Bak şimdiden uyarayım Sina. Yarın öbür gün yine zırlayarak senin ya da benim kapıma gelirse asla yüz vermiyoruz. Oğlunu satan bir adama benim acımam olamaz artık. Hee deseydi ki ben beceremiyorum, oğluma bakamıyorum, para falan istemem hiç değilse oğlumun geleceği kurtulsun, üzerindeki haklarımdan vazgeçiyorum. O zaman az da olsa bir sempatim olurdu ama sırf para için İber'den vazgeçti ya benim gözümde sinek kadar değeri yok artık. Sen de vicdan yaparsan sana yemin ederim, yüzüne bir daha bakmam. Sen

gittikten sonra az yalvarmadım ona İber'i hiç değilse bana versin diye. Tabii para veremedim ya kabul etmediydi. Çeki görünce hemen Karan'a vermiş çocuğu. Yahu Allah'tan adamı tanıyoruz da maksadını biliyoruz. Ya aynı şeyi bir yabancı yapsa ne olacaktı? Düşündükçe çıldırıyorum. O günlerde Karan'a da çok kızmıştım ama sinirim daha çok Hazar'aydı. Yoksa Karan'ın İber'e zarar vermeyeceğini en baştan biliyordum. Senin öğrenince kırılacağını da bildiğimden kızgınlığımı Karan'dan çıkardım."

"Biliyorum," dedi Sina alçak bir tonla. "Merak etme. Hazar'ın artık bende yeri yok. İkimiz de elimizden geleni yaptık onun için. Kolaya kaçmayı tercih ediyorsa bedellerini de kendisi ödeyecek bundan sonra. İber'e yaklaşabileceğini de sanmıyorum. Anlattıklarını Karan söyledi bana. Ortak olduğu adamları tanıyormuş. Birkaç aya bütün parasını tüketir dedi. Öyle bir şey olursa yeniden İber'e yanaşacağını düşünmüştüm ama Karan'ın buna izin vereceğini sanmıyorum. Zaten şu an sakin duruyorsam ona güvendiğimden. Yarın öbür gün yine gelirse bana ağlar, sızlar, vicdan yaptırır ama Karan yutmaz böyle bir şeyi. İber'e yaklaştırmaz bile. Tek tesellim de bu zaten."

"İber'in doğum günü için ne yapacağız?"

Sahra konuyu değiştirerek daha güzel şeylerden bahsetmek istediğini belli ediyordu. Sina gülümsedi şefkatle.

"Ona sormak istiyorum. İlk defa, gerçekten içinden ne geliyorsa onları yapalım istiyorum. İber ne isterse onu yapacağız."

"İyi fikir ama şimdi o çekinir istemez bir şey."

"Merak etme ben sakin bir zamanda konuşup öğreneceğim." Gülümseyerek kardeşine baktı. "Biraz da sizden bahset. Nasılsınız Demir'le? Her şey yolunda mı? Ne zaman çocuk yapacaksınız? Ben ne zaman teyze olacağım?"

Sahra yüzü pembeleşerek kısa bir kahkaha attı. Sina'nın içinde bulunduğu durum nedeniyle çocuk yapmak konusunda içinde hep bir tedirginlik vardı ve ev kredisini öderken öteledikleri bu konu, kısmen de olsa içini rahatlatıyordu ama

şimdi her şey başkalaşmıştı. Sina'nın yüzünde hatırlayamadığı kadar uzun bir süre sonra ilk defa huzur ve kendiyle barışmışlığı görüyordu. Heyecanlı bir tonla konuşmaya başladı.

"2 ay sonra evin kredisi bitecek. Epey rahatlayacağız. Biliyorsun çok uzamasın diye epey yüklü taksitler ödüyorduk ama şükür bitti işte. Demir'le konuştuk... Kredi bittikten sonra ufak ufak çocuk konusunu gündeme alalım dedik. Kendimizi buna şartlandırmayacağız ama korunmayı bırakacağız. Artık Allah kısmet ederse... "

"Hayırlısıyla olur inşallah. Sakın sıkıntı yapma kendine. Her şeyi oluruna bırak. Ben senin harika bir anne olacağını biliyorum. Demir'e de babalık çok yakışacak..." Gözlerini huşu içinde yukarı kaldırdı. "Düşünsene ben de teyze olacağım. Aileye minik bir bebek daha katılacak." Bakışlarını kardeşine indirip hevesle devam etti. "İnşallah Hülya'yla denk gelir hamileliğiniz, birlikte büyürler."

Sahra şefkatle gülümsedi. Elini uzatıp Sina'nın yanağını okşadı. Emin olmak istercesine bakışlarını kardeşine dikti. "İyisin değil mi? Artık kesinlikle üzülmüyorsun? Sakın hiçbir şeyi içine atma olur mu? Biz hep birlikte her şeyin üstesinden geliriz. Yeter ki sen mutlu ol."

"Mutluyum Sahra. Gerçekten. Artık üzülmüyorum. Hatta böyle olması gerektiğini anlıyorum şimdi. Kendi çocuğumu doğurabilseydim ne Karan'la tanışabilirdim ne de Sarya'yla. İkisine de sahip olabilmemin tek nedeni kendi çocuğumu doğuramıyor olmamdı. Allah bana bunu yazmış ve inan çok güzel yazmış. İkisini de hiçbir şeye değişmem. Sakın endişelenme. Ben gerçekten iyiyim."

Sahra, Sina'nın samimi ve içten sözlerini destekleyen berrak ve duru gözlerine bakınca emin olmuştu. Sina şimdi gerçekten mutluydu.

İki kardeş geçen zaman içinde olanları konuşmaya devam ederlerken, Hülya Özge'yle çene çalıyordu. Erkekler kendi aralarında sohbet ederken İber kanepede, Karan'ın yanına oturup, başını omzuna yaslamıştı. Sarya göğsünde yatıyordu ve çocuklar tarafından çevrelenmiş olmasından hiç rahatsız

görünmüyordu. Birkaç defa boşalan şarap kadehlerini doldurmasını isteyen İbo'ya çıkışarak, "Oğlum görmüyor musun? Çocuklarım var benim! Kalk kendin al, benimkini de doldur. Misafir tripleri yapma bana. Ne bozuyorsun keyfimizi," demişti.

"Harbi bu herifin içinde yatan bir Muazzez teyze varmış. Adam sanki bunun için doğmuş. Çocukları varmış!" diye söylenerek karşılık vermişti İbo. "Git yatır o zaman çocuklarını. Geç olmadı mı onlar için?"

Karan rahat bir tavırla İbo'ya karşılık verdi.

"Kızım uyuyor zaten. Sohbetin çok sıkıcı geldi ona. Oğlum büyüdü. Bizimle oturabilir. O yatacağı saati senden iyi biliyor merak etme."

Sina uzaktan gülümseyerek izliyordu İbo ve Karan'ın atışmasını. Bakışları Özge'ye kaydığında, onun yüzündeki hüzünlü gülümsemeye takıldı. Düşünceli gözleriyle İbo'yu takip ediyordu. Başını hafifçe çevirdiğinde Sina'yla göz göze gelmişti. Onun ne düşündüğünü anladığından, gözlerini bir saniyeliğine yumarak yeniden açtı ve başını belli belirsiz sallayarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. İbo, Özge'nin kalbinde muhtemelen her zaman kahraman olarak kalacak tek kişiydi. Sina, Özge'nin İbo'ya bakışlarında arzu ya da şehvet görmemişti. Saf bir sevgi, saf bir hayranlık vardı. En zor zamanında onu yargılamadan ona sahip çıkmış bir adama duyduğu katıksız güven ve aşktan daha yüce bir sevgi vardı kalbinde.

Gece yarısına doğru herkes ayrılmıştı. O hafta sonu hep birlikte kahvaltı edeceklerini söyleyen Karan'a kimse itiraz etmemişti. Merak hepsini ele geçirmişti.

9. BÖLÜM

Karan o hafta sonu, kahvaltı için kendi otellerinden birinin havuzlu terasında hazırlık yaptırmıştı. Boğaz manzaralı beş yıldızlı otele vardıklarında, görevliler yol göstererek terasa çıkarmışlardı misafirleri. Karan ve Sina çocuklarla birlikte hepsinden önce varmışlardı. Onların hemen peşinden, Özge'yi de alarak Hülya ve Taylan gelmişti. Kızların üçü de havanın güzelliği ve açık havada olacakları nedeniyle üzerlerine şort ve askılı bluz giyinmişti. Erkekler de keten şortlarla onlara uymuşlardı. Tipik bir hafta sonu geçiren sıradan bir aile gibiydi hepsi de.

Karan beyaz keten şortunun üzerine açık mavi, ince bir gömlek giyinmişti ve üsten açık bıraktığı birkaç düğme, Sina'nın gözlerinin sürekli genç adamın güçlü göğüs kaslarına kaymasına neden oluyordu. Neredeyse bir hafta olmuştu ve Karan verdiği sözü tutmuş ve bu süre içinde onunla sevişme girişiminde bulunmamıştı. Araları iyiydi, hem de şimdiye kadar olmadığı kadar iyiydi ama Karan'ın önceliği Sina'nın zayıf düşmüş bedenini güçlendirmekti. Sevgisini eksik etmiyordu her zamanki gibi. Eli her daim kızın üzerindeydi ancak Sina'nın toparlanabilmesi için elinden geleni yapıyordu. Bu durum Sina'ya bazen garip geliyordu. Karan'ı tanıdığı kadarıyla sabırsız bir adamdı ve isteklerine ulaşma konusunda, genelde yalnızca içgüdülerini dinlerdi ama bu kez önceliklerini değiştirmiş görünüyordu. Sina geçen zaman içinde yorgun düşen ruhu ve bedeni nedeniyle her ne kadar bu durumdan şikayetçi değilse de Karan'ı çok özlediği de su

götürmezdi. Bunun neticesinde de özlem dolu gözleri her an Karan'ın üzerindeydi.

Taylan her zaman üzerinde olan takım elbiselerin dışında farklı görünüyordu o gün. Lacivert keten bir şort ve beyaz gömlek içinde göz alıcı bir görüntüsü vardı. Karısının üzerindeki hayran bakışları Taylan'ın evham yaptığı her ana ilaçtı. Genç karısı öyle ışıl ışıl, parıltılı bir kadındı ki ona layık olmadığını düşündüğü her anda Hülya bakışlarıyla bu düşüncelerini yerle bir ediyordu. Kocasına deli gibi aşıktı ve bunu ne söylemekten ne de göstermekten çekiniyordu. Taylan'ı mest eden de Hülya'nın o duru samimiyetiydi.

Ancak o sabah hepsinden daha çok ışıldayan Özge'ydi. Bugün onunla tanıştıracakları kişiyi çok merak ediyordu ve özenle hazırlanmıştı. Anatomik yapısı erkek olsa da ince bedenin avantajını değerlendiriyordu. Gerçekten çok düzgün bacakları vardı ve giyindiği siyah kısa şort dar kalçalarının üzerinde çok güzel duruyordu. Silikonlu göğüslerini çok ortaya sermeyen beyaz bir atlet giyinmiş, gür saçlarını at kuyruğu yaparak örmüştü. Boynunda ince bir altın zincirin ucunda minik bir melek figürü sallanıyordu. Kollarına renkli birkaç bileklik ve parmaklarına hoş yüzükler takmıştı. Ayağındaki parmak arası şık sandaletleri ne çok alçaktı ne de çok yüksek. Yürüdükçe salınan kalçaları ve genel tavrıyla, uzaktan bakan birinin kesinlikle kadın diyeceği bir doğallık ve şıklık barındırıyordu. Bebeksi yüzü çok hafif yaptığı makyajıyla ışıl ışıldı. Erkek olarak kalmaya karar verse muhtemelen bebeksi yakışıklığı birçok kadını baştan çıkarırdı ama o tercihini çok önceleri yapmıştı ve bu kadınların bir kaybıydı belki de.

Hava çok güzel ve güneşliydi. Karan oturacakları masanın üzerine devasa bir şemsiye açtırarak gölgede rahat etmelerini sağlamıştı. Sarya masanın yanına çektikleri arabasının içinde uyukluyordu ve İber de halinden memnun görünüyordu.

"İber... İlgini çekerse otelin içinde dolaşabilirsin. İstersen bir görevli seni gezdirsin"

Karan, İber'e gülümseyerek bakarken omzunu hafifçe sıkmıştı sevgiyle. İber gözleri parlayarak başını salladı.

"Kahvaltıdan sonra, siz sohbet ederken ben gezerim o zaman."

"Tamam koçum. İstersen sonra havuza da girebilirsin."

İber'in yüzü duyduklarıyla düşmüştü. "Havuz olduğunu bilmiyordum. Mayo almadım ki," deyince Sina göz kırparak ona baktı ve "Merak etme benim haberim vardı. Koydum ben çantaya mayonu. Ne zaman istersen değişirsin üzerini," diye karşılık verdi. Çocuğun yüzündeki sevinçli gülümseme, bir kez daha onun her şeye değer olduğunu hissettirdi. İber öyle minnetle bakmıştı ki Sina'ya, kızın yüreği sızladı.

Sina'nın onun için her şeyi düşünmesi, kendine bu derece değer vermesi çocuğu çoğu zaman şaşırtsa da güven dolu bakışlarını Sina'ya kaldırıp gülümsedi ve "Sen çok iyi bir annesin. Her şeyi düşünüyorsun," demekten kendini alamadı. Bakışları tam bir teslimiyetle Sina'ya dikilmişti. Sina gözlerine hücum eden yaşlara zorlukla hâkim oldu.

"Anneler düşünür tabii koçum," diyen Karan araya girdi. Sina'nın duygusallaşıp gözyaşlarına boğulmasını engellemek için şakacı bir sesle devam etti. "Babaları da ihmal etmeyelim yalnız. Bak Sarya'nın altını yine ben değiştirdim," dedi yüzünü buruşturarak.

İber kahkaha atarak karşılık verdi.

"Bu kız o kokuyla hepimizi öldürecek. Biyolojik silah ürettiği için mamasına ambargo koymalıyız."

"Mamaları sen bana bırak, senin koyacağın tek ambargo büyüdüğünde fink atacağı zibidilere olacak."

İber anında yüzünü astı ve söylenircesine karşılık verdi.

"Düşündükçe canım sıkılıyor baba. Sarya'yı üzen olursa bak şimdiden söyleyeyim, ağzını burnunu kırarım."

"Hop hoopp," diye Sina araya girdi hızla. Bir anda tüm duygusallığı kaybolmuştu. "Kıza baskı yapmak yok! O özgür bir kız olacak ve kendi kararlarını kendi verebilir. Onu üzen olursa da bununla başa çıkmayı kendisi öğrenecek. Siz karışmayacaksınız!"

"Ben asla söz vermiyorum!" dedi Karan ters bir sesle atılarak.

"Ben de!" diye destekledi İber asi gözlerle Sina'ya bakarak.

"Çocuğu yoldan çıkarma Karan. Kibar bir abi olmasını öğret. Maço ya da barzo bir abi olmasını istemiyorum."

"Neden maço oluyormuş? Kız kardeşini koruyanlar barzo mu oluyor?"

Karan dik dik Sina'ya bakıyordu. Sina gözlerini devirdi.

"Siz korumuyorsunuz! Yaptırım uyguluyorsunuz. Sarya kendi kararlarını kendisi verecek." Birden yüzünü buruşturarak sıkılmış gibi başını iki yana salladı. "Neden bunu şimdi tartışıyorum ki sizinle? Zamanı gelince ben kızımı desteklerim!" dedi burnunu havaya dikerek.

Karan ters ters Sina'ya baktı. Başını kızın başına eğdi ve kulağına fısıldayarak, "Isırırım o diktiğin burnunu. Benim kızımı kimse üzemez! Ayrıca bu üzerindeki şort da çok kısa. Ben bunu evde giyinirsin diye seçmiştim, dışarda giyin diye değil," dedi çabuk çabuk konuşarak.

"Çarşaf al o zaman sen! Ben dışarda çarşaf giyineyim?"

Sina başını hafifçe geri çekerek dik dik Karan'a bakıyordu o anda. Karan umursamazca cıklayarak yerinde dikleşti.

"Barzo muyum ben? Ben şortla dolaşırken yanımda çarşaflı kadın mı dolaştıracağım?"

"Gördüm valla. Var öylesi."

Sina'nın verdiği karşılığa Karan inanmayan bakışlarını çevirerek baktı kıza. Sina berrak gözlerle ona bakıp gülümsedi.

"Valla. Birkaç kez dediğin tipte çiftlere denk geldim otobüste. Adam İtalyan moda dergilerinden fırlamış gibi giyinirken, yanında yalnızca gözleri görünen siyah çarşaflı eşi vardı. Bir kez de aynen dediğin gibi şort giymiş, yakası bağrı açık, boynunda altın zincirleri parlayan bir adamın yanında yine aynı şekilde bir kadın görmüştüm."

"Otobüse binmek yok bundan sonra!" dedi Karan aksi bir sesle. "Kafan bulanacak!"

"Bence İber'le sen binme. Allah muhafaza örnek almaya kalkarsınız."

* * *

Herkes geldiğinde donatılmış masaya oturdular. İbo işi olduğu için katılamamıştı ama Sahra ve Demir de onlara eşlik ediyordu. Hepsi neşeyle kahvaltı yapmaya başladıklarında Özge başını Sina'ya doğru hafifçe eğip fısıldadı.

"Ee kahvaltıdan sonra mı gelecekmiş şu meşhur kısmet?"

"Galiba öyle gibi," dedi Sina dudağını bükerek. Onun da gelecek kişi hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve merakla bekliyordu.

O sırada çayları dolduran garson Karan'a bilgi veriyordu.

"Steven birazdan size eşlik edecekmiş Karan Bey. Oteldeki birkaç küçük aksiliği hallediyor."

Karan onaylayarak başını sallarken, "Steven kim?" diye sordu Sina merakla başını yanındaki adama çevirip.

"Otelin müdürü bir tanem. Otel sahipleri gelince doğal olarak bir merhaba demek istemiş."

Karan geçiştirir gibi kızı cevapladıktan sonra, Sina'nın fark etmediği çabuk bir bakışı Taylan'a attığında Taylan bıyık altı gülümsemişti.

İlk çaylarını içip kendi aralarında neşeli bir sohbet eşliğinde kahvaltıya devam ederken, terasın kapısından dışarı çıkan kişi onlara doğru gelmeye başladı. Yabancı olduğu uzaktan bile belli olan yakışıklı adam uzun boylu, kısa, kumral saçlıydı. Üzerinde kum rengi keten bir pantolon ve yakası açık beyaz gömlek vardı. Fit bedeni kendisine baktığını gösteriyordu. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle onlara yaklaştı. Karan ve Taylan ayağa kalktıklarında kırık bir Türkçeyle konuşmaya başladı şakalaşarak.

"Oturun oturun rahatsız olmayın. Patronlarımın ben gelince ayağa kalkması gururumu okşasa da kahvaltınızı bölmeyin lütfen."

Taylan ve Karan'la el sıkışıp kısaca hâl hatır sordular birbirlerine. Karan'la konuşurken birbirlerine "dostum" diye hitap etmeleri dikkat çekiciydi. Sanki uzun zamandan beri birbirlerini tanıyor gibi samimilerdi ve kısa bir süre karşılıklı

İngilizce konuşarak devam etmişlerdi bu konuşmaya. Masadaki herkes, Özge hariç gelen adamı izliyordu. Adamın garip bir sevimliliği vardı. Kırık Türkçesi ve gülümseyen yüz ifadesi, cana yakın tavırları izleyenlerin de gülümseyerek onlara bakmasına neden oluyordu. Taylan hâl hatırdan sonra masadakileri tanıştırmaya başladı tek tek.

"Sizi otelin müdürüyle tanıştırayım... Steven Decker. Kendisi İngiliz. Bir senedir oteli o yönetiyor." Bakışlarını yanındaki adama çevirdi. "Steven..." diyerek eliyle karısının omzunu okşadı. "Hülya, Eşim... Sina, Karan'ın eşi. Yanlarındaki delikanlı oğulları İber. Arabadaki minik, kızları Sarya. Küçük hanım şu an uyuyor, uyandığında tanışırsın." diyerek gülümsemiş ardından devam etmişti. "Sahra, Sina'nın kardeşi. Yanındaki de eşi Demir. Ve Sina'nın yanındaki hanım, Özge. Arkadaşımız ama aileden sayılır."

Steven tek tek herkesle tokalaşarak sıcak bir tavırla selamladı hepsini. Sina Taylan'ın tanıştırırken kullandığı kelimelere yalnızca gülümsemişti. Karan'ın eşi olarak tanıştırılması garip gelse de ses çıkarmamıştı. Özge çok alışık olmadığı ortamda kendisini rahatsız hissederek başını henüz kaldırmamıştı. Konuşmaların bitmesini bekliyordu. Otel müdürünün, patronlarını selamlamak istemesinin normal olduğunu düşünerek konuşmalara katılmamayı tercih etmişti. En son adını duyduğunda başını kaldırarak nezaketen de olsa selam vermek üzere bakışlarını adama kaldırdı ve öylece kalakaldı. Steven gözlerini Özge'ye çevirdiğinde göz göze geldiler

ve o da öylece kalakaldı. Mavi gözlerinin içi bir anda parlamaya başlamıştı. Elini uzattı, düzgün dişlerini ortaya döken bir gülümsemeyle, "Memnun oldum Özge. Hoş geldin," dedi Özge'nin içini hoplatan bir sıcaklıkla.

Özge çekinerek elini uzattı ve zorlanarak gülümsedi.

"Ben de memnun oldum."

Steven, Özge'nin yanındaki boş sandalyeye oturmak üzere bir adım attı ancak son anda hafifçe geriye dönerek elini kaldırdı ve köşede bekleyen garsona işaret etti.

"Ahmet, benim tavşan kanını getirebilirsiniz."

Sandalyesine yerleşirken bakışları sürekli Özge'nin üzerindeydi. Özge de sanki takılı kalmış gibi adamdan gözlerini çekemiyordu.

"Tavşan kanı mı?" diye sordu Sahra şaşırarak.

"Evet. Sizin çayınızı çok seviyorum. Tavşan kanı en iyi kıvam. Öyle değil mi?"

Adamın sevimli bir gülüşle verdiği cevaba masadakiler kahkaha atınca Demir adamı destekledi.

"Valla öyle. Tavşan kanı çayın yerini hiçbir şey tutmaz."

Steven başını sallayarak onayladı ve hemen yanındaki Özge'ye döndü.

"Beğendin mi oteli Özge?" diyen Steven, doğrudan ona bakıyordu. Diğerleri sanki masadan silinmiş gibiydi. Özge başını salladı ve sadece, "Güzel," diye cevapladı yüzü kızararak. Gerçi tam olarak her yerini görmemişti ama terasa çıkana kadar gördükleri bile etkileyici idi.

O sırada Steven'ın çayı gelince adam başını gelen garsona kaldırıp, "Ahmet, Taner Bey'e söyle, bahçedeki misafirleri ihmal etmesinler. Bugün çok kalabalık, yiyeceklerin hepsi zamanında çıksın. Mutfağa talimat versin, brunchın sıcaklarını hemen çıkarmasınlar ki soğumasın. Bir saat sonra servise başlasınlar. Buradaki servis de aynı şekilde yapılacak."

"Merak etmeyin efendim her şey talimat verdiğiniz gibi yapılıyor."

"Yoğun mu otel?"

Taylan'ın sorusuna Steven gülümseyerek döndü.

"Doluluk yüzde 80. Epey yoğunuz. Bugün havanın güzel olması nedeniyle, otel müşterilerinin dışında gelenler de olduğu için brunch çok kalabalık. Sizin yabancılar tarafından rahatsız edilmenizi istemediğimden terası kapadık. Yoğunluk bahçede bugün."

Taylan başını sallayarak adamın söylediklerini dinliyordu. Tekrar sohbet eşliğinde herkes kahvaltıya dönerken, Steven sık sık Özge'yle ilgilenerek yedikleri hakkında fikrini alıyordu. Özge adamın yakın tavrına şaşırsa da sıcak ve samimi ifadesi kısa sürede rahatlamasına neden olmuştu. Far-

kına bile varmadan ikisi sohbet etmeye başlamış, masadaki diğerlerinden kopmuşlardı.

Sina başını Karan'a yaklaştırarak merak ettiği soruyu yöneltti.

"Bugün hani sen Özge'yi biriyle tanıştıracaktın?" diye fısıldadı.

"Tanıştırdım ya," dedi Karan sırıtarak.

Sina'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Başı istemsizce yanında koyu bir sohbete dalmış olan ikiliye çevrildi ve yeniden Karan'a döndü.

"Gerçekten mi? Otel müdürü mü?"

"Steven'ın cinsel tercihleri Özge'ye çok uygun. İyi bir çift olacaklarını düşündüm. Hem ikisi de çok samimi ve sıcak insanlar. Bence birbirlerinden hoşlandılar da."

"Eşcinsel bir otel müdürü seçmiş olmanız çok ilginç," derken Sina hala şaşkındı. Çoğu işletmeci bu tür riskler almayı tercih etmezdi ve Taylan ve Karan'ın vizyonunu ve önyargıdan uzak olmalarını takdir etmişti.

"Adamın yatakta kiminle ne yaptığına değil, işini nasıl yaptığına bakarım ben," dedi Karan omuz silkerek. Kendi aralarında yalnızca kendilerinin duyabileceği bir tonla konuşuyorlardı. "Bakma sen böyle sevimli görünmesine, çalışanlara sor asıl. Herkese kök söktürür. Çok detaycıdır ve mükemmeliyet ister. Oteli o yönetmeye başladığından beri çok iyi geri bildirimler alıyoruz. Çok profesyoneldir. Özel hayatında bir süredir yalnız olduğunu biliyorum. İnsanların samimiyetsiz olmalarından şikâyet ediyordu. Özge'yi beğeneceğini düşündüm. İkisi de doğal ve samimi insanlar. Ben olur diye düşünüyorum."

Sina başını hafifçe yana çevirdi ve Özge'nin parlayan gözlerle Steven'ın kırık Türkçe ile anlattığı şeyleri dinlediğini gördü.

"Türkçesi çok iyi," diye mırıldandı Sina.

"Birkaç yıldır Türkiye'de. Steven benim Londra'daki üniversiteden arkadaşım. Değişik dillere karşı ilgisi vardır. O zamanlarda da Türkçe öğrenmeye çalışıyordu ve sık sık

sorularına maruz kalıyordum. Zeki bir adamdır. Türkiye'ye geldikten sonra da ilerletmesi çok uzun sürmedi. Gerçi aksanı bazen gülmeme neden oluyor."

Sina kaşlarını çattı. "Bence çok başarılı. O aksanla daha sevimli görünüyor. Dilimizi bilmesi bile şans. Yoksa nasıl anlaşacaklardı. Özge İngilizce bilmiyor ki."

"Eh o da artı olarak değerlendirdiğim bir özelliğiydi tabii."

Sina, Karan'ın kendinden emin tavrına karşılık veremeden, Hülya'nın kendisine kaş göz yaptığını fark edince ona baktı ve masanın üzerinden fark ettirmeden başparmağını kaldırarak, gözüyle yanındaki Özge'yi ve Steven'ı işaret etti. Hülya gözlerini açarak, "Gerçekten mi?" diye ses çıkarmadan dudak hareketleriyle karşılık verdi. Sina sırıtarak başını salladı. Sahra ikisi arasındaki işaretleşmeye katılıp başını sallayarak Sina'nın yaptığı jesti taklit etti. Masanın altından ellerini ses çıkarmadan birbirine vurarak alkış tuttu.

Kahvaltı boyunca kızlar kaçamak bakışlarla diğerlerini rahatsız etmemeye çalışarak onları izlediler. Sürekli birbirlerine gülümsüyorlardı. Hülya, "Oldu bu iş!" dediği anlaşılan şekilde dudaklarını oynattı yine. Hepsi de Özge adına mutlu olmuşlardı. Bir ara garsonlardan biri gelip Steven'ın kulağına bir şeyler söyleyince, adam sandalyesini geri iterek ayağa kalkarken, "Kusuruma bakmayın. Ufak bir sorunu halledip döneceğim hemen," diyerek bakışlarını özür diler gibi Özge'ye çevirdi. Özge kirpiklerini kırpıştırarak başını sallayabildi sadece.

Steven uzaklaşırken Özge hızla başını Sina'ya çevirdi.

"Kızım bu nasıl bir yaratık? Allah'ım, kalbim yerinden çıkacak," dedi gözlerini bayarak. Elini göğsünün üzerine bastırmıştı teatral bir edayla. "Enişteye söyle ben kısmet falan istemiyorum. Uzun süre bunu aklımdan çıkaramam, dertlerimle baş başa kalmak istiyorum," diyerek acınası bir ses çıkardı.

Sina kahkaha attığı esnada, Karan başını öne eğip Özge'ye baktı. Göz kırparak çenesini salladı.

"Nasıl? Kısmetini beğendin mi? Seçimi iyi yapmışım değil mi?"

Özge şaşkınlıkla gözlerini ardına kadar açtı. "Ay kısmet dediğin bu muydu?"

Karan başını sallayarak onaylayınca inanmadığı belli bir yüzle devam etti. "Deli misin enişte? Bu adam bana bakar mı?"

"Valla bana bayağı baktı gibi geldi," diyerek Demir atıldı masanın diğer tarafından. "Ağzının içine düştü. Bir eliyle beslemediği kaldı. Kızım, tam on ikiden vurdun."

Demir'in sözlerine hepsi gülmeye başlarken Özge hayretle bakıyordu.

"Ya ciddi misiniz?" Hızla bakışlarını Karan'a çevirdi. "Koskoca otel müdürü benimle ne yapacak? Vardır onun çevresinde elit tipler."

Karan aldırmaz bir baş sallayışın ardından ağzına bir lokma atarak, birkaç saniye ağzındaki çiğnedi ve aynı umursamazlıkla cevap verdi.

"Elit tiplerin zorlama tavırları onu çok sıkmış. Daha samimi ve sıcak birini istediğini söylemişti bana. Ama Steven'ı tanıdığım kadarıyla bence senden çok hoşlandı."

"Ay ne hoşlanması!" diye Hülya girdi araya. "Resmen çarpıldı. O neydi öyle? İkisine de kal geldi."

Sahra, "Kızım Özge, kaptın cillop oğlanı," dedikten sonra kahkaha attı.

"Ay siz ciddisiniz?" dedi Özge hala inanmadığı belli bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirirken.

"Ciddiyiz ciddiyiz..." diyerek bu kez Taylan girdi söze. "Sen de ciddiysen olur bu iş. Steven düzgün çocuk. Gerçi aşırı detaycılığı bazen sıkıcı oluyor ama özel hayatında iş hayatındaki gibi detaycı değildir herhalde."

"Ay detayını yiyeyim onun..." diyerek Özge arkasına yaslandı. Hala şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. "Bana detay versin, gerisine karışmasın! Detay benim göbek adım," dedi kendinden emin bir sesle.

Herkes tekrar gülmeye başlamıştı. Yalnızca Özge hala şaşkın bakışlarla onları izliyordu. Böyle bir şeye inanması çok güçtü. Adamın dış görünüşü muhteşemdi ve eşcinsel oldu-

ğunu daha ilk görüşte anlamıştı. Ancak bir o kadar doğaldı da tavırları. Özge'ye bakışları çok sıcaktı ve Özge sohbet ettikleri süre boyunca o kırık Türkçeyle sarf ettiği kelimelere bayılmıştı. Nazik ve kibardı. Hayranlıkla bakmıştı kendisine. İnanmakta zorlandığı şeyse, böyle iyi mevkideki birinin onunla ilgilenmesiydi. Şimdiye kadar karşısına çıkanlar alt tabakadan kaba tiplerdi. Her fırsatta onu aşağılamayı görev edinmiş, kendilerini inkâr eden ve erkekçilik oynayan ikiyüzlülerdi.

İber'in sesi duyulduğunda herkes bakışlarını çocuğa çevirmişti.

"Özge abla, bence hoşlandı senden. Üstelik senden hoşlanmasını sağlayan bir araba da yokken. Engin tecrübelerime dayanarak fikrimi söylüyorum."

"Engin tecrübeymiş!" diyen Sahra burnunu kıvırdı. "Ben sana demiştim ama. O kızın adında meymenet yoktu zaten."

Çocuğun kırılan kalbi yüreğine taş oturtmuştu. Aldırmamasını ve kısa sürede bunu unutmasını istiyordu. Sina elini uzatarak Karan'ın diğer tarafında oturan İber'in elini tuttu.

"Hala üzülüyor musun tatlım?"

Üzüntülü gözlerle İber'e bakarken çocuk çenesi sallayarak cıkladı.

"Yok yaa, ne üzüleceğim? İlk kalp kırıklığını yaşayıp atlattım işte. Önümüzdeki maçlara bakacağız artık."

Sina ardına kadar gözlerini ayırdı ve isyan dolu bir sesle karşılık verdi.

"Sana kim öğretiyor bunları ya? Tam üzüldü teselli edeyim diyorum, bir anda bir şey diyorsun dumur oluyorum."

İber omuz silkti. "Okuyorum. Çok okuyan çok bilirmiş."

Çocuğun kendinden emin, umursamaz tavrı Sina'nın kilitlenmesine neden olmuştu. Ağzı açık, tek kelime edemediği anda, Karan kolunu İber'in boynuna sarıp başını göğsüne yaslarken böbürlenerek konuşuyordu.

"Aslan oğlum benim! Örnek alın örnek! Analar neler yetiştiriyor!"

Sina gözlerini kısarak başını iki yana salladı. Kınayan bir

ifadeyi yüzüne oturtmuştu ancak Karan gururla bakıyordu ona. Gözlerinin içi gülüyordu. Göğsüne yasladığı İber'in başını öptü sevgiyle. Sina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu bu görüntüye. Baba oğulun aşırı özgüvenli olmaları onun çok canını sıkacağa benziyordu. İber önceden de hazırcevap bir çocuktu ama şimdiki özgüvene sahip değildi. Karan onu her anlamda etkiliyordu. Sadece kendisinin buna biraz sınır koyması gerekecekti. Belki biraz... Çok azıcık...

Günün geri kalanı hepsi için de güzel geçmişti ama en çok Özge için unutulmaz bir gün olmuştu. Steven tekrar aralarına döndüğünde gözlerini Özge'nin üzerinden ayırmamıştı. Kahvaltı sonrası kahvelere geçtiklerinde İber yanlarından ayrılıp oteli gezmeye çıkmış, bir saat sonra geri döndüğünde mayosunu giyinerek havuza atlamıştı. Çocuğun ona katılmaları için yalvarmalarına erkekler dayanamayarak karşılık vermişlerdi. Steven'ın otelin içindeki mağazadan getirttiği mayoları giyen erkeler İber'e katılınca, kadınlar şemsiyelerin altındaki şezlonglara uzanarak dedikoduya devam etmişlerdi. Özge, Steven'ın ricasıyla onunla birlikte oteli dolaşmaya gitmişti.

Uyanan Sarya'nın altını değiştiren Sina, karnını doyurduktan sonra kucağına aldığı bebeğin sırtını göğsüne yaslamış, şezlongda oturarak kızlara eşlik ediyordu. Hülya'nın ve Sahra'nın yaptığı mimiklere gülümseyen Sarya'nın keyfi yerindeydi. Çıplak kolları ve bacaklarıyla öyle sevimli görünüyordu ki Hülya dayanamayarak sürekli bebeğin bacaklarını öpüyor, Sarya da kıkırtılarıyla eşlik ediyordu ona. Havuzdan gelen bağırışlar, İber'in kahkahaları, kucağındaki Sarya'nın varlığı Sina'nın gözlerini kapayıp huzurlu bir nefes almasını sağladı.

Bugünlere gelebileceklerini hiç düşünmemişti. Hayal etmekten ve sonrasında yaşayacağı hayal kırıklığından korkarak bu düşüncelerin hiçbir zaman aklına girmesine izin vermemişti. Geçmişin yüklerini her geçen gün öbek öbek atıyordu sırtından. Hafifledikçe onların yerine yeni güzellikler koyuyordu. Gözleri kapalı, yüzünde mutu bir gülümsemeyle oturmaya devam ederken Karan'ın sesini duydu.

"Sina!"

Gözlerini açarak adama baktı. Bir süre ikisi de birbirini sanki gözleriyle içtiler. Karan'ın bakışları öyle yakıcıydı ki Sina'nın gözleri hissettiği sevgiyle parladı.

"Havuzu sabah temizlemişler... İlk giren biziz... Sarya'nın mayo bezini giyindirip versene bana kızımı. Biz biraz yüzelim onunla."

Sina başını sallarken Hülya atıldı. "Dur ben çantasını getireyim," diyerek yerinden fırladı. Eline çantayı aldığında Taylan'a seslendi. "Zeus'um, bize birer cin yaptırsana. Hazır siz Sarya'yla ilgilenirken biz de keyif yapalım azıcık."

"Hemen tanrıçam."

Taylan kenarda bekleyen garsona işaret edip siparişlerini verirken, Sina Sarya'nın üzerindekileri çıkarıp mayo bezini giydirdi ve güneş kremini minik bedenin her yerine iyice yayarak yedirdi. Başına minik bir şapka taktıktan sonra bebeği kucağına alarak, havuzun kenarında onları bekleyen Karan'a yaklaştı.

"Başını suya sokma. Biliyorsun suyu seviyor ama başı ıslanınca huysuzlanıyor."

"Merak etme biliyorum," diyen Karan, güvence vererek kollarını uzatıp bebeği aldı. Göğsüne yasladığı bebekle iki adım geri çekildi.

"Evlenecek misin benimle?" diye sordu Sina'ya ışıldayan gözlerle bakarak. Sina onun havuzdaki haline kalbi hoplayarak baktı. Islak saçları, parlak kara gözleri, gülümseyen suratıyla kucağındaki Sarya'lı görüntüsü hafızasına işledi. Bronz tenli geniş omuzlarında parlayan damlalar, geniş göğsü aklını başından alır görüntüdeydi. Buna rağmen yüzünde muzip bir gülümsemeyle kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Hayır!"

Herkesi davet ettikleri akşam yemeğinden sonra başlayan aralarındaki bu oyun devam ediyordu. Karan sormaktan, Sina hayır demekten bıkmıyorlardı.

"İnat etmen çok anlamsız. Önünde sonunda kabul edeceksin."

"Bu kez oldu bittiye getiremeyeceksin. Benim canım ne zaman isterse!"

"Sen bana gün ver, beklerim ben."

"Olmaz! Sen o zamana da hazırlık yaparsın."

"E zaten hazırlık yapmayacak mıyız düğün için?"

"Hayır! Ben düğün istemiyorum!"

"Sade nikah mı?"

"Evet."

"E tamam, ben ona da varım. Sen günü söyle gerisi bende."

"Hayır... Bu sefer beklemek zorundasın."

"Benim ömrüm seni beklemekle geçti. Birkaç sene daha koymaz bana. Sen gün ver, bileyim, beklerim ben."

"Hayır!"

"Çocuklar büyüyor. Kimlikleri yenilenecek."

Karan farklı taktikler uygulamaktan kaçınmıyordu ancak Sina bu sefer kararlıydı. Omuzlarını silkti.

"Babaları sen değil misin? Ne fark eder? Senin adın yazdığı sürece benim için bir sakıncası yok. Kimliklerinde yazsa da yazmasa da anneleri benim zaten. Kime, neyi ispatlayacağım?"

"Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değilsin... Ama soyadını Turanlı yapacağım senin, bak görürsün."

"Umut fakirin ekmeği işte," dedi Sina burun bükerek. Karan havuzun içinde, Sarya kucağında, Sina kenarda elleri belinde birbirleriyle atışırken, diğerleri ağızları bir karış açık onları dinliyordu.

"Ben umut etmiyorum. Eminim! Sina Turanlı olacaksın! Göreceksin olacaksın!"

"Ben ne zaman istersem!"

"Tapumu alacağın cüzdana sahip olmak istemez misin?"

Karan öyle cazibeli bir bakış attı ki kıza, yüzündeki göz alıcı gülümseme neredeyse Sina'nın pes etmesine yok açacaktı ancak son anda toparlanarak sırıttı.

"Cüzdanı ne yapayım? Kalbin benim! Tapun zaten bende." Sözleri biter bitmez saçlarını savurarak arkasını döndü.

Karan sırıtarak kızın arkasından baktı birkaç saniye. Du-

daklarını Sarya'nın şapkalı başına bastırdı.

"Kızım... Güzelim benim... Sen annen gibi inatçı olma tamam mı? Babayla yüzecek misin sen? Öğreteceğim sana her şeyi... Çok iyi yüzücü olacak benim kızım."

Karan, Sarya'yla konuşarak havuzun ortasına doğru ilerlerken Sina gülümseyerek omzunun üzerinden onlara baktı. Sarya'nın çıkardığı sesler ve bacaklarını hiç durmadan çırpması Karan'ın keyifle gülmesine neden oldu. Sina yerine otururken, diğer iki kız biraz evvel gelen cinleri ellerinde, nutku tutulmuş halde ona bakıyordu ancak o bunun farkında olmayarak gözlerini havuza dikti.

"İber koçum, bizim etrafımızda çok su sıçratma, kardeşin korkmasın," diyen Karan'a İber, "Tamam baba. Merak etme..." diye karşılık verdi. Ardından havuzun diğer ucuna seslendi. "Amca! Var mısın yarışa?"

"Yenilmelere doyamadı benim yeğenim... Yenilen pehlivan güreşe doymazmış. Gel gel, bir tane daha çentik atayım galibiyet defterime."

"Rakibimi tanımaya devam ediyorum. Bir gün geçeceğim seni!"

İber hızlı kulaçlarla Taylan'ın yanına giderken Taylan kahkaha attı.

"Geçersin! Ben 70 yaşıma geldiğimde!"

İber nefes nefese başını sudan çıkarıp laf yarışına devam etti. "Yok ya o kadar uzun sürmez... Kısa vadeli gelecek planları yapıyorum... Seneye kesin!"

"İber koçum..." diyerek Demir seslendi. "Sen bu özgüveni nerden aldın lan? Adresi bana da versene."

İber duraksamadan karşılık verdi. "Babama takıl Demir abi... Adam özgüvenin kitabını yazmış!"

Çocuğun hayranlıkla sarf ettiği lafa, iki saniye süren şaşkın duraksamanın ardından Demir kahkahalarla gülmeye başladı.

"Allah'ım boynuz kulağı geçecek diye korkuyorum."

Sina'nın endişeli mırıltısıyla Sahra ve Hülya kendilerine gelerek silkelendiler.

"Boş ver kızım..." dedi Hülya. "Özgüvenli olması ezik olmasından iyidir. Çocuk kendisine geldi valla."

"Abartmasın da... Aşırı özgüven de itici oluyor."

"He sen Karan'daki aşırı özgüveni itici mi buluyorsun?" diyen Sahra'nın sorusuna Sina, Karan ve Sarya'ya diktiği gözlerini ayırmadan dalgınca çenesini sallayarak cıkladı.

"Yok, ona yakışıyor."

Hülya'nın kulaklarını çınlatan kahkahası, şaşkınlıkla gözlerini çevirip kıza bakmasına neden oldu. Sorarcasına bakarken Sahra, "Şaşkın aşık," diye söylendi gülerek.

"Kızım o neyin konuşmasıydı öyle?" dedi Hülya şaşkınca. Yerinde hareketlenerek bir bacağını oturduğu şezlonga kaldırarak büktü ve hevesli bir merakla baktı karşısındaki kıza. "Adam evlenme teklif etti, sen hayır dedin. Hayatımda böyle garip bir konuşma duymadım. Sen anlat bakayım, ne iş bu?" Sina omuz silkti. "Geçen akşam siz gittikten sonra, başladı ne zaman evleniyoruz demeye. Ben de hayır diyorum."

"Sebep?"

"E emrivaki yapıyor yine. Her istediği ha deyince olmuyor."

Hülya kınayan bakışlarını Sina'ya dikip, "Allah gözünü doyursun! Daha ne kadar süründüreceksin adamı?" dedi.

"Sürünsün diye uğraşmıyorum. Sadece emrivaki yapmasına kızıyorum. Bu sefer ben ne zaman istersem o zaman olacak."

"Adam çocukların kimliklerini de aldı sırf sen he diyesin diye, hala mı?" dedi Sahra inanmazca ardına kadar açtığı gözleriyle.

"O konuyu kabullendim artık. Dert etmiyorum. Karan'a güvenim tam. Babaları o olduğu sürece benim adımın yazılı olup olmaması umurumda değil artık. Önemli olan onların güvenliği, Karan da bunu boşlamaz."

"Ay adam yaş tahtaya bastı, iyi mi?" dedi Hülya hayretle Sina'ya bakarak.

"E ne zamana kadar sürecek bu?" diye sordu Sahra içkisinden bir yudum almadan önce. Sina'ya bakarken elindeki

bardağı dudaklarına götürdü.

"Ne zaman doğru düzgün benimle evlenir misin, diye sorana kadar."

"O ne demek?"

"Ne zaman evleniyoruz deyip duruyor... Mahkeme günü alırmışız gibi."

"Ya bu kadar mükemmel adamların doğru düzgün evlilik teklifi yapamamaları ne acınası bir durum," dedi Hülya hayıflanan bir yüzle. İçkisinden bir yudum alıp hızla devam etti. "Taylan'ın da hala bana borcu var. O da beni apar topar evlenmeye zorlamıştı. Doğru düzgün bir teklif duyamadım valla. Gözlerim açık gidecek."

"Nankörsünüz nankör!" dedi Sahra yüzünü buruşturarak. "Adamlar daha ne yapsın acaba? Bir eliniz yağda bir eliniz balda. Nankörsünüz ikiniz de."

"Ay neyimiz nankör ya? Sen kendine bak!" dedi Hülya isyan dolu bir tavırla. "Valla ben bir şey istemiyorum Taylan'dan. Ne yapıyorsa kendi yapıyor. Bana bir tek onun varlığı yeter. Tamam, çok şükür, çok ince düşünüyor sağ olsun ama valla tek bir talebim olmadı. Her genç kız güzel bir evlilik teklifi bekler yani. Başka ne isteyeyim ki?"

"Sizin yerinizde başka kadınlar olsaydı her gün bir talep listesi düzerdi. Ben sizin gibi isteksiz kadınlar görmedim yahu."

Sina çıkışır gibi karşılık verdi.

"Sahra saçmalama. Ne isteyeceğiz? Benim derdim belli güzelim. Açta açıkta değiliz. Şükür elimiz ekmek tutuyor. Kendi kendimizi geçindiriyoruz. İsteklerin sonu mu var? İnsan sadece huzurlu ve mutlu olmak istiyor. Ben şu an mutluyum. Bir süre patırtısız gürültüsüz bu huzurun tadını çıkarmak istiyorum. Yoruldum artık. Bir de evlilik tantanası çekemem. "

"Tantana dedi ya..." dedi Sahra şaşkın şaşkın kardeşine bakarak.

Hülya omuz silkip bardağını dudaklarına götürdü gülümseyerek.

* * *

Özge ve Steven için muhteşem bir başlangıcın olduğu o hafta sonundan sonra 2 hafta geçmişti. Özge mutlu ve heyecanlıydı. Neredeyse gün aşırı Steven'la buluşuyorlardı ve hoş bir ilişki başlangıcı olmuştu. İkisi de sakin ve birbirlerine karşı duyarlıydılar. Steven hiçbir şeyi aceleye getirmiyor, birbirlerini daha iyi tanıyabilecekleri süreyi güzel değerlendirmeye çalışıyordu. Yemeğe gidiyorlar, uzun uzun sohbet ediyorlardı. Bazen Özge bazen Steven sürpriz iki bilet alarak sinemada güzel bir film izliyorlardı. Yaşadıkları ilişki Özge'nin daha önce hiç bilmediği türdendi. Belki Steven'ın yabancı olması ve bu tür ilişkilere farklı bakmasından kaynaklıyor olabilirdi. Sanki onlar eşcinsel değil, sıradan bir çift gibiydiler. İkisi de gün içinde işlerinde oluyor, günde birkaç kez telefonda konuşuyorlardı. Steven'ın iş yoğunluğuna ya da Özge'nin çalışma saatlerine göre bir düzen oturtmuşlardı. Steven bazen Özge'nin dairesine geliyor, bir kadeh bir şey içerek sohbet ediyorlar ya da bazen kahve eşliğinde bu sohbetlere devam ediyorlardı. Steven ilgiliydi. Özge hakkında her şeyi bilmek istediğini öyle açık ortaya koymuştu ki Özge'nin kendisine sorduğu soruları da samimiyetle cevaplıyordu. Özge, Steven'a karşı her geçen gün duygularının arttığını hissediyordu. Steven'la el ele tutuşması, bazen dudağına ya da yanağına bıraktığı küçük öpücükler dışında daha fazla ileri gitmeden yaşadıklarını sindirmeye çalışması ona karşı hislerini güçlendiriyordu.

"Ben açık, dürüst ve uzun süreli bir ilişki istiyorum Özge," demişti bir akşam Steven. Sinema sonrası Özge'nin dairesine gelmişlerdi. Kahve içerek sohbet ediyorlardı.

"Senden çok hoşlanıyorum ve bu duygum her geçen gün katlanarak çoğalıyor. Seni ilk gördüğümde vurulduğumu hissettim ama bunu çabucak harcayıp tüketmek istemiyorum. Birbirimizi daha iyi tanımak için ikimizin de zamana ihtiyacı var ve bu zamanı seninle güzel bir şekilde değerlendirerek geçirmek istiyorum. İnsanların çift olabilmesi için

mutlaka hetero olmaları gerekmiyor. İkimiz de eşcinseliz ve biz de güzel bir çift olabiliriz. Sen çok güzelsin, alımlısın, sıcaksın, samimisin. Senin bütünün beni sana çeken şeyin tamamı. Partnerimde arzu ettiğim her şeye sahipsin. Bu ülkede benim görmeye alışkın olduğum çok fazla eşcinsel çift yok. Varsa da belki gizli saklı yaşıyorlardır.

Bilemiyorum... Ama benim ülkemde birçok eşcinsel çift, çok sıradan ve kaliteli hayatlar yaşıyorlar. Bizim bunu burada da gerçekleştirebileceğimize inanıyorum. Şimdiye kadar kalbime senin kadar dokunan olmadı ve bunu kaybetmek istemiyorum. Birbirimize destek olur, birbirimizi sahiplenirsek bence biz de güzel bir çift olabiliriz."

"Ama benim konumum seninkine denk değil. Bu seni rahatsız etmez mi?"

"Özgeciğim, yaptığımız işlerin, profesyonel hayatımızın bununla ne ilgisi var? Biz birbirimizi sevdikten sonra hangi mesleğe sahip olduğumuz ya da ne kadar kazandığımızın ne önemi var ki?"

"Ama insanlar başka türlü düşünür. Senin, benim yüzümden gereksiz şeylerle muhatap olmanı istemem."

"Ben bununla başa çıkabilirim... Senin ne iş yaptığın ya da benim ne iş yaptığım başkalarını ilgilendirmiyor. Ben otel müdürü değil kat görevlisi de olabilirdim. Sen kozmetik mağazasında şef değil, oranın sahibi de olabilirdin. Bunların bir önemi yok. İkimiz de çalışarak para kazanıyoruz. Burada insanlar fazla kategorize ediyorlar her şeyi. Gereksiz birçok şeye takılıyorlar. Bizim hayatımızda böyle şeyler çok önemsizdir. Bizim için önemli olan tek şey birbirimize karşı hissettiklerimiz. Yaşamımızı nasıl kazandığımız ikinci sırada, ki bu da çok önemli değil benim için. Ben insanların sınırlarını bildiği sürece, iyi niyeti suistimal etmedikleri sürece herkesin birbiriyle arkadaş olabileceğine inanıyorum. Oteldeki işime başladığımda kat görevlileriyle birlikte çay içmeme ya da servis elemanlarıyla bir iki kadeh bir şeyler içip sohbet etmeme garip bakmışlardı ama insanların ne iş yaptıkları değil kim oldukları önemli benim için. Beni daha iyi tanıdıkça bu sami-

miyetin sınırlarını da öğreniyorlar. Onlarla samimi olmam işlerini aksatabileceklerine ya da benim dostluğuma güvenerek bunu suistimal edecekleri anlamına gelmiyor. Herkes işini düzgün yaptığı sürece benim yapılan işe saygım sonsuzdur. Kazandıkları parayı hak etmek zorundalar. Ben herkesle arkadaş olurum. İnsanların sosyal statüsü beni ilgilendirmiyor, özünde nasıl kişiler olduklarıyla ilgileniyorum."

Özge başını sallayarak kabullenmişti. Steven hiçbir şeyi aceleye getirmiyordu. Özge onun temelleri sağlam atarak, emin adımlarla yürüdüğünü görebiliyordu. Özge ilk anda adama çarpılmıştı ama fiziksel görüntüsünün ötesindeki kişiliği bambaşka bir kulvardaydı. Gerçekten titiz ve detaycı bir adamdı. Yaptığı her şeyden çok emindi ve sabırlıydı. Özge'nin kalbini fethetmesi yeterli gelmemiş gibi beynini de ele geçirmişti. Özge adama gerçekten hayrandı. Birlikte yemek yaparken başka şeylerde de ne kadar becerikli olduğunu görmüştü. Özge'nin yaptıklarını öğrenmeye çalışırken ona da kendi bildiklerini öğretiyordu. Aralarında hem temiz güzel bir aşk hem de sağlam bir arkadaşlık doğmuştu. Özge, Steven'la her anı zevkle geçiriyordu.

Geçen 2 haftanın sonunda epey yol kat etmişlerdi. Tek tartışmaları Steven'ın Özge'nin gerçekte yaşadığı yere dönmek istediğini öğrendiğinde olmuştu. Bu vesile ile neden o dairede kaldığını da öğrendiğinde Taylan ve Karan bir kez daha yücelmişlerdi gözünde. Özge'yi bırakmamaları ve onunla tanıştırmaları unutulmaz bir iyilikti. Steven, Özge'nin kararındaki ısrara sinirlenmişti. Sinirden daha çok endişeydi hissettiği.

"Özge saçmalıyorsun. Oraya dönemezsin. Ya o adam iki gün sonra yine karşına çıkarsa? Nasıl böyle bir şeyi aklından geçiriyorsun?"

"Buranın kirasını karşılayamam! Ben bedavacı değilim, tamam mı? Kalamam burada daha fazla."

"Kimse senden bir şey istemiyor. Gereksiz gurur yapıyorsun! Madem burada kalmam diyorsun, o zaman benim evime taşın!"

"Bunun için çok erken. Senin evine taşınamam. Daha ne

kadardır birbirimizi tanıyoruz ki?"

"Tamam haklısın. Kendine ait bir alan istiyorsun, anlıyorum seni. Bana gelme, anlıyorum ama oraya da gidemezsin. Bütün gün endişeden ölürüm ben."

"Alışığım ben o semte, bana bir şey olmaz."

"Özge! Nasıl bir şey olmaz! Kendin söyledin seni bıçakladıklarını. Bak hala izi karnında duruyor! Nasıl hafife alırsın böyle bir şeyi?"

Ne Özge geri adım atmıştı ne de Steven onu ikna edebilmişti. Steven bu tartışmanın kendi istediği şekliyle son bulmayacağını anladığında, tartışmanın gereksiz olduğuna karar vererek susmuştu. Yüzü asıktı ve Özge'nin tüm sevimli tavırlarına rağmen düzelmemişti. Sonraki günlerde bu konu yüzünden Özge'ye kapris yapsa da görüşmeyi ve iletişimi de asla kesmemişti. Özge'yi kaybetmek istemiyordu ve bu sorunun çözümünü Turanlı kardeşlere bırakacaktı. Bunun Özge'yle arasını bozmasına izin veremezdi ama çözüm için başkalarını araya sokmaktan da çekinmiyordu.

Taylan, Özge'nin aileden olduğunu söylediğine göre onun bu binadan gitmesine izin vermezlerdi. Hele Karan Turanlı'nın böyle bir şeyi kabul edebileceğini hiç sanmıyordu. Sina'nın Özge'ye ne kadar düşkün olduğunu son 2 haftada çok açık görmüştü ve tabii Karan Turanlı'nın da Sina'ya ne kadar düşkün olduğunu görmemesi için kör ve sağır olması gerekiyordu. Özge aldığı kararı henüz diğerlerine söylemediğini belirtmişti. Demek ki konu gündeme geldiğinde alınacak sonuçta mutlaka kendi istediği yönde olacaktı.

* * *

"Hayır efendim, olmaz öyle şey."

Karan öldürecekmiş gibi kararmış gözlerle Özge'ye bakıyordu ve Özge'nin de her ne kadar deli bir tarafı var idiyse de Karan'ın şu anki yüz ifadesi tırsmasına neden olmuştu. Ağzını açıp tekrar itiraz edecekken Karan sesini yükselterek karşı koydu.

"Özge! Asabımı bozma benim! Oraya dönmek falan yok!

Sen oraya gidince Sina'nın aklı sende kalacak! Zırt pırt yanına gelmek isteyecek! Siz beni deliye mi çıkaracaksınız!"

"Yani olmadığın şey değil," diye mırıldandı Sina ancak bunu sadece onunla alay etmek için söylemişti yoksa konu ile ilgili sonuna kadar Karan'a destek veriyordu. Bilmiş ve hain bakışlarını Özge'ye dikip kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atarak arkasını oturduğu kanepeye yaslamıştı. Özge akşam kahve içmeye çıktığında, birkaç gün sonra gideceğini söyleyince, daha Sina ağzını açmadan Karan çıkışmaya başlamıştı bile.

"Eleni dönecek bir haftaya. Kadını yalnız bırakamam orada."

Özge'nin anlayış bekleyen sesini Karan duymadı bile.

"Ben bulurum ona bir çözüm. Sen dairenden çıkmıyorsun. Bak seni uyarıyorum! Öyle bir şey yaparsan yakarım o siktiğim dökük binayı, kalırsın sokakta, sike sike yine gelirsin buraya. Attırma kafamı benim!"

"Enişte! Valla şimdi benim de tepem atacak ha!" dedi Özge bir cesaretle sesini yükselterek. "Ben ödeyemem burann kirasını. Bedava falan da oturamam! Muhtaç mıyım ben ya? Yorganıma göre ayağımı uzatırım. Hem Eleni'yi de bırakamam diyorum. Kadın yaşlı, ha öldü ha ölecek. Allah muhafaza, başına bir iş gelse günlerce kimsenin haberi olmaz, kokar kadın orada."

"Bakıcı tutarım ben ona. Henüz çözüm için düşünmedim. Gelmiş şimdi pat diye gideceğim diyorsun. Ben daha düşünmedim ki. Bulurum çözüm! Sen hiçbir yere gitmiyorsun! Hem Steven da istemez oraya dönmeni. Aklı sürekli sende mi kalsın?"

"Aklının kalacağı bir şey yok. Alışığım ben oraya."

"He alışık olduğun için deldiler değil mi? Kızım anlamıyor musun? İt kopuk dolu orası. O olmasa başkası tebelleş olacak. Kabul et gerçeği. Maalesef size rahat yok öyle semtlerde. Burada seni rahatsız eden yok. İnsan gibi işine gidip geliyorsun. Rahat mı batıyor lan?"

"Gururuma dokunuyor!"

Özge'nin haykıran sesiyle Sina kollarını çözerek dolu gözlerle baktı kıza. Karan aniden yerinden fırladı.

"Sikerim lan senin gururunu! Başına bir iş gelse ben Sina'nın yüzüne nasıl bakacağım? Bana da dokunuyor! O ne olacak?"

Özge, Karan'ın delirmiş haline ürkerek baktı. Yardım dilenircesine bakışlarını Sina'ya çevirdi ancak Sina çabucak bakışlarını kaçırarak salonun içinde dolaştırdı. Yan gözle Özge'ye baktı. Özge ısrarla ona bakmaya devam ediyordu.

"Özge... Aklım kalır," dedi nihayet başını çevirip yumuşak bir sesle. "Ya sen bana aylarca baktın, ağzıma kaşıkla yemek koydun. Aylarca sana tek kuruş vermedim, her şeyi karşıladın. Başına bir de bebek çıkardım, her şeyini aldın. Kaç kişi senin eline kaldık, sesimiz çıktı mı? Biz gurur yaptık mı da sen şimdi gurur yapıyorsun? Bizim aramızda gururun lafı mı dolanacak? Oraya dönmeni istemiyorum. Hem ne güzel, sürekli birbirimize gidip geliyoruz. Harika bir sevgilin var. Yeni bir başlangıç yapıyorsun. Ne olur zorlamasan daha fazla? Eleni'ye de çözüm buluruz. Valla aklın kalmasın, çözüm buluruz. Gerekirse alır, buraya getiririm. Bırakmam onu orada."

"O evinden çıkmaz. Akşama kadar camdan milleti seyretmeyi seviyor," dedi Özge ters bir sesle.

"E güvenilir birilerini bulur, senin kata yerleştiririz. Yine gözümüz üstünde olur. Lütfen gitmeyi kafandan at. O herif iki aya kalmaz çıkar dışarı. Bu sefer daha çok saracak sana." Karan sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirdi.

"Unut Özge!" dedi sert bir sesle. "Oraya dönmek falan yok. Bak, beni tanıdın az çok. Oraya dönerim diye tutturursan gider yakarım orayı, Eleni'n de sokakta kalır, alır gelirsin buraya. Zorlama beni."

Özge sıkıntıyla oflayarak bir nefes verdi. Karan da Sina da kararlı gözlerle ona bakıyorlardı. Son bir umut yeniden konuşmaya başladı.

. "O zaman oturduğum dairenin gücüm yettiğince kirasını ödeyeceğim, siz de kabul edeceksiniz."

"Hay ben senin kirana da sana da..." diye söylendi Karan.

Özge dik dik tepesinde dikilen adama baktı. Geri adım atmak istemiyordu, aksi takdirde içi rahat etmeyecekti.

"Benim de şartım bu. Başka türlü içime sinmez!"

Karan'ın, "Senin içine..." diye başladığı cümlesini Sina atılarak tamamlamasına engel oldu.

"Tamam. Eleni'ye verdiğin kirayı verirsin, için rahat eder."

Karan yüzünü buruşturdu. "Ben ne yapacağım lan kızın parasını? İhtiyacım mı var?"

Sina gözlerini devirdi. "Seni bu kadar sevmesem şu küstahlığın katlanılacak gibi değil de kalbime söz geçiremiyorum. Kalbimi sikeyim."

"Ben seni bir sikerim görürsün!"

"Siz birbirinizi becere durun ben kahvemi içtim gidiyorum," diyen Özge aniden ayağa kalktı. "Madem kira konusunda da anlaştık, gidip sevgilime güzel haberi vereyim o zaman. İçi rahat etsin yârimin." Birden yüzünde çocuksu bir ifade belirirken sevimli bir gülüşle Sina'ya baktı. "Çok tatlı değil mi? Hele o bozuk Türkçeyle de konuşuyor ya yanaklarını mıncırasım geliyor."

Sina ilk birkaç saniye şaşkınca kızı dinlemeye başlamışken son sözlerin ardından kahkaha attı. "E git mıncır o zaman!" Birden hatırlamış gibi elini sallayarak, "Ben onu arayıp davet edeceğim ama sen hatırlat, iki gün sonra akşama buradasınız.

Program yapmasın. İber'in doğum gününü kutlayacağız."

"He karar verdiniz mi? Evde mi olacağız?"

Sina başını salladı. "Evet, İber'le konuştum. Bir yere gitmek istemiyor. Bütün aile evde olalım istedi. Hep birlikte burada olacağız. Evin içine bir iki süs dekoru yapacağım. Yemeklere Hülya yardım edecek. Karan pastanın siparişini vermiş bile. İçecekler de o gün gelecek. Her şey hazır gibi."

"Harika... Yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Var var. Yarın akşam işten döner dönmez yukarı çık, dolmaları birlikte saracağız."

"He tamam sorun değil. Hallederiz çabucak... "Arkasını dönmeden önce el salladı. "Hadi ben kaçtım. Görüşürüz yarın."

Karan çatık kaşlarla kızın arkasından bakarken Özge dairenin kapısını açarak gözden kayboldu. Karan aksi bir yüzle Sina'ya döndü.

"Biz ne zaman evleneceğiz? Evlenmeyecek misin benimle hala?"

Karan'ın alakalı alakasız her fırsatta aynı konuyu ortaya sermesine Sina kendini tutamasa kahkaha atacaktı. Yavaşça ayağa kalktı. İki adımda adamın karşısına dikildi. Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu ve gülümsedi.

"Hayır! Kendimi senin kapatman ilan ettim," dedi alaycı bir sesle.

"Abuk sabuk konuşma. Bak zaten sinirim tepeme zıpladı."

"Yeni bir şey değil," dedi Sina alayla. Eğilip sehpanın üzerindeki boş fincanları toplamaya başladı.

"Gün ver bana!" diye ısrar etti Karan.

"Çıkmaz ayın son perşembesi."

Sina umursamaz alaycı bir sesle karşılık vererek elindeki fincanlarla mutfağa yöneldi. Karan onu takip ediyordu. "Neden inat ediyorsun? Gidip evlenelim işte." Sina kaşlarını kaldırıp alayla gülümsedi.

"Gidip evlenelim? Sebep?"

"Benim ol istiyorum."

"Ben zaten seninim."

"Soyadın Turanlı olacak!"

"Olur inşallah."

"Sina!"

"Efendim hayatım?"

"Bu inadın beni geriyor..." Karan şüpheyle gözlerini kıstı.

"Beni yeniden terk etmeyeceksin değil mi?"

Sina duyduklarıyla paniklercesine, hızla elindekileri tezgâhın üzerine bırakarak seri adımlarla Karan'ın önüne geldi. Kollarını Karan'ın boynuna sıkıca sardı.

"Asla! Bir daha asla o hatayı yapmayacağım! Kalbimi yerinden söküp almaları gerek. Ölene kadar senin yanından başka bir yere gitmeyeceğim."

"O zaman neden evlenmiyoruz?"

Karan kollarını Sina'nın beline sararak kızı kendisine bastırdı.

"Çünkü şu an evlilik falan düşünmek istemiyorum. Bunun benim için bir önemi yok, senin için de olmamalı." Başını geri çekerek yüzleri arasında birkaç santim boşluk bıraktı. "Bizi bir defter tutmuyor bir arada. Herhangi bir telaşa girmeden, sadece şu an yaşadığımız huzurun tadını çıkarmak istiyorum."

"Ama ben çocuklarımın kimliğinde senin adının yazmasını istiyorum."

Sina başını iki yana sallayarak, "E onu yaparken düşünecektiniz beyefendi," dedi iğneleyici bir sesle. İki saniye sonra birbirlerinin gözlerinin içine bakarken, bu kez ciddi bir sesle devam etti. "Ben ne bir nikah cüzdanı ne de çocuklar için senin yanındayım. Ben sadece senin için senin yanındayım. Seni o kadar çok seviyorum ki önüme koyduğun hiçbir şantaj malzemesi bundan daha önemli değil. Beni senin yanında kalmaya ikna eden şeyler; sana duyduğum aşk, sana duyduğum sevgi, sana duyduğum hayranlık, sana duyduğum ihtiyaç. Bunların dışında hiçbir şey benim senin yanında olmamı sağlamazdı. Başka türlü hissetsem, ben ne yapar eder çözüm bulurdum ama hiçbirinin önemi yok artık. Ben sadece seni sevdiğim için yanındayım."

"Yakın zamanda nikah yok yani?" dedi Karan derin sıkıntılı bir nefes koyuvererek. Sina kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Tatlı bir sesle cevap verdi.

"Yok!"

"Peki madem..." dedi Karan tatsız bir sesle. "Bari beni sevdiğini daha çok söyle."

"Seni seviyorum... Seni çok ama çok seviyorum."

"Unutma bunu. Sık sık tekrarlayacaksın."

"Tamam. Sık sık tekrarlayacağım."

Sina yumuşak, ikna dolu bir tonla karşılık verdiğinde Karan'ın sevgi açlığını bir gün doyurup doyuramayacağını merak ediyordu o anda.

"Seni çok seviyorum." Karan Sina'nın yüreğini eriten bir tonla karşılık verirken yoğunlaşan bakışlarını kıza dikmişti.

Ardından gözleri parlayarak devam etti. "Çocuklar uyudu. Gidip sevişelim mi?"

Sina kısa bir kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Her defasında şaşırmayayım diyorum ama beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Ne zaman sabrın tükenecek diye merak ediyordum."

"E Sarya'nın odası bitti, artık odasında uyuyor. Sen de son bir haftadır çok iyi görünüyorsun. Bence şu kaybettiğimiz zamanı telafi etme isteğimle başa çıkabilirsin gibi geliyor."

Karan tek kaşını kaldırmış, çapkın bir gülümsemeyle kızı süzüyordu.

"He, acısını çıkaracağım diyorsun?"

Sina gözlerini kısarak genç adama bakıyordu. Karan kollarını kızın beline sarıp kendi bedenine sertçe yasladı ve başını hafifçe aşağı indirdi. Dudaklarını neredeyse Sina'nın dudaklarına dokunduracak kadar yaklaştırdı ve dudaklarının arasından çıkan yakıcı bir soluk Sina'nın yüzüne vurdu.

"Hem de çok fena çıkaracağım acısını," diye fısıldadı. Korlaşmış gözlerindeki ifade, Sina'nın karnının içinde yakıcı bir hissin oluşmasına neden oldu. Kasıklarında arzulu bir sızı hissetti. "Sabaha kadar içindeyim, şikâyet edersen kavga çıkarırım."

Sina kendisine hâkim olamayarak kıkırdadı ve elini kaldırıp Karan'ın omzuna vurdu.

"Tersini yaparsan ben kavga çıkarırım!"

Sözleri bittiği anda anlamadığı bir hızla havalandığını fark ettiğinde, Karan onu omzuna atmıştı bile. Sina neşeli bir çığlık atarken Karan ileri adımlıyordu. Mutfağın ışığını söndürdü ve yatak odasının yolunu tutarken Sina'nın poposuna bir şaplak attı.

"Bu sözünü unutma!"

"Sen yine de çok heveslenme. Ben sözümü tutarım da kızın aynı fikirde olmayabilir. Biliyorsun, hayaller sabaha kadar ateşli bir sevişme, gerçekler boklu bebek bezi."

Sina'nın kahkahasına Karan kıkırdayarak cevap verirken, kız uyarırcasına Karan'ın sırtına vurup eliyle işaret etti.

"Telsiz kanepenin üzerindeydi almayı unutma."

Karan homurdanarak adımlarının yönünü değiştirdi. Telsizi boştaki eline aldı.

"Benim kızım usludur. Anne babasının sevişmesini engellemez," dedi bir umutla.

Sina yeniden bir kahkaha attı.

"Kontrol edemediğin tek kişinin Sarya olmasına bayılıyorum," dedi neşeli bir sesle.

"Şimdilik!" diye Karan inatçı bir sesle karşılık verdi.

Yatak odasına vardıklarında arkasından kapıyı kilitleyerek yatağın yanına ulaştı. Omzundaki kızı yavaşça ayaklarının üzerine indirdi ve elindeki telsizi komodinin üzerine bıraktı. Sina parlayan neşeli gözlerle bakıyordu Karan'a. Karan kızın yüzündeki mutluluğa gülümseyerek baktı. Nasıl müthiş göründüğünden haberi bile yoktu. Cildindeki solgunluk yok olmuştu, pırıl pırıl parlıyordu. Ellerini kaldırarak avuçlarını kızın pürüzsüz yanaklarına kapadı. Ellerinin arasında neredeyse kaybolmuş yüzü inceleyen bakışlarla süzdü.

"Öyle güzelsin ki," diye mırıldandı.

Sina'nın yüzündeki gülümseme Karan'ın gözlerindeki ifadeyle yavaş yavaş silindi. Ona öyle bakıyordu ki genç adam, kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Bir adam nasıl böylesi bir sevgiyle bakabilirdi ki ona? Sanki onda kaybolmak ister gibi... Sanki ona katışmak ister gibi... Kollarının ne ara kalktığını anlamadan ellerinin, Karan'ın yüzünü kavradığını fark etti yalnızca. Derin, hayranlık dolu bir bakışla adamın gözlerinin içinde kaybolmak ister gibi bakarken fısıldadı.

"Sen acayip, müthiş bir adamsın."

Karan başını yavaşça iki yana salladı.

"Ben sadece sen benim olduğun sürece adamım. Ben adam olmayı seninle öğrendim ve müthişliğin yanından bile geçmiyorum. Ben sadece senin yarattığın adamım."

Sina aynı şekilde başını iki yana salladı. "Sen kendisinin asla farkında olmayan bir adamsın. Yüreğindeki sevginin

büyüklüğünü fark etmeyen, sevdikleri için kendini bin parçaya bölen, bana yaşama sevinci ve hayatım boyunca hissetmediğim güveni veren, beni bana sevdiren, hatta sevginin gerçekte nasıl olduğunu öğreten, koşulsuz seven ve koşulsuz sevmeyi öğreten adamsın. Sen bu dünyadaki en benzersiz adamsın. Ve ne mutlu ki benim adamımsın."

Karan başını hızla eğip dudaklarını Sina'nın dudaklarına bastırdı. Açlıkla kızın dudaklarını kavrayarak içine çekmek ister gibi öperken, Sina kollarını Karan'ın boynuna sararak kendisini adama bastırdı. Karan'ın bir eli aşağı inerek Sina'nın kalçasını kavradı ve kızı kendi sert erkekliğine bastırdı, diğer elini kızın ensesine kaydırdı ve adeta yeterli değilmiş gibi yüzünü daha çok kendine çekti. Uzun, örseleyici öpüşü güçlükle başını geri çekerek sonlandırdı. Ellerini kaldırıp Sina'nın üzerindeki bluzun eteklerine uzandı. İkisinin de bakışları birbirine kilitlenmiş gibiydi. Karan yavaş yavaş Sina'nın üzerindekileri çıkarırken alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Seni ilk gördüğümde bana yıldırım çarpmış gibi hissettim. O barın kenarında oturuyordun ve gözlerini ayırmadan bana bakıyordun. Sanki etrafta kimse kalmamış, herkes yok olmuş gibi hissettim. Hani bazen filmlerde olur ya, sahnedeki herkes yok olur ve sadece iki kişi kalır... Aynı öyle hissettim. Sadece uzaktaki sen ve oturduğum yerde ben vardık. Yanımdakilerin bile varlığını fark etmiyordum... Şu an bile kim olduklarını hatırlamıyorum. Ayağa kalkıp yanına gelmeye korktum. Dizlerimin titreyeceğinden, adım atamayacağımdan korktum..."

Sina duyduğu sözlerle donmuş bir oyuncak bebek gibi Karan'ın karşısında dikilirken, Karan bir yandan ağır ağır üzerindekileri çıkarıyordu ve o sadece onun yönlendirmesiyle kollarını kaldırıyor, adamı dinliyordu. Bluz üzerinden çıkınca Karan avuçlarını omuzlarına koydu ve ağır ağır okşayarak kollarının üzerinden kaydırıp ellerine ulaştı. Kendi küçük elleri onun iri ellerinin arasında kaybolmuştu. Karan gözlerini bir an bile Sina'nın gözlerinden ayırmıyordu.

"Kendimi toparlamak için önce yanımdakilerden birini

yolladım sana. Ne tepki vereceğini merak etmiştim. Gerçekten bana mı bakıyordun, emin olamamıştım ama öyle olmasını istiyordum. O an hissettiğim duyguyu sana tarif etmem imkânsız sanırım..."

Derin bir nefes alıp başını yukarı kaldırdı. Avuçlarında tuttuğu elleri sıktı. "Hani böyle başıma bir değnekle vurulmuş ve aydınlanmış gibi hissetmiştim. O bar taburesinde otururken bile öyle meleksi bir görünüşün vardı ki... Galiba geldi dedim..."

Sina anlamayarak gözlerini hafifçe kıstı ve Karan'ın yüzüne baktı. Karan bakışlarını indirip gülümseyerek kıza baktı.

"Beni kaybolmuşluktan kurtaracak, beklediğim kişi geldi dedim... Sanki ömrüm boyunca hep seni beklemişim gibi bir his doğdu içime. Öyle hissettim. Ne istediğimi, ne aradığımı bile bilmiyordum ve sadece saçma sapan bir şekilde yaşıyordum... Ama o an bittiğini hissettim. Gerçekten hissettim... Her şeyin başkalaşacağını, artık gerçekten yaşamaya başlayacağımı hissettim..."

Sina ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Ağzının içi, boğazı kupkuru olmuştu ve birbirine yapışan dudaklarını aralayamıyordu bile. Yalnızca burnundan kesik kesik kısa nefesler almaya çalışıyordu.

"O gece otel odasında kollarının arasında uykuya dalmadan önce arındığımı hissettim. Üstelik bedenim uyuşturucu etkisindeyken hissettim bunu... Ne garip değil mi?" dedi Karan kısa, sönük bir gülüşle.

Gözleri öyle başka bakıyordu ki Sina'ya, odanın içine adeta garip, yoğunlaşmış bir hava hâkim olmuştu. İkisi de bu havayı teneffüs ediyor, ciğerlerine dolan yoğun hava bedenlerini sanki yeniden şekillendiriyordu. Karan ellerini yeniden yukarı kaldırdı ve avuçlarını kızın omuzları üzerinden köprücük kemiklerine kaydırdı. Göğsünün üstüne okşarcasına ilerledi.

"Ben doğduğum günden beri günaha batmıştım... Bir günahın tohumuydum ve o ana kadar hep öyle hissetmiştim. Günahtım ben! Öyle şeyler yaptım ki içinde iyi olan hiçbir

şey yoktu. Ama sen öyle masum, öyle ürkektin ki o gece ben senin masumiyetinle temizlendim. O gece kendimde daha önce var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi keşfettim. İçimde öyle büyük bir patlama oldu ki her hücrem sevgiye boğuldu. Ben seni ilk gördüğüm anda sevdim. Sana ilk saniyede âşık oldum!"

Başını eğip yumuşak bir dokunuşla Sina'nın dudaklarına dudaklarını bastırdı. Elleri kızın sırtına uzandı ve üzerindeki sutyenin kopçasını açarak yavaşça ayağının dibine attı. Avuçlarını kızın sırtına bastırdı. Parmak uçları ezbere bildiği dövmenin çizgilerinde dolaştı. Ellerini iki kürek kemiğinin üzerine kapayıp kızın ince bedenini kendi bedenine bastırdı. Hafifçe başını geri çekip yakıcı gözlerini Sina'nın dolan parlak gözlerine indirdi.

"Biz ölene kadar ve sonrasında da birlikte olacağız. Bir daha hiçbir şey bizi ayıramayacak... Ben senin için dölümden de vazgeçerim, kanımdan da canımdan da vazgeçerim... Hayatta olduğum sürece senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok benim... Bir sen ol, bana yeter! İste, ruhumu da satarım senin için... Sen yeter ki yanımda ol... Elimi tut... Tenine dokunayım, bana nefes ol... Benim kanım da canım da dölüm de sensin... Yalnızca sen!"

Sina'nın gırtlağından yükselen o titretici hıçkırık dudaklarını yırtarak dışarı fırladı. Kollarını Karan'ın bedenine sardı ve yüzünü geniş göğsüne gömdü omuzları sarsılarak.

"Sen benim kaderimsin! Alın yazımsın... O gece ben sana geldim ya... İşte o kaderdi... Yolumu değiştirmem... Başka seçim yapmam... Sen benim kaderimsin. Allah'a bin şükür olsun ki beni sana yazmış. Öyle güzel yazmış ki sonsuz kere şükürler olsun Rabbime... Seni çok seviyorum... İlk gördüğüm anda başladı, katlanarak arttı. İnkâr ettiğim, unutmaya çalıştığım, uzak durduğum her an o sevgi çok daha büyüdü, büyüdü beni de aştı. Ben her yeni güne seni daha çok severek uyandım. Senden uzakta çektiğim her nefes ciğerlerimi yaktı. Yokluğun benliğimi kavurdu. Ben yandım yandım sen oldum. Ben en sonunda sen oldum."

Karan kızın sözleriyle sarsıldı. Kollarının arasındaki bedeni sımsıkı sardı. Başını eğip dudaklarını Sina'nın başına bastırdı. Avuçları yumuşak dokunuşlarla çıplak tende dolaştı.

"Ben sen oldum, sen ben oldun... Artık yalnızca biz olacağız."

Sina başını belli belirsiz sallayarak yaslandığı göğüsten kaldırdı ve yanağından bir damla akarken gülümseyerek Karan'a baktı.

"Evet... Biz olacağız."

Karan kızın dudaklarına kapandı... O gece ikisi de tek vücut olduklarında tamamlanmanın hazzı o güne kadar defalarca kez gerçekleşen birleşmelerinden çok daha fazlasıydı. O gece ikisinin arasındaki her engel, her duvar yerle bir olmuştu ve sınırsız bir özgürlükle birbirlerine dokunmuş, birbirlerini sevmişlerdi. Önlerinde onları tutan, zihinlerinin gerisinde kurulmuş hiçbir set kalmamıştı ve o gece ikisi de hayatlarının en olağanüstü, en duygusal sevişmesini yaşamışlardı...

* * *

"Şok yaşadım resmen... Mutfağa bir girdim, rakı şişesiyle mantı açıyor. Yanında Ipad... İnternetten mantı tarifini açmış, gecenin bir yarısı benim canım çekti diye mantı yapıyor."

Sina ve Hülya'nın kahkahaları mutfağı çınlattı. Özge bir yandan onlarla birlikte dolma sarıyor, bir yandan birkaç gün evvel Steven'ın yaptığı şeyi anlatıyordu.

"Elin İngiliz'inin evinde oklavanın ne işi var? N'apsın adam? Valla helal olsun, tam çözüm odaklı."

Hülya kahkahası dinmiş olmasına rağmen kıkırdayarak konuşuyordu.

"Ben söylemiştim ama kafasına koyduğunu mutlaka yapar."

Karan bilgiç bir edayla karşılık verirken, bir gözü Sina'nın elini taklit ederek önüne serdiği yaprağın içine koyduğu harcın miktarına onay beklercesine kıza baktı. Sina gülümseyerek başını sallayınca, tıpkı onun gösterdiği gibi dolma-

yı sarmaya çalıştı. Sardığı dolma Sina'nınki kadar düzgün olamasa da omuzları kabararak elindekini yukarı kaldırıp, "Bence mantıdan daha başarılıyım bu kez," dedi takdir bekler bir tavırla.

Sina kıkırdayarak elindekini alıp tencerenin içine dizdi.

"Kesinlikle. Mantıda fena değildin."

"Enişte kusura bakma, senin mantını görmedim ama bence Steven daha başarılıdır. Şişeyle açarak o mantıyı yaptı ya, ben korktum ondan. Her şeyi yapar kesin."

Özge'nin yarı savunma dolu sözleri Karan'ın itiraz etmesiyle sonuçlandı.

"Steven mutfak işlerini severdi her zaman. Değişik yemekleri yapmayı da sever. Tecrübeli yani. Ben ondan daha yeniyim mutfak işlerinde ama."

"Bence gayet başarılısın," dedi Sina yanındaki Karan'ın yanağını öperek. "Aldırma sen ona. Ortalığı kızıştırmaya çalışıyor." Sina şakacı bir tavırla ters ters Özge'ye baktı. "Git sevgilinin hayrını gör. Benim sevgilim çok çabuk öğreniyor. 2 sene evveline kadar daha soğan doğrayamıyordu, artık sen düşün kat ettiği yolu."

"Evet. Hatırlıyorum. İlk kez soyması için patatesleri önüne koyduğumda sanki el bombası koymuşum gibi korkmuştu." Hülya yeniden kahkaha attı sözlerinin ardından. "Bence de çok ilerledi. Takdir edelim şimdi. Hainlik yapmayalım."

Karan ters ters Hülya'ya baktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Hülya hayretle kaşlarını kaldırdı. "Saçmalama be! Övüyorum seni işte. Valla benim tahmin ettiğimden daha hızlı ilerledin."

"Öğretmeni iyiydi," dedi Sina atılarak. Başını hızla Karan'a çevirip, "Öv beni! Öğretmenin benim biliyorsun," dedi çabucak. Öyle çocuksu bir yüzü vardı ki Karan elinde olmadan gülümsedi. Acemice sardığı bir dolmayı daha masanın ortasındaki tencerenin içine koydu. Başını eğerek Sina'nın dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı.

"Güzel olan her şeyi ben senden öğrendim," dedi sevgi

dolu bir sesle.

"Hop aile var!" diye atıldı Özge. "Ayrıca benim sevgilim çalışıyor şu anda. Bana nispet yapmayın!"

Sina yeniden kıkırdadı ve omzuyla Karan'ın omzuna vurdu. "Çok kıskanç bu kız. Sevenleri çekemiyor."

Karan onaylar gibi başını salladı. Bu kez ciddileşerek Özge'ye baktı.

"Her şey yolunda değil mi?" diye sordu samimi bir duyarlılıkla.

Özge, Karan'ın sorusuna önce gülümsedi, sonra kirli ellerini havada tutarak dirseklerini masaya dayadı ve mutlu bir yüzle, "Yolunda..." dedi hülyalı bakışlarını tavana kaldırarak. "Steven çok başka bir adam. Benim alışık olduğum kimseye benzemiyor ve öyle çok şey öğreniyorum ki ondan. Bu süreçte neredeyse kendimi de yeniden tanıyor gibiyim. Beni onunla tanıştırdığın için gerçekten çok teşekkür ederim sana."

"Saçmalama kızım. Bana ne teşekkür ediyorsun," dedi Karan umursamaz bir omuz silkişle. "Ben ikiniz de mutlu olun istedim yalnızca. Siz kendiniz yapıyorsunuz ne yapıyorsanız. Çoğu İngiliz'e benzemez Steven. Sıcakkanlıdır. Gerçi bazen düşündüğümde, ben de hala herifi çözemediğimi fark ediyorum doğrusu. Bazen tam da sinir bozucu, dırdırcı ve kaprisli kadınlara benzer, bazen de tam bir otorite kesilir. Emin olduğum tek yönü samimiyetidir. Düşündüğünü insanın yüzüne söyler. Yumuşatması da yoktur hiç."

"Hee orasını az biraz öğrendim," dedi Özge iğneleyici bir sesle. Dert yanar gibi konuşmaya devam etti. "Şu taşınma meselesinde çok kapris yaptı zaten. Geri de adım atmıyor hiç. İlla onun dediği olacak."

"O konuda haklı ama," dedi Sina savunma dolu bir tonla.

"Bence de," diye destekledi Hülya.

Sina ile karşılıklı oturmuşlardı ve ikisinin de eli diğer ikisine nazaran daha hızlı çalışıyordu. Neredeyse bitirmek üzerelerdi önlerindeki işi.

"Ben de haklıydım," dedi Özge inatçı bir tonla.

"Haklı falan değildin," diye Karan kestirip atar gibi araya

girdi. Ters ters Özge'ye baktı. "Sar önündekileri bitir, canımı sıkma benim. Haklı falan değilsin, gereksiz gurur yapıyorsun."

Özge ağzını açıp karşı koyacakken Sina kaşlarını kaldırıp uyarırcasına baktı çaprazında oturan kıza. Ardından başını Karan'a çevirdi ve tatlı bir sesle, "Burası bitmek üzere hayatım. Biz buraları toparlarken sen de bize kahve yapar mısın?" diye sordu.

Karan başını çevirip kıza baktı. Elindekileri masaya geri bıraktı. "Tamam. Başka bir şey ister misiniz?"

"Yok bir tanem. "

Karan yerinden kalkıp uzaklaşırken Sina Özge'ye doğru başını eğdi. "Basma damarına kızım ya! Ne zaman taşınacağım desen boynundaki damar şişiyor. Kır kıçını otur oturduğun yere, üzme benim sevgilimi."

"Sen benim peşimden geleceksin diye şişiyor o damar, ben gideceğim diye değil. Sen yetmedin, adam beni de bağladı buraya."

"Üzülüyor işte. Bakma sen, beni bahane ediyor ya. Külliyen rol! Aklı kalır sende. Ben tanıyorum sevgilimi. Sevdiği herkesi sahiplenmeye, korumaya çalışıyor."

Hülya gülümseyerek başını salladı. Konuşurken üçünün de sesi düşmüştü ve Karan mutfağın içinde dolaşırken duyamıyordu onları.

"Doğru söylüyor Sina. Karan seni korumak için yapıyor daha çok. Aslında sana öyle minnettar ki ne yapacağını şaşırıyor. Sina'ya sahip çıktın ya sana geldiğinde, onu yalnız bırakmadığın için o yüzden onun kalbinde yerin başka artık. Gurur falan yapma kızım. Kırma şu çocuğun kalbini. Çok uzun zamandan beri ilk defa böyle huzurlu ve sakin. Çok mutlu. Gelip geçici şeyler için kırmayın kalbini."

"Oyy kayınbiraderini de korur muymuş?" dedi Özge alaycı bir sesle.

Hülya omuz silkti. Gülümseyerek Sina'nın kendisine dönen mest olmuş suratına baktı.

"N'apıyım ya? Benim hiç kardeşim olmadı. Kocamın kar-

deşini sahipleniyorum ben de. Taylan dedi ki 'Al tepe tepe kullan. Şimdiye kadar ben çektim haylazlıklarından, biraz da sen uğraş.' E bu manyak da çok eğlenceli. Dalga geçmesi çok keyifli oluyor."

Hülya kıkırdayınca Sina eşlik etti kıza. Karan'ın saçma sapan konularla ilgili olarak Hülya'yı sürekli aradığını biliyordu. Hülya'yı gözünde öyle bir yere oturtmuştu ki sanki kız her sorunun cevabını biliyor gibi görünüyordu onun için. Karan kahveleri getirip üç kızın önüne de birer fincan bıraktı.

"Güzelim, ben İber'le Sarya'ya bakayım, geliyorum hemen."

Karan mutfaktan çıkarken başını kaldırıp genç adamı izledi gülümseyerek. Kaybolduğu noktaya hüzünle baktı bir süre.

"Sanki aile babası olmak için doğmuş gibi. Sanki bir ömür bunu beklemiş gibi."

Sina farkına bile varmadan mırıldandığını Hülya ona karşılık verdiğinde fark etti.

"Belki de ihtiyacı olan tek şey buydu ve nihayet isteğine kavuştu."

"Öyle görünüyor," dedi Sina. Utangaç bir gülümsemeyle başını önüne eğip işine odaklanmaya çalıştı.

"Çocuklar nerede sahiden?" diye Özge merakla sordu. Geldiğinden beri çocukları ortada görmemişti. Gerçi şimdi geç vakit olmuştu onlar için ama işten çıkıp eve vardıktan sonra, hızla üzerini değişip yukarı çıktığından beri çocuklar ortada yoktu.

"İber odasında kitap okuyacaktı. Sarya'yla biz ilgilenemeyiz diye beşiğine koyup yanına almıştı. Muhtemelen ikisi de uyuyakalmıştır. Karan Sarya'yı odasına götürür şimdi."

"Senin koca nerede kız? Onu sormayı unuttum?"

Hülya, Özge'nin sorusuyla yüzünü ona çevirdi. Sıkkın bir tavırla omuz silkti.

"Ailesinin evine gidecekti bu akşam. Birazdan gelir."

"Hala kabullenmediler mi seni?"

"Aslında babası sanırım biraz yumuşadı. Hatta aylar önce hep birlikte bir yemek yiyelim bile dedi ama Pervin Hanım'ı

ikna edemedi sanırım."

"Pervin zor ikna olur," dedi Sina bilmiş bir sırıtmayla.

Hülya kıkırdayarak başını salladı. Gözlerinde zerre pişmanlık yoktu. İki kız arasında kendilerinin bildiği bir şeye güldükleri belli olan gülüşmeleri Özge merakla izliyordu. Nihayet dayanamayarak sabırsızca sordu.

"Bana da anlatsanıza be! Neye gülüyorsunuz siz? Niye zor ikna oluyormuş anası?"

Hülya ve Sina birbirlerine bakıp gülüştüler tekrar. Sina başını sallayarak ayağa kalktı.

"Sen anlat meraktan çatlamasın. Bitti zaten burası, ben de şuraları toplayayım." Kahvesinden çabucak bir yudum aldı, fincanı yeniden masaya bıraktı ve ortadaki dolu tencereyi kaldırarak arkasını döndü.

Diğerleri önlerindeki kahvelerini içip sohbete koyulduklarında Sina mutfağı topluyordu. Hülya'nın anlattıklarına Özge'nin verdiği tepkiler, arada kahkaha atmalarına neden oluyordu. Sina mutfağın içinde dolaşırken bir günü daha mutlu ve huzurlu bitirmenin keyfini yaşıyordu.

Karan kucağında Sarya'yla geldiğinde, sanki yıllardır alışkınlarmış gibi hareket ediyorlardı. Sina Sarya'ya sokulup boynunu öperken, Karan hafifçe bebeği ona yanaştırmıştı. Doğal bir tavırla kendi dudaklarını da önce Sina'nın tepesine bastırdı, ardından kucağındaki bebeğin başını öptü. Sarya'nın mamasını Karan hazırlarken, Sina ortalığı toplamaya devam ediyordu ve diğer iki kız yüksek nidalar eşliğinde heyecanlı sohbete devam ediyordu.

Karan dudağının ucuyla Hülya'nın anlattıklarına gülümsemişti. Neredeyse 1 sene evvel Sina'nın Pervin'e karşı aldıkları tavır yüzünden hissettiği korku gözlerinin önüne gelmişti. Karan'ın tepki verebileceği düşüncesiyle ne kadar çekinmiş, ne kadar ürkmüştü. Oysa Karan birilerinin Pervin'e öyle bir ders vermesinden haz almıştı. Sanki kendi söyleyemediği her şeyi bu iki kız o kadına söylemişti ve o gün yüreğine az da olsa su serpmişti yaşananlar.

Bakışlarını mutfakta dolaştırdı. Kucağındaki Sarya'nın du-

daklarının arasına biberonu soktu ve kalçasını tezgâha yaslayarak tekrar gözlerini etrafta gezdirmeye devam etti. Sina ocağın altını yakıyordu. Ertesi güne hazır olacak zeytinyağlı dolmayı akşamdan pişirecekti. Kızlar kahvelerini içerken kırkırdıyorlardı ve arada Sina da onlara laf yetiştiriyordu. Üçü de ertesi günü yapacakları İber'in doğum gününe hazırlık için çalışmışlardı. Yarın da aynı hummalı çalışma sabahın erken saatlerinde başlayarak kendini tekrarlayacaktı. Karan ilk defa böyle bir şey yaşıyordu. Oğlu için doğum günü hazırlıklarına yardım edeceğini birkaç yıl önce biri ona söylese kahkahalarla güler, dalga geçtiği için karşısındakine kafayı da gömerdi. Oysa şimdi kızı kucağında, oğlu yatağında, sevdiği kadın mutfakta gözünün önünde ve diğer sevdikleri keyifli sohbetlerindeydi. Resim öyle güzeldi ki kim olsa bağımlısı olurdu bu güzel renklerin. Hayat bazen çok acımasız olsa da şu an yaşadığı ve böylesine mutlu olduğu için şükretti içinden. Son zamanlarda yaşadığı mutlu ve güzel günleri çoğaltmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Kimsenin onların mutluluğunu bozmasına izin vermeyecekti. Başını çevirdiğinde ona bakan Sina'yla göz göze geldi. Dudakları istemsizce kıvrıldı ve sevgiyle gülümsedi ona.

Sina birkaç adım atarak önüne geldi. Yalnızca birkaç saniye kucağındaki bebeğe baktı. İştahla biberonu emiyordu. Ellerini Karan'ın yanaklarına bastırdı. Parmak uçlarında yükseldi. Kısacık bir öpücüğü adamın dudaklarına bıraktı. Söz verdiği gibi sık sık tekrarladığı cümleyi fısıldadı.

"Seni çok seviyorum."

10. BÖLÜM

"Salim, onları oraya değil, bu tarafa koyacaksın!"

Karan'ın otoriter sesiyle Salim elindeki tepsinin üzerinde dizili bardaklarla, salonun bir ucunda hazırlanmış ve üzeri beyaz şık bir örtüyle kaplanmış masanın diğer ucundan şaşkınlıkla Karan'a baktı.

"Ama Karan Bey, bütün bardaklar bu tarafta."

"Tamam işte, şimdi de bu tarafa alıyoruz," dedi Karan emin bir sesle. "O tarafa yiyecekleri koymak daha mantıklı. Bardaklar da bu tarafta olacak."

"Sina Hanım yiyeceklerin ortada, tabakların masanın bu başında, bardakların da diğer başında olacağını söylemişti."

Salim kafası karışmış gibi bakıyordu Karan'a. Karan elindeki büyük tabakta dizili kurabiyeleri masaya bırakırken duraksadı.

"Öyle mi dedi? Ne zaman dedi? Bana niye demedi de sana dedi?"

Salim dudaklarını birbirine bastırırken içinden sabır çektiği belli bir yüz ifadesi vardı. Sabahın erken saatlerinden beri, Karan'ın talimatları nedeniyle şehrin bir yerinden diğer başka yerine gidip gelmiş, sipariş edilenleri eve getirmiş, sonra tekrar çıkıp dışarıdaki tüm işleri bitirdikten sonra yeniden eve dönmüş, salonun neyse ki Sina'nın istediği gibi sade süslenmesine yardım etmiş ve sonrasında da herkes gelmeden evvel bitirilmeye çalışılan son hazırlıklara yardım etmeye devam etmişti. İber bugün çarşamba olduğu için okuldaydı ve öğleden sonra eve geldiğinde her şey ve herkes onu hazır

bekliyor olacaktı. Sina, hafta ortası olmasına rağmen 3 Ekim İber'in doğum günü olduğundan tam da gününde kutlamak istemişti. Saat öğleden sonra 4 olmak üzereydi. İşten çıkıp Sevgi teyze ve Asiye ablayı alan Taylan eve varmak üzereydi. Tıpkı Sahra ve Demir gibi. İkisi de öğleden sonra izin almışlardı ve Sina'nın verdiği birkaç siparişi alarak gelmek üzere olduklarını az evvel haber vermişlerdi. İbo da onlarla birlikteydi ve her an kapıyı çalabilirlerdi.

Son bir saat içinde Karan her şeyin yerini değiştiriyordu ve Salim kendisini onun elindeki bir kukla gibi hissetmeye başlamıştı. Karan her zaman keyifle ve eğlenerek çalıştığı biriydi ancak başkaları için yapmak istediği herhangi bir şey olduğunda panik yapıyor, Salim'in de iki ayağını bir pabuca sokuyordu. Emin olmak istercesine aynı soruyu onlarca kez sorabiliyordu. Tıpkı yine dün gece sabaha karşı onu arayıp İber'in pastasının kesinlikle istediği gibi olacağından emin olmak istercesine yeniden sorduğu gibi. Yetişip yetişmeyeceğinden, tam olarak istediği gibi yapılıp yapılmayacağını yine onlarca kez sormuştu ve Salim, her zamanki sakin ve emin tavrıyla onu tatmin etmiş, bölünen uykusuna geri dönmüştü. Tabii yine inanmazca başını iki yana salladıktan hemen sonra.

"Karan!" diyen uyarıcı ses mutfak yönünden onlara doğru gelen Sina'dan çıkmıştı.

"Salim'i rahat bırak!" dedi yanlarına geldiğinde. Elindeki bir diğer dolu tabağı masanın üzerine bırakırken, "Sakin olur musun biraz? Salim ne yapacağını biliyor. Sürekli bir şeylerin yerini değiştiriyorsun."

"Her şeyin düzgün gitmesini istiyorum," dedi Karan aksi bir çocuk gibi Sina'ya bakarak. Buna rağmen yine de kızı baştan ayağa süzerken yiyecek gibi bakmayı ihmal etmemişti. Sina tüm hazırlıkları bitirdikten sonra çabucak duş alıp üzerini değiştirmişti. Şimdi üzerinde beyaz, dar bir mini etek ve saks mavisi, şık, ipek bir bluz vardı. Kolsuz bluz önden dökümlü bir kesime sahipti ve üst üste katlanarak düşmüş gibi görünen ön kesimi göğüslerinin çok az üzerindeydi. Beyaz, ince, narin boynu Karan'ın ağzını sulandıracak kadar hoş gö-

rünüyordu. Ayaklarında bluzun rengindeki yüksek topuklu ayakkabıları, salonun parkeleri üzerinde yürüdükçe ses çıkarıyordu ve Karan için attığı her adımda çıkan o sesler, onun varlığını kanıtlayan bir müziğin notaları gibiydi. Saçlarını atkuyruğu yaparak tepesinde toplamış ve kalın bir örgü halinde arkasında sallanmasına izin vermişti. Kısaca göz alıcı görünüyordu ve Karan da ondan gözlerini alamıyordu.

"Her şey düzgün. Tabaklar ve bardaklar masanın iki ucunda olacak. Yiyecekler ortada. Kalabalık olacağımız için açık büfe yaptık değil mi? Tek tek servisle uğraşamayız. Herkes ne kadar istiyorsa canının istediği gibi kendi servisini yapacak. Bunu da düzgün bir sırada yapacak. Tabakları bu başa koyacağız, içini dolduran diğer başta içeceğini de alarak yerine geçer. Diğer türlü gidip gelmek zorunda kalacaklar."

"E içecekleri nereye koyacağız o zaman?"

"Bardakların yanına dizilecek."

"Ama daha bütün yiyecekleri getirmedik ki? Masaya nasıl sığacak hepsi?"

Sina gözlerini devirdi. Söylenir gibi ağzının içinde mırıldandı. "O kadar çok çeşit sipariş vermeseydin o zaman? Millet kıtlıktan çıkmadı!" Sesini yükselterek otoriter şekilde açıklama yaptı. "Neyse, hallediyorum ben Salim'le. Salim yüksek sehpayı buraya getirecek, içecekleri üzerine dizeceğiz."

"Bugün benim oğlumun doğum günü! İki çeşit şey mi koyacaktık?" dedi Karan yarı dehşet yarı küçümseyen bir burun kıvırmayla. Sina'nın söylenişini kaçırmamıştı.

"İki çeşitten çok şey yapmıştık hatırlarsan? Sabahtan beri mutfaktan çıkmadık. Madem o kadar sipariş verecektin, biz niye uğraştık onca vakit?"

"Sizin yapmadıklarınızı söyledim sadece."

Karan'ın suçlulukla dolu gözlerine rağmen ısrarla diklenmesi, her zamanki üste çıkma tarzıydı. Sina gözlerini kısarak baktı genç adama. Şüpheyle baktığı adama, "Az biraz görgüsüzlük mü var sende?" diye sordu alçak sesle.

"Ne alakası var? Oğlumun doğum günü bugün ve her şeyin

mükemmel olmasını istiyorum! Görgüsüzlük mü oluyor bu?"

"Görmemişler gibisin!"

"Görmedim tabii! Hatırlarsan ilk defa çocuğumun doğum gününü kutlayacağım!"

Sinirle ellerini üzerindeki dar, siyah kotun ceplerine soktu. Keten beyaz gömleği pantolonun üzerine saldığından gömleğin etekleri ellerini kapamıştı.

"Sarya'ya bunu yapmana izin vermeyeceğim!" dedi Sina işaret parmağını kaldırarak. "Bu kadar tantana yapmayacaksın onun için. Daha mütevazi doğum günlerine alışmaları gerekiyor. Dünya kadar çocuk böyle şeyler yaşayamıyor ve bu tamamen israf!"

"Bana yine halkçı edebiyatı yapmaya başlama! Herkes sahip olduğu kadarını harcayabiliyor. Ben de sahip olduklarımla çocuklarıma istediğimi alırım."

"O hediyeyi görmedim sanma! Onları delicesine bir tüketime alıştırmana izin vermeyeceğim. Her şey sınırında ve tadında olacak! Dünyayı satın alabilirlermiş gibi bir psikolojiye sokamayacaksın onları!"

Karan kirpiklerini kırpıştırdı. Başını iki yana salladı. "Görmediğini biliyorum," derken sesi çok da emin çıkmıyordu.

Sina, "hah!" diyerek çenesini yukarı kaldırıp, küçümseyen bir kahkaha attı. "Hatırlarsan her şeyini karıştırma hakkı vermiştin bana!"

"Cüzdanımın içindeydi! Senin kendi kartların var zaten, benim cüzdanımda ne aramış olabilirsin ki?"

Sina omuz silkerek arkasını döndü ve masanın üzerindekileri düzgün bir sıraya dizmeye çalışırken umursamazca cevap verdi. "Her yere baktım. Bir şey bulamayınca, en son cüzdanını karıştırdım bir iz bulabilmek için. Haklı da çıktım." Karan gözlerini devirdi. "Sakın benden önce İber'e söyleme! Sürprizi bozmanı istemiyorum. Sakın!"

Sina yeniden omuz silkti. "Senin hakkını elinden alacak değilim ama bunun kavgasını sonra baş başayken edeceğiz tabii ki."

Karan bir adım ileri atarak Sina'ya sokuldu. Ellerini ceple-

rinden çıkararak kızın beline sardı ve şımarık bir yüz ifadesiyle gülümsedi.

"Aynı yere geri koyduğunu ümit ediyorum. Herkesi kapsadığını da fark etmişsindir sanırım."

Sina aynı şekilde Karan'ın beline sardığı bir elini genç adamın kalçasına indirerek, cüzdanın olduğu cebini belirtmek istercesine sıkı kalçasını kavradı parmaklarıyla. Sırıtarak karşılık verdi.

"Hı hım, fark ettim. Merak etme aynı yere geri koydum."

Karan başını Sina'nın yüzüne doğru eğerken, bakışları yine ateş topuna dönmüştü. Tam dudaklarını kızın dudaklarına bastıracakken yan taraftaki Salim'den kendini belli etmek ister gibi çekingen bir öksürük sesi çıktı. Karan, dudakları kızın dudaklarına birkaç santim kala, başını bile çevirmeden, "Salim, git mutfaktan diğer yiyecekleri getir," dedi komut veren bir tonla. Salim'in kaçarcasına attığı adımların yalnızca birkaç saniye sonrası dudaklarını Sina'nın dudaklarının üzerine kapadı. Açlıkla kızın dudaklarını sömürürken, sanki günlerce kızı öpmemiş bir hasret vardı öpüşünde. Oysa daha o sabah saatler süren bir sevişme yaşamışlardı. Ona kalsa Sina'nın içinden hiç çıkmayacaktı ama çocukların varlığı bazen bu isteğine gem vurmasına neden oluyordu.

Sina, Karan'ın aç ve yakıcı öpüşüne tıpkı onun gibi karşılık verirken, birbirlerine duydukları bu tutkunun bir gün azalıp azalmayacağını merak ediyordu. Her gün bu tutku katlanarak artıyordu. Özellikle son zamanlarda ortadan kalkan tüm engeller, birbirlerine daha açık, daha atılgan ve daha karşı konulmaz bir şehvetle yaklaşmalarına neden olmuştu. İkisi de sınırları zorlamayı seviyordu ve her sevişme yeni bir maceraydı onlar için. Sina, Karan'la öğrenmeyi, daha önce delice bulduğu ve çekindiği birçok şeyi denemeyi seviyordu. Karan onu iplerinden kurtarıyordu. Her sevişme aklını başından alan bir haz denizinde yüzmesini sağlıyordu. Bulutların üzerinde süzülmek gibiydi Karan'la sevişmek. Öylesine hafif, öylesine rahat ve öylesine sınırsız.

Karan zorlukla dudaklarını kızın dudaklarından çekme-

den önce, diliyle yaladığı dolgun dudağı dişlerinin arasında sıkıştırdı ve çekiştirerek yavaşça serbest bıraktı.

"Bu gece oğlumun hatırına sana da bir hediye vereceğim," dedi kışkırtıcı bir tonla fısıldayarak.

Sina buğulu gözlerle genç adama baktı ve elini kaldırıp yanağını okşadı parmak uçlarıyla.

Cüretkâr bir tavırla, "Hangi pozisyon?" diye sordu tıpkı onun gibi fısıldayarak.

Karan gözlerinin içi gülerek baktı kıza. Dudaklarını yumuşak bir dokunuşla yine kızın dudaklarına sürttü. Yukarı doğru hareketlenerek burnunu kızın yanağına sürttü ve burnuna doğru kaydırarak tenine bastırıp derin bir soluk çekti.

"En sevdiğin," diye mırıldandı.

"Bütün kontrol bende olacak o zaman," dedi Sina da burnunu Karan'ın yüzüne sürterek. Sesi duyduklarından aldığı hazzı yansıtıyordu.

"Senin beni sikmen, benim seni silkmemden daha erotik. Bu muhteşem beden, üzerimde kıvrılırken nasıl baş döndürücü göründüğünü bilsen bana hak verirsin."

Sina, Karan'ın sarf ettiği edepsiz kelimelere çoktan alışmıştı ve neyse ki bu konuda başkalarının yanında biraz daha kontrolü olduğu için, baş başa oldukları anda adamın diline ket vurmuyor, hatta bundan zevk alıyordu.

"Arada tembellik yapmayı seviyorum ama biliyorsun."

Karan iç gıcıklayıcı bir sesle güldü. Burnunu kızın boynuna doğru sürterek kaydırdı. Yine derin bir nefesi ciğerlerine çekerek Sina'nın kokusunu içine hapsetti.

"O inlemelerin ve beni taş gibi yapan çığlıkların, arada sırada buna göz yummama neden oluyor olabilir ama ben yine de senin aktif katılımını daha doyurucu buluyorum."

"Sanırım spora yeniden başlayıp kondisyonumu yükseltmem gerekecek," diye mırıldandı Sina. Başını yana yatırıp Karan'ın yüzünü boynuna bastırdı. Gözlerini kapamıştı ve yüzünde şehvetli bir gülümseme vardı. Yanağına dokunan kalın telli saçlar, tenini okşuyordu. "Sen doymak bilmez ve yorulmaz bir adamsın. Seninle başa çıkabilmem için kesinlik-

le kondisyonumu arttırmam gerek."

Karan yine kıkırdadı ancak sesi bu kez boğuk çıkmıştı. "Sen doyulmaz bir kadın olunca benim sana açlığım tükenmiyor. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Heyy! Yiyişmeyi bırakın da bir el atın şunlara!" diyen Özge'nin aksi sesi arkalarından duyulunca, Karan sıkıntıyla homurdandı ancak hemen uzaklaşmadı Sina'dan. Sina kıkırdarken omuzları sarsıldı. Karan'ın bedenine sardığı kollarını gevşetecekken Karan daha sıkı sarıldı kıza.

"Bu kızın olur olmadık yerde zart diye ortaya çıkması canımı sıkıyor!" diye söylendi.

"Kime diyorum?" dedi Özge aynı aksi tonla. "Benim çocuğumun doğum günü değil herhalde! Anası babası gözleri dönmüş gibi birbiriyle yiyişeceğine, azıcık şunlara el atsa fena olmayacak! Odanız var değil mi? Az sabırlı olun da geceyi bekleyin! Herkes gelmeye başlayacak birazdan. Gören de on yıl birbirinizden ayrı kalmış sanacak. Daha sabah seviştiğiniz belli bu kızın yorgunluğundan. Azdınız mı siz iyice be!"

Karan, Sina'nın bedenine sardığı kollarını çözüp hızla arkasına döndü.

"Azdım! Ne olacak? Azdım! Kafamı attırma, yemin ediyorum hepinizi boş verip karımı aldığım gibi sabaha kadar çıkmam odadan!"

Üzerinde kolsuz, V yakalı, uçuşan etekleri bileklerine kadar uzanan, lavanta renginde bir elbise olan Özge umursamazca omuz silkti. "Daha karın değil! Sevgilim demek istedin herhalde. Ayrıca sorumluluk sahibi bir baba gibi bugün zamanını oğluna adaman lazım. Artık o dediğin fanteziyi herkes gittikten sonra yaparsın! Bana efelenme hiç boşuna!" Ardından, gözleriyle elindeki büyük tabağı işaret etti. "Al şunu, yerleştir masaya. Gün boyunca da Sina'dan uzak dur! Anlaşıldı! Koku almış mart kedileri gibi kızın üstüne atlayacaksın her bulduğun fırsatta. Kşşşttt bakayım sen! Hadi kşşşttt."

Elindeki tabağı zorla Karan'ın eline tutuşturarak boştaki

eliyle Sina'nın koluna uzanarak kızı çekiştirdi.

"Sen de geç bakayım şuraya. Doğru mutfağa! Hülya kafayı yiyecek Salim'le. Dolmaları dizme konusunda sidik yarışına girdiler."

Sina alçak sesli bir kahkaha atıp gözleriyle Karan'a, "ne yapabilirim ki?" der gibi bir bakış attı. Karan sıkıntıyla oflarken Sina mutfağa doğru hareketlenmişti bile. Karan kızın arkasından sinirle seslendi.

"Bunlara böyle fırsat ver sen! Hala evlenme benimle! Siktiğimin bir imzası işte! Neyi bekliyoruz biz?"

Sina omzunun üzerinden başını geriye çevirip, boşlukta bir öpücük gönderdi genç adama.

"Günü söylersem sen bugünken daha beter hazırlık yaparsın! Benim istediğim gibi olacak!"

"Siktiğimin gününü söyle bari!" diye bağırdı Karan yine sinirle.

"Çok seveceğin bir gün olacak!" dedi Sina gizemli bir gülümsemeyle ileri adım atarken.

"Lan o cüzdanı aldığım her gün benim için güzel olacak! İsterse kara perşembe olsun!"

Sina yüzünü buruşturdu küçümseyerek. "En son 1929'daydı o! Artık Kara Cuma'lar var! Hülya'yla Sahra bayılıyor ama senin burjuvalığına uymaz tabii."

Sina umursamadan ileriye devam ederken, Karan yine oflayarak gözlerini devirdi. Ters ters Özge'ye baktı. Sanki hıncını ondan almak istercesine, "Senin sevgilin nerede kaldı?" dedi aksi bir sesle.

"Varmak üzere. Belki diğerleriyle bile karşılaşabilir aşağıda... Çok dırdır etme de sakinleş biraz enişte." "Sakinim ben!" diye hırladı Karan.

"Belli! Pek sakinsin. Pasta yarım saat gecikti diye az daha savaş çıkarıyordun! Bir daha o pastanenin müşterisi olabileceğini sanmıyorum."

"Bana 1'de yollayacaklarını söylemişlerdi!"

"Eee ne olmuş? Bir buçukta geldi. Sanki doğum günü oldu bitti de pasta gelmemiş gibi davranma."

"Sıkıştırmasam belki o da olurdu."

Özge bıkkınlık dolu bir nefes koyuverdi ve elini havalı bir şekilde umursamazca sallayarak topuklarının üzerinde geriye dönerken, söylenir gibi karşılık verdi.

"Seninle bir daha doğum günü hazırlığına girişmeyeceğim. Canımı tükettin! Sina seninle evlenmemekle haklı! He dese sen bugünden başlarsın her yere saldırmaya."

"Diyecek ama! Bugün demezse yarın diyecek!" diye tısladı Karan sinir dolu bir tonla.

"O istediğinde!" dedi Özge omzunun üzerinden alaycı bir bakış atarak.

Karan delirmemek için yumruklarını sıktı. Sina'nın hala evet dememesiyle, gün geçtikçe sinirlerini oynatmasının yanı sıra kızlar için de alay konusu olmuştu. Belki kendisi sakin olup bu konuyu sürekli açmasa her şey oluruna varacaktı ama Karan sabırsızdı ve her konuşmayı bu konuya getirmeyi başarabiliyordu. Her defasında istediği karşılığı alamadığı halde.

* * *

İber o gün eve geldiğinde yüzündeki sıkıntıyı gizlemek için üstün bir efor sarf etmişti. Evdekilerin onun için ne kadar çaba harcadıklarını biliyordu ve kimsenin moralini bozacak ya da canını sıkacak başka bir gündem olmamasını istemişti. Yol boyu Nazif'e tekrarladığı ricaları da bu yüzdendi. Nazif bugün için herhangi bir şey söylemeyeceğine söz verse de yarın ilk iş Karan'a bilgi vereceğini de belirtmişti.

İber, okul çıkışı yaşadığı olayın tam da bugüne rastlamasına inanamamıştı. Kötü şansı hiç peşini bırakmıyordu. Ya da kötü kaderi mi demeliydi? Allah biliyor ya ilk anda bir umut diyerek kalbinde minik bir atış hissetmişti ama sonraki süreçte yaşadığı hayal kırıklığı ve hüsranı üzerinden atması o kadar kolay olmamıştı. Yol boyunca arka koltukta yumrukları dizlerinin üzerinde sıkılı, dişlerini birbirine kilitlemişti. Dikiz aynasından Nazif'in onu sürekli kontrol ettiğini biliyordu ve gözlerine dolan yaşları güçlükle geriye itmişti.

Daireden içeri girdiği anda Sina'nın kollarını açarak ona

sarılması ve artık ondan daha uzun olan boyuna uzanabilmek için parmaklarının ucunda yükselerek yanağına dudaklarını bastırması, her derdine çare bir ilaç gibiydi ve birkaç dakika içinde kendisini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"İyi ki doğdun bir tanem," dedi Sina ışıltılı bir gülümsemeyle geri çekildiğinde.

"Teşekkür ederim..." dedi İber aynı ışıltılı gülümsemeyle Sina'ya bakarak. Sanki son anda bir şey diyecekmiş gibi duraksadı ancak kendine hâkim olarak dudaklarını yeniden birbirine bastırdı. Kızın gözlerinin içine baktığında, kendi gözlerinde onun anlayamadığı bir ışıltı vardı ve Sina gözle görülemeyen bir sürede şüpheyle bakmıştı İber'e. İber'se hiçbir şey olmamış gibi başını salona çevirdi yalnızca.

Gözlerini etrafta dolaştırdı. Yüzünde oluşan gülümseme onun kontrol edebileceği bir şey değildi. Devasa salon sade ama şık bir dekorasyonla süslenmişti. Salonun ortasında tavandan sarkan, büyük harflerle yazılmış "İYİ Kİ DOĞDUN. NİCE SENELER OĞLUM!" yazısı, boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Salonun bir ucunda, uzun bir masanın üzerine yiyecek ve içecekler sıralanmıştı. İçerideki şık kalabalığa rağmen salon yine de her zamanki gibi ferah ve büyüktü. Karan, Sina'nın yanında İber'e sarılmak için sabırsızlanıyordu ve İber onun tavrından, bunu bir evvel yapmak istediğini görebiliyordu. Kalabalıktan gözünü ayırıp onun hamle yapmasına fırsat vermeden kendisi adama doğru bir adım attığında, birkaç saniye içinde hayatını sorgulayan düşünceler geçmişti aklından. Kan bağı olmayan bu adam, ona kimsenin olamayacağı kadar iyi bir baba olmuştu. Yol boyu şanssızlığına saydırdığı tüm sözlerini geri aldı. Çok şanslı bir çocuktu çünkü. Karan gibi bir babası olduğu için gerçekten de şanslı bir çocuktu. Karan, onu geniş göğsüne yaslayarak güçlü kollarıyla kavradığında, o da aynı şekilde sarıldı adama.

"Nice seneler oğlum."

"Teşekkür ederim baba."

İkisi de birkaç saniye birbirine sarılı vaziyette kaldıklarında bu kucaklaşmayı Taylan şikayetçi bir tonla böldü.

"Yeter artık. Ben amcayım... Ben büyüğüm ... Önce benim kutlamam lazımdı. Ayrılın artık."

Karan, İber'in sırtına birkaç kez hafifçe vurarak uzaklaşırken, tek kaşını kaldırıp alaylı bir sesle karşılık verdi Taylan'a. "Nazar etme ne olur, çalış senin de olur."

Salon bir anda kahkaha sesleriyle çınladı ve neyse ki Taylan'ın Karan'a doğru sarf ettiği aksi fısıltılı sesini boğdu.

"Çalışıyoruz oğlum. An meselesi!"

Karan kahkaha attığında sesi diğerlerine karışmıştı. Ardından herkes sırayla İber'i kutlamaya başladı. Taylan'dan hemen sonra Sahra atılmıştı.

"Ben halayım! Önce ben!"

Sahra tam da tipik kıskanç çocuklar gibiydi. Hülya omzuyla onu dürtmüş, "Benim de emeğim çok, hiç havalanma," demişti.

İki kız kıkırdarken İber diğerleriyle kucaklaşıyordu. Sevgi teyze, Asiye abla, İbo, Demir, Salim, Özge ve Steven peş peşe İber'i kutlarken, son sarılmanın ardından Karan merakla sormuştu. "Nazif nerede İber? O da gelecekti."

"Geliyor baba. Bagajda birkaç paket varmış, onları alıp geleceğini söylemişti."

Hakikaten de daha İber'in cümlesi bitmeden kapı açılarak Nazif girdi içeri. Salim onun elindekileri almak için atıldığında, Sina da İber'e çabucak üzerini değiştirip gelmesini söylüyordu. İber tam odasına doğru yönelecekken aniden duraksayarak arkasını döndü ve Sevgi'nin yanında, kendi koltuğu içinde duran Sarya'ya bakışlarını çevirerek ona doğru ilerlemeye başladı.

"Kardeşim de kutlamak ister. Ne demişler, dağ sana gelmiyorsa sen dağa git."

Herkes yeniden kahkaha atarken Sina acınası bir sesle söyleniyordu.

"Çocukken daha iyiydi sanki. Şimdi her gün ettiği kendinden büyük laflara hala alışamadım. Bu ergenliği ondan çok ben yaşıyorum galiba."

Karan kolunu onun omzuna atıp kendisine bastırdı. "Bü-

yüyor. Gurur duy oğlunla, gurur... Çok akıllı benim oğlum."

Sina dudaklarını büzerek İber'le Sarya'yı izledi. İber bebeğin yanağına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, Sarya'nın dişsiz ağzı açılmış, yerinde çırpınmaya başlamıştı. 3,5 aylık Sarya İber'i artık iyi tanıyordu ve gülücüklerini asla esirgemiyordu çocuktan.

Nihayet 1 saat sonra Karan'ın küçük çaplı krize neden olduğu basketbol topu şeklindeki pasta üflenmiş, herkes yiyeceklerini ellerine almış ve salondaki koltuklara dağılmışlardı. Steven ve Özge bir kenarda hararetli bir sohbetin içindelerdi. Tıpkı yan yana oturan Asiye ve Sevgi gibi. İber, Salim ve Nazif'in de olduğu grupta İbo ve Demir'le laflıyordu. Taylan elindeki içki ve tabakla onlara yanaşmak üzereydi. Kızların üçü kafa kafaya vermiş sohbet ederlerken, Karan elindeki biberonla mutfaktan çıkıp Sarya'ya doğru ilerledi. Kızını kucağına alan genç adam Sarya'yı doyururken, kısa bir an Sina ile bakışıp birbirlerine gülümsemişlerdi.

"Size bir şey söyleyeceğim," dedi Sahra sıkıntılı bir sesle. İki kız da merakla ona bakınca devam etti uzatmadan. "Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra İbo aldı ya bizi, yolda gelirken söyledi..." kızların yüzlerine çabucak bir göz atıp devam etti. "Hazar parayı bitirmiş."

Hem Sina hem de Hülya şaşkınlıkla baktılar Sahra'ya.

"Nasıl ya?" dedi Hülya. "Ne demek bitirmiş? Onca para nasıl biter 9 ayda?"

Sina ne diyeceğini bile bilememişti. Sorarcasına bakıyordu kardeşine. Sahra omuz silkti ancak yüzü kızgınlıkla gerilmişti.

"Söyledik biz ona! O ne anlar işten! Havalara girdi iş adamı olacağım diye. Herifler önüne ne koydularsa bu imzalamış çekleri tek tek. Yok oraya masraf, yok buraya masraf, biz de aynısı ödüyoruz, her şey yarı yarıya deyip para suyunu çekene kadar bundan paraları almışlar. Güya fabrika kurduklarını, buna da boş arazide yıkık dökük bir bina gösterip yeniden inşa edeceklerini söylemişler. İnşaat masraflı diyerek durmadan çekleri imzalatıp imzalatıp tahsil etmişler.

Sanki bizim salak anlayacakmış gibi kendi çeklerini de göstermişler, bak aynı rakamı biz de yazdık diye."

Sahra yarı sıkıntı yarı bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Ya konuşturmayın beni sinirim bozuluyor işte... Anlayın yani olanı. Üç kuruş aklı yok. Fabrika kuracağına inanarak para suyunu çekene kadar vermiş adamlara. İbo kaç kere dikkat etmesini, bunun normal olmadığını söylemiş ama dinlememiş bile. Fabrika kurulunca verdiklerinin 5 katı kazanacağını söylemişler. Bu da inanmış tabii. E şimdi ortada fabrika yok, gelen para yok, adamlar da buna bildiğin dirsek göstermişler, kapıya koymuşlar. İspatlayacağı hiçbir şey de yok çünkü salak, ortaklık için ne bir sözleşme yapmış, ne kimse bir yere imza atmış. Bildiğin, sanki amme hizmeti yapmış da adamlara parayı vermiş gibi görünüyor. İspatlayacağı bir şey de yok, gidip hakkını aramak için vuracağı bir kapı da..."

Sina düşünceli bakışlarını yere indirdi ve duyduklarını sindirmeye çalıştı. Nedense hiç şaşırmamıştı duyduklarına. Başını yavaşça kaldırıp gözlerini İber'e çevirdi. Çocuk içinde bulunduğu gruptaki adamlarla konuşuyordu ve yüzünde rahat bir gülümseme vardı ama Sina, oturduğu yerde, arada sıkıntıyla kıpırdandığını fark ediyordu. Kaşlarını çattı. Alçak bir sesle, "Hala oturduğu evde mi?" diye sordu.

"Bir aydır kirasını ödeyememiş. Mecbur yine Asiye ablanın başına kalacak gibi görünüyor. Babasının yanına dönecek, ne yapacak?"

Sina düşünceli gözlerle İber'i izlemeye devam etti. Kaşlarını çatarak dudaklarının arasından bir cık sesi çıkardı.

"Dönmez! Alıştı lükse. Geri dönmez!"

"Dönmeyip ne yapacak Allah aşkına?" dedi Sahra ters bir sesle. "Nasıl karşılayacak o kirayı? Mecbur dönecek."

Sina başını iki yana salladı kabul etmediği bir tavırla.

"İber'e gelecek. Yine ona saracak. Hele şimdi Karan'ı da biliyor. Paranın kokusunu aldı, İber'e duygu sömürüsü yapacak."

"Yok artık!" dedi Hülya şaşkınlıkla. "Kızım çocuğu resmen sattı, ne yüzle gelecek?"

"Onda yüz yok ki. İber'in bilmediğini sanıyor. Ben dönene kadar Karan'ın bakacağını bildiğini sanıyor. Benim döndüğümü biliyordur ve İber'e eskisi gibi olması gerektiğini söyleyecek."

"Ama İber biliyor!" dedi Sahra.

"Yine onun yerine İber utanacak! Hazar bunu anlamıyor mu sanki? İşine gelmiyor sadece. Bildiğini belli etmeyecek ki İber. O da duygu sömürüsüne başlayacak."

"Çocuğu yine sıkıntıya sokacak. Bak bu çocuk yeni yeni kendine geliyor. Nihayet yüklerini sırtından attı, sadece okuluna, sporuna bakıyor. Yine o manyak bu çocuğun üstüne yük bindirirse, valla bak abi falan dinlemem atlarım üstüne."

Sahra sinirli, alçak bir sesle hızlı hızlı konuşuyordu. Sina bakışlarını kardeşine çevirdi. Kendinden emin bir yüzle başını salladı. "Yok. Sen merak etme. İber'e kadar uzanmayacak o iş. Bu akşam Karan'a söylerim durumu. O tedbirini alır. Hem her gün Nazif alıp bırakıyor İber'i. Yanına yaklaşamaz."

Sahra rahatlamış gibi bir nefes alırken, Hülya başını sallayarak onayladı.

"Evet. Karan izin vermez böyle bir şeye. Bence hiç kimse muhatap olmasın. Zaten resmi olarak babası Karan. O ne yapacağını daha iyi bilir. Siz de iyice yüz göz olup sinirinizi bozmazsınız."

"Valla ben aylar önce açık seçik en son görüşmemde söylemiştim ona. Benim kapıma asla gelemez, gelirse de alır ağzının payını, çeker gider. Artık kimseye acımıyorum. Yetti bunca sene!"

Sahra'nın öfkeli sözlerine Sina haklı bulduğunu belirtircesine baktı. "Valla kaçak oynuyormuşum gibi görünmesin ama ben de sinirimi bozamam. Bana zaten gelemez. Karan'la uğraşsın uğraşabiliyorsa. Çok şükür istediği zaman çok iyi bir pislik olabiliyor Karan. Ben de onun itliğine güveniyorum."

Hülya aniden şen bir kahkaha attı. "Ay kız aklıma geldi yine. Gidip en it adamı bulacağım dediğin gün, dün gibi aklımda. Allah yüzüne gülmüş de hakikaten en it adamı çıkarmış karşına."

Sina, Hülya'nın alaycı sözlerine gülümserken başını çevirip Karan'ın olduğu yere gözlerini çevirdi. Karan, karnını doyurduğu Sarya'yı koltuğuna yerleştirirken, Asiye abla ve Sevgi teyzeyle laflıyordu. Sevgi teyze ona yardım ederken, Asiye abla takdir eder gibi omzunu okşamıştı Karan'ın. Karan kadına baktı çocuksu bir gülümsemeyle. Sanki elimden bu kadarı geliyor, der gibiydi tavrı ve Asiye gözlerini yumup başını sallarken, takdirle gülümsüyordu.

İber'in hediyelerini verme zamanı gelince herkes bir araya toplandı. Tek tek paketler açılırken, İber hediye aldığı herkese teşekkür edip yeniden öpüyordu. Sahra ve Demir, iki aylık bir dalış dersi almışlardı. İber'in eline aldığı kuponla gözleri parlamıştı. Uzun zamandır böyle bir şeyi tecrübe etmek istiyordu ve Sahra'nın bunu bilebilmesine şaşırmıştı.

"Sahra hiçbir şey kaçmıyor gözünden," dedi şaşkınca.

"Benden kaçmaz halasının yakışıklısı."

"Hiçbir şey kaçmaz halandan İber," diyen Demir imalı bir bakış attı karısına. Sahra burnunu havaya dikerek saçını savurdu.

İbo, şık bir saat vermişti. Salim ve Nazif, İber'in çok okuduğunu bildiklerinden birer kitap almışlardı. İber, onu bu derece iyi tanımalarına karşı gösterdikleri özene inanamayarak ikisine de sarılmıştı. Özge ve Steven, birlikte ortak aldıkları basketbol ayakkabısı ve üzerinde birkaç ünlü basketbolcunun imzasının olduğu bir basketbol topu vermişlerdi ve İber bayılmıştı.

"İmzaları ne zaman aldın?" diye sordu Karan şaşkınlıkla.

"Özge geçen hafta İber'in doğum günü olacağını söylediğinde, iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Geçen hafta otelde seminer vardı ve birkaç oyuncuyu otelde ağırlamıştık. O arada rica ettim, sağ olsunlar kırmadılar beni."

"İnanamıyorum Steven. Çok teşekkür ederim."

İber elindeki topu evirip çevirip tek tek imzalara bakıyordu sırıtarak. Nihayet aklına gelmiş gibi atılarak, hem Steven'a hem de Özge'ye sarılarak yeniden teşekkür etti.

"Sevgilim düşüncelidir benim," dedi Özge böbürlenerek.

"Hani sık eleyip ince dokuyorum diye şikâyet ediyordun," dedi Steven atılarak.

Özge her zamanki yüksek sesli kahkahasını savurarak elini adamın omzuna vurdu şuh bir edayla.

"Ağzını burnunu yerim senin," dedi ellerini Steven'ın yanaklarına bastırarak. "İnce eleyip sık dokuma diyoruz biz ona." Ardından savunma dolu bir tonla devam etti. "Ama çok pimpiriklisin sen de n'apayım?"

"Pimpirik ne demek?" dedi Steven kaşlarını çatarak.

Topluluk yine hep birlikte gülmeye başladı. Taylan elini dostça Steven'ın omzuna koyup sıktı ve bir yandan gülerken bir yandan açıklama yaptı. "Çok detaycısın, titizsin ve aşırı mükemmeliyetçisin ya, onu diyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, değil tabii ki de... Arada sırada tek bir kirli fincanı lavaboda bırakınca dünya patlamıyor," dedi Özge alıngan bir yan bakışla.

"Makinenin içine koysak ne olur? Sevmiyorum tezgâhın üzerinde kirli bulaşık."

Özge gözlerini devirdi. Pes etmiş gibi başını salladı onaylayarak. "Bundan sonra hepsini sen toplarsın, olur biter."

"Benim için sorun değil toplamak. Senden böyle bir şey istemedim ki. Zaten ben topluyorum."

"Aaa, aşk olsun ama... Evvelsi gün yemeği ben yapmıştım ve hatırlarsan tek bir bulaşık bırakmamıştım."

"E sana ben yaparım dedim ama sen kabul etmedin."

"Sen yorgundun. Kıyamadım n'apayım."

"Ayyy başlarım sizin ben yaptım sen yaptın tartışmanıza," diyerek Hülya atıldı bunalmış bir tavırla. "Çekemem dırdırınızı. Yalnızken tartışın... Ben öbür hediyeleri bekliyorum..." Eliyle İber'e işaret etti." Hadi İber'ciğim devam et. Çatlayacağım meraktan," dedi heyecanlı bir sesle.

"Sanki onun doğum günü," diye söylendi Özge omzunu Steven'a yaslayarak. "Görmemiş haspa!" dedi burun kıvırarak.

Diğerleri ona aldırmadan gülümserken, İber yeniden paketlere döndü. Sevgi şık bir *sweatshirt* almıştı. Asiye elindeki

iki paketi uzatırken, "Biri dedenden," demişti. Sina her ne kadar buna canı sıkıldıysa da Asiye'nin kırılmasını istemediği için belli etmedi. Onun da arada kaldığı belliydi. Tek torununun doğum gününe işi olduğu için gelemeyeceğini söyleyen bir adamın hediyesini bile kabul etmemek gerekirdi ama İber'e düşmanca duygu tohumları ekmek istemiyordu. İber kendi hayatındaki her şeyle ve herkesle ilgili kararı kendi verebilmeliydi. Dedesinin gönderdiği paketten bir dünya atlası çıkınca, çocuk bir an ne yapacağını şaşırmış gibi kalakaldı, sonra ağzının içince gevelercesine, "Teşekkür ettiğimi ilet Asiye abla. Çok güzelmiş," dedi zorlanarak. Bir an bakışları Sina'yla karşılaştığında sorarcasına bakmıştı kıza. Dedesi onun hala ilkokula falan mı gittiğini sanıyordu acaba? Asiye'nin hediyesini açtığında, İber'in biraz evvelki yüz ifadesi değişmişti ve şimdi hayranlıkla gülümsüyordu. Önden fermuarlı, el örgüsü bir hırkaydı.

"Kendim ördüm. Önümüz kış nasılsa. Okula gidip gelirken üşümezsin dedim."

"Asiye abla, çok güzel bir şey. Ellerine sağlık," dedi İber coşkuyla. Gerçekten de hazır gibi görünüyordu ve tam da İber'in sevdiği petrol mavisi renginde örülmüştü.

Hülya yerinde heyecanla kıpırdanarak Taylan'a döndü. "Hadi bizimkini de ver!" dedi çocuksu bir coşkuyla. Taylan erir gibi baktı karısına ve gülümseyerek başını eğdi ve Hülya'nın yanağına dudaklarını bastırdı. "Sen İber'den daha heyecanlısın. "

"N'apıyım? Seviyorum paketlerin açılmasını. Bir hediye aldığında insanların yüzlerindeki mutlu ifadeye bayılıyorum ve İber şu anda benim bu hislerimi çok doyuruyor."

Hülya'nın yüzündeki gülümseme, Taylan'ın ona hayranlıkla bakmasına neden oluyordu. Çocuk gibi saf ve masum bir yüz ifadesi vardı karısının. Ceketinin cebinden bir zarf çıkararak İber'e uzattığında Karan kaşlarını çatmış, merakla bakıyordu abisine. İber uzatılan zarfı alırken sorarcasına baktı Taylan'a. Taylan'sa yalnızca gülümseyerek ona bakıyordu.

"Hülya ve benden..."

İber eline aldığı zarfı açtı ve içinden çıkana ilk anda şaşkınlıkla bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bakışları hayretle yukarı kalktı ve Taylan'a baktı.

"Amca?" diye sordu anlamaya çalışırcasına.

Taylan omuz silkti. "Daha önce hiç uçağa binmemişsin ve hep uçmak istemişsin. Hülya söyledi... Planör okuluna kaydını yaptırdım. Sen ne zaman istersen başlayacaksın. Uçuş bröveni alana kadar geçerli."

"Ya inanmıyorum..." dedi İber şaşkınca. "Pilotluk yapabileceğim yani..."

"Şimdilik planör pilotluğu yalnızca. Eğer hoşuna giderse, yaşını doldurduğunda büyük uçaklar için pilotluk eğitimi alabilirsin."

İber hala içine girdiği şaşkınlıktan çıkamamıştı. Bakışları Sina'ya çevrildi onay almak ister gibi. Sina Karan'a yaslanmış, gülümseyerek ona bakıyordu. Gözlerini kapayıp açarak onayladığını belirttiğinde, İber yerinden fırlayıp Taylan'a atıldı.

"Amca çok teşekkür ederim. Çok mutlu oldum. Çok merak ediyordum uçmayı gerçekten."

Başını adamın geniş göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı. Taylan kollarını kendisine göre epey ince bedene sarıp İber'in etrafına doladı ve başına dudaklarını bastırdı.

"Nice seneler koçum. Hep mutlu ol."

İber Taylan'ın kollarından çıktıktan sonra Hülya'ya sıkıca sarılmıştı.

"Hülya abla, hiçbir şeyi unutmuyorsun. Yalnızca bir kez söylemiştim bunu sana."

"Unutmam oğlum. Ben hiçbir şeyi unutmam!"

Hülya'nın ifadesinde küstah bir tavır olsa da ses tonu sıcacıktı.

Nihayet herkes hediyesini verdiğinde, Sina Karan'a başını sallayarak hediyesini vermesini işaret etti. Karan tıpkı biraz evvel Taylan'ın yaptığı gibi cüzdanından daha önce çıkarıp bir zarfın içine koyduğu hediyesini sıkıştırdığı arka cebinden alarak İber'e uzattı.

"Sina ve benden..." dediği anda Sina atılarak, "Hayır! Yal-

nızca babandan..." deyince Karan sorarcasına kaşlarını çatarak ona bakı. Sina gülümseyerek omuz silkti. "İber'le seneler önce yaptığımız bir anlaşma. Ona sözüm var. Hiçbir doğum gününde ben ona hediye almıyorum," dedi masum gözlerle bakarak.

"O ne demek?" diye sordu Karan. Aniden bedenini yan çevirerek Sina'ya döndü. Elindeki zarf boşlukta sallanıyordu. Sina'nın cevap vermesine fırsat kalmadan İber atılarak açıkladı.

"Ben istedim o sözü. Hiçbir doğum günümü unutmayacağına dair yaptığımız bir anlaşma. Hediye istememiştim ama birlikte kutlamamızı istemiştim."

"Doğum gününde hediye alınır ama," diye üsteledi Karan.

Taylan tam ağzını açıp bir şeyler diyecekken, son anda vazgeçmiş gibi dudaklarını birbirine bastırarak yeniden arkasına yaslandı. Hülya'nın ona bakan, soran gözlerine başını iki yana sallayarak "boş ver" dercesine bir mimik yaptı. İber'in sesiyle tekrar yüzlerini çocuğa çevirdiler.

"Ben küçükken bazen alamıyordu ve yalnızca küçük bir pasta da olsa mutlaka kutlardı."

"Ay o bizim odada gizli gizli söndürdüğümüz mumları ve ortadaki pastayı üçümüz birden kaşıkladığımızı hatırlıyor musunuz? Ne eğlenirdik ama değil mi?" diye, Sahra mutlu bir yüzle konuşarak araya girdi. Bakışları eskiyi anarmış gibi yukarı kalkmıştı. "Hey gidi heyy."

"Hani bir kez sen benim yüzümü pastaya gömmüştün, sonra da yüzümdeki çikolataları yemiştiniz," dedi İber gülerek.

"Daha 4 yaşındaydın ve o çikolatalı suratla çok tatlıydın."

Sahra kahkaha atınca Sina da kıkırdadı. "Gece yarısı banyoya gidememiştik de ıslak mendille İber'in yüzünü temizlemiştik. Manyak! Ne kızmıştım sana!"

"Ama çok eğlenmiştik. Sesimiz çıkmasın diye kapının altını bile tıkamıştık."

"Babaannem ses yapmamızı istemezdi," diye hatırlamış gibi mırıldandı İber. Başını yere eğmiş, düşünceli bir sesle konuşmuştu.

"Tamam..." diye Hülya yine atıldı çabucak. Ortamın hüzne boğulmasını ve eski kötü günlerin hatırlanmasını istememişti. "Eskiler oldu bitti. Biz şimdiye dönelim. Sina hiçbir zaman hediye almaz ama her zaman güzel planlar yapar ve İber de bunu sever. O yüzden Karancığım, sen ver hediyeni. Onların arasındaki anlaşma baki."

Karan sönen hevesiyle birkaç saniye Sina'ya baktı. Sina gülümseyerek elini kaldırıp genç adamın yanağını okşadı. "Üzülme bu kadar. Hediyenin tadını çıkar. Hem ben doğum günlerinde değil, arada spontane hediyeler alıyorum ona." Karan içine sinmese de elindeki zarfı İber'e uzattı.

"Nice seneler oğlum," diye mırıldandı.

İber yine bir zarf gelince şüpheyle elindekine baktı ve bakışları zarf ve Karan arasında gidip gelirken içindekini çıkardı. Herkes nefesini tutmuş, ne olduğunu anlamaya çalışırken İber elindekine şaşkınlıkla baktı ve "Yok artık!" diye mırıldandı.

"Ne almış?" diye soran sabırsız ses Hülya'ya aitti.

"NBA All Star biletleri," diye hayretle cevapladı İber.

"Oğlum, ne biçim şanslısın lan!" dedi İbo imrenerek. Sesi yaşadığı hayretle yüksek çıkmıştı. Yanındaki Demir'i koluyla dürttü. "Lan Demir, görüyor musun? Çocuk All Star maçlarını canlı seyredecek. E bize de el sallarsın ekrandan artık."

"Yakışır..." dedi Demir uzatarak. İber için çok sevinmişti. İbo ile birbirlerine bakıp göz kırptılar mutlu yüzlerle. Çocuğun nihayet ona kıymet veren bir babası olmuştu.

Karan çabucak açıklamaya girişti. "3 günlük tur biliyorsun. Üç günü de seyretmek isteyebileceğini düşündüm. İlk iki gün daha heyecanlı olur diye tribünden aldım ama son gün All Star maçı için süit hepimiz için daha rahat olur."

İber şok olmuş bir yüzle bakıyordu Karan'a. "Yani şubatta Amerika'ya mı gidiyoruz?"

Karan çok doğal bir şeymiş gibi başını salladı gülümseyerek. "Sizin de vizeleriniz o arada halledilir."

İber hala inanamayarak elindekilere bakıyordu. "Dördümüz? Dört kişilik bu biletler."

"Sen, ben, Sina, Sarya. Ailecek gideceğiz elbette." Sanki aksi

mümkün değilmiş gibi huysuz bir sesle geveledi. "Erkek erkeğe de hoş olabilirdi ama ben Sina'dan bir hafta ayrı kalamam."

İber'den herkesi şaşkına çeviren bir gülüş çıktı. Dudaklarının arasından kopan gülüşle omuzları sarsıldı.

"Baba çok garip adamsın," dedi başını iki yana sallayarak.

Karan kaşlarını kaldırıp sorarcasına baktı çocuğa.

"İkimizin tek gideceğini düşünmemiştim bile zaten. Ah..." diye devam edecekken aniden sustu ve Sina'ya çabuk bir bakış atarak bir nefes alıp devam etti. "...Ancak birlikte gidersek güzel olurdu." Sevgi dolu bir bakış atıp yerinden kalkarak Karan'ın önüne geldi ve eğilerek genç adama sarılırken başını omzuna yasladı.

"Çok teşekkür ederim. Süper bir doğum günü hediyesi. Ailecek All Star maçlarına gideceğiz."

Hissettiği coşku ve heyecan konuşurken sesinin titremesine neden olmuştu. Karan İber'in başını öpüp sırtını sıvazladı. "1 hafta okuldan da izin alacağım, orayı da dert etme. Koçunla da konuştum, bir hafta antrenmanlara katılamayacağını biliyor Şubat'ta."

İber minnet dolu bakışlarını genç adama çevirerek geri çekildi. Geriye doğru adımlayıp yerine otururken, bir an tedirginlikle kıpırdandı ve boğazını temizler gibi öksürdü.

"Herkes buradayken..." diye başladı ve çekinerek Sina'ya baktı. "Şu istemediğim doğum günleri hediyeleri için bu sene bir değişiklik yapmak istiyorum..."

Sina şaşırsa da hafifçe öne çıkarak cesaret vermek ister gibi başını salladı. "Ne istersen bir tanem," dedi yumuşak bir sesle gülümseyerek.

İber derin bir nefes aldı. Elindeki zarfı sıkıntıyla evirip çevirirken bakışlarını aşağı indirdi.

"Ben bu sene senden bir hediye istiyorum..."

"Elbette... Ne istediğini söyle hemen alırım."

"Yok. Öyle alınacak bir şey değil..."

Sina sorarcasına bakınca duyulur duyulmaz bir sesle, "İzin verilecek bir şey," dedi.

"Ne için izin istiyorsun? Okul gezisi falan mı? Veririm tabii

ki de. Nereye gideceksiniz?"

"Yok... Öyle değil... Gezi falan yok şu anda."

Sina çocuğa bakmaya devam ederek yine başını salladı devam etmesi için.

"Beni sen büyüttün..." diye söze başladı İber bakışlarını kaldırarak. "Benimle hep sen ilgilendin ve hiçbir şeyimi eksik etmedin... Hep korudun..." Bakışları bu kelimeden neyi kastettiğini Sina'nın anlamasını ister gibiydi ve onun anladığını biliyordu. "...Herkesten, her şeyden korudun... Tıpkı bir anne gibi..." dediği anda Sina'nın gözleri doldu. Karan elini uzatıp avucunu Sina'nın bacağına koyarak, parmaklarıyla ona destek olmak ister gibi hafifçe sıktı. İber'in böyle bir konuşma yapacağını tahmin etmemişti ama başlamışken çocuğun sözünü de kesmek istemiyordu. Elinin üzerinde hissettiği ıslaklıkla Sina'nın gözünden yaşların damlamaya başladığını anladı.

"Bugün 15 yaşıma girdim ve artık kendi kararlarımı vermeye başlayacak kadar büyüdüğümü biliyorum. Senden şimdiye kadar hiç hediye istemedim... Ama bu sene doğum günü hediyem olarak sana "anne" dememe izin vermeni istiyorum... Çünkü bana sen annelik yaptın ve ben hayatım boyunca hiç anne demedim. Artık demek istiyorum."

Sina ellerini ağzına kapatarak yaşlı gözlerle İber'e baktı. Salondaki hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Hülya gözünden akan yaşları elinin tersiyle silerken, Taylan kızı kolunun altına çekip teselli etmek ister gibi eliyle kolunu okşadı. Hülya hıçkırmamak için kendisini tutarken Sina hıçkırığına mâni olamadı. Başını zorlukla sallarken, hem gülümsemeye çalışıyor hem de ağlıyordu.

"Buna o kadar çok sevinirim ki..." dedi kopuk kopuk. "Beni onurlandırırsın... Senin gibi mükemmel bir çocuğun annesi olmayı çok isterim."

İber'in yüzünü yavaş yavaş aydınlatan bir gülümseme meydana gelirken, dolu gözlerle baktı Sina'ya. "E o zaman bir ana oğul kucaklaşması yapalım madem," dedi ayağa kalkıp kollarını açarak.

Sina ağlarken bir kahkaha attı ve yaşlar gözünden süzülür-

ken ayağa kalkarak İber'in kollarına doğru adımladı.

"Annelerin en güzeli, en çıtırı," dedi İber sevgi dolu bir sesle. Hem kendisini hem de Sina'yı duygusallıktan çıkarmaya çabalıyordu. Sina'yı sıkıca kucakladı ve hafifçe havaya kaldırdı.

"Çok korktum kabul etmeyeceksin diye. Acayip hava atacağım en güzel anne benimki diye."

Sina boğazından yine bir hıçkırık kaçırırken elini İber'in omzuna vurdu.

"Serseri seni!"

"Ay çok duygusal bir sahne..." diyen Hülya hıçkırdı bu sefer. Sahra da Demir'in omzuna yaslanmış, dolu gözlerle bakıyordu diğer ikisine. Bu sahne çok uzun yıllardan beri beklediği ve ümit ettiği şeydi nihayet. Sevgi ve Asiye de gözlerini silerken, erkekler yerlerinde kıpırdanarak gülümseyen suratlarla izliyordu ayaktaki ikiliyi. Hepsi de kendilerini zor tutuyordu ve nemlenen gözlerini kırpıştırarak yaşları engellemeye çalışıyorlardı.

"Oğlum yeter. O kadar çok sarılma. Hem ne demek çıtır mıtır," diyen Karan'ın kıskanç sesi bir anda herkesi kahkahaya boğdu. Özge ve Steven aynı anda gözlerini silerken Karan ayağa kalktı ve birbirine sarılmış ikiliye yaklaşarak ikisini de kollarının arasına aldı. Önce Sina'nın başına bir öpücük kondurdu, sonra İber'in başını aynı şekilde öptü. "Çok duygulandım..." dedi Steven Özge'ye.

"Ben de. Ama şimdi höykürerek ağlayamıyorum, daha sonra aşağı inince yapacağım onu."

"Höykürmek ne?"

Özge Steven'ın soran gözlerine, şaşkın yüzüne bakınca kahkahayı koyuverdi yine.

"Bağıra çağıra yani. Şöyle içimden geldiği gibi zırlayarak."

"Sanırım Türkçem seninle birlikteyken daha çok ilerleyecek. Çok değişik kelimeler var sende."

"Vardır... Bende daha neler var, bir bilsen..."

* * *

O akşam herkesi yolcu ettikten sonra ortalığı gelişigüzel toparlayıp yatmaya çekildiler. Sina, Karan'la birlikte Sarya'nın banyosunu yaptırıp üzerini değiştirdikten sonra, karnını doyurarak uyuması için yatağına yatırdı. Yatak odasına geri döndüğünde, Karan yatağın içinde onu bekliyordu. Sina ağır adımlarla yatağa yaklaşıp üzerine tırmandı.

Karan'a sokulurken genç adam çoktan kolunu kaldırmış, göğsüne yatması için onu yönlendirmişti bile. Sina başını Karan'ın göğsüne bırakırken üzerindeki yorgunluğu atmak istercesine derin bir nefes aldı. Kendisini Karan'ın okşayışlarına bırakmadan evvel kafasındaki sorunu atmak isteğiyle, "Konuşmamız lazım," diye mırıldandı.

"Ne hakkında?"

Karan alçak sesle sorarken dudaklarını kızın başına bastırmıştı.

"İbo, Sahra'yla Demir'e anlatmış. Hazar elindeki parayı çoktan kaptırmış. Yeniden İber'in karşısına çıkması an meselesi."

Sina sıkıntılı bir sesle konuşurken bir yandan da Karan'la her şeyi paylaşabildiği için hissettiği ferahlığı yaşıyordu. Aralarında gizli saklı hiçbir şey kalmamıştı ve yaşadıkları tüm sıkıntıları da açıkça paylaşabiliyorlardı. Eskiden olsa Sina bunun için gurur yapar, tüm sorunları kendi kendine çözmeye çalışırdı ama şimdi Karan'ın desteği ona her konuda daha büyük bir güç veriyordu.

"Haberim var."

Karan sakin, düz bir sesle karşılık verdiğinde Sina şaşırarak başını kaldırdı ve soran gözlerle baktı genç adama.

"Ne zamandır haberin var?"

"İbo bana da söyledi durumu ama Hazar bizim düşündüğümüzden daha hızlı davranmış."

"O ne demek?" derken, Sina hızla yerinde doğrulup yatağın içinde oturdu ve gözlerinde yaşadığı paniği belli eder bir korkuyla Karan'a baktı.

"Nazif gitmeden evvel söyledi. İber bugün söylememesi için söz verdirmiş ama Nazif ha yarın sabah ha bu akşam diye-

rek bilmem gerektiğini düşünmüş ki en doğru kararı vermiş."

"Ne olmuş?" diye soran Sina'nın sesi gergindi.

"Hazar bugün okul çıkışı İber'in karşısına çıkmış."

"Ne?" Sina'nın hayretle açılan gözleri duyduğunun doğruluğuna inanmak istemez gibiydi. "İber? İber ne yapmış?" Karan sıkıntıyla elini saçlarına götürdü. Çıplak kol kasları yukarı kalkan kolunda gerilmiş, kalın damarları ortayı çıkmıştı ve Sina, o anda bile adamın karşı konulamaz bir çekiciliği olduğunu düşünmüştü. Kafasının içinden geçen düşüncelerden utanarak hızla başını salladı ve yeniden konsantre olmaya çalışarak üstelercesine sorusunu tekrarladı.

"İber ne yapmış? Geldiğinde canının sıkıntısı o yüzdendi o zaman."

"Hazar abuk sabuk konuşmuş işte. Yok İber'i çok özlemiş. Senin geldiğini duymuş, o yüzden artık yeniden eski düzene geçmek gerekiyormuş. Çok güzel bir evde yaşıyormuş ve baba oğul birlikte orada yaşamaya devam edebilirlermiş. Mış da mış işte. Daha bir yığın şey zırvalamış. Nazif engel olmak istemiş ama İber'in babası olduğunu söyleyip diklenmiş biraz. İber Nazif'e karışmamasını, kendisinin halledeceğini söyleyince o da geride durmuş mecburen ama konuşulanları dinlemiş tabii."

"İber ne demiş?"

"Hiçbir şey! Öylece Hazar'ı dinlemiş ve Hazar'ın serenatı bitince hiçbir karşılık vermeden 'Gidelim Nazif Abi' deyip, arabaya binmiş. Nazif, İber'in yol boyu kötü olduğunu söyledi. Sanırım büyük hayal kırıklığı yaşıyor. Düşünsene, tam da doğum gününde. Ben olsam doğum günümü kutlamaya geldiğini düşünürdüm ki bence İber de öyle düşünmüştür. İber aptal değil. Hem de hiç değil. Hepimizden bile daha zeki ama yüreği öyle iyi ki yine de iyiyi düşünmek istemiştir."

Sina sinirle yüzüne düşen saçları geriye itti. O anda yataktan kalkıp İber'in yanına gitmek istiyordu ama şu an çocuğun üstüne daha fazla gitmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı. İber'in bu gece yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bunu, o da sakinleştikten sonra konuşmaları gerektiğini

aklına yazdı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Sina endişeyle.

Karan ondan umulmayacak sakinlikle omuz silkti. "Ben halledeceğim. Bir daha İber'in yakınına yaklaşamayacak."

"Nasıl halledeceksin?"

"Önce doğru düzgün konuşup gerçekleri ona hatırlatacağım, üstelerse de yasal yollara başvurup uzaklaştırma kararı çıkartırım."

Sina uzun zamandır kafasına takılan soruyu çekinerek sordu.

"Karan? Şu evlat edinme belgelerinde sorun yok değil mi? İş yasal yollara giderse herhangi bir açık elimizi zayıflatır."

"Hayır. Yok. Sen merak etme, her şey sağlam."

"Ama benim bildiğim kadarıyla İber'i evlat edinebilmen için aranızda 18 yaş fark olması lazım?"

Sina'nın şüpheyle sorduğu soruya Karan yan gözle küstah bir bakış atarak kıza baktı.

"Sence ben yaş tahtaya basar mıyım? O işi halletmeden önce mahkeme kararıyla yaşımı büyüttüm. Hiçbir açık yok. Merak etme sen. Benim olanı kimse benden alamaz!"

Sina şaşkınlıkla baktı Karan'a. Bunu daha önce düşünmesi gerekirdi oysa. Karan işini sağlama almadan tek adım atmazdı ve bunu daha önce neden kendisi düşünemediği için hayıflandı bir an. İçi rahatlayarak derin bir nefes çekip, bedenini aniden Karan'ın üzerine bıraktı. Sesindeki rahatlama Karan'ın içini yumuşattı.

"Ohh, bir an endişelenmiştim. İçim rahatladı. E rahat rahat uyuyabilirim o zaman. Baba değil misin, gerisini sen halledersin."

Başını Karan'ın göğsüne yaslarken gözlerini yumdu gülümseyerek. Karan kızın sözleriyle yine o iç gıcıklayıcı sesle kıkırdadı. Sarsılan göğsü Sina'nın başının sallanmasına neden oldu ama yine de rahatını bozmadı. Karan elini kaldırıp kızın saçlarını okşarken mutlu olduğu belli bir sesle, "Bana güvendiğin anlarda seni daha çok seviyorum," dedi sevgi dolu bir tonlamayla.

"Ben de seni seviyorum. Bu dünyada en güvendiğim adamsın sen. Sırtım yere gelmez artık," dedi Sina. Son cümleyi sarf ederken şımarıkça çıkan sesinde bariz bir rahatlık vardı.

Karan bu kez sesli bir kahkaha atarak hızla yerinde hareketlendi ve Sina ne olduğunu anlamadan genç adam üzerine çıkarken sırtını yatağa bastırdı.

"Emin misin?" dedi Karan alaycı bir tonla. Gözleri öyle yoğundu ki Sina bakışlarının altında eridiğini hissetti. Sırıtarak genç adama baktı ve parlak dişleri görünürken başını salladı çocuksu bir tavırla.

"Senin yere getirdiğin sırta can kurban!"

Karan bu kez başını arkaya savuran bir kahkaha attı. Diziyle Sina'nın bacaklarını ayırarak bedenini rahatça yerleştirdi ve cüretkâr bir atakla sertliğini ileri doğru bastırdı. Sina gözlerini yumup istekli bir sesle inledi. Karan dudaklarını kızın dudaklarına yaklaştırırken hala gülüyordu.

"Bir de böyle sokak ağzıyla konuştuğunda seni çok seviyorum."

Sina tekrar kıkırdadı. "Sen benim her halimi seviyorsun..." dedi emin bir tonla. "Ve ben de seni bu yüzden çok seviyorum. Ben olmama olanak sağladığın, bana bu rahatlığı verdiğin için."

"Ben senin her halini seviyorum. Sen bana böyle bakıyorsun ya... Böyle aşk dolu, sevgi dolu... Sen ne olursan ol, kim olursan ol, ne yaparsan yap ben seni hep çok seveceğim. Tıpkı senin de beni her halimle sevdiğin gibi."

"İtim benim... Güzel itim." diye fısıldadı Sina. Elini kaldırmış, Karan'ın yanağına avucunu bastırmıştı.

"Sevdiğim benim... Güzel sevdiğim."

* * *

Karan ertesi günü İber'in okul çıkışında, yolun karşısında, arabasının içinde sessizce oturmaya devam ediyordu. Ekim ayı, yazdan kalan son günleri yaşıyordu. Hava güneşli ve ılıktı. Özel kolejin demir sürgülü kapıları açılmış, servis araçları geniş bahçeye park etmişlerdi. Kapı önündeki güvenlik kulü-

besinin dışında iki tane güvenlik görevlisi duruyordu. Kolejin önündeki sokakta bazı şoförlü özel araçlar da park halindeydi. Geleli yarım saat olmuştu ve İber'in okuldan çıkmasına 15 dakika vardı. Gözleri etrafı tararken içinde kendisini bile şaşırtan bir sakinlik vardı. Henüz Hazar'ı görmemişti ama istediğini alana kadar çocuğun yakasından düşmeyeceği belliydi.

Sabahtan beri birçok bilgi edinmişti. Hazar oturduğu evden çıkarılmak üzereydi ancak bunu istemediği de ortadaydı. Onu, o evde oturtmaya devam edecek tek kişi de İber'di. İber'in aklını çelebilirse Sina ya da Karan fark etmez, ihtiyaçlarını karşılayacaklarından emindi. Karan'ın bir defada çıkardığı rakamı ve İber'i almaktaki kararlılığı gözlerinde görmüştü. İber'den vazgeçmeyecekleri belliydi ve bu durumda İber'i, dolaylı olarak da kendisini, rahat yaşatacak maddi imkânı sağlamak zorunda kalacaklarını düşünüyordu. Karan'sa bu düşüncelerin hepsini yerle bir etmek hevesindeydi. Nazif'in okul önüne gelip arabayı park ettiğini gördü. Her zamanki gibi vaktinde İber'i almaya gelmişti. Okul çıkışına 5 dakika kala Hazar'ın sokağın ucundan ağır adımlarla yürüyerek döndüğünü fark etti. Aracın dışında bekleyen Nazif'i görünce bir an duraksasa da yeniden adımlarını sertçe atarak Nazif'e yaklaştı. Karan yan camı indirerek konuşulanları duymak için kulak kabarttı.

Aşağılayıcı bir ifadeyle, "Sen gidebilirsin. Bugün oğlumu ben alacağım," diyen Hazar'a, Nazif önce umursamaz bir bakış attı, ardından yaslandığı arabadan bedenini ileri iterek doğruldu ve ellerini pantolonunun cebine sokarak kendinden emin bir duruşla Hazar'a karşılık verdi. Elli yaşının üzerinde olsa da takım elbisesinin içinde heybetli duruşu, kır saçları ödün vermez biri olduğunu belli ediyordu.

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

"Nedenmiş o? Sen polis misin de bana kimlik soruyorsun? Alt tarafı oğlumun şoförüsün!"

Hazar'ın küçümseyen tavrına Nazif hiçbir tepki vermedi.

"Kimliğinizi görebilir miyim dedim beyefendi. İber'in babası olduğunu iddia ediyorsunuz da, onun babası Karan

Turanlı. Siz kimsiniz?"

"İber'in babası benim! Ben! Başlatma kimliğine!"

"Soyadlarınız tutmuyorsa kusura bakmayın, çocuk benimle gelecek. Polis çağırmadan sizin de buradan uzaklaşmanızı tavsiye ederim. Okul önlerinde çocuklara sarkan çok manyak oluyor, başınız belaya girmesin en iyisi."

"Sen kim oluyorsun be? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Hazar'ın diklenerek Nazif'in üzerine yürümeye yeltendiği esnada okulun dağılması ve Karan'ın arabadan çıkışı aynı zaman dilimi içinde oldu. Karan ağır adımlarla karşı karşıya gelmiş iki adamın yanına yaklaştı ve elini Nazif'in omzuna atarak dostça bir tavırla sıktı. "Nazif, İber'i ben alıyorum bugün. Sen gidebilirsin. Sina'yı işten al lütfen. Biz İber'le döneriz eve."

"Nasıl isterseniz Karan Bey," diyen Nazif, başını hafifçe eğerek aracına yöneldi ancak son anda Hazar'a ters bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Nazif uzaklaşır uzaklaşmaz Karan ellerini pantolonun ceplerine sokup soğuk bakışlarla Hazar'a baktı.

"Derdin ne senin? Biz seninle ne anlaştık? Paranı aldın, tüm yasal haklarından feragat ettin. Aylar sonra yeniden İber'i neden rahatsız etmeye başladın?"

"Oğlum o benim, tamam mı? Benim oğlum! Özledim oğlumu! Geri istiyorum!"

Karan tek kaşını kaldırarak, "hadi ya!" der gibi baktı Hazar'a.

"Oğlunu özledin? 9 ay sonra ilk defa oğlunu özlediğini fark ettin ve aniden onu geri almaya karar verdin. Tıpkı canın sıkılınca bir köşeye attığın oyuncak gibi aniden hatırlayıp yeniden oynamak istedin?"

"Ne diyorsun sen be?" dedi Hazar yüzünü çirkin bir edayla buruşturarak. "Oğlumu geri istiyorum tamam mı? Vermezseniz mahkemeye giderim!"

Karan tek elini cebinden çıkarıp yol gösterir gibi salladı yavaşça. "Buyur git. Mahkeme yolları buradan geçmiyor. İber'in yoluna çıkmadığın sürece hangi yola gidersen git sikimde değil."

Hazar duyduğu sözlerle bir an şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ancak hemen ardından yeniden diklendi. "Bana bak! Oğlumu benden çalamazsınız, anladın mı? O benim oğlum! Çalamazsınız benden onu!"

"Sattığın oğlunu mu?"

Karan'ın arkasından gelen sesle iki adam da aniden sese doğru döndüler. Karan hızla etrafında dönerken, Hazar ileri doğru bir adım attı ancak Karan kolunu uzatarak engel oldu hamlesine. İber'in bu konuşmaları duymasını istemiyordu. Çenesiyle arabayı işaret ederek, "Sen arabaya git İber. Ben hemen geliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

İber hiçbir tepki vermeden dikilirken Hazar'a bakmaya devam etti. Yanlarından geçen ve onlara merakla bakan çocukları umursuyor gibi görünmüyordu. Hazar bir anda yüzünü yumuşatarak, her zamanki o zavallı, muhtaç adam görünümüne büründü.

"İber oğlum..." dedi kısık, iç burkan bir tonla. "Oğlum o nasıl söz? Seni çok özledim. Artık evimize dönelim oğlum. Hem halan da dönmüş artık. Başkalarına ihtiyacımız yok ki bizim. Sana dün de anlattım ya, çok güzel bir evim var artık. Birlikte orada çok mutlu olacağız."

İber sessizce adama bakmaya devam ediyordu. Elinin biri omuzundaki çantanın sapını kavramıştı ve parmaklarının boğumları ne kadar güçlü şekilde sıktığını belli ediyordu. Yanında sıkılı yumruğu kendisine hâkim olmaya çalıştığının işaretiydi. Karan yeniden araya girerek, "İber, arabaya geç koçum. Antrenmana ben götüreceğim seni," dedi ikna dolu bir tonla.

İber çabuk bir bakışı Karan'a attı ve öne doğru bir adım ilerledi. Karan "hayır" dercesine kaşlarını kaldırıp gözleriyle uyardı ancak İber ona öyle rica dolu bir bakış attı ki Karan belki de ilk ve son kez içini dökmesi için izin verdi ona. İber iki adım daha atarak önlerinde durdu ve bakışlarını kırpmadan Hazar'a baktı. Hazar gülümseyerek ona bakarken yeniden konuşmaya başladı.

"Yalan söylüyorlar oğlum. Ben, halan dönene kadar izin verdim yalnızca. İyi okullarda oku, eğitimin eksik kalmasın

istedim."

"Kaça gidiyorum ben?" diye sordu İber aniden düz bir sesle.

Hazar bir an duyduğu soruyla duraksadı ancak ağzının içinde gevelercesine, "Lise ya burası. Liseye gidiyorsun işte." dedi.

"Lise kaça gidiyorum?" diye üsteledi İber. Yüzü öyle ifadesizdi ki Karan yüreğinin sızladığını hissetti. Bugünün, İber'in geçmişi arkasında bırakacağı bir milat olduğunu anlamıştı.

Hazar ağırlığını bir ayağından diğerine vererek yerinde kıpırdandı ve gözlerini telaşla etrafta dolaştırdı. Sanki düşünüyormuş gibi alnı kırışmıştı. Nihayet aydınlık bir gülümsemeyle bakışlarını İber'e çevirdi.

"Lise 1!" dedi sevinçle.

"Yanlış cevap!" dedi İber düz donuk bir tonla.

"Ne önemi var ki? Sonuçta liseye gidiyorsun, öyle değil mi?"

"Ne önemi var ki?" diye tekrarladı İber aynı donuklukla. Başını hafifçe sağ omzuna yatırıp, düşünceli bakışlarını karşısındaki adama dikti. Bakışlarıyla Hazar'ı baştan ayağa süzdü, dudağının ucu alayla kıvrıldı. "Doğru, hiçbir önemi yok. Artık bir önemi yok. Benimle ilgili hiçbir şeyin önemi yok zaten, öyle değil mi? Kaçıncı sınıfta olduğumun... Ne sevdiğimin... Ne sevmediğimin... Hasta olup olmadığımın... Okulda ya da dışarıda ne tür sorunlar yaşadığımın... İleride ne yapmak istediğimin... Senin için bunların hiçbirinin önemi yok..." İber aniden sert bir yüz ifadesine büründü ve dik dik Hazar'a bakarak, "Söylesene! Benim doğum günüm ne zaman?" diye yine aniden sordu.

Hazar karışmış bir yüzle baktı İber'e. Sanki bu soruları neden sorduğunu anlamamış gibiydi. Yeniden yüzünü buruşturdu ve sıkıntılı bir sesle kestirip atarcasına karşılık verdi.

"Hatırlamıyorum şu anda. Hem ne alakası var bu soruların? Ben, seni özlediğimi ve birlikte eve gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Önemli olan bizim birlikte olmamız. Diğer şeylerin hepsi önemsiz ayrıntılar."

İber'in dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. Karan ileri bir adım atıp elini İber'in omzuna kaldırdı ve hafifçe sıktı.

"Hadi İber. Üzme artık kendini daha fazla. Arabaya geç oğlum."

İber sinirli bir tavırla omzunu sallayıp, Karan'ın elini üzerinden çekmesini sağladı ve bir adım daha attı Hazar'a doğru.

"Ben söyleyeyim o zaman!" dedi keskin bir sesle. İlk defa sesi çocuk gibi titrek çıkmıştı. Gözlerinden öfke akıyordu ve içindekileri kusmak ister gibi hızlı hızlı konuşarak devam etti. "Doğum günüm dündü! Seni burada gördüğümde, sandım ki doğum günümü kutlamak için geldin. Sandım ki beni gerçekten özledin. Gerçekten bir oğlun olduğunu hatırladın... Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun bile. Sen beni sattın tamam mı?" diye haykırdı öfkeyle. Karan gözleriyle etrafı taradığında birçok kişinin gitmiş olduğunu ve tek tük insan kaldığını fark ederek az da olsa rahatladı. İber'in başkalarının önünde bunları yaşamasını istemezdi ama çocuğun öfkesini kusmasına ihtiyacı da vardı. Ona bu şansı vermek zorundaydı.

"Yalan! Yalan söylüyorlar. Yok öyle bir şey..." diye aceleyle karşı çıkan Hazar'a, diklenir gibi başını ileri doğru eğdi İber.

"Yalan falan değil! Seni duydum, seni! Kimse bana bir şey söylemedi. Bana attığın yalanı sürdürebileceğini sandın öyle değil mi? Senelerdir halamlardan beni bahane ederek sürekli para istiyorsun. Benim elimdeki paraları da alıyordun. Beni de çalışıp kazanamadığın paraya sattın en sonunda. N'oldu?" dedi İber çenesini kaldırarak. "Paralar suyunu çekti, yine İber'i alayım, nasılsa yine para vermek zorundalar, diye düşündün öyle değil mi? İber de salak ya, yine sana acır, yine sana üzülür gelir seninle! Yok öyle bir şey artık! Anladın mı? Ben artık babalığın nasıl yapıldığını öğrendim! İki çeşit baba varmış! Biri biyolojik baba! Biri de baba gibi baba! Biri döl veren, biri emek veren baba! Çocuğunun her şeyiyle ilgilenen, onun için çabalayan, onu mutlu etmek için uğraşana baba deniliyor. Akşama kadar yatıp, sabaha kadar kahvede okey çeviren baba olmuyor! Ya bir gün be..." dedi İber elini kaldırıp hırsla sallayarak. "Bir gün benimle gerçekten ilgilendin mi sen? Gerçekten beni

düşündün mü? Benim babam var ya..." dedi elini geri çevirerek Karan'ı gösterirken, "Sen sattıktan sonraki hafta hastalandım da iki gün başımdan ayrılmadı. Beni yıkadı, yemek yedirdi elleriyle. Sen bir kez yaptın mı bunları bana? Bırak şimdiyi, küçükken bile yaptın mı ha?" Karan, İber'in sözleriyle bir anda birkaç ay geriye gitti ve o iki günü nasıl bir panikle yaşadığını ürpererek hatırladı tekrar. İber üşütmüştü ve ateşi fırlamış olan çocuğu Taylan ve Salim'le birlikte nasıl hastaneye götürdüklerini şu an bile anımsayamıyordu. Hepsi zihninin gerisinde sislere gömülmüştü.

İber öfkeli suratını buruşturarak dudağını büzdü. "Sen benim babam falan değilsin. Benim için verdiğin tek şey bir sperm! Bu da seni baba yapmıyor. Olsan olsan bağışçı olursun!"

"İber!" dedi Karan uyaran bir sesle.

İber hızla başını çevirip Karan'a baktı. Öfkeli gözlerinden gerçekten de kıvılcımlar saçıyordu.

"Yalan mı? Bana verdiği hiçbir şey yok! En kötüsü de ne biliyor musun? Beni aptal sanması! Benim aptal olduğumu ve beni kandırabileceğini düşünüyor. Benim onunla gideceğimi ve yine başkalarının benim yüzümden ona para vereceklerini sanıyor. Yalan mı söylesene? Aldığı para bitti, o yüzden geldi, öyle değil mi? Söylesene gerçeği!"

Karan ileri çıkarak kollarını İber'in etrafına doladı ve sımsıkı çocuğa sarılırken, bir elini kaldırarak avucunu ensesine yaslayıp yüzünü kendi geniş göğsüne bastırdı.

"Arabaya git koçum. Burayı ben halledeceğim ve bir daha kimse seni rahatsız edip üzemeyecek!"

"Haksızlık bu!" diye inledi İber. "Ya bir gün be! Bir gün gerçekten beni önemseyip sevseydi inanırdım ona. İnsan kendi çocuğunu sevmez mi? İnsan kendi çocuğunu paraya değişir mi?"

Karan, İber'i öyle iyi anlıyordu ki, muhtemelen yeryüzünde İber'in yaşadığı hüsrana empati kurmaya en yakın kişiydi. Biri annesi tarafından, diğeri parası tarafından çek senet muamelesi görmüştü.

"Tamam aslanım. Geçti... Kimseyi değiştiremezsin. Biz bize yeteriz. Değiştiremeyeceğin şeyler için artık üzülme."

"Ben artık babamla gurur duymayı öğrendim. Bir daha o utancı yaşayamam," diye mırıldandı İber boğuk bir sesle çaresizce.

"Seni asla utandırmayacağım oğlum. Sana söz! Her zaman gurur duyacağın bir baban olacak!"

Karan başını eğip İber'in kulağına mırıldanırken, çocuk yüzünü gömdüğü göğüsten hafifçe geriye kaldırdı. Dolu bakışları parıldıyordu yaşlardan.

"Ben zaten babamla gurur duyuyorum," dedi dimdik Karan'ın gözlerinin içine bakarak. Babasını kesin olarak seçmişti ve bu seçimden dolayı içi rahattı artık.

Karan burukça gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Minnetle gözlerini kapatıp açtı. "Hadi arabaya git, ben hemen geliyorum."

Çocuk başını sallayarak kolunun üzerine düşen çantayı yeniden omzuna attı ve sırtını Hazar'a dönerek arabaya doğru ilerlemeye başladı. Ardından Hazar'ın panik dolu bir sesle, "İber!" diye seslenmesine aldırmadan, arabanın etrafında dolaşarak yolcu kapısını açtı ve içeri oturdu. Bakışlarını karşıya diktiğinde başını çevirip Hazar'a bakmamıştı bile.

Karan kendinden emin bir tavırla Hazar'a doğru birkaç adım atıp, aralarında bir buçuk metreye yakın bir mesafe kalana kadar yaklaştı. Sert bir sesle hala arabaya doğru medet umarcasına bakan Hazar'la konuşmaya başladı.

"Buradan gidiyorsun ve bir daha oğlumun karşısına çıkmıyorsun! O benim oğlum ve ben, bana ait olanları korurum! Bu kez sana karşı, hiç huyum olmasa da gayet medenice yaklaşıyorum ama zorlarsan ikinci bir şansın olmayacak."

"Param bitti!" diyerek nihayet Hazar gerçek yüzünü ortaya serdi. Öfkeli bakışlarını Karan'a dikti. "Öyle önüme üç kuruş atarak oğlumu benden alamazsın! Rahat bırakmamı istiyorsan bana daha çok para vereceksin o zaman!"

Karan'ın yüzünde oluşan gülümseme uzaktan sıcak gibi görünebilirdi ancak gülüşündeki sinsilik ve bakışlarındaki

buz gibi ifade, Hazar'ın bir an içinin donup kalmasına neden oldu. Karan başını hafifçe Hazar'a doğru eğdi ve dişlerinin arasından tıslar gibi konuşmaya başladı.

"Bana bak orospu çocuğu! Seni şimdi şuraya yatırıp sikmiyorsam yat kalk İber'e dua et! O üzülmesin diye kendimi tutuyorum ama seni uyarayım! Ben sabırlı bir adam değilim! Sana bu ilk ve son ihtarım! İber'in ya da kızların etrafında dolaşmaya başlarsan anandan emdiğin sütü götünden şıringayla çekerim. Sen daha benim gerçek yüzümü görmedin, görmek dahi istemezsin, asabımı bozma benim!"

Hazar, Karan'ın yüzünde oluşan ifadeden ölesiye korkmuştu ki ani bir reflekse hafifçe geri sıçradı. Karan ateş saçan gözlerini ona diktiğinde, her bakışı adeta bedenini delip geçen bir mızraktı. Karan öldürücü bakışlarını onunkilere kilitleyerek devam etti sözlerine.

"Buradan siktir olup gideceksin! Ne yasal ne de başka bir yolla sen benden bir sikim alamazsın! Seni yerin yedi kat dibine gömer, üzerinde dans ederim. Şimdi siktir git, ne bok yersen ye, uzak dur benim olanlardan. Sana son tavsiyem, kendinden başka birilerini sevmeye çalış ki adam olasın! Bak bana, ben canımdan çok sevdiğim üç kişiye sahip oldum ve ilk defa gerçek bir adam gibi hissediyorum kendimi. Sana da öneririm... Şimdi kaybol gözümün önünden, yedi sülaleni üst üste koyup siktirtme bana!"

Hazar kilitlenmiş gibi Karan'a bakakaldı. Daha önce görüştüklerinde onunla konuşan kibar, nazik ve tam bir beyefendi gibi görünen adam gitmiş, yerine cehennem zebanisi gelmiş gibi hissetti. Karan'ın yüzündeki korkutucu ifade, gözlerindeki ölümcül bakış, sarf ettiği kaba sözler, hiç de her işini başkalarına yaptıran ve kaba kuvvetten uzak, basiretsiz zengin çocuklarına benzemiyordu. Karan o an tam da gözü kapalı kavgaya dalan, şu kendi mahallesinden de aşina olduğu ayak takımındaki en belalılara benziyordu. Uzaktan bile göründüğünde "ben belayım" diyen o adamlardan biriydi adeta.

Hazar kilitlenmiş dudaklarını zorlukla ayırarak, ağzını açıp karşılık vermek üzereydi ki Karan hızla elini kaldırıp işa-

ret parmağını dikerek, "Sakın!" dedi dişlerinin arasından ve Hazar aynı anda yerinden sıçradı. Karan başını hafifçe yana yatırıp, "Sakın çeneni açıp tek kelime etme, o çeneni siker, eline veririm senin!" dedi tüyler ürpertici bir tonla.

"Siktir git! Bir daha gözüm görmesin seni!"

Hazar kararsız kalmış gibi duraksayarak bakmaya devam edince sesini yükselti ve kükrer gibi, "Hemen!" diye bağırdı.

Karan'ın bile fark etmediği bir hızla Hazar arkasını döndü ve topuklama tabirini tam da tarif edercesine geriye doğru koşmaya başladı. Yalnızca birkaç saniye içinde sokağın köşesinde gözden kaybolmuştu. Karan birkaç saniye dikildiği yerde boş sokağa baktı ve ardından ağır adımlarla arabaya yanaştı. Kapıyı açarak içeri girdi ve şoför koltuğuna yerleşti. Kontağı çalıştırırken başını yana çevirdi ve parlak bir gülümsemeyle İber'e baktı.

"Sence akşam anneni kandırıp pizza yiyebilir miyiz?" diye sordu sıcacık bir sesle.

İber duyduklarının şaşkınlığı ile gözlerini kırpıştırarak ona bakarken başını öne çevirdi ve arabayı hareket ettirdi. Karan başını tekrar yana çevirdi ve İber'e göz kırptı.

"Kemerini tak!" dedikten hemen sonra, "Acaba şık bir takı alsam, yer mi?" diye sordu düşünceli bir yüzle. İber kemerini takarken hayret dolu bakışları Karan'ın üzerindeydi. Karan kendi kendine yaptığı monologa devam etti cıklayarak. "Yok! Sina'yı elmasla, pırlantayla kandıramam!" dedi düşünceli bir yüzle. Aniden başını İber'e çevirdi ve şikayetçi bir tavırla konuşurken yüzünü buruşturdu.

"Oğlum, annen çok zor kadın be! Pırlanta manyağı olan o kadınlardan olsaydı da biz de kafamıza göre istediğimizi yeseydik ya! Ben her defasında bir set almaya razıyım. Acaba şansımı bir denesem mi?"

İber oturduğu koltukta kaykılarak rahatça yerleşti ve bakışlarını karşıya dikip bilmiş bir tonla karşılık verdi.

"O pırlantaları sana yedirir baba! Şansını zorlama!"

11. BÖLÜM

1 HAFTA SONRA

Akşamın ilerleyen saatlerinde Hülya bağdaş kurarak oturduğu kanepede, kucağındaki kanepenin minderine sarılmış halde ağlayarak karşısındaki televizyona bakıyordu. Taylan, elinde iki fincan kahveyle yanına yanaşıp kızın yanaklarından akan yaşları gördüğünde panikleyince, ellerindeki fincanlar titredi. Elinden geldiğince seri hareket ederek, çabucak fincanları ortadaki sehpanın üzerine koyarken sesindeki kaygıyı gizlemeksizin, "Güzelim neyin var?" diye sordu.

Elindekilerden kurtulur kurtulmaz hızla hareket etti ve Hülya'nın yanına oturarak kızı kollarının arasına çekerken dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Neyin var tanrıçam? Neden ağlıyorsun?"

Hülya ıslak yanakları, dolu gözleriyle başını kocasına kaldırdı. Dudakları titreyerek, kesik kesik cevap vermeye çalıştı.

"Yalan söylüyorlar! Neden yalan söylediklerini anlamıyorum," dedi biçare bir dert yanışla.

"Kim yalan söylüyor? Ne yalanı?"

"Hani yemek yanınca tencerenin dibi tutuyor ya, hani katran gibi simsiyah oluyor ya... Kazı kazı çıkmıyor... Bir de kalkmış bir fıs fıs sıkıyorsun hoop gidiyor diyorlar... Yalan söylüyorlar... Nasıl söylerler ya? Nasıl? Sen hiç dibi kömür gibi yanmış tencereyi temizlemeye çalıştın mı? Çıkmıyor! Böyle ovalıyorsun, kazıyorsun yine de çıkmıyor. Böyle tırnaklarının arası kirleniyor, ojen bozuluyor, saatlerce uğraşıyorsun yine çıkmıyor. Parmaklarımın ucu buruş buruş

oluyor..." Hülya ellerini kaldırmış parmak uçlarını Taylan'a gösterirken, hem dert yanar bir sesle hızlı hızlı konuşuyor hem yaşlar peş peşe yanaklarından akıyordu. Taylan dehşete düşmüş gibi Hülya'yı dinliyordu.

"Tatlım sen iyi misin?" diye soran adamın sesindeki korku bariz anlaşılıyordu.

Hülya son zamanlarda her şeye ağlar olmuştu ve ağladığı konular genelde karısının ruhsal durumu konusunda Taylan'ı endişeye sokacak kadar garip olaylardı. Tıpkı şu an seyrettiği televizyondaki reklam gibi. Hülya sinirle gözlerini silerken Taylan anlayışlı çıkmasına çalıştığı bir sesle sordu bu kez.

"Tatlım yemeği mi yaktın? Bunun için mi üzüyorsun kendini?"

Gerçi eve geldiğinde mutfakta hiç yanık kokusu yoktu ama belki Hülya daha önce temizleyip havalandırmış olabilir diye düşündü. Ve şimdi de kendini suçlu hissediyordu.

Taylan'ın sorusuyla Hülya aniden dikleşti. Gözünden akan yaşlar ışık hızıyla kesildi.

"Hayır! Neden yemek yakacakmışım? Ben o kadar beceriksiz miyim? 17 yaşımdan beri asla yemek yakmadım ben!" derken çenesini havaya dikmiş, ıslak kirpiklerini kırpıştırarak alıngan gözlerle kocasına bakıyordu.

"O zaman neden üzülüyorsun?" dedi Taylan şaşkın gözlerle anlamaya çalışırcasına karısına bakarak.

Hülya burnunu çekip kanepede toparlanarak bacaklarını altına aldı ve bir elini kanepenin arkasına atarak omuz silkti. "Ne bileyim birden aklıma geldi." Boştaki eliyle televizyon ekranını işaret etti. "Yalan söylediklerini görünce sinirim bozuldu birden."

Elinin tersiyle yüzündeki yaşları tamamen temizleyip, bakışlarını sehpanın üzerine çevirdi ve aniden gülümsedi.

"Kahve mi yaptın?" dedi sevinçle. "Canım kocam..." deyip çabucak öne atıldı ve Taylan'ı kucakladı. "Ne ince kocam var benim. Ne kadar da şanslıyım. Ohh çok şükür."

Taylan donmuş halde karısına bakıyordu. Aniden değ-

şen ruh haline anlam vermesi olanaksızdı. Yalnızca saniyeler içinde Hülya'nın ruh hali değişiyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ve ellerini kızın beline sararak Hülya'yı hafifçe kaldırarak karşısına oturttu.

"Tatlım konuşmamız lazım... Son zamanlarda halini hiç iyi görmüyorum. Beni korkutuyorsun."

Taylan ciddi bir tonla konuşmaya başlayınca Hülya tedirginlikle baktı kocasına. Son zamanlarda ani değişen ruh halini o da garipsiyordu ama elinde değildi. Sanki içinden başka biri çıkıyordu o anlarda ya da içinde başka sesler yükseliyor ve ne yaptığını bilmez halde duygularının seline kapılıyordu yalnızca. Endişeyle Taylan'a baktı.

"Ama ben bir şey yapmıyorum ki. Bir anda içim doluyor ağlamak istiyorum, sonra da canım gülmek istiyor."

Taylan kuşkuyla baktı karısına. "Güzelim acaba bir doktora mı gitsek?"

Hülya şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırdı. "Sence o duruma geldim mi?"

Taylan karısının kuşkulu bakışlarına alttan alırcasına gülümseyerek karşılık verdi.

"Ben sadece senin huzurlu olmanı istiyorum. Ani duygu değişmelerinin bir nedeni olmalı."

"Mesela?"

Taylan gözlerini yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi kafasından geçenleri sesli dile getirdi.

"Belki mevsim değişikliği ruh haline etki ediyordur. Ya da son aylarda çok stres yaşadın. Karan'ın durumu, Sina'nın yokluğu seni çok yıpratmıştı şimdi her şey yoluna girince belki bir sinir boşalması yaşıyor olabilirsin."

Hülya şüpheyle kocasına bakarken söylenenler çok aklına yatmamıştı doğrusu. Normal şartlarda buna şiddetle itiraz ederdi ama Taylan'ın endişeli bakışları, onu kısmen de olsa durdurmuştu. Yine de gücenik gözlerle kocasına bakmadan edemedi.

"Deli olduğumu mu ima ediyorsun?"

Taylan kaşlarını çatarken, duyduklarına verdiği sessiz

tepki dişlerini sıkmak olmuştu. Hülya kocasının çenesinde seğiren kasları fark edince belki geri çekilmeliydi ama dik dik adama bakmaya başladı bu kez.

"Saçmalamaya da başladık mı güzelim?" dedi Taylan iğneleyici bir tonla.

"Hah! Neden saçmalıyormuşum? Alt tarafı sinirden ağladıysam deli mi oluyorum yani ben?"

"Benim öyle bir şey demediğimi çok iyi biliyorsun! Biraz evvel saçma bir reklama öfkelendin ağladın, dün de ağaçların yaprakları dökülüyor diye ağladın... Son günlerde ağlayacak gerekli gereksiz birçok şey buluyorsun ve bu beni endişelendirmeye başladı..."

Taylan düşünceli gözlerle bir süre kıza bakarken, Hülya kızmakla mahcup olmak arasında gidip geldi. Nihayet Taylan telaffuz etmeye çekinir gibi alçak sesle "Acaba... Şeyden olabilir mi? Yani... Hani...?"

"Neyden?" diye anında diklendi Hülya. Taylan'ın ona şüpheyle bakması, mahcup tarafını hızla derinlere gömüp sert bir savunmaya geçmesine neden olmuştu.

"Belki de..." diye Taylan yarı çekinerek yarı hevesle kıza baktı. "...Hani belki de umduğumuz şeydir?"

"Umduğumuz?"

Taylan gözlerini devirdi sıkıntıyla. "Tatlım, hani yoğunluk verdiğimiz bir kısım çalışmalarımız var ya?"

Hülya'nın anında yüzü asılırken keyifsizce cıkladı. "Sanmıyorum. Geçen hafta biliyorsun regl oldum..." diye mırıldandı bu kez yüzü hafifçe kızararak.

Taylan söze dökülen gerçekle omuzları düşerek bakışlarını kanepeye indirdi. Keyifsize başını salladı onaylayarak.

"Sadece mantıklı bir neden bulmaya çalışıyordum."

Hülya, Taylan'ın hayal kırıklığıyla kaplanmış yüzüne bakarak iç çekti. Son 4 aydır korunmayı bırakmışlardı ancak hala umdukları gelişme olmamıştı. Sevdiği adam ilerleyen yaşı nedeniyle bir an evvel baba olmak istiyor ve her ay Hülya'dan gelecek olan mutlu haberi bekliyordu ama geçen hafta yine umutları suya düşmüştü. Hülya Taylan'ın üzüntülü ha-

line dayanamayarak ileri çıktı ve kollarını adamın boynuna dolarken kucağına tırmandı. Başını yavaşça kocasının geniş omzuna bıraktı. Mırıltılı bir sesle, "İstersen bunun için doktora gidelim ne dersin?" dedi.

Bu cümleyi kurarken bile içindeki korkuları bastırmaya çabalıyordu. Ya Taylan'ı mutlu edecek haberi veremezse diye düşünmediği bir an bile olmuyordu son zamanlarda. Öte yandan Taylan da tıpkı onun gibi endişeler içerisindeydi. Ya sorun ondaysa diye o da kafasında epey kuruyordu.

Hülya'nın düşük, mutsuz sesi Taylan'ı kendisine getiren bir etken oldu o anda. Göğsünü şişiren bir nefes çekip bir kolunu kucağındaki kadının beline sararken, diğer elini saçlarına götürerek şefkatle okşadı. O güçlü olmak zorundaydı. Böyle bir gerçekle yüzleşseler dahi bunun onları ayırmasına izin vermeyecekti. Önlerinde hayran olacağı iki örnek dururken, böyle bir şeyle yüzleştiklerinde, tıpkı onlar gibi sevgilerine sahip çıkacaklardı. Hatta tıpkı kendi sevgilerine sahip çıktıkları gibi onların sevgisine muhtaç birilerine de sahip çıkabilirlerdi. İçinde filizlenen bambaşka bir güçle kollarını karısının beline sarıp yeniden Hülya'yı karşısına oturttu.

"Hadi gel, biraz sohbet edelim seninle. Biz elimizden geleni yapıyoruz. Görünüşte ikimiz de sağlıklıyız ama bunu bilemeyiz elbette. Umut ettiğimiz gibi kendi çocuğumuz olmazsa ne hissederiz, bunu konuşalım seninle."

Hülya çekingen gözlerle baktı kocasına. Dış görünüşü zaten ağız sulandıran adamın karakteri de öyle sağlam ve duyarlıydı ki Hülya böyle bir adam onu sevdiği için yeniden şükretti kaderine. Her olaya sakin ve mantıklı yaklaşıyordu. Duygularını dışarı belli etmese de Hülya onun ne derece hassas ve duygusal bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Hülya'ya karşı hep açık, hep dürüst, hep samimi ve yakındı.

"Ben sen üzülürsün diye çok üzülürüm," diye mırıldandı korkularıyla yüzleşmeye çalışarak.

"Aynı şeyi ben de senin için hissediyorum," dedi Taylan şefkatli bir tonla. Hafifçe gülümseyerek karısına baktı. "Biliyor musun? Bunu daha önce düşünseydim farklı fikirlerim

olurdu. Karan ve Sina'dan sonra olaylara artık eskisi gibi bakmıyorum."

Hülya sorarcasına ona bakınca devam etti kendinden emin bir sesle. "Yalan yok! Tabii ki herkes önce kendi çocuğuna sahip olmak ister. Ben de istiyorum. Özellikle senden olacak bir çocuğu çok istiyorum ama eğer kaderimizde böyle bir şey yoksa da bu dünyanın sonu değil. Biz bir arada olduğumuz sürece mutlaka başka çözümler bulabiliriz ailemizi büyütmek için. Tıpkı Karan ve Sina gibi. Böyle bir gerçekle yüzleşirsek birbirimizi yıpratmadan yolumuza devam etmemiz gerekir."

"Haklısın," dedi Hülya düşük bir tonla. Ardından, sanki uzun zamandan beri içindekileri dökmek istercesine başını hızla kaldırıp, aceleci bir tavırla konuşmaya başladı. "Aynı şeyleri çok düşündüm. Öyle büyük bir ikilem içindeyim ki... Bir yandan bizim çocuğumuzun olmasını çok istiyorum ve geçen hafta çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Eğer olmazsa ne yaparız, bu bizi nasıl sarsar diye de çok endişelendim... Ben Sina kadar güçlü olabilir miyim, bilemiyorum ama diğer taraftan da eğer hamile kalırsam Sina'nın hissedebileceği üzüntüyle nasıl başa çıkarım onu da bilemiyorum.

Hem istiyorum hem istemiyorum. Hem anne olamazsam diye endişeleniyorum hem olursam diye endişeleniyorum." Taylan anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakarken sesi düşerek, "Kafam öyle karışık ki..." diye mırıldandı en sonunda.

Taylan uzanarak parmağının tersiyle karısının pürüzsüz narin yanağını okşadı. Bakışları hafifçe kısıldı ve başını sağ omzuna yatırdı.

"Güzel karım benim... "

"Zeus'um..." diye medet umarcasına baktı kocasına. "Hamile kalamazsam ben çok üzülürüm... Ama kalırsam yine üzülürüm. Ben ne yapacağım?"

Taylan gülümseyerek kollarını uzattı ve bu kez karısını kendine çekerek kucağına oturttu.

"Hiçbir şeyi endişe etme sakın, tamam mı? Hamile kalamazsan bu bizim için büyük bir sorun haline gelmeyecek gü-

zelim. Sorun sende de olabilir, bende de olabilir. Bunun bir önemi yok. Önemli olan bizim birbirimizi sevmemiz. Ben sensiz bir gün bile yapamam artık... Baktık olmuyor... O zaman biz de gidip sevgiye muhtaç, kimsesiz birkaç çocuk evlat edinir, onları severiz. Onların da hakkı öyle değil mi? Hatta ben uzun zamandan beri düşündüğüm şeyi de şimdi söyleyeyim sana... Bizim çocuklarımız olsa bile yine de sahipsiz bir çocuğu da evlat edinmeliyiz, diye düşünüyorum... Çok şükür gücümüz var, para sıkıntımız yok, imkânı olmayan birini kurtarmak güzel olmaz mı?"

Hülya hızla başını geri çekip inanmayan bakışlarla Taylan'a baktı.

"Gerçekten mi?" diye sorarken gözleri ışıl ışıldı.

"Gerçekten tabii. Bunun altından kalkabiliriz bence. Sen mükemmel bir anne olursun. Düşünsene, senin kalbindeki o koca sevgiden birazını da hiç sevgi görmemiş birine vermek istemez misin?"

"Ya yemin ediyorum daha önce hep kendi kendime düşünürdüm bunu. Şu zenginler, ne var yani bir iki kimsesiz çocuk evlat edinip yetiştirseler. Paraları var, güçleri var, hiç değilse bir iki çocuk kurtulsa diyordum. Hadi parası olmayan için çocuk yetiştirmek, bakmak zordur ama maddi imkânı olan yapabilir yani bunu... Oysa tam aksine oluyor her şey. Parası olan iyi şartlarda yetiştirebilecekken bir, en fazla iki çocuk yapıyor. Parası olmayan yetiştiremeyeceğini bile bile neredeyse ona kadar diziyor. Yazık o çocuklara da..."

"Tamam o zaman... İkimiz de aynı fikirde olduğumuza göre bunu sıkıntı yapmıyoruz. Bizim verecek sevgimiz var. Birileri de bu sevgiye muhtaç. Bunları bir araya getirdiğimizde ortada bir sorun kalmıyor demektir."

Hülya sevinçle başını sallarken içinde yükselen ferahlama ne zamandır hissetmediği kadar büyüktü. Sevgi dolu gözlerle ışıl ışıl kocasına bakarken aniden yüzü düştü.

"Ya hamile kalırsam? Ben Sina'ya bunu nasıl söylerim? Eğer en ufak bir hüzün görürsem onun gözlerinde, kendimi öyle suçlu hissederim ki..."

"Güzelim... Güzel kalpli sevdiğim... Sen arkadaşını benden daha iyi tanıyorsun ama yine de hatırlatayım sana. Sina yalnızca senin mutlu olmanı ister. Hüzün duyabilir, üzülebilir... Bunu belli eder ya da etmez ama senin için çok sevineceğine ben eminim. Son zamanlarda sen de görüyorsun yüzündeki mutluluğu. O artık her şeyle barıştı. Senin için de yalnızca mutlu olacaktır."

"Çok zor bir durummuş biliyor musun? İnsan ancak başına gelince anlıyormuş. Bak, kaç aydır hamile kalayım diye uğraşıyoruz, daha şimdiden gerilmeye başladım. Hiçbir zaman çocuğun olmayacak dese biri kesin bir dille, bununla nasıl başa çıkarım bilmiyorum? Gerçekten insan yalnızca başına gelince anlıyormuş."

"Bunları şimdiden düşünüp endişe etmeyeceksin! Her şey zamanı gelince düşünülür, ona göre çözüm bulunur. Sen şimdiden kendini hırpalama. Daha ortada hiçbir şey yok. İkimiz de hemfikirsek böyle bir şeyle yüz yüze gelirsek de ne yapacağımızı biliyoruz. Benim delifişek, hiçbir şeyi umursamayan, hiçbir şeye değer vermeyen kardeşim bile bununla başa çıktıysa ben de başa çıkabilirim. İlk defa o bana örnek oldu ve inan bundan dolayı onunla çok gurur duyuyorum. Hep inandığım ve hissettiğim gibi bambaşka bir adam benim kardeşim."

"Valla yalan yok... Onun gibi biri olmasa Sina'yı kimse toparlayamazdı. Az biraz dengesiz, dediğim dedik bir kardeşin var ama asla pes etmemesi en takdir ettiğim özelliği."

Hülya kıkırdayınca Taylan'da ona eşlik ederek karısına biraz daha sıkı sarıldı. Karı koca her şeyi ortaya dökünce rahatlamışlardı. Taylan hayatındaki bir kadınla/karısıyla bu derece açık ve hiçbir şeyi gizlemeden konuşabilmenin ne muhteşem bir duygu olduğunu düşünüyordu o sırada. Tıpkı Hülya'nın da kocasıyla her şeyi konuşabilmenin doyumsuz bir his olduğunu düşündüğü gibi. Akıllarından geçen her şeyi kelimelere döküp, birlikte değerlendirebiliyorlardı ve her ikisi de bunun hayatlarına kattığı konforu ve hazzı gönül bütünlüğü ile karşılıyorlardı.

"Yarın doktora gidelim o zaman?" diye Hülya usulca öner-

di. Taylan sessiz kalırken, Hülya devam etti başı kocasının omzunda kulağına doğru üflediği nefesiyle. "Gerilmenin anlamı yok. Bir an evvel varsa bir sorun bilelim, ona göre adım atalım. Böyle beklemek ikimizi de yıpratacak. Gerçeklerle yüzleşip ikimiz de rahatlayalım artık. "

"Olur bir tanem. Haklısın. Kaçmak çözüm değil. Bir sorunumuz varsa bilmiş oluruz, ne yapacağımıza da ona göre karar veririz."

"Seni çok seviyorum Zeus'um... Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Taylan, Hülya'nın alçak, sevgi dolu sesine gülümseyerek karşılık verdi.

"Ben de seni çok seviyorum tanrıçam... Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

* * *

"Neden gelmiştiniz?"

Taylan ve Hülya, o sabah geldikleri özel hastanede yaptırmaları gerektiği söylenen tahlil sonuçlarını öğle saatlerinde alarak, Taylan'ın araştırması sonucunda, en iyi doktorlardan olan jinekolog Nevzat Bey'in karşısında gerginlikle oturduklarında, adam son beş dakikadır incelediği sonuçlardan başını kaldırarak sormuştu bu soruyu.

Hülya gözlerini kırpıştırarak pembe bir suratla doktora bakarken Taylan kendinden emin, rahat bir ifadeyle karşılık verdi.

"Çocuk sahibi olmak istediğimize karar vererek aşağı yukarı 4 aydır eşimle korunmayı bıraktık ancak henüz bir gelişme olmadı. Biz de eğer bir sorunumuz varsa bununla bir an evvel yüzleşmemiz ve ona göre nasıl adım atacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşündük. İstenilen testler ve tahliller yapıldı. Hem eşimin hem benim sonuçlarımız elinizde."

"Siz neden test yaptırdınız? Önce hanımefendinin sonuçlarına bakmak gerekirdi."

Orta yaşın epey üstünde olduğu belli kır saçlı, babacan tavırlı doktor, burnunun üzerine yerleştirdiği gözlüklerin üze-

rinden yarı gülümser bir yüzle Taylan'a bakıyordu. Taylan keskin bir ifadeyle adama bakarken kaşlarını çattı.

"Bunun ayrımcılık olduğunu düşünüyorum. Bence ikimizin de tahlil yaptırması en adil olanı. Sanki karım kusurluymuş gibi bu tavır hoşuma gitmiyor."

Doktor omuzlarını sarsan kısa bir gülüşle baktı Taylan'a.

"Bunun için değil elbette ama düşünce tarzınız çok ilginç. Nadir görülen bir tavır bu."

"Karım zaten gergin Nevzat Bey. Bu ikimizin de sorumluluğu. Ben üzerime düşeni yapıyorum yalnızca. Nadir olan bir şey olup olmaması umurumda değil, olması gereken bu. İkimiz de çocuk sahibi olmak istiyoruz. Bu yalnızca karımın üstlenmesi gereken bir sorumluluk değil!"

"Karısını seven bir adamla karşı karşıyayım yani?"

Doktorun alaycı üstelemesi Taylan'ın mümkünmüş gibi daha çok kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Karımı elbette seviyorum ama ben sevdiğim herkese karşı empati beslerim. Şimdi mümkünse sonuçları bizimle de paylaşır mısınız? Herhangi bir sorunumuz var mı?"

"Ne gibi bir sorundan şüphelenmiştiniz?"

Doktorun eğlendiği belli olan yüz ifadesi, Taylan'ın bir an yerinden fırlayıp adamın boğazına yapışma isteğiyle dolmasına neden oldu ancak her zamanki buz gibi ifadesine bürünerek sert bir sesle karşılık verdi.

"Çocuğumuzun olmaması için herhangi bir sorunumuz var mı diye soruyorum?" dedi bastırarak. Dişlerini sıkmış, dik dik doktora bakıyordu.

Doktor Nevzat, boştaki eliyle gözlüğünü çıkarak masanın üzerine bıraktı ve rahat bir ifadeyle oturduğu koltuğa yaslandı. Diğer elinde tuttuğu kağıtları bırakmadan, eli masanın üzerinde gülümseyerek Taylan'a baktı.

"Sabırsızlığınızın dışında bir sorun görünmüyor."

Taylan havalanan kaşlarıyla adama baktı. Adam konusunun uzmanıydı ama bu alaycı tavrı sinirlerini germeye başlamıştı. Karşısında oturan Hülya'nın kucağına yerleştirdiği ellerini birbirine dolayarak parmaklarını sıkıştırmasına yan

gözle bakarak yeniden karşılık verdi.

"Yani şu an herhangi bir sorunumuz yok! Zamana bırakırsak olacak mı?"

"Ne gibi bir sorununuz olabileceğini düşündüğünüzü bilemediğim gibi ne kadarlık bir zaman dilimini kastettiğinizi de bilemiyorum ama sizin için sorun olabilecek bir kısım şeylerin yakın zamanda karşınıza çıkacağına eminim."

Doktorun gözleri, yüzünde yine sevimli bir gülüşle ikisi arasında girip geldi. Taylan duyduklarıyla gerilerek omuzlarını dikleştirdi ve sıkıntılı gergin bir sesle, "Ne gibi sorunlar?" diye sordu, onun gibi bir adamdan beklenmeyecek tedirginlikle.

Doktor başını düşünüyormuş gibi iki yana sallayarak, "En başta uykusuzluk gibi..." dedi dudağını bükerek.

"O ne demek? Sonuçların temiz olduğunu söylediniz..." derken, Taylan'ın sesi hala tedirgindi ve birden hızlanarak devam etti. "Eşimin son zamanlarda bazı şikayetleri var. Çok duygusallaşmaya başladı. Her şeye ağlayabiliyor. Bunlar uyku sorunları yüzünden mi oluyor? Ama uykusunda bir sorunu yok ki." Bakışlarını hızla Hülya'ya çevirdi. "Uyku sorunların mı var bir tanem? İyi uyuduğunu sanıyordum. Hatta sabahları artık beni yolculamak için bile uyanamıyorsun."

Hülya duyduklarıyla gözlerini iri iri açarak yerinde aniden doğruldu. "Ama aşk olsun. Sadece iki kez kalkamadım. Ne yapabilirim ki? Gözlerimin üzerinde beton varmış gibi hissediyordum," derken, sesi de tıpkı bakışları gibi küskündü.

"Tatlım, elbette kalkmanı istemiyorum. Sadece doktorun uyku sorunu demesi yüzünden bir sorunumuz olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Zaten o güzel uykunu benim için bölmeni hiçbir zaman istemiyorum ki."

Hülya alıngan bakışlarını kocasına dikmişti ve Taylan telaşlı bir sesle karısının gönlünü almaya çalışıyordu. Doktorun gülmemek için dudaklarını büzdüğünü her ikisi de görmemişti. Taylan hızla bakışlarını doktora çevirip, sanki tartışmalarına neden olmuş gibi suçlayıcı bir tonla, "Uyku sorunumuz yok! Benim karım mışıl mışıl uyuyor!" dedi kes-

tirip atarcasına.

Doktor yaşından beklenmeyecek bir kıkırtı çıkardı dudaklarından. "Ben zaten karınızın uyku sorunu olduğunu söylemedim. Her ikinizin de yakın zamanda bu sorunu yaşayacağınızı ima ettim," dedi sevimli, babacan bir sesle. Ne zamandır böyle güzel bir çifte denk gelmemişti ve bunun tadını çıkarırcasına tüm muzipliğini ortaya koymuştu Nevzat Bey.

Taylan anlamaya çalışırcasına doktora bakınca, Nevzat daha fazla uzatmadan elindeki bombanın pimini çekip ortaya bıraktı.

"Muhtemelen kısa zaman içinde ikiniz de uyku sorunu yaşayacaksınız çünkü sizin küçük hanım ya da küçük bey mi diyeyim... Henüz belli değil ama yola çıkmış bile. Hayırlı olsun!"

Karşısındaki iki yüz de adeta donmuş gibi ona bakarken, Nevzat eğlendiği apaçık belli, bir ona bir diğerine bakıyordu. Odada hüküm süren uzun sessizlik, Taylan'ın zorlukla çıkan bir sesle, "Ne?" diye sormasıyla bozuldu. Hülya yerinde kımıldamadan şaşkınlıkla doktora bakıyordu.

"Eşiniz hamile. Yakın zamanda ağlayan bir bebek nedeniyle uzun süreli uykulara veda etmeniz gerekecek."

"Ama bu imkânsız!" diye neredeyse fısıldadı Hülya. Taylan hızla başını karısına çevirip ardından sorarcasına yeniden doktora baktı.

Nevzat yaslandığı koltuktan tekrar öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde birleştirerek gülümseyerek Hülya'ya baktı.

"Nedenmiş o?" diye sordu küçük bir çocukla konuşurmuş gibi.

"Ama geçen hafta regl oldum. Gerçi her zamanki yoğunlukta değildi ama oldum. Hamile olsam olmazdım değil mi?"

Nevzat gülümseyerek başını iki yana salladı. "Nadir de olsa bazen böyle şeyler olabiliyor. Olduğunuzu düşündüğünüz regl normal bir âdet kanaması değil. Siz fark edememiş olabilirsiniz, kanamanız olduğu için bunu regl diye düşünmüş olabilirsiniz ancak testlere göre kesinlikle hamilesiniz.

Şoktan çıktığınızda isterseniz bir de ultrasonda bakalım da tanışalım artık bu saklambaç oynayan yaramazla."

Hülya'nın dudaklarından ilk anda "Hah!" diye çıkan şaşkınlık nidasına Taylan'ın "Nasıl ya?" diyen şaşkın sorusu karıştı.

* * *

Taylan, ellerinin arasında kavradığı direksiyondaki parmaklarını biraz daha sıkarken yerinde duramıyor gibi hissediyordu. Bir saat evvel aldığı güzel haber nedeniyle artan kalp atışları hala sakinlik kazanmamıştı. Hülya 2,5 aylık hamileydi ve bir saat evvel ikisi de ilk defa bebeklerinin kalp atışlarını duymuşlardı. Taylan için öylesi baş döndüren bir ses olamazdı. O hızlı hızlı atan tempolu ses, ona ait olan bir candan çıkıyordu. Hem de delicesine sevdiği kadının rahminin içinde. İkisinin ortak parçası...

Sevinçten içi içine sığmıyordu. Suratında oluşan gülümsemenin de farkında değildi. Şu an dünya ona çok güzel görünüyordu. Ekimin ortalarındaydılar ve hava eskiye oranla serindi ama güneşliydi. O güneş sanki içini kavuruyordu şu an. Dışarıda çok bir etkisi olmasa da... Ağzı kulaklarında deyimi şu an tam da ona uyan bir tanımlamaydı. Kırmızı ışıkta durduklarında ışıl ışıl parlayan bakışlarını yanında oturan kadına çevirdi. Hülya'nın bakışları karşıya dikilmişti ve hala içinden çıkamadığı şokun devam ettiği duruşundaki hareketsizlikten anlaşılıyordu.

"Bebeğimiz olacak," diye heyecanlı bir sesle yeniden gerçeği dile getirdi Taylan. Sanki bunu üst üste tekrarlarsa gerçekliğine daha çok inanacaktı. Hülya başını çevirmeden dalgın dalgın karşıya bakıyordu. Taylan birkaç saniye karısının yüzünü izlerken, umduğu ama hiç beklemediği haberin hala etkisinden çıkamadığını düşündü ancak bakışları karısının kucağında birbirine kavuşturduğu ellerine kayınca, istemeden de olsa kaşlarını çattı. Hülya sanki sıkıntıyla parmaklarını birbirine doluyor, sıkıyor, gevşetiyor, sonra yeniden parmaklarını sıkıyordu. Taylan uzun süreden sonra ilk defa

endişelenerek alçak bir tonla seslendi karısına.

"Hülya?"

Hülya kocasının sesini duymadı bile. Hala karşıya bakarken kafasının içinde yükselen seslerle mücadele ediyordu o sırada. Taylan sağ elini uzatarak karısının yanağını okşadı hafifçe

"Hülya?" dediği anda, dokunuşunun etkisiyle Hülya şiddetle yerinden sıçradı ve korkulu gözleri kocasına çevrildi sorarcasına.

Taylan elini geri çekerek kaşlarını çattı.

"Neyin var güzelim? Neden daldın?"

Hülya omuz silkip başını iki yana salladı. Taylan yeniden üsteledi.

"Tatlım, güzel haberi aldığımızdan beri sesin çıkmıyor. Sevineceğini sanmıştım."

"Seviniyorum. Hem de çok seviniyorum..." diye mırıldandı Hülya. Bakışları yeniden ön cama çevrildi ve Taylan o sırada yanan yeşil ışıkla yeniden aracı hareket ettirdi. Diğer araçları kontrol ederek yola devam ederken bakışları hızla karısına gidip geldi. Dudaklarını büzerek derin bir nefes çekti.

"Neyin var bir tanem? Hadi konuş benimle. Neden mutlu olduğunu hissedemiyorum?"

Taylan'ın düşük, üzgün sesi Hülya'yı kendisine getirmiş gibi kız zorlanarak gülümsemeye çalıştı ve bakışlarını kocasına çevirdi.

"Mutluyum... Gerçekten çok mutlu oldum..."

"O zaman bu halin nedir? Hiç ummadığımız bir haberdi bu. Bir bebeğimizin olacağını bugün öğrenebileceğimizi bilmiyorduk ama ikimiz de çok istemiştik. İlk anda şok yaşadığını biliyorum ama sanki hala o şoktan çıkamamış gibisin. Neden benim hayal ettiğim tepkileri göremiyorum sende?"

Hülya hüzünle kocasına baktı. Şu an onun, bu arabanın içinde çığlıklar atıp kocasının üstüne zıplaması ve delicesine kahkahalar savurması lazımken yüreğinin içinde çınlayan, vicdanını dürten sese karşı koyması imkânsız gibi görünüyordu. Her zaman yaptığı gibi hissettiklerini kocasına akta-

rırken sesi hüzne boğulmuştu.

"Ya Sina çok üzülürse?" diye sordu.

Taylan, o anda Hülya'nın nasıl bir karmaşanın içinde olduğunu anladı. Hülya arkadaşına karşı olan bağlılığının, bu haberin onda nasıl bir etki yaratacağının endişesi ve üzüntüsüyle kendi sevincini dahi yaşayamıyordu. Yüreği burkularak karısına baktı. Bakışlarını tekrar yola çevirip uygun bir yer taradı ve ilk bulduğu boşluğa gözlerini dikerek, aracı sağa yaklaştırıp durdurdu ve emniyet kemerini hızla çözerek yan döndü. Karısının emniyet kemerini çözerek kollarını uzattı ve Hülya'yı neredeyse kucağına çekti. Dudaklarını karısının şakağına bastırdı. Kollarının arasındaki gergin bedeni sıkıca kavradı ve bir eliyle şefkatle sırtını sıvazladı.

"Güzel karım benim. Kendi bebeğin olacağı için sakın üzülme. Bebeğimiz bunu hak etmiyor. Bunu Sina'yla paylaşacağız ve inan bana o çok sevinecek senin için. Senin kendini böyle üzmeni de asla istemez, ben eminim."

"Üzülmez mi Taylan? Üzülür tabii. Ben olsam kahrımdan ölürdüm."

Hülya nihayet kendini bırakarak hıçkırdı. Bir saattir kendini tutmaya çalışıyordu ama arkadaşı aklına geldikçe şu an yaşaması gereken sevinci bile hissedemiyordu.

"Sina gerçekçi biri Hülya. Seni de çok seviyor. Senin üzülmeni asla istemez."

"Benim üzülmemi istemez tabii ki ama o çok üzülecek!"

Taylan şu an ne dese de Hülya'yı ikna edemeyeceğini anlayınca, sessizce karısının saçlarını okşayarak dudaklarını başının üzerine bastırmakla yetindi. Bu konuya bir an evvel çözüm bulması gerekiyordu. Hülya'nın hamileliğini endişeyle ve suçlulukla geçirmesine asla izin veremezdi. Karısının adeta kendi bebeğini doğuracak olmasından suçluluk duyacağı bir süreci yaşamasına izin vermesi olanaksızdı. Bebekleri istendiğini bilerek gelecekti dünyaya. Kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Hadi seni eve bırakayım, sen dinlen bugün. Akşam döndüğümde bunu yeniden konuşacağız ve doğru adımı ataca-

ğız. Kendini hırpalamanı istemiyorum tatlım. Sanki suç işlemişsin gibi davranmayı bırak ve bu güzel haberin tadını çıkar."

Hülya'yı yeniden koltuğuna oturttu, kemerini bağlarken Hülya üzgün bir yüzle onu izliyordu. Taylan başını kaldırıp dudaklarını karısının dudaklarına sertçe bastırdı. Kararlı bakışlarını karısının mutsuz bakışlarına dikti.

"Bu haberi kutlayacağız! Hem de hakkını vererek kutlayacağız. Bizim bir bebeğimiz olacak ve onu çok istediğimizi ve sevdiğimizi bilecek. Tek bir hüzün ya da üzüntü istemiyorum. Benim çocuğum tıpkı annesi gibi hep güler yüzlü, neşeli, cıvıl cıvıl biri olacak. Sana hüzün hiç yakışmıyor... Hadi gülümse artık ve her şeyi bana bırak. Güzel şeyler düşün tamam mı?"

Hülya zorlukla da olsa başını hafifçe sallarken gülümsemeye çalıştı. Araç yeniden çalıştığında bakışları tekrar ön cama çevrilirken gülümsemesi de solmuştu yüzünde.

* * *

"Karan konuşmamız lazım."

Taylan 1 saat sonra şirkete geldiğinde, kendi odasına yönelmeden doğruca Karan'ın odasına dalmıştı. Bu konuyu halledebilmek için önce kardeşiyle konuşması gerekiyordu. Karan'ın desteğini alırsa kızların yaşayacağı üzüntüleri de daha kolay atlatabilirlerdi.

Karan önündeki evraklardan başını kaldırıp merakla abisine baktı ve onun karmakarışık yüzünü görünce endişelenerek, elindekileri masanın üzerine atıp ayağa kalktı.

"Abi? İyi misin? Suratın allak bullak."

"Şu an aynen öyle hissediyorum da o yüzden."

"N'oldu?"

Taylan bir an duraksadı ve yerinde duramıyormuş gibi kıpırdandı. Nihayet ellerini iki yana açarak yarı gurur yarı şaşkınlıkla, "Baba oluyorum!" dedi.

Karan'ın gözleri ardına kadar açılırken kaşları havalandı ve yüzünde anında beliren gülümsemeyle ileri atılarak nere-

deyse abisinin üzerine çıktı. Kollarını koca adamın etrafına dolarken sevinçle bağırmıştı.

"Amca oluyorum yani. Tebrik ederim. Çok sevindim. Vay bee, inanamıyorum. Neredeyse ümidi kesmiştim."

"O ne demek lan?" dedi Taylan kardeşini üzerinden geri çekerek. Soran gözleri sert sert kardeşine bakıyordu ve kaşları çatılmıştı.

Karan umursamazca omuz silkip, alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Sen bu işi beceremiyorsun sanmaya başlamıştım. Paslandın mı acaba diye şüpheye düşmedim değil hani."

"Hadi oradan hayta! Ne diye paslanacakmışım?"

"E her geçen gün yaşlanıyorsun ya? Acaba senin ufaklık da öyle mi düşünmeye başladı, demiştim."

Karan kahkahayı basınca Taylan yumruğunu kardeşinin karnına geçirdi. Karan iki büklüm öne eğilerek kesilen nefesini toparlamaya çalışırken, yine kesik kesik kahkaha atmaya devam ediyordu.

"Yaşlanmış mıyım? Aldın mı dersini?"

"Nefesim kesildi be abi! Az insaflı ol!"

Taylan, Karan'ın sırıtarak verdiği karşılığı umursamadan odanın içinde ilerledi ve uzun kanepeye oturarak eliyle kanepeye vurup Karan'a oturmasını işaret etti.

"Konuşmamız lazım."

"Daha doğru düzgün kutlamadım seni."

"Sonra kutlarsın. Hatta kutlarız... Ama şu an başka ciddi sorunlarımız var."

Karan, abisinin telaşlı sesine şüpheyle bakarak doğruldu ve ağır adımlarla ilerlerken sordu.

"Abi, böyle güzel haberin olduğu bir anda ne sorunumuz olacak ki? İşler beklesin! Siktir et!"

"İşler değil oğlum. Sorunumuz bu haberle ilgili."

"Saçmalama! Bu haberin sorun olacak nesi var? Çok güzel bir haber bu! Kim sorun ediyor bunu?"

"Hülya!" dedi Taylan gergin bir sesle.

"Hülya mı? Niye sorun ediyor ki? O da çocuk istiyordu

bildiğim kadarıyla."

"Çocuk istiyor da... Hem de çok istiyor... Ama şu an sevincini yaşayamıyor."

Karan sorarcasına abisine bakarken, Taylan çekingen bir ifadeyle kardeşine bakıp mahcup bir sesle devam etti. "Hülya, Sina bu haberi duyunca üzülecek diye çok endişeleniyor. Doktor hamile olduğunu söylediğinden beri vermesi gereken tepkileri vermiyor. Sanki hamile kaldığı için utanıyor gibi..." Taylan yumuşak bir sesle devam ederken, anlayış bekleyen bir ifadeyle kardeşine baktı. "Ben karımın kendi çocuğundan uzaklaşmasını istemiyorum Karan. Hülya hala doğru düzgün bir sevinç belirtisi göstermedi ve bu beni çok üzüyor. Sina'yı da çok iyi anlıyorum, mutlaka üzülecektir ama bunu bir şekilde yoluna koymamız lazım."

Karan kendinden emin bir tavırla çenesini kaldırarak cıkladı. "Üzülmez! Hülya boşuna evham yapıyor. Sina bu habere çok sevinir. Hülya'yı üzecek hiçbir tepki vermeyecektir."

"Emin misin?" Taylan medet umarcasına kardeşine bakıyordu şimdi.

"Eminim abi... Bak gör, Sina Hülya'dan daha çok sevinecek."

"Üzülmez mi? Biliyorsun işte... Çok zor bir süreç yaşadı... Böyle bir şeyi kabul etmek zordur bir kadın için..."

"Üzülmez abi. İnan bana. Biz aştık bunları. Şu an ikimiz de çok mutluyuz. Sahip olduklarımızın kıymetini biliyoruz. Sahip olamayacaklarımız için ikimiz de ne üzülürüz ne de başkalarının üzülmesine neden oluruz."

Taylan tam olarak emin olamayarak kardeşine bakarken, Karan aniden yerinden fırlayarak ayağa kalktı.

"Hadi kalk. Eve gidelim. Sina bugün evden çalışıyor. Bir an evvel bu mutlu haberi verelim. Hülya da rahatlasın."

Taylan telaşlanarak elini kaldırdı engellemek ister gibi.

"Olmaz! Hülya bir süre kimseye söylemeyelim dedi."

"Abi saçmalama! Bu gizlenecek bir haber değil ki? Son zamanlardaki en güzel haberlerden biri. Hep birlikte kutlamamız lazım. Hatta kutlama işi bende! Hepinizi acayip güzel bir

yere götüreceğim. Çok eğleneceğiz."

"Sina üzülürse?"

"Üzülmeyecek! Ben garanti veriyorum. Ben Sina'dan saklamam böyle bir şeyi. Sakladığımızı duyarsa çok üzülür. Şimdi arkadaşının mutluluğunu paylaşmak isteyecektir. Hadi kalk. Ben gidip Sina'yla konuşur, durumu uygun dille anlatırım."

Taylan şüpheyle kardeşine bakmaya devam ederken, Karan öne atılarak abisinin kolunu çekiştirdi.

"Hadi ya... Siktir et işi mişi bugün... Ya amca oluyorum... Bundan daha güzel ne olabilir?"

Karan'ın sevinci, yüzündeki gururlu ifade Taylan'ı da gün boyunca hissettiği gerginlikten uzaklaştırarak gevşetti ve istemsizce bir gülümseme peyda oldu yüzünde.

"Baba oluyorum lan! İnanabiliyor musun? Ben baba oluyorum!"

Karan, ayağa kalkan abisinin boynuna sarıldı ve sırtına birkaç şaplak atarken sevgi dolu bir sesle karşılık verdi.

. "Babalık en çok sana yakışırdı. Az uğraşmadın benimle. Senelerce bana sen babalık yaptın! Bu en çok senin hakkın zaten."

Taylan kollarını kardeşinin bedenine sardı ve ilk defa fütursuzca bir kahkaha attı.

"Eyvallah koçum! İnşallah gelecek olan senin kadar uğraştırmaz beni!"

"E amcasına da çekebilir. Sen yine de hazırlıklı ol!"

"Neyse ki bu sefer yalnız değilim. Annesi bırakmaz peşini. Sağlıklı bir şekilde doğsun da ben onun çıkaracağı her derde eyvallah derim."

* * *

Karan daireden içeri girdiğinde gördüğü manzarayla yüzünde bir gülümseme oluştu. Sevinçten içi içine sığmıyordu ve bir an evvel bu haberi Sina'yla paylaşmak istiyordu. Sina salonun bir köşesinde kurulu çalışma masasında sırtı kapıya

dönük, gözleri ekrana kilitlenmiş halde çalışıyordu ve büyük masanın bir köşesinde, koltuğunun içindeki Sarya garip sesler çıkarıp, her zamanki gibi ellerini ağzının içine sokmaya çalışıyordu. Sina gözlerini ekrandan ayırmadan sol elini uzatıp otomatik bir hareketle Sarya'nın elini ağzından çıkardı. Yeniden klavyede birkaç tuşa basarken Sarya tekrar ellerini ağzına sokmuştu bile.

Karan ağır adımlarla kıza yaklaştı. Arkasında bittiğinde eğilerek, dudaklarını Sina'nın bir kalemle başının üzerinde topladığı saçlarının açıkta bıraktığı boynuna bastırdı. Sina hafifçe yerinden sıçrasa da başını çevirip bakmadı ama gözlerini yumarak gülümserken memnuniyet duyduğu bir ses çıkardı dudaklarından.

"Güzel kadın?" diye sorarcasına mırıldandı Karan mutlu bir sesle. Sina bir elini kaldırıp geriye doğru uzattı ve Karan'ın ensesine avucunu bastırırken, başını da hafifçe sola eğerek yanağını Karan'ın saçlarına bastırdı.

"Güzel adam?" diye karşılık verdi mırıltılı bir sesle.

"Nasılsın güzelim?"

Karan dudaklarını Sina'nın ensesine kaydırıp, kızın tüylerini ürperten bir öpücük bıraktı saçlarının dibine.

"İyiyim. Sen nasılsın? Erkencisin bugün?"

"Sana çok güzel bir haberim var."

"Güzel haberler duymayı seviyorum... Gönder gelsin..."

Sina gülümseyerek gözlerini açtı ve bakışları dar bir açıyla Sarya'ya kaydı. Bebek ellerini ağzından çıkarmış, karşısındaki ikiliyi büyük bir ilgiyle izliyordu. Sina istemsizce kıkırdadı.

"Sarya ne yaptığımızı anlamaya çalışıyor sanırım. Ve galiba ona öpücük vermediğin için alınmış olabilir."

Karan kıkırdayarak başını kaldırdı ve bakışlarını Sarya'ya çevirdi. Suratında ışıltılı, sevgi dolu bir gülümsemeyle bebeğe baktı ve ona doğru bir adım atarak başını masanın üzerindeki bebek koltuğuna eğdi.

"Kızım! Güzel kızım annesini mi kıskandı? Baba beni niye öpmüyor diye darıldın mı sen bana?"

Sarya'nın minik ellerini bir avucuna alırken, dudaklarını

avucunun içindeki pamuksu ellerinin üzerine bastırdı. Hafifçe boynuna yüzünü gömerek koklarcasına bir öpücük bıraktı.

"Mis kokuyor benim kızım, mis!" derken nefesi Sarya'nın boynuna vurmuş, saçları burnunu kaşındırmıştı. Sarya, Karan onu öpüp severken kıkırtıya benzer bir gülme sesi çıkarırken aniden hapşırdı ve yeniden çıkardığı seslere devam etti. Karan mest olmuş bir yüzle bebeğe çevirdi bakışlarını.

"İyi yaşa! Sağlıklı yaşa! Uzun yaşa benim kızım," dedi sevgi dolu yumuşak bir sesle.

Sarya elini uzatıp Karan'ın burnunu kavramaya çalışırken ağzının içinde sürekli sesler çıkarıyordu. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Dişsiz ağzı açılmıştı ve oturduğu yerde sürekli ayaklarını çırpıyordu. Karan onu saran bağları çözerek Sarya'yı kucağına aldı. Yanağına hafifçe dudaklarını bastırdı ve bakışlarını onları gülümseyerek izleyen Sina'ya çevirdi.

"Çok işin kaldı mı güzelim?"

"Biraz var ama bugün bitmez. Yarın tamamlamaya çalışacağım..." Sina mahcup bir yüzle gülümsedi. "Yemek yapamadım daha. Vaktim olmadı."

"Güzelim, sana kaç kere dedim uğraşma yemekle. Hep birlikte hallederiz... Ama hazır konusu açılmışken yine aynı şeyi tekrarlayacağım. Hem Sarya hem iş hem ev olmuyor. Sana yardımcı almamız lazım. Sen istemiyorsun ama çok yoruluyorsun, ben de bundan hoşlanmıyorum."

"Evde yabancı birini istemiyorum Karan. Sarya'yı da kimseye emanet edemem. İhtiyacım olunca Hülya sağ olsun, yardımcı oluyor. İdare edebilirim."

Karan'ın gözleri ışıldadı. Gülümsemesine mâni olamadı ve buna rağmen üstelemeye devam etti.

"Ben o işe çözüm buldum. Yabancı biri olmayacak. Ayrıca Hülya'yı da artık yormamamız lazım."

Sina anlamayarak sorarcasına ona bakarken, Karan her zamanki kendinden emin kararlı tavrıyla devam etti.

"Yabancı olmayacak. Senin tanıdığın, bildiğin, güvendiğin biri olacak. Sabah gelip, akşam gidecek. En azından gün içinde sana yardım etsin, biraz Sarya'yla ilgilensin, sen de iş-

lerini ona göre programlarsın."

"Yabancı olmayacak derken? Kimi bulacağız?"

Sina kuşkuyla Karan'a bakarken, oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Karan kucağındaki Sarya'yı yeniden öptü gülümseyerek. Bakışlarını tekrar Sina'ya çevirirken rahat bir sesle karşılık verdi.

"Fatma abla eve gelip gidecek artık."

"Fatma abla?" diye soran Sina kaşlarını çatmıştı. Karan'ın kimden bahsettiğini çıkaramamıştı. Karan umursamazca omuz silkti.

"Hani vardı ya sizin mahallede Fatma Abla..."

"Fatma teyze??"

Sina kaşlarını havaya kaldırıp şaşkınlıkla Karan'a baktı. Karan başını salladı onaylayarak. "Sen Fatma teyzeyi nereden tanıyorsun?"

"Bir süredir bizim şirket binasında, ofisin çay, kahve ikramlarına bakıyordu ama oraya başka birini bulmak kolay. Eve güvenilir birini istiyorum ve Fatma ablatam da bizim güvenebileceğimiz biri."

Sina hayretle Karan'a baktı. Ne ara Fatma teyzeyi şirkete almışlardı? İlk defa duyduğu habere ne tepki vereceğini şaşırarak birkaç saniye daha Karan'a baktı ve yavaşça ayağa kalktı.

"Sen gel bakayım şuraya..." diyerek bir eliyle Karan'ın kolundan tutup çekiştirirken, diğeriyle geniş kanepeyi işaret ediyordu. Karan'ı sürükler gibi peşine takıp kanepeye yerleşti ve bir bacağını altına alarak Karan'a baktı. Karan kucağındaki Sarya'nın sırtını göğsüne yaslayarak tek koluyla bebeği kavradı ve tıpkı Sina gibi bir bacağını altına alarak yüzünü kıza döndü.

"Siz Fatma teyzeyi ne zaman aldınız işe?"

Karan yeniden omuz silkti. Sanki çok doğal bir şeymiş gibi, "Epey oldu..."

"Sebep?"

"Sebep falan yok. Yani sebep ortada da diyebiliriz. Siz Fatma abladan söz ettikten sonra abimle konuştuk. Bizim şir-

ketin verdiği burs fonundan çocukların yararlanabileceğini düşündük ve İbo'yla konuyu konuştuk. Ona da çok makul geldi. Fatma ablayla görüştükten sonra çocuklara burs bağladık. Onun da başkalarının evlerine gideceğine, bizim ofisteki mutfakta çalışmasını istedik. O da sağ olsun kabul etti. Çok da çalışkan, dürüst bir kadın. Birkaç gün evvel konuştum onunla. Buraya gelip gitmesini istiyorum. Hem sen de tanıyorsun, güveniyorsun. Senin de yükünü alır biraz. Çok sevindi senin adına."

Sina hayretle baktı Karan'a. Karan bir süredir eve birini almak konusunda ısrarcıydı ama Sina hep itiraz etmişti. Evde yabancı birini istemiyordu. Sarya'ya da kendisi bakmak istiyordu ancak istediği her şey planladığı gibi gitmiyordu. İşleri yoluna girmişti ve epey sayılı projeler üzerinde çalışıyorlardı. Sina hem işleri yetiştirmek, hem evde iki çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak, hem de evi çekip çevirmek konusunda zorlanıyordu ve şimdiye kadar Karan ona o derece yardımcı olmasa başa çıkamazdı da ama Karan'ın gün içinde evde olmayışı, Sarya ve iş arasında kalan Sina'yı çok zorluyordu.

Fatma teyze ki Karan'ın seslenmesiyle Fatma abla gerçekten de çok iyi bir çözümdü. Fatma teyzeyi her zaman çok sevmişti. Kimsenin işine gücüne karışmayan, kendi halinde, çocukları için çabalayan bir kadındı. Mahallede de kimsenin lafını sözünü etmez, kimsenin işine karışmazdı. Tüm derdi iki çocuğunu okutup, yetiştirebilmekti. Sina birkaç dakika süren sessizlikle öğrendiklerini sindirmeye çalıştı ve bu arada durumu da bir yandan kafasının içinde değerlendirdi. Nihayet düşünceli bir şekilde başını sallarken karşılık verdi.

"Sanırım Fatma teyzeyi kabul edebilirim. Severim zaten onu. Evin içine yabancı girmiş gibi hissetmem o zaman. Sarya'yla da güzel ilgilenir. Çocukları çok sever."

"Tamam o zaman. Yarından itibaren buraya gelip gidiyor. Sabah 8'de gelip, akşam 5'te çıksa sana yeter."

"Çok bile..." dedi Sina. "Sabah çok erken yola düşmek zorunda kalır. Sabah 9-10 da uyar bana."

"Ben orasını hallettim. Bizim şoförlerden biri o tarafta

oturuyor zaten. Sabahları Fatma ablayı alıp buraya getirecek. Akşam Nazif, İber'i eve bıraktıktan sonra, onu da eve geri götürür. "

"Her şeyi de düşünmüşsün!" dedi Sina dudağını bükerek gülümserken. Manidar gözlerle bakıyordu Karan'a.

"Çözüm benim işim!" dedi Karan küstah bir gülümsemeyle.

"Hıı. Bilmez miyim?"

Karan muzip bir gülümsemeyle ona bakarken, birden aklına gelmiş gibi Sina kaşlarını çattı.

"Vereceğin güzel haber bu muydu?" dedi kuşkuyla. Ardından gözlerini kısarak devam etti. "Sen neden Hülya'yı da artık yormamamız lazım dedin? Hülya şikayetçi değil ki Sarya'ya bakmaktan."

Karan yerinde kıpırdandı ve vakit kazanmak istercesine Sarya'yı kucağında düzeltti. Başındaki yumuşak, seyrek tüyleri okşadı. Bebeği kucağında yan çevirdiğinde, Sarya'nın başı göğsüne yaslandı. Sina Karan'a sorarcasına bakmaya devam ediyordu. Karan nihayet bakışlarını Sina'ya kaldırdığında, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Sina'ya bakan gözleri öyle berrak ve parıltılıydı ki Sina genç adamın kendisine olan tüm sevgisini bu bakışta görebiliyordu. Kendi bakışlarının da yumuşadığının farkında olmayarak, o anda içinden gelen isteğe karşı koyamadı. İleri doğru uzandı ve dudaklarını Karan'ın dudaklarına dokundurdu. Çocuksu bir gülümsemeyle genç adama baktı.

"Sen bana böyle bakıyorsun ya, kendimi çok özel hissediyorum."

"Çünkü özelsin!"

Sina minnetle baktı Karan'a. Karansa tıpkı onun yaptığı gibi ileri uzandı ve kızın dudaklarına daha sert bir öpücük bıraktı.

"Bakma şöyle bana! Sadece bunu kabul et! Sen çok özel bir kadınsın."

"Olmadığımı biliyorum," dedi Sina mütevazi bir bakışla. "Sen öyle hissettiriyorsun."

Karan tek kaşını kaldırarak gözlerini kıstı. Başını hafifçe yana yatırdı. "Seninle bunu tartışmayacağım, nasılsa kabul etmeyeceksin, o yüzden gereksiz bir uzatma olur. Zaten hiçbir zaman kendinin farkında değilsin ama aldırmıyorum buna. Ben sık sık hatırlatmaya devam edeceğim, bir gün sen de kabul edeceksin."

Sina, genç adamın inatçı sözlerine kısa bir kahkaha attı.

Başını onaylayarak salladı.

"Peki. Sen sık sık hatırlat o zaman. İyi bir motivasyon oluyor."

Karan burnunu bükerek ters ters baktı kıza. İki saniye sonra göğsünü şişiren derin bir nefes çekti ve doğrudan kızın gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. Tepkilerinin hiçbirini kaçırmak istemiyordu ve konuşurken neredeyse gözlerini bile hiç kırmadı.

"Sana şimdi çok güzel bir haber vereceğim... Ne hissedeceğini az çok biliyorum... Yani artık eminim." Söze başladığı kelimeleri dudaklarından çıkarken, sesi gerçekten de kendinden emin olduğunu belli ediyordu. Belki aylar önce olsa bu kadar emin olmazdı ama aştıkları sorunlar, düşe kalka ilerledikleri ve arkalarında bıraktıkları yol, şimdi bulundukları nokta artık bundan emin olduğunu gösteriyordu. Sina onu seviyordu ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Geçmişte kendini sakınırdı ama artık açık gönüllükle kendini Karan'a teslim etmişti ve bundan duyduğu mutluluğu da gizlemiyordu.

"Hülya'yı artık yoramayız çünkü bundan sonra onun da ilgileneceği bir bebek olacak."

Sina'nın kaşları hızla havalanırken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Yine de emin olmak istercesine kısık bir sesle, "Yoksa?" diye sordu. Sesi öyle titrek, bakışları öyle beklenti doluydu ki Karan'a bakarken, sanki düşündüğümü söyle der gibiydi.

Karan hafifçe başını salladı gülümseyerek. "Abim birkaç saat önce söyledi. Hülya hamileymiş." Sina aniden yerinden fırladı.

"İnanamıyorum ya! Müthiş bir haber bu!" diye çığlık attı.

Dişlerini ortaya döken bir gülümsemeyle Karan'a bakarken, iki ayağının üzerinde zıpladı. "Hülya hamile! Bir bebek daha geliyor! Ya delireceğim sevinçten!"

Sevinçle ne yaptığını bilemez gibi 360 derece etrafında döndü. Kollarını kaldırıp delicesine salladı. Kalçalarını saçma bir şekilde iki yana sallarken, "Hülya hamile!" diye bağırdı yeniden. Aldığı mutlu haberi dans ederek kutluyordu. Karan onun hareketlerine gülümseyerek bakarken, Sarya anlamadığı belli bir yüzle kızın hareketlerini izliyordu. Neden sonra hoşuna gitmiş gibi kollarını sallayarak dişsiz ağzıyla gülümseyip çığlık attı. Gözlerinin önündeki hareketlilikten hoşlanmış gibiydi. Karan kıkırdayarak Sarya'nın saçlarını okşadı. Bakışlarını bebeğe indirip, "Annen çok güzel dans ediyor değil mi fıstık?" dedi mutlu bir sesle.

Sina birkaç saniye daha süren neşeli dansını aniden kesti ve yeni aklına gelmiş gibi kaşlarını çatarak Karan'a baktı.

"Ya ben bu haberi niye senden öğreniyorum ki? Hülya'nın şu kapıdan fırtına gibi girip, çığlık çığlığa bana söylemesi gerekiyordu."

Hızla arkasını döndü. Daire kapısına atılacağı belli adımların daha ilkini atamadan Karan seslendi arkasından.

"Dur güzelim! Konuşmamız lazım."

Sina, Karan'ın sesindeki uyarıcı tınıyla aniden durarak yavaşça arkasına döndü ve sorarcasına merakla Karan'a baktı.

"Önce biz bir konuşalım, sonra sen zaten gidersin yanına."

"Ya nerede ki? İyi mi?" Sina hızla ilerleyerek, biraz evvel kalktığı yere yeniden otururken yüzü endişeyle kasılmıştı.

"İyi güzelim, iyi... Sadece şu an endişeden kıvranıyor sanırım. Abimle konuştum, dedim ya... Hülya durumu öğrendiğinden beri çok endişeliymiş."

"Neden ki? Bebekle ilgili bir sorun mu var yoksa?"

Sina'nın korkulu sesine Karan rahat bir ifadeyle, "Hayır" dercesine çenesini kaldırdı. "Bebek iyi çok şükür... Sadece Hülya, senin bu habere üzüleceğini düşündüğünden sana nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş. Seni üzmekten korkuyor anladığım kadarıyla."

Sina hayretle donakalarak Karan'a baktı boş boş. Aradan birkaç saniye geçti ve inanamadığı belli bir ifadeyle, "Ne?" diye sordu. "Bu beni neden üzsün?" diye anlamaya çalışırcasına sorduğu anda yüzündeki ifade aksini söyler gibi üzüntülüydü. Gözleri dolu dolu Karan'a baktı. "Ben onun bu kadar mutlu olacağı habere neden üzüleyim?"

Karan kolunu ileri uzatarak avucunu Sina'nın yanağına bastırdı. Gönlünü alma isteğiyle yumuşak bir sesle açıklama yapmaya çalıştı.

"Bir tanem... Biz gerçeklerimizle yüzleştik ve barıştık ama etrafımızdakiler fazla ince düşünceli biliyorsun. Hülya senin üzüleceğini düşünmüş. Hala durumunu kabullenememiş ve abim onun mutsuz olduğunu söyledi. Arkadaşın seni o kadar çok seviyor ki kendi mutluluğunu bile yaşamıyor seni üzmemek için."

"Ama bu çok saçma! Ben buna nasıl üzülürüm? Bu öyle güzel bir haber ki..."

Sina savunma dolu bir tavırla hislerini anlatmaya çalışırken aniden duraksadı ve kaşlarını çatarak başını hızlı hızlı yukarı aşağı salladı.

"Ben şimdi gösteririm ona... Hem saçma sapan endişelerle hayatının en güzel olayının tadını çıkarmıyor hem de benden gizliyor, öyle mi?" Aniden yerinden fırladı. "Gebertim seni Hülya!" diye dudaklarından öyle hırslı sarf etti ki kelimeleri, Karan istemeden de olsa tedirginlikle kıza baktı.

Sina topuklarının üzerinde hızla geriye döndü ve yeri dövercesine attığı adımlarla ileri yol alırken, kolunu gelişigüzel arkaya doğru sallayarak, "Sen kızınla otur biraz. Ben bir Hülya'nın saçını başını yolup geliyorum hemen," diye öfkeyle seslendi.

Karan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak kapıya ulaşan kıza bakıyordu. Sina kapıda gözden kaybolduğunda başını yavaşça kucağındaki Sarya'ya indirdi ve sanki düşüncelerini kızıyla paylaşırcasına konuşmaya başladı...

"Kızım senin bu annenle teyzen bizi çok eğlendirecek, biliyor musun? İkisi de manyak ama ben onların manyaklık-

larını seviyorum." Birden yüzü değişti ve ciddi bir ifadeye büründü. "Gerçi annenin her şeyini seviyorum. Acayip bir kadın... Elde etmesi epey zor oldu ama başardım sonunda. Bence dünyadaki en mükemmel kadın senin annen. O bunu kabul etmiyor ama ben biliyorum ve beni sevdiği için ben çok şanslı bir adamın. Annen birini sevince..." Bakışlarını yukarı kaldırıp düşünüyormuş gibi bir an duraksadı ve yüzünde bir gülümseme oluşurken aynı düşünceli sesle devam etti sözlerine. "...onu asla bırakmıyor. Annenin sevdiği biri olmak öyle büyük bir ayrıcalık ki. Annen beni bir daha asla bırakmayacak. Biz hep birlikte çok mutlu olacağız ama en çok ben mutlu olacağım. Hepinizi çok seviyorum ama sizin tarafınızdan sevilmenin değeri paha biçilemez. Sana söz, sevginize layık olmaya çalışacağım..."

Sarya, karnının üzerindeki Karan'ın kolunu parmaklarıyla kavramaya çalışırken yine anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Karan Sarya'yı çevirip, koltuk altlarından kavrayarak yukarı kaldırdı ve yüz yüze gelmelerini sağladı. Sarya bacaklarını hızla oynatırken Karan ciddi bir yüzle bebeğe baktı.

"Gidip yemek yapmamız lazım küçük hanım. Her şeyi anneden beklemek olmaz. Annenle teyzenle birbirini yerken, biz de gidip yemek yapalım seninle. Birazdan abi de gelir, değil mi?"

Sarya ayaklarını çırparak ellerini salladı.

"Ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum fıstığım," dedi Karan sanki Sarya ona onay vermiş gibi. "İş bize düşer. Hadi bakalım."

Ellerinin arasında Sarya'yla yerinden kalkıp, rahatça yanında durabilmesi için koltuğuna yerleştirmek üzere ileriye doğru adımladı.

* * *

Sina Taylan'ın daire kapısını hışımla açarak içeri girdi. Aceleci adımlarla ilerlerken sinirli bir tonla, "Hülya!" diye seslendi boşluğa doğru. Önündeki birkaç basamağı çabucak inerek, geniş salonda gözlerini dolaştırdı ve kanepenin kolu-

na sırtını dayamış, bacaklarını karnına çekerek oturan asık suratlı Hülya'yı gördüğünde adımlarını hızla ona doğru yönlendirdi. Hülya hışımla üzerine gelen Sina'yı gördüğünde telaşla doğrulmaya çalışırken, Sina adeta haykıran bir sesle, "Kız bana bak, yolarım seni!" dedi.

Hülya telaşlı ve şaşkın bakışlarla ona bakmaya devam ediyordu ve Sina birkaç saniyede tepesine dikilince ürkerek bakışlarını yukarı kaldırdı. Sina aynı hışımla duraksamadan kolunu uzatıp parmaklarını Hülya'nın saçlarına doladı ve aynı anda Hülya'nın ağzından can acısıyla bir çığlık çıktı.

"N'apıyorsun be manyak? Bırak saçımı!"

"Asıl sen n'apıyorsun geri zekâlı!"

"Kızım bıraksana saçımı!"

Hülya ellerini kaldırmış, saçlarını Sina'nın elinden kurtarmak için çabalarken yüzünü buruşturmuştu.

"Lan ben bu haberi başkalarından mı alacaktım? Sen neyin kafasını yaşıyorsun kızım? Gerçi kafa da kalmamış sende!"

"Kızım bırak şu saçlarımı!" diye çığlık attı Hülya. Kanepeden doğrulmaya çalışırcasına dizlerinin üzerine kalkmıştı ama hala saçlarını Sina'nın elinden kurtaramadığı için bir yandan yüzünü buruşturuyor bir yandan veryansın ediyordu.

"Yolarım lan o saçlarını senin! Sen böyle bir haberi nasıl olur da ilk önce bana vermezsin? Hadi vermedin madem, ne diye böyle kendi kendine karalar bağlıyorsun?"

"Ya Sina bırak şu saçlarımı!"

Hülya'nın çığlığını duyan Taylan mutfaktan ok gibi fırlamıştı ve şimdi bir elinde tuttuğu bir şişe sütle donmuş gibi iki kızı izliyordu.

"Gebertirim kızım seni!" dedi Sina. "Hamile olduğunu en önce bana nasıl söylemezsin?"

Hülya hissettiği suçluluğu bastırmaya çalışırcasına yeniden bağırdı. "Bıraksana kızım şu saçlarımı be! Yoldun iyice! Kafa derim yüzüldü!"

"Kafa derini de yüzerim senin! Pis hain! Seni şuralarda sürüm sürüm süründürürdüm de dua et karnındakine!"

"İyi işte! Bırak o zaman şu saçlarımı! Yoksa anası kel kalacak!"

Sina elinin ayasıyla Hülya'nın kafasına belli belirsiz bir şiddetle vurarak parmaklarına doladığı saçları serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi. Ellerini belinin iki yanına dayadı. Hülya yüzünü buruşturarak dizlerinin üzerinde durmuş, eliyle saç diplerine masaj yapıyordu. Ters ters Sina'ya baktı.

"Geri zekâlı!"

"Sensin o!"

"Aptal!"

"En alası da sensin!"

"Saçımı yoldun lan! Sen gittiğinde ben sana böyle mi yaptım?"

"Yapsaydın! Şansını kaybettin!"

"Kızım bak, sinirimi bozma benim, atlarım üstüne şimdi!"

"Höst! Orda dur bakalım!"

"Ne var?" diye çemkirdi Hülya. "Yapamaz mıyım sanıyorsun?"

Ellerini beline dayamış, kanepede dizlerinin üzerinde, kaşlarını çatarak bakıyordu Sina'ya. İkisi de yüz yüze dururken birbirlerine kızgınlıkla bakıyorlardı. Taylan'sa şok olmuş gibi kalakalmıştı salonun girişinde. Bakışları iki kızın üzerindeydi ve ne yapacağını bilemez gibi yerinde kalakalmıştı.

"Benim üzerime atlamam için önce bir doğur da ne bok yersen sonra yersin! O çocuğa bir şey olursa var ya, o zaman saçlarını elimden zor alırlar."

Hülya duyduklarıyla duraksayarak Sina'ya baktı. Yaşlar gözlerine hızla hücum ederken dudakları titredi. Üzüntülü gözlerle Sina'ya baktı ve neredeyse kısık bir tonla, "Özür dilerim," dedi çenesi titreyerek.

"Dileyeceksin tabii. İlk önce bana söylemeliydin! En güzel haberi benden sakladın!"

Hülya başını iki yana salladı. "Onun için değil..." dedi yine kısık bir sesle. Af dilenircesine karşısındaki kıza baktı ve kirpikleri üzüntüyle aşağı indi.

"Kızım sen manyak mısın? Niye özür diliyorsun?"

Sina'nın çıkışına, kirpiklerini kırpıştırarak omuz silkti. Neden olduğunu ikisi de biliyordu ve Sina böyle ince düşünceli bir arkadaşı olduğu için onunla gurur duydu. Elbette bu durum onu üzmüyordu ama Hülya'nın aşırı empatisi yine de onu duygulandırmıştı.

"Bak kız bana!" dedi emir verircesine. Hülya bakışlarını kaldırdığında çenesiyle önünü işaret ederek, "Gel bakayım karşıma!" dedi yeni bir emirle. Hülya bacaklarını hareket ettirip kanepeden indi ve karşılıklı dikildiklerinden, huzursuzca ellerini önünde birleştirerek parmaklarını birbirine doladı. Sina eliyle Hülya'nın omzunu dürttü ve Hülya ona bakınca, muzip bir gülümsemeyle yan yan kıza baktı.

"Kızım, bu haberin hakkını vermemiz lazım," dedi gözleri parlayarak.

Hülya, Sina'nın yüzündeki sevinci, mutluluğu ve muzip gülümsemeyi gördüğünde, o gün ilk defa rahatlatıcı bir nefesi ciğerlerine çekti. Korktuğu olmuyordu. Sina'nın gözlerinde hiçbir hüzün yoktu, aksine sevinçten ışıl ışıldı. Arkadaşı için öyle mutluydu ki bu mutluluğu sanki bulaşıcı gibiydi. Birkaç dakika içinde Hülya'nın içinde yetiştirip büyüttüğü tüm endişeleri yerle bir etmişti. Sina beklentiyle ona bakmaya devam ederken, yine her zamanki gibi gözleriyle birbirleriyle konuştular ve yalnızca iki saniye sonra birden salonu kaplayan çığlıklarla birbirlerine sarıldılar. İkisi de çığlık çığlığa zıplıyor, kahkahalar atıyor ve çıldırmış gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

"Ya kızım, ben de anne olacağım! İnanabiliyor musun?"

"Ders veririm sana. Senden daha tecrübeliyim!"

İkisi de başlarını arkaya savuran birer kahkaha attılar ve yeniden birbirlerinin boynuna kollarını doladılar. Taylan şok olmuş bir yüzle kızları izliyordu. İki kız da onun varlığını tamamen unutmuşçasına sevinç gösterilerine dakikalarca devam etti. Nihayet nefes nefese kendilerini kanepeye atıp, bacaklarını ileri uzatarak yan yana oturdular. Sina omzuyla Hülya'yı dürttü.

"Kızım senden nasıl anne olacak ya?"

"Sen gibi manyak bile öyle aklı başında anne olduysa benden herhalde olur."

"E sen benden daha manyaksın! Hem kabul et, ben olgun bir anneyim."

İkisi de neşeyle kıkırdadı. Hülya gülümseyerek kanepenin sırtına yasladığı başını yana çevirdi. Sina göz ucuyla gördüğü hareketi taklit etti ve o da başını Hülya'dan yana çevirdi. Hülya parlak gözlerle ona baksa da emin olmak istercesine dikkatliydi bakışları.

"Üzülmedin değil mi? Eğer sen üzülürsen benim yüreğim çok sızlar," dedi dürüst bir sesle.

Sina gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten üzülmedim. Belki bir sene önce olsa üzülürdüm. Henüz hiçbir şeyi aşmamışken..." Sesi öyle rahat ve dürüsttü ki hissettiklerini saklamadan ortaya döküyordu. "... ama aştım artık. Sana bir şey diyeyim mi? Artık yaşadıklarımı da bir lütuf olarak görüyorum. Bana Karan'ı verdi. Onu hiçbir şeye değişmem. Hem iki tane pırlanta gibi çocuğum var. Onları öyle çok seviyorum ki doğurmuşum ya da doğurmamışım inan umurumda bile değil... İlk defa hayat çok güzel diyorum, ilk defa böyle özgürce seviyorum ve ilk defa böyle sınırsız ve koşulsuz seviliyorum... Daha ne isteyim ki? Bundan sonra sevdiklerimin mutluluğunun tadını çıkarmak istiyorum. Bu konuyu aramızda halletmiş olalım." Şimdi bakışları uyarıcı bir hal almıştı Sina'nın. Ders verir bir tonla devam etti sözlerine. "Bunu normalleştirmemiz lazım Hülya. Benim etrafımda ne yapacağınızı bilemez bir tedirginlikle dolaşmanızı istemiyorum. Hayat eksi ve artısıyla devam ediyor. Biz artıların kıymetini bilip eksilerin yokluğuna da çok takılmayalım, olur mu? Sen de kendini bir daha böyle hissetme lütfen! Her şeye karşın, bizim asıl güzel şeylerin hakkını vermemiz lazım. Bunlar çok değerli ve kıymetli anlar. Heba edersek hem bize hem o anlara yazık olur."

Hülya uzun denecek bir süre dikkatli bakışlarını çekmedi arkadaşının üzerinden. Nihayet hafifçe gülümserken hayranlık dolu bir sesle karşılık verdi.

"Kızım, sen acayip bir insansın. Yaşadıklarını böylesine sindirmek herkesin harcı değil. Sen gerçekten müthiş birisin."

Sina muzip bir bakışla kaşlarını kaldırdı kabul etmeyen bir ifadeyle. Dişlerini göstererek sırıttı.

"Öğretenler sağ olsun! Tek başıma bunlarla başa çıkamazdım. Karan olmasa hiçbir şeyle başa çıkamazdım. Bence müthiş olan o!"

"Adam ettim iti diyorsun!" dedi Hülya kıkırdayarak.

Sina kıkırdayarak yanındaki kıza eşlik etti. "Aslında o zaten adamdı. Sadece bunu gösterebileceği kimse karşısına çıkmamıştı ve çok şükür ki o şanslı kişi ben oldum."

Sina aniden hareketlenerek doğruldu ve gözlerini açarak sırıttı.

"Sahra'yla Özge'ye haber verelim. Bunu kutlamamız lazım!"

"Nasıl kutlayacağız ki? Ben daha ağzıma içki koyamam. Zaten haberim olmadığı için içtiklerimi hatırlayınca suçluluktan ölecektim ama doktor sorun olmayacağını söyledi. Yine de birkaç rutin test yapılacak."

"Herhalde sen içmeyeceksin!" diyen Sina alayla ekledi.

"Ben senin yerine de içerim. Sen süt iç!"

Kısa bir kahkaha atıp yeniden heyecanla konuşmaya devam etti. "Kusana kadar yeriz. Ne kadar ıvır zıvır varsa yığarız önümüze. Dedikodu yaparız, bebek isimleri çalışırız... Eksikleri çıkarırız... Ya kızım müthiş olacak ya! Teyze olacağım!"

Sina son kelimeleri neredeyse çığlık atarak sarf etmişti. Hülya ona eşlik edince yeniden birbirlerine sarıldılar.

"Kızlar sakinleştiyseniz acaba ben de baba olacağımın tadını çıkarabilir miyim artık?"

Kızlar tepelerinde konuşan sesle, aniden bakışlarını yukarı kaldırıp birbirlerinden ayrıldılar. Sina yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle hızla ayağa kalktı.

"Seni unuttum Taylan... Heyecanlanınca... Tebrik ederim. Sizin adınıza öyle sevindim ki..."

Sina kollarını açarak parmaklarının ucunda yükselip Tay-

lan'a sarıldı. Taylan saatler sonra gevşemiş halde, nihayet gerçekliğin farkına varmışçasına kızı göğsüne yaslayarak sıkıca sarıldı.

"Benim kadar sevinmiş olamazsın... "

Hülya ilk defa kocasının konuşurken sesinin titrediğini fark etti. Taylan hamileliğini öğrendiğinden beri Hülya'nın tepkisi yüzünden henüz haberin tadını çıkaramamıştı. Şimdi kızların halini gördükten sonra gevşeyen tavrı, gerçek hislerini ortaya dökmüştü. Sanki yeni idrak etmiş gibiydi. Sina'nın omzu üzerinden Hülya'ya baktığında, Hülya kocasının nemlenen gözlerini görünce yüreğinden geçen cızırtıyı duyumsadı. Taylan ona destek olmak için kendi duygularını bastırmış, gerçek tepkisini bile gösterememişti. Hülya hızla yerinden doğruldu ve elini uzatarak Sina'nın omzunu kavrayarak geri çekti.

"Hadi kızım, sen evine git. Ben daha kocamla doğru düzgün kutlama yapmadım. Önce biz kutlayacağız sonra sizinle de yaparız bir kutlama."

Bakışlarını kocasından ayırmadan gülümsüyordu ve gözleri ışıl ışıl parlayarak bakıyordu kocasına. Taylan'ın yüzünde beliren çarpık gülümseme kalbini yerinden hoplattı ve Sina'nın veryansın etmesine aldırmadan gözlerini kocasından ayırmadı.

"Pislik!" dedi Sina ters ters bakarak. "Adamın da hevesini kursağında bırakmış! Neyse, hadi kutlayın bari siz önce. Sonra ben bakarım icabına bu durumun."

Ayakta karşı karşıya dikilen ikilinin yanından geçerken neşeyle sekti.

"Ben gidip kızlara haberi yetiştireyim. Ay öleceğim sevincimden ya..." diye kendi kendi konuşarak kapıya koşturuken Hülya arkasından bağırdı.

"Söyle aramasınlar bizi bu akşam. Rahatsız edilmek istemiyoruz! Çocuğumuz olacak bizim. Daha çok uyumamız lazım!"

Sina daire kapısını açıp arkasından kapamadan önce, bağırarak laf yetiştirdi salonda bıraktığı kıza.

"Hee ben de yedim! Daha çok uyuması lazımmış! Beni kandırma bari be!"

"Kapa kapıyı!"

Hülya'nın çemkirmesinin yalnızca bir saniye sonrası Sina kapıyı kapadı. Karşı daireye geçerken koridorda söyleniyordu kendi kendine.

"Manyak azgın! Bu da anne olacak! Nasıl olacaksa? Neyse, engin tecrübelerimi onun da hizmetine sunarım artık."

Neşeyle kendi dairesine girdiğinde, "Karan!" diye bağırdı.

"Mutfaktayım!" diye seslenen Karan'ın sesine doğru koşturan adımlarla ilerleyerek mutfağa girdi. Karan ocağın başında bir tencereyi karıştırıyordu.

"Sarya nerede?" diye sordu Sina neşeyle ilerlerken.

"Uyudu. Yatağına yatırdım. İber gelene kadar yiyecek bir şeyler hazırlıyordum."

Sina keyifle gülümsedi ve kollarını kaldırarak Karan'ın boynuna sarıldı. Genç adamın yakası açık gömleğinin açığa çıkardığı tenine dudaklarını bastırdı.

"Çok mutluyum! Hepsi senin sayende. Çok teşekkür ederim... Çok... Seni çok seviyorum."

Karan, kızın sesindeki heyecan, sevgi ve keyifle içi titreyerek elindeki tahta kaşığı tezgâhın üzerine bırakıp, kollarını Sina'nın beline doladı.

"Sen mutlu olunca ben daha çok mutlu oluyorum. Ben de seni çok seviyorum."

Sina başını hafifçe geri çekip aşk dolu gözlerle baktı Karan'a. Çenesine dudaklarını bastırıp yeniden gözlerini kendisine kilitlenmiş kara gözlere kaldırdı. Yerinde duramıyormuş gibi kıpır kıpırdı ve Karan ona öyle hayranlıkla bakıyordu ki nefesinin kesildiğini sandı.

"Kızları aramam lazım," dedi bir anda mutfağı saran yoğun havadan sıyrılmak istercesine.

Karan başını salladı ve hafifçe eğilerek burnunu kızın burnuna sürttü. "Sen konuş o zaman. Ben yemeğe devam ederim."

Sina dudaklarını Karan'ın yanağında gezdirirken, "Kızlarla kutlama yapacağız," diye mırıldandı ve aynı anda kula-

ğının dibinde bir cıklama sesi duydu.

"Kutlama işi bende! Bu güzel haberin hakkını vereceğiz ve hep birlikte kutlayacağız. Ben ayarlayacağım her şeyi."

"Hmm dışarıda yani?"

"Hıhım."

"Çocuklar?"

"Fatma abla var. Bir gece burada kalır. Sorun yapacağını sanmıyorum."

"Peki o zaman..." Sina burnunu Karan'ın boynuna sürttü tekrar. Bir adım geri atarak, sanki zorlukla adamdan ayrılıyormuş gibi kendini çekmeye çalıştı. Karan yanağını Sina'nın yüzüne okşarcasına sürttü. Kısa sakallar, yüzünde hem yakıcı hem hoş bir his bıraktı. Karan gözlerini yumarak yüzünü Sina'nın boynuna doğru indirdi ve aynı anda mırıldanarak sabırsızca her zamanki soruyu yöneltti.

"Ne zaman evleneceğiz biz?"

Sina duyduğu soruyla birden başını arkaya attı ve kahkahayla güldü. Ellerini Karan'ın geniş göğsüne yaslayıp genç adamı geri iterken, kendisi de bir adım geri çekildi.

"Ben ne zaman dersem o zaman."

Birkaç saniye evvelki gevşeme, ani bir dönüşle kararlı bir tavra büründü. Karan dik dik kıza bakarken, Sina kendinden emin bir yüzle sırıtıyordu. Karan gergin bir sesle, "Ne zaman diyeceksin?" diye sordu.

Sina burnunu buruşturarak düşünüyormuş gibi gözleri yukarı kaldırdı. Birkaç saniye gözlerini kısarak sanki hesap yapıyormuş gibi başını iki yana salladı. Hızla bakışlarını aşağı indirip Karan'ın dik bakışlarına karşı koyarcasına, muzip bir ifadeyle baktı ve omuzlarını silkti.

"Ben gidip kızları arayayım. Hadi sen de yemeğini pişir," der demez topuklarının üzerinde geri döndü.

Sina salona doğru adımlarken Karan yine delirmiş gibi aksi bir sesle bağırdı arkasından.

"Evleneceksin benimle! Sina Turanlı olacaksın, göreceksin! Ben pes etmem! Sen bıkana kadar sormaya devam edeceğim! Evet diyeceksin bana!"

Sina omzunun üzerinden başını geriye çevirip, Karan'ın sinirden haykıran sesine yumuşak, anlayışlı ve tıpkı bir çocukla konuşur gibi sakin bir tonla karşılık verdi.

"Ben hayır demedim ki zaten! Sadece güne ben karar vereceğim dedim!"

"Hayır demediysen biz neyi bekliyoruz?"

Karan'ın sinirle parlayan gözlerine, yükselen ses tonuna, Sina sanki bütün bunlar onu hiç etkilemiyormuş gibi rahat bir tavırla karşılık verdi.

"Sina Turanlı olacağım günün gelmesini bekliyoruz!"

"Ne zaman gelecek o siktiğimin günü?"

"Az kaldı! Ayrıca ağzına biber süreceğim senin! Evde çocuklar var artık, o diline hâkim ol! Bir daha da o güne küfretme! Benim için yılın en güzel günü o! Laf ettirmem!"

Karan karmakarışık bir yüzle anlamaya çalışırcasına uzaklaşan kızın ardından bakarken, Sina yeniden başını arkaya çevirdi ve gülümseyerek göz kırptı. Dudaklarını büzerek boşlukta kendisine doğru öpücük gönderdi. Karan istemsizce kıkırdayarak geriye doğru bir adım atıp, kalçasını tezgâha yasladı. Bir saniye sonra kaşları çatıldı. Düşünceli gözleri kızın kaybolduğu noktadaydı hala ve söz ettiği günün ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Burnuna gelen kokularla önce derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı ve yalnızca bir saniye sonra yerinden ok gibi fırlayarak ocağın başına koştu. Neyse ki sote yapacağı et ancak suyunu çekmişti ve biraz daha kalsa dibi tutmak üzereydi. Kafasında hala Sina'nın söz ettiği günün hangi gün olabileceğini düşünürken yemeğin geri kalanına odaklanmaya çalıştı. Yüzünde beliren gülümsemenin farkında bile değildi. Tek düşündüğü Sina'nın ağzından çıkan 'Sina Turanlı' ismiydi. Yakışmıştı ağzına... Hem de çok yakışmıştı...

* * *

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim," dedi Hülya hayranlıkla etrafına bakarak.

"Biz eğlenmek için genelde kalburüstü mekanlara gitme-

diğimiz içindir o!" diye Sahra sırıtarak cevap verdi ona.

Cumartesi gecesiydi ve hepsi de aileye katılacak yeni bebek haberini kutlamak için, Karan'ın organize ettiği akşama çok şık bir şekilde hazırlanıp araçlara binmiş, yarım saatlik bir yolculuktan sonra şu an geldikleri lüks kulüpten içeri giriyorlardı. Karan, Sina'nın beline sardığı koluyla kızı yönlendirerek kapıdakilere başıyla selam verip içeri girerken, Taylan'ın avucunun içinde eli sıkıca kavranmış Hülya, hemen arkasından gelen Sahra ve Demir onları takip ediyordu. İbo her zamanki gibi tek katılmıştı onlara ve en arkada kalarak öndeki grubu izliyordu. Salim VIP minibüsü park ettikten sonra katılacaktı her zamanki gibi.

Özge ve Steven, işleri yüzünden katılamamışlardı. Steven otelde büyük bir etkinlik olduğu için yoğundu. Özge ise o akşam geç biten ve ertesi sabah erken başlayacak olan mesaisi yüzünden katılamamıştı aralarına.

Karan, siyah halı kaplı uzun koridoru rahat adımlarla izleyerek, kalabalığın hınca hınç doldurduğu devasa kulüpten içeri adımladığında, karşılarına çıkan görevliye ismini söyledi. Belirgin bir nezaketle karşılanıp, kendisini takip etmelerini söyleyen genç görevlinin arkasına takıldıklarında, başını hafifçe geriye çevirip arkasındakileri kontrol etti. Yanındaki Sina gözlerini merakla etrafta dolaştırırken, içerideki yüksek sesli müzik nedeniyle zorlukla duyulan bir sesle konuştu.

"Çok göz alıcı, şahane bir yer."

Yüzündeki beğeni ve hayranlık açıkça okunuyordu. Karan çarpık bir gülümsemeyle etrafa bakarken, bakışları onun bu tür şeylere alışık olduğu ve pek etkilenmediğini gösteren bir sıradanlık içeriyordu. Alaycı bir sesle karşılık verdi.

"Sahibi zevk sahibidir."

Sina yan gözle Karan'a çabuk bir bakış attı. Kalabalığın daha az olduğu localara doğru ilerliyorlardı ve belindeki Karan'ın kolu sahiplenircesine onu sararken, adımlarını ona uydurmaya çalışıyordu.

"Tanıyor musun sahibini?"

Soruyu soruş şekli ve gözlerini kısması, Karan'ın geçmişi-

ne dair içinde hissettiği ve yükselen kıskançlığı açığa çıkarıyordu. Karan neredeyse kıkırtıya benzer bir gülüş sesi çıkarırken, başını belli belirsiz onaylayarak salladı.

"Arızanın tekidir aslında... Ama bu işlerden iyi anlar."

Sina kaşlarını kaldırarak dudaklarını büzdü. Nihayet onlara ayrılan geniş locaya geldiklerinde, Karan belindeki kolunu çözerek elini avucunun içine aldı ve kızı peşinden sürükleyerek önlerindeki birkaç basamağı çıkmasına yardımcı oldu. Üzerinde etekleri uçuşan gece mavisi kısa bir elbise vardı. Sırtı beline kadar açıktı. Göğüslerini çok açıkta bırakmayan dekolteye sahip ön kısmı tutan iki ince askı, sırtında çapraz oluşturuyordu. Uzun gür saçlarını açıkta bıraktığı için sırt dekoltesi de çok göze batmıyordu ve en azından bu Karan'ın susmasına neden olmuştu. U şeklindeki deri koltuklara yan yana oturduklarında, Sahra ve Demir de karşılarına yerleşmişlerdi. İbo, Sahra ve Taylan'ın arasında oturunca Hülya ve Sina yan yana düştüler. Tıpkı Sina gibi Hülya da saçlarını açık bırakmıştı. Kumral, doğal dalgalı saçları yüzündeki ışıltıyı daha da parlak gösteren bir hare gibi suratını çevrelemişti. Mutlu bir gülümsemeyle etrafı izlerken Taylan'a sokulmuştu. Sahra sesini duyurmak ister gibi Demir'e yüzünü yaklaştırmış heyecanla bir şeyler anlatırken, Demir bir yandan dikkatle karısını dinliyor bir yandan doğal bir tavırla Sahra'nın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyordu.

Hülya bu geceye özel beyaz askılı şık bir mini elbise giyinmişti. Elbise tüm bedenini ikinci bir deri gibi sarıyordu ve üzerine giyinirken Sina'ya, belki de uzun bir süre buna benzer elbiseler giyinemeyeceği için bunun son kez tadını çıkarmak istediğini söylemişti. Sahra ise yeşil gözlerini daha da belirginleştiren yeşil tonlarda bir elbise giyinmişti. Boyun kısmı tıpkı bir tasma gibi boğazını saran elbise, omuzlarını açıkta bırakmıştı ve dizlerinin hemen üzerinde biterek bedenini sarmıştı. Erkekler bu gece ceket tercih etmemişlerdi. Taylan koyu renkli kumaş pantolon ve beyaz gömlek giyinmişken, Karan baştan ayağa siyaha bürünmüştü. Demir, uçuk mavi gömleğini siyah pantolonla tamamlamıştı. Yalnızca İbo beyaz gömleğinin

üzerine, pantolonuyla aynı renk füme renkli yelek giyinmişti. Hepsi de şık, hepsi de pırıl pırıldı.

Locaya yerleştikten hemen sonra gelen görevli, locanın dışına doğru en uçta oturan Karan'a doğru başını eğmişti ve Karan da herkes adına siparişleri veriyordu. Görevli uzaklaşmadan ortadaki sehpanın üzeri şimdiden bir kısım atıştırmalıklarla doldurulmaya başlanmıştı bile.

Uzaklaşan görevlinin hemen ardından Karan diğer tarafına döndü ve Sina'nın omzuna yumuşakça dudaklarını bastırdı. İçerideki müzik şimdi biraz daha ağır parçalara dönüş yapmıştı ve biraz evvelki uğultu kısmen de olsa azalmıştı. En azından artık locada oturanların birbirlerini duyabilecek bir ortam oluşmuştu. Birkaç dakika boyunca herkes yanındakiyle konuşmaya devam etti. Salim kalabalığı yararak yanlarına geldiğinde, İbo ve Taylan hafifçe yanlara kayarak genç adama yer açtılar ve kısa süreli birkaç laf ettiler aralarında.

İbo, Hülya'yla dalga geçerek birkaç alaycı laf atınca, Hülya öfkeden parlayan gözlerle karşılık verdi ona. Taylan, kızın omzuna kolunu atıp, kendisine çekerek başına dudaklarını bastırdı ve İbo'ya uyarıcı bir bakış atıp, "Karımla uğraşma! Bak demedi deme, dayılığa kabul etmez sonra seni," diyerek Hülya'yı destekledi. Tıpkı korumaya çalışır gibi bir koluyla sararak bedenine bastırmıştı karısını.

"Ona soran kim?" dedi İbo umursamaz bir sesle. Arkasına yaslanıp bir ayağını diğer dizinin üzerine dayadı. Yan gözle Hülya'ya alaycı bir bakış atıp, "Başka dayısı yok! Kıymetimi bilsin!" dedi.

Hülya burun bükerek ters ters karşılık verdi.

"Kızdırma beni o zaman! Sürekli 'senden de ne anne olur ama' deyip duruyorsun, sinirimi bozma! Öyle bir anne olacağım ki ağzın açık kalacak!"

İbo iki elini teslim olmuş gibi havaya kaldırıp, "Olursun kızım sen! Hiç şaşırmam... Ama erkek olursa hafta sonları bende, ona göre. Maça gideceğiz yeğenimle."

"Sıraya gir!" diye Karan lafa karıştı. "Öncelik amcasının..."

İbo rakibini ölçer gibi dudak bükerek baştan ayağa Karan'ı

süzdü.

"Senin oğlun var! Sen oğlunla takıl, yeğen bende!" dedi kestirip atarak.

"Artık seninle takılmıyor diye kıskanıyorsun değil mi?" dedi Karan haince sırıtarak.

İber, artık çoğu zamanını Karan'la geçirdiği için İbo'yla eskisi gibi sık görüşemiyorlardı. Karan bu durumdan anlamsız bir haz duyuyordu. İber'in boş kalan zamanlarında ilk tercihinin kendisi olması onun için çok kıymetliydi ve İbo ile arasında sanki bir rekabet varmış gibi hissediyordu çoğu zaman. İbo hala İber için çok önemliydi. Sık sık telefonda konuştuklarını ve arada sırada, özellikle İbo onları ziyarete geldiğinde birlikte iyi vakit geçirdiklerini de biliyordu. Bundan çok hoşlansa da İber için kendisinin vazgeçilmez olmasını istiyordu. Son haftalar evin içindeki huzur ve sakinlik, hepsinin arasındaki ilişkinin sıcaklığı ve samimiyeti, Karan'ın ömrü boyunca aradığı ama hiçbir zaman sahip olamadığı bir ortamdı. Geçmişteki kendisiyle şu anki kendisini kıyasladığında her defasında şaşırıyordu. Bazen Sina'nın acımasızca alay etmesini haklı çıkarırcasına, tipik memurlar gibi işi biter bitmez soluğu evde almasına ve dışarıda vakit geçirmekten eskisi gibi hoşlanmamasına verebildiği tek cevap, evdeki huzuruydu. Ailesiyle vakit geçirmek istiyordu ve evdeki her anından yadsınamaz bir hoşnutluk duyuyordu.

İbo tam ağzını açıp Karan'a karşılık verecekken, bakışları Karan'ın dibine kadar gelen ve ellerini pantolonunun cebine sokarak keskin gözlerle Karan'a bakan adama takıldı. Karan, İbo'nun gözlerindeki temkinli bakışı ve sanki her an atak yapabilirmiş gibi hafifçe dikilmesini fark edince, başını yavaş yavaş İbo'nun baktığı yöne çevirerek locanın başında, elleri cebinde, ayakta dikilen adama baktı.

Locadaki herkesin sohbeti bıçakla kesilmiş gibi aniden durmuş, hepsi bakışlarını Karan'ın yanında dikilen ve adeta öldürecek sertlikte Karan'a bakan adama dönmüştü. Asker tıraşı gibi kısacık saçları olan, uzun boylu, iri yarı adam elleri ceplerinde, ayaklarının üzerinde hafifçe esneyerek tepeden

bakar gibi gözlerini Karan'a dikmişti. Karan başını kaldırıp aynı dik ve tehditkâr bakışlarını tepesindeki adama kilitledi. Adam uzun süren bir bakışmanın ardından ağzını hafifçe araladı ve diğerlerinin de duyabileceği bir tonla keskin, tok bir sesle konuştu.

"Burada istenmiyorsun! Siktir git!"

Karan'ın dudağı hafifçe kıvrıldı ve umursamaz bir gülümseme yüzünde belli belirsiz göze çarptı. Gözlerini indirdi, oturduğu koltukta kaykılarak iyice yerleşir gibi geriye yaslandı. Bir ayağını kaldırarak diğer dizinin üzerine yasladı.

"Götün yiyorsa çıkarsana!"

Yanındaki Sina gerilerek elini Karan'ın bacağının üzerine koyunca, Karan da elini kaldırıp kızın elinin üzerine koydu. Sanki her şeyin yolunda olduğunu anlatmak istercesine başparmağıyla kızın elini okşadı hafifçe. Sina bakışlarını Karan'ın diğer tarafındaki genç adama dikti. Locadakiler sanki her an olay çıkacak gibi tetikte beklerken, İbo hafifçe doğrulmuştu bile. Ayaktaki adam İbo'nun hareketini fark edince, yüzünde yamuk bir gülüş meydana geldi.

"Tıpkı kendin gibi belaları buluyorsun. Canı kavga etmek istiyor sanırım."

Genç adam çenesiyle İbo'yu işaret ederek konuşmuştu.

"Senin kadar pislik olmasa da en az senin kadar sever kavgayı."

Karan adama lafı yapıştırırken, aynı anda Taylan ne olduğunu anlamak istercesine hafifçe dikilerek, "Bir sorun mu var?" diye sormuştu otoriter bir sesle araya girerek.

"Heh, her zamanki gibi abiyi de yine arkana almışsın," dedi bu kez ayaktaki. "Usanmadın mı lan pisliklerini şu efendi adama temizletmeye?"

"Bana bak! Çok oluyorsun, siktir git tepemden!"

"Ben senin siktir olup gitmeni istemiştim. Sen şimdi durmazsın! Kulübümü dağıtmanı istemiyorum!"

"Başlatma lan kulübüne!"

Karan ve ayaktaki, birbirlerine laf sokarak atışırken ses tonları rahattı ve diğerleri hala anlamadıkları durumu çöz-

meye çalışıyorlardı.

"Ağzını topla! Bu kulüp senin bildiğin ve genelde takıldığın pislik yuvalarına benzemez! Burası özel!"

Karan umursamazcasına başını sallayıp alaycı bir sesle, "Hee özel... Ulan egon tavanda geziyor, insan soyadını kulübüne verir mi? Görgüsüz!" deyince, diğeri tereddüt dahi etmeden hızla ellerini ceplerinden çıkarıp Karan'ın yakasına yapışarak ayağa kaldırdı ve birbirlerine öldürecekmiş gibi baktılar. Aynı anda locadakiler ayağa fırlamış, adamın arkasındaki birkaç keskin bakışlı tip ileri bir adım atmışlardı. Karan bir eliyle locadakilere sakin olmalarını işaret ederken, diğeri de tıpkı onun gibi arkasındaki adamlara işaret etmişti.

Karan'a öfke saçarak bakan koyu gözlerin sahibi, dişlerinin arasından tıslarcasına konuştu.

"Karımın adı lan! Sen ne anlarsın değer vermekten?"

Karan'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme oluştuğunda herkes hayretle ona baktı.

"Siktir lan! Yalan söylüyorsun! Alaz adında bir kadın bulduğuna hayatta inanmam! Bu kadar şanslı olamazsın! Hadi buldun diyelim, aklı başında hangi kadın seni alır! Kesin o da arızadır!"

Diğeri bu kez hepsini daha da çok hayrete düşüren bir sırıtmayla karşılık verdi.

"Arızanın önde gideni hem de..."

"Heh, bak ona inanırım işte."

Bir anda iki adamdan da aynı anda kahkaha sesleri yükseldi ve birkaç saniye içinde sarılarak birbirlerinin sırtlarına vurmaya başladılar.

"Lan puşt! Neredesin sen ne zamandır?"

"Asıl seni sormalı psikopat herif! Tek başına mekân dağıtmak artık zevkli olmuyordu," diye karşılık verdi Karan alayla.

"Kaç sene oldu lan?"

"Ne bileyim? Vardır bir 3 senesi. Sen bastın geldin, peşinden de ben geldim işte."

İki adam nihayet birbirinden ayrıldı ve yüzlerindeki sırıtmayla birbirlerine baktılar. Karan hala inanamıyormuşçasına

tekrar sordu.

"Gerçekten evlendin mi lan? Hem de aynı isimde biriyle?"

Diğeri başını salladı. Yüzü anında değişmiş, çehresinde garip, huşuya benzer bir ifade belirmişti. Çenesiyle geride yukarıları işaret eder gibi bir hareket yaptı.

"Burada, yukarıda ofiste. Tanıştırırım birazdan... Mekân onun... Eh patronluk yapıyor arada sırada."

Ses tonundaki gurur ve aşk öyle açık okunuyordu ki locadakiler yavaş yavaş tekrar yerlerine otururken, hayretle genç adamı izliyorlardı. Karan aniden geriye döndü ve Sina'ya elini uzatarak yanına çekti.

"O zaman ben önce davranayım. Seni eşimle tanıştırayım," deyince Sina dik bir sesle, "Henüz değil!" diyerek araya girdi.

Yabancı gür bir kahkaha atıp, "Beceriksizsin oğlum! İkna edememişsin, beni mi yiyorsun?"

Karan daha çok alıngan bir yüz ifadesiyle kızgın gözlerini Sina'ya çevirdi.

"Olacak!" dedi inatçı bir tonla.

Sina gözlerini devirirken diğeri yine kahkaha attı ve tokalaşmak için elini uzatırken, "Akıllı kadınları severim. Kim alır ki bu pisliği?" dedi Sina'ya bakarak.

"Ben alırım! Ayrıca o pislik falan değil... Ama senin pislik olduğundan şüphe etmeye başladım... Sina ben," dedi Sina adamın elini sıkarken.

Adam, Sina'nın karşılığı ile şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp, takdir dolu gözlerini Karan'a çevirdi.

"Nihayet doğru düzgün bir kadın bulmuşsun!"

Sina elini geri çekerken, aynı dik bakışlarını kaçırmadan yabancı adama bakıyordu. Karan kolunu beline dolayıp, kızı kendisine yaslarken dudaklarını başına bastırdı.

"Güzelim, seni Yaman Alaz'la tanıştırayım. Kendisi Londra'da üniversiteden arkadaşım. Belanın da önde gidenidir."

"Bir gün de efendi birileriyle tanıştır, dişimi kıracağım," diye söylendi Sina.

Yaman tekrar kahkaha attı. "Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim," diye karşılık verdi eğlendiği belli bir ses-

le. Ardından eliyle locayı işaret ederek, "Hadi, geçin oturun, diğerleriyle de tanıştır beni. Gerçi abini biliyorum ama şahsen hiç tanışmamıştık," dedi Karan'a bakarak. İleri bir adım atarken başını geriye çevirdi ve arkasına seslendi. "Kürşat, Alaz'a haber ver. Bu akşam misafirlerimiz var, eşlik edelim onlara."

Yaman, locadakilerle tek tek tanışmaya başladığında biraz evvelki yüz ifadesi kaybolmuş, dostça bir gülümseme oturmuştu yüzüne.

"Kusura bakmayın... Ne zamandır görmüyorum bu pisliği. Rezervasyonda adını görünce gelip görmek istedim." Manidar bir bakışı Karan'ın tarafına atıp alayla devam etti. "Eh, bir de mekânın selameti açısından az biraz ayar vereyim dedim. Malum, girdiği her yeri dağıtıp çıkmak gibi kötü bir huyu var."

"Hadi lan! Sen kendine bak! Londra'da benden çok mekân dağıtmışsındır!"

Yaman elini kaldırıp, görevli birkaç kişiye ortadaki sehpayı donatmalarını ister gibi bir işaret yaptı. Karan'ın yanına oturup, genç adamın omzunu sıktı.

"Özlemişim seni."

"He o yüzden arayıp sordun!" dedi Karan alaycı bir tavırla.

Diğerinin yüzünden bir anlığına da olsa kara bir bulut geçti ama çabucak toparlanarak yeniden gülümsedi.

"Kapanacak bazı hesaplar vardı, onların peşindeydim. Kimseyi bulaştırmak istemedim..." diyerek kısaca açıklama yapıp, çabuk bir bakışı Sina'ya attı. "Sen de arayıp sormadın?"

Karan gözlerini Sina'ya çevirdi ve aşk dolu gözlerle baktı gülümseyerek.

"Ben de bazı hesaplar peşindeydim. Benim de kimseyi arayıp soracak zamanım olmadı," dedi yumuşak bir sesle. Konuyu değiştirmek istercesine hızla devam etti. "Eee? Ne zaman evlendin?"

"2 sene olacak neredeyse."

"Vay be! Herkesin evleneceğine inanırdım da senin evleneceğine asla inanmazdım."

"Bir yaşında bir oğlum var!"

Karan duyduğu cümleyle bir an ağzı bir karış açık bakakaldı Yaman'a. Ardından heyecanla atıldı.

"Biz de bir oğlan, bir kız var!" dedi yarışırcasına.

"Yok deve!" dedi Yaman inanmadığı belli bir yüzle.

Karan mutlu bir yüzle gülümseyerek başını salladı. Kolunu Sina'nın omzuna atarak kızı kendisine çekti.

"Oğlan 15 yaşında. Kız daha 4 aylık!"

Yaman, sanki ikisi de başka bir gezegenden gelen yaratıklarmış gibi şaşkınlıkla karşısındaki ikiliye bakarken, anlamaya çalışırcasına baştan ayağa gözlerini dolaştırdı üstlerinde.

"Nasıl becerdiniz lan? Daha siz kaç yaşınızdasınız ki?"

"Uzun hikâye ama kısaca cevap vereyim, evlat edindik. Oğlanı bir gör var ya, zehir gibi. Kızı görsen aklın başından gider."

Karan konuşurken sesi öyle coşkuluydu ki Yaman gözlerini kısarak şüpheyle baktı karşısındaki adama.

"Oğlum, ne kadar değişmişsin lan! Ben seni en son 3 yıl önce gördüğümde itin tekiydin!"

Yaman'ın cümlesi bittiği anda locadan kahkaha sesleri yükseldi. Sina yüzünü Karan'ın göğsüne gömerken, Karan böbürlenen bir sesle, "Valla iyi ki itmişim!" diye karşılık verdi sırıtarak.

12. BÖLÜM

Tecrübe, sert ve zorlu bir öğretmendir. Önce testi, sonrasında dersi verir.

O akşam, o locada bir arada olanlar, o sert ve zorlu öğretmenin eğitiminden geçmişlerdi. Her biri kendi zorlu testini geçmiş, ardından derslerini almışlardı. Hayatlarının geri kalanında da muhtemelen yine çözülmesi gereken testlerle karşılaşacaklardı. Her bir sınav, aşılması gereken her bir zorluk, kalplerinde barındırdıkları ve birkaçının sonradan keşfettikleri sevgi ve onların hayatlarına dokunan sevdikleri sayesinde aşılacak engellerdi yalnızca.

İki genç adam uzun denecek yılları kısmen bir arada geçirmişlerdi. Kendi memleketlerinden uzakta, o an için onlara sürgün gibi gelen zamanlarda, ruhlarının hapsolup kaldığı karanlık hücrelerde, farklı nedenlerden hissettikleri öfkeyle akla hayale gelmeyecek belaların içine girerken, ikisinin de ortak hırsı hayata duydukları öfkeydi. Biri ailesinin yaşadığı hezeyanlar ve acılar ama en çok da kaybettiklerinin öfkesini içinde barındırırken, diğeri ailesizliğin ve istenmezliğin öfkesi içinde hayata başkaldırmıştı.

Üniversitedeki ilk senelerinde tanışmışlardı. Sayılı yabancının olduğu yüksek standartlı üniversiteye her ikisi de ailelerinin maddi imkanlarıyla girmişlerdi. Fazla başı buyruk, fazla asi, fazla umursamazdı ikisi de ama tüm kötü yanlarına rağmen ikisi de çok zekiydi. Önceleri birbirlerinin varlığını görmezden gelmişlerdi. İkisi de keskin burunlu birer tazıydı ve havadaki kokuyu almaları zor olmamıştı. Bela kokusu...

İkisi de birbirinin bela olduğunu ilk gördükleri anda anlamışlardı ve biraz da kendilerine aşırı güvenleri, bir diğerini görmezden gelmeye itmişti ikisini de. Birkaç ayı birbirlerinin varlığını yok sayarak geçirmişlerdi. Yaman kimseyle muhatap olmayan, kimseyi umursamayan ve insanlarla iletişimi ilk adımda kesen biriyken, Karan onun tam tersiydi. Herkesle konuşuyor, önüne gelen her kızla yatıyor, eğlenceden eğlenceye koşuyordu. İkisi de çok farklı özellikler gösterseler de bir yanları benzerdi ve nedensizce uzaktan uzağa birbirlerini de takip ediyorlardı. Karan fazlasıyla yakışıklıydı, kızlar peşindeydi ancak Yaman da ondan aşağı değildi. Bununla birlikte soğuk duruşu, ona asılmaya çalışan kızları görmezden gelmesi, farklı aurası aralarında başlayan ergen rekabetini gün yüzüne çıkarmıştı.

Yabancı oluşları nedeniyle kendi ülkelerinde yaşayan diğer gençler tarafından zaman zaman aşağılanıyorlardı. Özellikle de etraflarında sinek gibi uçuşan kızlar nedeniyle ciddi birer rakiplerdi onların gözünde. Karan küstah, Yaman'sa umursamazdı. Belaların üstlerine gelmesiyse kaçınılmazdı. İlk doğru düzgün iletişimleri de yine bu nedenle gerçekleşmişti. Bir akşam üniversite yakınlarında bir barın arka sokağında Karan'ı kıstıran beş İngiliz üniversiteli genç, Karan ve Yaman'ın dostluğunu başlatmıştı. Yaman'a kalsa teke tek olan bir kavgada umursamaz, basar giderdi o sokaktan ama Karan'ın beş kişi tarafından kuşatılmış olması adil görünmemişti gözüne. Korkakların teke tek dövüşten kaçındıklarını ve genelde sürü halinde gezdiklerini çok zaman önce kendi tecrübelerinden edinmişti ve o an karşılaştığı duruma göz yummak gibi bir düşünce bir an bile aklından geçmemişti. Kavgaya dahil olması, ikisinin de kazanmış olmalarına rağmen epey darbe alması kaçınılmazdı elbette. Yüzleri kan içinde, mor gözler ve bedenlerindeki sayısız ezikle Yaman'ın Zeynep'le kaldığı daireye gitmeleri başlangıç noktalarıydı.

"Zeynep abla ne yapıyor lan? Hala orada mı?"

Karan'ın hayranlık dolu bir sevgiyle sorduğu soruya Yaman cıklayarak karşılık verdi.

"Yok lan! Döndü çoktan. Evlendi, onun da bir kızı var."

"Hadi be! Lan kim cesaret etti de aldı onu? Beynini siker adamın car car."

Karan'ın kahkahasına, Yaman sırıtarak karşılık verdi. "Valla alan şikayetçi değil. Ağzının içine bakıyor. Ayrıca Zeynep abla bize carlıyormuş, kocasına sorsan pamuk gibi."

Karan, Yaman'ın alaycı sözlerine başını arkaya savuran bir kahkaha attı yine yüksek sesle. "Hadi lan! Adamın beyni yoktur kesin! Yoksa o dırdırlanmaya kafa dayanmaz! Az sikmedi beynimizi hatırlarsan."

"Hak ettiğimiz için olabilir mi?"

Karan umursamazca omuz silkti. Yanında oturan Sina, yüksek sesli müziğe rağmen Hülya'yla sohbet etmeye çalışıyordu ve o da biraz evvel yanına oturmuş olan Yaman'la konuşuyordu. Yaman içinde bulunduğu locaya yakın kalabalığın iki yana ayrıldığını fark ettiğinde, gözlerini Karan'dan uzaklaştırıp o tarafa doğru döndü. Kürşat ve Halit önde ilerlerken, arkalarından gelen Alaz'ı kalabalıkla muhatap etmemek için yolu açıyordu. Yaman bir an aklından hikayelerde anlatılan Kızıl Deniz'i geçirdi. Tıpkı denizin ikiye ayrılması gibi kalabalık kenara çekilirken ortaya çıkan yol, aynı bilincinde canlandırdığı o görüntü gibiydi. Açılan yolda Kürşat'ın arkasından gelen Alaz'ı gördüğünde yerinden yavaşça kalktı ve birkaç basamağı inerek elini ileri uzattı.

Karan o anda Yaman'ın çehresini kaplamış olan ifadeyi görünce, biraz merak biraz da şaşkınlıkla önce incelercesine Yaman'a, sonra da onun gözlerini takip ederek açılan yolda onlara yaklaşmış olan kadına baktı. Yüzünde adeta huşu dolu bir teslimiyetle gülümseyerek Yaman'ın eline uzanan kadın değildi onu şaşkına çeviren... Onu şaşırtan ve bir anda olsa kıskançlıkla kıvrandıran şey ikisinin de birbirlerine bakışlarıydı. Sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi... Sanki diğer herkesin bir önemi yokmuş gibi... Sanki tek bir bedenin ayrı uzuvlarıymış gibi... Yaman kadının elini bırakmadan diğer kolunu ince bele sardı ve kendi bedenine bastırdı kadını. Dudaklarını saçlarının tepesine bastırırken bir şeyler söyledi

ancak Karan o gürültüde duyamadı elbette. Ardından birkaç saniye boyunca birbirlerine yoğun bakışlarla bakarak birkaç kelime ettiler ve Yaman hafifçe yan dönerek locadaki kendisini işaret ettiği çenesiyle. Karan sadece baktı. Tıpkı yanındaki Sina gibi.

Sina, Karan'ın yanındaki adamın locadan birkaç adım atıp gelen kadını karşılamasını izlerken, o da tıpkı Karan gibi hiçbir şey kaçırmadan dikkatle takip ediyordu çifti.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Yanındaki Hülya'nın sözlerine yüzünü dönmeden başını salladı onaylayarak.

"Çok garip değil mi? Sanki yalnızca kendileri varmış gibi. Yoksa bana mı öyle geliyor."

"Hayır. Ben de aynını hissettim. Şunların birbirlerine bakışlarına baksana."

Hülya'nın sesindeki imrenme Sina'nın dikkatinden kaçmadı ancak buna karşı çıkması imkânsızdı. O da aynı şeyi hissediyordu. Saf bir imrenme. Böylesi bir çift olabileceğini düşünmemişti. Sanki birbirlerinin girinti ve çıkıntılarını tamamlayarak tek bir parça haline gelmişler gibiydi. Kadının üzerinde omuzlarını açıkta bırakan siyah bir elbise vardı. Elbisenin yakası omuzlarının hemen aşağısında kollarının üstünü sarmıştı. Kabarık kloş etekleri dizlerinin birkaç parmak üzerindeydi ve ayağındaki yüksek, ince topuklu ayakkabılar, uzun ince bacaklarını daha da göz alıcı gösteriyordu.

Yaman, Alaz'ın elini avucuna alarak, "Gel seni biriyle tanıştıracağım. Uzun zamandır ben de görmemiştim, bana da sürpriz oldu," dedi.

Alaz gülümseyerek ona baktı. "Beni tanıştırdığına göre sevdiğin biri. Aksi halde yine beni kimse görmesin diye buradan göndermeye çalışır, benim de tepemi attırırdın."

Yaman çocuksu bir gülümsemeyle baktı karısına. "Sevmediklerimin seni görmesini istemiyorum tabii ki. Bu huyarı severim ama. Manyağın önde gidenidir gerçi. Ya da galiba eskiden öyleydi..."

Alaz kaşlarını kaldırıp sorarcasına baktı Yaman'a. Yaman

boş ver dercesine başını iki yana salladı.

"Eve gittiğimizde anlatırım uzun uzun..."

Alaz'ın elini sıkarak bedenini geri çevirdi ve onu da kendisiyle birlikte ileri doğru çekti. Locaya ulaşan birkaç basamağı birlikte çıkarken locadakiler de ayağa kalkmışlardı. Yaman Karan'dan başladı.

"Alaz, karım..." Yüzünü Alaz'a çevirdi bu kez. "Bebeğim, bu da benim üniversiteden arkadaşım Karan. Yanındaki henüz evlenmeye ikna edemediği eşi..."

Yaman alaycı bir sesle tanıştırmaya devam ederken Karan ters ters Yaman'a baktı. Elini ileri uzattığında Yaman kendi eliyle onun elini engelledi ve uyaran bakışlarla Karan'a baktı. "Dokunmak yok! Alaz kimseyle el sıkışmıyor."

Yaman'ın keskin sesine kaşlarını çatan Karan, "Kimseyle derken?" diye sordu şaşkınlıkla. Elini yanına indirirken kuşkulu bakışlarını Yaman'a dikmişti.

Alaz kısa ahenkli bir kahkaha atarken Karan'a karşılık verdi. "Genel arıza halleri... Başkalarının bana dokunmasından hoşlanmıyor sadece."

"He sadece erkeklere özel değil yani?" Karan yarı şaşkın yarı şüpheyle Yaman'a baktığında, Yaman bıkkın bir yüzle gözlerini devirdi. Onun yerine yine Alaz cevapladı.

"Sadece aile içindeki kadınlara katlanmaya çalışıyor. Abimlere de tahammülü yok."

Alaz alaycı bir gülümsemeyle yan gözle Yaman'a baktığında, onun yine isyan dolu bakışlarını kendisine diktiğini gördü.

"Bunu, burada mı konuşacağız? Yine!"

"Ama sen yapıyorsun," dedi Alaz omuz silkerek. "Medeni insanlar tanışırken tokalaşırlar."

"Sikerim medeniyetini. Kimse sana dokunmayacak."

Alaz gözlerini devirdi ve hemen ardından umursamazca yüzünü yeniden topluluğa çevirdi. Diğerleri şaşkınlıkla onlara bakarken sevimli bir ifadeyle omuz silkti. "Kötü huylarını görmezden gelmeye çalışıyorum. İyi tarafları çok. İdare ediyorum işte."

Birkaç dakika içinde locadaki herkesle tanışmıştı. En azından isimleri ve birbirleriyle ilişkilerini öğrenmişti. Yaman Alaz'ı yanına oturttuktan sonra, Sina Alaz'ın diğer tarafına oturmuştu. Karan da kolunu Sina'nın beline sararak diğer tarafına oturdu ve bedenini yan çevirerek sohbete dahil oldu. Hülya, Sahra'yla konuşurken sık sık gözleri dörtlünün üzerindeydi ve Sina kızların yeni gelen hakkındaki düşüncelerini paylaşmaya başlamış olduklarını anladı. Yan gözle kızlara baktı. Yüzünü yeniden önüne çevirdiğinde Alaz'la göz göze geldiler. Karan ve Yaman genel şeylerden bahsederken iki kız birbirine bakıp gülümsedi. Önlerindeki içkilere uzanacakken, Sina biten içkisini fark ettiğinde Karan'a başını çevirip baktı ve Karan hemen locanın önündeki görevliye işaret etti. Ancak Karan'ın işaretini görmezden gelen görevli Yaman'a çevirdi bakışlarını.

Yaman birkaç dakikadır Karan'la sohbet etmeye çalışıyordu ve gürültü nedeniyle çok sağlıklı bir sohbet yaptıkları söylenemezdi. Canı sıkılmış gibi Karan'a baktı.

"Sikecem lan gürültüsünü. İki çift laf edemedik."

"Biz zaten laf etmeye değil, eğlenmeye geldik. Abimin eşi hamile, onu kutlayacağız."

Yaman'ın gözleri parlayarak gülümsedi. "Lan niye söylemiyorsun o zaman?" Locanın önündeki görevliye başını çevirip, sesini yükseltti.

"Kürşat'ı çağır!"

Görevli hızla hareketlenirken Yaman hızla yerinden kalktı ve Taylan'ın yanına ilerledi. Alaz gözlerini devirerek başını Karan'a çevirdi.

"Bunu söylemeyecektin!"

Karan ve Sina sorarcasına kıza bakarken, diğeri bıkkınlıkla söylenircesine konuştu. "Şimdi 9 ayın taktiğini verecek! Kadın doğum uzmanından daha bilgilidir bu konuda."

"Şaka!" dedi Karan inanmayan gözlerle. "Tıp okumadı ki. İkimiz de iş idaresi bitirdik!" diye devam etti safça.

Alaz bir kahkaha atarken Sina kızın ne güzel güldüğünü düşünüyordu. O da tıpkı Karan gibi merakla kızın dedikleri-

ni dinliyordu. Alaz hafifçe yan dönüp yanındaki çifte baktı. Yaman'la kendisinde olduğunu bildiği şeyi onlarda görüyordu ve bu nedensizce çok hoşuna gitmişti. Daha yeni tanışmışlardı ama yanındaki kıza ilk dakikadan ısınmıştı. Bunu da garipsedi aslında. Şimdiye kadar ilk anda sevdiği kişi sayısı azdı ve yeni tanıştığı insanlara her zaman temkinliydi. Ya Yaman'ın yakın tavrından ya da kendi hissettiklerinden olacak bu çifti sevmişti. Alaz dikkatli bakışlarla Sina'ya baktı. "Söylesene, nasıl tanıştınız?"

"Çok uzun hikâye," dedi Sina yarım bir gülümsemeyle. Yan gözle çabucak Karan'a baktı. Karan bakışlarını ona dikmiş, sanki onu içine almak ister gibi bakıyordu kendisine.

Alaz ikisinin bakışlarını takip ederken diğer soruya geçti.

"Neden hala ikna edemedi seni?"

"Yoo çoktan etti aslında. Ben sadece evliliğe inanmıyorum."

"Gereksiz ayrıntı..." dedi Alaz burun bükerek. Onaylayan yüz ifadesine Sina şaşırmıştı.

"E madem gereksiz olduğuna inanıyorsun sen nasıl evlendin?"

"Onun istediği gibi yapmadım! Tantana sevmiyorum. Kendi istediğim gibi olunca tamam dedim."

Sina memnun bir gülümsemeyle başını salladı. "Biz seninle çok iyi anlaşacağız galiba," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bana da öyle geldi gibi" dedi Alaz sırıtarak. Birden yerinde kıpırdandı ve başını biraz daha Sina'ya eğdi.

"Yaman şimdi Kürşat'a mekânı boşalttıracak, gürültü biraz daha düşecek. O zaman doğru düzgün konuşma şansımız olur. Merak ettiklerimi sonra soracağım, bekle az," dedi hevesli bir sesle.

"Yalnız ben de çok meraklıyımdır. Benim de epey sorum var."

"Önceden olsa tek soruna cevap vermezdim ama ehlileştim biraz. Sanırım birkaç sorunu cevaplayabilirim," dedi Alaz küstah bir ifadeyle.

Ve Sina o anda karşısındaki kızda ne bulduğunu anladı.

O da tıpkı kendisi gibi yalnızlıktan gelmiş biriydi. Bunu o kadar net hissetmişti ki gardını almasına gerek görmeden, tüm samimiyetiyle onunla iyi birer dost olacaklarını anlamıştı. Başını kendinden emin bir tavırla yavaşça salladı.

"Bence çok daha fazlasını cevaplayacaksın."

Alaz kızın yüzündeki duru ifadeye baktı. Gözlerinin içinde gördüğü samimiyet, o derinliklerde gizli hüzün tıpkı kendi gözlerinin derinliklerindeki hüzünle aynıydı. Kayıpların hüznü. Bir daha ulaşılamayacak olanların hüznü, ikisinin de gözlerinin en derinlerine saklanmıştı.

O gece tıpkı Alaz'ın dediği gibi mekân olması gerekenden çok daha erken boşaltıldı ve yalnızca o locadakilerin sabaha kadar eğlendiği özel bir mekân haline geldi. Kızlar epey bir süre sohbet ederek aralarındaki samimiyeti ilerletmişlerdi. Sohbetin ardından saatlerce dans edip kahkahalar atarken, erkekler çoğunlukla sohbet etmeyi yeğlemişlerdi. Boşalan mekânın rahatlığı, kızların çılgınca eğlenmesine ve erkeklerin endişeden uzak, onların eğlencelerini izlemesine imkân vermişti. Sina ne zaman ayakkabılarını çıkarıp attığını hatırlamıyordu. Her zamanki gibi. Karan'ın tasvip etmez bir yüzle gidip, kızın ayakkabılarını alarak locada ayağının dibine bırakmasına uzun süre gülünmüştü ama Karan'ın umurunda değildi.

Yaman'ın iki saate yakın Taylan'ı rehin alıp, önündeki aylarda neler yapması gerektiğini tek tek anlatması ise başlı başına şaşkınlık yaratmıştı. Karan, Yaman'a inanmaz gözlerle bakarken Yaman onu terslemişti.

"Ne var oğlum? Bilsin bunları abin. Önemli bunlar." Başını hızla Taylan'a çevirip devam etmişti. "Geceleri mutlaka sütü içereceksin. Vitamin haplarını ihmal etmeyeceksin. O folikasit dedikleri sikim şeyi de kullanmanız gerek. Sen kullanma tabii!" demişti Yaman Taylan'ı son anda uyararak. "Vitaminleri alabilirsin, bir zararı yok. Yani ben görmedim ama folikasiti biz içmiyormuşuz," derken, bu durumdan sıkıntılı olduğu belliydi.

Taylan dehşetle dinliyordu Yaman'ı. Doktor konusundaki

şikayetleri, nelere dikkat etmesi, neleri sorması konusunda uzun bir liste vermişti Taylan'a.

"İyi mi sizin doktor? Bizimki beni deli etmişti ama istersen başka doktor da bulabiliriz."

"En iyisi oymuş ama ben hoşlanmadım adamdan. Cıvığın teki gibi geldi bana. Garip garip şakalar, tuhaf tuhaf imalar sinir bozucuydu."

Taylan havaya girmişti. Onu anlayacak birini bulmanın rahatlamasıyla, doktor kontrolünde yaşananları anlatmaya başlamıştı Yaman'a. Yaman duyduklarıyla yüzünü buruşturdu.

"Geri adım atma. Kendilerini çok biliyor sanıyorlar, bir bok bildikleri yok. Her şey internette yazıyor. Okudum ben. Daha sorularıma doğru düzgün cevap veremeyen adam, nasıl doktor olmuş anlamadım. Sana yarın mail atarım... Ben topladım hepsini. Önemli bunlar."

Taylan teslimiyetle baktı Yaman'a. "Hay yaşa sen! Gönder, okurum ben. Kendimi böyle bilinmezlik içinde hissediyorum. Adam ne derse he diyeceğim gibi geldi."

"Olmaz! Bırakma doktora her şeyi! Sen ondan daha iyi bileceksin! Kural bu! Karını her önüne gelene emanet edemezsin! Ayrıca senin ondan daha çok bildiğini anlarsa ayağını ona göre denk alır."

"Oğlum sen nerelerdeydin ne zamandır? Kimse bana bunları söylemiyor! İyi olmuş karşılaştığımız."

"Abi saçmalama! Ya bu ne anlar kadın doğumdan? Sıkıyor puşt. Sen yine doktor ne derse onu yap."

Karan itiraz ederek araya girince Yaman ters ters ona baktı. "Oğlum zorlama beni. Sırf seni rezil etmek için girerim o tıp sınavına. Dokuz ay lan! Dokuz ay yaşadım ben bunları. Kaç kere doktor sustu kaldı karşımda, sen biliyor musun? Bilmiyorlar bir bok! Hepsini ben öğrendim!"

Yaman'ın inatçı ve kendine güvenen tavrı Taylan'ı ikna etmiş gibiydi.

"Oğlum çocukları var işte. Demek ki okumuş herif her şeyi. Ben de okur, öğrenirim. Doğru diyor! Ya benim bilme-

diğim, anlamadığım bir şey derse doktor? Saf saf yüzüne mi bakayım? Ne dediğini bilmem, anlamam lazım."

Karan gözlerini devirdi. Söylenircesine, "Valla, ne bok yiyorsanız yiyin. Yine en güzeli evlat edinmekmiş. Sıkıntı yok, saçmalama yok. Ohh mis gibi hazır çocuk. Hem bunun bir de doğumu var. Sina'nın öyle bir şey yaşamasını istemezdim zaten."

Yaman anlamayarak Karan'a bakınca, Karan gözleriyle ona sormamasını işaret etmişti ve diğeri yalnızca bir saniyede bu uyarıyı almış ancak hızla karşılık vermekten geri durmamıştı elbette.

"Orası boktan! Doğuma girdim ama sen bir de bana sor! En boktanı o! Elinden bir şey gelmiyor ya, çok çaresiz oluyorsun. İnan on kavgaya gireyim, ağzımı burnumu kırsınlar ama bir daha o savaş alanına girmeyim isterim. Gerçi Alaz'ı ikna edemiyorum. Seneye bir çocuk daha yapalım diyor. Nasıl olacak bilmiyorum."

Yaman'ın dertli sesi ve düşen yüzüne, Demir ve İbo tıpkı diğer ikisi gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Adam iki saattir hamilelik ve doğum üzerine söylev çekiyordu ve İbo'nun birazdan bileklerini kesmek üzere olacağını hissediyordu. Daha fazla dayanamayarak, "Hacı sen Ekrem Alaz'ın oğlusun değil mi?" diye sordu. Artık konunun bir an evvel değişmesi gerekiyordu. Yaman başını kaldırarak İbo'ya baktı ve başını salladı.

"Tanıyor musun babamı?"

"Yok, ben şahsen hiç tanışmadım ama benim rahmetli peder tanışmış. Birkaç kez söz etmişti ama namını biliyorum tabii."

Yaman başını sallayınca İbo devam etti. "Hacı sen Ekrem Alaz'ın oğluysan ne işin var kadın doğum bilmem ne?" diye sordu şaşırdığını gizlemeden.

Yaman hafifçe diklendi. "Ne alakası var Ekrem Alaz'ın oğlu olmamla? Karım o benim! Tabii ki bileceğim her şeyi.

Yalnız mı bırakayım?"

Bakışlarını piste çevirerek dans eden kızlara baktı, sonra

kendi karısının üzerinde kilitledi bakışlarını. Yüzü anında değişirken dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

"Ömrüm o benim. Her anında ne yaptığını, ne hissettiğini bilirim. Benim çocuğumu taşırken neler yaşanacağını bilmem lazım ki yanında olabileyim. Yükünü hafifletebileyim." Bakışlarını yeniden İbo'ya çevirdi. "Ekrem Alaz'ın oğluyum ben. Ben babamdan böyle gördüm. Hayatında bir kadın varsa yalnızca ona adanır, yalnızca onu sever, onun her yaşadığını hissetmeye çalışırsın. Sevgi böyle bir şey. Kuru kuru kurbanlarım olayım yok bizde!"

İbo tepki vermeden dikkatle adama baktı. Hani hayatı boyunca birçok garip adam görmüş, tanımıştı ama bu karşısındaki adam herkesin önüne geçmişti gariplikte. Tıpkı babası gibi onun da namını duymuştu ama hiç böyle biri olacağını düşünmemişti. Karısına bakarken, sanki dünyayı onun için yakıp küle çevirebilirmiş gibi, sanki evreni bile yok edebilirmiş gibiydi. Sanki onun için yalnızca karısı varmış gibi. Dudağını bükerek, "Eyvallah!" dercesine başını salladı. Yaman bakışlarını zorlukla Alaz'ın üzerinden çekip Karan'a döndü.

"Sen anlat bakalım. Görüşmeyeli ne yaptın?"

Karan yan gözle Yaman'a baktı ve çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Orası uzun işte. Bu gecenin konusu değil ama ayarla bir akşam, baş başa konuşuruz uzun uzun."

"E tamam o zaman. Bu hafta ben Alaz'ı alıp size bırakayım. Onlar çoluk çocuk, kadın kadına muhabbet ederken, biz baş başa Süleyman Abi'nin orada takılırız."

"Ben de gelirim," diye atılan Taylan'a, Yaman sert bakışlarla karşılık verdi. "Hacı sana dedik karın hamile. Akşamları yalnız bırakmayacaksın! Sen doğuma kadar az sabret, sonra seninle de takılırız ama karının sana ihtiyacı olacak. Bak, şanslısın aşermesi yok dedin, yoksa dolanırdın gece gece İstanbul sokaklarında."

"Seninki çok mu aşerdi?" diye sordu Taylan merakla.

"Yok! Onun yerine ben hallettim o işi. Zaten ben doğuraydım daha iyiydi. Alaz benden sağlam çıktı."

Yaman'ın şikayetçi, mutsuz sesine erkeklerin hepsi kahka-

hayı bastılar. Demir alaycı bir sesle son noktayı koydu.

"Valla bizimkinin haberini de her an alabilirsiniz. Bu eğitim bana da yaradı. Epey bilgilendim. Usta sen Taylan abiye atacağın mailleri bana da at. Şimdiden dersimi çalışayım."

* * *

"Kızım az yavaş zıpla. Hamilesin sen!" diye bağırdı Sina Hülya'ya. Dans pistinin ortasında kendilerini kaybetmiş gibi oynuyorlardı.

"Kız tek kadeh içmedi, bizden daha sarhoş görünüyor," dedi Sahra kahkaha atarak.

"Benim eğlenmem için içmeme gerek yok. Mutluluk sarhoşuyum ben!" diyen Hülya atılarak Sina'ya sarıldı. "Seviyorum kızım seni. Sen dünyanın en iyi arkadaşısın!"

Çığlık çığlığa sarf ettiği sözlere Sina kahkahayla cevap verdi." Yanlış kişiye ilan-ı aşk ediyor olabilir misin?"

"Yok! Kocama her gün ediyorum zaten. Yanlışlık yok. Bu seferki sana."

"Cansın kızım sen!" dedi Sina arkadaşına sarılarak. "Dünyanın en harika annesi olacaksın."

"Senden sonra! Ben senin anneliğinin üzerine tanımam. İnşallah senin kadar fedakâr olurum."

"Daha fazlası olacaksın, ben biliyorum."

"Ya size bir şey diyeceğim..." diye araya girdi Alaz. "Daraldım lan sizin bu vıç vıç sevginizden ama bir yandan da çok normal geliyor."

"Şimdi canım..." diye Sahra araya girdi zıplarken. "... bizde gördüğün her şey sana anormal gelse de hepsi de çok normaldir aslında."

"Fark ettim. Uzun zamandır bu kadar doğal tipler tanımamıştım. Doğal insan sayısı az. Burada çok görüyorum kastıranları."

"Sen bir de benim kocamla katılmak zorunda kaldığım etkinlikleri görsen üstüne benzin döker, kendini yakarsın."

Hülya'nın şikayetçi sesine Alaz merakla baktı. "Yüksek

sosyeteye takılıyoruz hayatım. Boru mu?" diye cevaplayan Hülya'yla, Alaz kahkahayı bastı: "Sizi en tepesinden bir yüksek sosyeteyle tanıştıracağım, hepsinin aynı olmadığını anlayacaksın!" diye karşılık verdi.

Kızlar bir yandan dans ederken bir yandan konuşmaya devam ediyorlardı. Alaz üç kızın doğallığına ve samimiyetlerine bayılmıştı ve bir an evvel diğer kızlarla tanıştırmaya can atıyordu. Diğerleri merakla ona bakarken devam etti sözlerine.

"Bu hafta yapın planınızı, toplanalım bir yerde. Kadın kadına eğlence nasıl olur göstereceğim size."

"Bize gelin o zaman!" diye atıldı Sina. Aceleyle başını Hülya'ya çevirdi. "Fatma teyzeye söyleriz, gece kalır. Çocukları sizin daireye alırız, bizim daireyi dağıtırız."

"Lan süper fikir!" diye bağırdı Hülya. "Hem Özge de katılır. Acayip eğleniriz. Ne zamandır yapmıyoruz. Şişmiştim valla."

Sina başını Alaz'a çevirdi. "Bize geliyorsunuz!" dedi kati bir keskinlikle. "Topla getir kızları. Senin oğlanı da al. Bakıcı sorunu yok. Daireler karşılıklı zaten. Bir şey olursa otuz saniyede yanlarındayız. "

"Yalnız bir tek benim oğlan yok. Zeynep ablanın kızı var altı aylık. Ayşe abla da hamile."

"Ohh iki hamile oldu. Bana yandaş çıktı. Getir, getir sen hepsini," diye Hülya neşeyle karşılık verdi.

"Tamamdır. Bu hafta ayarlıyorum hepsini. Cuma akşamı sizdeyiz. Diğer üçünü de çağırıyorum."

Alaz sorarcasına Sina'ya baktığında, kız mutlu bir yüzle başını salladı. "Tut getir hepsini, ev geniş, hiç sorun olmaz."

"Karaoke var mı sende?" diye sorunca Alaz, Sina şeytanca bir gülümsemeyle baktı kıza. Başını sallarken yeniden zıpladı. "Alırız! Dert değil!"

"Almak değil de kurması sorun oluyor."

"Ben hallederim."

Sina'nın kendinden emin cevabına Alaz kuşkuyla baktı. Sahra ve Hülya kahkaha atınca Alaz anlamayarak bu kez kız-

lara çevirdi bakışlarını. Sahra sırıtarak Alaz'a döndü. "Ayıptır söylemesi, ablam az biraz anlar bu işlerden... Her türlü teknolojik düzeneği kurar birkaç dakikada."

"Nasıl yani? Yazılımcı olduğunu sanıyordum."

"Bilgisayarlarla arası iyidir. Söküp takmaktan da anlar. Bozuları tamir etmeyi de bilir."

Alaz gözlerini kıstı. "Tahmin ettiğim mi?" diye sorarken, sesi aslında doğru tahmin ettiğinden emin bir tonla çıkıyordu. Bu kızı ilk gördüğü andan beri göründüğünün ötesinde çok daha fazla şeylere sahip olduğunu hissetmişti. Senelerce insanları öyle iyi gözlemlemişti ki en ufak bir detay bile onu birkaç sorunun cevabına ulaştırabiliyordu. Sohbet esnasındaki doğrudan soruları ve sorulan soruları yanıtlayış biçimi, kafasının ne kadar sistematik çalıştığını göstermişti.

Alaz gözlerini ayırarak Sina'ya baktı. Diğeri umursamazca omuz silkti. Alaz bu kez temkinli bir sesle konuşurken sesi kuşkuluydu.

"Her yere girebiliyor musun?"

"İsim ver, gerisi bende!" dedi Sina kendisini hiç saklama gereği duymadan. Bu kızdan korkmuyordu. En ufak bir endişe bile hissetmemişti.

"Bir dallama var aklımda."

Sina göz kırptı. "Alırız aklını o dallamanın!"

"Hey heyyy..." diye bağırdı Hülya uyarıcı bir tonla. "Karan'ın haberi olmadan bir bok yeme, adamı delirtme yine." Sina şeytanca gülümsedi.

"Ben onu birkaç hafta sonra delirteceğim..." dedi kaşlarını aşağı yukarı oynatarak.

Sahra ve Hülya aniden durarak, pistin ortasında Sina'ya baktılar.

"Yapacaksın!" diye çığlık attı Hülya ellerini ağzına kapatarak. Sahra, "Kabul ettin!" diye bağırdı. Sina başını salladı. "En baştan etmiştim. Sadece benim tarzımda olacak her şey." Sonra kollarını ileri uzatıp iki elinin işaret parmağını iki kızın göğsüne bastırdı. "Ve siz de bana yardım edeceksiniz. Yapacak çok işimiz var."

Kızlar duyduklarıyla çığlık çığlığa bağırarak birbirlerine sarıldılar.

"Evlenecekler!" diye bağırmaya başladılar kendi etraflarında zıplayıp dönerek.

"Bunda bu kadar heyecanlanacak ne var anlamıyorum." diye söylendi Alaz kızları izlerken. "Çok klasik, çok bilindik," dedi burun bükerek. "Yaman'ı bu kadar sevmesem, o deftere imza atacağıma gider birine sıkardım, daha iyiydi."

Sina başını Alaz'a çevirdi kızların sevinçlerini izlerken. Omuz silkerek karşılık verdi. "Valla ben de Karan'ı o kadar sevmesem, o sikik defteri imzalamaktansa Pentagon'u hacklemeyi tercih ederdim."

* * *

Karan, kucağında uyuyan Sina'yı yatak odasına taşırken, koridorda Fatma'yla karşı karşıya geldi. Fatma gülümseyerek adamın kucağındaki kıza baktı.

"Dağıtmışlar iyice," dedi anlayışlı bir tonla.

"Sorma Fatma abla. Yorulmak nedir bilmiyorlar," dedi şikayetçi bir sesle ve hemen ardından merakla ekledi. "Çocuklar nasıl? Var mı bir sorun? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda yolunda. Merak etme oğlum. İber erkenden uyudu zaten. Sarya'nın da şimdi altını değiştirip, karnını doyurdum, sabaha kadar uyanmaz. Siz rahat rahat uyuyun, ben telsizi yanıma alıyorum. Uyanırsa ben bakarım."

"Çok teşekkür ederim Fatma abla. Allah razı olsun. Gözüm arkada kalmadan çocuklarımı bırakabilecek birinin varlığı içimi rahatlatıyor."

"O nasıl söz oğlum? Ben çocuklarımı sana emanet etmişim. Seninkilere de bakacağım tabii. Gözün arkada kalmasın. Rahat rahat uyuyun."

"Eyvallah abla."

Karan gülümseyerek kadının yanından geçerken, Fatma da ona ayrılan misafir odasına doğru yollanmıştı. Odaya gi-

ren Karan, yatağa yanaşıp dikkatlice Sina'yı yatağa yatırdı. Becerikli, seri hareketlerle kızın üzerindeki elbiseyi çıkardı. Ayakkabıları çoktan ayağından çıkmıştı zaten. Başını tasvip etmez şekilde iki yana sallayıp banyoya yöneldi ve ıslattığı bir havluyla Sina'nın ayaklarının altını temizlerken söylenmeden edemedi.

"Şu ayaklarını yere basma diyorum her defasında, dinlemiyorsun beni. Buz gibi olmuşlar yine. O siktiğim yüksek topuklar ayağını acıtıyorsa niye giyiniyorsun? Bari yanına yedek doğru düzgün bir şey alsan... Ama ben biliyorum ne yapacağımı. Bundan sonra ben halledeceğim o işi. Sana kalsa çıplak ayak dolanacaksın sokaklarda. Bir daha yere bastırıyor muyum seni, görürsün."

Sina üzerinden çıkan elbisenin verdiği rahatlıkla yatağın içinde yan dönerek bacaklarını karnına çekerken, ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Karan birkaç saniye kızı izledi. Çıplak bedenine, sırtındaki dövmeye baktı. Ayak bileğindeki dövme artık gözüne başka görünüyordu. Kendince başka anlamlar yüklemişti o dövmeye. Sina artık ona prangalıydı. Asla ondan uzaklaşmayacak, hep ona bağlı kalacaktı. Aşağı eğilerek kızın bileğinin üzerindeki dövmeye dudaklarını bastırdı.

"Tıpkı benim sana mahkûm olduğum gibi sen de bana mahkumsun," diye mırıldandı. Dudaklarını kızın bileğinin içine dokundurdu. "Bana sahip olan tek kadın. Bana sahip çıkan ilk kadın... Benim sahibim kadın..."

Sina zorlukla gözlerini açtı. Bileğinde hissettiği dokunuşlar teninde ürpertilere neden oluyordu. Yatağın üzerine bıraktığı başını hafifçe aşağı eğdi ve gözlerini zorlukla açıp ayakucuna baktı. Karan yatağın önünde diz çökmüş, ayak bileğini öpüyordu. Ayağını hafifçe oynatıp parmak uçlarıyla adamın alnına dokundu.

"Sevişsene benimle."

Karan, alnının dürtülmesi ve duyduğu mırıltılı sesle başını kaldırıp gözlerini Sina'ya dikti.

"Seni bir sikerim... Zaten aklın uçmuş iyice uçarsın."

Sina kendine hâkim olamayarak kıkırdadı. Karan'ın çıplak ayakları yüzünden sinirli olduğunu anlaması için ayık olması gerekmiyordu. Sesi keskin ve öfkeliydi.

"Ben de onu diyorum işte. Kafam çok güzel uçuyor. Birlikte uçalım mı?"

Karan kızın zorlukla konuştuğunu fark ediyordu.

"Sarhoşlarla yatmıyorum ben! Sabaha hatırlamayacağın sevişme istemiyorum."

Sina aniden dirseğinden destek alarak doğruldu, çakmak çakmak olmuş gözlerle Karan'a bakarken, işaret parmağını zorlanarak kaldırıp salladı.

"Sen hiç kimseyle yatamazsın benden başka! Keserim o çükünü!" diye bağırdı.

Hiç ummadığı bu tepkiyle karşılaşınca, Karan'ın gözleri şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. Yatağın ortasındaki çıplak kız alkolden mi öfkeden mi belirsiz, kıpkırmızı olmuş yanaklarla ona bakıyordu tehdit edercesine. Karan'ın karşılık vermesine izin vermeden devam ederken, sesi sinirden titriyordu.

"Sarhoş ya da ayık kimseyle yatamazsın sen!"

"Lan manyak! Gece gece atar yapma bana. Hem sarhoşsun hem cevval. Ben senden başkasını sikemiyorum dedim ya, hala mı atar yapıyorsun?"

"Sikemezsin!" diye bağırdı Sina. Hızla dizlerinin üzerinde doğruldu ve bir an sağa sola sallandı. Gözlerini kırpıştırarak sinirli bir hareketle eliyle saçlarını geriye attı ve yine işaret parmağını ileri uzattı.

"Sana yemin ediyorum, gözlerini oyarım! O çükünü keser, eline veririm!"

Karan birkaç saniye inanamayan gözlerle Sina'yı izledi ve sonra sinirlerine daha fazla hâkim olamıyormuş gibi gülmeye başladı.

"Gülme!" diye bağırdı Sina. "Gülme diyorum sana!"

Karan yatağın yanına dolanıp bir dizini yatağa destek alırcasına dayadı ve kızın çıplak bedenini kollarının arasına çekti.

"Gel bakalım. Ben seni biraz ayıltayım, sonra uçmak ney-

miş göstereceğim. Seni öyle sikeceğim ki keşke sızıp kalsaydım diyeceksin."

"Yemin et!" dedi Sina sırıtarak. Başını Karan'ın omzuna yaslarken, kolunu kaldırıp avucunu Karan'ın yanağına bastırdı. "Sözünden dönen top olsun!"

Karan kendine hâkim olamadan kahkaha atarken banyonun kapısına varmıştı bile. Sina'yı küvetin içine oturttu ve sonra acımasızca sırıtarak kısa bir an kıza baktı. Musluğa uzandığında gözlerindeki ateş Sina'yı çoktan alevlerle sarmalamıştı.

"Yanıyorum," diye mırıldandı Sina yukarı kaldırdığı gözlerini Karan'dan ayıramayarak. Karnına çektiği bacaklarına kollarını dolarken ateşli bir sesle devam etti. "Çok fena yanıyorum."

"Birazdan o ateşin sönecek ama merak etme... Daha fena harlayacağım ben seni."

Karan sözlerini bitirdiği anda musluğu açtı ve buz gibi soğuk su Sina'nın başından akmaya başladığı an kızın çığlığı banyoyu kapladı.

"Seni it!"

Hızla yerinden doğrulmaya çalışırken, Karan bir eliyle omzuna bastırıp kalkmasına engel oldu gülerek.

"Rahat dur, ayağın kayıp düşeceksin!"

"Kapat şunu! Buz gibi bu!"

"Az biraz ayıl! Ben seni yine bayıltacağım, hiç kalmasın aklında."

"Bütün isteğim kaçtı be! Kapat şunu!"

Sina suyun altında çırpınırken, Karan elbiseleriyle küvete girip kalkmaya çalışan kızın beline kolunu doladı. Elindeki duş başlığını Sina'nın başının üzerinde tutmaya devam ederken, Sina bir eliyle göğsünü yumrukluyordu. Diğer eliyle yüzüne gelen saçları geri itmeye çalışırken, bir yandan çığlık çığlığa bağırıyor, küfürler ediyordu.

"Ooo baya küfür öğrenmişsin benden. Böyle daha sikilesi oluyorsun," dedi Karan arsız bir sırıtmayla.

"Ben seni bir sikeceğim!" diye bağırdı Sina yüzünü Ka-

ran'ın göğsüne gömmeye çalışırken. Sesi boğuk çıkıyordu ancak birkaç dakika evvelki sarhoşluğu buhar olup uçmuş gibiydi. Bedeni titrerken kollarını Karan'ın beline sarıp, ısınmaya çalışırcasına iyice sokuldu genç adama. Bu kez ses tonu düşerken yalvarır gibi konuşmaya başladı.

"Çok üşüdüm. Kapat şunu. Ayıldım artık! Lütfen..."

Karan suyun sıcaklığını değiştirmek için kızın üzerinden ileriye uzandı. Başlıktan şimdi ılık su akmaya başlamıştı.

"Çıkar üzerimdekileri," dedi Karan boğuk bir sesle.

Sina itiraz etmeden söyleneni yapmaya girişti. Sırtından aşağı akan ve şimdi biraz daha ılık olan su, henüz titremesini durduramamıştı. Titreyen ellerle Karan'ın üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye çalıştı. Islak gömleği Karan'ın omuzlarından aşağı kaydırırken zorlansa da asılarak bedeninden kurtarmaya çalıştı. Önce bir koldan kurtulan gömlek, ardından diğer koldan sıyrıldı ve banyonun zemininde yerini aldı. Karan elindeki duş başlığını duvardaki aparatına taktı ve ellerini Sina'nın sırtına bastırdı. Avuçlarına güç vererek kızın çıplak bedenini kendi çıplak göğsüne yasladı. Onun tenini teninde her hissettiğinde olduğu gibi yakıcı bir his dolaştı damarlarında. Başını aşağı eğip, dudaklarını kızın soğuk suya rağmen alev gibi yanan pürüzsüz yanaklarına bastırdı.

"Nasıl baş döndürücü olduğunu bir bilsen," diye mırıldandı kulağına doğru boğuk bir sesle.

Sina kollarını Karan'ın beline dolamış, avuçlarıyla sırtını okşuyordu. Parmaklarının altından seğiren, gerilen kaslar derin, sesli bir nefes almasına neden oldu. Karan büyük avuçlarını kızın sırtında dolaştırarak aşağı kaydırdı ve çıplak kalçalarını avuçlarıyla kavrayarak kızı kendisine bastırdı. Sina yaslandığı bedende, ıslak pantolona rağmen Karan'ın sertliğini hemen göbeğinin altında hissediyordu. Sert, ıslak kumaş teninde rahatsız edici bir his oluştursa da hissettiği erkeksi sertlik dudaklarından duyulur duyulmaz bir inilti çıkarmasına neden oldu. Artık tamamen ayılmış ve tek şeye konsantre olmuştu. Karan'ın bedeni tıpkı daha önceki geceler olduğu gibi ona haz dolu bir gece yaşatacaktı.

"Kemerimi çöz," diye emir verdi Karan kısık bir sesle.

Sina ellerini Karan'ın belinde dolaştırarak öne çekti ve karın kaslarını okşayarak aşağı doğru kaydırdı. Dudakları Karan'ın göğsünde dolaşıyordu. Kemere uzanan parmakları aceleci hareketlerle işe girişirken, kalçalarını sabırsızca ileri doğru iterek Karan'ın sertliğini yeniden hissetmeye çalıştı.

"Çok mu aceleciyiz?"

Karan'ın alaycı kısık sesi tüylerini diken diken etti. Elleri kalçalarının üzerinde dairesel hareketlerle dolaşırken, kulağının içine doğru nefesini vererek konuşmuştu ve dudaklarını, boynuna ve hemen kulağının altına sürtüyordu.

"Şu kahrolası elbiselerden kurtulalım da sonrası yavaş olsa da olur," dedi Sina sabırsız, kızgın bir sesle.

Kulağının dibinde Karan'ın kıkırtısını işitti ve gıdıklanan boynunu içine çekmek ister gibi omuzlarını kaldırırken, yanağını Karan'ın çenesine sürttü. Kirli sakalları tenini dağlamış gibi hissetti. Aceleci tavırlarla kemeri ve ardından fermuarı çözerek, pantolonu adamın bacaklarından aşağı kaydırmaya çalıştı. Karan birkaç santim uzaklaştı.

"Bekle!" dedi emir verircesine. Hızlı hareketlerle ıslak pantolonu üzerinden çıkarıp kenara fırlattı. İkisi de birkaç saniye çırılçıplak birbirlerine baktılar aç gözlerle.

"Ayıldın mı iyice?" diye sordu Karan başını hafifçe sağ omzuna yatırarak. Islak saçları, uzun nemli kirpiklerinin çevrelediği yakıcı kara gözleri, kusursuz bedeniyle hayranlık uyandırıcı bir heykel gibiydi.

Sina hızla başını salladı. Kesinlikle ayılmıştı. Sarhoşsa bile gözünün önündeki bu manzaradan sonra kesinlikle ayıldığını fark ediyordu. Ellerini öne doğru uzattı ve avuçlarını Karan'ın geniş sert göğsüne bastırdı.

"Vücudunu çok seviyorum," dedi Sina boğuk bir sesle.

"Yalnızca vücudumu mu?"

Sina cıkladı. Aç gözlerle adama yiyecek gibi bakıyordu. "Yok! Sadece vücudunu değil ama epey katkısı olduğunu inkâr edemem."

Karan kızın cevabına kıkırdadı. Elini uzatıp kızın beline

dokundu. Avucunu aşağı doğru kaydırarak bacaklarının üstünü ve yukarı doğru tırmanarak kalçasını okşadı. Diğer elini kızın göbeğine bastırdı ve yavaşça yukarı doğru kaydırarak göğsünün altına parmak uçlarıyla dokundu. Sina'nın göğüs uçları sertleşerek bu dokunuşlara tepki verirken Karan bu değişimi haz dolu bakışlarla izliyordu. Karan göğüslerinin etrafında parmaklarını dolaştırırken, Sina kendi parmaklarını adamın karın kasları üzerinde gezdiriyordu. Karan başını yavaşça eğdi ve dudaklarını yine kızın yanağına dokundurdu. Dudaklarını ağır ağır sürterek dudaklarının kenarına kaydırdı ve dilinin ucuyla Sina'nın ıslak dudaklarını yaladı. Sina önce gözlerini yumarak bu dokunuşun tadını çıkardı. Ardından başını kaldırıp, gözlerini Karan'ın siyaha dönmüş koyu renk gözlerine dikti. Karan'ın yoğun bakışları altında sarsıldığını hissediyordu. Öyle bakıyordu ki genç adam ona, adeta gözlerinin içine onu hapsedebilirmiş gibi görünüyordu.

"Çok sert olacak," diye mırıldandı Karan uyaran bir sesle.

Sina cesaret dolu gözlerle meydan okur gibi baktı adama. "Senden daha azını beklemem."

Karan, yalnızca birkaç saniye kavrulmuş kara gözleriyle kıza baktı ve aniden saldırdı. Dudaklarını öyle sert, öyle talepkâr kızın dudaklarının üzerine kapatıp emmeye başladı ki Sina bir an da olsa dengesini kaybetti ve adamın güçlü kolları onu tutmasa duvara çarpacağını hissetti. Karan kızı sımsıkı kollarının arasında tutarak dudaklarını talana devam ediyordu. Öpüyor, emiyor, ısırıyordu. Sina geri çekilmeden aynı ateşle karşılık verdi adama. İkisi de birbirlerinin ağzının içini sömürüyordu. Dudaklar örselendi, dişler birbirine çarptı. Karan kızın bedenine sardığı kollarını hafifçe çözüp ellerini aşağı kaydırdı ve avuçlarını kalçalarına bastırıp, parmaklarını etine gömercesine kavradı tenini. Hızla kızı yukarı kaldırıp yarım bir dönmeyle bedenlerini çevirdi. Sina bacaklarını beline doladığı anda, Karan kızın sırtını duvara yaslayarak ileri doğru bir adım attı. Duvar ve Karan arasında sıkışıp kalan Sina, bir elini adamın sırtında dolaştırırken diğer elini yukarı kaldırıp, parmaklarını Karan'ın saçlarına doladı. Hırsla çektiği saçla-

ra Karan'ın verdiği tepki, tahrik olmuş bir sesle hırlamak ve sertliğini kıza daha çok yaslamak oldu. Bir eliyle kızın kalçasını kavrarken diğerini yukarı kaldırıp göğsünü avuçladı. Sert bir şekilde göğsünü sıkıştırınca Sina'nın dudaklarından aynı şekilde tahrik dolu bir inleme çıktı.

"Bekleme! Hemen!" dedi Sina soluk soluğa.

Karan komut almış gibi kızı duvara daha çok bastırırken, Sina bacaklarını mengene gibi Karan'ın beline sardı. Karan ikisi arasında sıkışmış olan taş gibi sert erkekliğini avucuyla kavradı ve Sina'nın bacaklarının arasına, o sabırsızca hasretini çektiği yuvaya yönlendirdi, hiç beklemeden sert bir hamleyle içeri daldı. Sina çoktan hazırdı ona. Islanmış kadınlığı büyük bir hevesle karşıladı onu. Karan kızın içine hamle yaparken, ikisi de aynı anda birbirlerini daha çok tahrik eden arzu dolu inlemeleri dudaklarının arasından bıraktılar.

"Bu çığlıkların aklımı başımdan alıyor," dedi Karan hırıltılı bir sesle. "Bu gece sen böyle azgınsın ya, sabaha kadar bağırtacağım seni."

"Sen azdırıyorsun!" dedi Sina suçlayan bir sesle.

"Azmanı seviyorum..." dedi Karan kızın içinde hırsla gidip gelirken. Dişlerini birbirine bastırmıştı. Gerilen kalçaları hiç durmaksızın hareket ediyordu. Sina, Karan'ın yeni sert bir hamlesiyle tekrar çığlık attı. Başı duvarda sürterek yukarı kaydı. Kollarını Karan'ın boynuna sıkıca sardı, beline sarılı bacakları gerildi. Karan yüzünü aşağı doğru indirdi ve kızın bir göğüs ucunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Şiddetli bir vakumlamayla kızın göğsünü emerken, arada dişlerini o hassas uçlara bastırıyordu. Sina ne iniltilerinin tonunu ne de Karan'a uydurduğu ritmini bozmuştu. Daha yirmi dakika önce başını kaldıramayacak kadar sarhoş olduğunu düşünüyordu ve şimdi tamamen ayılmış kafayla sevişmenin tadını çıkarıyordu. Karan dişlerinin arasındaki göğüs ucunu çekiştirerek başını geri çekip bıraktı. Dudaklarını göğüslerinin üzerinde dolaştırarak köprücük kemiğini takip etti. Kızın tenine sürtünen dudakları boynuna doğru hareketlendi. Dişlerini boynuna geçirdiğinde, Sina haz dolu yeni bir çığlık attı. Karan

kalçasını geri çekti ve yeniden sert bir hamleyle kızın içine gömüldü. Sina kollarını hafifçe gevşetti ve bedenini öne çıkarak göğüslerini Karan'ın göğsüne sürttü. Hassaslaşmış göğüs uçları Karan'ın sert göğsüne sürtündükçe ona zevk veren ince bir sızı hissediyordu. Bundan ne kadar zevk aldığı belli, arzu dolu bir gülümseme belirdi yüzünde. Bu sürtünme sanki tenleri arasındaki alevi harlamış gibiydi. Tenleri ıslak olmasa Sina ateşe tutulacaklarını düşünüyordu. Adamın kollarının arasında yılan gibi kıvranıyordu. Tenlerini birbirine sürtüyor, kalçasını aşağı yukarı hareket ettirerek Karan'ın ritmine eşlik ediyordu. Duştan akan su ikisinin de iniltisine karışırken, adeta yağmur altında sevişiyor gibi hissediyorlardı. Tek fark yağmur esnasında duyulan toprak kokusu yoktu. Yalnızca kendi kokularının harmanlanarak ortama hâkim olduğu o muazzam koku vardı.

Karan hızla hareket ederek geri çekildi ve içinden çıktığında Sina'dan sesli kızgın bir isyan sesi çıktı.

"Sabırsız olma!"

Karan ayaklarının yere basmasını sağlayarak onu sert bir şekilde etrafında döndürdü ve yüzünü küvetin başlığına çevirdi. Bir kolu göbeğinin üzerinden belini kavradı ve diğeriyle omzuna bastırarak öne doğru eğilmesini sağladı. Sina avuç içlerini duvara dayadığında, fayanslardaki soğukluk az da olsa bedeninde bir ferahlama duygusu hissettirdi. Vücudu alev alev yanıyordu. Yüzü, bedeni, teni adeta alev almış bir sıcaklıkla kavruluyordu. Sırtı Karan'a dönük, avuçlarıyla duvardan destek alarak ileri eğildiğinde, bacaklarının arasında Karan'ın sertliğini duyumsamasıyla içini doldurması aynı anda oldu. Tekrar bir çığlık atarak başını arkaya savurdu ve yukarıdan akan su yüzüne vurduğunda yine ateşini azaltan bir ferahlama hissetti.

"Seni bağırtacağım demiştim."

Karan'ın arzudan boğulmuş olan kararlı sesi kulaklarına çarptığında kalçasını adama doğru itti.

"İtiraz ettiğimi hatırlamıyorum."

Karan'ın bu kez sinirli bir sesle güldüğünü duydu.

"Hep bu baş kaldırmaların!" dedi Karan dişlerini sıktığı belli bir tonla. İleri doğru sert bir hamle yaptığında Sina yeniden çığlık attı.

"Bunu sevdiğini sanıyordum," dedi nefes nefese geri adım atmazken.

"Senin her şeyini seviyorum ben kadın!" dedi Karan arzu dolu bir tonla. Sesindeki hayranlık öyle belirgindi ki Sina gülümsemeden edemedi. Başını hafifçe geri çevirdi ve daha da çok kışkırtmak istercesine "Bütün yapabildiğin bu mu?" dedi gözlerindeki meydan okumayla. Karan'ın gözlerinde çakan ışığı görmemesi imkansızdı. Karan dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle sırıttı.

"Sabaha bu kıçın üzerine oturamayacaksın!"

Sert bir tokadı kızın kalçasına vurduğunda, Sina arzu dolu bir çığlık attı ve Karan'ı sanki daha fazla delirtmek ister gibi nefes nefes bir sesle son noktayı koydu.

"Ben de senden bunu bekliyorum."

Karan tıpkı zincirlerinden boşalmış vahşi bir hayvan gibi hurladı. Şiddetli ve hızlı olan her hamlesinde, Sina'nın tatminkâr çığlıklıları eşliğinde kızın içinde gidip geliyordu. Başlarının üzerinde akan su, Sina'nın arzu dolu kusursuz bedeni, Karan'ın doymak bilmez açlığı, o an ölümsüz olacak bir anı gibi ikisinin de zihnine kazındı.

Karan bir eliyle sıkıca kızın kalçasını kavrarken diğer eliyle sırtını okşuyordu ve parmak uçlarını kızın sırtındaki dövmede gezdirirken, onu kendisine getiren kanatlara gururla ve gülümseyerek baktı. Tamamlanmak işte bu idi. Uğruna her şeyden vazgeçebilecek kadar çok sevdiği kadının içinde olmak bu dünyada başına gelen en güzel şeydi.

* * *

"Eleni memnun görünüyor," dedi Özge Sina'ya.

Mutfakta oturmuş kahve içerlerken, Sina Sarya'yı besliyordu bir yandan. Özge bir saat evvel gelmişti eve. İşten çıkış saati epey önceydi ancak öncesinde Eleni'ye uğramıştı.

"Adam tam çözüm adamı. Çoğu zaman normal gelmiyor

ama hakkını yemeyeyim, sorunları anında çözme gibi bir kabiliyeti var. Takdir ediyorum... Bilirsin ben kimseyi pek takdir etmem."

Sina yan gözle bilmem mi, der gibi bir bakış attı alayla.

"Nazif'in kuzeni denk geldi. Evvelsi gün Nazif'le konuşmuş, güvenilir birilerini bulsun diye. Onun da İstanbul'a kuzeni gelmiş, eşiyle kalacak yer bakıyorlarmış. Karan adamın daha fazla konuşmasına bile izin vermemiş. Sabah Salim anlattı. Nazif bildiğin dumura dönmüş Karan'ın talimatları yüzünden."

Sina'nın açıklamasının hemen ardından, Özge omuzlarını dikleştirerek yüz ifadesini garip bir şekle sokup, Karan'ı taklit etmeye çalıştığı bir tavırla karşılık verdi.

"Tamam Nazif. Tartışma benimle! Söyle kuzenine, vereceğim adrese taşınacaklar! Taşınacaklar dedim, o kadar!"

Sina kıkırdadı. Başını sallayarak onayladı. "Nazif'in kuzenine iş de bulmuş otellerden birinde. Onlar da hayatlarından memnun görünüyorlarmış. Eleni sevmiş mi yeni kiracılarını?"

Özge başını salladı kahvesinden bir yudum almak üzereyken. Fincanı masaya geri bırakırken ağzındaki kahveyi yuttu. "Memnun valla. Hem de benden daha memnun. Zehra, kuzenin eşi yani, çok tatlı bir kız. Daha bir senelik evlilermiş zaten. İstanbul'a gelirken kendisi de çalışmayı düşünüyormuş ama gerek kalmamış. Seninki amme hizmeti yapmaya devam ediyor." Alayla kıkırdadı. "Valla Eleni'ye söylemedim bozulmasın diye ama senin manyak Zehra'yı Eleni'ye baksın diye maaşa bağlamış. Kız durumdan memnun, Eleni memnun. Ne diyeyim bilmiyorum ki?"

Özge kafası karışmış gibi baktı birkaç saniye Sina'ya. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha önce olmadığı gibi ciddiydi.

"Bu adam hakikaten çok seviyor seni... Ya bir düşünsene. Ben ne alaka? Eleni ne alaka? Herif seni öyle seviyor ki aklında hiçbir sıkıntı kalmasın diye neler yapıyor. Kaç kişiye bakıyor."

Sina biberonu avucunda düzelterek bakışlarını Sarya'ya

indirdi ve gülümsedi bebeğe. Başını tekrar yukarı kaldırıp gözlerini Özge'nin gözlerine çevirdiğinde, onun da bakışları ciddiydi ama anlayış dolu, yumuşak bir bakıştı bu.

"Karan sevilmek istiyor. Tek istediği bir aile olabilmek ve bunu elinden gelen şekilde yapıyor. Sen ailedensin onun için. Eleni bile aileden. Tek istediği kabullenilmek, sevilmek. Oysa onu sevmek için bütün bunları yapmasına hiç gerek yok ama kendisini böyle daha iyi hissediyor. Her şeyi kontrol edebildiğini bilmek onu güvende hissettiriyor. Sen bazen geç geliyorsun ya... İnan başımın etini yiyor, nerede kaldın diye... Bak Eleni evine döneli daha bir hafta oldu, her gün senin dairedekileri arayıp soruyor, nasıl diye. Karan kendi çabasıyla kendisine bir aile kuruyor ve bu onu mutlu ediyor. Aile babası olarak sorumluluk üstleniyor ve fark ettiğim kadarıyla, bu sorumluluklar da ona yük değil mutluluk veriyor. Kendisinin ilk defa işe yaradığını düşüyor."

"Onun içindeki cevheri nasıl olur da hiç görmemişler?" diye sordu Özge hayretle. "Yani babası ya da o üvey anası olacak cadı... Nasıl olur da onun yüreğini görmemişler?"

Sina omzu silkti. "Bazen insanlar kendi hırslarına yenik düşerler. Karan, onların hırslarını tetikleyen biri olduğu için görmek istemediler. Oysa en baştan ona sevgiyle yaklaşsalardı onun için her şey bambaşka olabilirdi."

Özge temkinli bir bakış atıp, "Öyle olsaydı seninle tanışma şansı elde edemezdi belki de," diye mırıldandı.

Sina hüzünle gülümsedi. "Keşke bu yaşa kadar anne baba sevgisi görebilseydi de benimle tanışmasa da mutlu olurdu o zaman. Bütün ömrü heba olmuş gibi hissediyorum ve şimdi kaçırdığı her şeyi ona vermek istiyorum. İnsanın sevgisiz büyümesinin ne tür yaralar açtığını en iyi ben biliyorum. Öyle bir çocukluk geçirmesini istemezdim. Hiçbir çocuk bunu hak etmez!"

Özge elini boş ver dercesine havada salladı. "Neyse olan olmuş. Olanla ölene çare olmazmış. Bundan sonra sizden esirgeneni siz kendi çocuklarınıza verirsiniz artık."

Sina onaylayarak başını salladı ve Sarya'nın mamasını bi-

tirdiğini fark edince biberonu ağzından çıkardı. Bebeği omzuna atarak sırtını yavaşça ovmaya başlarken gülümseyerek Özge'ye baktı.

"Bizim çocuklarımız mutlu olacaklar," dedi. "Onlar için elimizden geleni yapacağız..." Aniden gözlerini devirip şikayetçi bir tonla hızlı hızlı devam etti. "Babaları her şeyi parayla çözmeyi bırakırsa daha iyi olacak gerçi."

"Adamın alıştığı, bildiği bu," dedi Özge kıkırdayarak. Yeniden kahvesine uzanmıştı.

"Değiştirmesi gerekiyor. Her şey para değil. Bu çocukların tüketim toplumunun en parlak üyeleri olmasını istemiyorum!"

"Olur! Biraz daha tartış! Belki kazanırsın."

Sina oflayarak derin bir nefes koyuverdi. Sarya'nın çıkardığı mırıltılara gözlerini yumarak gülümsedi. Bebeği dikkatlice omuzundan kaydırarak yanındaki koltuğunun içine oturttu. Koltuğun yukarı kaldırılmış sapında asılı duran oyuncakları salladı ve çıkan sesleri Sarya'nın ilgiyle dinlemesini ve sallanan oyuncaklara merakla bakmasını izledi. Ellerini uzatıp sallanan oyuncakları tutmaya çalışan Sarya, gülümsemesine neden oldu. Aniden yeni hatırlamış gibi başını Özge'ye çevirdi.

"Yarın akşam erken çıkıyorsun değil mi? Evde oyalanmadan hemen yukarı çık. Kızlar yarın akşam geliyorlar."

"Ya ben gelmeseydim," dedi Özge çekingen bir tonla. "Hem tanımıyorum hiçbirisini. Siz kendi kendinize eğlenseniz."

"Hayır!" dedi Sina keskin bir sesle. Oturduğu sandalyede hareketlenerek masanın üzerine eğildi. "Hep birlikte tanışacağız. Ben çok tatlı olduklarına eminim. Alaz'la tanıştım. Gerçekten çok doğal bir kız. Seveceksin eminim. Diğerlerini de merak ediyorum. Ya düşünsene ilk defa evimde kızlar partisi yapacağım," dedi neşeli bir sesle.

"E adamları ne yapıyorsunuz?"

"Onlar zaten sözleşmişler. Kızları buraya bırakıp meyhaneye gideceklermiş erkek erkeğe. Onlar da kendi aralarında eğlenirler hem. Hülya, Taylan'ı ikna edene kadar canı çıktı. Hamile diye Taylan yanından ayrılmaması gerektiğini söy-

leyince, Hülya da kızlar burada toplanırken evde tek başına oturmayacağını, onu da tek bırakmayacağını söyleyerek ikna etmiş. Zaten çocukları karşı dairede yatıracağız ya, Fatma teyze de çocuklarla kalacak. Her şey ayarlandı. Yarın sabah Hülya'yla yiyecekleri yapacağız. Ben eminim çok eğleneceğiz."

Özge tam emin olamasa da boynunu bükerek, "Eh peki madem," dedi çok da hevesli olmayan bir sesle.

"Kız bana bak, böyle yeni gelin gibi nazlanıyorsun ya, eğer bizden daha çok eğlenirsen yolarım saçlarını."

Özge gözlerini kısıp dudaklarını büktü. "Ay n'apayım canım. Allah Allah... Elektriğim tutarsa eğlenirim tabii. Konu mankeni gibi başköşede oturacak değilim!"

Sina yüzünü buruşturup, Özge'yi taklit eder gibi çocukça mimikler yaptı.

"Büyü azıcık büyü!" dedi Özge söylenerek. Aniden yerinden kalktı. "Hadi geç oldu, ben gidiyorum. Sen de yatır çocuğunu, perişan oldu koltukta."

"Daha var uyumasına. Yarım saat sonra uyur benim kızım. Dakiktir, hiç şaşmaz."

"Babası nerde?" dedi Özge gözlerini salonda gezdirerek.

"İber'in odasındalar. Oyun oynuyorlar."

"Pehh. Ben bir de sana büyü diyorum. Kocası büyümemiş ki kendi büyüsün. Bu çocukları da kendinize benzeteceksiniz. Az olgun olun!"

"Ay siktir git kızım ya. Başıma otorite kesildin. Seni de biliyoruz. Evdeki Nutella'yı bitirdi diye sevgilime çemkiren ben değilim!"

Özge gözlerini kocaman açarak savunmaya geçti. "Son iki kaşık kalmıştı! Gece canım çekti. Sen gece yarısı boş kavanozu elime aldığımda neler hissettiğimi biliyor musun?"

"Seni bilmem ama Steven'ın neler hissettiğini biliyorum. Gece yarısı bizim kapıya dayanıp Nutella var mı diye sorarken baya korkmuş görünüyordu."

"Boş kavanozu ben de kafama yemek üzere olsam ben de korkardım," dedi Özge sırıtarak. Yaptığından gurur duyduğu belliydi.

"Salak!" dedi Sina küçümseyen bakışlarla kıza bakarken.

"Sensin salak! Çikolata sevmeyen herkes salaktır!"

Sina'nın çikolata sevmemesine hala inanamıyor gibiydi. Sina omuz silkti. "Herkes çikolata sevmek zorunda değil. Dua et evde çocuk var da alıyoruz. Yoksa babayı bulurdun gece yarısı."

"Çocuk derken? Sevgilini kastediyorsun herhalde. İber spor yüzünden o tür şeyler yemiyor diye biliyorum. Eh Sarya da epey küçük onun için."

Özge'nin alayla gülümseyerek verdiği karşılığa Sina kızgın gözlerle baktı.

"Çekiştirme sevgilimi. Seviyor ne yapayım? Elinden alacak değilim."

Özge bilmişçe başını salladı. "Tabii alma elinden zaten. Adamın performansı düşer sonra. Epey enerji verdiğini tecrübelerimden biliyorum. "

"Özge!" diye bağırdı Sina isyan dolu bir sesle. Çabucak Sarya'ya bakıp sesini alçalttı. "Çocuk var burada. Düzgün konuş, ağzına biber doldururum."

Özge gözlerini devirip saçlarını savurarak topuklarının üzerinde döndü. Salona doğru ilerlerken elini boşlukta salladı. "Daha anlayacak yaşta değil. Sen önce sevgilinin ağzına doldur biberi. Maşallah iki lafının biri küfür."

"Çocukların yanında etmiyor artık!"

"Benim de çocuk olduğumu söyle! Beni de raydan çıkarıyor, onunla konuşurken iki lafımın biri küfür oluyor. Adam virüs gibi yeminle, insanı ayardan çıkarıyor."

"Uyma o zaman!" diye bağırdı Sina arkasından.

Özge kapıya yöneldiğinde kaşlarını yukarı kaldırdı ve hınzır bir gülümsemeyle, "Ama çok eğlenceli!" dedi ve iki adımda önündeki birkaç basamağı çıkarak kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Sina derin bir nefes alıp bakışlarını Sarya'ya çevirdi. Sarya hala sallanan oyuncakları yakalamaya çalışıyordu. Sina dert yanar gibi bebekle konuşmaya başladı.

"Herkes manyak kızım. Biz ne yapacağız bunlarla bilmi-

yorum... Sen tam bir hanımefendi ol, olur mu?" Şüpheyle Sarya'ya baktı. Kendi kendine konuşmaya devam ederken sesi düştü. "Gerçi çok umut edemiyorum. Etrafında normal insan olmayacak ki. Hülya'yı mı örnek alacaksın, Sahra'yı mı? Bak kendimi saymadım bile. O kadar umutsuz vakayım yani."

* * *

"Bunlar ne?"

Sina kapıdan giren kızların kucaklarında taşıdıkları paketlere şaşkınlıkla bakıyordu.

"Zilal Ana gönderdi..." dedi Alaz sırıtarak. "Siz bir şey beceremez, bizi aç bırakırmışsınız diye dünya kadar yiyecek yaptı bugün. Kızlarına kıyamaz," dedi sevimli bir gülümsemeyle.

"Zilal Ana kim?" diye sordu Sina şaşkınlıkla. Kapıdan giren diğer kızlara ve gelenlerin rahat hareketlerle içeri girmelerini hayretle izliyordu. Salon bir anda kadın sesleriyle dolmuştu ve herkes bir ağızdan konuşuyordu.

"Yaman nevaleleri göndermiş mi?" diye sordu Nil.

Nevale derken, Yaman'ın akşama doğru gönderdiği bir kasa içkiden bahsettiği şüphesizdi. Berin acıyan gözlerle Zeynep ve Ayşe'ye baktı. "Yazık içemeyecekler. Biri hamile, diğeri bebek emziriyor. Ben sizin yerinize de hallederim kızlar, aklınız kalmasın," dedi acımasız bir alaycılıkla.

"Seni de görürüm Berin Hanım birkaç aya," diye Defne atıldı onlardan önce. Ardından etrafında döndü. "Vayy, amma büyükmüş burası."

Hülya ve Sahra salonun ortasında ayakta dikilirken, şaşkınlıkla içeri giren kızları izliyorlardı. Hepsi de kendine has özellikleri olan cıvıl cıvıl tiplerdi.

"Benim ayaklarım şişti," diye Ayşe sesini yükseltti. Elini büyük karnının üzerinde dolaştırırken Sina'ya bakarak, "Sen önce bana oturacak bir yer göster, ayağımın altına da bir puf getir, sonra tanışırız," dedi otoriter bir tonla.

Hülya kendine hâkim olamayarak ileri çıktı ve şaşkın

gözlerle Ayşe'nin kamına baktı. "Ben de mi böyle olacağım!" diye feryada benzer bir ses çıkardı. "Kaç aylık bu ya? Ben de mi böyle olacağım?" dedi dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle.

Ayşe paytak adımlarla salonda ilerleyerek, böbürlenen bir gülümsemeyle kıza bakıp kanepeye yavaşça otururken, "Canım, ikiz benimki. Seninki tekse bu kadar olmaz!" diye karşılık verip, küçümseyen bakışlarını Alaz ve Zeynep'e atarak devam etti. "Tek atışta ikiyi vurduk. Arayı kapatmak lazımdı. Siz ikinci için de çalışmaya devam kızlar!"

"Ayşe abla!" dedi Alaz isyankâr bir sesle. "Böbürlenme bana! Bak bunu Yaman'ın yanında da yapıyorsunuz karı koca, adam bunalıma giriyor. Seneye bir tane daha doğuracağım, yetişirim sana merak etme."

"Dizin dizin... Boy boy dizin. Anamla babamın canına minnet."

"Vallahi ben hemen yapmam!" diye atıldı Defne. "Daha senem dolmadı. Hiç benden beklemeyin. Siz sıra sıra doğurun."

"Serhat'ı da heveslendirdiniz!" diye neredeyse çıkıştı Nil. "Yahu Zilal Ana onun da beynini yıkıyor, o da gelip bana sardırıyor çocuk da çocuk diye. Aceleniz ne anlamıyorum. Önce evliliğin birkaç sene tadını çıkarsanız ya."

"Ay zaten ne zamandır birlikte yaşıyordunuz. Çıkaramadınız mı hala?" dedi Zeynep aksi bir sesle. Elindeki bebek koltuğundaki kızını, ortadaki büyük sehpanın üstüne bırakıp karşısına oturdu ve gayet doğal bir tavırla Sina'ya bakıp, "Eee bebeleri ne yapıyoruz?" diye sordu.

Sina birkaç saniye boş boş kıza baktı. Sanki birden aklı başına gelmiş gibi iki elini beline dayayıp aniden sesini yükseltti.

"Lan durun bir! Tövbe ya Rabbim, baskına gelmiş gibi hışımla içeri dalıp car car car! Önce bir tanışaydık be!"

Ayşe sırıtarak elini kaldırdı, Sina'yı işaret ederek Alaz'a takdir dolu bakışlarını dikerek gülümsedi.

"Sevdim bu kızı. İyi yaptık geldik." Elini kanepenin üzerine pat pat vurdu. "Gel canım sen benim yanıma. Ben şimdi

sana bütün bu manyakları tanıştıracağım."

O sırada Özge, elinde bir kâse dolusu cipsle salona girdi ve bir yandan atıştırıp bir yandan gözlerini salondaki kadınların üzerinde dolaştırdı.

"Heh, manyak sayısı azdı şimdi tamamlandı... Hoş geldiniz!" diye bağırınca kızların hepsi bakışlarını ona çevirdiler ve şaşkın şaşkın Özge'ye baktılar. Elinde bir kâse cips, silikonlu göğüslerinin yarısını ortaya döken askılı bir tişört ve mini eteği, tepesinde yine kuş yuvası gibi topladığı dağınık saçları ile görülmeye değer bir tablo çiziyordu. O kalın sesiyle Sina'ya bakarak konuşurken bir yandan kasedeki cipsleri atıştırıyordu.

"Kız Sina... Ben sana diyorum. Sen de manyak çeken mıknatısı var. Bak çekmişsin yine..." Aniden sırıttı ve parlayan gözlerle tek tek kızlara baktı. "Ay bunların hepsi manyak...

Çok eğleneceğiz lan!"

"Benden rol çalanı yolarım!" dedi Sahra. Yeşil gözleri savaşa hazırlanmış gibi parlıyordu.

* * *

"Kamera yerleştirseydik keşke."

Yaman'ın hayıflanan bir sesle sarf ettiği sözlere Karan ters ters baktı.

"Kadınları mı dikizleyeceğiz lan? Sen iyice ayarsız olmuşsun."

"Oğlum saçma sapan konuşma! Sen onların zil zurna sarhoş olduktan sonra yaptıkları karaokenin nasıl manyak bir şey olduğunu bilsen kaçırdığına bin pişman olursun."

Kürşat sırıtarak Yaman'a bakarken, "He valla abi. Geçen sefer kaçırdıydık, keşke daha önce akıl etseydik." Ardından acıyan bakışlarını Karan'a çevirdi. "İnşallah binadan atmazlar sizi. Geçen sefer bizim adamların hepsi işi bırakacaktı neredeyse."

Karan hayretle bir ona bir diğerine bakıyordu. Neden sonra silkinerek toparlandı ve aksi bir sesle karşılık verdi.

"Canları istiyorsa binayı yıksınlar. Kimse bir halt ede-

mez." İşaret parmağını Yaman'a salladı. "Kamera işini de hiç geçirme aklından. Sina izin vermez eve kamera koyulmasına. Hiç boşuna uğraşma çakardı zaten."

"Nasıl çakacak lan?"

"Çakar o!"

Karan'ın kestirip atar gibi verdiği cevabın ardından Taylan, "Dua edin, o sizi dinlemeye kalkmasın. Siz yine de fazla abartmayın bu gece," dedi alaycı bir sesle.

Uzun masanın etrafında toplanmış adamlar Süleyman'ın meyhanesinde o akşamı birlikte geçiriyorlardı. Fırat karşısında oturan Taylan'la çok çabuk kaynaşmıştı. Yaman ve Karan karşı karşıya oturmuşlardı ve Kürşat Yaman'ın bir yanında otururken, Karan'ın bir yanında Demir vardı. Oğuz ve Esat karşı karşıya masaya yerleşmişlerdi. Karan'ın diğer tarafında Salim oturuyordu ve karşısı boştu. Halit, Kerim ve Adil'le katılmamıştı onlara. Bu gece mekanları birlikte dolaşacaklardı. Serhat da kulüpte kalmıştı. Karısının diğer kızlarla birlikte olması hoşuna gidiyordu ancak bu durum işini aksatması için bir bahane değildi. Yaman onu da davet ettiğinde, kulübün yoğun olacağını söyleyip kalmasının daha doğru olacağını belirtmişti. Yaman da üstelememişti. Serhat'ın profesyonelliğini seviyordu ve ne zaman kalıp ne zaman kalmayacağına en doğru kararı onun vereceğini düşünmüştü. Serhat ona açık defter sunulduğunu biliyordu ve bunu her zaman doğru şekilde kullanıyordu.

"İbo gelmeyecek mi?" diye sordu Taylan masanın diğer ucundan.

"Konuştum ben Taylan abi," diye Demir cevapladı. "Birkaç işi varmış, biraz gecikecekmiş."

"Şu İbo'yu merak ediyorum ben," diye Kürşat girdi araya. Karan sorarcasına ona bakınca hevesle açıklama yapmaya girişti. "Geçen gün Ekrem abi ve Ragıp abiyle konuşuyorduk, Yaman Abi'm anlatınca İbo'yu... Hani babası tanıyormuş ya Ekrem abiyi... Ragıp abi söyledi o zaman. Kasaymış. Meşhur kasa oymuş."

Karan başını salladı onaylayarak. "E siz bilmiyor muydunuz?"

"Sadece büyükler biliyor o olduğunu. Zamanında babası kasaymış. Ekrem abi o yüzden tanıyormuş babasını. Adam tam İsviçre! Kimse ona dokunamıyor ama herkes ihtiyaç duyduğunda onunla iş yapıyor."

"Sağlam adam," dedi Karan düz bir sesle.

Yaman merakla baktı Karan'a. "Sen nereden tanıyorsun ki? Senin işin olmazdı bu tür şeylerle."

İki genç de ailelerinin ne iş yaptığını bilirdi ve şimdiye kadar bu aralarında hiç sorun olmamıştı. Karan zaten hiç kimseyi umursamadığından, Yaman'ın ailesinin işi de umurunda olmamıştı zamanında. Yaman'ın sorusuyla yan gözle adama baktı ve önündeki rakıya uzandı. Bir yudum almadan önce başını yavaşça yukarı aşağı salladı.

"Sina sayesinde tanıdım," dedi kadehi dudaklarına yaklaştırarak. "Uzun hikâye demiştim. Senin de anlatacakların var. Konuşacağız işte."

Yaman anladığını belirten bir şekilde başını salladı. "Uzun bir gece nasılsa... Konuşuruz."

"Salim, sen çok içmiyorsun ona göre," dedi Karan dik dik Salim'e bakarak.

"Hayır Karan Bey, içmiyorum. Tek kadeh demiştik."

"Lan sana ne? Ne karışıyorsun çocuğa? Şoför mü yok? Bizim çocuklar kapıda bekleyecekler, bırakırız biz sizi," diye Yaman ters bir sesle araya girince, Karan aynı terslikle karşılık verdi. "Benim sağ kolum o! Senin adamını ne yapayım lan? Senin on adamın bir Salim etmez!"

Salim yüzü kızararak Karan'a baktı. "Estağfurullah Karan Bey. Zaten siz demeseniz de Sina Hanım tembihlediydi. Tek kadeh dedi."

"Gördün mü?" dedi Karan Yaman'a alaycı bir bakış atıp. "Benim karım, beni kime emanet edeceğini biliyor," dedi Karan böbürlenen bir sırıtmayla.

"Lan daha ikna edememişsin, ne karım karım deyip duruyorsun?"

"Olacak! Sina Turanlı olacak göreceksiniz!"

Ve Karan o gece belki bir on kez daha aynı cümleyi kurdu. Karşısındaki Yaman'la baş başa verip uzun uzun dertleşir gibi konuşmuşlardı. Herkes ya karşısındaki ya yanındakiyle muhabbeti sürdürürken iki genç adama fazla dokunan olmadı. Hepsi de aradan geçen ayrılığı telafi ettiklerini biliyorlardı ve İbo'nun da onlara katılışından sonra, kendi aralarında devam ettirdikleri keyifli sohbet iki genç adam adına lütuf olmuştu. İki adamın da birbirine anlatacağı çok şey vardı ve tüm ayrıntıları olmasa da yine de geniş çaplı şekilde, geçen 3 senede neler yaşadıkları konusunda birbirlerini bilgilendirmeye çalışmışlardı.

Gece yarısından sonra herkes sarhoş olmasa da çakırkeyfin bir tık üstündelerdi. Meyhanede onlardan başka kimse kalmamıştı ama Süleyman keyiflerini bozmamak için ses çıkarmamıştı. Bu tür adamlar nadir bulunurdu ve geçmişte birkaçının yaptığı gibi mekanını şereflendirmeleri bile yeterdi onun için. Hepsi kalender tiplerdi. Kendi aralarında, tatlı sohbet eşliğinde içkilerini içiyor, taşkınlık yapmadan arada yaptıkları esprilere ya da birbirine laf sokanlara gülüyorlardı. Oğuz hiçbirisini affetmiyordu ama Fırat ona baskın çıkmıştı bu sefer. Yaman'ı ve Oğuz'u delirtmek için sık sık doğacak ikizlerinden söz ediyordu.

Karan gece boyunca adamların tüm konuşmalarını dikkatle dinlemişti. Öyle birbirine bağlı bir aileydiler ki imrenmeden edemedi. Taylan'la bazen bakışları karşılaştığında ikisi de birbirine gözlerini yumarak gülümsemişlerdi. Onların da artık böyle güzel bir ailesi vardı ve bunun ne derece paha biçilmez bir duygu olduğunu biliyorlardı.

Yaman'ı geçmişte de kimi zaman kıskandığı olmuştu. Sürgün denilen hayatlarında Yaman her gün babasıyla konuşurdu ve onun o ses tonundaki sevgi, babasının onu hiç bırakmaması Karan'a her zaman dokunmuş, içine gömdüğü ve kimseye göstermediği o acıyı kanırtmıştı. Nasıl olur da birbirlerine bu kadar bağlı olabilirler, diye çok sormuştu kendisine ve hiçbir zaman cevabı bulamamıştı. Bilmediği,

görmediği bir sevginin nasıl olabileceğine dair cevabı yoktu çünkü.

O masadaki adamların hepsi kendi çocuklarıyla ailelerini büyütürken, Karan tırnaklarıyla kazıyarak ailesini büyütüyordu ve o gece fark ettiği en güzel şeyse en ufak bir pişmanlığının ve acabasının olmamasıydı. Onun ailesi, en az bu masadaki adamların aileleri kadar gerçek ve sevgi doluydu ve en güzeliyse sonsuz bir emekle, yalnızca kendisi savaşarak kazanmıştı bunu. Hayatında ilk defa kendini değerli hissediyordu. Onu çok seven, bunu artık göstermekten hiç kaçınmayan bir kadın vardı hayatında. Her şeyine sahip çıkan, her türlü defosunu büyük bir sevgiyle kucaklayan ve onu her haliyle seven bir kadın. Ve en önemlisi, Karan'ın içindeki asla ehlileşmeyen o adamı değiştirmeye yeltenmeyen, onu olduğu gibi seven bir kadın. Aklını yerinde yalnızca onun tutacağı kadın... Uğruna her şeyi yapabileceği kadın...

* * *

"Sina Turanlı olacak!"

"Olacak Karan Bey."

Karan'ın sarhoş inadıyla yeniden kurduğu cümleyi, Salim adamı omzunda yatak odasına taşırken sakin bir sesle onayladı.

"Kaç oldu Salim?" diye sordu Sina sakin bir sesle önlerinde yürürken.

"Gece boyu mu? Yol boyu mu Sina Hanım?"

"Sen toplamı söyle!"

"Sanırım otuzu geçmiştir."

Sina gözlerini devirdi ve yatağın örtüsünü kaldırırken, Salim Karan'ı bir un çuvalı gibi yatağa bıraktı. Karan yatağa bırakıldığı anda sızmıştı ve artık sesinin çıkmasına olanak tanımayan derin bir uykuya dalmıştı.

"Bir şey belli etmedin değil mi?"

"Etmedim Sina Hanım ama inşallah uzamaz, yoksa ayıkken de aynı cümle tekrarlanacak gibi."

"Az kaldı merak etme. Sen benim istediklerimi hallettin

değil mi?"

"Hepsi tamamdır Sina Hanım. Merak etmeyin, aksilik olmayacak."

"Nasıl geçti gece?"

Sina yatağın ayakucuna ilerleyip Karan'ın ayakkabılarını çıkarırken sormuştu soruyu.

"Çok iyiydi. Karan Bey'in arkadaşını ben de yeni tanıdım ama adamların hepsi de gerçekten çok iyi ve sağlam adamlar."

"Sence onları da çağırmalı mıyız? Karan'ın pek arkadaşı yok. Eski belalıları saymıyorum tabii."

"Onlarla tüm bağlantısını kesti zaten Sina Hanım ama Yaman Bey sanırım iyi bir dost."

"Çağırmalıyız yani?" Sina tek kaşını kaldırmış Salim'e bakarken Karan'ın çoraplarını çıkarıyordu.

"Bence mutlu olur. Bu akşam öyle hissettim. İki arkadaş birbirini bayağı özlemiş gibiydi. Birlikte epey macera da yaşamışlar belli."

"Ne tür maceralar?" diye Sina dikilerek ayağa kalktı ve gözlerini kısarak Salim'e baktı.

Salim, elinde olmadan gülümserken ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Merak etmeyin düşündüğünüz gibi değil. Yaman Bey çapkın birine benzemiyor... Genelde kavga ve ortalık dağıtma üzerine maceralar."

"Alaz'ı görmesem inanmazdım ama dediğine katılıyorum. Başkasına bakacak bir adama benzemiyor."

"Diğerleri de öyle değil. Hepsi karılarını çok seviyorlar."

Sina mutlu bir yüzle gülümsedi ve yatağın yan tarafına geçerek Karan'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"O zaman onları da davet edeceğiz demektir. Karan'ın mutlu olacağını düşünüyorsan bunu kaçırmak istemem."

"Bence mutlu olacak."

"O zaman yeni bir hesaplama yapmamız lazım. Kızlar ve eşlerini de eklersek epey kalabalık olacak gibi."

Sina yatağın yanında dikilip, ellerini beline dayadı ve dü-

şünüyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Yüzü şimdi biraz sıkıntılıydı.

"Aslında benim istediğimden çok kalabalık olacak. Sevmiyorum böyle şeyleri ama madem Karan mutlu olur diyorsun, sanırım bunu kabul edebilirim.

"Bence güzel olur. Diğer türlü sadece biz bize oluruz. Gerçi sonuça bakarsak Karan Bey'in buna aldıracağını sanmıyorum ama kalabalık olursa çok hoşuna gideceğine eminim."

"O zaman 2 haftamız var. Düzenlemeleri ona göre yapalım. Hülya ve Sahra senin yetişemediğin yerleri halledecekler. Fatma abladan rica ettim, o da yardım edecek. Sevgi teyze de elinden geleni yapacağını söyledi ama bu arada benim de sık sık dışarı çıkmam lazım ki bunu şimdilik ofise gidiyormuş gibi gösterelim."

Aniden Salim'e dönüp işaret parmağını tehdit edercesine salladı.

"Sakın ağzından bir şey kaçırma! Hiçbir şeyin bozulmasını istemiyorum."

Salim yeniden gülümsedi ve güven veren bir tavırla başını sallayarak, "Hiç merak etmeyin. Hiçbir aksilik olmayacak," diye karşılık verdi.

"Sana güveniyorum," dedi Sina, tıpkı bir annenin çocuğuna söylediği bir tonla.

Ardından Karan'ın gömleğini çıkarmak için üzerine eğildi ve zorlukla gömleği kollarından çıkardı ve ağır bedenin altından çekerek uzaklaştırdı.

"Ne kadar içti?" diye sordu Sina tasvip etmez bir sesle. "Daha önce bu kadar içmemişti. Kötü bir şey konuşulmadı değil mi? Onu üzen bir şey söylemediler umarım."

"Hayır Sina Hanım..." dedi Salim ileri bir adım atarak. "Yardım etmemi ister misiniz?" diye kibarca sorduğunda, Sina'dan gerek olmadığına dair işareti alınca kaldığı yerden hızla devam etti. "Yaman Bey'le uzun uzun konuştular, onları pek duyamadım ama canını sıkacak bir şey olmadı. Diğerleri de Karan Bey gibidir şu an. Sadece Taylan Bey ve Fırat Bey kontrollü gittiler."

"Aklı başında adamın hali öyle olur tabii. Taylan, Hülya hamile, bir şeye ihtiyacı olur diye kontrolü kaybetmek istemez."

Sina'nın saygılı çıkan sesine Salim yalnızca başını salladı. Sina, Karan'ın pantolonunu çıkarmadan önce yeniden dikildi ve Salim'e döndü.

"Çok sağ ol Salim, bundan sonrasını devam ederim ben. Sen de git yat dinlen artık..."

Salim başını sallayıp dönecekken Sina'nın alaycı sözleriyle bir an duraksadı ve gülümsemeden edemedi.

"En azından bu gece kesinlikle uykun bölünmeyecek. Bu saatten sonra bu kafayla aklına bir şey gelmez, sen de rahat rahat uyursun."

"Alıştım ben, siz dert etmeyin. Karan Bey hiçbir zaman kendisi için aramaz beni. Hep başkaları için bir şey ister. Bunu biliyor oluşum onu gözümde daha yüceltiyor. Bunu ona hiç söylemedim ama gerçekten çok eşsiz bir insan. Yaptığı hiçbir şeye surat asmam."

"Çok sağ ol Salim. Çok hakkın var üzerinde. Sen yine de ona hep göz kulak ol, olur mu?"

Sina öyle rica dolu bir tonla sormuştu ki soruyu, Salim bir an duraksayarak hayranlıkla kıza baktı. Başını yavaşça salladı.

"Asıl Karan Bey'in benim üzerimde hakkı çoktur. Gözünüz arkada kalmasın. Hep yanında olacağım."

Sina minnettar gözlerle Salim'e bakıp, gülümseyerek başını salladı. Salim alçak sesle, biraz da utangaç bir yüzle, "İyi geceler Sina Hanım. Sabah görüşürüz," diyerek odadan çıktı. Şimdiye kadar şahit olduklarından sonra, bu ikisinin birbirine olan bağlılığı yüreğine huzur yerleştiriyordu. İkisi de öyle zorlu yollar aşmışlardı ki Salim için geldikleri nokta tam da zafere ulaştıkları o zirveydi. Salim ikisine de çaktırmıyordu ama ikisi de birbirinden gizli sürekli onu tembihliyorlardı. Sina Karan için, Karan Sina için sürekli çabalıyordu ve nedensizce, bu çabaları Salim'in çok hoşuna gidiyordu. Birbirlerine değer vermeleri, Salim'in tıpkı çocuklarını gözeten ve doğru şeyi yaptıklarında mutlu olan o ebeveynler gibi hisset-

mesine neden oluyordu.

Sina, Karan'ın pantolonunu bacaklarından sıyırıp kenara attı ve çarşafı yavaşça çıplak bedeninin üzerine örttü. Başını eğip birkaç saniye Karan'ın huzurlu yüzünü izledi. Öyle derin uyuyordu ki Sina'nın parmaklarının ucuyla alnına düşen saçları geri ittiğini bile fark etmedi. Oysa uykusu her zaman çok hafif olurdu.

"Resmen sızdın," diye fısıldadı. "Sabah başın da ağrıyacak," diye devam etti şefkatle.

Dudaklarını aynı şefkatli dokunuşlarla önce gözaltlarına, sonra burnunun kenarına, ardından tapılası dudaklarına dokundurdu. Karan'dan tek bir tepki alamamıştı. Gülümsedi sevgiyle. Yeniden doğrulurken sabah kendisini kötü hissedecek olan sevdiği için yapması gerekenleri düşünüp odadan çıktı.

Mutfağa ilerlerken akşamı düşünüyordu. Gerçekten çok eğlenmişlerdi. Gerçi düşündükleri kadar çok içmemişlerdi. Belki aralarında iki hamile ve emziren bir anne olduğu içindi ama buna rağmen çok eğlenmişlerdi. Özellikle Özge'nin karaoke anları hepsini gülme krizine sokmuştu. Ayşe bir ara gülmekten zamansız doğuracağını söyleyince, Özge'yi uzun süre mikrofondan uzak tutmuşlardı. Sahra, Hülya ve Sina hariç hepsini şaşkınlığa uğratmıştı çünkü içlerindeki en iyisi oydu. Söylediği şarkı bittiğinde şaşkın yüzlere sırıtarak bakıp, "Kimse benden rol çalamaz demiştim!" dediğinde yeni bir gülme krizine girmişlerdi.

Sina unutulmayacak bir akşam geçirmişti. Kızların hepsi de gerçekten sıcak ve samimilerdi ve yeni dostluklar, yeni hayatında yepyeni umutlar edinmesine neden olmuştu. Bundan sonraki hayatlarında sanki artık kimse onları üzemeyecek, her şey artık onlar için güzel olacak gibi hissediyordu. Tabii bu duyguyu ona en çok Karan veriyordu ama bu akşamki gibi güzel zamanlar geçirdiğinde de bu inanç katlanarak artıyordu.

Mutfakta ilaçları koyduğu raftan bir ağrı kesici aldı ve bir bardağa su doldurarak cam kapağı üzerine kapadı. Elinde

tuttuklarıyla mutfağın ışığını söndürerek yatak odasına yollandı. Odaya girer girmez doğruca yatağın Karan'ın yattığı tarafına ilerleyerek, elindekileri komodinin üzerine bıraktı. Muhtemelen sabah baş ağrısı ile uyanacaktı ve ağrı kesicinin iyi geleceğini umdu.

Uyuyan çocuklar Fatma'yla birlikte karşı dairede kalmışlardı. Uzun zamandan beri ilk defa bu dairede ikisi yalnız kalıyorlardı ve Karan'ın sızmış olması gülümsemesine neden oldu. Üzerindekileri çabucak çıkarıp çıplak bedeniyle yatağın içine girdi. Örtünün altına girerken yüzündeki gülümseme kıkırtıya dönüştü. Karan çok bozulacaktı bu duruma. Yatağın içinde kayarak Karan'a sokuldu ve başını adamın çıplak göğsüne bıraktı. Bir eli başının yanında usulca adamın tenini okşadı. Yüzünü çevirip dudaklarını Karan'ın tenine bastırdı. Gözlerini yumup fısıldadı.

"İyi geceler itim. Benim güzel itim... Dünyanın en güzel adamı... Dünyanın en güzel yüreğine sahip adamı..."

Nihayet yorgunluk onu da ele geçirmişti. Derin uykuya dalmadan önce dudaklarından çıkan fısıltı bir dilek gibiydi.

"İnşallah sabah başın ağrımaz... İnşallah ömrünün sonuna kadar ayağına taş değmez..."

13. BÖLÜM

Sina hayatının en güzel günlerini yaşadığı o günlerde geçmişi ardında bırakmanın ferahlığını da yaşıyordu. Değiştirmesi mümkün olmayan, mümkün olamadığı gibi artık düşünmesinin ona da bir faydası olmayan o günleri zihninin en derin katmanlarına gömme çabası o an için yolunda gidiyordu. Son günlerde konsantre olduğu tek şey bir sonraki hafta için planladığı şeyi hayata geçirmekti. Etrafından epey yardım aldığı bir gerçekti. Salim en başta olmak üzere, planının tıkır tıkır işlemesinde kızlar da yardımcı oluyorlardı. Bir yandan planları için yapılması gerekenleri yaparken bir yandan hayat normal akışında devam ediyordu. Karan'ın o gün gelene kadar bir şey anlamaması için çoğunlukla alışılagelmiş normal rutinde yaşıyordu. Sabah İber'i okula gönderiyor, Sarya'yla ilgileniyor, Fatma gelene kadar ufak tefek şeyleri hallediyordu. Her sabah kahvaltıyı mutlaka Karan'la birlikte yapıyorlardı.

Karan her ne kadar resmi olarak henüz bu isteğine ulaşamamış olsa da evli barklı, çocuklu adam rolüne çabuk ısınmıştı. Sanki hayatı boyunca ona verilmesini istediği tek rol oymuş gibi hevesle kabul etmişti bunu. Geçen hafta içinde ikisinin de işleri yoğun olduğu için tempoları yüksekti ama şikayetçi değillerdi. Akşamları çocukları yatırdıktan sonra birkaç saati birlikte geçiriyorlardı. Çoğu zaman sessizlik içinde geçse de birlikte olmaktan mutluydular. Sina kucağında laptop işiyle ilgilenirken, Karan da tıpkı onun gibi işten getirdiği evrakları okuyordu. Kanıksadıkları bir sahneydi bu.

Kanepede ikisinin de bacakları birbirine dolanmış şekilde, bir yandan kahve içip bir yandan sessizlik içinde çalışıyorlardı ve Sina belki de en çok bu anları sevdiğini düşünüyordu. Karan'la geçirdiği her an onun için çok kıymetliydi ama baş başa kaldıkları her an en değerli hediyeydi.

Karan birkaç kez Yaman'la öğle yemeği yemişti. İkisi de geçirdikleri değişimler konusunda bazen şaşkınlık yaşasalar da yeni konumlarından en ufak bir şikayetleri olmamıştı. Aksine geçmişte yüzlerinde görünmeyen huzur ve dinginlik şimdi ikisinin de simasını kaplamıştı ve bundan tarif edilmez bir haz alıyorlardı.

"Bazen genç yaşta biri tarafından vurulup bok yoluna gideceksin diye endişelenirdim," demişti bir kez Yaman.

Karan müstehzi bir gülümsemeyle ona bakıp, "Aynını ben senin için düşünüyordum," diye karşılık vermişti.

Yaman umursamazca omuz silkmişti.

"Benimki normal. Babamın işi belli, düşmanlar belli. Bu şaşırtıcı olmazdı ama senin ailen benimki gibi değil. Senin itliğinden başın belaya girecek diye korkardım."

"Belki de girsin diye yapıyordum. Bir amacım yoktu. Senin düşündüğünün aksine bir ailem de yoktu."

"Abin var. Abin her zaman arkandaydı. Ben biliyorum. Kaç defa gelip temizledi arkanı."

"Abim başka adamdır. Sağ olsun beni hiç terk etmedi ama anne baba olmak başka şeymiş. Bunu şimdi görüyorum. İnsan çocuğunu nasıl umursamaz ki?"

Karan'ın sorusuna Yaman'ın verecek bir cevabı yoktu. O, çocukları için kendi hayatlarından bile vazgeçen insanlarla bire bir tanışmış, hatta onların fedakarlıkları sayesinde bugününü yaşadığını bilirken, bu soruya verecek bir cevap bulamamıştı. Şimdi kendi evladı vardı. Her ne kadar Alaz'ı paylaşması zoruna gitse de evlat başka şeydi. Ateş için dünyayı yerinden oynatabilecek gücü içinde hissediyordu. Başını iki yana bilmediğini anlatır gibi sallayarak dudak bükmüştü.

"Buna benim cevap vermem olanaksız," diye mırıldandı.

"Çünkü senin baban hep arkadaydı. Gelip görmese de her

an yanında olduğunu hissettiriyordu. Sen her gün babanla konuşurken benim kaç defa konuştuğumu gördün?"

Yaman yine cevap vermemişti çünkü cevap, hiç'ti ve bunu ikisi de biliyordu. Gereksiz bir tamamlama olacaktı. "Şimdi mutlusun ama. Sende görmediğim bir huzur var yüzünde, halin tavrın çok dingin. Artık ne istediğini bilen bir adam gibisin."

Yaman'ın ses tonu gördüklerinden memnuniyetini belirtse de inceden inceye arkadaşıyla gurur duyduğunu saklamamıştı. Karan'ın yüzü minik bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Sina sayesinde! O bambaşka bir kadın... "

Yaman, takdir dolu bakışlarını Karan'a dikerek şaşkınlığını yeniden belirtmişti.

"Oğlum, gerçekten şu karşımda oturan kişinin sen olduğuna inanamıyorum. Aldığın karar, bu işin peşini bırakmaman inan bana, bir erkeğin kolay kolay alabileceği bir karar değil."

"Yaman... Benim için kendi çocuklarıma sahip olmamın hiçbir önemi yok. Ben ebeveynliğin kendi hücrelerinden olma çocuklarla olabileceğine inanmıyorum. En büyük örneği benim çünkü. Senin bunu anlaman olanaksız çünkü sen anne babalık konusunda mükemmel olan kişilerin evladısın. Sen ne kadar çabalasan da benim hissettiklerimi bilemezsin. İnsan yaşamadığı, görmediği şeyi bilemiyor. Benim için önemli olan tek şey Sina. Sina'sız tek çocuk istemezdim zaten. Benim adam olmamı sağlayan kadın o. Adamlık, çocuk sahibi olmakla olmuyor. Adamlık bir kadınla tamamlanınca, onu yücelterek, onun için her şeyden vazgeçerek oluyormuş. Hayatımda ilk defa kendimi gerçek bir adam gibi hissediyorum çünkü benim ona verdiklerimden çok daha fazlasını bana veriyor. Akşam eve gittiğimde bana gülümsüyor, o derin bakışlarından sevgisi taşarak bana bakıyor ya, bazen bir çocuğa yaptığı gibi saçlarımı okşuyor, göğsüne yaslayıp bana sıkıca sarılıyor ya, işte o zaman var olduğum için mutlu oluyorum. Onun için var olmuşum gibi hissediyorum ve varlığım sadece onunla bir anlam kazanıyor. İşte o anlarda

kendimi tam bir adam gibi hissediyorum. "

Hayıflanır bir tavırla başını iki yana salladı. "Geçmişteki benle şimdiki ben arasında uçurum var artık. Geçmişteki adam kendini yok etmeye çalışıyordu... Şimdikiyse var olmaya çabalıyor. Bu isteğim yalnızca Sina için. Ben var olduğum sürece o da mutlu bir şekilde var olacak. Geçmişte yaptıklarımı ve yaşadıklarımı hatırlayınca onun karşısında bazen eziliyorum. Onun karşısına tertemiz çıkmak isterdim. O bendeki tüm kötülükleri yok ediyor. İnan bana, uyandığım her gün geçmişten kalan ve üzerimde kuruyan çamurdan bir parça daha düşüyor, arınıyor gibi hissediyorum. Bir kez bile yüzüme vurmadı geçmişteki pisliklerimi. Beni sadece sevdi. Hem de hiçbir karşılık beklemeden sevdi. Kendinden bile vazgeçerek sevdi. Ben onun için ne yapsam az. Beni bana verdi... Bundan daha değerli ne olabilir ki? "

Yaman, Karan'ın sözlerine karşılık vermemişti. Çoğu konuda haklı olduğunu biliyordu. O da Alaz'ın yalnızca kendisi için var olduğunu düşünüyordu ve kendi varlığının sebebinin de hep Alaz olduğunu düşünmüştü. Onunla bütün olmak, dünyaya gelmiş olmasının tek sebebiydi. Yaman yine Alaz'lı düşüncelere dalmışken, Karan şimdi asılan suratıyla, sıkıntılı bir sesle homurdanmıştı.

"Bir de evlenmeyi kabul etse tam olacağız ama inatla bekliyor. Neyi bekliyorsa?"

Yaman duyduğu kelimelerle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Daha bir gün önce konuşmuştu Sina'yla. Planlarından söz etmişti ve şimdilik Karan'ın öğrenmemesini de sıkı sıkı tembihlemişti. Gözünün önüne, kızın planlarından sonraki sahne gelince mutlulukla gülümsedi ama Karan'ın damarına basarcasına konuşmaya başlaması, yalnızca yüzündeki bu ifadeyi kamufle etme amacıydı.

"Demek ki tam etkileyememişsin. Demek ki tam olarak sana güvenmiyor."

Karan'ın aksi bir yüzle dik dik ona bakışını umursamazca karşıladı.

"Sina'nın bu dünyada benden daha çok güvendiği kimse

yok!" dedi Karan kendinden emin bir sesle. Bundan duyduğu mutluluğu ve gururu gizleyemiyordu.

"Sana öyle gelmiştir."

"Ne yapmaya çalışıyorsun oğlum sen? Sina'nın nasıl hissettiğini en iyi ben anlarım," diye başını ileri uzattı Karan, zehir akan gözleriyle Yaman'a bakarak. Ortam anında gergin bir havaya bürünmüştü ama Yaman'ın çok etkilendiği söylenemezdi.

"Kızın kuşkusu varsa..." diye üsteledi Yaman yan gözle imalı bir bakış atarak.

"Kuşkusu falan yok! Sadece burnumu sürtmeye çalışıyor. Ben de sabretmeye çalışıyorum. Yoksa Sina Turanlı olacak!"

"Diyorsun?"

"Evet! Diyorum! Göreceksin olacak!"

"Ne zaman?"

"Bir ömür geçse de olacak! Ben ölmeden göreceğim o günü!"

"E hadi bakalım... Sen öyle diyorsan..."

Karan gözlerini kısarak düşmanına bakar gibi baktı Yaman'a ve tıslarcasına ters bir sesle karşılık verdi. "Siktir git!"

Yaman yalnızca kısa bir kahkaha attı Karan'ın tepkisine. Elini adamın ensesine bastırıp sarılmamak için zor durmuştu. Karan'ın sinirli tavırları onu her zaman eğlendirirdi ve şimdi de bunun keyfini çıkarıyordu.

* * *

Sina'nın planladığı güne 6 gün kala yaşandı ummadığı tatsızlık ve geçmişiyle onu bağlayan tüm gemileri de o gün yaktı Sina.

28 Ekim Pazar günü, harika bir güne uyanmışlardı. Kış yaklaşıyordu, havalar soğumuştu. Bazen kısa süreli yağmurlar yağsa da havalar umduklarından güzel geçmişti. O gün de Ekim sonu görülebileceği gibi güneşli bir gündü. Sina o gün karşı dairedekilerle her zaman yaptıkları gibi güzel bir pazar kahvaltısı hazırlığına girişmişti. Özge o gün Steven'la otelde kahvaltı yaptıktan sonra işe gideceği için onlara ka-

tılmayacaktı. Sina, Hülya'nın yorulmaması için kahvaltı hazırlığını kendisinin yapacağını söylemişti. Hülya son zamanlarda sabahları uyanmakta zorluk çekiyordu ve Sina, kızı olabildiğince dinlenmesi için teşvik ediyordu.

Karan bir yandan tatlı bir sesle kucağındaki Sarya'yla konuşup bir yandan Sina'nın hazırladığı tabakları masaya taşıyordu. Evde olduğu her an Sarya'yı kucağından indirmek istemiyordu. Bu yüzden Sina sık sık kendisini uyarsa da duymazlığa geliyordu ve minik bebeği göğsüne bastırdığı anlarda yaşadığı keyiften uzak durmamaya çalışırcasına, inatla burnunun dikine gitmeye devam ediyordu. İber'se henüz uyanmamıştı ve Sina kahvaltı hazırlığından sonra çocuğu uyandırmaya karar vermişti. Bugünkü antrenmanı öğleden sonraydı ve Sina iyice dinlenmesini istemiş, uyandırmaya kıyamamıştı. Kahvaltı sonrası İber yine Nazif'le çıkacaktı.

"Karan, şu kızı koltuğuna bırak artık. Bak kucağa alıştırıyorsun, Fatma teyzeye yazık bütün gün," dedi Sina uyaran bir sesle.

Karan umursamadan tezgahtaki hazırlanmış bir tabağı daha aldı.

"Ben az görüyorum kızımı... Kokusunu özlüyorum," dedi inatçı bir sesle.

"E işe götür o zaman," dedi Sina aksi bir alaycılıkla.

Karan aniden mutfağın ortasına durarak geriye döndü. Gözleri parlayarak gülümsedi. Sanki daha önce neden onun aklına gelmemiş gibi sevinçle karşılık verdi.

"Haklısın. Ben daha önce neden bunu düşünemedim ki? Gerçekten harika bir fikir."

"Saçmalama!"

Sina da geriye dönmüş mutfağın ortasındaki Karan'a bakıyordu şimdi. Adamın yüzündeki ciddiyeti fark edince istemsiz, sinirli bir gülüş çıkardı dudaklarından.

"Bütün gün ne yapmayı düşünüyorsun bir bebekle şirkette?"

"Bana zararı yok ki. Benim kızım uslu bir kere. Altını değiştir, karnını doyur musmutlu oluyor. Koltuğuna koyarım,

masanın üzerine yerleştiririm, bütün gün birlikte çalışırız."

"Hatta sözleşmeleri de o imzalar değil mi?"

Sina'nın alaycı sözlerini umursamadı bile Karan.

"Annesinin aksine kızım imza atmayı sevebilir," dedi iğneleyici bir tonla. İmalı bakışları Sina'ya dikilmişti. Sina "Bak sen!" der gibi kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Karan asla pes etmiyordu. Her fırsatta Sina'ya hatırlatma yapmaktan vazgeçmiyordu. Sina gülmemek için zor tuttu kendisini.

"Masa üstü süsü değil benim kızım," diye karşılık verdi konuyu anlamazdan gelerek. "Kendi yatağında rahatça uyur, bütün gün koltukta uyutmayı düşünmüyorsun herhalde. Şirkete falan gidemez."

Karan kucağındaki bebeğin başının üzerine bir öpücük kondurdu. "O mutlu olursa benim yanımdaki odayı ona hazırlatabilirim. Orada da rahatça uyur."

Karan'ın uç noktalardaki çözümlerine aşina olan Sina göz devirdi.

"Aklından bile geçirme! Kızım evinde, kendi yatağında, kendi odasında gününü geçirecek."

"Bir gün nasılsa kendi odası olacak şirkette... Bence bunun bir an evvel olmasının bir sakıncası yok."

Karan umursamazca omuz silkince Sina bir adım ileri çıktı. Kendisini zorlayarak, tatlı çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi. "Karan... Uçuk fikirlerini kendine sakla. Daha 4 aylık bir bebek için şirkette oda hazırlamana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Sen tek bir imza atarsan, Sarya'nın şimdiden bir şeyleri imzalamaya başlamaması için sabırlı olmaya çalışabilirim."

Karan gözlerini kısarak sevimli bir ifadeyle gülümsedi. Pazarlık yapmak için her yolu denemediği söylenemezdi. Sina'nın kahkahası mutfağı doldurdu. Hızla birkaç adımı ileri attı ve ellerini Karan'ın yanaklarına bastırarak parmak uçlarında yükseldi, sertçe dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı. Başını hafifçe geri çekip alçak sesle, "Hiç vazgeçmemene bayılıyorum. Senin en sevdiğim özelliğin bu," dedi sevgi dolu bir tonla.

"Ne zaman evet diyeceksin?" dedi Karan küskün bir yüzle.

"Sen ne zaman istersin?" dedi Sina şefkatli bir gülümsemeyle tıpkı bir çocukla konuşur gibi.

"Hemen!"

"Ama hemen olmaz. Şimdi kahvaltı yapacağız. Çocuklar aç."

"Kahvaltıdan sonra?"

"Alışverişe gitmemiz lazım, ev tam takır oldu."

"Salim gitsin! Biz evde kalalım, sen evet de!"

"Salim'in zaten canını çıkarıyoruz, evimizin alışverişini de biz yapalım."

Karan Sina'nın kullandığı kelimeleri gülümseyerek dinledi ve mutlu bir yüzle tekrarladı. "Evimizin alışverişi..." Sina başını salladı. Yeşil gözleri öyle parlak ve mutluydu ki Karan sırf bu görüntü için bile bir ömür beklemeye değer olduğunu düşünüyordu. İsteksizce de olsa başını sallayarak onayladı.

"Tamam... Evimizin alışverişini yaparız birlikte. Nasılsa bir gün evet diyeceksin."

"Belki düşündüğünden bile daha yakın olabilir."

Sina'nın imalı gülümsemesine Karan gözlerini kısarak baktı. Tam ağzını açıp hevesle yeniden konuşmaya başlayacaktı ki Sina Karan'ın yeniden başa sarmaması için elini koluna kaydırıp, hafifçe sıktı ve, "Hadi şu kahvaltıyı hazırlayalım artık. Hülyalar gelecek şimdi, hala masa hazır değil," dedi.

Kahvaltı hazırlığını bitirdikleri sırada Hülya ve Taylan gelmişti. İber de onlara katıldığında, her mutlu ve huzurlu aile gibi neşeli bir sohbet eşliğinde kahvaltılarını yaptılar. Taylan'ın Hülya'nın üzerine düşmesi Hülya'yı bunaltırken Sina ve Karan'ı eğlendiriyordu. Zorla kıza yedirmeye çalıştığı yiyeceklerle Hülya patlamak üzere olduğunu hissediyordu.

"Ya Zeus'um... Tamam, bende potansiyel var ama bu kadar da yenmez ki. Yeter atık. Çatlayacağım. Tıkma ağzıma her şeyi."

"Ama güzelim, iyi beslenmen lazım..."

"İyi besleniyorum zaten... Obez olmam gerekmiyor."

"Yediklerin ne ki? Neden obez olasın? Hepsi çok sağlıklı bir kere."

"Ama üç kişilik kahvaltı yapmam gerekmiyor."

"Tamam... O zaman şu ballı dilimi de ye, daha başka bir şey ısrar etmeyeceğim."

Hülya gözlerini devirip oflayarak uzatılan dilimi aldı söylenerek. "Valla sana kıyamıyorum. Sana kıyabilsem tersleyeceğim de şu surata bakınca kalakalıyorum..."

Taylan'ın gülümserken görünen düzgün dişleri, kara kaşlarının altında parlayan koyu renk gözleri, sabahki tıraşın ardından parlayan esmer teni, Hülya'nın kalp ritmini bozmaya aday etkenlerdi. Kocası gerçekten yakışıklıydı. Yüzüne yaşının oturttuğu bir olgunluk ve karizmayla, adam akıl aldıracak bir tipe sahipti ve Hülya'nın da her zaman olduğu gibi aklı uçuyordu kocasına bakarken. Sina, Hülya'nın hayran bakışlarını takip ederken kıkırdadı. Yanındaki Karan, İber'in tabağına yeniden peynir koyarken gülümseyerek Sina'ya baktı.

"Sizce bir gün bana da bir kız sizin baktığınız gibi bakar mı?" diye sordu İber düşünceli bir yüzle. Gözleri Hülya'nın üzerindeydi o sırada. Taylan bakışlarını çocuğa çevirdi gülümseyerek. Hülya ise hayretle baktı İber'e.

"Nasıl?" diye sordu kız şaşırarak. Ardından elindeki dilimden koca bir ısırık aldı. İber omuz silkti.

"İşte senin amcama baktığın gibi, annemin babama baktığı gibi..." dedi İber alçak bir sesle. Ağzına bir parça peynir atıp çiğnemeye başladığında sorarcasına bir Hülya'ya bir Sina'ya bakmaya devam ediyordu.

Sina hüzünlü bir gülümsemeyle çocuğa bakarken Hülya hızlıca ağzındakini yutup, elinde tuttuğu dilimin sallanmasını umursamayarak dirseğini masaya koydu. Başını hafifçe ileri çıkarıp, sanki konu hakkında bir otoriteymiş gibi ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Tabii ki de bakacak. Tabii ki de seni çok seven biriyle karşılaşacaksın. Bunun için henüz erken elbette ama panik yapma sakın... Kesinlikle kalbinin sultanıyla bir gün karşılaşacaksın. Aksi için hiçbir neden yok. Sen mükemmel bir

çocuksun ve mükemmel bir adam olacaksın. Seni gerçekten seven biri karşına çıkacak." Birden yüzünü buruşturup umursamaz bir edayla elini salladı. "Hem zaten sen merak etme, seni sevmeyeni biz yanına yaklaştırmayız. Ben hemen anlarım... Seni sevmeyen biri olursa yanında... Benden sana garanti... Hemen yok ederim ben onu..."

"Ya ben seversem de o beni sevmezse?"

Çocuğun sorusuyla masada kısa bir sessizlik meydana geldi. Sina ve Hülya şaşkınca birbirine baktı.

"Neden öyle diyorsun ki?" diye Sina yumuşak bir sesle sordu. "Senin sevgine karşılık vermeyecek birini düşünemiyorum."

İber imalı bakışlarını Sina'ya çevirdi. "Gerçekten mi anne?" diye sordu ne anlatmak istediği gayet açık gözlerle bakarak. Sina'nın yüzüne hızla ateş bastı. İber elinden geleni yapmış olmasına rağmen onu sevmeyenler olmuştu. Bu gerçeği kimse değiştiremezdi. Sina karmakarışık düşüncelerle çocuğun içini ferahlatacak ne tür bir karşılık vereceğini düşünürken, Karan nihayet araya girdi. Kolunu İber'in omzuna atarak hafifçe kendisine yasladı çocuğu.

"Bak aslanım... Karşılıklı sevgi kesinlikle en güzeli... Yani sen sevdiğin kadar karşılık görmek istersin elbette. Zaten karşılıksız aşk, aşk değildir. O sadece tek taraflı yaşanan bir yanılsamadır. Aşk ancak karşılıklı olursa aşk olur, diğer türlüsü tek taraflı sevgidir... Ancak kimseyi seni sevmesi için zorlayamazsın. Söz konusu kalp olunca kimsenin elinden bir şey gelmez... Bir gün âşık olacağın kız karşına çıktığında, gözlerinden seni sevip sevmediğini anlayacaksın. Sana senin gibi bakmıyorsa aşık değildir ve sana tavsiyem, senin de bunu aşk olarak adlandırmamandır."

"Bak amcacım bana..." diye Taylan yumuşak bir sesle araya girince İber bakışlarını adama çevirdi. "... bu yaşıma kadar Hülya'ya hissettiklerimi kimseye karşı hissetmedim... Tam aşka karşı ümidimi kestiğim anda karşıma çıktı. Aşk senin hiç ummadığın anda, ummadığın şekilde karşına çıkar... Aşk izin almadan, sormadan, haber vermeden gelir. Bir gün

bir kızı seversen, ona ne kadar değer verdiğini gösterirsen, onun senin için ne kadar değerli olduğunu hissettirirsen ben eminim, duyguların karşılık bulacaktır. Hülya benim için çok kıymetli ve bunu elimden geldiğince ona hissettirmeye çalışıyorum ve bak görüyorsun işte... Sevgimi karşılıksız bırakmıyor. Ama beni sevmeseydi bunun için onu zorlayamazdım çünkü sevgi zorla alınacak bir şey değil. Sevgi gönülden verilir. Senin gösterdiğin değere, ihtimama rağmen hala seni sevmiyorsa, bu ancak o kişinin kaybıdır. Sen elinden geleni yaptığında yüreğin rahat edecektir ve asla pişmanlık hissetmeyeceksin."

Taylan'ın sözlerinin ardından masada uzun denecek bir sessizlik oldu. İber nihayet derin bir nefes alıp, düşünceli bir şekilde aşağı indirmiş olduğu kirpiklerini kaldırdı ve Taylan'a baktı.

"Senin kadar beklemem inşallah amca. En azından babam kadar şanslı olayım, o da yeter."

Çocuğun sözleriyle hepsinden şaşkınlık nidası yükseldi ve Taylan çıkışır gibi çocuğa laf yetiştirirken diğerleri gülmeye başladılar.

"Bak bak, bir de laf sokuyor... Beklediğime değdi ama...

Geç olsun, güç olmasın demişler."

İber dudağının ucunu kıvırarak alayla gülümsedi.

"Eh bu da bir rahatlama tekniği tabii..."

İber'in alaycı sözleri yeniden gülüşme seslerini yükseltti. Yalnızca Taylan gözlerini kısarak karşılık verdi.

"Anlaşıldı... Babana baka baka sen de ona benzemişsin..."

* * *

Sina, öğleden sonra Karan ve Sarya ile birlikte alışverişi tamamlamak üzereyken aradı Asiye. Babasının Sina ile konuşmak istediğini söyleyip eve davet ederken sesi tatsızdı ve Sina bu davetin altından ne çıkacağını şimdiden merak etmeye başlamıştı. Kadına sebebini sorduğunda, net bir cevap alamamıştı ve anladığı kadarıyla telefondaki kadının sesinden yalnız olmadığı belliydi.

Karan'a durumu anlattığında, aynı huzursuzluğu o da hissetmişti ve Sina'yı yalnız göndermemek konusunda ısrarcıydı. Sina ilk anda yalnız gitmesi gerektiğini söylediğinde, Karan şiddetle karşı çıkmıştı.

"Yok öyle bir şey. Bu adam ne zamandır seni arayıp sormuyor. Bir anda araması normal mi yani? Bunca zaman ne yaptığını umursamayan adamın birdenbire seni göresi mi geldi? Yalnız gitmiyorsun Sina! Birlikte gidiyoruz!"

Karan'ın geri adım atmaz tavrı Sina'yı huzursuz etse de birkaç dakikalık değerlendirmenin ardından Karan'ın ısrarcılığını kabul etmişti. İlk çekincesi babasının Karan'la yaşadığını öğrendiğinde söyleyebileceği ileri geri sözlerin kalbini kırmasından korkmasıydı. Ancak hızlı bir değerlendirmeyle artık bunları umursamadığını fark etti. Babası artık ona ne derse desin onu kırmasına izin vermemesi gerektiğini, hatta yaşadığı hayattan utanmaması gerektiğini hissetti. Artık iki çocuğa sahip bir anneydi ve eğer o çocukları hak ettikleri gibi yetiştirmeyi kafaya koyduysa kendisinin de güçlü olması gerekirdi. Bunları göğüsleyecek güce sahipti. Babası artık onu hiçbir şekilde kıramazdı çünkü Sina ilk kez onu gerçekte olduğu gibi etkisiz eleman vasfıyla kabul edecekti.

Aldıklarını arabanın bagajına yerleştirdiler. Bu ziyaretin uzun süreceğini sanmıyordu. Sarya'yı arka koltuğa bağlı bebek koltuğunun içine yerleştirdikten sonra yola koyuldular ve yirmi dakika sonra mahalleye girdiklerinde, Karan kendinden emin rahat hareketlerle aracı yönlendirip, arabayı bahçe kapısının önüne park etti. Sina gergindi, Karan'sa rahat.

"Sarya'yı ben alırım. Hadi..." diyen Karan'ın yüzü ifadesizdi.

Sina arabadan çıkıp, birkaç dakika Karan'ın Sarya'nın koltuğunu çıkarmasını izledi aracın yanında. Karan ona dönüp cesaret verici bir bakış attığında, ağır hareketlerle topuklarının üzerinde dönerek bahçe kapısına yöneldi ve içeri girdi. Sina önde, Karan arkada evin kapısına geldiklerinde, Sina bir saniyeliğine de olsa bakışlarını Karan'a çevirip isteksizce kapıyı çaldı.

Asiye kapıyı açtığında yüzü gergin ancak daha ziyade mahcup bir ifade ile Sina'ya baktı kısa bir süre. İleri bir adım atıp kıza sarılırken alçak sesle, "Seni üzmelerine izin verme. Neyi doğru biliyorsan onu yap güzelim," diye mırıldandı.

Sina geri çekilirken soran gözleri anlamamış gibi kadına baktı ve onun, "Hadi içeri geçin," deyip kenara çekilmesiyle, ayakkabılarını kapının önünde çıkarıp içeri adımladı. Karan Sina'dan daha rahattı. Asiye, Sina'nın arkasındaki Karan'ı görünce samimi bir gülümsemeyle onu selamladı ve gözlerinde sevgi ışıltıları parlarken gülümseyerek başını Sarya'ya eğdi.

"Büyümüş maşallah. Gittikçe güzelleşiyor."

Sevgi dolu bir hareketle bebeğin parmaklarını okşadı. Sarya meraklı gözleriyle Asiye'ye bakıyordu ve kadının gülen yüzüne sevimli bir gülüşle karşılık verdi. Karan içeri geçerken başını çevirip alçak sesle, "Asiye abla, sen konuyu biliyor musun?" diye sordu.

Asiye tatsız bir tavırla yüzünü buruşturup, usanmış bir nefesi dudaklarından koyuverip, "Hazar!" dedi aynı alçak sesle. Sarf ettiği tek kelime birçok şeyi anlatmaya yetmişti. Karan gözlerini kıstı ve aynı anda dudakları da sinirle büzüldü. Başını anladım, der gibi aşağı yukarı sallayıp Sina'nın ardından oturma odasına yollandı.

İsmet Bozak, her zamanki tekli koltuğunda, pencerenin kenarında oturuyordu. Sina'nın ardından gelen Karan'a önce şaşkın gözlerle bakıp, sorarcasına bakışlarını Sina'ya çevirdi. Sina sert bir şekilde yutkunup ileri adımladı ses çıkarmadan. Normalde her zaman elini öper, hâl hatır sorardı ama o an, yalandan dahi olsa bunları yapmak içinden gelmemişti ve başını hafifçe eğerek selamlamakla yetinip, birkaç adımla babasının çaprazındaki ikili kanepeye oturdu. Karan da ilerleyerek Sina'nın yanına rahatça yerleşti ve Sarya'nın koltuğunu ortadaki sehpanın üzerine yerleştirerek, bebeğin yüzünü kendilerine çevirdi.

"Bu kim?" diye sordu İsmet otoriter olmasına çabaladığı bir sesle.

"Eşim," dedi Sina hiç tereddüt etmeden.

"Merhaba. Nasılsınız?" Karan, Sina'nın sözlerinin ardından düz bir sesle sormuştu adama ancak adamın onu duyduğundan şüpheliydi çünkü varlığını kabul etmez şekilde ona bakmıyordu bile.

İsmet kaşlarını çatarak sert sert kızına baktı. Yüzü bir an kararmış gibi geldi Sina'ya.

"Bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Seninle konuşmak için buraya çağırıyorum, sen koluna bir adam takıp, evlendim deyip, karşıma mı çıkarıyorsun?"

Sina ilk darbeyi o an indirdi. Sakin bir yüz ifadesiyle babasına bakıp, ifadesiz bir sesle konuşurken omuz silkti.

"Bilmem. Şimdiye kadar hiçbir şeyimizle ilgilenmediğin için bunun da ilgini çekmeyeceğini düşündüm."

İsmet gözlerini hızla kırpıştırarak şaşkınca kızına baktı. Kucağında tuttuğu kitabı ve burnunun ucuna kaymış olan gözlükleri hızla çıkarıp, ikisini aynı anda yanındaki küçük fiskos sehpanın üzerine bıraktı.

"Ne demek ilgilenmemek? Sen ne demeye çalışıyorsun?" dedi savunma dolu sert bir sesle.

"Gerçeği söylüyorum baba... Çocuklarınla ilgili hiçbir şey ilgini çekmediği için sana haber vermeyi gerekli bulmadım."

"Terbiyesizlik yapıyorsun. Ben hep sizin için çalıştım. Onca sene yemedim içmedim, hep sizin ihtiyaçlarınızı karşılamaya çalıştım ben. Hep sizin için çabaladım!"

"Gerçekten mi?" dedi Sina buruk bir gülümsemeyle. "Söylesene mesela ne yaptın?"

"Ne demek ne yaptım?" diye sesini yükseltti İsmet. Birden yerinde diklenmiş, kızgın gözlerle kızına bakmaya başlamıştı. Hızlı hızlı konuşurken elini kaldırmıştı.

"Açta açıkta mı kaldınız? Başınızın üstüne bir dam verdim. Daha ne yapacaktım?"

Sina kımıldamadan babasına baktı. Yalnızca karınlarının doyması ve altında yatacak bir çatılarının olması babası için yeterliydi demek ki. Oysa onu bile tam yapamamıştı ancak adamın dünyadan haberi yokmuş gibi yaşaması, Sina'yı ilk defa sinirlendirdi. Sesine ve kızgınlığına hâkim olmaya çalı-

şarak düz bir tonla karşılık verdi.

"Yalnızca senin öğretmen maaşınla bu ev dönmedi baba. Ben 11 yaşımdan beri çalışıyorum. Sahra da öyle. Senin maaşın bu evin faturalarını ancak karşılıyordu. Önümüze koyduğunu iddia ettiğin yiyecekler, emin ol bizim çabamız sayesindeydi ama bunun farkında değil gibisin. Hiçbir zaman fark etmedin zaten."

"Kendin çalışmak istedin!"

"Mecburdum!"

"Ne mecburiyetin vardı? Evinde oturdun da sana laf eden mi oldu? Her zaman asiydin!"

Sina gözlerini hayretle açıp babasına baktı.

"Asiydim! Mesela?"

"Rahmetli annen de hep söylerdi. Ev kızı olmak istemeyen sendin!" diye çıkıştı İsmet kızgınlıkla ve çabucak devam etti küçümseyen bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Şimdi de kalkmış koluna bir adam takıp, evlendim diyorsun. Hazar haklıymış demek ki... Annenin dediği gibi or..."

"Sakın o sözünü tamamlama!" diyen Karan'ın sesi patladı salonda.

Gözleri öfkeyle adama bakıyordu ve her an yerinden fırlayıp, adamın üzerine atılmak ister gibi öne doğru hareketlenmişti. Sina elini kaldırıp, Karan'ın bacağının üzerine koydu sakinleşmesini ister gibi. Kapının hemen girişinde ayakta duran Asiye, ileri bir adım atar gibi oldu. İsmet cümlesini tamamlayamadan oturduğu yerde sıçradı ve korkulu gözlerini Karan'a çevirdi. Ortam o kadar gerilmişti ki her an kıvılcımlar çıkacak gibiydi.

"Sen nasıl bir adamsın ya?" dedi Karan öfkeli bir sesle. "Sen nasıl bir babasın ki kızlarının ne yaşadığını bilmiyorsun? Hem de aynı küçücük evin içinde. Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?"

İsmet anlamadığı belli bir yüz ifadesiyle bir Karan'a bir Sina'ya baktı ve neden sonra sinirli bir sesle karşılık verdi.

"Sen kimsin ki benim babalığımı sorguluyorsun? Ben seni çağırmadım. Ben kızımla konuşmak istiyorum."

"Ne konuşacaksan benim yanımda konuşacaksın! Bir daha onu üzmenize izin vermeyeceğim! "

"Ben kızımı hiçbir zaman üzmedim!" dedi İsmet savunma dolu bir sesle. Kendinden emin çıkan bir sesle devam etti gözlerini Sina'ya çevirerek. Sanki onu onaylamasını ister gibi sormaya başlamıştı peş peşe.

"Bir kez size bağırdım mı? Bir kez el kaldırdım mı? Bir kez üzdün mü sizi? Ağzımı açıp bir gün bile azarlamadım sizi. Üstelik annenizi o kadar üzmenize rağmen."

Sina dişlerini alt dudağına sinirle bastırdı ve gözlerini tavana kaldırdı. Göğsünü şişiren derin bir nefes çekti ve acıyan bakışlarını babasına indirdi.

"Bu evin içinde ne olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok baba. Ya görmek istemiyorsun ya da gerçekten görmüyorsun. Hangisi daha kötü bilemiyorum. Görmek istememen sorumluluktan kaçış mı yoksa göremeyecek kadar mı uzak yaşıyorsun gerçeklerden bilemiyorum. "

Birden öyle yorgun hissetti ki kendisini, bütün bu konuşmalar boşa zaman kaybı gibi geldi. Tekrar bir nefes alırken İsmet'in şaşkınlıkla bakan yüzüne usançla baktı.

"Bunları konuşmanın artık hiçbir anlamı yok," dedi alçak bir sesle başını iki yana sallayarak. "Artık hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Bütün bunları sana yeniden anlatmanın da anlamı yok. Daha benim ne iş yaptığımı bile bilmiyorsun. Sahra'nın ne okuduğunu, şu an ne iş yaptığını bilmediğin gibi. "

İsmet'in yüzüne yayılan kızıllık Sina'nın haklı olduğunu gösteriyordu. Babaları, onların nasıl yaşadığını ya da hayatlarını nasıl kazandığını dahi bilmiyordu.

"Sen hiçbir zaman bizimle ilgilenmedin. Karnımızı doyurduğunu sanman, başımızın üzerine bir çatı vermiş olman bir baba olarak yeterli değil... Baba olmak çocuklarının her derdiyle ilgilenmek, onların gerçekte neler yaşadığını bilebilmektir. Sense her zaman, o hiçbir anlamı olmayan kitaplara gömülerek kaçmayı tercih ettin. Annemin söylediği her şeyi sorgulamadan kabul ettin ve bir gün bile bizi karşına alıp neler olup bittiğini sormadın. Sormak sorumluluk almak de-

mektir ve sen bunlarla uğraşmak istemedin. Annem olacak o kadın sana bulaşmadığı sürece senin de kafan rahattı. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın dedin yalnızca." Gözlerini kısarak birkaç saniye babasına baktı ve adamın rengi değişen yüzünü hiçbir şey hissetmeden izledi. "Gerçekten bunları konuşmak istediğine emin misin? Bana zararlı çıkacaksın gibi geliyor," dedi Sina yalın, düz bir sesle.

İsmet bakışlarını kaçırarak pencereden dışarıya baktı hemen. O sırada Asiye öne hareketlenerek onlardan uzaktaki koltuğa oturdu yavaşça. Kocasının basiretsizliğini öyle iyi biliyordu ki acımalı mı, kızmalı mı bilemedi. İsmet hiçbir yükün altına girmeden kendi dünyasında yaşamak isteyen bir adamdı. Hiçbir şeyi sorgulamıyor, yalnızca günlük ihtiyaçlarını karşılayarak yaşamını amaçsızca geçirmeyi tercih ediyordu. Hala aldığı emekli maaşının onlara yettiğini düşünmek istediği öyle açıktı ki hiçbir zaman aksini sormamıştı bile. Sorduğu anda yüzleşeceği gerçekleri duymamak en büyük arzusu gibi görünüyordu. Kızların yardımları olmasa, Hazar'ın tırtıkladığı paralarla birlikte üç kişilik evin dönmesi imkansızdı aslında. Üstelik daha önce İber'in varlığı da düşünülürse bunun imkansızlığını nasıl olur da düşünemezdi Asiye hiçbir zaman anlam verememişti.

Tüm bunların içinde onu rahatlatan tek şey İsmet'in ona da karışmamasıydı. Şimdi tıpkı Sina'ya söylediği gibi Asiye'nin de en azından başını sokacak bir çatısı vardı ve kimse arkasından laf söz etmiyordu. Adamın herhangi bir isteği olmadığı için Asiye bu evdeki varlığını iki adama bakıcılık yapmak olarak görüyordu. Hiç yoktan iyidir. Kötü söz işitmiyordu, ona kötü davranılmıyordu ve bu onun için yeterliydi. Geçmişin şiddetinden sonra bu ev, Asiye için huzurevi gibiydi. Üstelik ona her zaman destek olan iki de kız vardı. Kendi çocukları olsa belki bu kadar bile ilgilenmeyeceklerdi onunla. Asiye şu anki durumuna şükretmek için birçok neden bulabilirdi. Yine de çoğu zaman Sina ve Sahra'nın yaşadığı haksızlıklara yüreği sızlamıyor değildi. Hem de çok sızlıyordu ancak onun elinden de bir şey gelmiyordu. Hazar'ın

sık sık ona hatırlattığı gibi o üvey anaydı ve onlardan uzak durması gerekiyordu. Hüzünle dudaklarını birbirine bastırdı. Kızlar bir kez bile böyle sözler sarf etmemişlerdi ona. Hazar'sa kendi annesinin onu el üstünde tutmasına alışmış biri olarak Asiye'ye istediklerini yaptıramamasının acısını, onu tersleyerek çıkarıyordu.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordu Sina nihayet uzun bir sessizliğin ardından. Babası pencereye çevirdiği yüzünü ağır ağır ona döndürdü ve yerinde hafifçe kıpırdandı. Kuruyan dudaklarını ıslatmak ister gibi dili dudaklarının üzerinde gezindi. Söyleyeceklerinin dikkate alınmasını ister gibi omuzlarını hafifçe dikleştirdi ve bir elini oturduğu koltuğun koluna dayadı. Gözlerini Sina'nın gözlerine dikti.

"Hazar ne zamandır çok mutsuz..." diye başladığında Sina sözünü keserek "Hazar? Buraya gelmediğini sanıyordum. Sen nerede gördün?" diye sordu.

İsmet gözlerini kırpıştırıp memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Bizi çok özlemiş. Yalnız yaşamayı sevmediğini söyledi. Yeniden buraya taşındı."

Sina şaşkınlıkla baktı babasına. Çabuk bir bakışı Asiye'ye fırlattığında, kadının başını iki yana sallayarak dudaklarını büzdüğünü ve Sina'ya 'yalan hepsi' der gibi çenesini hafifçe kaldırarak baktığını gördü.

"Eee?" dedi Sina temkinli bir tavırla.

"Eeesi yeniden bizimle yaşıyor ve çok mutsuz. Oğlunu özlüyor çünkü. Eskisi gibi olmak istiyor." "Yani?" diye ısrar etti Sina.

İsmet'in gözleri bir an kızgınlıkla parladı. "Yanisi ne? İber onun oğlu. Oğlunu özlüyor, yanında istiyor. İber'i geri getirmelisiniz."

"Sana böyle mi söyledi?" diye sordu Sina neredeyse gülümseyerek. Yanındaki Karan'ın birdenbire oturduğu yerde kaykılarak arkasına yaslandığını, bacak bacak üstüne atarken bir kolunu da kanepenin sırtlığına attığını fark etti. Karan savaşa hazırlanıyordu ve en sinir bozucu pozunu takınıyordu. Alaycılıkla harmanlanmış küçümseyici tavrı, karşısındaki

herkesi çıldırtmaya yeterliydi.

"Çocuk ağlıyor..." diye üsteledi İsmet. "Baba o! Tabii ki de özlüyor oğlunu."

"Peki, şimdiye kadar neredeymiş Hazar? İber'in nerede olduğunu biliyordu," dedi Sina sakin bir sesle. "İber'i o verdi çünkü. Şimdiye kadar neden arayıp sormamış oğlunu?"

İsmet kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Savunma dolu bir sesle karşılık verdi aceleci bir tavırla.

"Canım, çocuk için iyi olduğunu düşündüğü için izin verdi seninle yaşamasına. Şimdi de özlüyor oğlunu, geri istiyor. En doğal hakkı."

Sinirli olduğu belli bir gülüş Sina'nın dudaklarından çıktı. Başını inanamazmış gibi iki yana salladı. Kısa bir an dışarı çevirdiği bakışlarını yeniden babasına çevirdi. Başını iki yana sallarken babasına bu kez açıkça acıyan gözlerle bakıyordu.

"İber bende değildi. İber'i bana vermedi çünkü onun istediği parayı benim ödemem olanaksızdı baba!" dedi son kelimenin üzerine bastırarak. "İber, neredeyse bir senedir Karan'ın yanında," dedi elini Karan'ın dizinin üzerine koyup işaret edercesine. "Senin oğlun..." diye bastırarak sözlerine es verdi ve bir nefes alarak yeniden devam etti. "...senin oğlun kendi çocuğunu sattı baba... Aldığı paraları batırdı ve şimdi de beş parasız kalmış olarak yeniden yanınıza döndü. Tekrar hazır para kazanmak için de oğlunu geri istediğini söylüyor ve sen de onun dediklerine inanıyorsun öyle mi?"

İsmet inanmadığı belli bir yüzle baktı kızına. "Yalan söyleme! Abin o senin! Abine iftira atma!" dedi kızgın bir sesle.

"Sina!" diye Karan araya girdi gözlerini İsmet'in üzerinden ayırmadan. Kanepenin sırtındaki elini kızın saçlarına yaklaştırıp hafifçe okşadı.

"Bu konuşmanın geri kalanını ben yapıyorum. Sen karışma artık. Birileri sahiden kafasını kuma gömerek yaşamayı seviyor ama birinin onu gerçeklerle tanıştırması gerek anladığım kadarıyla. Şanslı ki ben varım bunun için."

Gözleri İsmet'in üzerindeyken öyle rahat, öyle tasasız ve kendinden emindi ki Sina belki de en doğrusunun bu ola-

cağına karar verdi. Öyle yorgun hissediyordu ki kendini, karşısında anlamak istemeyen bir adam olduğu sürece boşa nefes tüketecekmiş gibi görünüyordu. Karan'sa o an ailesini korumaya odaklanmış, önüne çıkan herkesi de yere serebilecekmiş kadar güçlü hissediyordu kendisini. Ağır ağır konuşmaya başladığında Sina arkasına yaslandı ve gözünü kırpmadan babasını izlemeye başladı.

"İber için geçen sene oğluna ödeme yaptım. Epey yüklü bir ödemeydi. Hatta öyle yüklüydü ki oğlun sen kimsin diye bile sormadı bana. Parayı aldı, çocuğu verdi. Tüm babalık haklarından vazgeçtiğine dair evrakları imzaladı ve resmi olarak İber artık benim oğlum. Senin beceriksiz oğlun, verdiğim parayı kaptırdı ve yeniden beş parasız kaldı. Birkaç aydır kaldığı evin kirasını artık karşılayamayacağı için buraya döndü. Seni özlediğini sanıyorsan bayağı pembe bir hayal dünyan olduğunu söylemeliyim ki biraz akıllıca düşünsen, seni çok özlediğini söyleyen adamın neden kaç aydır buraya gelmediğini anlayabilirdin. Aldığı paradan sana da tek kuruş vermedi. Bunu da ayrıca sorgulaman gerek. Geçenlerde İber'in okuluna gidip, çocuğu ikna etmeye çalışmış. İber artık onu baba olarak kabul etmiyor çünkü bunu hak etmediğini o küçük çocuk bile görebiliyor. Hazar bana eğer ona yeniden para vermezsem çocuğu rahat bırakmayacağını söyledi..."

İsmet duyduklarının şaşkınlığını her an değişen ve renkten renge giren yüz ifadesiyle belli ediyordu. Nutku tutulmuş gibi dinliyordu Karan'ı. Karan'sa alaycı bir gülümsemeyle sarf ettiği sözleri iyice hazmetmesini ister gibi bekledi bir süre. Birkaç dakika sonra yerinde toparlanarak bacağını indirdi ve iki ayağı yere sağlamca basarken dirseklerini dizlerine dayadı. Öne doğru çıkarak, korkutucu ışıltılar saçan kara gözlerini ölümcül bir ifadeyle İsmet'e dikti.

"İber'in babası benim! Bunu ben de söylüyorum, kanun da! O, İber üzerindeki tüm hakları kaybetti. Ona İber'i rahatsız etmemesini, ederse karşısında beni bulacağını söyledim... Uyardım! Ama belli ki hala çabalamaya devam ediyor ve şimdi seni aracı yapıyor. Senin Sina'ya istediğini yaptırabile-

ceğini sanıyor ama senin, Sina'dan önce beni geçmen gerek. Sina'nın babasısın... Belki gaflete düşer, sana istediğini verir ama beni ne yapacaksın? Sence ben gaflete düşecek birine benziyor muyum? Anlamadıysan tekrar, kısaca özetleyeyim sana... İber benim oğlum! Öyle de kalmaya devam edecek! Sen oğluna ondan uzak durmasını söyleyeceksin yoksa başını ciddi derde sokarım onun. Bundan sonra ne İber'e ne de kızlara yaklaşmayacak. Musluk kurudu! Ben kuruttum onun musluğunu. Para istiyorsa gidip çalışacak. Artık kızların sırtından geçinmek yok!"

"Sen karışamazsın buna!" dedi İsmet ters bir sesle. "Onlar kardeş. Tabii ki birbirlerine yardım edecekler. Hazar, abileri onların. Hepsi aynı kandan. Sen karışamazsın onların ilişkisine."

Karan ağzını açıp cevap vereceği esnada, Sina dayanamayarak elini yine Karan'ın bacağının üzerine koyup susturdu. Bakışları donuk bir şekilde babasına bakıyordu.

"Biz neden onun abiliğini göremedik baba? Abi olarak onun bize sahip çıkması gerekmez miydi? Ben artık Hazar'a para vermeyeceğim. Sahra da vermeyecek. Senin ne yapacağına ben karışamam. Canın nasıl istiyorsa öyle yap ama Hazar'ın İber'i huzursuz etmesine izin vermeyeceğim. Senin de buna alet olmana izin vermeyeceğim!"

"Biz aileyiz kızım. Bunlar ne biçim laflar böyle!"

"Ne ailesi ya?" diye birden sesini yükseltti Sina sinirle. Gözleri çakmak çakmak bakarken, hayatında ilk defa babasına sesini yükselterek devam etti. "Ne ailesi baba? Biz hiçbir zaman aile falan olmadık. Annem canımıza okurken sen suskundun. Ne sıkıntımız oldu, neler yaşadık kimsenin umurunda değildi. Annem için varsa yoksa Hazar... Senin için varsa yoksa o sıkıcı kitaplardı. Ev nasıl geçiniyor, kim aç, kim açıkta umurunda olmadı. Aldığın maaşı annemin eline saymakla her şeyden kurtulduğunu sanıyordun ama gerçek senin sandığın gibi değil. Hazar'ı rahata alıştıran anneme bir kez bile karşı çıkmadın. Tek oğlunuz vardı, el üstünde tuttunuz ve onu da tembelliğe alıştırdınız. Bize yokmuşuz gibi

davrandınız. Sanki sizin emir kulunuzduk biz. Hazar'ın tek kuruşu girmedi şu eve. Sahra kendi kendine evlendi, tek bir yardımınız olmadı. Ne ailesi ya? Kan bağı aile yapmıyor bizi! Yapmadı! Çünkü siz bizim kanımızı kurttunuz! Anladın mı baba? Kanımızı kurttunuz bizim." Karan, kızı sakinleştirmek ister gibi uzanarak elini tuttu. Sina'nın daha sonradan pişman olacağı şeyleri söylemesini istemiyordu. Sina elinde hissettiği temasla derin bir soluk alıp, sakinleşmek istercesine birkaç saniye gözlerini yumarak bekledi. İsmet, dili tutulmuş gibi şok olmuş gözlerle kızına bakıyordu ve Asiye ise şu an şok olan adamın, birkaç saat sonra umursamadan hayatına kaldığı yerden devam edeceğine emindi. Sina yeniden konuşmaya başladığında sesi bu kez daha sakin ama kararlıydı.

"İber Karan'ın oğlu ve kimse onu bir yere getirip bırakmıyor. Para karşılığı oğlunu ver, sonra özledim geri alıyorum, yok artık! Ben sana acı gerçeği söyleyeyim mi?" diye sordu gözlerini kısarak.

"İber'i ben buraya getirip bıraksam ve iki ay sonra istediği parayı Hazar'a versem yine çocuğu verecek. O çocuk bir oyuncak değil. Mal, hiç değil! O çocuğun şu an sağlıklı bir düzeni var ve aynen öyle devam edecek. Ben seni de anladım, Hazar'ı da anladım artık. Maalesef sizden bize baba, abi olmayacak. Kimse kendini kandırmasın artık."

Aniden ayağa kalktı ve Karan'a, "Hadi gidelim artık. Burada kalmanın bir manası yok," dedi. Karan bir an sorarcasına ona bakınca, başını sertçe sallayıp genç adamın önünden geçerek bir adım attı. Asiye de hızla ayağa kalmış, suçluluk ve endişeyle Sina'ya bakıyordu. Sina bir an kadınla göz göze geldi. Başını tekrar babasına çevirdi. Acı dolu bir tonla konuştu.

"Aileyiz diyorsun ya... Bu evde Asiye abla gibi kimse bize sevgi göstermedi. Diyorsun ya siz aynı kandansınız diye... Bizi gerçek aile yapan şey kan bağı değildir. Birbirimizin hayatına gösterdiğimiz sevgi ve saygıdır. Bu evde benim ailem diyebileceğim tek kişi Asiye abla. Ne garip değil mi? Üstelik kan bağımız bile yok! Tıpkı Karan'ın İber'e yaptığı babalığın binde birini bile yapmamış olan Hazar'ın kan bağı nedeniyle

baba olamayacağı gibi. Parasını aldı, hakkını kaybetti... Hiçbir gerçek baba, evladını para karşılığı bir başkasına vermez. Sen bana İber'i getir diyeceğine, oğluna İber neden gitti diye sor ve mümkünse, seni iyi hissettirecek cevapları kabul etmek yerine, gerçek cevapları almaya çalış."

Sina hızla oturma odasından çıkarken Karan'ın arkasından geleceğini biliyordu. Tıpkı bir daha o eve asla ayak basmayacağını bildiği gibi. Geçmişin yüklerini o gün, o evde bırakmaya karar vermişti. Değiştiremeyeceği şeyler için savaşmasının anlamı yoktu. Kabullenmek ve ona zarar veren şeylerden uzak durmak en doğrusu olacaktı ve kendi çocuklarının huzuru için bu ilişkilerin artık sonlanması gerektiğine karar vermişti. O eve gidip gelemezdi. Hazar onları, dolayısıyla İber'i rahat bırakmayacaktı. Kangren olan uzvu kesip atmak, tüm bedeni zehre teslim edip yok etmeye mahkûm etmekten daha iyiydi ve Sina bunun en doğru karar olduğuna yürekten inanıyordu. Babası değişmeyecekti... Hazar değişmeyecekti... Ama kendisi değişmek zorundaydı. Onun sağlıklı bir şekilde yetiştireceği iki çocuğu vardı ve aile olmaktan haberi bile olmayan örneklerle çevrelenmelerini istemiyordu. Çocuklarını korumak için bu ilişkilere bir son verilmesi gerekiyordu, o da gözünü bile kırmadan bunu yapacaktı. Şimdiye kadar bu aile için elinden geleni yapmıştı ve artık taşın altına onlar ellerini sokmak zorundalardı.

Kapının önünde ayakkabılarını giyinip, başını Asiye'ye kaldırdı. Kadın dolu gözlerle ona bakıyordu. Hiç tereddüt etmeden uzandı ve kollarını Asiye'nin boynuna doladı.

"Asiye abla çok üzgünüm ama artık bu eve gelmem mümkün değil. Çocuklar için bunu yapmak zorundayım." "Biliyorum kızım. En doğrusu da bu olur. Hazar rahat bırakmaz sizi gelip gittikçe. İber'in de kafasını karıştırır önünde sonunda. En doğrusu bu."

Sina geri çekilip, gözlerini Asiye'nin üzgün gözlerine kilitledi.

"Seni asla bırakmam. Bizde hakkın çok. Sık sık görüşeceğiz. Bu evde olmayacak belki ama görüşeceğiz. Ne zaman ih-

tiyacın olursa beni arayacağına söz ver! Eğer aramazsan beni çok kırarsın. Senin kredin bende sonsuz... Sen ne zaman arasan ben koşar sana gelirim."

Asiye gözünden düşen bir damla yaşı, buruk bir gülümseme eşliğinde hızla elinin tersiyle sildi ve başını salladı.

"Merak etme. Sizden başka arayacak kimsem yok zaten. Sıkışırsam ararım ama beni merak etme sakın. Biliyorsun ihtiyaçları karşılandığı sürece ikisinin de sesi çıkmıyor bana. Ben sık sık gelirim size. Çocukları özlerim zaten."

Sina aynı buruk gülümsemeyle başını salladı. Kadının arkasına doğru çabuk bir bakış attı. Karan hala çıkmamıştı. Son sözleri sarf edip, ayar vermeden çıkmayacağı belliydi. Sina utangaç bir yüzle fısıldadı.

"Zaten hafta sonu bizdesin... Biliyorsun..." dedi hatırlatır gibi.

Asiye bu kez mutlu bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sevgi'yle hallediyoruz her şeyi. Birlikte geleceğiz. Aklın kalmasın."

Sina tekrar öne uzandı ve kadını kucakladı.

"Seni çok seviyorum Asiye abla. Allah razı olsun senden."

"Asıl sizden razı olsun güzelim. Sahra da sen de beni bir gün incitmediniz. Ben hep yanınızdayım. Sakın unutmayın."

Sina başını sallayarak geri çekildi tekrar. Başını kaldırdığında Karan'la göz göze geldi. Asiye kenara çekilip Karan'a yol verdi. Karan bir elinde Sarya'nın koltuğunu tutarken ayakkabılarını ayağına geçirirdi ve kadına baktı gülümseyerek.

"Asiye abla ne zaman, neye ihtiyacın olursa mutlaka beni arıyorsun. Kimsenin seni üzmesine de izin verme sakın. Biz her zaman senin yanındayız unutma!"

Asiye'nin gözleri yeniden hızla doldu. Yüzünü aşağı eğip başını onaylar gibi sallarken alçak sesle karşılık verdi.

"Allah razı olsun oğlum. Sağ olun. Sen kızlara iyi bak, çocuklara sahip çık, benim bir şeye ihtiyacım yok çok şükür."

"Aklın kalmasın abla. Hepsi de gözümün nuru benim. Kimse onları üzemeyecek artık."

İkisi de Asiye'yle vedalaşarak ayrıldılar evden. Sina ara-

baya binmeden evvel son kez başını çevirip büyüdüğü eve baktı. Mahalleyi her zaman sevmişti ama bu evde hiçbir zaman huzur bulamamıştı. Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir nefes alıp, eve doğru son kez bir bakış attı ve içinden en ufak bir sızı geçmeden arabanın kapısını açıp içine yerleşti. Karan çoktan Sarya'yı da yerleştirmiş, direksiyonun başına oturmuştu. Sina'nın son kez sakince vedalaştığını anlamış gibi sesini çıkarmadan beklemişti.

"Eve gidip mantı açalım. Benim canım mantı çekti," dedi Karan çocuksu bir sesle.

Her zaman yaptığını yapıyor, geride kalanı bir an evvel kafalarından atmak için hayatlarının normal akışına çabucak dönüş sağlıyordu.

"Hülya'yla Taylan da yardım ederler. İyi fikir bence de," dedi Sina sıcak bir sesle.

Karan arabayı çalıştırdığında, arabayı hareket ettirmeden ikisi de birbirlerine yüzlerini döndüler. Karan aşkla bakarak gülümsedi. Sina aniden ona uzanarak kollarını genç adamın boynuna sardı ve yanağına gürültülü bir öpücük bıraktı. Başını hafifçe geri çekti.

"Seni çok seviyorum..." dedi pırıl pırıl gözlerle. "Seninle tanıştığım o güne de her gün şükrediyorum."

"Benim kadar edemezsin!" dedi Karan gülümseyerek. O da kızın yanağına aynı şekilde gürültülü bir öpücük kondurdu. "Hayatımın en güzel günü o gündü!"

Sina geri çekilerek emniyet kemerine uzandı ve kısa alaycı bir kahkaha attı.

"Doyumsuz azgın!"

"Doymamıştım!" Karan'ın isyan dolu ses tonu, şikayetçi bir çocuk gibi ardına kadar açtığı gözleri, Sina'nın yeniden kahkaha atmasına neden oldu.

"Allah gözünü doyursun!"

"Hala doymadım!"

"En sevdiğim yönün!"

"Ben senin her şeyini seviyorum!"

"Ben de senin!"

"Ama ben daha çok seviyorum!"

"Hiç de bile. Ben daha çok seviyorum!"

"Ben daha çok!"

"Ben daha çok!"

Yol boyu çocuklar gibi birbirleriyle şakalaşarak yol aldılar. Karan sağ elini uzatıp Sina'nın elini avucuna almış, yol boyu üzerine öpücükler kondurmuştu.

"Güzel sevgilim benim... Güzel kadınım..."

* * *

2 Kasım Cuma gecesi, Karan ve Sina odalarına çekildiklerinde Karan için her şey normal görünüyordu. Akşam işten çıkıp Sina'yı almış, eve gelmişlerdi. Onların eve varışlarının ardından, çalışmadan dönen İber'i getiren Nazif; Fatma'yı alıp çıkmıştı. Her zamanki gibi birlikte akşam yemeğini hazırlayıp yemeklerini yemişler, yemek boyunca da gün içinde yaptıklarını birbirlerine anlatmışlardı. İber okulda olanları ya da çalışmada yaşadıklarını Karan'la konuşmayı seviyordu ve onun söylediği her şeyi de dikkatle dinliyordu. Sina bazen onların sohbetlerinin arasına giriyor, bazen de Sarya'yla ilgilenerek yalnızca dinliyordu.

Yemek sonrası İber'in derslerinde takıldığı birkaç konunun üzerinden geçmişlerdi. İber dersleri konusunda her zaman Sina'dan yardım alırdı ve her defasında aynı şeyi düşünürdü. Nasıl olur da her şeyi bilen biri üniversiteye gitmemişti? Bir kez bunu sorduğunda Sina omuz silkerek cevap vermişti.

"Diplomanın çok bir önemi yok İber'ciğim. Önemli olan bilgi edinmen. Senin bilgini bir kâğıt parçası ölçemez. Sen elinden geldiğince çok öğrenmeye ve kendi kendini eğitmeye çalış. Ne yaparsan yap, yaptığını en iyi şekilde yap, yine başarılı olursun. Diploma gerektiren mesleklerden birini istiyorsan elbette okumak zorundasın ama benim işim için illa diploma sahibi olmam gerekmiyor. Hem biliyorsun, alaylı yetişen birçok insan var. Ben okumanı elbette istiyorum ama seni mutlu edecekse diploma için yarışa girmeden, yapmak

istediğin başka şeyler varsa onu da yapabilirsin. Sadece ne yapmak istediğinden emin ol ve en iyisini yapmaya çalış."

İber henüz ne olmak istediğine karar vermemişti. Basketbolda başarılı olmak şu an en çok istediği şeydi ama bununla birlikte kesinlikle onu mutlu edecek iyi bir meslek seçmesi gerektiğini de biliyordu. Sina'nın yaklaşımı onu rahatlatıyordu. Üzerinde herhangi bir baskı yoktu ve dersleri de istekle dinliyordu.

Saat 10'dan sonra çocuklar yatmış, ikisi bir saate yakın birer kadeh şarap eşliğinde sohbete devam etmişlerdi. Nihayet 11'i geçe onlar da odalarına çekilmişlerdi.

"Sarya'yı bu gece ben doyururum sen kalkma sakın."

Karan'ın üzerindekileri çıkarırken sarf ettiği sözlere Sina gülümseyerek baktı ve banyoya doğru ilerlerken, "Hayır, ben bakarım. Sen dinleniyorsun bu gece," diye karşılık verdi. Sesindeki neşe öyle belirgindi ki Karan gülümsemeden edemedi.

Sina'nın içi içine sığmıyordu. Beklediği güne nihayet gelmişlerdi ama bunu bilen yalnızca kendisiydi. En azından o odada olan iki kişi arasında kendisiydi. Karan dışında herkesin bilgisi vardı aslında. Karan hiçbir şeyden habersiz, her zamanki hazırlıklarına devam ediyordu. Kolundaki saati çıkarıp komodinin üstüne bırakmıştı. Kendisinin ve Sina'nın telefonlarını da yan yana aynı yere bıraktı. Sina, üzerinde yalnızca Karan'ın tişörtüyle banyoda dişlerini fırçalarken kapı açıktı ve yan gözle Karan'ı izliyordu. Bazen kendisine hâkim olamayarak gülümsüyordu ve ağzındaki diş macunu köpükler halinde dudaklarının arasından akacak gibi görünüyordu. Dişlerini fırçalamayı bitirip ağzını suyla temizlerken yine sırıtmamak için zor tuttu kendisini. Karan üzerindekileri çıkarıp çırılçıplak yanından geçerek duşa ilerledi. Cam kapıyı açarak uzandı ve suyu açtı. Birkaç saniye suyun akmasını beklerken başını geriye çevirip, "Geliyor musun?" diye sordu Sina'ya.

Sina hiç tereddüt etmeden üzerindeki tişörtün eteklerini kavradı ve çıkarmak için yukarı toplarken gülümseyerek

"Asla kaçırmam," diye karşılık verdi.

Karan'la birlikte duş yapmayı seviyordu. İkisi de birbirlerini yıkarken kimi zaman yalnızca sohbet etmeye devam ediyorlar, kimi zaman da sohbetler sevişmeyle noktalanıyordu. Sina bu kez sevişmeyi yatağa saklamayı düşünüyordu. Duşun altına girdiğinde, Karan alışkın tavırlarla onun şampuanına uzanıp kıza yakıcı gözlerle bakarak, işaret parmağını boşlukta çevirip etrafında dönmesi için işaret etti. Sina onun işaretine uydu ve arkasını dönerek suyun altına girdi. Uzun saçları ıslanırken gözlerini kapamıştı ve başından aşağı akan ılık suyun bedeninde yarattığı rahatlamanın tadını çıkarmaya başladı. Başının üzerinde Karan'ın parmaklarını hissettiğinde memnuniyetle gülümsedi. Her zamanki gibi saçlarını yıkayacaktı. Öyle şefkatle şampuanlıyordu ki saçlarını, bazen Sina bunun hiç bitmemesini arzuluyordu. Özlediği, umut ettiği tüm şefkati Karan'da buluyordu. Karan ona özlem duyduğu ve daha önce tatmadığı her türlü duyguyu yaşatıyordu.

Yine havadan sudan konuşarak birbirlerini yıkadılar. Bazen kısa öpücüklerle birbirlerine dokundular. Nihayet duşları bittiğinde, Karan önce Sina'nın bornozunu giyindirdi ve saçlarını başka bir havluyla sardı. Hemen sonra kendi üzerine bornozunu geçirerek başka bir havluyla da kendi saçlarını kurulamaya başladı. Yatak odasına döndüklerinde Sina yatağın diğer tarafındaki kanepenin üzerine sabahlığını bıraktı. Gece Sarya için uyandığında üzerine giyinmenin pratik olması için sabahlığı elinin altında bulundurmak alışkanlık halindeydi. Karan elindeki saç fırçasını yanındaki komodinin üzerine bıraktı ve işaret parmağını kıvırarak Sina'ya gel işareti yaptı. Sina yatağın üzerine tırmanıp dizlerinin üzerinde hareket ederek ona yaklaştı ve Karan yatağın üzerine oturduğunda, sırtını dönerek genç adamın bacaklarının arasına yerleşti. Karan yumuşak hareketlerle havluyu saçından çözdü ve havluyla saçlarının iyice nemini almasını sağladı. Saç fırçasına uzanıp saçlarını taramaya başladığında alçak bir sesle mırıldandı.

"Saçların çok güzel... Onları taramayı çok seviyorum."

"Ben de saçlarımı senin taraman seviyorum. Hiç acıtmıyorsun," dedi Sina gülümseyerek.

"Acıtmam... Kıyamam ki..." diye mırıldanarak karşılık verdi Karan.

Sina gözlerini yumarak gülümsedi tekrar. Karan'ın bu derece şefkatli biri olabileceğini muhtemelen dışarıdan bakan birileri tahmin edemezdi. Karan her zaman umursamaz, ters ve kaba görünümlü biriydi. Sözünü kimseden esirgemediği için kabalık derecesindeki çıkışlarını bilenler, onun o anki halini görseler gözlerine inanamazlardı.

"Sarya'nın doktoruyla konuştum bugün. Dördüncü ay sonu aşıları için haftaya doktora gitmemiz gerekiyor. Çarşamba gününe randevu aldım."

Sina alçak sesle konuşurken, Karan kız onu göremese de başını sallayarak ağzının içinde onaylayan bir ses çıkardı.

"Sonrakiler ne zaman?"

"Altıncı ayda olacak bir sonraki."

"Canı yanacak yine."

Karan'ın sesindeki memnuniyetsiz tını Sina da aynı hisleri duyduğu için anlaşılır gelmişti. O da memnun değildi bu durumdan ancak dayanmak zorundalardı.

"Biliyorum. İçim sızlıyor ama onun iyiliği için katlanmak zorundayız."

"Hiç hoşuma gitmeyen tek gerçek bu maalesef."

Karan, hem İber'e hem de Sarya'ya karşı çok korumacıydı ve onların canını yakan her şeye karşı öfke duyuyordu. Aynı hisleri Sina için fazlasıyla hissediyordu ve onun kanatları altında hiçbirinin acı çekmesine izin vermek istemiyordu. Bazen elinde olmayan şeylere katlanmak zorunda kalmasıysa en zoruydu.

"Saat kaç?" diye sordu Sina başını hafifçe geriye çevirmeye çalışarak.

Karan bir an anlamsız bakışlarla kıza sorarcasına baktı ama yine de başını geriye çevirerek komodinin üzerindeki saatine hızlıca göz attı.

"On ikiye on var."

"Hmm," dedi Sina yalnızca.

Kalbi anlamsızca küt küt atmaya başlamıştı. Karan kızın çıkardığı sese herhangi bir tepki vermedi. Nihayet saçlarını taramayı bitirince, fırçayı yine komodinin üzerine bıraktı ve yataktan inerek elindeki havluyu banyoya bırakmak için hareketlendi. Aynı şekilde üzerindeki bornozu da çıkarak banyoda bıraktı ve rahat adımlarla yeniden yatağa yaklaştı. Sina dizlerinin üzerinde yatakta doğruldu ve Karan'ın üzerindeki bornozu almasına izin verdi. Karan banyoya doğru bir tur daha atarak geri geldi. Sina yatağın içinde hareketlenerek çarşafı kaldırdı ve altına girdi. Karan da aynısını yaptığında vakit kaybetmeden adama sokularak tenlerinin birbirine değmesini sağladı. Kendi serin teni Karan'ın sıcak teniyle buluştuğunda içini yeniden derin bir güven kapladı. Karan hemen kolunu kaldırmış, kızı kollarının arasına almıştı. Yan tarafına uzanarak ışıkları kapadı ve oda karanlığa gömüldüğünde kollarının arasındaki kızı sıkıca kavrayarak dudaklarını saçlarına bastırdı. İkisi de sessizce bir süre birbirlerinin nefeslerini dinlediler. Sina'nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki karanlığın sarmaladığı sessizlikte neredeyse kulaklarının içinde gümbürdeyen bir sese neden oluyordu.

"Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" diye fısıltıya benzer bir sesle sordu Karan. Ses tonu, kaşlarını çattığını işaret ediyordu. Sina bu soruyla daha da heyecanlandı ve istemsizce "Heyecandan," diye karşılık verdi tıpkı Karan gibi fısıldayarak.

"Neden heyecanlısın?"

"Saat kaç?"

"Neden sürekli saati soruyorsun?"

"Gece yarısını geçip geçmediğini merak ediyorum."

"Geçince ne olacak?"

"Hiç."

Karan derin bir nefes aldı ancak yine de Sina'nın isteğini yerine getirdi. Hafifçe tek kolunu kaldırdı ve komodinin üzerindeki telefonuna uzanarak ekranına dokundu. Oda bir an için de olsa telefonun ekranındaki ışıkla hafifçe aydınlandı.

"On ikiyi iki geçiyor."

Sina'nın dudakları kıvrıldı. Karan yeniden kollarını ona sardı ve bir süreden beri fısıldayarak konuşmalarını devam ettirerek aynı ses tonuyla, "Yapacağın bir şey mi var?" diye sordu tekdüze bir tonla.

Sina bir süre cevap vermedi. Heyecanını bastırarak güç toplamaya çalışırcasına zorlukla yutkundu. Ağır nefesler alarak kendisini kontrol etmeye çalıştı. Neden sonra sanki çok sıradan bir şeyden bahseden bir ses tonuyla sordu.

"Evlenelim mi?"

Sina sorusunun ardından bedeninin neredeyse yarısını üzerinde taşıyan Karan'ın bedeninin kaskatı kesildiğini fark etti. Sanki duyduğuna inanamıyormuş gibi kıpırdamadan, kasılmış bir halde uzun denecek bir süre ses çıkmadı adamdan.

"Ne zaman?" diye sordu Karan. Sesi öyle alçaktı ki sanki duyduğunun doğru olmadığına inanıyor gibiydi. Temkinli bir tonla sormuştu soruyu ve nefesini tuttuğu o kadar belliydi ki Sina bir an kahkaha atacağını sandı. Yüz kaslarına hâkim olamıyordu ve gülümsemeye başlamıştı.

"Yarın," diye karşılık verdi sanki çok doğal bir soruya aynı doğallıkla karşılık veriyormuş gibi. Hızlıca ekledi. "Yani aslında bugün oldu..."

"Tamam."

Cevap hiç bekletmeden gelmişti ve daha cevabın ardından iki saniye geçmeden, Karan'ın hızla yataktan kalkmasıyla Sina ne olduğunu bile anlayamadan diğer tarafa devrildi. Oda aniden aydınlandı ve şaşkınlıkla yatağın içinde doğrulmaya çalışırken Karan'ın çoktan odayı yarıladığını gördü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu hayretle.

"Salim'e birkaç talimat verip hemen döneceğim," dedi Karan heyecanlı bir tonla. Odadan çıplak bir halde çıkmak üzere olduğunu bile unutmuştu. Sesi heyecanla titriyordu ve hareketleri o kadar aceleciydi ki Sina onu şimdi durduramazsa bir daha durduramayacağını hissetti.

"Karan!" diye sesini yükseltti. "O halde bu odadan çıka-

mazsın!"

Karan'ın eli kapı kulpuna uzandığında duyduğu sözlerle aniden durarak başını eğdi ve çıplak bedenine baktı. Tam hızla giyinme odasına yönelecekken Sina yeniden atıldı.

"Bu saatte Salim'i aramıyorsun!" dedi otoriter bir sesle.

"Uyuyordur, rahat bırak çocuğu!"

"Ama yetiştirmesi gerekenler olacak!" dedi Karan telaşlı bir sesle. "Bak yarına başladık bile. Hem o uyumuyordur hala. Hiç uyumuyor ki zaten. Bazen insan olduğundan şüphe ediyorum."

"Ben de çoğu zaman senin insan olduğundan şüphe ediyorum!"

Karan kırgın gözlerle baktı Sina'ya. "Yarın dedin... Yarın... Aslında bugün oldu bile... Her şeyi yetiştirmem lazım. Vazgeçersen bu şansı tepmek istemiyorum."

"Vazgeçmeyeceğim," dedi Sina gülümseyerek. Sesinde sevgi dolu bir yumuşaklık vardı. Eliyle yatağın üzerine pat pat vurarak "Yatağa geri gel... Vazgeçmeyeceğim," dedi aynı tonla.

Karan huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Kafasının içinde hesaplar yaptığı bakışlarından o kadar belirgindi ki Sina yeniden yatağa vurdu gelmesini işaret ederek.

"Yarın olmazsa öbür güne hallederim ben her şeyi."

Karan konuşurken ağır adımlarla yatağa yaklaşıyordu ancak şimdiden her şeyi sıraya dizdiği belliydi. Bakışları o kadar berraktı ki Sina ışıltısından gözlerinin kamaştığını hissediyordu.

"Yarın diye söz verdim. Söz! Yani bugün oldu artık," dedi Sina sırıtarak. Karan yatağa oturduğunda hareketlenerek uzandı ve kollarını genç adamın boynuna sardı. Dudaklarını Karan'ın boynuna bastırıp derin bir nefes çekti. Kucağına tırmanarak kulağına eğildi ve alçak bir sesle fısıldadı.

"Bu sefer her şey benim kontrolüm altında. Evleniyoruz. Bugün..."

"Yemin et!"

Karan'ın çocuksu bir heyecanla boğuklaşmış sesi, emin olmak istercesine üstelemesi Sina'nın kahkaha atmasına neden oldu.

"Her şeyin üzerine..."

Karan nihayet rahatlamış halde sevinçli bir kahkaha attı. Kollarını sıkıca Sina'nın beline sardı ve ince bedeni kendi bedenine bastırdı.

"Sina Turanlı olacaksın!"

"Tıpkı senin dediğin gibi."

Sina gülümseyerek baktı Karan'a. Avuçlarını Karan'ın yanaklarına bastırmıştı ve adamın gözlerinde gördükleri kalp atışlarını tekrar yükseltmişti. Ellerini yumuşak dokunuşlarla yüzünde dolaştırıp, genç adamın başının üzerine çıkardı ve parmaklarını kalın telli saçlarına geçirerek geriye doğru yatırdı severcesine.

"Benim gelinim olacaksın..." diye mırıldandı Karan mest olmuş bir yüzle ancak daha sözleri bitmeden kaşları çatıldı. Başını iki yana salladı kabullenmez bir tavırla. "Olmaz! Gelinlik giyeceksin. Gelinlik almamız lazım. İzinler alınacak... Yarına yetiştirmek imkânsız... Ben pazartesiye kadar bekleyemem!"

Karan'ın asılan suratı, o anki yaşadığı panik Sina'yı yeniden gülümsetti. Dudaklarını sertçe Karan'ın dudaklarına bastırdı.

"Sina Turanlı olacağım ben. Karan Turanlı'nın karısı. Az biraz kocamdan feyz almış olayım değil mi?" dedi alaycı bir sesle. Ardından göz kırparak Karan'ın kalbini heyecandan patlatacak sözleri sarf etti. "Her şeyi hallettim. Yarın 4'te evleniyoruz!"

"Sen müthiş bir kadınsın!" dedi Karan hayret dolu gözlerle Sina'ya bakarak. İnanmayan bakışlarını kırpmadan Sina'nın yüzünü inceliyordu. Sanki gördüklerinden, duyduklarından emin olmak ister gibiydi. Nihayet Sina'nın bakışlarındaki güveni görünce yeniden başını arkaya savuran gürültülü bir kahkaha attı.

"İşte bu be!" dedi neredeyse bağırarak. "Tam da Sina Tu-

ranlı'ya yakışan hareket! Karan Turanlı'nın karısı yalnızca sen olabilirdin zaten!"

* * *

"Çok sade ve güzel olmuş," dedi Asiye Sina'nın üzerindeki gelinliğe beğeni dolu gözlerle bakarken.

"Ben arkadaşımı biliyorum Asiye abla. Gelemez o sıkıntıya. Rahat hareket etmek ister. O yüzden özellikle böyle bir şey çizdim."

Hülya haftalar önce çizmişti tasarımı ve daha önce kendi gelinliğini diktirdikleri moda evinde dikilmişti Sina'nın gelinliği.

"Bugün benim günüm. Rahat hareket etmek istiyorum. Kalıp gibi duramam tüm gün," dedi Sina mutlu bir yüzle. "O yüzden gelinliğimi çok sevdim."

Sabahın erken saatinden beri telaş içerisindeydi herkes. Yalnızca Sina telaşlı değildi. Sabah normal rutinindeymiş gibi kahvaltıyı hazırlamıştı ve herkes gelmeden önce hep birlikte kahvaltılarını yapmışlardı. Sabah, Sina İber'e haberi vermişti. Çocuğun zaten bilgisi vardı ve beklenen günün o gün olduğunu zaten biliyordu. Mutlulukla gülümseyip ikisine de sarılarak tebrik etmişti ve sorasındaysa Sina'nın talimatlarını dinlerken yalnızca kafa sallamıştı.

"Takımın odanda. Salim getirdi sabah. Önce yapılacakları yapalım, öğleden sonra duşunu alıp giyiniyorsun. Nikah 4'te olacak ama hepinizin 3'te hazır olmasını istiyorum."

Yan gözle Karan'a da bakarak onay beklemişti. Karan sadece sırıtarak başını sallamıştı. Kucağındaki Sarya'nın biberonunu ağzına dayamıştı ve bazen heyecanla kıpırdandığından Sarya'nın ağzından çıkan biberon nedeniyle isyan dolu sesler çıkıyordu. Karan telaşla yeniden biberonu düzeltti ve parlayan gözlerini Sina'ya kaldırdı tekrar.

"Sen ne yapmam gerektiğini söyle, emrine amadeyim bugün."

"Şeytan!" dedi Sina alayla gülümseyerek. "Birden, çok iş birliği içerisinde gördüm seni?"

"Kesinlikle benden yana sorun çıkmayacak!" dedi Karan hızla başını sallayarak. Elini kaldırmak ve söylediklerini bir jestle desteklemek istiyordu ancak tuttuğu biberon buna engel oldu.

Sina yumuşak bir gülümsemeyle bakarak başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, yapacaklarınızı söylüyorum. Birazdan Steven'ın otelden göndereceği 3 garson gelecek. Beraberinde kullanılacak malzemeler de gelecek. Bardaklar, kadehler, tabaklar vs. Salim şirketten birkaç çalışan getirecekti. Beraberlerinde birkaç masa da getirecekler ve salonun bir köşesine banket hazırlanacak. Yiyecekler ve içecekleri Nazif getiriyor. Salim hepsini yönlendirecek. Ne yapacağını biliyor zaten. Siz o tarafa hiç karışmıyorsunuz. Ben 12 gibi karşı daireye geçeceğim hazırlanmak için..."

Karan huşu içinde, masal dinler gibi kızın sözlerini dinlerken sürekli gülümseyerek başını sallıyordu. Her şeye o kadar hâkim görünüyordu ki Sina, tüm bu hazırlıkları o yapsa ancak bu kadar iyi olabilirdi. Sina sözlerine devam ederken, Karan aşkla parlayan gözlerle bakıyordu ona. Bir an kızın yüzüne bir pembelik yayıldı ve Karan'ın bakışlarının altında utanmış gibi bakışlarını kaçırarak başını salladı gülümseyerek.

"Fatma teyze Sarya'yla ilgilenecek. Zaten Sevgi teyzeyle Asiye abla da burada olacak. Onlar da ilgilenirler. Sarya'nın kıyafetlerini karşı daireye götüreceğim, orada hazırlayacağız onu da. Senin kıyafetlerini giyinme odasında hazırladım, her şeyin orada ama öncesinde hafiften tıraş olursan iyi olur..." Birden telaşla ekledi. "Ama tamamen kesme sakallarını. Kirli sakal güzel. Sadece toparla yeter..."

"Tamam. Sen nasıl istersen," dedi Karan uslu bir çocuk gibi başını sallayarak.

Sina yeniden gülümsedi. Karan o an öyle sevimli görünüyordu ki gün sonundaki yüzünü gerçekten çok merak ediyordu.

"Kızların hepsi karşı dairede olacaklar. Bu arada Salim bu tarafın hazırlığını halledecek. Salon biraz değişikliğe uğ-

rayacak ama hem oturma düzeni hem de nikah masası için gerekli bu. Zaten nikah bitince masa kaldırılacak ve dans için gerekli alan açılmış olacak. Sıcak ve samimi bir ortam istiyorum. Nikahımızın evimizde olmasını da bu yüzden istedim. Yalnızca sevdiklerimiz ve biz olacağız, sonra da gönlümüze göre biz bize eğleneceğiz. Müzik düzenini Özge kuruyor, müzik listesini birlikte yaptık, o yüzden her şey tam da istediğim gibi olacak."

"Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun zaten."

Karan telaşla araya girerek onaylayınca İber kısa bir kahkaha attı.

"Babam sen vazgeçme diye şurada davul zurna çaldırsan ona da he diyecek anne."

Sina kıkırdayınca Karan gücenmiş gözlerle baktı İber'e.

"Öyle olsun oğlum... Senin beni desteklemen gerekirken sen alay et..."

İber yeniden kahkaha attı. "Bugün çok alıngan babam..." Meraklı bakışlarla bakarak başını hafifçe Karan'a eğdi. "Baba, gerçekten annem burada davul zurna çaldırtsa ona da tamam der miydin?" diye sordu gözlerini kısarak. Gerçekten bunu merak ettiği yüzünün ifadesinden belliydi.

"Yok artık!" diye Sina araya girdi tasvip etmez bir sesle. "Oğlum rezidansın tepesinde davul zurnanın ne işi var? Görgüsüzlüğün alemi yok!"

"Sen istiyorsan olur!" diye Karan kestirip atar gibi karşılık verdi. Sina bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve uyaran bakışlarını İber'e çevirdi. "Kışkırtma oğlum... Kışkırtma! Zaten gaz almaya müsait, sokma aklına öyle şeyler."

"Sen istiyor musun bana onu söyle! Bulurum ben bir davul zurnacı."

"Tövbe ya Rabbim..." diye söylendi Sina. Ardından sert bakışlarını Karan'a çevirdi. "Hayır! Saçmalama! Çocuk diyor, sen inanıyorsun. Ne davul zurnası? İstemiyorum ben. Ayrıca ayıp yani. İnsanlar yaşıyor burada. O kadar da barzoya bağlamayalım istersen."

Karan suratını buruşturarak söylendi.

"Kimse umurumda değil. Beğenmeyen oturmasın."

"Dedi, Bay Bir Tek Benim Dediğim Olur."

Sina ters ters Karan'a bakıp söylendi ve konuyu uzatmamak için elini kaldırdı. "Tamam. Devam ediyorum... Saçma konularla vakit kaybetmeyelim."

Derin bir nefes alarak devam etti. "Herkes 3'te burada olmuş olacak. 4'e çeyrek kala nikah memurunu Nazif getirecek ve tam 4'te her şey başlamış olacak." Sonra, sanki büyük bir planın son aşamasına gelmişler gibi bir İber'e bir Karan'a bakıp ciddi bir tonla, "Sorusu olan?" diye sordu.

İber çekinerek aklındaki soruyu sordu.

"Fotoğrafçıya gidecek misiniz? Ona ne zaman gideceksiniz?"

Sina yüzünü buruşturdu başını iki yana sallayarak.

"Hayır tatlım. Fotoğrafçı istemiyorum. O ısmarlama pozlardan hiçbir kare istemiyorum. Her yede tek kullanımlık fotoğraf makineleri olacak ve herkes eline geçirdiği makineden spontane kareler yakalayacak. Çekiş serbest!" dedi elini kaldırarak büyük bir şevkle. "Kimin eline hangi makine geçiyorsa, herkes birbirini çeksin, doğal kareler istiyorum."

"Başka soru?"

İki kafa da iki yana sallanırken hayranlık dolu gözler onun üzerindeydi. Bu bakışlar altında Sina'nın yüzüne ateş bastı. İki yakışıklı surat ve parlayan gözler büyük bir hayranlıkla ona bakarken utanmaması imkansızdı. Boğazını hafifçe temizleyip toparlanmaya çalıştı ve elini boşlukta sallayarak son sözlerini sarf etti.

"İyi o zaman. Hadi, bitirin kahvaltınızı, işe girişiyoruz."

Şimdiyse saat 2'yi geçmişti ve neredeyse herkesin hazırlığı da bitmek üzereydi. Sabah Taylan'ın dairesine gelen kuaför ve makyöz tek tek herkesle ilgilenmişti. Hülya, Sahra ve Özge'nin saçları ve makyajları bitmişti. Hülya kıyafetini giymek için odasına geçerken, Özge ve Sahra da misafir odalarında ayrı ayrı hazırlanıyordu.

Sevgi, Asiye ve Fatma çoktan hazırlanmışlardı ve onlar da elden geçmişti. Asiye sabah evden çıkarken bugünün özelli-

ğinden bahsetmemişti ve yalnızca bütün gün Sevgi'yle birlikte olacağını ve akşam geç döneceğini söylemişti. Evde hazırlaması gereken her şeyi halletmişti ve içi rahattı. Sina'nın onu mutsuz edecek kimseyi bugün etrafında istemediğini biliyordu ve bu konuda haksız da sayılmazdı. Bugün en mutlu günüydü ve Asiye de bunun devam etmesi için elinden geleni yapıyordu.

Sarya'yı kucağına aldı ve mahalleden tanıdığı ve aynı zamanda sevdiği Fatma'ya, "Hadi Fatma, biz de küçük hanımı hazırlayalım bari. Annesinin yanında gelinlik giyinmiş oyuncak bebek olacak bu güzellik de," dedi sevgi dolu bir sesle. Fatma hemen yerinden kalkarken, Sarya'nın kıyafetlerinin olduğu çantayı aldı ve geniş salonun bir köşesinde iki kadın Sarya'yı hazırlamaya başladılar.

"Sadece duvak kaldı," dedi kuaför gülümseyerek. Çıkardığı işten memnun bir gülümsemeyle Sina'ya bakıyordu.

Sina'nın saçları açıktı ve doğal dalgalar halinde sırtından sarkarken, yalnızca yüzüne gelen kısımlar taşlı iki şık tokayla başının arkasında toplanmıştı. Kısa duvağı bu tokalara iliştirilecekti ve nikah sonrası duvağını çıkarıp rahatça hareket edebilmek için olabildiğince pratik olmasını istemişti Sina.

"Kolayca çıkarabileceğim gibi olsun," dedi yeniden rica ederek.

"Merak etmeyin, saçlarınız bozulmadan kolayca çıkarabileceksiniz."

Sina yeniden geniş koltuğa oturdu ve kuaför son dokunuşları yaparken, Sevgi mutlu bir gülümsemeyle onu izledi. Önüne konulan aynadan Sevgi'yle göz göze geldiler ve ikisi de birbirine gülümsedi.

"Daha her şeyi tam bilmiyor değil mi?" diye sordu Sevgi gülümseyerek. "Neden özellikle bugünü seçtiğine dair hiçbir fikri yok?"

Sina kaşlarını kaldırdı sırıtarak. "Yok. Birkaç saat sonra öğrenecek. Sence sevinir, değil mi?" diye sordu emin olmak istercesine. Birden yüzü endişeyle gerilmişti. Sevgi gözlerini yumup başını salladı güven vermek ister gibi.

"Sevinir tabii. Hayatı boyunca hiç kutlanmamış bir çocuğun asla unutamayacağı bir doğum günü olacak. Sevinmez mi?"

Sina buruk bir gülümsemeyle baktı Sevgi'ye. Bugünü özellikle seçmesinin sebebiydi bu. Bugün Karan'ın doğum günüydü ve bunun farkında bile değildi genç adam. Karan'ın doğum gününün hiçbir zaman kutlanmadığını Taylan'dan öğrendiği günden beri tek amacı buydu Sina'nın. İber'in doğum gününde öğrenmişti bunu. Şimdiye kadar sadece Taylan'ın aldığı hediyeler olmuştu her doğum gününde ama hiçbir zaman kutlanmamıştı. Çocukken bunu kimse yapmamıştı, ergenliğe girdiğinde Taylan istese de Karan kabul etmemişti. Kimsenin onun doğum gününü kutlamak istemediğini biliyordu ve Taylan'ın çabasını da reddetmişti.

Yine de Taylan her doğum gününde mutlaka hediyesini verirdi. En azından bunu yapabilmek isterdi. O gün Sina bunu öğrendiğinde karar vermişti buna. Karan'a hayatının en güzel doğum gününü yaşatmak ve en çok istediği şeyi ona verebilmek istemişti. Sina onun için en büyük hediye olacaktı. Aylardır ne zaman evleneceklerini sorup duruyordu ve eline tutuşturulacak bir nikah cüzdanı, muhtemelen en büyük hediye olacaktı ona.

Saat 3'te herkes hazırdı ve gün boyu Karan'ı şaşırtacak şeylerden biri daha gerçekleşmek üzereydi. Sina bu anı kaçırmak istemediği için bir an evvel karşı daireye geçmek ve gelen misafirleri o da karşılamak istiyordu. Nikah öncesi herkesin bir arada birer kadeh içerek sohbet etmesi ortamı daha da güzelleştirecekti kesinlikle. Hazır olduğunda başını sallamıştı. Kuaför ve makyöz gitmişlerdi ve yalnızca kadınlar kalmıştı dairede.

"Ben gidip Karan'a haber vereyim bari," dedi Özge alaycı bir yüzle. "Gerçi on adım değil ama yine de gelip gelini alsın bence."

Herkes kahkaha atmaya başladığında Özge kapıya yönelmişti bile. Kızların hepsi de çok şıklardı bugün. Özge'nin üzerinde mor uçuşan bir elbise vardı. Deri v yaka göğüs dekoltesi, boynuna taktığı kolyeyle göz kamaştırıcı görünü-

yordu. Sahra sırtı açık fuşya renginde ipek, uzun bir elbise giymişti ve uzun, düzgün bacakları her adımında derin yırtmaçtan dışarı çıkıyordu. Siyah saçları dağınık bir topuzla başının üzerinde toplanmıştı ve Sina'ya benzerliği bugün daha belirgindi. Aynı çekik yeşil gözler, aynı dolgun dudaklar... Yalnızca yüz çizgilerinde ufak tefek farklılıklar vardı. Hülya gece mavisi, tafta uzun bir elbise giyinmişti. Elbisenin beli henüz ortaya çıkmamış karnı sayesinde onu çok daha ince gösteriyordu. Gövdesini tamamen sarmış elbisenin yakası omuzlarının altında, kollarının üst kısmını kavrayan bir kesime sahipti. Etekleri belden aşağı bollaşarak bileklerine kadar uzanıyordu. Yüksek topukların üzerinde dairenin içinde sekerken, dalgalı doğal kumral saçlarındaki lüleler omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

Nihayet herkes hazırdı ve Sina yüzünü kapıya dönerek heyecanla Karan'ın gelmesini beklemeye başladı. O ana kadar ilk defa heyecan hissediyordu. Tüm gün kontrollü olmaya çalışmıştı ama şimdi gelinliği içinde Karan'ı karşılayacak olması kalp atışlarını zirveye taşımıştı. Sahra kucağında Sarya'yla yanında dikilirken ona gülümsedi ve sevgi dolu bir sesle fısıldadı.

"Çok güzel görünüyorsun. Her zaman güzelsin ama bugün müthiş görünüyorsun."

"Birdenbire heyecan bastı," dedi Sina telaşlı bir sesle.

"Sakin ol. Her şey çok güzel olacak. Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Çok mutlu olacaksınız."

"Ben zaten mutluydum. Bunlar olmasa da olurdu."

"O daha iyi hissedecek ama. Bunu onun için yapıyorsun zaten."

Sina hızla başını salladı. "Evet, onun için. O mutlu olsun başka bir şey istemem. O mutlu olunca ben zaten mutlu oluyorum."

Sahra kıkırdayarak omzuyla hafifçe Sina'ya vurdu.

"Kızım inanamıyorum bu olanlara. Geldiğimiz şu noktaya bak. Lan kucağımda senin kızını tutuyorum."

Sahra yarı şaşkınlık yarı neşeyle konuşurken Sina bakışla-

rını Sarya'ya çevirdi. Elini yine ağzına sokmuş emmeye çalışıyordu. Öyle güzel olmuştu ki Sina yüreğinin kanat çırptığını hissetti. Minik beden tüller içinde kaybolmuş gibiydi. Siyah tüylü başında ince bir bant vardı ve bir yanına minik pembe çiçekler iliştirilmişti. Kara gözlerini Sina'ya dikmiş gülümsemeye çalışırken, büyük bir azimle elini emmeye devam ediyordu. Salyalarının ağzının kenarından aktığını gören Sina, hemen yan tarafına eğilerek sehpanın üzerinden mendilini alıp bebeğin ağzını sildi.

"Kızım..." dedi şefkatli bir sesle. "Anneciğim, bugün salyalarını tutma imkânın olabilir mi acaba?"

Sarya'dan kıkırtıya benzer bir ses çıktı. Sina'nın onunla oyun oynadığını düşündüğü belliydi. Sahra umursamazca omuz silkerken başını bebeğe eğmişti.

"Boş ver. İstediği kadar salsın salyalarını. Dünya kadar elbisesi var değişiriz. Babası manyak, dolabı doldurmuş. Hayır, bu elbiseyi bile sen ne akla hizmet aldın acaba?"

Sahra'nın söylenir gibi konuşmasına Sina bu kez kıkırdadı. "Belki lazım olur dedi, iki hafta önce alışverişe gittiğimizde. Sarya söz konusu olunca mağazalardan çıkaramıyorum adamı. Bu kez itiraz etmedim ama. Zaten ben de böyle bir şey almak istiyordum kızıma, babası bilmeden aldı."

"Ayakkabıları da çok şık. Valla benden şık hatun," dedi Sahra beğeniyle Sarya'nın ayağındaki minik, beyaz pabuçlara bakarak.

"Sorma. Karan'ın bir ayakkabı fetişi olduğunu ben de yeni öğrendim. Sarya'ya ayakkabı almaya doyamadı."

"Neyse, iyi yapmış valla. İki takım daha elbise hazırladım küçük hanıma. Üstünü kirletirse sorun yok. Kombinleri hazır yani."

İki kız kardeş aynı anda kahkaha attılar. Sina kahkahasına devam ederek başını kaldırdığı anda Karan'la göz göze geldi. Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı sanki. Yavaş yavaş yüz kasları normale dönerken gözünü bile kırpmadan endişeyle Karan'a bakmaya başladı. Karan olduğu yerde mıhlanmış gibi duruyordu. Kapının ilerisindeki birkaç basamağı inmiş,

öylece Sina'ya bakıyordu.

Sevgi, Karan'ın yüzündeki ifadeyi görünce, ikisini de hiç değilse bir süre baş başa bırakabilmek için elini boşlukta sallayarak kapıyı gösterdi diğerlerine.

"Hadi hanımlar, biz geçelim artık karşı daireye. Gelinle damat da gelirler beş dakikaya."

Birkaç dakika içinde salonun ortasında karşı karşıya dikilirken yalnız kalmışlardı. Karan başını hafifçe sağ omzuna yatırıp Sina'yı baştan aşağı alev almış gözlerle süzdü. Üzerinde siyah üçlü takımı, bembeyaz gömleği ve papyonuyla öyle şık görünüyordu ki Sina onu ilk defa bu kadar şık giysiler içinde gördüğünü düşündü. Seçimini iyi yaptığı için içinden kendisini tebrik etti. Pantolon üzerine tam oturmuştu ve kaslı uzun bacakları, geniş omuzlarıyla genç adam bir sanat eseri kadar şahane görünüyordu.

Sina'nın dudağının ucu hafifçe kıvrıldı ve çenesini ileri çıkararak "Yakışmış..." dedi alçak bir sesle. Ellerini nereye koyacağını bilemez gibi arkasına saklayıp, parmaklarını birbirine doladı. Kendisinin o an nasıl göründüğünü tam olarak bilmiyordu ve Karan çarpılmış gibi ona bakmaya devam ediyordu. Nihayet zorlukla bir nefes alırken göğsü yukarı kalktı ve başını inanamıyormuş gibi hafifçe iki yana salladı.

"Öyle güzel görünüyorsun ki..." diye mırıldandı. "Öyle muhteşem görünüyorsun ki şu siktiğim imzayı bu kadar istemesem kimseyi umursamaz, seni şimdi buradan kaçırır odaya kilitlerdim..."

Sina istemsizce küçük bir kahkaha attığında başı arkaya savruldu.

"Sakın o aklından geçen kelimeleri söyleme, yemin ediyorum, kavga çıkarırım," dedi muzip bir sesle.

"Sabaha kadar seni sikmeyi mi?" diye sordu Karan gözlerini kısarak.

"Deme dedim!" diye sesini yükseltti Sina. İçinde öyle büyük bir neşe vardı ki yine de tam da küçük bir kız gibi ayağının birini yere vurarak kızgın görünmeye çalıştı.

"Ama şu an onu yapmak istiyorum," dedi Karan karar-

mış, arzulu gözlerle kıza bakarak.

Sina sağ elini öne çıkarıp avuç içini Karan'a doğru kaldırdı.

"Sakın!" dedi otoriter bir sesle. "Geceye kadar bekleyeceksin. Uslu olacaksın, bugün kelimelerine de dikkat edeceksin."

"Bunları yaparsam ödülüm ne olacak?" diye sordu Karan tek kaşını kaldırarak. İleri doğru bir adım atarken vahşi bir kediye benziyordu o anda. Sina geriye doğru bir adım attı.

"Sakın! Rujumu bozamazsın!" dedi adamın ne yapacağını anlamış gibi.

"Rujunu sikerim!" dedi Karan adımlarını hızlandırıp ileriye atılırken. Yalnızca birkaç saniye içinde kızın dibinde bitivermişti ve kollarının arasına ince bedeni alması aynı anda oldu. Dudaklarını Sina'nın dudaklarının üzerine kapadığında gırtlağından çaresizce bir hırıltı çıktı. Sina hiçbir şeyi umursamadan kollarını Karan'ın boynuna dolayarak genç adamın açlığına büyük bir istekle karşılık verdi. Tekrar sürebileceği rujun bir önemi yoktu nasılsa. Dakikalar süren öpüşme ikisi için de sanki çölde susuz kalıp vahaya ulaşmış iki kazazedenin susamışlığı gibiydi. Karan ellerini yüzünün iki yanına kapamış, hunharca öpüyordu onu. Dili ağzının içini talan ediyor, dişleri dudaklarını sömürüyordu. Nihayet zorlanarak başını geriye geçti ve alnını Sina'nın alnına dayadı. Mühürlenmiş kirpikler kilitlerini kırdı ve yavaşça açılan gözler birbirini buldu. Biri kapkara, koyu bir şehvetle bakarken, diğeri yemyeşil parıldayan bir arzuyla bakıyordu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Karan.

"Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi Sina.

"O kadar güzel görünüyorsun ki şu an başım dönüyor ve ayaklarımın altında sanki yer sallanıyormuş gibi hissediyorum."

Karan'ın arzulu fısıltısı, Sina'nın karnının içinde toplanmış tüm kelebeklere kanat açtırdı. Avucunu Karan'ın yanağına kaydırdı ve sevgi dolu bir tonla, "Düşersen ben seni tutarım." dedi.

"Düşersem yalnızca senin eline uzanırım."

Karan'ın sözleri yemin eder gibi çıkmıştı dudaklarından.

Sina uzanarak Karan'ın çenesine dudaklarını dokundurdu.

"Gidip evlenelim mi?" diye sordu mutlu bir yüzle gülümseyerek.

"Evlenelim bir tanem. Evlenelim, azabım bitsin artık."

Sina başını hafifçe omzuna yatırırken dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sen çok güzel bir adamsın... Artık azap yok. Yalnızca mutlu olacaksın."

"Ben yalnızca seninle mutluyum."

"Tıpkı benim de yalnızca seninle mutlu olduğum gibi."

Karan mutlulukla parlayan gözlerini kırpmadan baktı Sina'ya. Dudaklarını sertçe yeniden kızın dudaklarına bastırıp geri çekti.

Elini ceketinin cebine atıp, küçük kadife bir kutu çıkardı. Bakışları önce elindeki kutuda takılı kaldı bir süre. Sina kımıldamaya korkarak Karan'ın elindeki kutuya bakıyordu. Karan nihayet bakışlarını kaldırdı ve koyu gözlerinin içinde parlayan aşkla baktı sevdiği kadına.

"Bunu çok önce sipariş etmiştim. Ne zamandır saklıyorum... Sen muhtemelen yüzükleri de hallettin..." diyerek gülümseyince Sina'da ona gülümseyerek başını salladı.

Karan muhtemelen platin alyanslara bayılacaktı. İkisi de pranga şeklinde tasarlanmıştı ve birbirlerine bağlılıklarının sembolü olacağını düşünmüştü.

"Ama bu farklı... Nikah yüzüklerimizin dışında, bu benim sana olan aşkımın bir sembolü olarak parmağında kalsın istiyorum..."

Yavaşça kutuyu açtı ve Sina'ya çevirdi. Kadife yüzeyin üzerinde parlayan taş Sina'nın nefesinin kesilmesine, gözlerinin dolmasına neden oldu. Beyaz altın üzerine oturtulmuş tek taş kalp kesimli elmasın etrafı pırlantalarla döşenmişti. Karan yavaşça yüzüğü kutudan çıkarıp Sina'nın sol eline uzandı ve kızın titreyen ellerine sevgiyle baktı. Yüzüğü parmağına geçirirken alçak bir sesle konuşuyordu.

"Kalbim elinin üzerinde dursun... Her zaman senin yanında olacağımı hep hisset. Bu minik pırlantalar da çocukla-

rımız olsun. Bakarsın ailemizi genişletiriz, başka çocuklar da evlat ediniriz. Senin yüreğinde daha çok kişiye verebilecek kadar büyük bir sevgi var... Benim yüreğimdeyse yalnızca sana duyduğum aşk var..."

Sina dolu gözlerle baktı parmağındaki yüzüğe. Bakışlarını Karan'a kaldırdı ve yaşlardan parlayan gözlerini genç adamın derinlerinde boğulduğu kara çukurlarına mühürledi.

"Çocuklarımızı seviyorum..." diye başladı titreyen bir sesle "...ama sana duyduğum aşk hiçbir şeyle boy ölçüşemez. Sen bana şimdiye kadar varlığını bile bilmediğim öyle güzel duygular yaşattın ki..." mutlu bir hıçkırık boğazından fırlarken bir damla süzüldü yanağından. Karan şefkatle uzanarak başparmağıyla yanağından akan yaşı sildi. Sina devam etti titreyen dudaklarla "... hala da yaşatmaya devam ediyorsun... Sen aşksın! Sen bambaşka bir adamsın. Ben yalnızca seninle var oluyorum... Kalbin bende en güzel duygularla taşıyacağım bir emanet olacak."

Yüzüklü elini kaldırıp Karan'ın yanağına bastırdı avucunu.

"Sen bana kalbini verdin... Ben sana her şeyimi vereceğim ve inşallah Rabbim nasip ederse son nefesimi de kollarında vereceğim."

"Olabildiği kadar bunu ötelersen sevinirim," dedi Karan kaşlarını çatarak huysuz bir tonla.

Sina'nın dudaklarından istemsizce neşeli bir kıkırtı çıkarken başını salladı.

"Tamam huysuz sevgilim benim...".

Karan kavurucu bakışlarıyla uzun denecek bir süre Sina'nın gözlerine baktı. İki göz öyle çok şeyler söyledi ki birbirine, ses çıkarmaları gerekmemişti. Sanki o anda yalnızca ikisi varken binlerce yemin etmişlerdi birbirlerine.

Karan nihayet bir adım geri çekilip, "Hadi gidip evlenelim," dedi, bir eliyle Sina'nın elini avucunun içinde sıkıca tutarak.

El ele birbirlerine gülümseyerek karşı daireye geçmek için ileri adımladılar. Sina bundan sonraki hayatında da o adımları hep Karan'la atacağına emindi.

* * *

Karan yerinde duramıyordu. Yerinde duramadığı gibi bir an bile Sina'nın dibinden ayrılmıyor, hayran hayran sürekli kızı izliyordu. Yüzünde diğerlerinin aptalca diyebileceği bir gülümseme vardı.

Taylan bazen kardeşine bakıp gülümseyerek başını iki yana sallıyordu ama onu böylesi mutlu görmek yüreğindeki tüm ağırlığı kaldırıyordu. Bugün yüreğindeki ağırlığın kalkmasının bir başka nedeni daha vardı. Annesi değil ama babası da gelmişti nikaha. Birkaç gün evvel babasını ve annesini ziyaret ederek ricada bulunmuştu. Kardeşinin en mutlu gününde onların da olmasını istiyordu ve annesi her zamanki gibi tersleyerek reddetmişti bu isteği ancak son görüşmelerinden sonra birkaç kez daha görüştüğü ve her görüşmede biraz daha makul olan babası, bu kez karısına karşı çıkarak gelmişti.

Karan, Sina ile karşı daireye geçtiğinde babasını kendi evinde görünce donup kalmıştı. En son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Ona yıllar geçmiş gibi geliyordu. Soran bakışlarını abisine çevirdiğinde Taylan gülümseyerek cevaplamıştı onu.

"Babam en mutlu gününde yanında olmak istedi."

Yalnızca bu açıklama bile Karan için birçok şeyi aydınlatıyordu. Bakışları hızla etrafta dolaşmıştı ve Pervin'i göremeyince onun gelmediğine emin oldu. Bu gününde istemezdi onu yanında. Bugün yalan olan kimseyi istemiyordu. Onlar için öyle özel bir gündü ki yalnızca sevdikleriyle ve onları sevenlerle çevrelenirse kutsanacakmış gibi hissedecekti. İlk anda isteksiz adımlarla öne çıkıp, elini uzatmıştı babasıyla tokalaşmak için. Ayhan isteksiz değilse de hissettirmediği çekingen bir adımla ileri çıkmıştı. Baba oğul tokalaşırken Ayhan, "Tebrik ederim oğlum," dediğinde, Karan ilk defa adamın ses tonundaki yumuşaklığı fark etmişti ama onu şaşkınlıkla duraksatan şey ona "oğlum" demesiydi. Bu sıfatı

ona hiç kullanmış mıydı, bir an kaşlarını çatarak düşünmeye çalıştı ancak kendisini çabucak toparlayarak, temkinli düz bir ifadeyle fakat isteksiz olmadığı açık bir tonla, "Teşekkür ederim..." diye karşılık verdi yalnızca.

Hayretini gizlemesi imkansızdı. Babasını kendi evinde görmek, kırk yıl düşünse aklına gelmeyecek bir şeydi. Baba oğul bir süre birbirlerine baktılar. İkisi de ne diyeceğini bilemez gibiydi. Sina araya girerek Karan'ın tutukluğunu gizlemeye çalışırcasına elini ileri uzattı ve, "Hoş geldiniz efendim. Çok sevindik burada olmanıza," dedi rahat bir ses tonuyla.

Ayhan, Sina'yı da tebrik ederken kızı baştan ayağı süzdü. Pervin'in anlattığı gibi birine benzemiyordu. Gayet samimi ve sıcak gülümsüyordu kendisine ve gelinliğinin içinde gerçekten de bir peri kızı gibi görünüyordu.

Ve sonra her şey yeniden normale döndü. Taylan babasıyla bir köşeye oturduğunda Hülya da adamla selamlaşmış, bir şey isteyip istemediğini sorarak aldığı karşılıkla bir kadeh viskiyi adamın önüne getirtmişti. Hülya da tıpkı Sina gibi sıcak ve samimiydi. Adam zeytin dalı uzatmıştı ve elbette saygısızca bir harekette bulunmayacaklardı. Hatta özellikle ihtimam gösterir gibiydiler.

Ayhan her ne kadar rahatmış gibi bir duruş sergilese de büyük salonun içindeki insanları temkinli gözlerle izliyordu. Enteresan bir şekilde herkes onu saygılı ve samimi bir havada selamlamıştı ve herkesle tek tek tanışmıştı ama onu en çok şaşırtan İber'di. İber saygılı bir tavırla yanına gelip elini öperek, "Hoş geldin dede," dediğinde adam, anlam veremediği tuhaf bir sızıyı yüreğinde hissederken, aynı anda karnına da hafif bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Karan'ın oğlu," diye tanıtmıştı Taylan İber'i. Ardından Fatma'ya işaret edip, Sarya'yı yanına istemiş ve bebeği adamın şok olmuş yüz ifadesine aldırmadan kucağına bırakırken, "Bu da kızı Sarya. Dört ayı bitti. Çok tatlı değil mi?" demişti sırıtarak.

Ayhan kucağına bırakılan bebeği nasıl tutacağını bilemediği belli, şaşkın bir halde iki elinin arasında havada tutar-

ken, bakışlarını kaldırıp Sarya'nın yüzüne baktı ve bebeğin ona bakıp dişsiz ağzıyla kocaman bir gülümseme sunmasıyla çarpıldığını hissetti. Daha önce hiç böyle güzel bir bebek gördüğünü hatırlamıyordu. Ya da kendi oğullarına doğru düzgün bakmadığı için mi hatırlamıyordu bilmiyordu ama ellerinin arasındaki bebeğin onda daha önce hiç hissetmediği garip duyguları benliğine yerleştirdiğini fark etti. Dikkatli hareketlerle Sarya'yı kucağında çevirip dizinin üzerine oturttu ve başını eğerek dikkatle izledi bebeği. Sarya yine elini emiyordu ve Ayhan istemsizce elini ağzından çekerken, "Çok ayıp, el ağza sokulmaz," diye mırıldandı otoriter bir tonla.

Taylan kahkaha atmamak için kendisini zor tutmuştu. Babasıyla sohbete başladıklarında, Sarya bulunduğu yerden memnun etrafı izliyordu ve Ayhan da bir koluyla Sarya'yı sararken diğeriyle ara ara viskisini yudumluyordu. Gevşediğini hissediyordu. Hatta uzun zamandan beri hissetmediği bir gevşemeydi bu. Etraftaki insanların pozitifliklerinden miydi çıkaramadı ama salonda herkesi rahatlatan ve gülümseten bir atmosfer hakimdi.

Saat üç buçukta kapı çaldığında, kapıya en yakın olan Salim kapıyı açmış ve ortalık bir anda yüksek tonlu, neşeli seslere maruz kalmıştı. Hatta sesler ne zamandır salonu dolduran hafif sesli müziği de bastırmıştı. Özge görevini ihmal etmiyordu ve Steven da ona yardımcı olmaktan memnun görünüyordu. Müzik sisteminin yanında bir yandan içkilerini yudumlayıp bir yandan sohbet eşliğinde müzik akışını devam ettiriyorlardı.

"Ne işiniz var oğlum burada?"

Karan kapıdan girenlere şaşkınlıkla bakıyordu. Yaman kucağında Ateş'le kapıdan girerken söyleniyordu.

"Lan hıyar! Bizi çağırmadan mı evlenecektin?"

Yaman'ın çıkışan sesine aldırmadan, Karan hayretle Sina'nın sırıtan yüzüne baktı. Tüm bunları planlamış olmasına inanamıyordu. Kolunun altına çektiği kızın şakağına dudaklarını bastırıp, "Çok teşekkür ederim. Sen müthiş bir kadın-

sın," dedi minnet dolu bir tonla.

"Oğlum, ona değil lan, bize sarılacaksın!" dedi Yaman protesto eden bir tonla. "Biz geldik oğlum, o zaten yanında! Olmayan aklını iyice kaybetmişsin!"

Yaman kucağındaki Ateş'i yere bıraktığında çocuk paytak adımlarla ileri doğru hızla hareket etti. Büyük alan tam da onun oyun alanı gibi gelmiş olmalıydı. Karan yanından geçen çocuğa hayretle bakarak başını kaldırdı.

"Siktir lan!"

Sırıtarak ters bir karşılık verip ileri bir adım attı. Yaman'la kucaklaşmak için kollarını iki yana açtı. Ardından gelen Alaz sırıtarak elini sallayıp, yanından geçti ve kollarını açarak Sina'ya sarıldı.

"Dur kız, şu manyak görmeden bir sarılayım sana. Tebrik ederim." Birkaç saniye sonra geri çekilip baştan ayağa kızı süzdü ve gördüklerinden memnun bir yüzle gülümsedi. "Harika görünüyorsun. Vay bee, demek Pentagon'dan vazgeçtin ha!" dedi alayla.

"Sen de birine sıkmaktan vazgeçmiştin!" dedi Sina aynı alaycı tavırla.

İkisi de aynı anda göz devirdi ve birbirlerine bakarak kıkırdadılar. Tam o anda Zeynep ileri atılıp Alaz'ı kenara çekti. "Çekil az be. Ben de tebrik edeyim," dedi. Arkasından gelen Oğuz'un kucağında kızları vardı ve Ateş bu kez Oğuz'un ayakları dibinde dolanıyordu. Yaman'la kucaklaşması biten Karan, Oğuz'un bir kolunda kızıyla onu kucaklamasına izin verdi ve tebrikleri kabul etti. Her gelen Karan'ın sırtını vurarak kucaklaşıyordu. Oğuz'un arkasından Fırat ve Ayşe içeri girmişlerdi.

Sina Ayşe'nin paytak yürüyüşüne gülerek baktı ve hemen başını arkaya çevirip, "Kızlar puf hazırlayın Ayşe ablanın ayağının altına. Yine suratı sirke satıyor," diye seslendi.

Sahra sesli bir kahkaha atıp, otuma grubunun yanındaki bir pufu eline geçirerek geniş kanepenin önüne koydu. "Gel Ayşe abla, tahtın hazır. Ben şimdi sana güzel bir meyve suyu getiririm," diye seslendi neşeyle.

Ayşe, Sina'ya ve Karan'a çabucak sarıldı ve eliyle önünü açar gibi bir hareket yapıp, "Çekilin önümden! Duramıyorum ayakta artık," diye söylendi.

Fırat bir an üzüntüyle karısına bakıp, kolunu beline doladı ve Ayşe'ye adımlarında eşlik ederek dikkatlice oturmasını sağladı.

"Ay doğursa da kurtulsak..." dedi Zeynep şikayetçi bir tonla. "Yemin ediyorum, hayatım boyunca düşünmezdim ablamın böyle mızmız bir şey olacağını."

"İki çocuk taşıyorum ben!" diye çemkirdi Ayşe.

"Kak kak! Başımıza kak!" dedi Zeynep gözlerini devirerek. "Allah'ım, kadın burada bile tahtını kimseye bırakmadı ya..."

"Rabbim biliyor işini!" diye burun kıvırdı Ayşe.

"Bir şeye ihtiyacın var mı güzelim?" diye sordu Fırat endişeyle. Kızların atışmasını umursamamıştı bile. Ayşe parlayan muzip gözlerle baktı kocasına cıklayarak. "Olursa seni yormam zaten. Kızları köle gibi kullanmak hoşuma gidiyor," diye fısıldadı başını kocasına yaklaştırarak.

Fırat sırıtarak karısına baktı. Ayşe işini bilirdi, kimi kullanıp kullanmayacağını çok iyi seçerdi her zaman. Bu süreçte de kocasından çok diğerlerinin canına okumuştu. Kocası zaten onun istemesine bırakmadan her şeyi önüne getiriyordu ve gösterdiği şefkati hiçbir şeyle eş tutamazdı.

"Oğlum, rezidansta düğün mü olur lan?" diye Oğuz kükredi memnuniyetsiz bir sesle." Bizim evin bahçesinde yapaydık ya. Hiç değilse iki kuzu çevirirdik."

"Abi, seni iki kuzu kesmezdi zaten," dedi arkasından gelen Esat. "Bu seferlik idare edeceksin artık."

Oğuz ters ters baktı kardeşine ve isyan dolu bir tonla karşılık verdi. "E karnımızı nasıl doyuracağız?" diye sordu en büyük problemini öne sürerek.

Esat gözlerini devirirken Berin sırıtarak yanlarından geçti ve Sina'ya sarılırken söylenir gibi mırıldandı.

"Koca Ağrı doyuramadı şu Oğuz Abi'yi... Sabahtan beri dert etti kendine aç kalırsam diye."

Sina neşeli bir kahkaha attı. "Merak etmesin kalmaz! Büyükbaş kesmedik ama onu da aç bırakmayız, yemek bol."

Diğerlerinin arkasından daireye giren Kürşat ve Defne, onların hemen arkasından da Serhat ve Nil içeri girdiler neşeyle.

Demir ve İbo salonun bir köşesindeki sohbetlerini çoktan kesmiş, gelenleri karşılamak için salonun ortasına ilerlemişlerdi. Herkes birbiriyle ya sarılarak ya da tokalaşarak selamlaşıyordu.

Salonda şimdi bir ağızdan konuşan sesler yüzünden bir uğultu vardı, bir yandan da içerideki garsonlar tüm misafirlere içecek ikramında bulunuyordu. Taylan yeni gelenleri karşılamak için babasını bir süreliğine yalnız bırakmıştı. Ayhan halinden memnun görünüyordu. Kucağında Sarya'yla yeni gelenleri ve konuşmaları izliyordu. Nedensizce yüzünde fark etmediği bir gülümseme vardı. Karan'ın herkesle sıcak kucaklaşması, şakalaşması onu şaşırtmıştı. Karan'ın etrafındakiler tarafından böyle sevildiğini bilmiyordu. Daha önce fark etmediği birçok şeyi fark ediyordu o anda. Sina'nın Karan'ın beline sarılı kolu, başını omzuna yaslamış şekilde karşısındaki çiftle sohbeti, Karan'ın karşısındaki adamın omzuna samimi bir tavırla koyduğu eli, etraftaki diğerlerinin kahkahalar eşliğindeki hararetli sohbetleri, üç olgun kadının sürekli etrafta dolanarak telaşlı talimatları onun daha önce hiçbir zaman içinde bulunmadığı bir ortamın varlığını gösteriyordu.

İber, yeni gelenlerle tanışmıştı ve şimdi ortalarda dolaşan Ateş'i takip ediyordu. Ateş yeni yürümeye başladığı belli paytak adımlarla hiç durmadan salonu turluyordu. Arada dengesini sağlayamayarak düşüyor ama hemen ayağa kalkıyor, sık sık dönüp dolaşıp Oğuz'un kucağında oturan bebeğin yanına uğruyordu.

Oğuz arada ters bakışlarını Ateş'e fırlatsa da çocuğun kendisine sunduğu gülümsemeyle anında yelkenleri suya indiriyordu. Ateş'in ona bakarken ki hayran bakışlarını kaçırması imkansızdı. Bir ara Ateş'i de diğer dizinin üzerine oturtmuş, iki çocuk birbirleriyle cilveleşmeye başlamışlardı. Ateş'in

en sevdiği oyun arkadaşının Cemre olduğu belliydi. Sıkılmadan bebeği izliyor, arada yüzüne dokunarak başını ileri uzatıp öpmeye çalışıyordu. Her defasında Oğuz tarafından engelleniyordu. Yine bir hamlesinde Oğuz çakmak çakmak gözlerini oğlana dikip, "Az yavaş gel lan!" dedi çocuğa sert sert bakarak. "Sürekli kızımı mıncıklama derdindesin! Öpme falan yok! Kardeş kardeş oynayacaksınız sadece!"

Ateş boş boş Oğuz'a bakıp, sert bakışlara aldırmadan yeniden kıza eğildi öpmek için.

"Kime diyorum lan?" dedi Oğuz tekrar çocuğu geri çekerek.

"Yiyeceksin oğlum sözlerini!" dedi Yaman araya girerek. Ses tonundan hissettiği keyfi gizlemiyordu.

Oğuz ters ters Yaman'a bakıp, "Çok beklersin!" dedi sinirli bir sesle. "Oğluna ayar ver, yoksa ben veririm."

"Babasına çektiyse o ayar zor verilir ona!" dedi Alaz umursamaz bir sesle araya girerek. "Ki bana sanki çekmiş gibi geliyor. O da küçük ayarsız."

Sevgi dolu gözleri oğlunun üzerindeydi. Daha bir yaşında olmasına rağmen ne kadar inatçı bir çocuk olduğunu biliyordu. Çoğu zaman Yaman da başa çıkamıyordu ve yalnızca Alaz'ı dinliyordu Ateş.

Nihayet nikah memuru da geldiğinde, herkes sessizleşerek kıyılacak nikaha hazırlandı. Sina, nikah şahidi olarak Hülya'yı seçmişti ve Karan'ın nikah şahidi olarak Salim, Hülya'nın yanına oturmuştu.

Karan, Salim'in nikah şahidi olmasını istediğinde Salim gururla göğsünün şişmesine rağmen yüzüne ateş bastığını da hissetmişti. Karan'ın teklifi onun için onurdu ve onu seçmiş olması, aralarındaki işçi işveren ilişkisinin görünen gibi olmadığını işaret ediyordu.

On dakika süren nikah bittiğinde, herkes ayağa kalkmış onları alkışlıyordu. Karan'ın Sina'nın alnına kondurduğu öpücükten sonra nikah memuru, nikah cüzdanını Sina'ya uzattı.

Herkes sessizlik içinde onları izlerken, Sina uzanarak cüz-

danı aldı ve bakışlarını Karan'a çevirdi. Karan öyle mutlu görünüyordu ki kıza bakarken gözlerinin içinde sanki havai fişekler patlıyordu. Nihayet isteğine ulaşmıştı. Sina hafifçe yan döndü ve Karan'la karşı karşıya dikildiklerinde, elindeki cüzdanı Karan'a uzattı. Yumuşak sevgi dolu bir sesle konuştu.

"Doğum günün kutlu olsun. İyi ki doğdun!"

Karan bir an yüzündeki gülümseme donarak baktı Sina'ya. Bakışları, Sina'nın gözleri ve elinde tuttuğu cüzdana gidip geldi. Salondaki herkes nefesini tutmuş gibi onları izliyordu. Karan'ın yüzünde solan gülümseme yerini hayret ve şaşkınlığa terk etti. Hala anlamadığı belli bakışlarla Sina'ya sorarcasına bakarken, Sina gülümseyerek konuşurken yüzü mahcubiyetle kızarmıştı.

"Bugün 3 Kasım... Senin doğum günün. Hatırlamadığını biliyorum. Sana doğum günü hediyesi olarak kendimi vermenin iyi bir hediye olacağını düşündüm."

Karan'ın şaşkın gözleri Sina'dan sökülürcesine ayrıldı ve başını hafifçe kendilerini izleyen kalabalığa çevirdi. Zorlukla çıkan bir sesle, "Biliyordunuz..." diye mırıldandı.

"Valla, aslında biz nikaha değil, senin doğum gününe geldik," dedi Yaman sırıtan bir yüzle.

"Pasta nerde lan? Kuzu yerine pasta ikram ediyorlar. Ekmek yoksa pasta yiyin der gibi... Bari onu vereydiniz bir an evvel. Öldük acımızdan..." dedi Oğuz etrafta gözlerini gezdirerek.

O anda salonda kahkaha sesleri yükseldi.

"Merak etme abi..." diye atıldı Alaz. "On gün sonra Yaman'ın doğum gününü istediğin gibi kuzu çevirerek kutlarız hep birlikte."

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladığında Karan hala şaşkınca Sina'ya bakıyordu.

"Doğum günüm... O yüzden bekledin?"

Sina başını salladı. "Bundan sonra bütün doğum günlerini kutlayacağız çünkü aynı zamanda evlilik yıldönümümüz de olacak."

Karan başını yukarı kaldırıp gözlerini kapadı. "Çok şükür

Allah'ım sana..." diye mırıldandı ve kollarını ileri uzatarak Sina'ya sıkıca sarıldı. "Hayatımın en muhteşem hediyesi..." diye fısıldadı kızın kulağına. "Hayatımın en muhteşem günü bugün olacak," dedi geri çekilerek. Kendine hâkim olamayarak başını ileri uzatıp, Sina'nın dudaklarına kapandı ve aynı anda Fırat'ın sesi yükseldi salonda...

"Lan! Bir ayarsız da bu! Lan oğlum, çoluk çocuk var! Odanızda öpersin be!"

"Adam haklı..." diye mırıldandı Esat yanında. Aç bakışlarını Berin'e çevirmişti ve kız yan gözle ona bakarken gülümsedi.

"Beter ol!" dedi alçak bir tonla.

"Beter ettin zaten!"

"Daha da beter ol!"

"Dahası yerin dibine gömmek beni."

"Onu da yaparım merak etme!"

"Yaparsın sen! Korkulur senden. Hiç şüphem yok onu da yaparsın!"

Esat ağzının içinde homurdanır gibi mırıldanırken Berin neşeli bir kahkaha attı.

Karan zorlukla Sina'nın dudaklarından koptu. Bakışlarını bir türlü kızın üzerinden alamıyordu. Sina pırıl pırıl mutlu bir yüzle, bakışları ona dünyaları sunar gibi bir teslimiyetle bakıyordu. Karan hala olanların şaşkınlığı içindeydi. Sina'nın bu vakte kadar beklemesinin tek nedeni bugünü, doğum gününe denk getirmek istemesiydi. Şimdi taşlar kafasında oturmuştu. Dün gece Sina'nın neden saati sormasını da anlamıştı. Gece yarısını geçmesini bekliyor, Karan bilmese de peş peşe hediyelerini veriyordu. Sina hayatı boyunca en çok istediği şeyi vermişti ona. Onu ilk gördüğü andan beri, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar istemişti onu ve elinde tuttuğu nikah cüzdanı, ömrü boyunca aldığı en mükemmel hediye idi.

Sina onundu... İkisi de son nefeslerine kadar birbirlerinin olacaklardı... Sina, aynı yastıkta ömürlerinin sonuna kadar nefeslerinin birbirine karışacağını anlatmanın daha güzel bir yolunu bulamazdı.

Sina ileri bir adım atıp kollarını Karan'ın boynuna doladı ve kulağına fısıldadı.

"Cehenneme de gitsen, elini tutmak için orada olacağım!"

SON

Yazanın elindeydi kaderimizin çizgisi...
Yokluğunla başa çıkmayı da
Varlığınla umut etmeyi de öğrendik...
Geçen zamana inat,
Nefes olduk birbirimize.
Bileklerinde prangalar
Mahkûmiyetim karanlık bakışların
Düşersen tutarım sıratın üstünde bile
Düşersem tutarsın yeşil hârelerinde
Yazanın kalemindeydi
Ezelden yanlışımız ve Ebedî yanışımız...

* * *

EPİLOG I
2026

"Ama taşırdın baba!"

"Elimden geleni yapıyorum kızım. Hem ben bu rengi sevmedim zaten. Çok göze batıyor. Bence daha başka bir renk seçebilirdin. Anneninkiler gibi olabilirdi mesela."

"Hayır, ben pembeyi seviyorum. Hem zaten sen French manikür yapamıyorsun."

"Üzgünüm. Sanırım üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor."

"Bence pembe çok güzel görünüyor."

"Çok göze batıyor."

"Amaç da bu zaten."

"Amaç bu mu? Neden? Kimin için sürüyorsun sen bunları?" dedi Karan temkinli bir sesle. Şüpheyle Sarya'ya bakıyordu. Elinde tuttuğu minik oje fırçası havada asılı kalmıştı.

"Kendim için baba! Annem her şeyi kendim için yapmamı söylüyor. Kimse için sürmüyorum! Ben böyle sevdiğim için istiyorum!"

Sarya'nın inatçı bir edayla yaptığı açıklamayı dikkatle dinliyordu Karan.

"Makul!" dedi nihayet ikna olmuş gibi. Yeniden yaptığı işe koyuldu. "Başkası için yapıyorsan beni alet etmemeni öneririm küçük hanım çünkü benim görevim, bu konularda seni teşvik etmek değil, aksine sana köstek olmam gerektiği."

"Hayır baba. Senin her konuda beni desteklemen gerekiyor."

"Her konu tamam ama işin içine erkekler girerse bunu

benden bekleme!"

"Tıpkı abim gibi konuştun! Hayatıma karışmamanız gerekiyor."

"Pardon?" dedi Karan, başını hafifçe sağ omzuna yatırarak. Kirpiklerinin altından tehdit dolu bir ifadeyle Sarya'ya bakıyordu. Sarya'nın inatçı gözlerine birkaç saniye bakıp, taktik değiştirmesi gerektiğine karar verdi ve alttan alır bir tonla karşılık verdi. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı şimdi.

"Aslında küçük hanım, kesinlikle haklısın. Senin hayatına karışmayacağım. Aksine senin hayatına girmeye kalkışacak olan itlerin hayatına karışacağım. Bu konuda içini ferah tutabilirsin."

"Baba!" dedi Sarya gözlerini iri iri açarak. Karan'ın bir yanlışını yakalamış gibi telaşla devam etti. "Anneme söylerim seni. Benim yanımda küfretmeyecektin!"

"Küfretmedim," dedi Karan masumca ona bakarak.

"İt dedin."

"Annen iti küfürden saymıyor."

Sarya düşünceli gözlerler babasına bakıp, başını salladı. "Haklısın. Annem onu saymıyor ama öğretmenimiz itin de kötü bir hakaret olduğunu söyledi. Hangisi doğru ki?"

Kafası karışmış gibi açıklama beklercesine babasına bakıyordu.

"Annen her zaman haklıdır küçük hanım. Annen, it küfür değil diyorsa değildir!" Kaşlarını hınzırca indirip kaldırırken haylazca gülümsedi. "Ayrıca bence de değil."

Sarya hâlâ ikna olmamış gibi babasına baktı bir süre. Nihayet umursamazca omuz silkerek bakışlarını yeniden Karan'ın yaptığı işe çevirdi ve tekrar feryat etti. "Yine taşırdın baba! Sadece tırnaklarıma sürmen gerekiyor."

"Bu işte yeni olduğumu unutuyorsun ama..." dedi Karan alınmış gibi. "Temizleyebilirim. Dünyanın sonuymuş gibi davranma."

"Steven amcam bile senden daha güzel sürüyor."

"Çünkü Özge teyzen onu yetiştirdi."

"Belki Özge teyzem sana da öğretebilir."

"Gerek yok. Bir öncekinden daha iyi yaptığımı inkâr edemezsin. Bir sonraki daha güzel olacak."

"Bir sonrakine siyah sürmeni istiyorum."

"Asla böyle bir şey olmayacak küçük hanım! Pembeyi kabul ettiğim için minnet duymalısın ve birkaç sene daha pembeyle idare etmelisin."

"Ama büyüyünce siyah sürebilirim?" diye hevesle sordu Sarya.

Karan tekrar şeytanca gülümsedi. "Bunu abinle de tartışmak ister misin bebeğim?"

"Baba!" dedi Sarya gözlerini iri iri açarak. "Her şeyi abime yetiştiriyorsun. Bu hiç hoş bir şey değil. İbo dayımın mahallesindeki Nazmiye gibisin sen de."

"Ağzına biber sürerim senin..." dedi Karan sahte bir kızgınlıkla. "Ne yani ben Nazmiye'ye mi benziyorum?" diye sordu gücenik bir tonla. Mahalledeki en dedikoducu kadını hepsi de biliyordu ve sık sık eğlenerek konuştukları bir konuydu bu.

Karan konuyu hızla kapatarak övgü dolu bir sesle çabucak devam etti. "Abinin o kadar mesafeden seni kontrol edebiliyor olmasını takdir ediyorum."

Karan dikkatle yaptığı işe odaklanmışken keyifle mırıldanmıştı. Sarya'nın ona isyanla bakan gözlerini görmezden geldi. İngiltere'de üniversite okuyan İber, sık sık onları ziyaret etse de uzakta olduğu zamanlarda da yokluğunu hissettirmiyordu.

"İber Turanlı o! Şeytanın dünyada beden bulmuş hali."

Karan, Sarya'nın isyan dolu bir sesle sarf ettiği sözlerin bitiminde, gözlerini şaşkınlıkla ayırarak kızına baktı. Hayretle havalanan kaşları neredeyse alnının ortasına kadar yükselmişti.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Hülya teyzem söylerken duydum," dedi Sarya burnunu havaya dikerek. "Abimin şeytan zekalı olduğunu, şeytanın dünyada beden bulmuş hali olduğunu söyledi."

"Hülya teyzen, İber'i kıskanıyor çünkü onun oğlu İber ka-

dar zeki değil!"

"Baba!" dedi Sarya yine itiraz ederek. Yüzünde tıpkı bir yetişkinmiş gibi göstermeye çalıştığı bilmiş ifade, sekiz yaşındaki bir kızda epey komik duruyordu ama Karan gülmemeye çalışarak ciddi bir yüzle baktı kızına.

"Kaan daha 7 yaşında!" dedi Sarya, Karan sanki durumun farkında değilmiş gibi açıklama yaparcasına. "Abim 23 yaşında. İkisini kıyaslayamazsın. Hep aynısını yapıyorsun, sonra Hülya teyzem çok sinirleniyor, biliyorsun."

"Çünkü benim oğlum onun oğlundan daha zeki."

Karan'ın tıpkı inatçı bir çocuk gibi üsteleyerek aynı şeyi tekrar etmesi Sarya'nın göz devirmesine neden oldu.

"Çünkü Kaan daha çok küçük..." dedi üzerine basarak.

"Sen de küçüksün ama Kaan'dan daha zekisin," diye ısrarla üstelemeye devam etti Karan. Şu an inatçı bir çocuk gibi Sarya'yla konuyu tartıştığına inanamıyordu fakat kendisine hâkim olamıyordu.

Sarya usanmış gibi derin bir nefes koyuverdi ve yine komik bir edayla adeta bir yetişkin gibi gözlerini devirdi. "Kaan benden küçük baba, biliyorsun," dedi üzerine basarak. "O daha bebek sayılır."

Sarya'nın Kaan ile aralarındaki bir seneyi on yıl gibi görmesine artık alışmışlardı. Sarya yaşıtlarına göre kendine güvenli ve daha olgundu. Bunu da tüm tavırlarına yansıtmaktan çekinmiyordu. Karan çoğu zaman, onun o bilmiş tavırlarını hayranlıkla izlerken, Sina yaşından büyük davranmasını doğru bulmuyordu. Birkaç kez Sarya'ya bunu söylemekten çekinmemişti de fakat her zaman aldığı karşılık aynısı olmuştu.

"Ama ne yapabilirim anne?" demişti Sarya ellerini iki yana açarak. Masum bir ifadeyle açtığı gözlerini Sina'ya dikerek "Ben de böyleyim işte," demişti. Sina artık onu olduğu gibi kabullenmişti.

Neyse ki Karan'la beraberken, tam da babasının yaramaz küçük kızı oluyordu ve çoğu zaman Karan'ın tepesinden inmiyordu. O anlarda Sina, Sarya'nın çocuksu coşkusunun

tadını çıkarıyordu. Sarya zekiydi. Fazlasıyla zeki. Duyduğu hiçbir şeyi unutmuyordu ve etrafında, hepsi birbirinden farklı karakterde yetişkinle büyüyünce, onları taklit etmesi kaçınılmaz bir gerçek olarak görünüyordu.

"Bitti sanırım," dedi Karan yaptığı işe son vererek. Elindeki minik fırçayı boşlukta tutarken kendisiyle gurur duyduğu bir edayla Sarya'nın ona uzattığı minik ellerine bakıyordu. Küçük tırnaklara sürdüğü pembe oje elbette bazılarında taşmıştı ama bunları görmezden gelmeyi tercih etti.

Sarya ellerini çevirerek tırnaklarını inceledi ve Karan'ı mutlu eden bir gülümsemeyle, "Geçen seferkinden daha başarılı. Bence de oldu," dedi gözlerini babasına kaldırarak. Başını ileri uzatıp Karan'ın yanağına sesli bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim baba. Sen harika bir adamsın."

Karan, bu sözlerle kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Sarya'nın gözlerindeki o büyük teslimiyet, gülüşündeki sevgi dünyadaki hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar güzeldi. Kızına gülümserken kapkara gözlerinin içindeki ışık, o karanlığın tam zıttı bir aydınlık barındırıyordu.

"Asıl harika olan sensin meleğim," dedi içten bir sesle.

Sarya ojelerinin kurumasını bekler gibi ellerini havada tutarken gözlerini kırpıştırdı ve merakla sordu.

"Eee şimdi ne yapıyoruz?" Aceleyle ekledi. "Ben bir süre hiçbir şeye dokunamam," dedi burnunu havaya dikerek.

Karan usanmışçasına derin bir soluk aldı, elindeki fırçayı minik şişeye sokup çevirirken ters ters Sarya'ya baktı.

"Tam yemek hazırlığında oje diye tutturmanı anlamadım sanma," dedi tasvip etmez gibi. Sarya'ya kınar gibi baksa da ciddi olmadığını en az onun kadar Sarya da biliyordu. Gözlerini sevimli bir ifadeyle kırpıştırdı. Karan'ın bu bakışa karşı koyamadığını çoktan keşfetmişti.

"Tamam tamam," dedi Karan pes etmiş gibi. "Sen mutfaktaki masaya oturarak ojelerinin kurumasını bekleyebilirsin. Yemekleri ben hazırlarım. Annen yarım saate kadar gelmiş olur."

Sarya yeniden gülümsedi ve bedenini öne iterek oturduğu alçak sandalyeden ayağa kalktı.

"Hem zaten sen yemeği hazırlayana kadar ojelerim de kurumuş olur, masayı hazırlamana yardım edebilirim."

"Çok lütufkârsın, Allah razı olsun," dedi Karan alayla.

Oturduğu yerden kalktı ve ojelerin içinde olduğu elindeki kutuyu, Sarya'nın küçük tuvalet masasına bıraktı. Kapıya yöneldiğinde Sarya da onu takip ediyordu.

* * *

"Sarya'nın haberi yok değil mi?"

Sina, Hülya'nın sorduğu soruya tek kaşını kaldırarak alayla baktı.

"Sence?"

Hülya sırıtarak ona bakarken, "Ne cindir o!" dedi başını iki yana sallayarak. "Kesin tahmin ediyordur."

"Bence de tahmin ediyor ama yine de sabah okula giderken sıkıntılıydı. Kahvaltıda sürekli laf çevirdi açık verir miyiz diye. Karan'ı zor tuttum bu sefer. Neyse ki özel okullar devlet okullarından daha geç kapanıyor da bu sürpriz için okulda olması şans oldu."

"Bu hafta son zaten," dedi Hülya başını sallayarak. Alayla devam etti. "Yoksa sabahın köründe doğum günü partisine başlıyor adam. Bu sene iyi dayanmış, maşallah."

Sina ile mutfakta son hazırlıkları tamamlıyorlardı. O gün 23 Haziran Salı idi ve Sarya sekiz yaşına giriyordu.

"Her sene çocuğu sabahın köründe yataktan kaldırıyordu. Sarya'dan daha çok heyecanlanıyor. Yine sabaha kadar uyumadı," dedi Sina söylenircesine. "Kendi uyumadığı gibi yine Salim'i de uyutmadı."

Yüzünü Hülya'ya çevirdi. Gözlerinde yapay bir korkuyla "Bazen Salim'in yeter deyip, kaçıp gideceğini düşünüyorum," dedi, bu düşüncenin ne kadar dehşet verici olduğunu anlatmaya çalışır gibi.

Hülya yüksek sesli bir kahkaha attı. "Ben önce Karan'ı vurup sonra gideceğini düşünüyorum."

"Neyse ki Eda anlayışlı kız valla..." dedi Sina şükreder gibi. "Yoksa hangi kadın zırt pırt gecenin bir yarısı kocasının telefonunun çalmasına göz yumar."

"Eda, Salim'le evlenmeden önce halası Nihal Hanım'dan öğrenmiş her şeyi. Taylan'ın asistanının yeğeni olması büyük şans valla. Senelerdir bu ailenin içinde de Nihal Hanım, neyin ne olduğunu iyi biliyor, Eda'ya da anlatmış durumu. Geçenlerde konuşuyorduk, aynı senin dediğini söyledim ona, dedi ki kimin aradığını biliyorum en azından. Gece yarısı bir kadın arasa, kan çıkar da Karan Bey'i tanıyorum artık, çoğu zaman Salim'le dalga bile geçiyorum."

"Yemin ediyorum Salim'deki sabır bende yok."

Sina, bunun hayret verici bir şey olduğunu söyler gibi Hülya'ya bakıyordu. Hülya yine kıkırdadı.

Salim iki sene evvel Taylan'ın asistanı Nihal Hanım'ın yeğeni ile evlenmişti. Çok daha öncesinde halasını sık sık ziyarete gelen genç kız, bu ziyaretlerin birkaçında Salim'le karşılaşmıştı. Hatta Salim birkaç kez de evine bırakmıştı Eda'yı. Üç sene evvel Eda, Turanlı Holding'de Finans Departmanı'nda işe başlamıştı. Nihal Hanım'ın üniversiteyi bitiren yeğeni için Taylan'la konuşmasının üzerinden bir ay sonra işe alınmıştı Eda. Sonrasında ise Salim'le daha sık karşılaşmışlar, birkaç kez birlikte öğle yemeği yemişler, birkaç akşam Salim, Eda'yı yine evine bırakmış ve bu görüşmeler sıklaşarak arkadaşlıkları ilerlemişti. Arkadaşlığın aşka dönüşmesi çok sürmemişti. Salim'in efendiliği kadar Eda da cana yakın ve aklı başında bir kızdı. Aileye kabul edilmesi çok uzun sürmemişti.

İki yıl evvel evlendiklerinde her eksiklerini Karan tamamlamıştı. Salim'in yaşadığı stüdyo daireden çıkarak, üç yatak odalı bir daireye taşınmalarını istemişti. Yine aynı binada idiler çünkü Karan'ın, Salim'den iki yüz metre uzakta olması düşünülemezdi bile. Salim'in evlenme kararı, ilk başlarda Karan'ı neredeyse kalp krizinin eşiğine taşımıştı. Sina günlerce Karan'la konuşmaya çalışarak sakinleştirmeye çalışmış,

Karan, Salim'in evlenince ondan uzaklaşacağını iddia ettiğinde de saçmalamamasını söylemişti. Karan'a göre Salim ona zimmetli bir askerdi ve evlenmesi diye bir şey söz konusu olmamalıydı. Neyse ki güç bela bu fikre alıştırmışlardı onu.

Şimdi Salim'in hamile eşi de Karan'ın el üstünde tuttuğu, koruması gerekenlerden biri olmuştu. Eda, Karan'ın garipliklerine karşın seviyordu onu. Karan ona göre çok değişik bir adam olsa da ailesine bağlılığı, tüm sevgisini yalnızca ailesine yöneltmesi ona saygıyla yaklaşmasına neden oluyordu. Abuk sabuk saatlerde kocasının çalan telefonuna bazen usanmış gözlerle baksa da, Karan Salim için çok değerliydi ve kocasının da aynı değere sahip olduğundan emin, bu akıl dışı durumları normal karşılamaya başlamıştı.

"Eda da Taylan'la gelecek," diye bilgi veren Hülya, salondan gelen seslerle başını çevirerek geriye baktı. Karan ve Salim hazırlanan uzun açık büfe masasının düzeni konusunda yine bir tartışma içindelerdi. Gerçi buna tartışma denemezdi. Karan her zamanki gibi Salim'e ültimatom verir gibi neyi nereye koyması gerektiğini söylerken, Salim Sina'nın söylediği şekilde yapmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

"Özge!" diye ileriye doğru seslendi Sina.

Özge ve Steven salonun bir köşesinde müzik düzenini kurmaya çalışıyorlardı, Sina'nın sesiyle başını o yöne çevirdiğinde genç kadın çenesiyle ileriyi işaret etti.

"Git Salim'i kurtar! Vallahi bizi bırakıp gidecek diye korkuyorum."

Özge bakışlarını salonun diğer bir köşesine çevirerek Karan ve Salim'e baktı. Salim, ona söylenen şekilde elindekileri masaya koyarken, Karan her şeyin yerini yeniden değiştiriyordu. Özge gözlerini kısarak bir süre ikisini izledi ve yere koyduğu kalçasını kaldırarak ayağa kalktı. Başparmağını Sina'ya doğru kaldırdı. "Bende, merak etme," dedi kendinden emin bir edayla.

"Karan'la bir tek Özge başa çıkıyor," dedi Hülya kıkırdayarak.

Sina neyse ki der gibi gözlerini devirerek son sarmaları da

tabağa yerleştirdi. Dün gece Sarya uyuduktan sonra hep birlikte karşı dairede sarmışlardı. Sarya'ya sürpriz doğum günü kutlamasını belli etmemek için herkes seferber olmuştu. Özge ve Steven, pazar akşamı İber'le birlikte Londra'dan gelmişlerdi. İkisi Özge'nin dairesinde kalırken, İber iki gecedir karşı dairede kalıyordu ve hâlâ Sarya'ya yakalanmamışlardı.

İki gecedir, o uyuduktan sonra İber'in gelip kendisini öpüp sevdiğinden de haberi yoktu. Kimseden ses çıkmadığı gibi henüz doğum günü ile ilgili konuşulan tek kelime de duymamıştı. Kimsenin unutmayacağından emin olsa da yine de unutulmuş olacağından dolayı tedirginlik hissettiği belliydi ki o sabah kahvaltıda, sözü sürekli doğum günlerine getirmişti fakat Karan ve Sina oralı olmamış gibi davranmışlardı.

Karan'a kalsaydı birkaç kez ağzından kaçıracaktı fakat Sina'nın uyarı dolu bakışları, her defasında geri adım atmasına neden olmuştu. Her zamanki sabahlardan birini yaşar gibi davranmışlardı. Sarya okula gitmek için evden çıkarken suratındaki buruk ifade, kapının kapanmasından sonra Karan'ın allak bullak olmuş yüzünde asılı kalmış gibiydi.

"Sikerim sürprizini!" demişti Karan bir hışım Sina'ya dönerek. "Kızımın yüzündeki şu ifadeye değer mi?"

"Bir de okuldan döndükten sonraki yüzünü düşün," dedi Sina ona aldırmayarak. "Her sene sabahın körü çocuğu yataktan kaldırıp doğum gününü kutlamaya başlıyordun. Bu sene sürpriz olsun işte."

"Sikeyim sürprizini! Eve gelene kadar dert edecek ama. Bugün onun doğum günü. Tek dakikası bile mutsuz geçmemeli."

"Geçmeyecek. Sınıfta da arkadaşları ile kutlayacaklar ya. Bu hafta zaten ders falan işledikleri yok. Çocuklar için de iyi bir eğlence oldu. Öğretmeni söyledi hani, hatırlarsan?" demişti Sina üzerine basarak.

"Bana ne sınıftakilerden!"

"Sana ne olduğu için mi okula da pasta gönderttin?"

Sina'nın ani sorusuyla suçüstü yakalanmış gibi ona baktı Karan. Sina gözlerini kısarak ona bakıyordu. Süratle açıkla-

maya girişti.

"Sen okulda da kutlayacaklar dedin, ben de pastasını sipariş ettim, ne var bunda? Pastasız kutlayacak değiller herhalde?"

"Sıradan bir pasta alınacaktı Karan!" demişti Sina üzerine basarak. "Sen devasa bir pasta söylemişsin. Külkedisinin balkabağı! Neyse ki hangi pastanın nereye gideceğini sormak için beni aradılar da haberim oldu, değiştirebildim. Yapılmış pastayı kimseye veremeyecekleri için üç pasta parası ödeyeceksin, sana ceza olsun! Seninle ne anlaşmıştık! Abartıdan uzak duracaktın. Okulda gösteriş istemiyorlar."

"Bu gösteriş falan değil! Kızım ilk kez 8 yaşına giriyor!"

"Geçen sene de ilk kez 7 yaşına giriyor demiştin! Mantıklı bir insan, çocuğunun her sene girdiği yaşın ilk kez olduğunu bilir zaten!"

"O pastanedekileri de sikeceğim!" demişti Karan işaret parmağını sallayarak. Sina'nın sözlerini duymazdan gelmeyi tercih etmişti. "Seni aramaları gerekmiyordu! O balkabağını kıçlarına sokacağım onların!"

Sina bıkkınlıkla elini boşlukta sallayarak geri dönmüştü. Karan'la tartışması imkansızdı. Her sene iki kez aynı tartışmaları yapmaktan usanmıştı. İber ve Sarya'nın doğum günlerinde Karan insanlıktan çıkıyor, ne yapacağını şaşırıyordu ve onu her defasında dizginlemeye çalışan Sina ile sonu gelmez tartışmaları devam ettiriyordu.

"Herkes ne zaman gelmeye başlıyor?" diye soran Hülya'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrılarak, bakışlarını arkadaşına çevirdi. Kolundaki saati kaldırarak baktı. Saat sabahın on biriydi. Sarya'yı yolcu ettiklerinden beri oturmaya fırsat bulamamışlardı.

"İbolar saat bir gibi burada olacaklar. Asiye ablayı da alacaklar."

"İbo annemi de alacağını söyledi. Taylan, ben aldırırım dedi ama İbo zaten geliyoruz, ben alırım dedi."

"Sahra birazdan gelir. İki çocukla ancak hazırlanır. Erkenden geleyim dedi ama ben gerek yok dedim."

"İyi yapmışsın. Boşa yorulmasın. Zaten iki çocuk yeteri kadar yoruyor onu."

"Yardımcı istemiyor, biliyorsun."

"Aman, yardımcıya gerek yok tabii," diye atıldı Hülya. "Biz varız burada, yardımcıya gerek yok."

"Haklısın," dedi Sina. "Buraya taşınmaya ikna olmalarına öyle seviniyorum ki. Acil bir şey olunca bir kat aşağı inmek büyük lüks. Diğer türlü yolda aklımı yitirirdim herhalde."

Altı sene evvel Sahra ve Demir'i aynı binaya taşınmaları konusunda nihayet ikna edebilmişlerdi. Gerçi ona pek ikna etmek denemezdi ama etmiş sayılırlardı. Demir, beş seneden beri Karanların inşaat firmasında çalışıyordu. İlk sene proje müdürü olarak başladığı görevi, bir sene sonra emekliye ayrılan genel müdürün yerine atanmasıyla devam ediyordu. Sahra şimdi altı yaşında olan Emre'yi doğurduğunda, Sina çoğu zamanını kardeşine yardımcı olmak için yanında geçiriyordu ve Karan her zamanki çözümlerinden birini gerçekleştirmişti.

Emre iki aylıkken, Sahraların kapının önüne dayadığı kamyonla Demir az daha küçük dilini yutacaktı. Karan, Demir'le tutuştuğu tartışmayı kazanmıştı elbette.

Aynı binada, bir alt kattaki dört yatak odalı dairede şimdi Sahralar yaşıyordu. Gerçi Demir kendi evlerini sattıktan sonra parasını Karan'a götürüp vermişti ve Karan da buna itiraz etmemişti. Oturdukları daireyi karşılamasa bile bu işleri bilen Demir, kalan ödemeyi de taksitlendirmeleri gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu. Onu rencide etmek istemeyen Karan bunu da kabul etmişti. Gerçi satılan evin ve taksitlerin parası çocuklara açılan hesaba transfer olmuştu ama bunu yalnızca Sina biliyordu.

Sina bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalışarak devam etti sözlerine. "Kız uyutmuyor geceleri onu. Allah'tan Emre sakin çocuk da ikisiyle başa çıkabiliyor şimdilik."

Hülya'nın yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. "Kız da çok tatlı ama ya. Özlemişim bebek kokusunu. Hepimize iyi geldi Elif."

Sina gülümseyerek başını salladı. "Emre Demir'e benziyor ama Sahra, kızı kendine benzetti neyse ki."

"Sizin gibi gözleri yeşil kızın da..." Hülya yıkadığı yeşillikleri lavabonun yanındaki süzgecin içine koydu. "Bazı çocukların çok gazı oluyor işte," diye devam etti önceki konuya. "Bir süre sonra düzene girer."

"Sahra çalışmayı özlediğini söyledi. Evde çocuk bakmak ona göre değilmiş."

Hülya kıkırdayarak karşılık verdi. "Emre'nin anaokuluna başlamasını dört gözle beklemişti. Bak üç sene bile olmadı, yine eve tıkıldı. Şimdi de Elif'i bekler."

"Zaten tam zamanlı çalışmıyordu ama kardeşimi tanıyorum ben, çalışmadan duramaz o."

"Alışmamış götte don durmuyor diyorsun?" diyen Hülya, alçak sesli bir kahkaha attı.

"Kızım çocukluğumuzdan beri çalışıyoruz ikimiz de. Alışmışız yani. Sahra hem okudu hem çalıştı hep. Boş durmaya gelemiyor."

"Şimdi de boş sayılmaz. İki çocuk tam zamanlı işten daha yorucu."

"Orası öyle..." dedi Sina onaylayarak. Kahve makinesini çalıştırırken, "Sen ne zaman düşünüyorsun ikinciyi?" diye sordu ağız arar gibi. "Bence çok geç kaldın bile."

"Valla düşünmüyorum," dedi Hülya, kendinden emin bir sesle. Bakışlarını Sina'ya çevirdiğinde, sanki aklından geçeni nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi hissettiği tereddüt gözden kaçmıyordu. Sina gözlerini kısarak baktı ona.

"Aklında bir şey var?"

Hülya başını salladı. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve ağzındaki baklayı pat diye dışarı döktü. "Biz Taylan'la bir çocuk evlat edinmeye karar verdik. Kendimiz bir çocuk yapacağımıza birine bir faydamız olsun istiyoruz. Ailesi olmayan bir çocuğa yuva vermek istiyoruz."

Sina'nın gözleri ardına kadar açılarak hayretle baktı genç kadına. "Gerçekten mi?"

"Evet... Çok düşündük. Çok şükür kendi çocuğumuz var

ama bu dünyada ihtiyacı olan birine de dokunabilmek istiyoruz. Taylan, Karan'a çok imreniyor. Onunla çok gurur duyuyor. İlla da onun kanından olacak diye tutturmanın doğru olmadığını söyledi. Ben de ona katılıyorum. Bu hafta başvuruyu yapacağız. Kısmet artık. Bakalım yeni evladımız nasıl biri olacak?"

Sina hızla ileri atılarak Hülya'ya sarıldı. "Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Tebrik ederim. İnan çok cesur ve takdir edilecek bir karar bu."

Hülya kollarını Sina'nın bedenine sardı. "Senden çok şey öğrendim," dedi açık sözlülükle. "İlk başlarda tereddüt ediyordum, acaba başka çocuğu kendimin gibi sevemez miyim diye korkuyordum ama kendimi çok dinledim. Galiba o çocuğu, belki de kendi evladımdan daha çok seveceğim çünkü buna çok ihtiyacı olacağını biliyorum."

Sina geri çekildiğinde dolu gözlerle baktı arkadaşına. "Seninle gurur duyuyorum kızım," dedi içtenlikle. "O çocuk çok şanslı olacak çünkü harika bir annesi olacak."

"Kaan'la da konuştuk. O da bir kardeş istiyor. Çok uysal bir çocuk biliyorsun. Kıskanır, diye düşündüm önce ama Allah'tan Sarya'yı, Emre'yi ve Onur'u çok seviyor ya, gerçek bir kardeşi olacağına çok sevindi."

"Ya harika bir haber bu. Bizden önce davranmışsınız. Biz de geçen seneden beri bunu konuşuyoruz Karan'la." Yüzünde gizemli bir gülümsemeyle devam etti. "Ama biliyorsun geçen sene çok değişik işler peşindeydik, bir türlü gerçekleştirmeye zaman bulamadık."

Hülya gözlerini devirerek aman aman der gibi elini salladı. Sina hevesle sözlerine devam etti." Belki birlikte başvuruyuruz. Ne dersin?"

Hülya'nın gözleri iri iri açıldı. "Ay hakikaten süper olur.

İki bebek alır geliriz, düşünsene, onlar da beraber büyürler!"

"Karan bayılacak bu fikre," dedi Sina mutlu bir yüzle. "Çocukları çok seviyor, biliyorsun. İkisi de büyüdü artık. Yeni bir bebek bizi de çok daha mutlu edecek bence."

Hülya başını salladı ve o an tıpkı annesi Sevgi'de sık sık görülen bilge bir edayla devam etti. "Kızım çok şükür, durumumuz iyi, kimseye muhtaç değiliz. Birilerine bir faydamız olsun bari. Bakarsın bizim yetiştirdiğimiz bir çocuk, dünyaya faydalı bir şey bulur da dua alırız hiç değilse."

Sina alçak sesle kahkaha atarken başı arkaya savruldu.

"Büyük düşün diyorsun?"

"Öyle deme kızım," dedi Hülya ciddi bir ifadeyle. "Düşünsene... Mesela senin ya da benim yetiştirdiğimiz bir çocuk, belki de insanlığa çok fayda sağlayacak bir şey bulur gelecekte. Belki böyle bir çocuk, biz el uzattığımız için bu şansı yakalayabilecek. Bilemeyiz ki! Öyle olmasa bile en azından birilerine örnek olacak şekilde düzgün yetiştirsek o bile fayda yani."

"Cansın sen can..." dedi Sina coşkuyla Hülya'ya yeniden sarılarak. "İyi ki benim arkadaşımsın. İyi ki benim dostumsun!"

"Yine niye vıcık vıcık birbirinizi güzelliyorsunuz?" diye soran sesle, ikisi de başlarını mutfağın girişinde asık suratla dikilen Karan'a çevirdi.

Sina gülümseyerek ona baktı ve ileri doğru birkaç adım atarak genç adama yaklaştı. Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Kıskandın mı?"

"Evet," dedi Karan duraksamadan. "Benden başkasına sarılıp öpmenden hoşlanmıyorum."

"Utanmasan sen de o manyak arkadaşın gibi kimsenin elime dokunmasına da izin vermeyeceksin."

"Bence çok doğru yapıyor," dedi Karan ters ters. Ardından bakışlarını Hülya'ya çevirdi. "Abim ne zaman geliyor?"

"Senin benden daha iyi bilmen lazım," dedi Hülya imalı bir tavırla. "Sabah toplantısı vardı, biter bitmez gelecek. Sarya gelmeden varmış olurum dediydi."

"Kızım mahzun gitti bu sabah," dedi Karan içli bir tavırla.

Hülya alayla dudağını büktü ve küçük bir çocukla konuşur gibi karşılık verdi. "Çok mu dertlendin? Yüreğin mi parçalandı?"

Karan ters ters ona bakarak mutfağın içine adımladı. Kahve makinesine doğru ilerledi. Dolaptan fincanları çıkarırken söylenir gibi karşılık verdi.

"Oğlumu da kendi oğluna bakıcı tayin ettin. İki gündür doğru düzgün gördüğüm yok. Kaan'ın İber'e baka baka zekasını arttıracağını sanıyorsan büyük yanılgı içindesin."

Karan'ın sözleri bitmeden başına büyük bir mutfak havlusu uçtu ve sertçe çarparak yere düştü. Karan elinde kahve sürahisi ile şaşkınlıkla Hülya'ya baktığında, genç kadın işaret parmağını hiddetle sallayarak, "Bana bak! Kırarım kafanı!" dedi. "İkide bir oğlumla oğlunu kıyaslayıp durma. Biri yedi, diğeri yirmi üç yaşında! Asabımı bozma benim!"

Karan bıkkınlıkla bir soluk koyuverdi ve Hülya'nın hiddetine aldırmadan sordu.

"Neredeler, sen onu söyle?"

Hülya sakinleşmek ister gibi derin bir soluk aldı. Sina yere düşen havluyu alırken sırıtarak ikisine bakıyordu. Adımlarını ileri atarak Karan'a yaklaştı, elindeki ruloyu tezgâha bırakıp doldurduğu fincanlardan birine uzandı. Hülya o sırada Karan'a cevap veriyordu.

"Nerede olabilirler? Kaan bildiğin gibi okulda. Sarya ile birlikte gelecek. İber uyuyordu, kaldırmadım."

"Yorgun tabii çocuk," diye söylendi Karan. "Hem okul hem iş kolay değil. Perişan oluyor. Ona söyledim halbuki çalışmasın diye ama laf dinletemiyorum."

"Sorumluluk alması güzel bir şey," dedi Sina düz bir sesle. Karan hışımla ona döndü.

"Önce okulunu bitirsin! Çalışmak zorunda değil! Babası var onun!"

Sina gözlerini devirerek arkasını döndü. Hülya kısırın içini hazırlamaya başlamıştı, derin bir kâseyi çıkararak ada tezgâhın üzerine koyarken Karan'a laf yetiştirmeyi ihmal etmedi.

"Son senesi zaten. Masteri bitti sayılır. İber hazıra konmaktan hoşlanmıyor, biliyorsun. Bu tartışmayı sürekli devam ettirmene de anlam veremiyorum. Gurur duyman lazım sorumluluklarının farkında olduğu için."

"Ben varken kendini bu kadar yorması anlamsız. İhtiyaçlarını karşılayabilirim ben."

"Bunu o da biliyor ama bu sene okulu bitince, gerçek bir işe girmeden evvel bir yıl boyunca dünyayı dolaşmak istiyor, biliyorsun. Bu seyahatin tüm masraflarını yalnızca kendisi karşılamak istiyor ve biz de bu fikre saygı duymak zorundayız."

"Neden kendini zorluyor ki? İstediği gibi gezsin, seyahat masraflarını ben karşılarım."

"Karan!" dedi Sina usanç dolu bir tonla. "İber bunu kendisi yapmak istiyor. Sen zaten ona çok şey veriyorsun ama bunu yalnızca kendi çabasıyla başarmak istiyor. Bu düşüncesine saygılı olmak zorundasın."

"Çok anlamsız!" dedi Karan tükürür gibi. "Kendini böyle yıpratması çok anlamsız."

"Onun için anlamlı bu," dedi Sina üzerine basarak. "O da biliyor ihtiyacı olduğunda bizim ona para verebileceğimizi ama kendini işe yaramaz gibi hissediyor. O ayakları sağlamca yere basan bir çocuk. Artık bizden para almak ağrına gidiyor ve ben onu anlıyorum."

"Sizin şu saçma sapan gururunuz! Oğlunu da kendine benzettin!"

"Aksine. O aşırı özgüven tıpkı babası!" dedi Sina dik dik Karan'a bakarak. "Sen yaptın onu böyle aslında! İtiraf et! Ona her şeyi başarabilecek gücü olduğunu sen öğrettin. O da içindeki gücü biliyor ve neyi istiyorsa onu yapıyor. Hiç beni suçlama!"

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Böyle babalık mı olur?"

Karan'ın asık suratla, sızlanır gibi yılgın bir tonla yaptığı itiraf, Hülya ve Sina'nın bakışlarının yumuşamasına neden oldu. Hülya yaptığı kısırı karıştırırken, yumuşak bir gülümsemeyle çabucak Sina'ya bakmıştı. Sina ileri adımlayarak Karan'a yaklaştı ve kollarını kaldırarak sıkıca ona sarıldı.

"Sen harika bir babasın," dedi yumuşak, sevgi dolu bir sesle. "Sen iki çocuğumuza da muhteşem bir baba oldun ve

olmaya devam ediyorsun ama günü gelince bağımsızlıklarını ilan edeceklerini konuşmuştuk seninle. İber için o gün geldi. 23 yaşında genç bir adam o ve babasından para almak ağrına gidiyor artık. Buna anlayış göstermen ve oğlunla gurur duyman lazım. Sorumluluklarını bilen bir adam o da. Tıpkı senin gibi."

"Ben oğlumla gurur duyuyorum zaten," dedi Karan aksi bir sesle.

İber'in bağımsızlığını hâlâ kabullenemiyordu. Son senelerde İber'le çatıştıkları tek konu buydu. Londra'da ona satın alınan ev, en ciddi tartışmalarına neden olmuştu. Karan'ın hâlâ bilmediği ise İber'in geri adım atmasına Sina'nın onunla konuşması neden olmuştu. Karan'ın kalbinin ne kadar çok kırılacağını biliyordu Sina. Karan böyle bir adamdı. İber'in ağrına giden şeyin tam tersi olarak, Karan'ın ağrına giden de çocuklarının ihtiyaçlarını en iyi şekilde karşılayamadığı anlardı. Sina buna üzülüyordu çünkü Karan'ın bazen babalıktan anladığı tek şeyin, lüks bir hayatı çocuklarına sunabilmesi olduğunu sanmasıydı. Ona gösterilen babalık böyleydi ve bazen farkında olmadan kendisi de ona öğretileni yapıyordu. O anlarda ortayı bulmaya çalışan hep Sina oluyordu. İber'i de anlayabiliyordu çünkü Karan'ın ona karşı ne kadar fedakâr olduğunu biliyordu. İber, Karan'ın fedakarlığını suistimal etmek istemiyor, gücü yettiğince kendi başının çaresine bakabilmek istiyordu. Karan'sa, İber'in en ufak bir sıkıntı bile çekmesini kabullenmiyordu.

"Ben de babamla gurur duyuyorum," diyen sıcacık sesle, Karan ve Sina hızla birbirinden ayrılıp mutfağın girişindeki genç adama baktılar.

İber, derin gözlerle Karan'a bakıyordu. Karan'ın yüzü ansızın değişmiş, suratında sevgi dolu bir gülüş belirmişti.

"Koçum?" dedi ileri adımlayarak. Kollarını açtığında İber de tıpkı onun gibi kollarını kaldırdı ve ikisi birbirlerine sarıldılar.

"Dinlenebildin mi biraz?" diye sordu Karan büyük bir ilgiyle.

İber başını salladı. Artık ikisi de hemen hemen aynı boydaydılar ve İber'in bedeni de en az Karan gibi genişlemişti. Yıllardır yaptığı spor, kaslarında kendisini belli ediyordu. Geniş göğsü, kalın kaslı kollarıyla dikkat çekici bir bedeni vardı. Geçmişteki ergen delikanlı çoktan geride kalmıştı. Artık kendinden emin, ne istediğini bilen sağlam bir genç adamdı. Simasındaki o çocuksu ifade yok olmuş, çocukluğunda yaşadığı zorlu yılların çabuk olgunlaştırdığı, ifadesine de bu olgunluğun yerleştiği yakışıklı bir adam ortaya çıkmıştı. "Dinlendim baba."

Karan, eliyle İber'in ensesini kavrayarak başını göğsüne yasladı. Saçlarının üstüne dudaklarını bastırdı.

"Neyse ki bu gece evinde yatacaksın artık."

"Dün gece de birlikteydik baba. Karşı dairedeydim," dedi İber alaycı bir tonla. Kaslı kolunu Karan'ın bedenine sardı. "Cadıya yakalanmayalım diye resmen saklambaç oynuyoruz bu yaşta."

"Yaşında ne varmış? Daha çocuksun sen!" dedi Karan itiraz ederek.

Hülya gözlerini devirdi ve ıslak ellerini çabucak kurulayarak, "Ben Özge'ye yardıma gideyim yoksa bunu mutfağın ortasında ayağımın altına alacağım," diye söylendi. Karan'ın yanından geçerken duraksadı ve hiddetli gözlerle, "İyi baktım oğluna, merak etme! Yumuşacık yataklarda yatırdım!" dedi.

Karan burun kıvırdı. "Hiçbir yatak evindeki kendi yatağının rahatlığını vermez."

Sina tekrar başlayacak bir başka tartışmanın önüne geçmek ister gibi çabucak atıldı.

"Kahvaltı hazırlayayım mı bir tanem? Açsındır."

İber başını sallarken kolunu isteksizce Karan'ın bedeninden çözdü. "Ben hazırlarım anne. Kaç gündür koşturuyorsun zaten."

"Sen otur, ben hazırlarım," diyen Karan araya girdi. "Sen dinlen. Baba evi dinlenme yeridir. Sen de çok koşturuyorsun."

İber tam itiraz edecekken, Sina'nın rica eder bakışlarıyla

duraksadı ve Karan'ın hevesini kırmamak için başını salladı. Yüzünde keyifli bir gülüş belirdi.

"İyi madem, baba elinden bir kahvaltı yakışır o zaman."

"Hadi sen otur, bak kahve de hazır. Ben şimdi sana kahvaltı hazırlarım."

Karan telaşla dolaba yönelirken Sina minnet dolu gözlerle İber'e baktı. Karan'ın bu hevesinin kırılmasını istemiyordu. Çocukları için parçalanmayı bile göze alacak bir adamdı ve yaptığı hiçbir şeyi yeterli bulamıyormuş gibi hep çabalıyordu.

"Hadi, siz baba oğul hem kahvaltı edin hem laflayın, ben de kalanı toparlayayım," dedi neşeli bir sesle.

"Yapılacak bir şey kaldı mı anne? Ben ne yapayım?" diye sordu İber. Mutfağın köşesindeki yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekerken duraksamıştı.

"Yok bir tanem. Her şey bitti zaten. Buradakileri masaya götüreceğim sadece. Salim salondaki düzenlemeleri bitirdi. Özge'yle Steven da müzik işini hallettiler. Geriye bir şey kalmadı. Hatta Sarya'yla Kaan eve gelmeden, hep birlikte kahve içecek vaktimiz bile kalacak bence."

"İbo abiler ne zaman geliyor?" diye sordu İber merakla. "Oğlan iyice büyümüştür."

"Büyüdü sıpa. Dört yaşına girecek iki ay sonra."

"Asiye ablayla Sevgi teyzeyi de özledim. Cadının doğum günü isabet oldu."

"Cadı deyip durma kardeşine!"

"Cadı ama."

"O da senin için şeytan diyor," dedi Karan alçak sesle gülerek. Elindeki kâsede omlet yapmak için yumurtaları çırpıyordu.

"Ağzına biber süreceğim onun," dedi İber şakacı bir hiddetle.

"Ona ne kızıyorsun, Hülya teyzene kız. Ondan duymuş."

İber neşeyle güldü. "Kaan'a öğrettiğim taktikler yüzünden demiştir."

Sina tasvip etmez gibi yan gözle İber'e baktı. İçeri götüreceği elindeki tabaklarla önünde durmuştu. "İberciğim, Kaan'a

okulda onunla uğraşan çocuklara nasıl yumruk atacağını öğretmen hiç hoş bir şey değildi."

"Çocuğu sıkıştırıp duruyorlarmış, onlarla başa çıkmayı öğrenmesi lazım. Bir kez izin verirse hep tepesine çıkarlar."

"Daha ilkokula gidiyorlar İber. O yaştaki çocuklara kavga etmeyi değil, konuşarak anlaşmaya çalışmaları öğretilmeli."

"Bazıları laftan anlamıyor, o zaman yumruğun tadına bakmak zorundalar."

"İşte benim oğlum!" diye atıldı Karan takdir dolu bir sesle.

Sina ters ters Karan'a baktı. Elindeki kaselerin ağırlığı ile daha fazla beklemek istemez gibi salona yönelirken, "Sadece akılsızlar yumrukla çözüm bulabilir," dedi laf sokarcasına.

"Sana Kaan'ın çok zeki olmadığını söylemiştim," diye arkasından bağırdı Karan. "Mecbur yumruklarını konuşturacak."

"Karan!" diye haykıran ses, salondaki Hülya'dan gelmişti. "Yemin ediyorum kafanı kıracağım! Oğlumla uğraşmaya bir son ver!"

Karan göz kırparak İber'e baktığında, İber kıkırdayarak ona karşılık verdi.

Hülya'yı çıldırtmak Karan'ın hoşuna gidiyordu. Özellikle oğluna karşı öyle hassastı ki Kaan'a söylenen tek lafa bile tahammülü yoktu. Hele oğlunu incitmeye kalkanları parçalayacak raddeye geliyordu. Okuldaki birkaç çocuğun Kaan'ı sıkıştırdıklarını öğrendiği gün, okulu birbirine katmıştı. Gerçi Karan'dan ona çok fırsat kalmamıştı ama Hülya'nın hiddetinden nasiplenen birkaç kadın ki Kaan'ı sıkıştıran üç çocuğun anneleriydi, şimdi onu gördüklerinde kaçar gibi uzaklaşıyorlardı.

Hülya ve Karan'ın okulun altını üstünü getirdikleri o gün, Taylan her zamanki gibi onlardan çok farklı bir yol izlemişti. Önce okul müdürüne ayar çekmiş, sonra Kaan'ı sıkıştıran çocukların babalarını tek tek arayarak hizaya getirmişti. Öyle soğuk, öyle katı bir tavrı vardı ki halihazırda onu iş dünyasından tanıyan adamlar, Taylan'ın buz gibi bir tonla yaptığı konuşma sonrası serseme dönmüşlerdi. Taylan ikinci bir olaya göz yummayacağını ve hiçbirinin gözünün yaşına bakmayacağını açık

bir dille belirtmişti.

Sonrasında bir daha Kaan'a bulaşan olmamıştı fakat Sarya'nın bunun intikamını almayı kafaya koyduğu da sonradan ortaya çıkmıştı. Kaan bir alt sınıfta olsa da aynı okuldalardı. Olayın ortaya çıkmasının ardından fırsat kollamıştı. Önce Kaan'ı neden ona bir şey söylemediği için güzelce azarlamış, ardından kalanı kendisinin ele alacağını söylemişti. Kaan'ı sıkıştıran çocuklara yaptıklarını Sina tesadüfen öğrenmişti. Sarya ve Kaan kıkırdayarak kendi aralarında konuşurken duymuştu. Neyse ki Sarya arkasında iz bırakmamıştı.

Sina bazen gerçekten Sarya'nın zekasından dehşete düşüyordu. Çocukların çantalarına, nereden bulduğu belirsiz canlı kurbağa koyduğu yetmezmiş gibi, yine nasıl yaptığı belirsiz, yemekhanedeki öğlen yemeklerinde de çocukların yemeklerinin içine acı biberi doldurmuştu. Yemekhanedeki görevliler çocuklara verilen acı yemeğin yanlışlıkla olduğunu savunmuşlar, üstüne bir de uyarı almışlardı.

Sarya'nın intikamı bununla da bitmemişti. Bir hafta boyunca çocukların eşyaları sürekli kaybolmuş, hep bir diğerinin çantasından çıkmış, sonra da karşılıklı hırsızlık suçlamalarıyla birbirlerine girmişlerdi. Artık onların dostluğu da bitmişti. Hâlâ birbirlerine küslerdi.

Sarya, Sevgi'nin de zaman zaman alayla söylediği gibi tam bir ordu bozandı. "Sen bu kızı bir ordunun içine koy, bak hepsini birbirine düşürür, sakince geri çekilir. Ordu bozan bu," diyordu.

Sina, Sarya ve Kaan'ın konuşmalarını duyduğunda, konuyu Karan'a iletmiş ve kızlarıyla ciddi bir konuşma yapmaları gerektiğini üzerine basarak söylemişti. O akşam Sarya'yı karşılarına oturtmuş, hayata dair uzun bir söylev çekmişlerdi. Aslında söylevi çeken Sina'ydı. Karan'ın pek bir etkisi olmamış, Sina konuştukça o sadece kafa sallayarak güya Sina'yı desteklemişti. Sina, nihayet gerekli gördüğü konuşmayı sonlandırdığında, Sarya'yı tekrar tekrar tembihleyerek yanlarından ayrılmıştı.

O uzaklaşır uzaklaşmaz Karan'ın Sarya'ya yumruğunu

uzatarak, "Aferin benim kızıma!" dediğini hiçbir zaman öğrenememişti genç kadın.

Karan ve Sarya arasındaki bağ olağanüstü güçlüydü. Sarya başını o geniş göğse yasladığında, dünyadaki hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini biliyordu. Karan'ın onu korumak için ölmeyi bile göze alabileceğinden o kadar emindi ki tıpkı gerçek babası gibi Karan'ın da bir kahraman olduğunu düşünüyordu.

Gerçek babası ve annesinin onu korumak için öldüklerini öğrendiğinden beri zihninde yaşattığı iki kahramana, Karan ve Sina da eklenmişti. Sarya şanslı bir çocuk olduğunu biliyordu. Belki gerçek anne ve babasını tanıma şansı olmamıştı ama onu bırakıp gittikleri kişiler de en az gerçek anne babası kadar harika insanlardı. Sarya'nın etrafı kahramanlarla çevrilmişti. En azından kafasındaki hayal dünyasında bu böyleydi.

Gerçek hayatta ise en büyük kahramanı Karan'dı.

EPİLOG II

"Dedem de gelecek değil mi baba?"

Karan, İber'in sorduğu soruyla gerilse de bunu belli etmedi. Son yıllarda, geçmişe oranla babasıyla daha sık görüşüyor olsalar da sevgisiz geçirdiği yılları telafi edemeyecekmiş ve geçmişteki o açık hiç kapanmayacakmış gibi hisseden Karan, ondan hep uzak durmayı tercih ediyordu. Bu kez çabalayan Ayhan, bu çabayı görmek istemeyen Karan'dı.

Çocuklar gerçekten de Ayhan'ı değiştirmişti. Garip olansa, bir zamanlar Karan'ın İber'i evlat edindiği için kıyameti koparan adamın, şimdi en yakın olduğu torunu da İber'di. Bu öyle garip bir durumdu ki Sina bunun nedenini, Ayhan'ın bir çeşit kefaret ödemesi olarak değerlendiriyordu. Geçmişte kimsesiz bıraktığı gerçek oğluna yapmadıklarını, şimdi onun evlat edindiği çocuğa yapıyordu.

İber'i sık sık arayanların arasında Ayhan vardı. Bazen birkaç günlüğüne Londra'ya gittiğini de duyuyordu Karan. Sırf İber'i görmek için. Bu onda herhangi bir kıskançlık yaratmıyordu.

Sina bazen Ayhan'ın Karan'a göstermediği sevgiyi şimdi İber'e göstermesinin, onun kalbini kırıp kırmadığını merak ediyordu ancak dikkatle gözlemlemesine rağmen buna dair bir işaret de görememişti. Karan, sanki Ayhan'a karşı olan tüm duygularını dondurmuş gibiydi. Kendisi umursamıyordu ama İber'le ilgilenmesinden memnun gibiydi. Karan gerçekten dört dörtlük bir baba olmuştu. Kendi yaşayamadığı her şeyi çocuklarının yaşamasını istiyor, gerektiğinde de fedakârlık yapmaktan çekinmiyordu. İber'in mutlu olması için

kendi kırgın olduğu babasıyla görüşmesine hiç karışmamış, buna dair tek bir yorum dahi yapmamıştı. Belki de İber'in onunla ilgilenen bir dedesi olmasını istediğindendi bu.

Sina'nın babası geçen yıllarda epeyce yaşlanmıştı. Evden dışarı çıkmayan ve akşama kadar dünyadan kaçmasına neden olan kitaplar arasında kalan adam, hareketsizlikten iyice tutulmuş durumdaydı. Asiye'nin ona ilettiği güncel bilgileri yeterli buluyor olmalıydı ki torunlarını arayıp sormak aklına bile gelmiyordu. Seneler önce, Sina; Hazar'ın İber'i yeniden istemesi üzerine babasıyla yaptığı tartışmadan sonra o eve bir daha ayak basmamıştı. Asiye ile sık sık görüşüyorlardı. Her gün mutlaka telefonda görüştükleri gibi çoğu hafta sonunda da beraberlerdi. Ancak öylesi garip bir durumları vardı ki sanki Asiye onların öz anneleri, babaları da onunla sonradan evlenmiş olan bir türlü doğru ilişki kuramadıkları üvey babaları idi.

İber, İsmet'ten de pek alamadığı dede sevgisini Ayhan'la dolduruyordu. Karan hakkında fazla konuşmasalar da İber, onun Karan'a karşı geçmişteki tutumundan pişman olduğunu görebiliyordu. Bu pişmanlık Pervin'i kapsamıyordu gerçi. Pervin aynı Pervin'di. Arada Taylan'la yaptığı soğuk telefon konuşmalarının dışında, bazen yine Taylan'ın nezaketen onlara yaptığı ziyaretlerde görüşüyorlardı. Taylan ve Hülya da Ayhan'la, geçmişe oranla daha sık görüşüyorlardı. Bazen adamı evlerine yemeğe davet ediyorlar, bazen de dışarı da yemeğe çıkıyorlardı. Bu görüşmelerde de Pervin bulunmuyordu. Davetler her defasında nezaketen onu da kapsayarak iletiliyordu fakat her defasında başka bir programı olduğunu beyan eden kadın, onlara katılmıyordu. Kimse bu durumdan şikayetçi değildi. Hatta alışmış oldukları bu durumun Pervin'in yokluğunda çok daha huzur bulucu olduğunu kabullenmişlerdi.

İber'in uzun süredir kendisinden cevap beklediğini fark eden Karan, tavaya yumurtaları aktarırken çabucak cevap verdi.

"Gelecek oğlum. Sanırım iki gibi burada olacak."

İber dikkatle Karan'ı izliyordu. Bazen içinde bulunduğu durum onu da ikilemde bırakıyor, Karan'a haksızlık yaptığını düşünüyordu.

Birkaç dakika boyunca ikisinden de ses çıkmadı. İber yerinden kalkarak buzdolabına ilerledi ve bir şişe portakal suyuna uzanarak dışarı çıkardı. Karan'ın yanından geçerek dolaba ilerledi ve bir bardak aldı. Salonda sürekli hareket halinde olan ve birbirleriyle konuşanların sesi onlara kadar geliyordu ama tam olarak ne konuştuklarını anlayamıyordu. Kalçasını tezgâha yaslayarak bardağından bir yudum aldı ve ocağın başındaki Karan'a dikkatle baktı.

"Onu hiç affetmeyeceksin, değil mi?" diye aniden sordu.

Karan başını hızla ona çevirdi. Sorarcasına bakarken, "Kimi?" diye sordu istemsizce.

"Dedemi?" dedi İber usulca.

Karan'dan sinirli denecek alaycı bir gülüş çıktı. Başını tekrar yaptığı işe çevirdi.

"Öyle bir şey değil bu."

"Nasıl bir şey?"

Karan yine ona çabuk bir bakış attı ve tavadaki pişmiş yumurtayı yanındaki tabağa boşalttı. Çenesiyle hazırladığı masayı işaret etti. İber adımlarını ona uydurarak masaya yöneldi. Karan tabağı onun önüne koyduktan sonra kendi kahvesini de alarak masaya, İber'in çaprazına oturdu.

"Kendini iki arada kalmış gibi hissettiğini biliyorum ama hissetme. Bunun seninle ilgisi yok. Ben onun seninle ilgilenmesinden memnunum. Seni seviyor." Sıcak bir gülümsemeyle İber'e bakarken, "Zaten sen sevilmeyecek çocuk değilsin," dediğinde, İber hoşnutsuzlukla karşılık verdi.

"Artık çocuk değilim baba. Hâlâ büyüdüğümü kabullenmek istemiyorsun."

"Sen her zaman benim için çocuk kalacaksın. Seni ilk tanıdığımda daha 13'üne yeni girmiştin. Hatta Sina bile kabullenememiş gibi sürekli 12 deyip duruyordu."

İber küçük bir tebessüm ederek önündekini yemeye başladı. Karan kahvesinden bir yudum alarak yeniden konuş-

maya başladığında, sesinde saf bir samimiyet vardı.

"Dediğim gibi, bunun seninle ilgisi yok. Bazen geçen zamanın yerini hiçbir şey dolduramaz. Ben babamla hiçbir zaman bir ilişki içinde olmadım ve artık bunun nasıl kurulacağını bile bilmiyorum. Uzak durmamın nedeni bu. Onunla ne konuşacağımı bilmiyorum çünkü ikimiz de birbirimizi tanımıyoruz. Sokakta görebileceğim herhangi bir yabancıdan farkı yok benim için. Sokakta tanımadığım insanlarla da konuşmuyorum. Bunu böyle düşün."

"Sanırım çok pişman..." dedi İber ansızın. Bardağına uzanırken Karan'a hızlı bir bakış attı. "Seninle kaçırdığı fırsat için çok pişman görünüyor."

Karan umursamazca omuz silkti. "Geçen zamanın yerini hiçbir şey dolduramaz. Artık çok geç."

"Buna gerçekten üzülüyorum.," dedi İber samimiyetle. Karan ona yapma der gibi baktığında, İber süratle açıklamaya girişti. "Yani aslında çok eğlenceli biri. Sana da çok benziyor. Birbirinize bu kadar benzerken yakın olamamanıza üzülüyorum."

Karan gözlerinin altından 'dalga mı geçiyorsun' der gibi bakarken, İber yeniden gülümseyerek karşılık verdi.

"O da senin gibi kontrol manyağı!" diyerek alçak sesli bir kahkaha attı. Karan bunu kabullenmez gibi kaşlarını çatarak ona bakarken, İber devam etti.

"Master tezimin kopyasını almış..." dediğinde, Karan gözlerini kısarak ona baktı. "Arada geliyor ya yanıma. Ben işteyken, evdeki çalışmanın kopyasını çektirmiş. Buraya döndükten sonra okumuş ve kendince açık olduğunu düşündüğü yerleri işaretlemiş. Annemi arayıp, bulduğu açıklar üzerine tartışmış ve benim bunları toparlamam gerektiği konusunda benimle konuşması için anneme uyarıda bulunmuş."

Karan hayretle gözlerini açarak İber'e bakarken, İber yeniden güldü. "Annem bazı noktalar üzerinde hata yapmadığıma dair onu ikna edene kadar bayağı uğraşmış. Adam bu yaştan sonra teknoloji uzmanı olacak."

Karan derin bir soluk alıp geriye yaslandı. Dikkatli gözleri

İber'e kilitlenmişti.

"O genelde hep onun dediği gibi yapılmasını ister, sakın senin üzerinde baskı kurmasına izin verme. Her şeyi bilmediğini kabullenmek istemiyor."

İber savunur gibi elini kaldırarak, "Haksızlık yapmayalım şimdi. Sanat konusunda adam neredeyse uzman," dedi.

"Senelerdir uğraştığı tek şey o, ben uzman olacak değilim. Her sergiye katılıyor!" dedi Karan çıkışır gibi.

İber onaylayarak başını salladı. "O yüzden her şeyi bilebileceğini düşünüyor. Bu beni eğlendiriyor aslında," dedi gülümseyerek. "Yani düşünsene, yetmişine gelmiş adam, günümüz teknolojisinde kullanılan karmaşık yazılımlar hakkında bilgi edinmeye çalışıyor." Alçak sesli bir kahkaha attı. "Deli gibi araştırma yapıyor. Annem geçenlerde, bu yaştan sonra onunla rakip olmaya kalkacağını söyledi."

İber aniden susarak başını Karan'a doğru yaklaştırdı ve alçak sesle fısıldar gibi, "Invictus'u bile duymuş," dedi.

Karan gözlerini iri iri açarak telaşla ona sorarcasına baktığında İber kıkırdadı. "Anneme dünyanın en iyisinin o olduğunu, kimsenin onun düzeyine çıkamayacağını öğrendiğini, benim geleceğim için aslında böyle bir danışmana ihtiyaç duyulduğunu ve Invictus'la iletişime geçmek için birkaç yere not bıraktığını söylemiş."

Karan kabullenmezcesine başını hızla iki yana salladığında İber yeniden kıkırdadı. "Hackerları başına bela edecek, deyim sana. Deep nete girmiş, düşünebiliyor musun? Adam yetmiş yaşına gelmiş, deep nette hackerlarla aşık atmaya kalkacak."

"Saçmalıyorsun!"

"Hayır," dedi İber kendinden emin bir edayla. "Anneme söyledim. Dedemin bıraktığı tüm izleri sildi neyse ki ama dedemin bundan haberi yok. Hâlâ onunla iletişime geçilebileceğini sanıyor."

"Abimle bunu konuşmam lazım. Aklını kaçırmış."

Karan huzursuzca yerinde kıpırdandığında İber'den bu kez kendisini durduramadığı belli yüksek sesli bir kahkaha çıktı. Karan ona yine sorarcasına baktığında, kahkahalarının

arasında sonraki bombayı söyledi.

"Invictus'un torununa danışmanlık yapması için ödül koymuş."

İber tekrar yüksek sesli bir kahkaha attı. Karan karşısında çıldırmış bir insan görmüş gibi şaşkınca ona bakıyordu.

"Yaa inanabiliyor musun? Invictus'a yüz bin dolar teklif etmiş?"

"Şaka yaptığını söyle!" dedi Karan dişlerinin arasından.

İber gülmeye devam ederken başını iki yana salladı.

"Hackerlarla sohbet etmiş, sohbet," dedi elini sallayarak. "Annem, dedemin geç kalınmış bir büluğ çağı kompleksi yaşadığını söyledi."

Bu kez Karan, İber'le birlikte sesli kahkaha attı. "Az daha dolandırıcıları başına saracakmış ama annem her izi yok etmiş. Çoğu yere şifre de koymuş ama dedem bunun farkında değil. Her gün annemi arayıp netinde sorun olduğunu söylüyormuş, annem de genel bir net arızası olduğunu söyleyerek onu oyalıyormuş."

Karan kalakalmış halde İber'e bakıyordu. Tüm bunlardan haberi yoktu ve muhtemelen Sina, babası hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını bildiği için bunları ona söylememişti. İber bardağındaki son yudumu içti ve arkasına yaslandı.

"Masterı bir an evvel bitirip yola çıkmam lazım yoksa dedem o tezi hiçbir zaman yeterli bulmayacak."

Muzır bir ifadeyle sırıtıyordu Karan'a bakarken. Karan gözlerini kısarak ona baktı. İber'i korkutmaya çalışır gibi, "Yola çıktığında, o da sırtına bir çanta takıp peşine düşerse hiç şaşırma o zaman." dedi.

İber aniden yerinde dikilerek korkulu gözlerle Karan'a baktı.

"Şaka yapıyorsun?"

Karan umursamazca omuz silkti. "Bu anlattıklarından sonra hiç şaşırmam. Adam kaçan gençliğini yakalamaya çalışıyor gibi davranıyor."

İber karışmış bir suratla Karan'a baktı. "Diğeri oturduğu koltuktan kalkmıyor diye kızıyordum..." diye başladığı

cümleyi, Karan hoşnutsuzlukla tamamladı.

"Bu da koltuğunda oturamıyor..."

İkisi bir süre hoşnutsuzlukla birbirlerine baktılar ve ansızın yüksek sesli kahkahalarla gülmeye başladılar.

* * *

Nazif'in okuldan aldığı Sarya ve Kaan, asansörle en üst kata çıkarken Sarya'nın suratı asıktı. Saat öğleden sonra üç buçuktu. Sınıfta arkadaşlarıyla kutlanan doğum gününde neşeli görünmek için elinden geleni yapmıştı fakat içindeki burukluktan kurtulamamıştı. İnanmak istemese de doğum gününün unutulduğunu düşünüyordu. Geçen yıllarda sabahın erken saatlerinde başlayan kutlama tüm gün sürerdi.

Babası onu yatağında mışıl mışıl uyurken erkenden öperek uyandırır, o gün doğum günü olduğu için günü olabildiğince uzun yaşamasını isteyerek, kutlamalara sabahtan başlardı. Kahvaltı da dahil olmak üzere o gün Sarya ne isterse o yapılır, yalnızca onu mutlu etmeye çabalarlardı. Oysa bugün hiç öyle olmamıştı. Belki de sıkılmışlardı artık. Ya da büyüdükçe artık şımartılmaması gerektiğini düşünüyor olabilirlerdi.

Kaan yanındaki asık suratlı Sarya'ya tedirgin gözlerle bakıyordu.

"Neden mutsuzsun?" diye sordu nihayet dayanamayarak.

"Bugün doğum günüm ama kimse kutlamadı beni!" dedi Sarya çemkirir bir ifadeyle.

"Sınıfta kutladılar ya."

"Bana ne sınıftakilerden? Annemle babam kutlamadı hâlâ." Gözlerini kısarak adeta suçlu Kaan'mış gibi yine çemkirerek devam etti. "Amcamlar da kutlamadı!"

"Belki eve gidince kutlarlar," dedi Kaan masum bir tonla.

"Gün bitti, gün!" dedi Sarya çıkışarak.

Nazif biraz evvel geldiklerine dair Karan'a attığı mesajın ardından, çocukların yanında ayakta dikilirken bakışlarını aşağı indirmiş, bıyık altı gülümseyerek ikisine bakıyordu.

Sarya yeni bir kurban bulmuş gibi bu kez başını kaldırıp Nazif'e çıkışırken, teessüf eder gibiydi.

"Sen de kutlamadın Nazif abi! Ayıp ama!"

Nazif gülümseyerek ona baktı ve çok sıradan bir tonla "Doğum günü kutlu olsun Sarya," dedi.

Sarya gözlerini kırpıştırarak baktı ona. "Bu mu? Bu kadar mı?"

"Yani..." dedi Nazif dudağını bükerek. "Sen nasıl olmasını isterdin ki?"

Sarya ellerini iki yana açarak, "İnsan bir sarılır, iyi dilekler diler!" dedi nasihat eder gibi. Ses tonu, bunu da ben mi öğreteceğim der gibi esefle çıkmıştı.

Nazif bedenini aşağı eğerek Sarya'ya kollarını sardı ve yanaklarını öptü.

"Doğum günün kutlu olsun Sarya," dedi tekrar. Bedenini doğrulturken, doğru yaptım mı, der gibi ona bakarken sordu. "Böyle mi? Tamam mıyız şimdi?"

"Ben söyleyince ne kıymeti kaldı ki?" dedi Sarya küskün bir edayla. Yan gözle Nazif'e bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini havaya dikmişti.

Asansörün en üst kata çıktığını belirten zil sesinden sonra kapılar açıldı ve Kaan hızla fırlayarak ileri atıldı. Sarya da onun peşine koşturmaya başladığında Nazif arkalarından sesleniyordu.

"Koşturmayın, düşeceksiniz. Kaan, amcanlara gidiyorsunuz, annen oradaymış."

İki çocuk da ona aldırmadan koridorda ileriye doğru koşuyorlardı. Kaan yalnızca bir an için başını geriye çevirip elini sallamıştı. Annesi çokça zaman karşı dairede oluyordu zaten. Bu ona şaşırtıcı gelmemişti. Sarya da buna şaşırmamıştı çünkü annesi sık sık evde çalıştığı için Hülya'nın onlarda olması çok normaldi.

Kaan parmak uçlarında yükselerek kapının yanındaki zile bastığında, Sarya yine asık suratla yanında dikiliyordu.

Kapı hafifçe aralandı ve Sina gülümseyerek onlara baktı. Bedenini tam açmadığı kapının önüne siper etmişti.

"Hoş geldiniz çocuklar..." deyip Sarya'nın asık suratına baktı. "Günün kötü mü geçti bir tanem? Mutsuz görünüyorsun," dedi masumca.

Sarya dik dik ona baktı. "Neden acaba?" dedi başını iki yana sallayarak. Bir anda gözleri doldu. Asla unutmayacaklarından emin olduğunu düşünse de galiba bu kez unutmuşlardı.

Sina, onun dolu gözlerine içi sızlayarak baktı ve daha fazla uzatmamak için bir adım kenara çekilerek kapıyı ardına kadar açtı.

"Sürpriz!"

Salondan yükselen neşeli sesler birbirine karışmıştı. Kaan içeri fırlarken Sarya kapının ağzında, Sina'nın yanında kalakalmış, şaşkınca büyük salona bakıyordu. Sina dizlerini kırarak eğildi ve Sarya'nın ellerine uzandı.

"Doğum günün kutlu olsun bir tanem!"

Kollarını ileri uzattı ve sıkıca Sarya'ya sarıldı.

"Unuttunuz sandım ama!" dedi Sarya titreyen bir sesle.

"Asla unutmayız!" dedi Sina güvence veren, sevgi dolu bir tonla.

Sarya, kollarını Sina'ya sıkıca sardı. Sina dudaklarını Sarya'nın boynuna gömüp sesli bir öpücük kondurdu. Annesinin omzunun üzerinden bakışlarını salona çevirdiğinde, herkes gülümseyerek onlara bakıyordu. Yüzünde beliren gülümsemeye engel olamıyordu. Herkes gelmişti. Sevdiği herkes ona bakıyordu.

Kalabalığın önündeki Karan ileri adımlayarak onlara yaklaştı.

"Gel kızım, bu saçma sürprizlere hiç gerek yoktu aslında ama hep annenin başının altından çıkıyor bunlar. Bak, gün bitti neredeyse..."

Karan söylenerek bedenini aşağı eğdi ve Sina'nın kolları arasındaki Sarya'yı kucağına aldı. Yumuşak yanaklara dudaklarını bastırdı.

"Doğum günün kutlu olsun meleğim."

Sarya kollarını Karan'ın boynuna sardı. "Yaa baba!" dedi uzatarak mutlu bir yüzle. Suratındaki gülümseme nemli göz-

leriyle birleşince Karan'ın yüreği sızladı. Kızgın gözlerini bir an ayağa kalkan Sina'ya çevirdiğinde, onun gülerek kendilerine baktığını gördü.

"Söz bebeğim, ilk ve son sürpriz bu. Bundan sonrakileri yine biz bildiğimiz gibi kutlayacağız."

Sarya belli belirsiz omuz silkti. "Olsun, bu da güzel olmuş." Dudaklarını Karan'ın yanağına bastırdı ve kulağına çabucak fısıldadı.

"Bizimkisi daha güzel oluyordu gerçi."

Karan ışıldayan gözlerle ona baktı. Sarya ile oluşturdukları ekipten ikisi de oldukça memnundu.

"Yarın kahvaltıda sen ne istersen onu yapacağım. Bugün kaçırdığın yarım günü yarın telafi edeceğiz, söz. Hem okula gitmen de gerekmiyor." Umursamazca dudak büktü. "Zaten son hafta, kalan üç gün gitmesen de olur."

Sarya kıkırdayarak yeniden Karan'ı öptü.

"Best baba ever!" dediğinde bu kez Karan kıkırdadı.

Kucağında Sarya ile birlikte önündeki birkaç basamağı inerek salona ilerlerken Sina yanlarında eşlik ediyordu. İber herkesten evvel öne çıkarak Karan'ın kucağındaki Sarya'ya uzandı.

"Cadı!" dedi sevgi dolu bir sesle. Dudaklarını Sarya'nın yanağına bastırdı. "Doğum günün kutlu olsun."

"Şeytan!" dedi Sarya misilleme yapar gibi. Kollarını çabucak İber'in boynuna özlemle sardı ve mutlu bir sesle şakıdı. "Benim için mi geldin?" diye sordu, öyle olduğunu bilse de yine de duymak ister gibi.

"Tabii ki senin için geldim. Kardeşimin doğum gününü ne zaman kaçırdım?"

"Ama önceden geleceğini söylüyordun, bu sefer aramadın."

Sarya'nın küskün sesine İber gülerek karşılık verdi. "Sürpriz dedik ya!"

Sarya parlayan gözlerle ona baktı ve ardından bakışları, heyecanla kendisine bakan yüzlere çevrildi. Herkes sırasını bekler gibi kıpır kıpır ayakta dikilmeye devam ediyordu.

"Sanırım misafirlerime hoş geldin demem gerekiyor."

Sarya'nın kibar bir ifadeyle çıkarmaya çalıştığı sözlerle İber gözlerini devirdi. "Çok sahtekârsın. Bu kontes vari tavırlar sende hiç olmuyor."

Sarya elini İber'in omzuna vurdu ve uyarır gibi iri iri açtığı kara gözlerini abisinin yeşil gözlerine dikerek, başını hafifçe ona doğru eğip, fısıldadı.

"Şeytan olduğunu biliyorum. Ben sana beyefendi tavırlar sende olmuyor diyor muyum?"

İber sesli bir kahkaha attığında başı arkaya yattı. Kollarını gevşeterek Sarya'yı yere indirdi ve dudaklarını kızın başına bastırarak karşılık verdi.

"Hadi, misafirlerine 'hoş geldin' de madem."

Sonraki dakikalar, Sarya ona gösterilen coşkun sevgi gösterileriyle tek tek herkese sarılarak tebrikleri kabul etti. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

İber'den sonra Taylan ve Hülya'ya sarılmış, ardından Sahra ve Demir'le kucaklaşmıştı. Emre'yle birbirlerini öpmüşler, ardından ana kucağındaki Elif'e yönelmişti. Bebeğin yanağına usulca bir öpücük kondurmuştu.

Ayhan sabırla sırasının gelmesini bekliyordu. Sarya ona yöneldiğinde, kollarını açarak küçük kıza sarıldı. Karan dikkatle onları izliyordu. Ayhan'ın Sarya'ya gülümseyerek sarılmasına alışmış olsa da yine de bu durum garibine gidiyormuşçasına düşünceliydi ifadesi. Sina kolunu onun beline sardığında, ikisi birlikte Sarya'nın diğerleriyle selamlaşmasını izlemeye devam ettiler.

Sarya, dedesinden sonra Sevgi ve Asiye'ye sarılmış, yanlarında gülümseyerek dikilen İbo, Selin ve Onur'a yönelmişti. Herkese tek tek sarılıyor, öpüşüyor ve neşeli bir tavırla sohbet ediyordu. Mutluluğu yüzünde açıkça görülüyordu. Salim ve altı aylık hamile Eda'ya sarılırken, onları ne kadar çok sevdiğini belli edercesine Eda'nın karnını okşamış, parlayan gözlerle gelecek olan kız bebeği sabırsızlıkla beklediğini söylemişti.

En sona kalan Özge ve Steven'a döndüğünde Özge ile birbirlerine iki hasım gibi baktılar.

"Kız cadı?" diyen Özge'nin girişiyle, Sarya kızgınlıkla başını Steven'a çevirerek, "Boşa sen bunu Steven amca!" dediğinde, Özge'nin gözleri şaşkınlıkla açılırken diğerleri kahkahayı basmıştı.

Beş senedir Steven'la evliydiler. Düğünleri Londra'da olmuştu ve o zaman daha üç yaşında olan Sarya da çiçek kız olmuştu. Düğünü hayal meyal hatırlasa da bol bol çekilmiş olan fotoğraflara sık sık baktıklarından, artık dün olmuş gibi her şeyi net hatırlıyordu. Özge, Steven'la birlikte Londra'da yaşamaya başladığından beri, geçmiş hayatını tamamen geride bırakmıştı. Karan'ın yardımlarıyla açtığı küçük bir güzellik salonu işletiyordu. Az sayıdaki seçkin müşterilere hizmet veriyordu ve hayal ettiğinden bile iyi gidiyordu hayatı. Steven, Turanlı Holding'in Londra'daki otelinin müdürlüğünü yapıyordu. İkisi için de oradaki yaşam çok daha konforluydu ve bu karara diğerleri de destek vermişlerdi.

"Yuvamı dağıtacak cadı!" dedi Özge protesto eden bir tonla.

"Cadı deyip durma bana o zaman!" diye karşılık verdi Sarya. "Hani benim süpürgem mi var?"

"Kapının arkasına saklamışsındır kesin..." dedi Özge. Sarya'yla çekişmeye bayılıyordu ve küçük kızın damarına basmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Steven bedenini eğerek Sarya'ya sarıldı. "Sen ona bakma güzelim, seni kızdırmak için yapıyor."

Sarya, Steven'a sarılırken kulağına fısıldadı. "Biliyorum... Ben de onu kızdırıyorum."

Steven gülen gözlerle ona bakarak başını hafifçe geriye çekti: "Happy birthday sweetheart!" dedi kendi dilinde.

"Thank you uncle Steven!" diyen Sarya, mükemmel bir aksanla, adamın diliyle karşılık verdi ona.

Steven dudaklarını Sarya'nın alnına bastırdı. Özge kollarını aşağı uzatarak, "Gel kız cadı..." diyerek Sarya'yı kucakladı. Birbirlerini yanaklarından öptüler. Sarya iki avucunu Özge'nin yanaklarına bastırdı, pırıl pırıl gözlerle baktı.

"Benim için geldin değil mi?"

"Herhalde kızım. Yoksa feriştahı olsa gelmezdim tabii." Göz kırparak sorarcasına baktı. "Var mı kız yeni dedikodular?" diye sordu merakla. Sarya bir elini ohoo der gibi boşlukta sallayarak karşılık verdi.

"Neler var neler."

"Deme?" dedi Özge meraklı gözlerle. Hızlı hızlı konuşarak devam etti. "Şu parti işini halledelim, akşama mutfak dedikodusuna başlıyoruz?"

Sarya gözlerini yumarak başını salladı. Boştaki elini kaldırarak parmaklarını büktü ve başparmağını Özge'nin çoğu zaman yaptığı gibi kaldırarak, "Bende!" diye karşılık verdi.

Özge tiz bir kahkaha attı. İçine sokmak ister gibi sıkıca Sarya'ya sarıldı. Bakışları yukarı kalkıp Sina ile göz göze geldiklerinde, nereden nereye der gibi birbirlerine baktılar.

Sarya'nın doğduğu anı ikisinin de unutması imkansızdı. Sina nemli gözlerle ona bakarken, ikisinin de yüzünde buruk bir tebessüm asılı kalmıştı. Eleni'nin de bu günleri görmesini isterlerdi.

İki sene evvel kaybetmişlerdi yaşlı kadını. Özge hâlâ acısını içinde taşıyordu. En zor anlarında ona kucak açan Eleni'yi unutması imkansızdı. Sarya'ya, yalnızca onun için geldiğini söylemiş olsa da sık sık Eleni'nin mezarını ziyaret etmek için geliyordu oysa.

Yarın yine hep birlikte mezar ziyaretleri yapacaklardı ama bugün kimse bundan söz etmiyordu. Hepsinin de bildiği gibi bugün yalnızca Sarya'ya aitti ve günü her türlü hüzünden uzak, mutlu geçirmesi için çabalıyorlardı.

Yarın Sarya da onlarla birlikte anne ve babasının mezarını ziyaret edecekti. Her sene yaptıkları gibi...

* * *

Sina, Sarya'yı odasına götürerek üzerini değiştirmesine yardım etti. Okul giysilerini çıkaran küçük kız, kendi seçtiği kıyafetleri giymişti. Sina her ne kadar onun şık bir elbise giymesini istediyse de Sarya itiraz ederek siyah kot şortunu

ve yeşil tişörtünü tercih etmişti. En sevdiği iki renk, siyah ve yeşildi. Babasının ve annesinin göz rengi olduğu için bu renkleri sevdiğini kimseye söylememişti. Tüm kıyafetleri bu renklerden oluşuyordu. Sina onunla tartışmayı çoktan bırakmıştı. Sarya artık kendi tercihlerini yapmakta özgürdü ve kıyafet seçimlerine de karışmıyordu. En azından hâlâ pembe ojede ısrar etmesi de bir değişiklikti. Bununla yetinmek zorundaydı.

Parti, Sarya'nın doğum günü mumlarını üflemesinin ardından başladı. Çocuklar salonun bir köşesinde onlar için hazırlanmış olan yiyeceklerle ve oyunlarla vakit geçiriyorlardı. Arada etrafta koşturmalarına rağmen büyüklerin hepsi de bu koşturmaya alışık oldukları bir tavırla umursamazdı.

Açık büfedeki yiyeceklerden tabaklarını hazırlayanlar, kümeler halinde oturma gruplarına dağılmışlardı. Salonun içinde çalan yumuşak müzik, hoş bir atmosfer yaratmıştı. Steven şimdilik sesi çok fazla açmamıştı. Önce herkesin yiyeceklerini bitirmelerini beklediği belliydi. Saat akşam üzeri beşe geliyordu ve aslında buna bir çeşit akşam yemeği de denebilirdi.

Elif'i kucağında tutan Asiye sayesinde Sahra soluk almışçasına rahatlamıştı. Kıtlıktan çıkmış gibi tabağındakileri yerken Hülya, "Yavaş ye, boğulacaksın," diye uyardığında, Sahra onu umursamadan ağzına bir lokma daha attı. Dolu ağız çabuk çabuk karşılık verdi homurdanır gibi. "Kızım yemeğe fırsat bulamıyorum ya, ağız tadıyla yemek yemeyi özledim. Alıştım böyle çabuk çabuk yemeye. Hemen mızıklanıyor. Kurban olduğum Emre'm hiç böyle değildi."

"Her çocuk bir olmaz," dedi Sevgi anlayışla. "Birkaç aya düzene girer Elif de. Az daha dişini sık."

Sahra omuz silkti. "Alışacağız mecbur."

"Demir yardım ediyordur sana," diyen Asiye, gülümseyerek araya girdi. Sahra başını sallayarak onaylarken, yine bir lokmayı çabucak ağzına attı.

"Allah razı olsun, ediyor Asiye abla ama ona da kıyamıyorum. Hem çok yoğun çalışıyor hem de Emre'nin bütün yükü

neredeyse ona kaldı. Akşam eve gelince Emre'nin banyosunu bile o yaptırıyor valla. Bu cadı hiç durmuyor," dedi çenesiyle Asiye'nin kucağındaki bebeği işaret ederek.

Elif, şimdi sırtı Asiye'nin göğsüne yaslı halde mutlu olduğu belli bir sakinlikle duruyordu ama Sahra onun yarım saate kalmadan mızıklanacağından emindi. Bir an evvel karnını doyurmak ister gibi duraksamadan yemeye devam etti.

"Ya Sahra abla, seni böyle görünce ben de korkuyorum..." diyen Eda araya girdi bu kez. Elini şişkin karnının üzerine koyarak okşarken devam etti. "Bizimki de böyle hiç uyumazsa vay halimize."

"Salim alışık zaten zırt pırt uykusundan uyandırılmaya," diyen Hülya, Sahra'dan önce atıldı. "Sen hiç kafana takma Edacım. Salim ona da kalkar. Sağ olsun Karan, senelerdir çocuğa huzurlu bir uyku nasip etmediği için Salim'e kendi çocuğu da koymaz. Talimli o. Sen dert etme."

Kadınların kahkahası yükselirken, Hülya ilerideki Karan'la Salim'e hızlı bir bakış attı. "Demek ki Karan bu günler için Salim'e eğitim veriyormuş."

Eda karnını tutarak kıkırdadı. "Eğitildi diyorsun yani?"

Hülya gözlerini yumarak başını hızla salladı. "Eğitildi eğitildi, sıkıntı yapma."

"Dün gece yine susmadı telefon" dedi Eda kocasına bakarak. Yüzünde gülümseme olsa da Sina tedirgin bir ifadeyle sordu. "Edacığım, kızmıyorsun değil mi? İnan çok kez kavga ettim Karan'la bu yüzden ama kimseyi dinlediği yok. Salim ona güvence verene kadar içi rahat etmiyor. Aklına takılanı illa hemen Salim'e sormak istiyor."

Çaresizce Eda'ya bakarken, genç kadın çenesini kaldırarak cıkladı. "Yok Sina abla, dert etme, alıştım artık. Halam her ne kadar önceden anlattıysa da inanmamıştım. Önceleri garip geliyordu ama Karan Bey'i tanıdıkça anlıyorum artık. Salim hiç şikâyet etmiyor inan ki." Eda başını hafifçe Sina'ya yaklaştırarak devam etti. "Hatta yalan yok, bence hoşuna da gidiyor. Karan Bey'in ona güveniyor oluşu onun için çok önemli."

Sina içi rahatlamış gibi Eda'ya baktı. "Salim alışık da ben seni düşünüyorum daha çok. Yani ben olsam çıngar çıkarırdım?" diye söylemeden edemedi.

Eda ellerini ne yapalım der gibi iki yana açıp, "Gülü seven dikenine katlanırmış," dedi sevimli bir edayla.

"Karan gül değil zaten safi diken," diyen Özge'nin sözlerine, Sina sahte bir kızgınlıkla baktı.

"Kocamı çekiştirme!"

"Kocanı çekiştirmiyoruz... Çekiyoruz, çekiyoruz," dedi Özge şikayetçi bir tonla. "Adam herkese çektiriyor. Her şeye müdahil oluyor."

"Saçmalama! Fena mı işte? Bak, şimdi iş sahibi oldun? Dırdır edip durma."

Özge bakışlarını Karan'ın olduğu tarafa çevirdiğinde kendi kendine konuşur gibi karşılık verdi.

"Yalan yok, yatıp kalkıp dua ediyorum. Geri ödediğim paranın, bana söylediği gerçek tutar olmadığına da eminim." Sina, bakışlarını Hülya'ya çevirerek konuyu değiştirmesini ister gibi bir işaret yapınca, Hülya ikiletmeden bakışlarını Selin'e çevirdi. "Kız anlat bakalım, mahallede ne dedikodular var?" diye gülümseyerek sordu. "Biz bayrağı sana teslim ettik orada."

"Sevgi ablayla Asiye abladan alıyorsunuzdur haberleri. Bana hiç boşuna sorma," dedi Selin gülerek. "Bende sadece çocuk kavgası haberleri var."

Selin kızlarla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Fırsat buldukça bir araya geliyorlardı ve yıllar içinde dostlukları da ilerlemişti. İlk tanıştıkları gün, hâlâ aralarında gülerek konuştukları en komik anıydı. Onları ilk tanıdığında sorguya çekiliyor gibi hissetmişti. İbrahim'in evinde kalırken, bir gün aniden baskın yapar gibi eve doluşmuş, kendisini karşılarına oturtarak soru üstüne soru yöneltmişlerdi. Nasıl karar verdikleri belirsiz, aradan üç saat geçtikten sonra birbirlerine bakıp, "Tamamdır, bu da bizden." diyerek onayı vermişlerdi. Selin hâlâ bunun anlamını bilemiyordu ama onlardan olduğu bir gerçekti ki birlikte çok eğlenceli zaman geçiriyorlardı.

"Yok be!" dedi Hülya çabucak. "Asiye abla doğru düzgün kimseyle görüşemiyor ki. Anneme sorsam, o da turlardan beri gelmiyor. Bitmedi gitti gezmeleri. Mahalleden daha çok ülkenin bir yerlerinde."

"N'apayım?" diyen Sevgi ters ters kızına baktı. "Oğlan büyüdü artık, bana ihtiyacın yok, ben de arkadaşlarımla geziyorum işte."

"İyi yapıyorsun Sevgi teyze," dedi Sina. "Valla en güzelini sen yapıyorsun."

"Bence de." diyen Sahra, kardeşini desteklemesinin ardından bir çatal kısırı ağzına soktu. Neredeyse çiğnemeden çabucak yutkunarak ekledi. "Keşke Asiye abla da sana katılsa."

"Hep diyorum ama..." dedi Sevgi yan gözle Asiye'ye bakarak. "Evdekiler yüzünden bahanesi bitmiyor."

"Ne yapayım Sevgi?" dedi Asiye, mahzun bir gülüşle. Başını eğerek kucağındaki bebeğin saçını okşadı. "Tek başıma olsam çıkıp geleyim ama evdekileri bırakmak zor. Yemeleri içmeleri..."

Sina ve Sahra birbirlerine kısa, kaçamak bir bakış attılar. Uzun zamandır düşündükleri şeyi Asiye'yle konuşmalarının vakti gelmiş de geçmişti bile. Bunu bir an evvel yapmak için gözleriyle anlaştılar.

Çok uzun zamandan beri Asiye'ye haksızlık yapıldığını düşünüyorlardı. Babaları artık yerinden bile kalkmadığı için tüm eklemleri tutulmuştu ve Asiye adamı indirip kaldırırken de çok zorluk çekiyordu. Hazar'ın el uzatmadığı belliydi. Acımasız görünen çözümü yapmaktan başka çareleri kalmamıştı. İsmet'i bir bakımevine yatıracaklar, Asiye'yi de yanlarına alacaklardı. Yaşanmamış bir hayat gözlerinin önünde geçip gidiyordu ve iki kız da bunun vicdanını daha fazla taşımak istemiyorlardı. Asiye hâlâ genç ve dinçti. Ömrünün kalanında rahat etmeye en çok onun hakkı vardı. Hazar da başının çaresine bakmak zorundaydı. Onun için hissedilen merhamet uzun yıllar önce yok olmuştu.

Saatler su gibi akıp gitti...

Herkes karnını doyurduktan sonra, yalnızca içeceklerinin

eşliğinde Steven'ın sesini biraz daha yükselttiği müzikle eğlenmeye başlamışlardı. Büyüklerden ziyade çocuklar eğleniyorlardı daha çok.

Sina, İber ve Sarya ile birlikte salonun ortasında dans ederken, Karan yüzünde asılı kalmış hayranlık dolu bir gülümsemeyle onları izliyordu. Özge ve Steven da onlara eşlik ediyordu.

Sarya çok daha küçükken de bunu yaparlardı. Sina, İber ve Sarya el ele tutuşur, birlikte zıplayarak dans ederler, Karan da mutluluktan parlayan gözlerle onları izlerdi. Son senelerde evinde hep kahkahalar vardı ve Karan uyandığı her güne şükrederek başlıyordu.

Taylan, Demir ve İbo'yla birlikte koyu bir sohbete dalmıştı. Salim, Nazif'le birlikte Eda, Selin, Sevgi ve Asiye'nin olduğu grupta sohbet ediyordu. Sahra Elif'i uyutmak için Sarya'nın odasına gitmişti ve Hülya da ortalıkta koşturarak misafirlerin eksiklerini tamamlıyordu.

Karan, oturduğu kanepede Ayhan'ın ne zaman yanına geldiğini fark etmedi. Ayhan'ın elinde iki kadeh içki vardı ve yüzündeki gülümsemeyle dalmış olan Karan, ona doğru uzatılan kadehle anlık bir şaşkınlık yaşayarak dikkatini yanındaki adama verdi. Kadehe uzanırken ağzının içinde mırıldanır gibi, "Teşekkür ederim," dedi.

Ayhan yalnızca başını sallayarak arkasına yaslandı ve gözlerini ortada dans eden gruba çevirdi. İkisi yan yan dans edenleri seyrediyorlardı şimdi. İçkilerinden birer yudum aldılar. Nihayet Ayhan'ın sesi duyuldu.

"İber masterı bitirir bitirmez yola çıkacağını söylüyor."

Karan başını sallayarak onayladı. Ayhan tatsız çıkan bir sesle devam etti. "Gideceği güzergahı inceledim, bazı ülkeleri listesinden çıkarması için onunla konuşmalısın."

Karan hayret dolu bakışlarını yanındaki adama çevirdi ve bedenini kıpırdatarak oturduğu yerde hafifçe babasına döndü.

"Bu onun kararı," dedi üzerine basarak.

Ayhan bunu anladığını belirtir gibi başını sallasa da itiraz eder gibi karşılık verdi. "Geçeceği bazı ülkeler fazla tehlikeli.

Zaten sırtında bir çantayla, bir sene boyunca dünyayı dolaşması yeteri kadar tehlikeliyken, bir de o saçma sapan ülkelere gitmesi doğru değil."

"Buna o karar verir."

"Eğer bana inat olsun diye onu destekliyorsan bunu yapma."

"Pardon?" dedi Karan gözlerini kısarak.

"Ben söyledim diye, bana inat olsun diye böyle düşünüyorsan bunu yapma, diyorum. Oğlunu koruman gerekir."

"Senin yaptığın gibi mi?" diye iğneleyici bir tonla karşılık verdi Karan.

Ayhan yüzünü sıkıntıyla buruşturdu ve pişmanlık barındıran gözlerini Karan'a dikti.

"Ben hatamın farkındayım. Artık ne yaparsam yapayım telafi edemeyeceğimi de biliyorum. Babalığı benden öğrenecek değilsin, ki bu konuda başarılı olmadığımı en iyi sen biliyorsun. Fakat hatasını bilen bir adam olarak, sana söylüyorum bunu."

Karan uzun denecek bir süre karşılık vermedi bu sözlere. Ayhan'ın samimi ve içten çıkan sesi, içindeki kavga çıkarma isteğini bastırıyordu. Nihayet derin bir soluk alarak kestirip atar gibi karşılık verdi.

"Endişelenecek bir şey yok. Gerekli tedbirleri aldım ben. İstediği yere gidebilir. Korunacak!"

Ayhan gözlerini kısarak oğluna baktı. "Ne tür tedbirler? Nasıl?" diye merakla sordu.

Karan sıkılmış gibi boynunu gerdi. "Gerekli olan tüm tedbirler!" dedi konuyu kapatmasını ister gibi.

Ayhan, düşünceli gözlerle oğluna bakmaya devam etti. Karan bakışlarını yeniden salonun ortasına çevirmiş, dans edenleri izliyordu. Bu kez yüzünde tebessüm yoktu. Yanındaki Ayhan'ın varlığı onu huzursuz ediyor gibiydi.

"Hayatta beni en çok şaşırtan kişi sen oldun."

Ayhan'ın kurduğu ve bir çeşit itirafa benzeyen bu cümleyle, Karan ona dönmese de dikkat kesildi. Adam, Karan'ın onu dinlediğinden emin olarak devam etti konuşmaya. Şim-

di onun da gözleri dans edenlerdeydi.

"Benden çok daha başarılı ve cesur olduğun muhakkak. Ben, mutluluğun parayla satın alınabilecek bir şey olduğunu sanıyordum. Çok fakir bir ailenin oğluydum ve annem de babam da fakirlikten öldüler."

Karan meraklı gözlerini ona çevirdiğinde, o da oğluna baktı ve hiçbir zaman yapmadıkları samimi bir sohbeti sürdürmeye devam ettiler. Ayhan ifadesiz gözlerle oğluna bakarak devam etti.

"İkisi de yaşadıkları sağlık sorunlarından, parasızlık yüzünden öldüler. Onları iyileştirecek paramız yoktu. Deli gibi para kazanmaya odaklanmıştım. Pervin'le evlenmem de bu yüzdendi. Her şeyin parayla satın alınabileceğine inanmıştım. Meğer mutluluk parayla satın alınamıyormuş. Hatta o para sana mutsuzluk da getirebiliyormuş..." Ayhan elindeki kadehten bir yudum içerek alaycı, küçümseyen bir gülümsemeyle dalgınca kadehine baktı. "Pervin babasının parasıyla adam olduğumu başıma kakmaktan bir gün bile vazgeçmedi. Belki seneler önce buna son vermeliydim, ondan ayrılıp önüme bakmalıydım ama artık yaşlılıktan herhalde... Umursamıyorum..."

"Beni doğuran kadın?" diye sordu Karan merakla. İlk kez böyle bir şey soruyordu. Belki hiç yeri ve zamanı değildi ama sanki böylesi bir konuşma da bir daha yapılmayacakmış gibi hissetmişti.

Ayhan kaşlarını kaldırarak derin bir soluk aldı. Yüzü aniden gerilmişti fakat Karan'a çevirdiği bakışlarında en ufak pişmanlık yoktu.

"Benim gibi düşünen biriydi sadece. Para için her şeyi yapabilecek biri. Evladını bile pazarlık malzemesi yapan, onu bir senet gibi gören biriydi... Söylediğim gibi, para her zaman mutluluk getirmez."

"Ona da ölüm getirdi," dedi Karan emin olduğu bir tonla.

Ayhan dik bakışlarını Karan'a dikti ve dürüstçe karşılık verdi. "Pişman değilim. Seninle ilgili çok pişmanlığım var. Hiçbir şey senin suçun değildi ama onunla ilgili hiç pişman-

lığım yok."

"Neden hâlâ Pervin'lesin?" diye Karan aniden sordu.

Ayhan bu kez Karan'da da sıkça görülen şeytani bir gülümsemeyle oğluna baktı. "Artık ona ihtiyacım yok, onun bana ihtiyacı var ve şimdi de ben bunun tadını çıkarıyorum." Hoşnut bir gülümsemeyle bir yudum daha içti içkisinden.

Karan da ağır ağır kadehi dudaklarına götürerek bir yudum aldı. Ayhan bakışlarını yeniden dans edenlere çevirdi ve el ele tutuşarak zıplamaya devam eden üçlüyü izlerken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Harika bir ailen var," dedi ansızın. Gözlerini üçlünün üzerinden çekmeden devam etti. "Karın çok güzel ve akıllı bir kadın, seni çok seviyor. Bir kadının gözlerinde öylesi bir sevgi oturtabilmek, sanırım hayattaki en büyük başarı olmalı. Çocukların muhteşem varlıklar. Bana, *dede* derken ses tonlarındaki içtenlik, yüreğimi ısıtıyor. Sanırım senelerce buza dönmüş kalbimi ısıtan ve yumuşatan onlar oldu..." Ayhan bakışlarını ağır ağır Karan'a çevirdi ve derin kara gözlerini, oğlunun aynı renkteki gözlerine dikti.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Karan'ın kulaklarına çarpan son sözlerle yaşadığı sarsıntı, belki de hayatındaki en güçlü sarsıntılardan biriydi. Ömrü boyunca asla duymayacağından emin olduğu kelimeler, Ayhan'ın dudaklarından öylesine büyük bir rahatlık ve samimiyetle çıkmışlardı ki önce yanlış duyduğunu sandı. Fakat Ayhan'ın ona bakan gözlerindeki içtenlik ve yüzündeki minik tebessüm, kelimelerin gerçek olduğunu söylüyordu. Keza aynı içtenlikle konuşmaya devam eden Ayhan, bu kelimelerin gerçek olduğunu ispatlıyordu.

"Sen çok güçlü bir adamsın. Kimseden yardım görmeden, tek başına başardın her şeyi. Bana uzak davranmana... Aslında beni görmezden gelmeyi tercih etmene kızmıyorum. Bunu hak ettim ben. İnsan ettiğini bulurmuş. Ben seni senelerce görmezden geldim, şimdi sen bunu yapıyorsun. Şikâyet etmemeliyim."

Karan donmuş gibi ona bakmaya devam ederken bir an için

susan adam, yeniden konuşmaya başladığında sesi sıcaktı.

"Sana teşekkür etmem gerekiyor..." dediğinde, Karan sorarcasına ona bakıyordu. "Hayatımın son demlerinde, hayatım boyunca görmezden geldiğim sen, en büyük mutluluğu yaşatıyorsun bana. İronik bir durum değil mi?" dedi manidar bir tebessümle. "Kendi kalbim gibi senin kalbini de buza çevirmiştim ama ikimizin kalbini ısıtan da senin çocukların oldu."

"Benim kalbimi Sina ısıttı," dedi Karan karşı çıkarak. "Çocuklarımdan önce kalbim ısınmıştı, onlar ek ödül oldular bana."

Ayhan başını onaylarcasına ağır ağır salladı. "Şanslısın. Karşına seni seven bir kadın çıktı. Belki ben de senin kadar şanslı olabilseydim her şey farklı olurdu."

"Sen sevmeyi bilmeyen bir adamdın," dedi Karan geçmiş zaman kullanarak. Adama sıcak davranmasa da haksızlık yapmaya gönlü elvermemişti. Ayhan bugün hiç değilse torunlarını sevmeyi öğrenmişti. "Sevgi emek istiyor. Sen o emeği harcamayı düşünmedin bile."

"Haklısın." Ayhan bu düşünceye karşı çıkmadı. Oğluna diktiği gözleri kaderini kabullenmiş bilgelikteydi. "O yüzden de şimdi şikâyet edemem. Ben de ettiğimi çekiyorum."

Kadehindeki son yudumu kafasına dikti, yudumu boğazından indirdikten sonra oğluna baktı. Dalga geçercesine alaycı bir tonla, "Pervin'le hayatımı geçiriyorum işte," dedi cezasını beyan edercesine.

Karan gözlerini devirerek başını salladı. Ayhan rahat bir tavırla elindeki boş kadehi Karan'ın eline tutuşturdu.

"Sarya'ya onunla dans edeceğime dair söz vermiştim. Ben gidip torunuma verdiğim sözü yerine getireyim."

Karan gözleri yuvalarından çıkacak gibi şaşkınlıkla babasına bakarken, Ayhan ona aldırmadan yerinden kalktı ve salonun ortasında, dans pisti gibi hazırlanmış açıklığa ilerledi. Sarya ona doğru yaklaşan adama gözleri parlayarak baktı ve koşturarak adamın ellerini tutup ileri doğru çekiştirdi.

Şimdi bir arada zıplayarak dans eden üçlüye Ayhan da

katılmıştı. Onlar gibi zıplamıyordu ama bedenini sallarken öyle komik bir görüntü yansıtıyordu ki Karan, suratında eğlenen bir gülümsemenin oluştuğunu fark etmedi bile.

"Öğrenmenin yaşı yokmuş dedikleri doğru galiba."

Karan, Ayhan'ın boş bıraktığı yere oturan Taylan'ın sesiyle bakışlarını abisine çevirdi. Suratında asılı kalmış gülümsememe hâlâ silinmemişti. Taylan bakışlarını dans edenlere çevirerek devam etti.

"Kim derdi ki Ayhan Turanlı, bir gün sevgi pıtırcığı olacak?"

Karan'dan alçak sesli alaycı bir gülüş çıktı.

"Hülya'dan öğrendin değil mi?" diye sordu Taylan'a yan gözle bakarak.

"Benim karımda kelime bitmez oğlum. Neler öğreniyorum neler..." dedi Taylan böbürlenir gibi.

Kolunu Karan'ın boynuna sararak kendisine çekti ve sırtını kanepenin arkasına dayayıp Karan'ı da göğsüne yasladı. Dudaklarını kardeşinin başına bastırdı.

"Başardık galiba, ha? Ne dersin?" diye sordu sıcacık bir sesle. Bakışları ortada dans edenlere karışmış olan Hülya ve Kaan'a dikilmişti.

"Evet, galiba başardık," dedi Karan alçak sesle. "Bizim mutlu bir ailemiz var."

İkisi de bakışlarını sevdiklerine dikmişlerdi. Tam o esnada, iki elinden tutan iki gelinini döndürerek kollarına alan Ayhan, adeta kırk yıllık dansçı gibi iki kadını da çevirerek etraflarında döndürdüğünde, çocuklar yerlerinde zıplayarak onları alkışlıyordu. Sina ve Hülya'nın kahkahaları birbirine karışmıştı. Karan ve Taylan'ın dudaklarından istemsiz kıkırtılar aynı anda döküldü.

"Artist ya..." dedi Karan söylenir gibi. Gülümseyen yüzüne sıcak sesi eşlik ediyordu.

"Ayhan Turanlı oğlum..." dedi Taylan. "Başrolü kimseye kaptırmaz."

"Figüranlık bulursa dua etsin," dedi Karan ters bir sesle.

"Bence şimdi gözü yönetmenlikte," dedi Taylan alaycı bir sesle.

"Fark ettim. İber'in her şeyine karışıyor. Konuş onunla abi.

Çocuğu rahat bıraksın."

Karan bakışlarını hafifçe yukarı kaldırıp Taylan'a baktı. Taylan gülümseyerek gözlerini göğsüne yasladığı kardeşine indirdi. "Sen sadece İber'e karıştığını mı sanıyorsun? Kaan'la Sarya'nın liseyi hangi kolejde okuyacaklarına bile karar vermiş."

Karan sıkıntılı bir nefesi dudaklarının arasından dışarı verdiğinde kaşları çatılmıştı. Taylan gülerek devam ederken Karan'ın saçlarını okşadı.

"Canını sıkma, bırak hayal etsin..."

Taylan, dalgın gözleriyle ileriyi izlerken bir yandan Karan'ın saçlarını okşuyordu. Düşünceli bir edayla kendi kendine konuşur gibi devam etti. "Gerçi herif ne yapıp edip en iyisini buluyor. Hakkını da yememek lazım... Son yıllarda ilgisini en çok çeken sanat işlerini bile askıya aldı. Çocukların okul sonu gösterisini kaçırmamak için ne zamandır beklediği sergiyi bile göz ardı etti."

Derin bir soluk çekerek, "Galiba torun, çocuktan daha değerli dedikleri de doğru," dedi sessizliğe gömülmeden evvel.

İki kardeş dalgın dalgın dans edenleri seyrederken, Ayhan soluklanmak için ortadaki boşluğun kenarına çekildiğinde bakışları iki oğluna dikilmişti. Gözlerinin içindeki gurur elle tutulacak kadar güçlüydü. Sina ve Hülya karşılıklı hareket ederken, yan gözle kenardaki adama bakıp birbirlerine gülümsediler.

Geçmiş düşünülünce yaşadıkları bugün gerçekten de şaşılacak kadar gerçek dışıydı.

* * *

"Nihayet baş başa kalabildik."

Karan, yatağın içine giren Sina'yı kendisine çekerek kollarının arasına aldı.

Gece yarısını çoktan geçmişti. Tüm misafirleri yolcu ettikten sonra ortalığı kabaca toplamış, dördü birlikte biraz sohbet etmiş, ardından hepsinin yatma vakti gelmişti. İber

odasına çekilirken Karan ve Sina, Sarya'yı yatağına yatırarak iyi geceler dilemişlerdi.

Duştan çıktıktan sonra saçlarını kurutan Sina, ondan önce yatağa giren Karan'ın koynuna sokuldu.

"Yorucu bir gündü ama çok güzeldi."

Başını Karan'ın göğsüne yasladı. Bir kolu adamın çıplak karnının üzerinden beline dolandı.

"Sevişemeyecek kadar mı yoruldun?" diye sordu Karan, iç gıcıklatan bir sesle.

Kıkırdayan Sina'nın bedeni sarsıldı. Adamın karnının üstüne sardığı kolu çözerek elini okşarcasına aşağı kaydırdı ve sertleşmeye başlamış olan erkekliğini kavradı.

"Geçen zamanın ateşini söndüreceğini düşünüyordum ama maşallah, hiçbir geceyi boş geçirmiyorsun."

"Seni sikmeyi seviyorum. Bunun aksi bir düşünceye henüz hazır değilim."

"Pis edepsiz!" dedi Sina, sahte olduğu belli bir azarlamayla.

"Edepsiz olduğumu en başından beri biliyorsun. Bunu bugün de tartışmamızın anlamı yok."

Sina elini adamın erkekliğinin üzerinde gezdirirken tutkulu bir sesle karşılık verdi.

"Edepsizliğini seviyorum zaten."

Karan aniden hareketlenip, Sina'yı yatağa bastırarak üzerine çıktı. Bir diziyle kadının bacaklarını ayırarak iki bacağının arasına bedenini yerleştirdi, ikisinin arasında sıkışmış olan erkekliğini bacaklarının arasındaki ıslaklığa bastırdı. Sina'nın dudaklarının arasından haz dolu bir inilti çıkarken kalçalarını hafifçe kaldırarak adama eşlik etti.

Karan dudaklarını usulca Sina'nın dudaklarına sürttü.

"Seni çok seviyorum" dedi alçak, aşk dolu bir sesle.

Sina, avuçlarını okşarcasına Karan'ın kaslı sırtında dolaştırdı. Baygın gözler ve meleksi bir gülüşle Karan'ın dudaklarına dudaklarını dokundurdu.

"Seni çok seviyorum," diye karşılık verdi fısıldayarak.

On seneyi aşkın bir süredir hayatında olan adama hissettiği aşk, azıcık bile azalma göstermediği gibi birlikte geçir-

dikleri her gün, aşkı katlanarak büyümüştü. Bir zamanlar karanlık olacağına emin olduğu geleceğini aydınlatan, bu adam olmuştu. Gözlerinin karasına inat, adına inat, Sina'ya sunduğu tek şey ışıl ışıl aydınlık bir gelecek ve eşi benzeri görülmemiş koşulsuz bir aşktı.

Sina bir elini okşadığı sırttan çekerek avucunu Karan'ın yanağına bastırdı. Gözlerinin içinde elle tutulacak somutlukta bir aşkla adama bakarken aynı fısıltıyla devam etti.

"İtim benim... Güzel itim..."

SON